

The background of the cover is a dramatic, expressionistic painting. It depicts a mountain landscape with a dark, stormy sky. A small village is visible at the base of the mountains. The overall mood is somber and intense, with a focus on light and shadow.

FRANK E. PERETTI

**ÁTTÖRÉS,
A SÖTÉTSÉGEN**

Frank E. Peretti

Áttörés a sötétségen

Fordította: Lukács Tibor

**Amana Kiadó
1995**

Gene-nek és Joyce-nak,
 apámnak és anyámnak,
 akik megadták örökségemet,
 és mindig bátorítottak engem.

*A világosság fénylik a sötétségben,
 és a sötétség nem győzte le azt. János 1:5*
 (Revised Standard Version)

Bármelyik városban elkezdődhetett volna. Bacon's Cornerben nem volt semmi különleges: az államokat átszelő autópályától távol eső kis mezővárosok egyikének számított, nem többnek, mint egy kis karika az Amerikai Autóklub autóatlaszán. Az autópálya leágazásánál táblák jelezték, hogy benzin van, szállás nincs, esetleg valami ennivalót meg néhány apróságot lehet kapni - ha az üzlet éppen nyitva tart.

De Bacon's Cornerben kezdődött.

Egy szokásos kedd este volt. Véget ért a munkaidő, a legtöbb otthonban már feltálták a vacsorát, az üzletek zártak, a kocsmá kezdett megtelni. A Bergen Ajtógyár összes alkalmazottja lebélyegezte már kilépőkártyáját, a biztonsági őr pedig a zárat ellenőrizte. Mr. Myers fia behordta éjszakára az összes fűnyírógépet és földművelő eszközt Myers gazdaboltjánál. Kihunytak a fények a vegyeskereskedés helyiségében. Két nyugdíjas ült székén a fodrászüzlet előtt, és üres óráit próbálta agyoncsapni.

Melegedett az idő, a Toe Springs és Claytonville között húzódó út mentén fekvő mezők és farmok napról napra zöldebbek lettek, és most az esti szellő április közepének sokféle illatától volt terhes: alma- és cseresznyevirág, a szántás pora, egy kis sár-, valamint tehén- és trágyaszag.

Egy szokásos kedd este volt. Senki nem számított semmilyen szokatlan dologra. Senki nem látott vagy hallott semmit. Nem is tehetett volna.

De a felbolydulás elkezdődött. Egy lehangoló kis bérelt farmház mögött, Fred Potter tanyájától kissé délre történt: verdesés, szárnycsapkodás, általános küzdelem zaja, majd egy kiáltás, egy hosszú, hátborzongató sikoltás, egy visszhangzó, nyáladzó jajveszékelés, ami végigfutott az erdőn, mint egy vonatfütty a városon. Felerősödött, majd lehalkult, felerősödött és lehalkult, jobbra-balra cikázott a fák között, mint egy űzött vad. Majd felvillant egy fény, egy tűzgömb, csillogott és izzott az erdőben, elképesztő gyorsasággal mozgott, közvetlenül a sziréna mögött, kissé fölötte.

Egyre szaporodtak a kiáltások és a visítozások, de a felvillanó fények is! Az erdő hirtelen megtelt velük.

Amhurst tejgazdaságánál hirtelen elfogytak a fák. Az üldözés kirobbant a nyílt térre.

Először egy bogár jött ki az erdőből, egy denevér, egy izzó szemű, fekete lény. Sötét szárnyai zúgtak, lehelete hosszú, sárga szalagként folyt belőle. Nem tudott igazán gyorsan repülni, de pókszerű karjaival karmolászta a levegőt, kétségbeesetten erőlködött, hogy minél gyorsabb legyen, és pánikba esve sikoltozott.

Közvetlenül mögötte, nagyon közel, veszélyesen közel, maga a nap, egy ragyogó, tüzes szárnyú üstökös robbant ki az erdőből. Halványan izzó csíkot húzott maga után, és kivont, fénylő kardot tartott erős, bronzszínű kezében.

A fekete valami és az üstökös kilőtte magát Bacon's Corner egébe, ide-oda cikáztak és szökelltek, mint valami vad tűzijáték.

Majd az erdő, egy ágyúsorhoz hasonlóan, további undok lényeket okádott ki magából, legalább húszat. Mindegyik a legteljesebb pánikban menekült, szemkápráztató, tüzes, őket állhatatosan üldöző alakokkal a nyomukban, és minden irányban szétszóródtak, mint egy örült meteorraj.

Az első démon már kijátszotta minden trükkjét és manőverét. Már érezte a harcos kardjának izzását közvetlenül a sarkánál. Válla fölött köpött egyet:

- Ne bánts! Fordulj vissza, elmegyek!

A tűzkard egy kört írt le a levegőben. A démon kivédte az ütést, de erejétől megpördült. Szárnyaival korrigálta mozgását, megfordult, és szembenézett támadójával. Visítózott, átkozódott, ütést ütés után háritott el azokba a tüzes szemekbe nézve, melyekben sokkal több hatalmat, dicsőséget és szentséget látott, mint amelyek előtt korábban valaha is rettegett. És azokban a szemekben azt is látta, hogy a harcos soha nem fog visszafordulni. Soha.

A démon eltűnt, még mielőtt a kard utoljára lesújtott volna: átsiklott a földről, az emberiség világából a külső sötétségbe - eltűnt egy vörös füstgomolyagban.

A harcos megfordult és magasabbra szárnyalt, feje fölött forgatva hosszú kardját, amely egy fénykört rajzolt a levegőbe. A csata tűzében égett az igazság hevületével.

Társaiban szintén izzott a harci kedv. Hosszú kardjuk csapásaival letaszították a démonokat mint undorító rovarokat az égről, könyörtelenül üldözték őket, és figyelmen kívül hagyták könyörgésüket.

Jobbra egy magas, nyálkától sikamlós szellem még egy utolsó ütést mért mennyei támadójára, mielőtt gyötrelmében összegörnyedt volna, majd eltűnt.

Balra egy nagyszájú, hencegő gnóm átkozta és gúnyolta ellenfelét. A levegő tele volt káromkodásával. Gyorsan és magabiztosan mozgott, és már éppen kezdte elhinni, hogy győzni fog, amikor feje pörögve levált testéről, büszke gúnymosolya lehervadt az arcáról, majd eltűnt.

Már csak egy maradt hátra. Pörgött és bukdácsolt az egyik sérült szárnya miatt.

- Elmegyek, elmegyek! - védekezett.

- Mondd meg a neved! - parancsolta az angyal.

- Kétségbeesés.

A harcos kardjának lapjával elhessentette a démont, az pedig, gonoszságra még mindig készen, elmenekült, eltűnt.

És ezzel véget ért a harc. A démonok elmentek. De nem elég gyorsan.

- Jól van a védencünk? - kérdezte az arab Nathan, hüvelyébe taszítva kardját.

Armoth, az afrikai, megnyugtatta:

- Életben van, ha erre gondoltál.

Mota, a hatalmas polinéziai hozzátette:

- Megsérült, és rettenetesen rémült. El akar menni innen. Nem fog várni.
- És most Kétségbeesés szabad. Tudja majd zaklatni - mondta az ázsiai Signa.

Armoth sokat sejtetően megjegyezte:

- Elkezdődött, és semmi sem fogja megállítani.

* * *

Sally Roe a fűben feküdt, a torkát fogta, és levegő után kapkodott. Mélyen, tudatosan lélegzett, a gondolatait próbálta rendbe szedni. Egy vastag csík látszott a nyakán, skót kockás inge vöröslött a vállán lévő sebtől. Egyfolytában a kecskék karámja felé nézett, de ott semmi sem rezdült. Nyoma sem volt ott életnek, nem maradt semmi, ami árthatott volna neki.

Meg kell mozdulnom! Meg kell mozdulnom! Egy percig sem maradhatok itt tovább!

Erőlködve talpra állt, és azonnal nekitámaszkodott a farmépület falának. Forgott vele a világ. Gyomra még mindig émelygett, bár már kétszer is hányt.

Ne várj! Menj! Mozogj már!

Feltámolgott a hátsó terasz lépcsőjén, egyszer megbotlott, de továbbment. Nem akart sok mindent magával vinni. Nem is tudott volna. Nem volt rá ideje.

Ed és Mose remekül érezte magát. Max fodrászüzlete előtt ültek a főúton: ennek az útnak a várost átszelő szakaszát nevezték Toe Springs-Claytonville útnak. Ed hatvannyolc éves volt, Mose pedig senkinek sem volt hajlandó elárulni életkorát, tehát már senki sem kérdezte tőle. Már mindketten elvesztették feleségüket - Isten nyugosztalja őket -, mindkét férfi csinos nyugdíjat és társadalombiztosítást kapott, és életük nagyon kényelmes mederben folyt.

- Nincs kapásom, Ed.

- Lefelé kellett volna menned a folyón, Mose. Lefelé. Ha fölzavarod őket, gyorsan elúsznak onnan, ahol vagy. Jó hangulatban kell őket találnod.

Mose csak a válasz első felére figyelt, a másodikra már nem. Egy - a városon sietősen áthaladó - zöld Plymouthot bámult, amelynek hátsó ülésén két zaklatott gyermek ült.

- Ed, nem ismerjük mi azt a két kiskölyköt?

- Hol?

- Ej, hát arra nézz, amerre mutatok!

Ed odanézett, de csak a Plymouth hátulját látta, és két szőke fejecskének a búbját a hátsó ülésen.

- Nos - mondta szemét beárnyékolva -, odanéztem.

- Jaj, te soha nem akkor nézel oda, amikor szólok. Tudom, kik voltak. Annak a tanárembernek a gyerekei, ejnye, mi is a neve...?

* * *

Irene Bledsoe a megengedett sebességnél gyorsabban hajtott végig a Toe Springs-Claytonville úton. Olyan mogorva képet vágott, ami legalább egy évtizedet hozzátett a már amúgy is ráncos arcához. Keményen markolta a kormányt, lábát a gázpedálon tartotta, és hajszolta a zöld Plymouthot, akár tetszett ez Ruth és Josiah Harrisnek, akár nem.

- Maradjatok már csöndben! - ordított rájuk a válla fölött. - Higgyétek el, hogy a ti érdektekben tesszük ezt!

Bledsoe szavai egyáltalán nem vigasztalták meg a hatéves Ruthot és a kilencéves Josiah-t.

Ruth nem hagyta abba a sírást.

- Apuhoz akarok menni!

Josiah csak ült ott csendben, szinte megnémult a megrázkódtatástól és ennek az egésznek a felfoghatatlanságától.

Bledsoe beletaposott a gázba. Ki akart jutni a városból, mielőtt további problémák támadnának - mielőtt magára vonná a figyelmet.

Nem élvezte ezt a feladatot.

- Mit meg nem teszek azokért az emberekért!

* * *

Sally - még mindig remegve - kilépett a hátsó teraszra, és aggódva körülnézett. Inget váltott, és felvett egy kék dzsekit. Egyik kezével vérfoltos kockás ingét markolta, a másikban pedig egy étolajba mártott papírtörülközőt tartott.

A környéken minden csendes volt, mintha semmi sem történt volna. Öreg, kék kisteherautója ott várakozott rá. De még egy dolgot meg kellett tennie.

A kecskék karámja felé nézett, a kapu szárnyai szélesre tárva lengedeztek, a kecskék pedig már régen kiszöktek. Mély lélegzetet vett, nehogy émelygése visszatérjen. Még egyszer be kell mennie abba a kis fészerbe. Meg kell tennie!

Nem tartott sokáig. Szíve hevesen vert, amikor már üres kézzel és degeszre tömött zsebekkel kijött onnan. Odaszaladt a gépkocsihoz, és felkapaszkodott a vezetőfülkébe. A motor néhány-szor körbefordult, nyöszörgött, majd felzúgott, és az autó, a túl nagy gáz miatt kavicsokat szórva, zajosan elindult lefelé a hosszú bekötőúton.

* * *

Irene Bledsoe a megengedett sebességet túllépve vezetett, de nem volt a környéken rendőr. A sebességkorlátokat egyébként is rosszul határozták meg, egyáltalán nem a célnak megfelelően.

Egy mind a négy irányból stoptáblával védett kereszteződéshez érkezett, ami megint csak egy ostoba ötlet egy pusztaság kellős közepén. Így csak levette a lábát a gázpedálról, és arra a meggyőződésre jutott, hogy simán átjuthat.

- Hát ez meg mi? Honnan...?

Beletaposott a fékbe, a kerekek blokkoltak, a gumik sírtak, és az autó kifarolt. Valami idióta egy kék kisteherautóval bekanyarodott a kereszteződésbe, és most megpróbálta őt kikerülni.

A kis Ruth biztonsági öve nem volt bekötve. A kislány beütötte a fejét, és sírni kezdett.

A Plymouth végül csúszva megállt, orra majdnem abba az irányba nézett, ahonnan jött.

- Csönd legyen! - kiáltott rá Bledsoe Ruthra. - Maradj már csendben, nincs semmi baj!

Erre Josiah is elkezdett sírni, mert halálosan megrémült. Ő sem volt bekötve, és elég erősen megütötte magát.

- Kuss legyen, kölykök! - Bledsoe már szinte sikoltozott. - Kuss legyen már!

Josiah látta, hogy egy nő száll ki a kisteherautóból. Vörös haja kilógott a fején viselt, összehajtott sál alól. Látszott rajta, hogy sírással küszködik, és a vállát fogta. Bledsoe kidugta a fejét az ablakon, és mindenféle trágárságot ordított neki oda. A nő egy szót sem szólt, de úgy tűnt, hogy nagyon megrémült Bledsoe-tól. Visszaszállt gépkocsijába, és szó nélkül elhajtott.

- Az idióta! - mondta Bledsoe. - Nem látja, hogy jövök?

- De hát ön nem állt meg - szólalt meg Josiah.

- Fiatalember, ne akard megmondani nekem, hogyan vezessek! És miért nincs bekötve a biztonsági öved?

Ruth még mindig sírt és a fejét fogta. Amikor meglátta a kezén a vért, kitört rajta a hisztéria.

Amikor ezt Bledsoe is meglátta, csak ennyit mondott: - Óriási! Hát ez igazán remek!

* * *

Cecilia Potter, Fred felesége, örült, amiért azoknak az ostoba kecskéknek az egyikén volt egy kolomp. Így meghallhatott valamit, és ki tudott szaladni az udvarra, mielőtt lelegelték volna az összes virágát.

A két gida nekiiramodott, és visszafutott a bérbe adott ház felé. Anyjuk viszont azt gondolta, hogy minden az övé, ami a földből kinő, és nem viselkedett túl félenken.

- Nem mész onnan rögtön! - kiáltott rá Cecilia erős karjával hadonászva. - Tűnj el a virágoktól!

A nőstény kecske egy kissé meghátrált, majd leengedte a fejét, és sokatmondó pillantást vetett Ceciliára a szarvai mögül.

- Ó, valóban nagyon ijesztő vagy! - mondta Cecilia. Odarohant, dühösen megragadta a kecske nyakát, és a mellső lábait felemelve megfordította. - Azonnal visszamész oda, ahonnan jöttél, és ne hidd, hogy meg tudsz ijeszteni!

- mek-mek!

- És leeresztetted a szarvaidat, de azonnal!

A kecske engedelmesen követte Ceciliát, többnyire négy lábon, vagy kettőn, amikor megpróbált tiltakozni, és közben hallgathatta a lelkifröccsöt:

- Nem tudom, hogyan szabadultál ki, de ha azt hiszed, hogy itt akárhol ugrálhatsz, akkor nagyon tévedsz! Gondom lesz rá, hogy ezt Sally is megtudja! Mindent meg fog tudni! Igazán csodálkozom...

Ezalatt átment a két házat egymástól elválasztó mezőn, és látta, hogy a karám kapuja tárva-nyitva áll.

- Sally! - kiáltotta.

Semmi válasz. Hm. Nincs itt a kisteherautó. Talán Sally még nincs itthon. Akkor valami történhetett. Ekkorra már mindig meg szokott jönni a munkából. De hogyan nyílhatott ki az a kapu?

A kecskét maga után húzva belépett a kapun.

- Vissza a helyedre, öreglány! Meg ne történjen még egyszer, hogy lezabáld...

De hát ki lehet a fészkerben?

- Sally?

A kecske, hogy váratlanul elengedték, kiszaladt a még mindig nyitott kapun. Cecilia nem ment utána.

Egy női testre meredt, amely ott hevert a szalmán, ernyedten és fehéren, mint egy elhajított baba.

Halott volt.

* * *

Nathan, Armoth és a többi harcos alacsonyán, lassan haladt el a farmház fölött, és látta, amint Cecilia szinte félőrülten rohan ki a kecskék karámjából. Nathan jelt adott a többieknek, és egy hirtelen szárnycsapással előrelelendültek, fénycsíkokat rajzolva az esti égre. A gondolat sebességével repültek el az alatt elterülő mezők fölött, majd elnyelte őket az erdő zöld kupolája. A levelek és a gallyak minden oldalról korbácsolták őket, és át is hatoltak rajtuk. Átsuhantak árnyékon és tűnő fénynyalábokon, magas fatörzseken és az útjukba kerülő vaskos faágakon, míg végül odaértek a tisztásra, ahol kapitányuk várta őket.

Kiterjesztett szárnyukkal, mint egy nyitott ejtőernyővel, megálltak az erdő talaja fölött néhány centivel. Abban a pillanatban, amikor lábukkal megérintették a földet, tunikájuk halovány izzása megszűnt, és szürkésfehér árnyalatúra változott, tüzes kardjuk sárgaréz színű lett, szárnyaik pedig összecsukódtak és eltűntek.

A hatalmas, aranyhajú Tal, a Seregek Kapitánya, várt. Tüzes szemei izzottak a várakozástól, arca merevnek tűnt a pillanat feszültségétől. Mellette állt Guilo, Sokak Ereje, egy sötét bőrű, szakállas, erőteljes szellem. Vastag, erős karja és szíve harcra áhítozott. Rajtuk is ugyanaz a szürkésfehér ruha volt, és derekukon ők is félelmetes kardot viseltek.

Nathan megtette jelentését, mialatt Tal és Guilo előrelépett üdvözlésükre:

- Kétségbeesést leszámítva minden démont elűztünk.
  - Nem rossz! - szólt elismerően Tal. - Hadd menjen vissza a társaihoz, hogy folytathassa munkáját! Voltak ott a Törött Nyírfának más szellemei is?
  - Néhányan. Félelmetesnek látszottak, de vereséget szenvedtek. Pusztítót nem láttuk sehol. A szolgálát küldte el, ő maga pedig távol maradt.
  - Magától értetődik. És mi a helyzet Sallyvel?
  - Sally Roe menekül. Autójával néhány mérföldnyire van tőlünk. Claytonville felé halad, délnek. Elküldtük Chimont és Sciont, hogy menjenek utána.
  - És mi lett az orgyilkossal?
  - Megöltük. Nem volt más választásunk. Sallyt már csak egy hajsza választotta el a haláltól.
- Guilo egy halk dörmögéssel fejezte ki, hogy egyetért.
- Hogy van Sally?

Armoth válaszolt:

- Van egy felületes sérülés a torkán, egy kis horzsolás körben a nyakán, a vállán pedig egy nem túl mély, késsel vágott seb. Nincs közvetlen életveszélyben.

Tal egy kissé fellelegzett:

- Mindenesetre közvetlen veszélyben nincs. És mi a helyzet azzal, hogy kis híján karambolozott Irene Bledsoe-val?

Nathan és Armoth Signára pillantott, mire a hajlékony ázsiai elmosolyodott.

- Túléltek, de nem sokon múlt. Ruth Harris könnyebben megsérült a homlokán, továbbá Sallyt valamennyien jól látták, és ő is ugyanilyen tisztán látta őket.

Armoth továbbment ezen a szálon:

- Mrs. Potter már megtalálta a gyilkost, és most hívja a rendőrséget.

Tal egy pillanatig a fejét rázta. Ez az egész hirtelen túl sok volt.

- Ez valóban új fordulat.

Guilo zavart kuncogással fejezte ki aggodalmát:

- Kapitány, még soha nem voltunk ilyen helyzetben, mint ez. Túl sok olyan eleme van, amiben csak reménykedhetünk, hogy jól fog elsülni... Ennek nagyon rossz vége lehet!

Tal felnézett az égre, és óvatosan elmosolyodott.

- A legjobbakat remélhetjük mindaddig, amíg a szentek imádkoznak, ők pedig imádkoznak.

Valamennyien egyetértően dörögtek. Érezték ezt.

- Tehát - folytatta Tal -, ha minden igaz, ezúttal mi szereztünk előnyt, mi győztünk, mi kényszerítettük meghátrálásra az ellenséget... Megszilárdítottuk a helyzetünket.

- Megszilárdítottuk! - visszhangozták a többiek.

- Sallynek biztonságosan meg kell érkeznie Claytonville-be Chimon és Scion kíséretében. Tergának túl sok kérdésre kell most választ adnia. Azt hiszem, utána fog küldeni néhány szellemet, hogy kínozzák őt. Ennek ellenére Chimon és Scion azt az utasítást kapták, hogy csak akkor avatkozzanak be, ha feltétlenül szükséges.

- Még több fájdalom, kapitány? Még több rombolás? - tört ki Guilóból a harag. - Kezdem azt hinni, hogy ezeknek a nyomorult szellemeknek soha nem elég az a gyötrelem, amit okoznak!

Tal belenézett a sötét szemekbe, melyekben olyan erősen izzott a harci tűz, mégis annyira gyengéden néztek Isten választottaira.

- Barátom, valamennyiünknek fáj érte a szíve. De szenvedései által meg fognak valósulni Isten céljai. Majd meglátod.

- Legyen úgy minél előbb! - válaszolta Guilo kardjának markolatát megragadva. Majd Nathanra nézett, és szarkasztikusan megjegyezte:

- Bizonyára vannak örömtelibb híreid is.

- Igen, vannak - felelte Nathan. - Tom Harrisről. Most a rendőrségen időzik, a gyermekeit próbálja visszaszerezni. Mulligan őrmestert próbálja meggyőzni.

Mulligan nevének említésére Guilo harsogó, keserű nevetésben tört ki, a többiek pedig utálkozó arcot vágtak. Nathan mindössze lemondóan bólintott. Igazuk volt.

- Tehát most kerül sor Tom hitének, elkötelezettségének igazi próbájára - összegezte Tal.

- Én akarom figyelni a szenteket - szólalt meg Guilo. - Látni akarom, mit fognak tenni ebben a helyzetben.

Tal megérintette Guilo vállát.

- Ez az egyik olyan dolog, amiben reménykedünk, hogy jó vége lesz.

- Ó, legyen jó vége, legyen jó vége!

- Tom érdekében - tette hozzá Nathan.

- Mindenkiné az érdekében - helyesbítette Armoth.

- Ez pedig Ben Cole-hoz vezet minket - jegyezte meg Tal.

Nathan válaszolt neki:

- Nagyon gyorsan bele fog keveredni ebbe a dologba.

Ben Cole, a rendőr, a riadóautóval behajtott a rendőrség épülete mögött lévő parkolóba, és egy percre még ott ült a volán mögött, miután leállította a motort. Hosszúra nyúlt ez a nap, és ő elfáradt. Bacon's Cornerben nemigen fordultak elő súlyos esetek, de ez a mai nap egy kicsit nehezebbnek bizonyult. Az a kamionsofőr, akit megállított gyorshajtásért, kétszer akkora volt, mint ő, és nem tetszett neki, hogy egy ilyen fiatal rendőr - aki ráadásul fekete bőrű - ad neki utasításokat. Bill Schultz még mindig nem kötötte meg a kutyáját, és az most ismét megharapott valakit; ezenkívül újból elkapta a Krantz gyereket: megint valami italt talált nála, de a szülei még mindig nem akarnak neki hinni.

Ez a rendőri munka neheze - mindig az emberek rossz arcát kell látnia: a haragot, a védekezést, az önigazolást, a részegséget, a kábítószerzerezést... Felejtsd el, Ben! Vége a napnak. Vannak jó emberek is a világon, hidd el! Ideje, hogy hazamenj, megvacsorázz és lásd Bevet! Igen, ettől minden rendbe fog jönni.

Kiszállt az autóból. Úgy gondolta, hogy gyorsan megírja jelentését, és hazamegy... De vajon kié lehet ez a két kocsi? Két idegen autó parkolt a fenntartott helyen. És ez Tom Harris kis kombija lenne? A hivatal már zárva, ügyfelek számára ez az időpont már túl késői. Ennek jobb lesz utánanézni.

Belépett a hátsó ajtón, és végigment a hosszú folyosón, amely a hátsó irodákat és a fogdát kötötte össze az utcai fronton elhelyezkedő irodákkal.

Te jószágos ég, kivel kiabál Mulligan?

Tisztán hallotta Mulligan őrmester hangját a folyosón, csak úgy zengett irodájának nyitott ajtaján át.

- Ne akarja nekem megmondani, hogy mit tegyek! Tessék, hazudjon! Maguk mindig hazudnak, de én örömmel meghallgatom, hogy felhasználhassam maguk ellen!

- Uram, én nem hazudok...

Ben megállt a folyosón hallgatózni. Ez a hang ismerősnek tűnt.

- Jó, akkor halljuk az igazságot! - harsogott Mulligan. - Egy igazi partit rendezett azokkal a gyerekekkel, ugye?

- Uram, megismétlem, nem történt semmi, sem az iskolában, sem az otthonomban vagy bárhol máshol! Ez az egész egy szörnyű tévedés!

Igen, Tom Harris kocsija áll odakint, és őt próbálja túlkiabálni az őrmester.

Ezt látnia kell! Ez a beszélgetés kezd egyre rosszabbra fordulni. Uram, kérlek, ne engedd, hogy amit ebből a dologból sejteni lehet, az igaz legyen! Jobban érzem magam, ha jó emberekre gondolhatok.

A kihalt folyosón odament Mulligan ajtajához, és bedugta a fejét.

- Visszajöttem, Harold. Nem nagy ügy, egyszerűen jelentést teszek, udvariassen és hivatalosan, és közben megtudom, mi folyik itt.

Ben megdermedt, amikor meglátta a Mulligan őrmester ütött-kopott, zöld, fémből készült íróasztala előtt ülő, remegő, felháborodott férfit.

A kövér, visszataszító Mulligan igazán élvezte ezt a helyzetet. Minden rosszra kapható embernek ismerték.

- Hé, Cole, nézd csak meg, kit kaptam ma el! Egy keresztényt! Fogadni mernék, hogy ismeritek egymást!

Ben zavartnak tűnt.

- Helló, Tom! Mi történt?

- Gyermekek bántalmazása! - vágott közbe Mulligan. Szemmel láthatóan roppant büszke volt a nagy fogásra. - Egy igazán nagy ügyet csíptünk el.

- Akkor maga sokkal többet tud, mint én! - fakadt ki Tom. Könnyektől vörös szemmel nézett fel Benre. - Ez az őrmester... csak állt ott, amíg odajött egy nő a gyermekvédelemtől, és elvitte Ruthot és Josiah-t, egyszerűen elhurcolták őket a házamból és... - Tom félelmében és haragjában felemelte a hangját: - Tudni akarom, hol vannak.

Mulligan olyan kemény maradt, mint az acél, és gúnyosan nézett Benre.

- Majd megtudod, mit csinált ez a csúszómászó néhány gyerekkel a keresztény iskolában.

Tom felállt.

- Semmit sem követtem el! Nem képes ezt megérteni?

- Üljön csak le, haver! - Mulligan testi erő dolgában jóval Tom fölött állt, és mindent megtett, hogy ezt ki is mutassa.

Ben szíve hevesen vert. A keresztény iskola? Bacon's Cornerben csak egy ilyen működött: a Jó Pásztor Általános Iskola, egy kis hatosztályos szolgálat, melyet a...

- Azt hiszem, a gyülekezeted nagy bajban van! - mondta Mulligan Bennek.

Ben lenézett Tom Harrisre: ő volt az egyik legszelídebb, legistenfélőbb ember, akit valaha is ismert. A harmincas éveiben járt, sötét, göndör haj és fiatalos arc jellemezte. Ben tudta, hogy ez a férfi nem egyszerűen becsületes, hanem egyenesen sebezhető. Nem létezik! Tom nem követhetett el semmit.

- Tom - kérdezte Ben gyengéden -, tisztában vagy a jogaiddal?

- Nincs letartóztatva! - csettintett az ujjával Mulligan. - Önként jött ide.

- De nem megyek el innen, amíg valami segítséget nem kapok! - fenyegetőzött Tom.

- Addig nem ülhet itt a nyakamon! - felelte Mulligan. - Az állami hivatalnokoknak ki kell vizsgálniuk ezt az ügyet.

- Akkor hívd fel őket! - javasolta Ben.

- Te csak ne szólj bele ebbe, Cole! Mindenki tudja, hogy barátok vagytok. Ennek az ügynek még a közelébe se mehetsz!

- Látni akarom a gyermekeimet! - követelte Tom lassan, tagoltan.

- Ezt nem a megfelelő embernek mondja.

Tom rászzegezte az ujját:

- De maga ott volt! Visszaélt a hatalmával és hagyta, hogy ez a... ez a Bledsoe nevű nő egyszerűen csak bemenjen a házba, mint valami... Gestapo-razzia! Halálra rémítette a gyermekeimet, és betört az otthonomba, maga meg csak végignézte!

Mulligan rezzenés nélkül ült a székében, határozottan és egyszerűen ezt mondta:

- Figyeljen ide, Tom! Bledsoe jogerős bírói végzéssel rendelkezett, hogy vigye el a gyerekeit a maga ellen tett feljelentés miatt!

Tom elképedt:

- Miféle feljelentés?

- Nem tudom. Kérdezze meg Bledsoe-tól! Ez az ő asztala.

- Akkor magának tudnia kell, hogyan lehet kapcsolatba lépni vele.

- Majd utánanézek - vetette közbe Ben.

- Lejárt már a munkaidőd? - ordított rá Mulligan.

- Igen, uram.

- Akkor tűnés!

Bennek engedelmeskednie kellett.

- Tom, majd hívj fel! - mondta, és megfordult, hogy távozzon.

Ekkor a rendőrségi rádió bekapcsolt. Hangjától mindig megáll az idő a rendőrségen, mert mindenki mindent abbahagy, hogy hallja az adást.

- Bacon's Corner! Bacon's Corner! Állítólag egy holttestet találtak Fred Potter farmján, a délnyugati 197. utca 12947-ben. A helyszínelők már elindultak.

Mulligan úgy ugrott fel a székéből, hogy az hátradőlt, és nagy robajjal nekicsapódott a falnak.

- Hol van Leonard? Itt van már? - Megszólalt a telefon. - Már csak ez hiányzott! A baj soha nem jár egyedül. Vedd fel!

Ben odasietett a bejáratnál lévő pulthoz.

Egy férfi és egy nő ült a várakozásra kijelölt helyen. Ben felismerte a férfit: John Ziegler volt, a Hampton Megye Csillaga riportere. Mindig bűnügyek után szimatolt, és állandóan a rendőrségi épület környékén lófrált. A nő nyilvánvalóan fényképész lehetett. Ziegler jegyzetömböt tartott a kezében, és láthatóan mindent lefirkantott, amit hallott!

A telefon újból megcsörrent.

Ben egyfolytában erre az alávaló emberre meredt, mialatt megfogta a kagylót.

- Rendőrség. - A vonal másik végéről egy kétségbeesett hang hallatszott. - Kérem, asszonyom, nyugodjon meg! Nem értem.

Cecilia Potter telefonált. Már felhívta a 911-et, csak meg akart győződni arról, hogy valóban kimennek a rendőrök.

Ben tudta, hol található ez a farm.

- Éppen most vettük rádión. Azonnal ott leszünk - mondta a telefonba.

Ez túl sok, nem mehetek most haza! - gondolta.

Kinyílt a hátsó ajtó.

- Megjött Leonard - jelentette Ben.

Leonard Jackson éjszakára lépett szolgálatba. Csendes, sovány, gyors járású férfi volt, a negyvenes éveit taposta, régi bútordarabnak számított már. Mulligan szinte elgázolta őt, amikor kirohant irodájából.

- Menjünk, Leonard! Öngyilkosság a Potter-farmon!

- A Potter-farmon? - kérdezett vissza.

Leonard Potterék közül egyikükről sem tudta elképzelni, hogy képes lenne ilyesmire.

Ben egy kissé tanácsstalanná vált a másik ügyel kapcsolatban.

- Mi legyen John Zieglerrel?

Mulligan az újságíróra pillantott, elkezdett átkozódni, és körülnézett.

- Harris! Tűnjön el innen!

Tom kilépett az irodából, és megpróbált nem ellenkezni. Mulligan a bejáratnál lévő iroda felé tessékelte őt.

- Üljön le ezekhez a kedves emberekhez! Beszélni akarnak magával! Leonard, a riadókocsival megyünk!

Tom segélykérően nézett Benre:

- Ők is látták, amikor az a nő elvitte a gyerekeket. Le is fényképezték a történeteket!

Ben érezte, hogy indulatai kezdenek felkavarodni.

- Tom, semmit sem kell mondanod ezeknek. Hagyd őket a fenébe, és menj haza!

Mulligan megláthatott valamit, ami nem tetszett neki.

- Cole, te is velünk jössz!

Leonard már indulásra készen állt. Mulligan megmarkolta sapkáját és kabátját. A riporter és a nő már felkelt a padról, és mindketten Tom felé fordultak.

Ben megkérdezte:

- Tom távozhat?

Mulligan csak bámult, hogy lehet ilyet kérdezni.

- Cole, a saját lábán jött ide, ugyanígy ki is mehet innen. Hallja, Harris?

Ben halkán megszólalt:

- Tom, menj el innen! Senkivel sem vagy köteles beszélni.

Mulligan rámordult:

- Kész vagy már, Cole? Gyerünk, menjünk már!

Ben egy szikrányit sem örült, de hát a parancs az parancs. Újból az ajtó felé fordult.

Mulligan megemelte a sapkáját John Ziegler és a fényképésznő felé.

- Helyezzék magukat kényelembe! Körülbelül egy óra múlva visszajövünk, és lesz közölnivalóm az önök számára.

- Majd felhívlak, Tom - köszönt el Ben, azzal Mulligan és Leonard után indult.

Mulligan a vállá fölött dörmögött hátra, miközben az autók felé mentek:

- Nem hagylak itt azzal a keresztény haveroddal, nem én. Ha szolgálatban vagy, akkor dolgozol, azt teszed, amit mondok, és nem csinálsz semmi zűrt. Nincs szükségünk arra, hogy két fanatikus itt összejövetelt tartson, tisztelt uram!

Tom visszament Mulligan irodájába a kabátjáért, majd újból belépett az első szobába.

John Ziegler odalépett közvetlenül elé, és elállta az útját.

- Bocsásson meg! - szólalt meg Tom, miközben megpróbálta kikerülni.

John ragaszkodott a beszélgetéshez.

- John Ziegler vagyok, a Hampton Megye Csillagától...

- Tudom, láttam magukat a házamnál - jegyezte meg Tom kurtán.

- Mr. Harris, mit válaszol ezekre a vádakra?

- Miféle vádakra? Még csak nem is tudom, miért történt ez az egész!

- Gondolja, hogy ez ártani fog a keresztény iskolának?

- Nem tudom.

- Tagadja, hogy a keresztény iskolában bántalmazták a gyerekeket?

Ettől a kérdéstől Tomban meghűlt a vér. Ez valóban zavarba ejtette.

- Tagadja a vádakat? - kérdezte erőszakosan Ziegler.

Tom végre visszanyerte a hangját:

- Nem tudok semmiféle vádról.

Ziegler gyorsan leírta.

- Hogyan reagált a családja?

- Azonkívül, hogy a gyermekeim halálra rémültek? - A nő fényképezőgépe kattogni kezdett. - Hé, mit csinál...

A fényképezőgép tovább kattogott. Ziegler felvonta a szemöldökét.

- Úgy tudom, ön özvegy. Egyedül él otthonában a gyermekeivel?

Tom felháborodott:

- Nincs több mondanivalóm! Távozom. Jó éjszakát!

Ziegler még egy kérdést feltett Tomnak, amint szorosan követték őt az ajtó felé:

- Az állam az ön gyermekeit is lehetséges áldozatoknak tekinti?

Tom felrántotta az ajtót, és egy pillanatra rájuk meredt.

A fényképezőgép elkapta dühös arckifejezését. Ziegler elégedetten mosolygott:

- Nagyon köszönjük, Mr. Harris!

* * *

Az utca túloldalán, annak az épületnek a tetején, amelyben Bacon's Corner könyvtára és egy ajándékužlet működött, Kétségbeesés ült a búskomorság szennyének reménytelen megtestesítőjeként. Nyöszörgött sebei miatt, és a két gyorsan távolodó rendőrautót figyelte.

- Ott mennek, ott mennek! Most mit tegyünk?

Társaságában helyet foglalt néhány további sötét szellem. Meglehetősen rossz hangulatban voltak, dörögtek, sziszegtek és nyáladzottak nyugtalanságukban. A kísértőknek, zaklatóknak és megtévesztőknek egy meglehetősen vegyes társaságát alkották, erejük és létszámuk igencsak megfogyatkozott, és a kínok kínját szenvedték társaik közelmúltbeli rettenetes veresége miatt.

Kétségbeesés hű maradt nevéhez:

- Elveszett, elveszett, minden elveszett! Legjobbaink megsemmisültek, mindenkit legyőztek, kivéve engem!

Feje egy erős ütéstől vállához csapódott:

- Hagyd már abba a nyavalygást! Rosszul vagyok tőle!

- Terga, fejedelmem, te nem voltál ott!

Terga, Bacon's Corner fejedelme egy nyálkás varangyhoz hasonlított. Ijesztően nézett ki, drótszerű, fekete haja az égnek meredt, sárga szemei forogtak. Fel volt háborodva, és egyfolytában vakarta bütykös fejét, amely viszketett frusztráltságától.

- Ez kudarcra végződött. Megmutattátok, milyen tehetetlenek vagytok.

Gyilkosság azonnal tiltakozni kezdett:

- Bezzeg, ha a küldetés sikerrel jár, nem kétséges, hogy te dicsérted volna meg először!

- Én ilyet nem mondtam, és soha nem is fogok kiejteni a számon!

Megtévesztés megpróbálta tárgyilagosan felmérni a katasztrofális vereséget:

- Csapatunk jól kezdték, és biztos vagyok abban, hogy vitézül harcoltak... de a szentek imái erősebbek. A Mennyei Sereg erősebb. Készen várták harcosainkat. Súlyosan alábecsültük számukat és erejüket. Ilyen egyszerű a dolog.

Terga megpördült, és Megtévesztésre meredt. Gyűlölte ezeket a szavakat, ugyanakkor tudta, hogy a ravasz démon meglehetősen pontosan fogalmazott. Fel-alá mászkált, miközben megpróbálta felfogni a történeteket.

- Megtámadtuk Tom Harrist és az iskolát! Strongman terve most bontakozik ki. Most fejlődik ki. Ti meg vereségről panaszkodtok, és azt mondjátok, hogy a Terv meg fog bukni, és mindez emiatt a... emiatt a nő miatt?

Megtévesztés elgondolkodott ezen a kérdésen, majd bólintott:

- Ez egy precíz helyzetértékelésnek tűnik.

Terga felnézett az égre, és félelmében meg szorult helyzetében jajveszékelnéni kezdett:

- Pusztító megnyúz minket ezért! Aki nem esett el a csatában, az majd az ő kardjától pusztul el! - Számba vette a körülötte lévő démonokat, de még annyit sem talált, mint amennyire számított. - Hol van Gyűlölet?

- Megsemmisült! - válaszolták kórusban. - Az elsők között.

- És Erőszak?

- Feltételezem, hogy a mélységben van, láncra verve - felelte Megtévesztés.

- Kapzsiság? Kéjvágy? Nemi erőszak?

De démonai csak üres pillantásokkal pislogtak. Elnézett a város fölött, és feje rángatózni kezdett. Nem bírta felfogni azt, ami történt.

- Egy ilyen egyszerű feladat... Egy egyszerű kis gyilkosság... Valamennyien csináltunk már ilyet ezelőtt...

Kétségbeesés felnyögött:

- Ha Strongman erre rájön...

durr! Kétségbeesés feje most a másik vállának ütközött Terga ütésétől.

- Meg kell tudnia! - szólt közbe Varázslás.

- Akkor menj, és mondd meg neki magad!

Varázslás elnémult, remélve, hogy más démonok is megszólalnak. Terga hirtelen elkapta Kétségbeesés ráncos bőrét, és úgy tartotta a démont a kezében, mint valami zsákmányt:

- Ő lesz a mi hírnökünk!

Nagy éljenzésben törtek ki, karmaik csattogtak a tapstól.

- Ne... ne küldjete Strongmanhez! - jajgatott Kétségbeesés. - Egy verés nem volt elég?

- Indulj már! - mondta Terga. - Különben Strongmantól kapod a következőt!

Kétségbeesés idétlenül csapkodott szárnyaival a levegőben. Egyik szárnya még mindig sérülten lekonyult.

- Eredj! - utasította Terga. - És igyekezz! - Kétségbeesés elsietett. Távozás közben egyfolytában jajgatott és siránkozott. - És ha ezzel végeztél, akkor menj vissza ahhoz a nőhöz, és tedd a dolgodat!

Terga vihogó hangokat hallott és hátrafordult. Néhány kicsi szellem guggolt ott, őt nézték. Elcsípte őket.

- Ó - kezdte Terga, és a tetőn látszott a szájából kifolyt nyálka. - Félelem, Halál és Örültség, hárman annak a nőnek a kedvencei közül! Lustálkodunk, lustálkodunk?

A három démon bután nézett egymásra.

- Vissza a helyetekre! Menjetek utána!

Felriasztott galambokként rebbentek fel, és erőlködve emelkedtek egyre magasabbra.

Terga még mindig nem érzett elégedettséget. Szárnyaival pofon vágott néhány démont.

- Ti is! Valamennyien! Találjátok meg! Kínozzátok! Terrorizáljátok! Azt akarjátok, hogy Pusztító hasznavehetetlen naplopóknak nézzon titeket? Hozzátok helyre a baklövésedeket! Pusztítsátok el azt a nőt!

A levegő megtelt kiabálással és szárnycsapkodás zajával. Terga eltakarta a fejét, hogy megvédje magát a szárnyak hegyes karmaitól. Pillanatok múlva eltűntek. Terga lenézett az utcára - arra az útra, amelyen Potterék farmjára haladtak a rendőrségi autók.

- Örmesterünk nem azt fogja találni, mint amire számított - dörmögte.

Már sötétedett, amikor a két rendőrségi autó surrogó kerekekkel végigment a Potterék házához vezető, sóderrel felszórt bekötőúton. A helyszínelő kocsi már ott állt, az ajtók nyitva maradtak, a megkülönböztető jelzés fényei villogtak. Fred és Cecilia a tágas verandán egymást szorosan átölelve várták a rendőröket. Erősek és edzettek voltak, de ez az este szemmel láthatóan megviselte őket.

Mulligan rátaposott a fékre, és látványosan, enyhén kifarolva állt meg a laza sóderen. Majd kiugrott az autóból, még éppen időben, hogy istenként jelenjen meg a porfelhőn keresztül, melyet felkavart. Leonard megvárta, amíg a porfelhő eloszlott, és csak azután szállt ki - nem akarta, hogy az ülések porosak legyenek, amikor majd visszaül az autóba.

Ben óvatosan állt meg az első autó mögött, és nyugodtan, hivatalos stílusban szállt ki. Fokozottan uralkodott magán, mert tisztában volt azzal, hogy az érzelmei borotvaélen táncolnak.

Mulligan már az egyik igazságügyi orvosszakértővel beszélgetett. A tényállásról kérdezősködött. Az orvos éppen akkor lépett ki a mező túlsó oldalán álló kis farmépületből. Ben látta, hogy még két elemlámpa fénye pásztázza a sötétséget. Ezt leszámítva teljes sötétség uralkodott.

- Meghalt - mondta az orvos. - Már legalább egy órája halott.

- Oké - vágta rá Mulligan nagy, ezüstszerű elemlámpájának kapcsolóját kattogtatva. - Menjünk!

A mező felé fordult, a vadon növény fű suhogva dőlt meg hosszú, erőteljes lépteit alatt, gumibotja himbálódzott a derekán, csatja állandóan pocakjának ütődött. Leonard és Ben szorosan követte.

- Az a Roe nevű nő az - szólalt meg Mulligan. - Sally Roe. Tudsz róla valamit?

Leonard úgy érezte, hogy a kérdés felé irányult:

- Nagyon keveset, Harold.

- Azt hiszem, hogy egy különc volt. Valamiféle múltból megmaradt hippi, egy örök vesztes lehetett. Gyanítom, hogy ő végzett magával.

Ben az agyában kutatott, miközben a sötét farmépület felé haladtak. Sally Roe. Nem találkozott még ezzel a névvel.

- Ez az - állapította meg Mulligan. - Ott van a kecskék karámja. Egy kicsit szóródjatok szét, fiúk! Ne bújjatok mögém!

Kiértek a rétről, kereszteztek egy használaton kívüli, erősen gyomos utat, és a karámhoz értek. Az élemedett korú kerítés rozsdás drótból állt, amit hosszában kettéhasított telefonpóznákhoz szögeztek, és egy nyikorgó kapu lógott egy jó állapotban lévő meg egy kilazult sarokvason. A kaput még mindig nyitva hagyták, a kecskék valahol Potterék földjén kószáltak. Két orvos-technikus tartózkodott a karámon kívül, már eszközeiket csomagolták.

- A tietek - fordult feléjük az egyik.

Ben körülpillantott a karámban, lámpájával ide-oda világított, és figyelte, hogy talál-e valami szokatlan dolgot, mert egyetlen nyomot sem akart megzavarni. Szeme egy felborult takarmányos vödörön akadt meg, a fészker bejáratának közelében.

- Nézzétek csak! - hívta fel a figyelmüket lámpájával rávilágítva.

Mulligan rá se hederített. Keresztülcsörtetett a karámon, és berontott az időjárás viszonyosságaitól megviselt, bádogtetős fészkerbe, otthagya nagy, trágyás lábnyomát a kiömlött takarmányban. Majd egy pillanatra megállt. Valamit talált. Leonard és Ben odament mögé, és benéztek az ajtón.

Ott volt. A halott nő. Ben nem látta az arcát, mert Mulligan az útjában állt. De azt megfigyelte, hogy fekete ruhát viselt, és a hátán feküdt a szalmában, törzse és végtagjai kicsavart helyzetben nyugodtak, olyan petyhüdtlen, mintha valaki kitömte és odavetette volna.

Ben körbevilágított a fészkerben. A fénysugár egy skót kockás ingre vetődött, ami ott hevert a holttest mellett. Úgy tűnt, hogy Mulligan nem vette észre. Odanyúlt és felemelte. Véresnek látszott.

- Harold, ezt nézd meg!

Mulligan úgy fordult meg, mintha valami durva tréfát űztek volna vele.

- Cole! Eredj vissza Potterékhez, és hallgasd ki őket!

- Igen, megyek! De nézd csak meg ezt!

Mulligan nem megnézte, hanem megragadta.

- Gyerünk, menj oda hozzájuk! Nélküled is meg tudjuk ezt csinálni.

Leonard a nő arcára világított, és Ben most először vethetett rá egy pillantást. Fiatal volt és gyönyörű, de halott - erőszak áldozata lett. Arca kifejezéstelenné vált szeme szárazon meredt a semmibe, vállig erő fekete haja kusza árnyékként terült szét a szalmán.

Ben nem adott számot magának arról, hogy a nőt bámulja, amíg Mulligan rá nem ordított:

- Cole! Eleget láttál? Menj már!

Kilépett a fészkerből, és sietve ment át a mezőn Potterék házához. Gondolatai száguldva jártak. Ez nagyobb ügy lesz, mint ahogyan azt gondolták. Ahogyan a holttest kinéz, a véres ing, a kidőlt takarmány, a nyilvánvaló erőszak...

Ez nem öngyilkosság volt!

A helyszínelők munkájuk végeztével éppen akkor hajtottak el.

Ben nyugalmat erőltetett magára, amint a terasz lépcsőjén felment. Potterék meghallották, hogy jön, és azonnal odamentek az ajtóhoz.

- Jó estét! A nevem Ben Cole.

Fred megszorította Ben kinyújtott kezét, és kutatóan nézett rá:

- Találkoztunk már ezelőtt?

- Nem, uram. Új ember vagyok Bacon's Cornerben. Mintegy négy hónapja vagyok itt.

- Hát akkor érezze otthon magát a városunkban! Általában nem ilyen izgalmas itt az élet.

- Ó, persze. Ha megengedik, szükségem lenne a vallomásukra.

Cecilia kinyitotta az ajtót:

- Kérem, fáradjon be... Ha jól emlékszem, Ben!

- Igen, asszonyom. Köszönöm.

Fred és Cecilia a díványra ült, Bennek pedig egy velük szemben elhelyezkedő széken kínáltak helyet. Ben elővette jegyzettömbjét.

- Hogy érzik magukat? - kérdezte.

- Tűrhetően - válaszolta Fred.

Cecilia csak a fejét rázta:

- Szegény Sally! - Újból könnyek gyűltek a szemébe. - Ez szörnyű! Rettenetes!

Ben nagyon gyengéden folytatta:

- Ha jól tudom, ön találta meg.

A nő bólintott.

- Megérintette vagy megmozdította-e őt, akár véletlenül is?

Cecilia ennek még a gondolatát is visszautasította:

- Nem, dehogy! Még csak a közelébe se mentem. Még az arcát se néztem meg.

- Hány óra lehetett akkor?

- Körülbelül hat.

Ben gyorsan leírta ezeket az adatokat.

- Kérem, mondjon el mindent, ami történt!

A nő beszélni kezdett a kiszabadult kecskékről, arról, hogy a nőstény megpróbálta őt felöklelni, majd megpróbált visszaemlékezni, hogyan próbálta bekényszeríteni a karámba a kecskét, amikor elbeszélését megszakítva kitört belőle erős meggyőződése:

- Azt hiszem, megölték őt!

Fred persze nagyon megdöbbsent.

- Micsoda? Ezt meg honnan szedted?

Ben nem engedhette ki kezéből az irányítást:

- Nos, ezt majd ki fogjuk vizsgálni, ha eljön az ideje. De most azt kell elmondania, amit látott... csak azt, amit látott.

A nő engedelmeskedett, és amit előadott, az nem sokban tért el attól, amit Ben maga megfigyelt.

- Nem akartam őt így látni. Egyszerűen nem tudtam ott maradni.

- Rendben van. Meg tudná nekem mondani az áldozat teljes nevét?

- Sally Roe. Egy csendes nőnek ismertem meg - mondta Cecilia szomorú és töprengő arckifejezéssel. - Soha nem beszélt sokat, mindent magában tartott. Örültünk, hogy ő lett a bérlőnk. Tiszta volt, megbízható, soha nem akadt vele semmilyen problémánk. Nem értem, ki akarhatott neki ártani.

- Tehát senkire sem tudnak gondolni, aki neheztelt volna rá valamiért, vagy gyűlölte volna őt?

- Nem. Nagyon visszavonultan élt. Nem emlékszem, hogy akár egyszer is társaságot vagy látogatókat fogadott volna.
- Eszükbe jut-e bármi más? Észlelte-e valami szokatlan dolgot?
- Láttam a kidőlt takarmányt a földön?
- Igen, asszonyom.
- Valószínű, hogy valaki ráugrott, és elkapta őt.
- Hm. Valami más?
- Láttam egy hosszú kötelet a kezében. Talán a kecskéket akarta megkötni vele, nem tudom.

Ben leírta.

A teraszcso hangos lépések zaja hallatszott. Mulligan őrmester érkezett meg. Belépett és levette a sapkáját.

- Nos, emberek, ez nem egy hétköznapi este. Ez egy igazi tragédia. Megszerezted a vallomásukat, Cole?

Ben felállt és jegyzeteibe nézett:

- Csak azt tudtam meg, hogy Mrs. Potter mit látott. Azt gondolom...

Mulligan kivette Ben kezéből a teleírt papírt és végigfutotta.

Ben befejezte gondolatát:

- Azt gondolom, ha átkutatjuk a házat, és átfésüljük az egész környéket, többet fogunk tudni.

Úgy tűnt, mintha Mulligan nem is hallotta volna.

- Hm. Rendben van, majd ezt is belediktálom a jelentésbe. - Zsebre vágta Ben jegyzeteit, és Potterékhez fordult: - Feltételezésem szerint valamilyen okból felakasztotta magát a fészertetőgerendájára.

- Felakasztotta magát? - lepődött meg Cecilia.

- Nem találtak valami búcsúlevelet? Vagy valami ehhez hasonlót?

Cecilia még nem tért magához megdöbbenéséből:

- Nem, nem... én...

- Nos, akkor az éjjel megvizsgáljuk a helyszínt. Talán találunk valamit. - Ismét az ajtó felé fordult: - Cole, te menj haza! Te mára végeztél. Leonarddal átvizsgáljuk a terepet, és megvárjuk a halottkémeket.

- Azt mondd, hogy ez öngyilkosság volt? - kérdezte Ben kilépve utána az ajtón.

- Előre megtervezte és végrehajtotta - magyarázta Mulligan.

- Nos, talán...

Mulligan ingerült lett ettől a választól:

- Mit akarsz mondani azzal, hogy „talán”?

- Nos, megfigyelhetted, hogy úgy nézett ki, mintha...

- Igen, én mindent láttam, de te nem.

- De Mrs. Potter igen. A holttest nem lógott, amikor megtalálta. A szalmában feküdt ugyanúgy, mint ahogyan mi láttuk.

Mulligan visszafordult a bérbe adott ház felé:

- Menj haza, Cole! Ne foglalkozz olyasmivel, ami nem a te dolgod!

Mulligan a mező felé vette az irányt, véget vetve a beszélgetésnek. Ben visszament az autójához, kinyitotta az ajtót, beült, és felnyitotta jegyzetömbjét. Kinyomta golyóstollának hegyét, és leírt néhány dolgot, amiket nem akart elfelejteni: „a véres skót kockás ing... a holttest helyzete erőszakra utal... a kidőlt takarmány... a kötél a kezében volt, nem a nyakán... az áldozat nem lógott...”.

* * *

Claytonville-t elhagyva Sally lefordult a főútról egy nehezen észrevehető, fűvel benőtt útra, amelybe mély keréknyomok vésődtek, és kigyózva vezetett az erdő mélye felé. Fák és fárönkök között kanyargott, alacsonyan nőtt faágak alatt kúszott el, helyenként fekete sárral teli gödrök tarkították az utat. Az öreg autó minden kátyúnál, keréknyomnál, hepehupánál és kanyarnál dülöngélt és himbálódzott. Ezt az utat - vagy az is lehet, hogy csak egy csapás volt - valaha feltehetően földmérők és felfedezők használták, de létezéséről most már csak gyerekek tudtak, akik erre szoktak biciklizni, és talán egy-két lovas. Remélte, hogy errefelé talál egy alkalmas helyet, ahol otthagyni a kocsit.

Végül eljutott egy helyre, ami úgy nézett ki, mint egy autóforduló vagy zsákutca. Valaha egy kis tisztás lehetett. Úgy tűnt, hogy a kerékpárosok még nem találták meg, és a sűrű csalit gyorsan visszafoglalta. Kemény mozdulattal elfordította a kormányt, és hagyta, hogy a kis teherautó utat törjön magának, átvergődve a csalitoson és letaposva a reflektor fényében előtte ágaskodó gyomokat.

Itt jó lesz! Kikapcsolta a világítást, és leállította a motort.

És csak ült ott, a kormányra könyökölve fogta a fejét. Egy percre meg kellett nyugodnia, hogy rendbe szedje gondolatait, felmérje helyzetét, és szétválassza a gondolatait az érzelmeitől. Egy percig mozdulatlan maradt, majd eltelt még egy perc, aztán még egy. Az egyetlen nesz, amit hallott, a saját lélegzete volt - minden egyes lélegzetet tudatosan vett -, és egy idő után felfigyelt a motor hűtésének egyre lassuló ketyegésére. Tudatára ébredt, hogy milyen mély csend, milyen sűrű sötétség uralkodik itt a fák között, és hogy mennyire magányosnak érzi magát. Egyedül volt a sötétben, és senki sem tudott róla.

Milyen költői - gondolta. - Mennyire illik a helyzetemhez.

De egy kérdést még meg kellett válaszolnia: És most mi lesz, Sally? Tovább csinálod, vagy feladod? Bármikor felhívhatod őket, vagy írhatok nekik, tudathatod velük, hol vagy, hogy eljöhessenek és véget vethessenek ennek az egésznek. Legalább túl leszel rajta, és nem kell sokáig várnod a halálra.

Hosszú, fáradt lélegzetet vett, és hátradőlt a kormánykerékről. Micsoda gondolatok, Sally, micsoda gondolatok!

Nem - ismerte be végül magának -, nem, én akarok élni. Nem tudom, miért, de akarok. Nem tudom, mennyi ideig, de akarok. Pillanatnyilag ez minden, amit tudok.

Ez minden, amit tudok. De szeretnék többet tudni. Szeretném tudni, hogyan találtak meg... és miért akartak megölni.

* * *

Felkapcsolta a vezetőfülke világítását - csak egy rövid időre -, és belenyúlt dzsekijének zsebébe egy kis tárgyért. Egy rendkívül szép gyűrűt vett elő, amely valószínűleg tiszta aranyból készült. Alaposan szemügyre vette, újra meg újra megforgatta ujjai között, és megpróbálta kivenni, mi lehet az a furcsa alak rajta. Semmit sem mondott a számára, hiába próbálta megérteni, mit is jelenthet. Pillanatnyilag egy valamit tudott bizonyosan erről a gyűrűről: valahol már látta, és a lehető legrosszabb emlékei vannak vele kapcsolatban.

Lekapcsolta a világítást. Elég volt az üldögélésből! Visszacúsztatta a gyűrűt a zsebébe, kihúzta a kulcsot az önindítóból, és kinyitotta az ajtót. Abban a mély csendben, ami körülvette, az ajtó száraz, recsegő hangja nem nyögésnek, hanem egyenesen sikoltásnak tűnt. Megrémült ettől a hangtól.

A belső világítás újból felgyulladt, de ki is hunyt, amint - amilyen halkán csak lehetett - becsukta az ajtót, ami még így is elég nagy dörrenéssel csapódott be. Ezzel eltűnt az egyetlen fény a sűrű, elhagyatott erdő közepén. Alig látott valamit, de elhatározta, hogy akkor is elhagyja ezt a helyet, ha tapogatnia kell maga előtt az utat. Indulnia kellett, hogy egy biztonságosabb helyre jusson. Átküzdötte magát a sűrű bozóton, amely beleakadt a lábába, összekarmolta tüskéivel, és ágai ostorként csaptak le rá a sötétségből. Valahol előtte ott bújott meg a régi földút, ahol a talaj valamivel simább és járhatóbb volt. Csak meg kellett találnia.

Egy kidőlt fa alól, egy sötét, korhadt odú mélyéről egy sárga szempár figyelte, és két karmos mancs görbült össze a gyűlölettől. A lény halk vihogást hallatott, amint ő ott botorkált.

Az egyik fa alacsony, lecsüngő ágán groteszk bagolyként egy másik szellem gubbasztott. Fekete szárnya hosszú, leomló függönyként lógott oldalán, feje úgy nézett ki, mintha egy ajtó kerek fogantyúja lenne vállai között. A sárga szemek követték Sally minden mozdulatát. Azért voltak itt, hogy végrehajtsák Terga akaratát. Remélték, hogy sikerül kibékíteniük Pusztítót.

Sally megtalálta a régi földutat. Érezte a szilárd, sima talajt a lába alatt, és valamivel több fényt látott maga előtt. Meggyorsította lépteit. Megint kislánynak kezdte érezni magát, aki fél a sötétben, fél a láthatatlan, rémisztő dolgoktól, és arra vágyakozott, hogy valami fény izzon el az összes kísértet.

Két fekete árnyék lebegett közvetlenül a földút fölött, arra vártak, hogy elhaladjon alattuk. Enyhén sodródtak oda-vissza, kiterjesztett, sötét szárnyukon lebegtek. Hosszú, vékony lábuk és karjuk póklábként lógott le, melyeken a várakozás feszültségétől a hosszú, hegyes karmok begörbültek.

Sally megállt. Talán itt elkanyarodik az út? Gyerünk, kislány! Ne veszítsd el a fejed! Ez minden, amire szükséged van.

További három szellem vitorlázott le a fák között - Terga leggonoszabb szellemei közé tartoztak - mint három keselyű, amelyek lakomára gyülekeznek. Odaálltak mögé, nyáladzottak és éles hangon vihorásztak, egymást taszigálták, hogy minél közelebb lehessenek hozzá.

Sally úgy érezte, hogy baloldalt ismét megpillantotta az utat. Elindult arrafelé. Ez az! De a lába elgyengült. Szíve úgy vert bordái alatt, mintha ki akarna ugrani a helyéről. Nem, nem akarom, már megint...

Régi barátai visszatértek.

Áthaladt a két démon alatt, melyek az út fölött lebegtek.

- Juhéjj! - kiáltottak fel, kénnel borítva el őt.

A háta mögött lévő szellemek fekete szárnyukkal rácsaptak a lelkére.

Puff! Elesett, bele a porba, és fojtott hangon felkiáltott. Erőlködve próbált lábra állni, hogy továbbmehessen. Hol van az az út?

A szellemek rátelepedtek a hátára, és belemélyesztették karmaikat. Kezét szorosan rátapasztotta a szájára, hogy visszafojtsa kiáltását. Csendben akart maradni. Képtelen volt visszanyerni az egyensúlyát. Úgy érezte, mintha valami ott lenne mögötte. El innen! Még mindig nem tudott felállni.

A démonok újra meglökték és belerúgtak, élvezettel vihorásztak és visítoztak, majd elengedték.

Végre sikerült felállnia. Meglátta az utat, és futásnak eredt. Mindkét karját arca elé tartotta, hogy elhárítsa az ágakat, melyek nekicsapódtak és beleakadtak. A főút irányából meghallotta a forgalom zaját. Milyen messze lehet?

A sötét szellemek fecsegve és köpködve csapkodtak utána szárnyukkal. Csodálatos ez a kegyetlen játék!

De harcosok figyelték az eseményeket. Mélyen az erdő sűrűjében, a fák és a farönkök között és a sűrű bozótban mély arany színben izzó szemek figyelték mindezt, és erős karok fogták a kardok markolatát.

* * *

„A Jó Pásztor Közösségi Gyülekezet”-nek működött egy imalánca. Ez egy nagyon egyszerű módszer, amelynek segítségével az imakéréseket telefonon eljuttatták az egész gyülekezethez. Minden résztvevő rendelkezett egy listával, amely tartalmazta az összes nevet és telefonszámot. Amikor valaki imatámogatást kért, felhívta a listán utána következő személyt, aki ezután szintén felhívta a következőt, és így tovább. Néhány órán belül a hét bármely napján az egész gyülekezet imádkozhatott ugyanazért a dologért.

Tom imakérésétől, a Ruthról és Josiah-ról szóló hírtől felizzottak a telefonvonalak, és minden egyes telefonhívás után egyre több szent kezdett el imádkozni. A lista élén Donna Hemphile neve szerepelt, aki vezető beosztásban dolgozott a Bergen Ajtógyárban. Utána következett a Waring család, majd Jessupék, akiket Lester Sutter és felesége, Dolly követett, azután a Farmer és a Ryan család, az özvegy Alice Buckmeier, majd a gyülekezet vezetősége: Jack Parmenter és Doug nevű fia, Bob Heely és Vic Savan. A kérés végigment az egész listán, míg végül valaki az utolsó számot is felhívta.

Ez persze elindította az imák áradatát, ugyanakkor telefonhívások özönét zúdította Tomra, mert mindenki többet akart megtudni. Legnagyobb sajnálatára semmi újat nem tudott mondani. És kellemetlen érzéseket váltott ki belőle, hogy a láncon végigfutó információk nagy része téves volt.

Megpróbálta felhívni a Gyermekvédelmi Minisztériumot, de már nem dolgozott senki.

Kereste Mrs. Bledsoe otthoni számát: nem szerepelt a telefonkönyvben.

Az állami ombudsman hivatalával is megpróbálkozott. Egy női hang azt javasolta neki, hogy hívja fel a Gyermekvédelmi Minisztériumot, vagy próbálja meg a Szociális és Egészségügyi Minisztériumot.

Felhívta a Szociális és Egészségügyi Minisztériumot, ahol azt mondták neki, hogy másnap reggel lépjen érintkezésbe a Gyermekvédelmi Minisztériummal. Nem tudták Irene Bledsoe számát, de egyébként sem áll jogukban megadni telefonszámokat.

A pásztor, Mark Howard és felesége, Cathy, nem tartózkodott a városban, de érkezésüket másnapra várták.

Ben Cole megígérte, hogy segít, és fel is hívta őt, de másnap reggelig semmit sem lehetett tenni.

Végül megpróbálta felhívni a szövetségi állam képviselőjét, de nem vették fel a telefont. Tom visszajuttatta a helyére a kagylót, és kezébe temette az arcát. Érezte, tudta: abba kell hagynia, hogy megpihenjen és megnyugodjon. Ez az egész nem lehet annyira szörnyű, mint amilyennek látszik. Valahogyan, valamikor, valahol biztosan meg fogja találni a gyerekeit. Nem lehet ennyire bonyolult.

* * *

A kis ház csendje és üressége annyira szokatlanul hatott, szinte gúnyolódott vele. Most kellene betakargatnia éjszakára Ruthot és Josiah-t. De egyedül volt, és nagyon fáradtnak érezte magát.

- Úristen - imádkozott -, kérlek, véd meg a gyermekeimet! Hozd vissza őket hozzám! Kérlek, vess véget ennek az egész rémálomnak!

* * *

Szerda reggel a Bacon's Corner-i általános iskolában nyüzsögtek a démonok. Amikor Nathan és Armoth magasan az épület fölött elhúzott, érezték, érzékelték, sőt gyakran látták is őket. A démonok zúgtak és kavargtak, ki-be járkáltak a téglából és betonból készült épületbe, amelyre a település lakói olyan büszkén gondoltak. A játszótér megtelt gyerekekkel, mintegy kétszázan lehettek. Szaladgáltak, játszottak és sivalkodtak, mielőtt becsöngettek volna az első órára. Hamarosan bemennek azokba az osztálytermekbe, ahol a szellemek olyan buzgón tevékenykednek - sokkal aktívabban, mint korábban bármikor.

A két harcos elhaladt az iskola fölött, még egy mérföldet repült, majd egy éles kanyart vett, és a föld felé fordulva úgy zuhant lefelé, mint két kődarab. A talaj közelében könnyedén visszafogták sebességüket, átsiklottak a mezők fölött, ahol zsenge kukorica nőtt. Elhagytak egy sóderrel felszórt bekötőutat, átrepültek egy öntözőberendezés vízpermetén, míg végül egy régi baromfiórhoz értek az iskola mellett elhelyezkedő farmon.

Szárnyuk összezsugorodott, majd áthatoltak a baromfió öreg tetőzetén. Odabent nyolcszáz leghorn tyúk kotkodácsoló kórusa fogadta őket. Csipegették a takarmányt vagy tojtak, és nem vettek tudomást a jelenlétükről.

A hosszú ház egyik vége felé siettek, lebegő fehér tollakon és finom, barna poron át. Csirkék, csirkék mindenütt.

Tal az egyik ablaknál állt, és az iskola felé nézett.

- Szeretném tudni, miért választottad ezt a helyet - mondta Armoth csípősen.

- A remek kilátás miatt - felelte Tal. Majd újból az iskola felé fordult: - Éppen egy jól meg-alapozott, fondorlatos tervet hajtanak végre odaát.

- A szentek most adják hírül egymásnak, ami Tom gyermekeivel történt. És imádkoznak - jelentette Nathan.

- Az Úr már válaszol is, úgyhogy jelenleg megfelelő védelem alatt állunk. De az igazi támadás csak ezután jön, ma reggel. Állítsatok őrséget Tom mellé! Elég kemény lesz ez a számára. Nem akarom, hogy további zaklatás érje, amíg ilyen levert hangulatban van.

- Rendben.

- Hol van most Sally?

- Eljutott Claytonville-be, és ott kibérelt egy motelszobát. Chimon és Scion vigyáz rá, de Terga szellemei kínozzák őt, abban a reményben, hogy visszanyerik Pusztító kegyét.

Tal felháborodott:

- Miféle szellemek?

Armoth sorolni kezdte:

- Félelem, Halál, Őrülség. Ők és még néhányan gyötörték Sallyt éjszaka, ma is követték, és megpróbálták összetörni a lelkét.

- Mi a helyzet Kétségbeeséssel?

- Terga elküldte Strongmanhez, hogy tudósítsa őt a dolgok állásáról.

Talt ez mulattatta:

- Milyen merész dolog! - Újból az iskola felé nézett. - Azt akarom, hogy Signa és Mota tisztítsa meg egy kis ösvényt, amelyen bejárhatunk az iskolába! Fedezzenek minket, tereljék el a figyelmüket! Többször be kell majd mennünk anélkül, hogy ezt a démonok észrevegnék. Ami Cree-t és Sit illeti, nekik ugyanezt kell tenniük az Omegánál, ami azt jelenti, hogy meg kell kétszerezniük a harcosok létszámát, hogy Sally bejusson, és élve ki is tudjon jönni.

Armoth egy mély, hosszú lélegzetet vett.

- Kapitány, ez egy kényes ügy.

- És minden egyes megmozdulásunkkal csak egyre kényesebb lesz. És mi a helyzet a szobával Fairwoodban, a Schrader Motelben?

- Őrködnék ott harcosaink, akik vigyáznak, hogy ne adják ki senkinek. És a gyűrű régi rejtékhelye még érintetlen - jelentette Nathan.

Tal egy pillanatra elgondolkodott.

- Tehát azok a frontok védelem alatt állnak. Most csak annyit tehetünk, hogy folytatjuk a játszmát, és egyszerre csak egy, gondosan megfontolt lépést teszünk. - Elmosolyodott. - Azt hiszem, hogy Strongman most már bármelyik pillanatban megtudhatja a nagy hírt Kétségbeeséstől.

- És ki van ott közülünk?

- Guilo.

Nathan és Armoth bólintott. Ez nem lepte meg őket.

Guilo gyakran megjegyezte: úgy tűnik, hogy a legsötétebb, legrémületesebb gonosz szellemek a legszebb helyekre szeretik befészkelni magukat - és ez most is így történt. Körülötte hóborította, festői szépségű hegyek ormai tornyosultak. A tiszta, hajnali levegőben még a távolabbi hegyoldalak részletei is élesen kirajzolódtak. Állhatatos, de gyenge szél fújdogált a mélykék ég alatt. Karcsú örökzöldek egész hadseregei álltak őrt minden domboldalon, és kristálytisza patakok csörgedeztek, csobogtak és zuhogtak le a hófehér csúcsokról. A hegyek alatt Summit kis városa pihent békésen a zöld, vadvirágos völgyben, és nyugalmas, szinte tapintható csend vette körül.

A gondolattól elfütyentette magát: azok a kis emberek ott lenn, akiket körülvesz mindez a sok szépség, semmit sem érezhetnek az őket körülvevő rémületes dolgokból, abból a fenyegető viharból, amely el akarja nyelni őket, nem láthatják a terjedő, gonosz sötétséget, amely először megvakítja, majd fölemésztí az embert.

Rajta kívül még vagy tucatnyi harcos rejtőzködött ott, szorosan hozzásimultak a fenyőkhöz, és semmit sem mutattak dicsőségük fényéből. Guilo nem akarta, hogy a gonosz hatalmasságok észrevegyék azt, amit csak szellemi lények láthatnak: az ő jelenlétüket. Démonok felhője nyüzsgött és kavargott füstfekete forgószélként a hegyoldalon, alig egy mérföldnyire a várostól. Az őrsként kiküldött légörvény alatt a fák között, szinte észrevehetetlenül, egy furcsa hegyi falu lapult: díszes épületek, minden igényt kielégítő sétányok, elbűvölő kis ösvények és pompás kertek festői együttese. Az egész hely hívogató látványt nyújtott, az elfogadás, a mindent körülölelő békesség, a gyönyörűség és a testvériség érzését árasztotta magából.

Ez jelentette Strongman otthonát, előretolt helyőrségét, egy örökösen terjeszkedni akaró gonoszság középpontját. A fekete szellemek vakmerően viselkedtek, és nagy hangon lármáztak: az emberi lelkek fölött aratott győzelmek állandóan növekvő számát ünnepelték féktelen tivornyában.

Guilo csendben állt, és mozdulataikat figyelte. Erejüket és létszámukat próbálta felmérni. Igazán kellemes volt látni kakaskodásukat: ilyen helyzetben mindig könnyebb meglepni a démonokat. De már nem sokáig lesznek ilyen magabiztosak. Guilo harcosaival együtt látta, hogy nem sokkal azelőtt egy kis szellem, egy kis követ érkezett nyöszörögve egy jelentéktelen kis mezővárosból, és az a hír, amit ez a szellem hozott, kétségkívül meg fogja változtatni a dolgok állását a bájosnak látszó falu körül. Egy idő előtti támadás nehéz helyzetbe hozhatná őket. Ez most egy igazi rémálom lenne.

Kiáltás és jajgatás hangja szűrődött át halkan a forgószélen. A démonok sorai kezdtek összepréselődni, egyre szorosabbra húzódtak, összetódultak, a felhő még sötétebb és sűrűbb lett.

- Ó... - szólalt meg Guilo. - Úgy tűnik, Strongman megtudta a hírt.

* * *

- ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ!

Kétségbeesés formátlan kis teste minden irányban megfeszült, meggörbült és megduzzadt, amint átrepült az alpesi házon. Úgy nézett ki, mint egy nagy, fekete szappanbuborék, amelyet éppen most fújtak fel. Majd leesett a padlóra, hangosan nyöszörgött, fekete teste ernyedten

terült el, mint egy zokogó, remegő állat. Körülötte ott álltak a démoni fejedelmek és tábornokok, tehetetlen dühükben remegtek, nyáladzottak, ordítva átkozódtak, és sárga, kénes párát eregettek, amely úgy terjengett, mint a sűrű szivarfüst. Az alpesi stílusú ház nehéz, bűzös köddel telt meg, amely szinte eltakarta homályos alakjukat.

Ők sem örültek a hírnek, amit hozott.

A nappali szoba falánál Strongman meresztette szemét a szárnalmas kis démonra. Hatalmas, sárga macskaszeme majd kiesett a helyéről, orrlukai lángokat lövelltek, és örvénylő felhőkben áradt belőle a kén. Az óriási, idéttlen kinézetű szellem éppen azt próbálta eldönteni, hogy jobban érzi-e már magát, vagy még egyszer hajítsa át Kétségbeesést a szobán.

A fejedelmek és a tábornokok - majdnem százan voltak - karjukkal hadonászva egymás felé fordultak, fekete szárnyaikkal csapdosták egymás arcát, kiabáltak és sziszegtek. Egyesek magyarázatot követeltek, mások bűnbakot kerestek, néhányan tudni akarták, mit lehet tenni ebben a helyzetben, némelyek pedig csak álltak ott átkozódva.

Strongman szárnya és kinyújtott karja teljesen betöltötte a szoba egyik oldalát.

- Csönd legyen!

Csönd lett.

Egy hatalmas lépést tett a szoba közepe felé, mire minden démon egy lépést hátrált, valamennyien meghajoltak és összecsukták szárnyukat. Továbbment, és a szoba visszhangzott lépteinek zajától.

Majd megszólította a padlón heverő kis rongydarabot.

- Van még valami jelentenivalód?

- Nincs, Baálom.

- Voltak más veszteségek is?

- Nem, Baálom.

- Más baklövések?

- Nem, Baálom.

A démoni úr egy pillanatra elgondolkodott, majd ágyúgolyóként robbant ki a parancs résnyire nyitott szájából:

- Akkor takarodj innen!

Strongman lélegzetének ereje untig elég volt ahhoz, hogy Kétségbeesés elinduljon. Mielőtt kinyithatta volna szárnyait, kirepült a házból, és magasra emelkedett a levegőben.

Strongman némán visszaballagott a szoba végébe, és mogorván leült trónjára - a kandalló közepébe. A démoni előkelőségek mindkét oldalon rendezték soraikat, és kihúzták magukat a fal mellett. A szoba rendje helyreállt, megtelt sötétséggel, árnyékkal, sárga köddel és halotti bűzzel.

- Él - tűnődött keserűen. - Azt hittük, hogy megszabadultunk tőle, alaposan átgondoltuk a dolgot, erre most újból itt van. Meg akartuk ölni, de életben van... és az ő védelmük alatt.

A fejedelmek szoborként álltak, csendben várták további szavait.

- ÁÁÁÁÁÁÁÁÁÁ!

A démoni előkelőségeknek újból rendezniük kellett soraikat.

- Törött Nyírfa - folytatta a tűnődést. - Milyen nagyszerű emberek, rendíthetetlenek és egyenes jelleműek. Mennyire készek gyilkolni. És milyen... ESETLENEK! - Füstölgött, hatalmas ujjával dobolt, és a semmibe meredt. - Ezek az emberek... akik a mi urunkat imádják, olyan csodálatosan gonoszak, de néha... néha megbotlanak előttünk. Megfeledkeznek a körmönfontásról, az elővigyázatról. Úgyhogy elköveltünk egy csúnya baklövést, egy megbízhatatlan kis lélek kisiklott a markunkból, és most sokkal nagyobb fenyegetést jelent a számunkra, mint valaha!

Az egyik fejedelem előrelépett és meghajolt.

- Fontolgatja-e az én uram a Terv elvetését?

Strongman kiegyenesedett, és ökle mennydörögve csapott le a kandalló köveire.

- NEM!

A fejedelem - társai vádló tekintetének súlya alatt - visszalépett a sorba.

- Nem - dörmögte Strongman -, ezt a Tervet nem adom fel. Túl nagy a tét. Már túl sok dolgot megalapoztunk és előkészítettünk. Túl sok mindent megnyertünk már ahhoz, hogy megengedjük, hogy egy kis nő, egy szálnalmas kis lélek mindent elrontson!

Az utálatos szellem megpróbált lazítani, fejét nekitámasztotta a falnak, és borostyánszerű nyelvét kidugdosta a szájából.

- Ez a város olyan tökéletesnek látszott - tűnődött. - Isten szentjei közül olyan kevesen éltek itt, ráadásul nem értek el semmit... a mi embereink pedig... ó, erősek voltak, nagyszámúak... és úttörő munkát végeztek! Olyan keményen megdolgoztunk azért, hogy megvethessük a lábunkat ebben a városban. Ah... ki tudja, mennyi ideig tartott...?

- Huszonhárom évig, Baál - válaszolt a költői kérdésre egyik jól értesült szárnysegédje.

Strongman rámeredt.

- Köszönöm. Magam is tudom.

A szárnysegéd meghajolt és visszalépett.

Strongman folytatta elmélkedését:

- És azok a jelentéktelen kis szentek a városban... ismeretlenek, olyan távol esnek minden segítségtől, távol a fő erőktől, egyedül egy dimbes-dombos vidék közepén... ismeretlenül. Ez a hely tökéletesnek bizonyult a folyamat elindítására. - Állatias arca feszültté és keserűvé vált. - Mindaddig, amíg el nem kezdtek imádkozni. Amíg ki nem léptek kényelmes semmittevéseikből, és nem kezdtek el sírni Isten előtt. Amíg nem kezdték visszaszerezni az erőt, a... - Strongman becsukta a száját.

- A Kereszt erejét? - szólt közbe a hadsegéd.

- JAAAAAA! - Strongman kardja átszelte a levegőt és csak centiméterekkel tévesztette el a szárnysegédet. Nem számít. Néhány fejedelem megragadta ezt a csúnya beszédű vazallust, és kitette a szűrét.

Strongman tompa puffanással visszatelepedett a kandallóba, és félelmetes hangján megszólalt:

- Pusztító!

A fejedelmek a szoba másik vége felé fordultak. Halk moraj futott végig soraikon. Némelyek hátrább húzódtak.

Egy árnyék, egy sziluett lépett előre. Magas volt, hullámos szárnyai lepelként takarták el. Olyan simán, olyan nesztelenül mozgott, hogy úgy tűnt, mintha lebegne. A többi démon nem merte megérinteni. Néhányan enyhén meg is hajoltak.

Végigment a szobán, és megállt Strongman előtt, fejét tisztelettudóan meghajította. Mindez teljes csendben történt.

Strongman egy pillanatig figyelmesen nézte ezt a sötét, néma alakot.

- Feltűnően csendben maradtál az egész vita alatt.

A lény felemelte a fejét, és szűkre vont, számítgató szemekkel nézett urára. Arca nem tűnt igazán csúnyának, majdnem emberinek látszott, de gonoszság és gyűlölet sütött róla.

- Szólj, Baálom - szólalt meg -, és én válaszolni fogok.

Strongman szeme is összeszűkül.

- A kegyenceid kudarcot vallottak, Pusztító. Az a nő életben van és szabad. Mit mondasz erre?

Pusztító arca kökemény volt, gerince pedig szálegyenes.

- Még mindig az enyém?

Egy furcsa, éles felhang érződött Strongman hangjában.

- Megérdemled őt, Pusztító?

Úgy tűnt, hogy Pusztító nem méltányolta ezt a kérdést. Strongman világosan és fenyegetően beszélt:

- Azt akarom, hogy távolítsd el úgy, hogy soha többé ne tudjon ismét megjelenni. Meg tudod ezt tenni? - kérdezte, és némi halvány kétség bujkált a hanghordozásában.

A szellem egy pillanatig mozdulatlan maradt.

KARDSUHOGÁS! Vörös villanás! Egy kard szelte át sziszegve a levegőt, és izzó szeletekre vágta a teret. Fekete szárnyak töltötték be füstként a szobát, és forogtak mennydörögve. A fejedelmek nekiestek a falnak. Strongman meghátrált.

A lény újból mozdulatlanul állt, szemei izzottak a haragtól, fekete szárnyai lassan összecsucodtak, határozottan tartotta a vörösen izzó kardot.

Mély, fenyegető hangon szólalt meg:

- Adj nekem néhány igazi harcost, ne Tergát és kontárait, Bacon's Corner szűkülő kis démonait! Rendeld a parancsnokságom alá a legjobbjaidat, engedd meg, hogy hatalommal ruházzuk fel a Törött Nyírfát, és majd meglátod, mire képes a te szolgád!

Strongman egy pillanatig figyelmesen nézte Pusztító arcát, majd a mosoly leghalványabb nyoma nélkül megkérdezte:

- Mi a helyzet azokkal a szóbeszédekkel, amiket hallok?

Pusztító gúnyosan felnevetett.

- Ezek csak pletykák, amiket félelmükben meglapuló szellemek terjesztenek! Ha ez a Tal az ellenfelünk, akkor csak még izgalmasabb a kihívás.

- De ő hatalmas.

Pusztító visszavágott:

- Inkább ügyes. Ereje nem a kardjában van, hanem Isten szentjeiben. A sorállomány legendát csinált ashtoni győzelméből, amit fölöttünk aratott, de ők túlságosan tisztelik őt. A szentek imái győztek le minket, nem a Seregek fortélyos Kapitánya. - Pusztító lassan lengette kardját, és a borotvaéles penge nyomán kirajzolódó izzó fantomképeket, délibáb-kardokat bámulta. - És ez történt most is, ebben a jelentéktelen kis kudarcban. De most én kerültem előnyös helyzetbe, Baál: megízleltem az ellenség fortélyait, kipróbáltam az erejét, és ismerem erejének forrását.

Strongman kételkedett.

- És hogyan akarod megghiúsítani a terveit, holott egyszer már nem sikerült?

- A szenteket fogom először elintézni. Már éppen elég dolog van Bacon's Cornerben, amivel megzavarhatom és megoszthatom őket. Azzal lesznek elfoglalva, hogy egymást bírálgassák és kínozzák, és nem fognak tudni imádkozni. - Magasan feltartotta kardját, amelynek vörös izzása bevilágította a szobát, és sárga szemének karmazsinszínű mintázata visszatükrözte ezt az izzást. - Megfosztom Talt az erejétől!

Strongmanre ez nagy hatást gyakorolt, legalábbis egy pillanatra.

- Alád rendelem a legjobbjaimat, hogy kísérjenek el téged. Törött Nyírfa időnként ügyetlen, de nagyon hűséges hozzánk. Használjátok fel őket tetszés szerint! Most pedig menjetek!

* * *

Ben kis íróasztalánál ült a rendőrség épületének bejáratánál lévő irodában, és némi adminisztrációs feladatot próbált elintézni, mielőtt kiment volna járőrözni. Kedves kis irodának tartotta: két kis íróasztal, egy másológép, néhány színes, forgalombiztonsági témát ábrázoló poszter és egy alacsony, fából készült válaszfal kapott helyet benne. A reggeli nap most éppen besütött a nagy ablakokon keresztül, és felmelegítette a szobát. Más körülmények között mindig szeretett itt dolgozni.

De Ben egyáltalán nem vidáman kezdte a napot ma reggel, és gondolatai messze jártak a papírmunkától. Láta Mulligan végső jelentését az ügynevezett öngyilkosságról, és elfogadhatatlannak tartotta. A holttestről készített felvételek és a környezet állapota egyszerűen nem egyezett azzal, ahogyan ő ezekre emlékezett, bár kissé elbizonytalanodott egy-egy részletet illetően. Váratlanul lett egy kötél a nő nyakán, pedig előző este semmiféle kötelet nem látott rajta, és Mrs. Potter is azt mondta, hogy a kötél a nő kezében volt. A kiborult takarmány titokzatos módon eltűnt, és a holttest körül lévő szalma rendezett benyomást keltett, nem volt összetúrva, szétrugdosva, mint amilyen állapotban előző este látta.

Bennek nem tetszett a gondolat, de nyilvánvaló volt, hogy a helyszínt - és a róla készült felvételeket - „sterilizálták”. Mintha Mulligan és Leonard eltüntette volna a bizonyítékokat a felvételek elkészítése és a jelentés megírása előtt.

És mintha ez még nem volna elég, Mulligan újságírók füle hallatára kigúnyolta és vádolta Tom Harrist. És egyáltalán, mit keres a sajtó a rendőrségen? Egy egész csomó dolog tűnt most gyanúnak Ben szemében.

A Hampton Megye Csillaga ott hevert íróasztalának sarkán. Az egész újságot végig kellett olvasnia, mire talált egy rövid hírt a Potter-farmon történt halálesetről - éppen csak említést tettek az ügyről. A cikk inkább arra szolgált, hogy egy üres helyet betöltsön, mint hogy valós hírekkel szolgáljon. Mintha a riporter valahol elejtette volna a tényeket, aztán meg is

feledkezett volna róluk... vagy tudatosan hagyta ott azokat. Az egész dolognak nagyon rossz íze volt, annyira rossz, hogy Bennek felkavarodott tőle a gyomra.

El kell mennem innen, ki kell mennem járőrözni! Nem akarok beszélni Mulligannel, látni se akarom!

De Mulligan nem lehetett könnyen figyelmen kívül hagyni - és neki ez tetszett. Bejött az utcai irodába, hangosan böfögött, és úgy ült le a másik íróasztal mögött a szoba túlsó oldalán, mintha egy egész szállítmány gabona landolt volna egy rakparton. A vizsgálat eredményéről szóló jelentést tartotta a kezében, és még egyszer átfutotta.

- Rendben van. - Mély, idegölő hangon beszélt. - Így jó.

- Vannak közeli hozzátartozói, akiket értesíthetnénk? - kérdezte Ben.

Mulligan elővett egy világosbarna borítékot az egyik fiókból.

- Nincsenek. Roe egy senki volt, egy magányos farkas. - A jelentést a hozzá tartozó vázlatokkal és fényképekkel együtt belecsúsztatta a borítékba és leragasztotta. - Végzett magával, és kiszállt a buliból, most meg nekünk kell őt csendben eltemetnünk, és lezárnunk az ügyeit.

- Feltételezem, hogy a halottkém megállapítása nem fog szerepelni a jelentésedben.

Ben tudta, hogy túllőtt a célon. Mulligan kezdett felpaprikázódni.

- Már hogyan szerepelne. Mit jelentsen ez?

Ben megpróbált visszakozni, de válaszolnia kellett Mulligan kérdésére:

- Nos... minden tiszteletem ellenére úgy gondolom... a halottkém találhatott volna olyan bizonyítékokat, amelyek alapján a halálnak valami más okát nevezi meg.

Mulligannek erre már nem volt ideje.

- Figyelj ide, Cole, ha neked nem elég az, hogy egy egyszerű, jól dolgozó, jó szimatú zsaru vagy... ha úgy érzed, hogy felelősségteljesebb beosztásban is tudnál dolgozni... biztos, hogy tudok neked találni valami fontosabb munkakört, amire valóban büszke lehetsz. Szükség lenne itt némi takarításra, és tudom, hogy alapos munkát végeznél, minden sarkot kisöpörnél, és minden pókhálót leszednél, így van?

Ben tudta, hogy mereven bámul Mulliganre, de kísérletet sem tett arra, hogy arckifejezésén enyhítsen.

- Nagyon alapos munkát tudnék végezni, ha ellenőrizhetném a tegnapi esti nyomozás pontosságát.

Mulligan kirántotta az irattartó fiókját, és beledobta a borítékot.

- Te csak foglalkozz a saját munkáddal, Cole! Nem azért fizetlek, hogy a lelkiismeretem legyél.

Lucy Brandon, a postamester, képtelen volt figyelmét a munkájára összpontosítani. Debbie, a postai alkalmazott, már háromszor is kérdezett tőle valamit - a kettes számú járat sofőrjéről, azután a sérült csomagolású küldeményekről és... a harmadik kérdésre nem emlékezett. Egyikre sem tudott válaszolni, nem jutott az eszébe egyetlen információ sem, egyszerűen nem bírt gondolkodni.

- Hé - szólította meg végül Debbie -, jól vagy?

Lucy levette a szemüvegét, és megdörgölte a szemét. Általában erősnek tűnt, sőt kissé keménynek. Karcsú, barna hajú nő volt, a harmincas éveinek a végén járt, és az életnek már sok próbáját átélte: nyomor, szüleinek korai halála, vad és lázadó fiatalkor, egy rossz házasság, talpra állás egy keserű válás után, egyedül nevelni kislányát - egyszóval kemény helyzetek és ballépések sorozata halmozódott már a háta mögött. Így általában jól megbirkózott a nehézségekkel. A legtöbb probléma nem tudta kihozni őt a sodrából - mindaddig, amíg az a családját nem érintette.

Körülnézett a kicsiny postahivatalban. Szerencsére éppen nyugalom volt. A déli csúcsforgalom csak órák múlva kezdődik, már mindegyik járat sofőrje elindult, az elintéznivalók pedig egyre magasabbra halmozódtak íróasztalán, de reménytelennek látta, hogy utolérje magát.

Úgy döntött, hogy legalább erre az utolsó kérdésre válaszol:

- Nem, nem igazán.

Debbie fiatal volt, csinos és együtt érző. Lehet, hogy még nem élt annyi ideig, hogy ki tudott volna fejleszteni maga körül egy kemény védőburkot. Gyengéden megérintette Lucy vállát.

- Tehetek érted valamit?

- Hát... - Lucy ránézett a faliórára. - Néhány perc múlva találkozóm lenne valakivel. Mit gondolsz, álljátok majd a rohamot Timmel, amíg visszajövök?

- Hát persze.

Egy visszatükrözött napsugár táncolt a falon. Egy sötétkék autó állt meg odakint.

- Ó, itt is van a sofőröm.

- Menj csak! Ne aggódj miattunk!

* * *

Az autót Claire vezette, akit nemcsak Lucy, hanem sok más ember is csodálatos barátjának és tanácsadójának tartott, akik ebben a városban járták az élet útjait. Elragadóan szép volt, szőke haját fésűkkel és csatokkal díszítette, amelyek csillogtak és ragyogtak. Blúza és hosszú szoknyája - mindkettő gyönyörű szövésű, természetes anyagból készült - királyi palástként omlott le. Lucy szemében Claire igazi királynőként jelent meg. Ő és mérnök barátja, John, tökéletes párt alkottak, állandóan növekvő önmegvalósításban és harmóniában éltek, és maradandó példává váltak minden barátjuk előtt.

Amikor Lucy beült az autóba, Claire áthajolt hozzá és megölelte.

- Hogy vagy, Lucy?

- Ó... kibírom - válaszolta, miközben a biztonsági öv után nyúlt.

Claire kihajtott a postahivatal parkolójából, és a főutca felé fordult.

- És hogy van Amber? - kérdezte.

- Ő jól van. Nem mondtam meg neki, hogy ma megyünk érte. Nem akartam megijeszteni, mielőtt feltétlenül szükséges lenne.

- Remek, remek.

- Hétfőn visszaviszem a régi általános iskolájába, és majd meglátom, tudja-e ott folytatni a tanulmányait. Miss Brewer szerint nem jelent majd neki túl nagy nehézséget a többiekhez való felzárkózás és a tanév elvégzése.

- Nem, Ambernek ez nem okozhat gondot. És egyébként is már nagyon közeledik a tanév vége.

Átmentek a városon, majd befordultak a 187. utcába, amit általában Tavacska útnak szoktak nevezni, mert mintegy két mérföldnyire nyugat felé egy nagy és népszerű, buzogánnyal benőtt tó mellett vezetett el. Az utcanévtábla mellett egy másik tábla mutatta az irányt a Jó Pásztor Községi Gyülekezet és a Jó Pásztor Általános Iskola felé.

- Azt hiszem, John és Paula ott lesz - mondta Claire. - Remélem, hogy ez nem fog téged zavarni.

- Nem hiszem. Még nem is találkoztam velük.

- Csodálatos emberek, majd megismered őket. Boldog vagyok, hogy együttműködhetem velük ebben az ügyben. A riporterek nem mindig olyan udvariasak, mint ők.

Lucy egy pillanatra elcsendesedett, a farmok földjét és a kis erdőket nézte, amelyek mellett elhaladtak, majd megszólalt:

- Miért kell a sajtót bevonni a dologba?

- Nagyon egyszerű okból. Egy ilyen ügyben a közvélemény nagyon sokat számít. Tulajdonképpen a közgondolkodás hozza létre azokat a törvényeket, amelyek szerint valamennyiünknek élnünk kell. Tudod, harcunkat két szinten vívjuk: a bíróságokon és a nyilvánosság előtt. Sok ügyet azért nyerünk meg ma, mert a közvéleményt évekkal ezelőtt átfurmáltuk. Amit ma teszünk a közvélemény formálásáért, annak pozitív hatása lesz a jövőben felmerülő bírósági ügyek kimenetelére nézve. Ez egy folyamat.

- De nem tudom, Amber hogy fogja ezt elviselni.

Claire magabiztosan mosolygott.

- Ó, Amber egy erős kis katona. El fogja tudni viselni. Nagy hatást gyakorolt rám, ahogyan beszélt, amikor mindent elmondott munkatársaink egész gárdája - dr. Mandanhi és Mrs. Bledsoe - előtt.

- Amber? Talán Amethystet akartál mondani? - helyesbített Lucy keserű hangon.

Claire elmosolyodott és bólintott.

- Igen, igazad van. De ez nem számít. Ő valójában még mindig Amber. Amethyst Amber jó barátja, mivel ő viseli annak a terhét, ami történt, és olyan szabadon beszél, ahogyan Amber saját magától soha nem lenne képes.

Lucy idegesen elmosolyodott.

- De tudod... azt hiszem, én nem szeretem Amethystet.

Claire felnevetett.

Lucy is nevetett, remélve, hogy ezt a kijelentését Claire nem veszi olyan komolyan, mint ahogyan ő gondolta.

- Úgy értem... Amethyst olyan szemtelen és tiszteletlen... És azt látom, Amber sok mindent úgy próbál megúszni, hogy Amethystet hibáztatja érte.

- Ennek természetesen véget kell vetned.

- De tudod, miért aggódom? Azt hiszem, Amberben megbízhatnék, és elmondhatnám neki az igazságot... és tudom, hogy mit gondolna, mit érezne. De nem tudom, mit gondoljak Amethystről. Soha nem lehet kiszámítani előre, mit fog mondani. - Lucy megrázta a fejét, mintha éppen egy ilyen beszélgetést folytatott volna. - Szükségem lenne egy lószerszámra ehhez a kis flótáshoz!

Claire újból csak nevetett.

- Ne aggódj Amethyst miatt! A belső vezetők mindig megbízhatóak, és Ambernek segítségre és társaságra lesz szüksége az előtte álló dolgokban.

- Ezzel egyetértek.

De Lucy nem érezte jobban magát, és ezt Claire észrevette.

- Van még valami más is? - kérdezte.

- Ha már Amethystről beszélünk...

- Igen?

- Láttad a másik cikket is az újságban, Sally Roe-ról?

Claire tudott a dologról.

- Lucy, ez igazán nem a te problémád. Erre még csak gondolnod se lenne szabad!

Lucy már majdnem sírt.

- De hogyan tudom ezt megtenni?

Claire vezetés közben néhányszor lopva Lucyre nézett.

- Figyelj rám! Amber nem okolható. Néhány barátommal ellenőriztettem a nőt abban a pillanatban, amikor elmondtad nekem, mi történt a postán. Annak alapján, amit hallottam, Sally Roe egy teljesen összezavarodott személyiség volt. Gyötörte őt az önbizalom hiánya és a bűntudat, és soha nem tudott ebből kitörni... A karmája kész káosz volt! Ambernek semmi köze sincs az öngyilkosságához. Mindenképpen megtette volna.

Lucy megrázta a fejét, és kibámult az ablakon.

- De ha ott lehettél volna... ha láthattad volna annak a nőnek az arcát, amikor... amikor Amethyst éppen kínoztta őt. És én nem tudtam ezt megakadályozni. Amber nem tudná ezt egy vállrándítással elintézni.

Claire megveregette Lucy kezét.

- Felejsd el! Sally Roe meghalt, a sorsát nem kerülhette el, akármi is legyen az. Neked is megvan a saját utad és Ambernek is. Erre kell gondolnod.

Lucy végül bólintott. Közeledtek a keresztény iskolához, és egyre idegesebb lett.

- Remélem, jó vége lesz ennek az egésznek! Remélem, tudjuk, mit csinálunk!

Claire határozottan válaszolt:

- Úgy érzem, ezt meg kell tennünk. A vallásos bigottság valamennyiünk közös ellensége. Azt gondolom, ha nem tennénk semmit, azzal megtagadnánk a saját felelősségünket.

Nem maradt idő további szavakra. Claire fékezett, és kitette az irányjelzőt. Baloldalt ott állt a Jó Pásztor Közösségi Templom, egy egyszerű, nyeregtetős téglapépület, hagyományos boltíves ablakokkal és egy harangtoronnyal. Bacon's Corner környékének ez a jellegzetes épülete az évek során több különféle gyülekezetnek adott otthont. Ezek között akadt olyan, amelyik elhalt, olyan is, amelyik elköltözött, és újabb csoportok foglalták el a helyét, de maga az épület már közel egy évszázada állt mint a legyőzhetetlen kereszténység rendíthetetlen emlékműve. Úgy tűnt, hogy ez az utolsó közösség a kitartás új rekordját állítja fel: már majdnem tizenöt éve használták a templomot, és a jelenlegi pásztor már legalább nyolc éve szolgált ezen a helyen.

Claire behajtott a templom és a Jó Pásztor Általános Iskola közötti parkolóba. Az utóbbi egy egyszerű, hullámlemezrel fedett épület volt, amelyet oszlopok és pillérek tartottak. Jelenleg négy jármű parkolt ott. Kettő az iskola személyzetéé lehetett; a kombi John Ziegler és Paula, a fotóriporter kocsija, a nagy, fehér mikrobuszon pedig félreérthetetlenül ott állt: KBZT Hetes Csatorna Hírszolgálat.

- Televíziósok? - kérdezte Lucy meglepetten.

- Így van - válaszolt Claire. - Nem beszéltem neked erről. A Hetes Csatorna munkatársai úgy gondolták, hogy ebből egy jó sztorit lehet csinálni.

A két férfi a hetes csatornától felkészülten várta Claire és Lucy megérkezését, és mihelyt behajtottak a parkolóba, azonnal kipattantak járművükből. Az operatőr vállára emelte kameráját, és fél szemmel figyelte az eseményeket. A másik, egy fiatal, öltönyt és nyakkendőt viselő, atlétaalkatú férfi odalépett Claire-hez és üdvözölte őt, amikor kiszállt az autóból.

- Pontosan érkezett! - szólt elismerően, megszorítva a nő kezét.

- Helló, Chad. Örülök, hogy látlak!

- Ó Roberto.

- Helló!

Roberto a kamerán keresztül ránézve visszamosolygott.

Lucy egy kissé tétovázva szállt ki a kocsiból.

Claire bemutatatta őt.

- Chad, Roberto! Ő Lucy Brandon, az édesanya.

- Jó reggelt! Chad Davis. Ő Roberto Gutierrez.

- Engem is fel akarnak venni?

- Megengedi? - kérdezte Chad.

- Nyugodtan megengedheted - bátorította Claire.

Lucy csak vállat vont.

Ott várt John Ziegler és Paula, indulásra készen. Claire üdvözölte őket, Lucy csak mosolygott.

Az épület ajtaja kinyílt, és egy férfi nézett ki rajta. Amikor meglátta a parkolóban gyülekező csoportot, elsápadt. Úgy tűnt, mintha beteg lett volna.

Természetesen Tom Harris volt.

Claire üdvözlésre emelte a kezét:

- Ó, jó reggelt! - kiáltotta, és elindult az épület felé, a többiek pedig szorosan mögötte.

Uram, kérek, ne!

Ha egyszerűen becsukhatnám ezt az ajtót, és soha többé nem kellene kijönnöm! - gondolta Tom. - Bár kérhetnék tüzet az égből, hogy ezek az emberek eltűnjenek az életemből, hogy távolítsd el őket... Még nem ártottak nekem eleget?

Tom a délelőtti legnagyobb részét a telefon mellett töltötte az állami bürokrácia körhintáján, miközben megpróbálta megtartani óráit, de még mindig nem találta meg a gyermekeit. Utoljára a Gyermekvédelmi Minisztériummal beszélt, akik együtt érzően megtagadták, hogy közöljék a gyermekek tartózkodási helyét. Howard pásztor még mindig nem érkezett meg, mindenki más dolgozott, és semmi sem történt olyan gyorsan, mint szeretne volna.

Uram, csak azt kérem, hogy ezek az emberek menjenek el! Legyen már vége a mai napnak!

Tom hátrapillantott. Két gyerek, egy harmadikos és egy negyedikes kíváncsiskodott.

- Odanézz... tévé! - lelkesedett a kislány.

Ebben a pillanatban a kamera Tomot fényképezte. A gyerekek megjelenése jó ürügyet szolgáltatott, hogy hátrafordulhasson.

- Sammie, menj a helyedre, ez nem tartozik rád! Clay, befejezted? Akkor tedd le az asztalomra, és kezd el csinálni a következő oldalt! Ebéd után majd megnézem. Megértetted?

- Mr. Harris? - kérdezte Claire, miközben felment a falépcsőn.

- Igen?

- A nevem Claire Johanson. Az Ames, Jefferson és Morris Ügyvédi Iroda jogsegédje vagyok. Mrs. Lucy Brandont képviselem, akit ön is ismer. Beszélhetnénk egymással röviden?

- Számomra ez a nap nem igazán megfelelő, Mrs. Johanson...

- Miss Johanson!

- Semmi mondanivalóm nincs riporterek számára. Elegem van belőlük.

- Ez egy törvényes eljárás, Mr. Harris.

Óriási! Mi rossz jöhet még?

Tom jobbat is el tudott képzelni, minthogy bármilyen beszélgetést folytasson csupa fül riporterek és egy televíziós kamera jelenlétében.

- Jöjjenek be! - Majd a félreértések elkerülése végett hozzátette: - Ön és Mrs. Brandon. A többiek odakint várhatnak.

Félreállt és beengedte a két nőt, majd bezárta az ajtót a riporterek előtt.

Az ebédlőnek, ruhatárnak és könyvtárnak használt helyiségben álltak, amely két osztályterem között helyezkedett el. Tom bedugta a fejét a jobb oldali osztályterembe. Egy első és egy második évfolyam, mintegy tíz gyermek piszmogott néhány alacsony munkaasztal mellett, festettek, ragasztottak, valamivel halkabban, mint amekkora lármát a tanár megengedett.

- Mrs. Fields!

Egy molett, középkorú nő lépett ki az osztályból. Arca rózsás volt, hajában tartós hullám. Szemében azonnal riadalom tükröződött, mihelyt megpillantotta Lucy Brandont és a mellette álló, hivatalos megjelenésű nőt.

- Fontos látogatóink vannak - magyarázta Tom halkán. - Felügyelne az osztályomra néhány percig?

- Természetesen - mondta Mrs. Fields, miközben nem tudta levenni a szemét a két nőről.

- Dolgozatot írnak, és tíz órára kell elkészülniük. Clay egy különfeladaton dolgozik, kérem, figyeljen oda, hogy az asztalomra tegye!

A nő bólintott, és elindult, hogy felügyeljen a harmadiktól a hatodikig minden osztályra.

- Menjünk be az irodába - javasolta Tom, és egy kis fülke felé indult, amely az épület végében helyezkedett el. Egy íróasztal volt benne, egy számítógép, egy másológép és két irattartó szekrény. Három ember számára alig akadt elég a hely, hogy leülhessenek. Tom felkínálta a két széket a hölgyeknek, ő maga inkább állva maradt, és nekidőlt az irattartó szekrényeknek.

Claire nem vesztegette az időt.

- Mr. Harris, azért jöttünk, hogy kivegyük Ambert az iskolából. Szeretnénk megkapni a tanulmányaival kapcsolatos összes okmányt.

Tom hideg maradt és hivatalos.

- A titkárnőnk majd utánanéző, és elkészíti az önök számára. Gondolom, megértik, hogy az okmányokat csak akkor tudjuk kiadni, ha az összes tandíjat befizették.

Claire a védencére pillantott, és magabiztosan megjegyezte:

- Minden díjat kifizetünk. Szeretnénk ezt elintézni, amilyen gyorsan csak lehet.

- Természetesen. - Tom Lucyre nézett. - Sajnálom, hogy nem tudtuk megbeszélni ezt a...

Claire közbevágott:

- Nincs szükség semmiféle megbeszélésre. - Ezzel felállt, Lucy követte a példáját. - Most pedig, ha megmondaná Ambernek, hogy itt vagyunk...

A két nő kiment a közös terembe, Tom pedig utánuk. Nagyon elégedetlen volt.

- Ez azért elég nagy meglepetés. Ezek szerint nem sikerült megoldanunk a problémát?

Claire kezdett válaszolni:

- Nem, Mr. Harris...

- A kérdés Mrs. Brandonnak szólt - szakította félbe Tom udvariasan, de határozottan. Lucyre pillantott. - Már egy hónap is eltelt azóta, hogy támadt az a kis problémánk. Megbeszéltük, és azt hittem, hogy mindent elintéztünk. Ha még mindig vannak kételyei vagy aggályai, szívesen vennék egy újabb beszélgetést önnel.

- Idehívná Ambert? - ismételte Claire.

Tom bedugta fejét az osztályterem ajtaján, és halkán megszólította a kislányt:

- Amber! Itt van az édesanyád. Fogd a kabátodat és a holmidat!

Tizennyolc gyermek volt az osztályteremben, harmadiktól hatodik osztályosokig. Egy-egy kis asztalnál ültek, amelyek rendezett sorokban álltak. Természeti képeket, égitesteket és az ábécét ábrázoló tablók és tisztálkodással kapcsolatos képek díszítették a termet. Az egyik falnál egy akvárium bugyborékol, mellette egy teleszkóp fürkészte az eget, amelyet valaki az iskolának adományozott korábban.

Az asztalon cserepes borsópalánták sorakoztak felcímkeztve, mellettük egy eleven hörcsögcsalád tanyázott egy nagy kalitkában.

A negyedik sorban, az utolsó előtti padban ült Amber Brandon, egy okos, ügyes, kissé pajkos negyedikes. Ötletekben gazdag - de néha vad - fején szőke hajat hordott, és nagy, kék szemei voltak. Bíborszínű szabadidőruhát és rózsaszínű teniszcipőt viselt, s a ruha vállára egy kis ló volt felvarrva.

Meglepődött, amikor meghallotta, hogy édesanyja itt van, de egy kicsit izgatott is lett. Gyorsan becsukta munkafüzetét, összeszedte tankönyveit és tolltartóját, majd odament az ajtóhoz.

Lucy lehajolt és megölelte.

- Édesem, hozd a kabátodat és az ételhordódat!

Ezek voltak az első szavak, amiket Tom aznap hallott tőle. Mihelyt Amber elkészült, Tom az ajtóhoz kísérte őket, és szélesre tárta előttük. A riporterek persze még mindig ott vártak, és Tom szinte érezte a televíziós kamera félszemű pillantását.

- Figyeljenek ide! - szólította meg a riportereket. - Ez itt magánterület, és jobb lenne, ha távoznának.

- Ó, Mr. Harris! - Claire megfordult, és odaállt mellé az ajtóba. A kamera tökéletesen elkapta mindkettőjüket. - Azért is jöttem, hogy ezt átadjam önnek.

Egy borítékot vett elő a zsebéből, és Tom kezébe tette. A kamera bűgő hangja jelezte, hogy az operatőr ráközelített a jelenetre. Paula fényképezőgépe néhányszor kattogott és zümmögött.

- Találkozunk a bíróságon, uram. Jó napot!

Lement a lépcsőn, majd Lucyvel és Amberrel együtt visszasétált az autójához.

Tom egy pillanatig dermedten állt, ami kapóra jött Paulának és Robertónak. A borítékra bámult, gyomra összerándult, szívverése szinte megállt. A boríték remegni kezdett a kezében. A tudósítókra nézett, akik további felvételeket készítettek.

- Kérem, távozzanak! - mondta alig hallhatóan.

- Köszönöm, Mr. Harris! - udvariaskodott John Ziegler.

Tom becsapta az ajtót és nekidőlt. Egyedül volt a közös helyiségben. Úgy érezte, hogy lábai bármelyik pillanatban felmondhatják a szolgálatot, és összeeshet.

- Ó, Istenem! - imádkozott suttogva. - Mi történik itt?

A két osztályteremből folyamatosan hallotta a pepecselés és a tanulás halk zaját. Ez a hang hirtelen olyan kedvesnek tűnt a számára. Körülnézett, és a szeretetreméltó kis családhoz tartozó összes gyermek kabátját és ételhordóját meg tudta különböztetni. Hamarosan lesz egy közös imádság, majd a reggeli szünet következik: tele lesznek a hinták és a játszótér, mint mindig. Ezek az egyszerű, mindennapi szokások most megfizethetetlenül drágának tunk a kezében tartott boríték miatt! Ez a betolakodó! Ez a rákos daganat! Ez a gonosz, félelmetes ellenség! Nagyon szerette volna millió darabra tépni, de tudta, hogy ezt nem teheti meg.

Kezdett összeállni a kép. A dolgok kezdtek értelmet nyerni. Szemét elhomályosították a könnyek.

Hát ezért vették el tőle Ruthot és Josiah-t!

* * *

Tal ott volt. Az épület közelében állt kivont karddal, de úgy, hogy ne lehessen észrevenni, és nézte, amint az autó és a tévések mikrobusza elhajt. Csak néhány sötét szellem kísért el a látogatókat, és semmilyen csetepaté nem történt, legalábbis eddig. Az a tény, hogy Tom két toronymagas harcos biztos védelme alatt állt, hozzájárult ahhoz, hogy az események békésen zajlottak le, ráadásul Nathan és Armoth jól láthatóan helyezkedett el a templom tetején. Tal kiterjesztette szárnyait, és egy könnyed mozdulattal felröppent hozzájuk.

- A nap hátralevő részében semmilyen további zaklatás ne érje Tomot! - utasította Tal az öröket. - Hadd gyógyuljon meg ebből!

- Ezek szerint úgy határoztak, hogy folytatják - szólalt meg Nathan.

- Strongman valószínűleg hajthatatlan - magyarázta Tal. - Számításaim szerint ez egy végsőként menő küzdelem lesz. Ez...

HUSS! Váratlanul szárnyak zaja hallatszott! A három harcos azonnal zárt alakzatba tömörült, arccal kifelé, kivont karddal, harcra készen.

- Ott van! - kiáltott fel Tal, és valamennyien az öreg harangtorony felé fordultak.

Pusztító volt, felegyenesedve és imponáló pózban állt ott, kiterjesztett szárnyait éppen akkor csukta össze, vörösén izzó kardját kihúzta hüvelyéből. Egy tucatnyi harcos kísért el, mindkét oldalán hatan álltak, csaknem olyan óriásiak voltak, mint ő maga. A démonok orrlyukából áradó forró, sárga pára már összeállt egy kavargó szalaggá, amely a parkoló fölött sodródott ide-oda, mint egy lassú mozgású, kíváncsi kígyó.

- Ha nem tévedek, te vagy Tal, a Seregek Kapitánya - szólalt meg a démon.

Tal, Nathan és Armoth a díszes társaságot méregette. A harcot jobb lenne elkerülni!

- Én vagyok - mondta Tal.

A fekete, szőrös ajkak gúnyos vigorra torzultak, leleplezve a hosszú, borostyánszínű agyarakat.

- Ezek szerint a sorállományunkban terjedő pletykák igazak!

- És te ki vagy?

- Pillanatnyilag szólíts Pusztítónak. - Majd büszkén hozzátette: - Rám van bízva a nő!

Tal nem zavartatta magát. A kötekedés semmilyen körülmények között nem tudta őt felbosszantani. Soha nem harcolt, amíg nem készült fel rá.

A démon a kardját készenlétben tartva folytatta:

- Arra gondoltam, hogy a két hadvezér találkozhatna egymással, mielőtt a harc elkezdődik. Látni akartam, hogy igaz-e az a sok fennhéjázó beszéd, amit hallottam felőled. - Pusztító figyelmesen nézte Talt. - Talán nem. - Meglengette kardját. - De nézz csak szét ezen a helyen, ebben a kis iskolában! Mégér ez a zsákmány annyit, mint az egész hadsereg? Biztosíthatlak afelől, hogy mi sem akarunk több nehézséget ennek az elfoglalásakor, mint amennyit ti akartok, amikor védelmezitek. Seregek Kapitánya, inkább előbb kellene lerendeznünk ezt az ügyet, mint később.

- Az iskola a miénk! A szentek a miéink! - válaszolta Tal.

Pusztító kiterjesztette és meglengette szárnyait, majd kijelentette:

- Strongman felhatalmazott engem arra, hogy nektek adjam a westhaveni, a claytonville-i és a Toe Springs-i keresztény iskolákat! A tiétek lehet! Békén fogjuk ezeket hagyni!

Tal sziklaszilárd maradt.

- Nem!

Pusztító csak nevetett.

- Ó! Biztosan arra a nőre gondolsz! Talán elbízta magát, mert most győztetek, és meg tudtátok menteni. Tekintsd ezt egy ajándéknak, kapitány, ez volt az utolsó melléfogásunk! Az igaz, hogy megmentettétek az életét, de ő értünk él. A lelke a miénk! - Tal nem szólt semmit. - És itt nem csak arról a nőről van szó, hanem minden hatalomról, minden forrásról, az összes emberről, minden elméről, pénzről... mindenről, amire valaha is szükségünk lesz ahhoz, hogy beletapoassunk titeket és a szentjeiteknek ezt a vegyes kis nyáját a porba! Elkéstem, Seregek Kapitánya! A ti időtök lejárt. Most a miénk a hatalom! Adjátok fel, csökkentsétek a veszteségeiteket, nyugodjatok bele a helyzetbe!

- Találkozunk a csatában - zárta le a témát Tal.

Pusztító egy hosszú pillanatig nézte Talt, és lassan rázta a fejét ennek az angyali harcosnak a makacsságán csodálkozva. Végül bólintott.

- Akkor hát a csatában találkozunk.

Bőrszerű szárnyaik heves csapkodásának újabb hangzavarával a démonok felszálltak az égbe, hörögtek és siránkoztak, gúnyolódtak és köpködtek, amíg csak el nem tűntek.

Tal csak ekkor dugta hüvelyébe a kardját.

- Stratégiai hadmozdulat - magyarázta Tal. - Már előre megpróbálta elvenni a bátorságunkat.

- És most milyennek látod az esélyeinket? - kérdezte Nathan.

- Egyenlőnek. Lehet, hogy teljesen egyenlőek az esélyek.

Chimon és Scion elrejtőztek a claytonville-i Rest Easy Motel 12-es számú szobájának két oldalán. Sötét szellemek is tartózkodtak a környéken, nyilvánvalóan Pusztító felderítői - nyálkás, gyáva zaklatók. Ott csimpaszkodtak a fák ágain és az elektromos vezetékeken, oda-vissza elsüvítettek az utcákon, benéztek a házakba az ablakokon keresztül, lecsusszantak a kéményeken, hogy megtalálják a szerencsétlen, verítékben fürdő menekültet. A két angyalnak kemény munkájába került, hogy fenntartsák a védőfalat a nő körül, hogy elrejtsék őt a tekintetek elől, és mindaddig sikerült titokban tartaniuk a rejtekhelyét minden szellem előtt, akiket az ő gyöttrésére küldtek ide.

De a négy szellem még mindig követte Sally Roe-t, bárhova is ment. Olyan közeli társai voltak hosszú időn keresztül, hogy pillanatnyilag nem lehetett őket eltávolítani. Chimon és Scion égett a vágytól, hogy elállja az útjukat, és kirugdossa Kétségbeesést, Félelmet, Halált és Örültséget ebből a világból, hogy csillapítsák ennek a rémült, összetört léleknek a fájdalmát. De olyan életet élt, hogy jogszerűen tartózkodtak ott, ráadásul a fájdalom szükséges is volt. A két harcos rákényszerült, hogy visszafogja az erejét.

Sally alaposan megdörzsölte a fejét egy törölközővel, majd felegyenesedett, hogy belenézzen a fürdőszoba tükrébe. Haja, ami valamikor vörösen ragyogott, most nedves, fekete tincsekben omlott le vállára és hátára. Talán ez jó lesz - feltéve, hogy csak vörös hajút fognak keresni. De arca még mindig nagyon feltűnő volt. Feketére festett és feltűzött haja ellenére is még mindig úgy nézett ki, mint Sally Roe. Ha el tudná tüntetni azokat a szeplőket, az segítene. Barna szemét talán el tudja rejteni azzal az elegáns, színezett szemüveggel. Esetleg az arcára kenhetne egy csomó púdert.

Sally kétségbeesett. Az egész olyan hiábavalónak, olyan gyerekesnek tűnt. Csak álmodozott, egy szalmaszálba próbált kapaszkodni, és tudta, hogy ez így van. Ha egyszer észreveszik, akkor fel is ismerik. Akár halottnak is tekintheti magát.

A mosdókagyló fölé hajolt, fejét lehorgasztotta, és csak állt ott sokáig. Agya szánalmasan cserbenhagyta, egyszerűen nem akart működni. Fáradt volt, kiégett és bátoratlan. Csak arra tellett az erejéből, hogy álljon és lélegezzon. Legalább lélegezni tud, legalább egy olyan képessége van, ami működik.

De miért örül ennek ennyire? Ez a gondolat bántotta őt.

Sally, túl fáradt vagy ahhoz, hogy ezen gondolkozz! Felejtsd el!

De elméje ekkor kattant egyet, csak egy kicsit, aztán megint, már milliomodszor, és újból ugyanazzal a bosszantó kérdéssel birkózott: Ha az élet ilyen céltalan, ilyen hiábavaló, ilyen értelmetlen és üres, akkor miért ragaszkodik hozzá ilyen makacsul? Miért akarja folytatni? Talán ennek ahhoz van valami köze, ahogyan az élet kifejlődött. Bizonyára nincs benne semmi költői, semmi fennkölt, csak ez a titokzatos, megmagyarázhatatlan létfenntartási ösztön: csak azért ragaszkodunk foggal-körömmel az élethez, hogy tovább járkhassunk és gyilkolhassuk egymást...

Lerázta magáról ezeket a gondolatokat. Csak időpocsékolásnak tűnt ezen gondolkodni. Ez egy ringlispíl, egy végtelen útvesztő.

Egyszerűbben fogd fel a dolgot, Sally! Valaki meg akar téged ölni, te pedig életben akarsz maradni. Ez a két dolog elég mostanra.

Előrehajolt, hogy megnézzze a vállán lévő vágott sebet. Legalább nem fertőződött el, ez jó. A vérzés már elállt, és a sebszélek összezáródtak, de éppenhogy. Óvatosan bekötözte gézzel és ragtapasszal - kedves, manuális feladat, csak semmi fejtörés -, majd elővigyázatosan belebújt az ingébe.

Kijött a fürdőszobából, leült az ágyra, és olcsó kis nyakláncának csatját kezdte babrálni. Ez egy jó vétel volt - feltéve, hogy kék színe nem fogja meg a nyakát. A helyi vegyeskereskedésben vette, az álcázáshoz kellett.

Aznap reggel bevásárolt, olyan gyorsan és csendben, amennyire csak lehetett. Közben egyfolytában abban reménykedett, hogy nem fogja meglátni senki, aki ismerhetné őt vagy törődne vele. De meg kellett vennie azt a ragtapaszt, a gézt, a hajfestéket, ezt a láncot, néhány tiszta ruhadarabot... és a reggeli újságot.

A Hampton Megye Csillaga még mindig ott feküdt kinyitva az ágyon. Késedelem nélkül átlapozta, amikor visszament a szobába. A címlapon megjelent egy cikk a szennyvíztisztító telepről, a helyi politikai botrányról, arról, hogy a megyei biztos már harmincadik éve tölti be hivatalát - de szó sem esett Bacon's Cornerről. A második és a harmadik oldal sem mondott erről semmit. Csak a kisebb híreket tartalmazó rész utolsó lapjának legalján találta meg, amit keresett. Egy apró cím volt, alatta pedig egy pár soros kis hír:

HOLTAN TALÁLTAK EGY HELYI LAKOST

Bacon's Corner - Egy nő holttestét találták meg saját otthonában tegnap este. Az eset öngyilkosságnak látszik. Az áldozatot azonosították: Sally Beth Rough, harminchat éves, a Bergen Ajtógyár alkalmazottjaként dolgozott. Szállásadója, a Bacon's Corner-i Fred Potter felesége fedezte fel, miután észrevette, hogy Rough kecskéi elszabadultak. „Ez egy igazi tragédia” - nyilatkozta Mrs. Potter.

* * *

Nevetséges kis hírnek hatott. Egy felületes kezdő is több adatra bukkant volna, talán még a nevét is helyesen írta volna le. De nem ez bosszantotta Sallyt. Más zavarta.

A történet nem egyszerűen rossz volt - hihetetlenül, megrázóan rossz volt.

Azt hiszik, hogy a halott nő én vagyok? Az a nő, aki megpróbált engem megölni? Azt hiszik, hogy én vagyok az?

Zuhanyozás közben végig ezen tűnődött. Annyira foglalkoztatta őt a dolog, hogy háromszor is el kellett olvasnia a hajfesték használati utasítását.

Először arra gondolt, hogy ez jó. Azt hiszik, hogy halott vagyok!

De ez a gondolat gyorsan szertefoszlott. Tudják, hogy élek! Tudniuk kell! Hazudtak az újságban, az újság hazudik!

Végül kinyitotta a lánc kapcsát, és a nyakába tette az ékszert. Az éjjeliszekrény felé nyújtotta a kezét, és felvette... azt a gyűrűt. Átfűzte rajta a láncot, összenyomta a kapcsot, begombolta az ingét, és a gyűrű el lett rejtve.

Tudják, hogy ki volt az a nő! Csak nem akarják, hogy más is megtudja!

És biztosra vette, hogy nem hallucinált. A nyakában függő gyűrű mondta meg neki. Ez egy tömör, tapintható bizonyíték, ami segít majd neki, hogy megőrizze a realitásérzékét, akármilyen bizarrnak is tűnhet ez.

Sally a dzsekije után nyúlt, és a zsebéből előhúzott egy másik tapintható bizonyítékot - ami valójában sok darabból állt.

Készpénz! Már megszámlolta. Tízezer dollár, három kötegben: egy húszasokat, egy ötveneseket és egy százasokat tartalmazó köteg. Valószínűleg az orgyilkos fizetsége. Sally az egészet a nő kabátzsebében találta, és magához is vette. Hogy a nő miért tartotta magánál, az persze rejtély, kivéve azt, hogy ugyanazon okból vitte magával a pénzt, mint amiért a gyűrűt is viselte.

De a kérdés még mindig nyitva állt: Ennyi év után mit követett el Sally? Miért volt nekik útban?

Csak az lehetett az oka, ami a postán történt. Sally csak erre tudott gondolni. Borzalmas élmény volt, most pedig egy szörnyű emlék. Mintha elkapta, felfedezte, megtalálta volna egy régi ellensége... egy kegyetlen ellenség! Annak a kislánynak a szemei! Azok a gúnyos, förtelmes szemek! Soha nem fogja elfelejteni azt a rövid pillanatot, amikor korábbi éveinek minden félelme, minden rémálma rátört egy gyötrelmes, könyörtelen emlékáradatban.

Az ördög szemébe nézett bele. Felismerte. Láttá már korábban azt a pillantást, érezte azt a szűrő, gúnyolódó gyűlöletet, és hallotta ugyanazt a gonosz hazugságot.

Sally az ágyra vetette magát. Nem, nem tudott most ezen gondolkodni! Túl fáradt volt hozzá. Rémület fogta el, fekete haja is idegenül hatott számára. Nem tudott gondolkodni. Úzött vadnak érezte magát, és nagyon-nagyon fáradtnak.

Elveszett már minden reménységed, te értéktelen teremtes - búgta egy hang a fejében.

Csak idő kérdése az egész. Nagyon kevés időd van - súgta egy másik.

- Amber... - Ez nagyon úgy hangzott, mintha ő maga lett volna.

Most láthatod, milyen hatalmasak vagyunk, te pedig milyen kicsi!

Halott vagy, te értéktelen teremtes! Örült vagy!

Sally kiugrott az ágyból, és felkapott egy tollat az asztról. Az egyik fiókban talált valami papírt és egy Gideon-Bibliát. Le akarta írni a dolgokat, ez volt minden! Talán akkor nem fognak így összevissza száguldozni a gondolatai, ha az egészet papírra veti. Rögzítheti a gondolatait, mielőtt semmivé olvadnának. Az asztal fölé hajolt, tollát írásra készen tartotta a papír fölött.

De Kétségbeesés sebzett, megalázott és bosszús volt, ezért elhatározta, hogy kiköszörüli a tekintélyén esett csorbát. A hátán lógott, mint egy szénfekete pióca, szívta ki belőle az akaraterejét, és zűrzavart suttogott az elméjének. A másik három szellem is ott tartózkodott: kerülgették, gúnyolták és kardjukkal döfködték Sallyt.

Örültség az agyába mélyesztette a kardját.

Sally a papírra meredt. Végül valahogyan a padlón kötött ki. Semmi sem jutott az eszébe. Mi volt az a gondolat? Újra feljött benne, éppen le akarta írni, erre eltűnt.

Add fel! Feküdj le!

Soha senki nem fog neked hinni. Örült vagy!

Örült! Ez egy szó volt. Leírta.

Örültség rikácsoló nevetéssel, fecsegve két szőrös mancsába fogta az elméjét, és belemártotta a karmait. Halál is bekapcsolódott a támadásba.

Sally agya teljesen kiürült. A papír egy fehér ernyővé kezdett növekedni, amely elhomályosította a szemét, mint valami köd, mint egy mindent fehér lepelbe burkoló hóvihár. Úgy érezte, lebeg. Egyfolytában ezt írta: Nevem Sally Roe... Sally Roe...

Hangokat hallott a szobában, gúnyolták őt, és éles karmok rángatták. Láthatatlanok maradtak, elrejtőztek előle, bosszantották és gyötörték.

Ekkor jött Félelem. Sallyt elborította egy dermesztő, bénító félelem. Elveszettnek érezte magát, és pörögve, bukfencezve zuhant a semmiben. Nem tudta ezt az érzés lerázni magáról.

Gondolkodni akart, szavakat megformálni az elméjében: Sally. Sally. Sally.

Gyerünk, írd le! Fogd azt az átkozott tollat, és írd le!

Most megvagy! Soha nem engedünk el!

Sally. Érezte, hogy a toll mozog.

A toll végigszáguldott a papíron, és köröket, értelmetlen macskakaparásokat, szaggatott vonalakat, kriksszkraszokat hagyott maga mögött.

Zagyvaság. Ostobaság.

Tovább írt. Meg kell ragadnia egy gondolatot, bármilyen gondolatot.

Chimon és Scion eleget látott. Gyorsan kellett cselekedniük. Scion előbújt, hogy felderítse a terepet. Chimon árnyékként kúszott át a falon, és szorosan mellette mozgott.

Mind a négy szellem Sally feje körül csoportosult, és milliónyi értelmetlen szilánkra verték a tudatát. Scion egy fejbőlintással jelezte Chimonnak, hogy ő majd kívül tartja a szellemeket. Most jön ez a négy féreg idebent! A megfelelő pillanatban kell megtenni, azonnal ki kell használni a lehetőséget.

Most! Nem fogják észrevenni! Chimon kardjának egy gyors mozdulatával egy kis kört, egy ragyogó fénykorongot rajzolt. durr! A kard lapjának csattanása érzéketlenné tette a démonokat, és szétzúzta kis csoportjukat. Kétségbeesés egy elmosódott csigavonalat leírva hátrabukfencezett, és a motel épületén kívül ért földet. Félelem, Halál és Örültség egymásba gabalyodva halomra estek, karjaik, lábaik és szárnyaik tekeregve, egymásba akadva gubancolódtak össze.

A két harcos visszabújt a falba.

Kétségbeesés rikácsolva és dühösen állt fel, és csak akkor vette észre, hol is van. Zúgó szárnyakkal visszaröppent a szobába. Társai akkor kezdtek magukhoz térni. Mind a négyen újból Sally elméjére vetették magukat.

De már elkéstek. Kicsúszott a szorításukból, mint a madár a csapdából. Gondolatai, bár lomhák voltak, rendezetten követték egymást agyában.

Sally hirtelen képes lett arra, hogy elolvassa a papírra vetett szavakat. Csak négy olvasható szó állt legfelül: Örült, nevem Sally Roe. A lap többi része értelmetlen, kaotikus firkálással volt tele. Felkelt a padlóról, és leült az asztalhoz, hogy újból megpróbálja. Írnia kellett, először egy szót, azután egy mondatot, majd megint egy szót - bármit, ami foglyul ejtheti száguldozó, töredezett gondolatait, mielőtt azok elszöknének előle.

A halál, a kétségbeesés, a félelem és az örültség visszajött - írta, majd más jutott az eszébe: Miért kell engem megölni? Már évekkal ezelőtt meghaltam. Sally tovább mozgatta a tollat, akár oda tudott rá figyelni, akár nem. Le fogja küzdeni ezt az örültséget. Meg kell tennie. Le fogja írni gondolatait, hogy ne tudjanak megszökni. Győzni fog!

* * *

Ben már arra gondolt, hogy egy különleges ajándékkal rendelkezik a megfelelő időzítésre. Őrjáratozott, és megállt a rendőrségnél, hogy magához vegyen néhány fényvisszaverő forgalomelterelő kúpot. Mihelyt belépett a hátsó ajtón, azonnal meghallotta Mulligan hangját. Telefonon beszélgetett valakivel az irodájában, de olyan visszafojtott hangon, hogy az azonnal felkeltette Ben gyanakvását. Mióta képes Mulligan halkan is beszélni?

Ben magához vette a szükséges dolgokat a raktárból. Minél gyorsabban eltűnik innen, annál jobb!

Ejnye-ejnye! Mulligan széke ismét megmozdult, hátrafordult és a falnak ütközött. Ben elbújt a raktárban, mert arra számított, hogy Mulligan kirohan a szobájából, de csak felugrott haragjában. Ott állt az irodájában, és kiabált a vonal másik végén lévő emberrel.

- Nem, Parnell, mondom, hogy egyik kezén sem találtunk semmit! Hát ez az! Semmit!

Hm. Parnell. Ő volt a halottkém.

Mulligan hagyta, hogy Parnell is mondjon valamit, majd ismét nekiugrott:

- Nem, a zsebemben sem találtam semmit! Ilyen ostobának néz engem? - Parnell megint közbevetett pár mondatot. - Akkor menjen vissza, és ellenőrizze még egyszer! Én végzem a munkámat, maga is végezze a sajátját! - Megint szünet. - De hát magánál van a holttest, nem nálam. Pontosan úgy szállítottam el, ahogyan felfedezték. Miért nem az orvosteknikusokat kérdezi, ha van valami problémája? Igen, Parnell, ez a maga problémája, és én még nagyobb problémát tudok ebből csinálni, ha akarja!

Lecsapta a telefont, és átkozódni kezdett.

Ben előbújt, amilyen gyorsan csak tudott. Még amikor becsukta maga mögött az ajtót, akkor is hallotta, hogy az őrmester sziszeg és káromkodik magában.

James Bardine fiatal, jóképű ügyvéd volt; hullámos, fekete haját hátul hosszúra növesztette, a hangja pedig egy mutáló kamaszéhoz hasonlított. Általában keményen és határozottan viselkedett - munkatársai a háta mögött harciasnak és durvának nevezték -, és mindig a kezében tartotta a helyzetet. Ambiciózus, céltudatos személynek ismerték, s aki minden lehetőséget megragadott, hogy piros Porsche autóját fitogtassa. Olyan öltönyöket varratott magának, amelyek a hatalom érzetét keltették másokban. Amikor a bíróságra ment, még a járását is megváltoztatta: gyors, megfélemlítő iram, magasra az áll, egyenes gerinc és sok hivatalos sárga akta a hóna alatt. Tudta, hogy még sokra fogja vinni. Kellő határozottsággal rendelkezett ehhez a munkához. Jól csinálta.

De most halálosan félt. Egy túlságosan puha heverőn ült főnöke, Mr. Santinelli irodájának előszobájában, és arra várt, hogy behívják egy megbeszélésre. A szoba falai legalább három és fél méter magasak voltak, a falakat sötétre pácolt mahagónilambéria borította, a padlót pedig vastag, süppedős szőnyeg. Halálos csend uralkodott, leszámítva a titkárnő kitartó gépelését és időnként a telefon elektromos trillázását. Bardine nagyon szeretett volna rágyújtani, de Santinelli megtiltotta az irodájában a dohányzást. A kávézóasztalon heverő folyóiratok vagy régiak, vagy unalmasak voltak, de ez most semmit sem számított. Képtelen lett volna most olvasni.

Megpróbált valami meggyőző védekezést felépíteni magában. Santinelli bizonyára tudja, hogy ő jó ember, és valószínűleg nem csinál nagy ügyet egy ilyen apró incidensből. Feltehetően figyelembe veszi érdemeit, amiket az elmúlt öt év során szerzett.

A hatalmas mahagóniaajtó kinyílt, mint egy kriptá kapuja, és Mr. Anthony lépett ki rajta. Ő tevékenykedett Mr. Santinelli segédjeként és jobbkezeként; egy magas, vékony, kísérteties küllemű férfi, aki úgy nézett ki, mintha egy komornyik és egy hóhér keresztezése lett volna. Bardine gyorsan felállt.

- Készen vagyunk - szólalt meg Anthony. - Volna kedves befáradni?

Milyen kedvesen invitálnak a kihallgatásra - gondolta Bardine. Elindult.

- Ez az öné? - kérdezte Anthony a kávézóasztalon heverő néhány sárga dossziéra mutatva.

- Ó, igen, köszönöm.

Bardine felkapta az iratokat, és a hatalmas ajtón át Anthony után ment. Az ajtó a véglegesség érzését keltő halk puffanással csukódott be mögöttük.

A Santinelli irodája mellett elhelyezkedő belső konferenciaterembe jutottak. A díszes lámpák teljes fényerővel világítottak, de a szoba mégis homályosnak tűnt. A sötét faberakás és bútortat mintha beszívta volna a fényt; a súlyos, mennyezettől padlóig érő bársonyfűggönyöket is korábban az ablakok elé húzták.

Santinelli az ovális tárgyalóasztal túlsó végénél ült. Az előtte heverő papírokba merült, és mintha észre sem vette volna, amikor Bardine belépett. Lenyűgöző habitusú férfi volt, már a puszta megjelenésével meg tudott félemlíteni másokat. Drága ruhákat hordott, ősz haj és mogorva arca jellemezte: főnök volt. Két oldalán ott ült két legközelebbi és leghatalmasabb munkatársa, Mr. Evans, egy merev arcú, keménykezü ügyvéd, aki évekig el se mosolyodott, és Mr. McCutcheon, aki annyi pénzzel rendelkezett, hogy már nem is érdekelték őt az anyagiak.

Az asztal végéhez közel ott ült Mr. Mahoney, Bardine közvetlen főnöke, egy jelentéktelen megjelenésű férfi. Egy ismeretlen férfi is észrevett az asztalnál.

- Foglaljon helyet, Mr. Bardine - invitálta Santinelli, de még mindig nem nézett fel.

Anthony az asztal közelebbi végénél álló széket kínálta fel Bardine-nak, amely pontosan Santinellivel szemben helyezkedett el. Ez valóban egy szemtől szemben lefolytatott megbeszélésnek ígérkezett.

Bardine elfoglalta a helyét, és elrendezte maga előtt dossziéit.

- Jó napot, uraim! - mondta.

Egyesek visszamormogtak egy köszönésfélét, mások csak bólintottak. De egyikük sem mosolygott.

Santinelli végül abbahagyta papírjainak olvasgatását, és felnézett.

- Mr. Bardine, hadd mutassam be önt az itt jelenlévő uraknak. Mr. Evanst és Mr. McCutcheont már bizonyára ismeri.

Bardine biccentett egyet a két férfi felé, ők pedig visszabólintottak.

- Itt van Mr. Mahoney is, hálásak vagyunk, amiért eljött. A másik úriember Mr. Goring. Summitből érkezett, hogy felajánlja nekünk segítségét és szakértelmét.

Bardine bólintott feléjük, amit ők nem viszonzottak. Santinelli végiglapozta az előtte heverő papírokat.

- Jelenlegi helyzetünket áttekintve azt látjuk, hogy felmerült egy kis... komplikáció, amely kezdetben nem látszott olyan kellemetlennek, mint amilyennek most tűnik. Hm... és a probléma súlya percről percre növekszik... - Santinelli egyenesen Bardine-ra nézve megkérdezte: - Mr. Bardine, ismerős önnek a Sally Beth Roe név?

Első számú nyílvevő. Bardine-t a kérdés szinte átszúrta.

- Igen, uram.

- És Alicia Von Bauer neve?

Ez mintha több nyílvevő lett volna egyszerre.

- Igen, uram.

- Igaz-e, Mr. Bardine, hogy Miss Von Bauer neve rendkívül ismerős az ön számára?

- Nos... Nem vagyok biztos abban, hogy mit ért ezalatt...

- Erre majd később visszatérünk. - Santinelli félretette a papírlapot, és a következőt kezdte olvasgatni. - Bizonyára már tudja, hogy Miss Von Bauer meghalt.

- Mr. Mahoney ma reggel tájékoztatott engem erről, uram.

Santinelli feltette olvasószemüvegét, és az előtte lévő papírt tanulmányozta.

- Sally Beth Roe... Milyen érdekes, hogy mindig felbukkan, Bacon's Cornerben is, és mindenhol! - Santinelli a mellette ülőkre nézett. - Különös, hogy milyen gyakran megtörténnek ezek a dolgok. Az ember azt hinné, hogy egy intelligens elme van emögött, valamelyik istennek a keze...

Ezt nem tréfának szánta, és nem is nevetett senki.

- Mindenesetre - folytatta Santinelli -, éppen most tudtuk meg, hogy valaki megkísérelte megölni Sally Roe-t, és ezt persze öngyilkosságnak akarta feltüntetni. Kinek az ötlete volt ez?

Mahoney gyorsan és érthetően válaszolt:

- Mr. Bardine-é, uram.

Bardine rémülten nézett főnökére.

- Nehezére esik válaszolni, Mr. Bardine? - kérdezte Santinelli.

Bardine hangja elcsuklott, amikor megszólalt:

- Ah... nos, igen...

- Erre majd később visszatérünk - mondta Santinelli újból a papírra nézve. - Hogy beszámolómat folytassam, és kérem javítson ki, ha valamiben tévedek, Alicia Von Bauert, aki a Törött Nyírfa nevű sátánista szervezethez tartozott, ön felbérelte ennek a gyilkosságnak a végrehajtására, és... - Santinelli felháborodott az összeg láttán - tízezer dollár előleget adott neki, és még tízezret ígért, ha megbízatását sikeresen végrehajtja. Eddig pontos voltam?

Mahoney csak ránézett Bardine-ra. Bardine visszanézett rá. Egyikük sem válaszolt.

Santinelli folytatta, de közben mindkettőjüket szemmel tartotta:

- Nyilvánvaló, hogy Miss Von Bauer e hét keddjének estéjén megkísérelte ezt végrehajtani, de azt kellett tapasztalnia, hogy nem diadalmaskodhat ellenfelén. Miss Roe legyőzte támadóját és elmenekült, hátrahagyva orgyilkosának holttestét ott, ahol elméletileg őt kellett volna hogy megtalálják, ha a terv sikeresen végződik.

Letette a papírt maga elé, összekulcsolta fölötté a kezét, és olvasószemüvege fölött Mahoney-ra és Bardine-ra szegezte tekintetét.

- Más szavakkal: ez az ambíciózus, felettébb fantáziadús terv csúfos kudarcba fulladt.

Mahoney újból Bardine-ra nézett. Bardine visszagémit rá. Santinelli félretolta a papírt, és a következőt vette kézbe.

- Hogy a dolgok még bonyolultabbak legyenek, a hm... a terv kitalálói kiterjesztették a kört, és a kulcsfigurákon kívül bevontak a dologba egy helyi rendőrt, név szerint... ah... Mulligant, valamint a helyi orvos szakértőt - gondolom azzal a feltételezéssel, hogy mivel ez a két személy állhatatosan ragaszkodik ügyünkhöz, előre meg lehet velük beszélni, hogy öngyilkosság fog történni a Potter-farmon, és intézzék el a dolgot olyan gyorsan és csendesén, amennyire csak lehetséges.

Santinelli leejtette a papírt, hátradőlt, és levette a szemüvegét.

- Amit ők, becsületükre legyen mondván, meg is tettek, legalábbis megpróbálták megtenni, annak ellenére, hogy az elhunyt, az állítólagos öngyilkos, nyilvánvalóan erőszakos halállal halt meg, és persze nem is azt találták ott, akire számítottak. Az önök hallgatását érthetem úgy, hogy a beszámolómm eddig pontos volt?

Santinelli nem várt válasza, és nem is kapott. Újból feltette olvasószemüvegét, és a következő ívet vette kézbe.

- Most térjünk rá a problémára - az igazi problémára. Először is: nyilvánvaló, hogy Sally Beth Roe él... valahol. Él, lélegzik, járkal, és biztos vagyok benne, hogy teljesen tisztában van azzal, hogy könyörtelenül meg akarták ölni. Ha nem is tudja, hogy ki volt a tettes, egészen biztosan sejtheti. Hogy miért vagyok ebben olyan bizonyos? Hadd mondjam el önöknek a

következő problémát! Egy megbízható forrásból tudom, akit nem fogok megnevezni, hogy Alicia Von Bauer egy gyűrűt viselt, amikor elkövette - bocsánat, megpróbálta elkövetni - a gyilkosságot. Az orvos szakértő kérésünkre megvizsgálta a holttestet, és azt tapasztalta, hogy a gyűrűt étolaj segítségével eltávolították jobb kezének középső ujjáról... az olaj nyomait megtalálta az ujján. Elküldtünk néhány embert, hogy vizsgálják át a gyilkosság helyszínét és a házat, ezenkívül a rendőr és az orvos szakértő átnézte az orgyilkos személyes tárgyait. A gyűrű eltűnt. Azután ott van a tízezer dollárnak az ügye. Az is nyom nélkül eltűnt. Elképzelhető, hogy Von Bauer elhelyezte egy titkos számlán, de ez valószínűtlen, ismerve küldetésének kényes természetét.

- Öö... uram! - szólalt meg Bardine.

Santinelli felvonta szemöldökét, ami éppen eléggé bizonyult ahhoz, hogy Bardine-t padlóra küldje.

- A... a... tízezer dollár tisztára volt mosva. Ezen a szalon nem juthatnak el hozzánk.

A szemöldök újból feljebb húzódott.

- Hozzánk, Mr. Bardine?

Bardine dadogni kezdett:

- Ah, hozzá... nos, hozzánk... énhozzám és...

- A pénz eltűnt, nem?

- Eltűnt, uram?

- Miért, talán felhív valakit, vagy beül az autójába, elmegy érte és elhozza?

- Ó... - Bardine megakadt, de végül csak válaszolt: - Igen, uram, azt kell mondanom, hogy a pénz jóvátehetetlenül elveszett.

- De... tiszta volt?

- Igen, uram.

Santinelli jegyzeteibe pillantva folytatta.

- A harmadik probléma az első kettőt foglalja magába. Minden okunk megvan azt feltételezni, hogy mind a gyűrű, mind pedig a pénz Sally Roe-hoz került. Így ő az elképzelhető legnagyobb fenyegetést jelenti számunkra és tervünk számára. - Santinelli hatásszünetet tartott. - Nagyobb fenyegetést jelent, uraim, mint amekkorát valaha is jelenthetett volna, ha békén hagyják.

Santinelli félretolta a jegyzeteit, levette szemüvegét, és egyenesen Mahoney-ra és Bardine-ra nézett.

- Most pedig, Mr. Mahoney és Mr. Bardine... térjünk vissza egy korábbi kérdésre: végül is kinek az ötlete volt ez a gyilkosság?

Mahoney szólalt meg először:

- Mr. Santinelli, magamra kell vállalnom a felelősség egy részét. Amikor meghallottuk, hogy Sally Roe Bacon's Cornerben él, tudtuk, hogy ez komoly veszélyt jelent. Sok lehetőséget mérlegeltünk, és azt hiszem, hogy túl nagy jelentőséget tulajdonítottunk ennek a dolognak. Amikor Mr. Bardine előadta nekem a gyilkosság ötletét, azt hiszem, nem beszéltem le erről eléggé határozottan. De semmiképpen sem járultam hozzá az akcióhoz, uram.

Santinelli látta, hogy Bardine meglehetősen zaklatott lett.

- Van valami hozzátennivalója ehhez?

Bardine Mahoney-ről Santinellire nézett, majd vissza.

- Uram... én... nos, én úgy értettem, hogy ezt a megoldást jóváhagyták felülről. Azt hittem, hogy feletteseim jóváhagyásával és felhatalmazásával hajtom végre a tervet. - Bardine úgy érezte, mintha egy hideg, jeges szél fújna rá Mahoney arc kifejezéséből. Hiába kereste a megfelelő szavakat. - Az... öngyilkosság tervét, uram. Ez nem egy gyilkosság akart lenni, ugye érti, hanem öngyilkosság, annak minden gyakorlati hasznával együtt. Ha megfelelően hajtják végre, soha nem lehetett volna másként magyarázni. Sally Roe egy magányos és elrontott életű személyként létezett, akinek csak szörnyű múltja volt, de jövője már nem. Az öngyilkosság hihetőnek tűnt.

- Én nem hatalmaztam fel őt erre, uram! - tiltakozott Mahoney. - A nyílt utasításaim nélkül tette!

Santinelli meg sem próbálta elrejteni önelégült mosolyát.

- Nos, erre majd később visszatérünk. Mr. Bardine, lenne néhány kérdésem az elhunyt Miss Von Bauer szerepéről. Ő hogyan keveredett bele ebbe a dologba?

- Hm... ő... - Bardine úgy érezte magát, mint a bírói emelvény mellett ülő, keresztkérdésekkel zaklatott tanú. - Én, őö... beszélgettem vele erről a bizonyos problémáról, és ő... nos, felajánlotta, hogy elintézi.

- Felajánlotta, hogy megöli Sally Roe-t?

- Igen, uram, húszezer dollárért. - Bardine gyorsan hozzátette: - Mint ön is tudja, ilyesmi megtörténik néha-néha.

Santinelli szeme résnyire szűkült. Olyan mozdulatot tett, mintha ölni akart volna.

- Azt mondja, hogy beszélgetett vele erről a bizonyos problémáról?

- Nos, én...

- Mr. Bardine, mindig megtárgyalja a rendkívül kényes kérdéseket ilyen megkérdőjelezhető személyekkel?

- Nem, uram, természetesen nem!

- Nyíltan megbeszélte ennyire fontos dolgokat egy sátánistával?

- Nem egy sátánistával, uram, legalábbis nem lealacsonyító értelemben véve. Az igaz, hogy a Törött Nyírfához tartozik, de ők még a mi köreinkben is nagy tiszteletnek örvendenek.

- És hol történt ez a tárgyalás?

- Nos, azt hiszem...

- Nem az ön otthonában, Mr. Bardine? Még pontosabban, nem a hálósobájában?

Bardine hallgatott. Teljesen elkábult.

Santinelli folytatta:

- Bizonyos dolgokhoz ragaszkodunk, Mr. Bardine. - Majd újból támadásba lendült: - Romantikus kapcsolatba keveredett Alicia Von Bauerrel, ugye?

Bardine megpróbált megfogalmazni valami választ.

Santinelli újból lecsapott rá:

- Már korábban is sokszor találkozott lopva Von Bauerrel! Elmondta neki néhány titkunkat, és most már annyira belehabarodott, hogy teljesen megbízott benne, beszélt neki erről a problémáról, és szövetséget kötöttek egymással, így volt?

Bardine úgy döntött, hogy megpróbál őszintén beszélni:

- Én... én azt hittem, hogy ez veszélytelen. Úgy értem, hogy egy fura csoporthoz tartozott, és büntetett előéletűként tartották számon... Arra gondoltam, hogy ha balul ütnek ki a dolgok, bármikor elhatárolhatjuk magunkat tőle, azt állíthatjuk, hogy semmi közünk nincs ahhoz, amit csinált. Ő... irányítható volt, és végtelenül anyagias. Biztosra vettem, hogy menni fog.

Santinelli mindkét kezével rátenyerezt az asztalra, mintha ki akarná támasztani magát, mielőtt felrobbanna.

- Mr. Bardine, feltételezem, hogy soha nem gondolta végig, mit jelenthet nemcsak az ön hírnevének, hanem a szervezetének is, hogy intim kapcsolatba került egy elítélt bűnözővel!

- Uram... - Bardine megpróbálta megmagyarázni a dolgokat: - A mi embereinket állandóan ilyen személyek társaságában lehet látni...

- Ilyen emberekkel nem, Mr. Bardine! Sátánistákkal nem! Nem kívánunk társalkodni velük, mivel nem óhajtunk társulni velük a nyilvánosság előtt. Érti? Ez a kapcsolata Von Bauerrel rendkívül meggondolatlanak minősült! - Santinelli megállt, elégedetlennek tartotta ezt a szót.

- Meggondolatlan? Mr. Bardine, ez elítélendő volt!

Bardine csak ült, némán, összetörve.

De Santinelli még nem fejezte be:

- Soha nem jutott az eszébe, hogy az a nő esetleg kém? Fel sem ötlött magában az a gondolat, hogy mindent, amit megosztott vele - nyilván azért, hogy tetsszen neki -, azonnal elmond a társainak a Törött Nyírfában? Nem tanult semmit a hatalmi politikáról? Van fogalma arról, milyen sebezhetővé tett minket azoknak a hitvány piócáknak a számára? - Santinelli tüzesen és lehengerlően beszélt, meg se lehetett volna állítani. - Ők hatalmat akarnak, Mr. Bardine, mint mindenki! Ők sem kivételek! Valamennyien hatalmat akarunk, és valamennyiünknek megvannak a magunk kis mahinációi és trükkjei, hogy megszerezzük. De legyen egészen biztos, Mr. Bardine, a hatalom, az igazi hatalom, a kevés kiválasztotté, és mi vagyunk az a kevés kiválasztott, érti? - Nem hagyott időt Bardine-nak, hogy válaszoljon, hanem folytatta: - Mindenki másnak, legyenek akár gazdagok, akár királyok, akár ilyen csatornatöltelék patkányok, mint ezek a sátánisták, hozzá kell majd szokniuk ehhez a tényhez, és e szerint kell majd élniük. Semmiféle más, jelentéktelen kis hatalombitorlónak nem fogjuk megengedni, hogy versengjen velünk a hatalomért, és - ennél a mondatrésznél előrehajolt - egyetlen emberünknek sem fogjuk ezután megengedni, hogy odaadja ezt nekik!

Bardine hangját alig lehetett hallani:

- Értem, uram!

Santinelli figyelmen kívül hagyta ezt a választ.

- Az Alicia Von Bauer újjáról elvitt gyűrű... az a magáé volt, ugye?

Bardine megpróbálta megmagyarázni:

- Ő... ellopta ezt tőlem, uram! Nem én adtam neki! Bizonyára ellopta az öltözőszekrényemről!

- És ez természetesen az után történt, hogy szövetségre lépett vele?

- Azt... azt hiszem!

- Szóval elvitte a maga gyűrűjét, amibe bele van vésve a maga titkos neve, és az ujjára húzta, arra az esetre - Santinelli megállt egy pillanatra, hogy levegőt vegyen és hogy átfúrja Bardine-t a szemével -, ha valami rosszul sikerülne, és megpróbálnánk elhatárolni magunkat tőle, és azt állítanánk, hogy semmit sem tudunk a tetteről, és úgy bánnánk vele, mint egy irányítható személlyel. A maga azonosítható gyűrűjével - hát nem érti - van valami a kezében, ami bizonyítékkal szolgálhat arra, hogy az egyik magas beosztású ügyvédünk bérelte őt fel, és fizetett neki tízezer dollárt!

Bardine lenézett az asztal lapjára.

Santinelli haragjának nagy részét már kiadta magából. Hangja most megenyhült:

- Mr. Bardine, nem az én dolgom, hogy mindezeket a kérdéseket végig gondoljam maga helyett. Ezt magának kell megtennie, és mindig szervezetünk érdekeit kell a legelső helyen tartania a gondolataiban.

- Igen, uram! Nagyon sajnálom, uram!

- Ahhoz már túl késő. A baj megtörtént, méghozzá egy újabb romantikus kaland miatt! Remélem, megtanulta - és ez nagyon kemény lecke volt -, hogy ez milyen veszélyes lehet.

- Igen, uram, megértettem!

- Maga rendes ember, Bardine. Tetszenek nekem az eddigi eredményei. Hallgatni fogunk erről az ügyről, és elvárom magától is, hogy hallgasson, a saját érdekében, és a mi érdekünkben is.

- Igen, uram! A szavamat adom, uram!

- Biztosítjuk az ön számára a lehetőséget, hogy egy időre eltávozzon - további tanulmányok folytatása céljából -, és kérem, hogy mutasson fel valami meggyőző dolgot! Közben majd meglátjuk, hogyan tudjuk eligazítani ezt a zűrt.

A történetek után ez a mondat jó hírnek hatott.

- Igen, uram! Köszönöm a megértését...

Santinelli elkezdte összeszedni a papírjait.

- A jövőben, Mr. Bardine, a saját példájával fogja megmutatni, hogy az olyan cselekedetek, mint amiről most beszélgettünk, miért nem használnak soha egy férfinak, aki ilyen kényes pozícióban van, mint ön.

- Igen, uram! - bólogatott Bardine. - Úgy lesz, uram!

Santinelli csak elmosolyodott.

- Ó, ebben egészen biztos vagyok!

Itt már járt valaki! A házban minden a feje tetején állt, pontosan úgy, ahogyan Mrs. Potter elmondta.

Ben megtorpant Potterék kis bérházának ajtajában, és úgy gondolta, érdemes szétnézni, mielőtt belépne. A kis nappali szoba hiányosan volt bebútorozva: csak egy öreg heverő, egy hintaszék, egy alacsony, vékony lábakon álló lámpa, meg egy szürke és barna színű rongyszőnyeg alkotta a berendezést.

A párnát ledobták a heverőről a padlóra, a rongyszőnyeget összetekerték és az egyik sarokba gyűrték. A szoba közepén papírok, könyvek, kis dobozok és különféle ruhadarabok heverték a földön, nyilvánvalóan valamilyen fiókokból borították oda.

Ben az órájára nézett. Igen, van ideje arra, hogy egy kicsit hosszabban időzzön itt. Ez a kis kitérő az úgynevezett öngyilkosság helyszínére - finoman kifejezve - nem mondható hivatalosnak, és még néhány helyen meg kell majd állnia útközben. De foglalkoztatta néhány kínzó kérdés, amely ide üzte őt, és remélte, hogy talál valamilyen választ, legalább valami kis dolgot. Mrs. Potter nagyon örült neki, odaadta a kulcsot, és felkészítette arra, hogy mire számíthat.

Belépett a házba, és bement a konyhába. Minden fiókot kihúztak, és a tartalmukat kiszórták az öreg, négylábú asztalra: ott hevert néhány szedett-vedett mély- és lapostányér, régi katonai evőeszközök, foszladozó konyharuhák, némi élelmiszer és egy félig üres Saltine kekszesdoboz. A pulton kis fémdobozok álltak - mindegyiket kinyitották, s valaki beleturkált a lisztbe, a teába és a cukorba, és sokat kiszórt belőlük. Ben a hűtőszekrényt is megnézte - arról sem feledkeztek meg.

A hálószobához ért. Itt tűnt a legnagyobbnak a rendetlenség, valószínűleg azért, mert Sally itt tartotta kevés holmijának túlnyomó részét. Ben egy pillanatra megállt az ajtóban, s látta a díszes paplant, amelyet lehúztak a kis ágyról, a szépen faragott lovat az öltözőszekrényen, a képeket, amelyek most ferdén lógtak a falon - derűs tájakat, legelésző lovakat és keményen dolgozó parasztokat ábrázoltak. Az ágy melletti négyszögletes asztalon állt egy kis porcelánlámpa. Kézvel festett virágok díszítették, de meg volt repedve, és egy szép, horgolt lámpaernyő tartozott hozzá. Szemmel láthatóan ez lehetett Sally kedvenc szobája, az ő kis magánvilága. Erre fordította figyelmének és kreativitásának legnagyobb részét.

A kis szekrényt átkutatták ugyan, de a ruhák többsége még ott lógott benne. Ben megfigyelte a blúzokat, a szoknyákat, a ruhákat és a sálakat. Teljes - meglehetősen konzervatív - ruhatára tiszta, vasalt és rendezett volt. A szekrény levendulaillatot árasztott.

A szobába beáradt a napfény a délre néző ablakon keresztül. Az ablak alatt állt Sally régi diófa íróasztala. Az összes fiókot kihúzták, tartalmukat pedig szétszórták. Ennek ellenére Ben könnyen maga elé tudta képzelni, hogyan nézhetett ki eredetileg: néhány könyv, a szótár és az értelmező szótár ott lehetett balkézre, egy kis teásdoboz, benne tollak és ceruzák a jobb oldalon, középen pedig... Nos, bármi legyen is az, amit Sally ott tartott, amin dolgozott, az most valahol ott van a padlón, vagy pedig elvitték. De egy pillanatra maga elé képzelte, amint ott ül a súlyos, kerekeken álló faszéken, ide-oda gurul vele, rásüt a nap, és ennek az egész, napfényben fürdő, zöld, fejlődő növényekben oly gazdag vidéknek a képét láthatja egyfolytában az ablakon keresztül.

Eszébe villant valami, nem egy hosszú, aprólékosan megfogalmazott gondolat, hanem csak egy futó benyomás, egy egyszerű következtetés: Mulligan súlyosan tévedett, amikor Sallyt „múltból visszamaradt hippinek”, egy „örök vesztesnek” nevezte.

Ben lépéseket hallott a terasról, majd felismerte Mrs. Potter hangját, amint a közelben felcsendült:

- Biztos úr, Mr. Cole!

- Igen, asszonyom, itt vagyok.

Visszament a bejárat felé, és a nappali szobában találta az asszonyt. Karba tett kézzel állt, és rázta a fejét a szörnyű rendetlenség miatt.

- Most nézze meg! Még soha nem láttam ilyen förtelmet!

Ben maga is eléggé megrökönyödött.

- Ezek a mi embereink voltak?

- Azt állították. Mulligan őrmester azt mondta, azért jöttek, hogy nyomra vezető jeleket és tárgyakat keressenek, persze hogy beengedtem őket, és amikor elmentek, így nézett ki a ház. Mit gondol, érdemes panaszt tennem?

- Nos... - Ben körülnézett, elbizonytalanodott, hogy mit válaszoljon. - Hát... majd megkérdezem Mulligant, mit tud erről. Én az ön helyében nem aggódnék. Biztos vagyok benne, hogy majd rendet is csinálnak, mihelyt lezárták a nyomozást.

A nő megrázta a fejét, és lassan az ajtó felé indult.

- Hát, gondolom mindent összepakolnak, és odaadják valami jótékonyági egyletnek. Nem tudom, mi mást lehetne tenni a ruhákkal meg a többi holmival most, hogy Sally meghalt. Szegényes holmik. És mondja meg nekem, mit kellene tennem a... - Egy pillanatra megállt a teraszon, és a bekötőutat nézegette. - Ez az! Az autó!

Ben utánament.

- Van valami baj?

A nő még mindig jobbra-balra nézelődött.

- Éppen azt akartam megkérdezni öntől, hogy mit csináljak Sally kisteherautójával most, hogy meghalt. De már emlékszem... nincs is itt.

Ben felfigyelt erre.

- Ez... ez szokatlan?

- Mindig azzal ment dolgozni, és mindennap azzal jött haza, és ha aznap este itthon tartózkodott, akkor az autónak is itt kellene lennie. Ott szokott vele megállni. Látja, hogy milyen barna ott a fű? Mindig ott parkolt.

- Talán már a rendőrség zárta. Majd utánanézek.

- De nem állt itt aznap este, amikor őt halva találtam.

Ben kíváncsi arcot vágott.

- Ez kissé különös, nemde?

- Ó... én már semmit sem értek... - Cecilia benézett az ajtón, és ismét a nappali szobát méregette. - De azt hiszem, szörnyen magányos lehetett. Úgy tűnt, hogy az állatok voltak az egyetlen barátai. Úgy sejtem, hogy vagy elvált, vagy külön élt a férjétől, vagy valami ilyesmi.

Nem tudom, hogy egy ilyen szép, vörös hajú nő mi másért élne magányosan és teljesen egyedül.

Ben nem gondolta, hogy a kérdés, amit feltesz, fontos lehet:

- Vörös haját mondott?

- Hát persze. Olyan volt a haja, mint a napkelte.

Nem. Ennek nincs semmi értelme. Úgy érezte, hogy ezek a kérdések nem helyénvalóak.

- Öö... Mrs. Potter, hogy nézett ki Sally?

- Ó... hát csinosnak nézett ki, de megfáradt, tudja? Szeplős arc, nagy, barna szemekkel... de a bőre ráncos volt, gondterheltnak tűnt.

- Milyen magas lehetett?

- Mmmm... - Kezét tenyérrel lefelé felemelte. - Körülbelül ekkora.

- Százhatvan, százhatvanöt centi... És az életkora?

- Hát, amikor kibérelte a házat, azt mondta, hogy harmincnégy, de ez két évvel ezelőtt történt, tehát azt hiszem, harminchat lehetett, annyinak is néztem.

Ben még egyszer megkérdezte:

- És vörös haja volt?

A nő egy kissé türelmetlenül nézett rá.

- Nem látta aznap este?

- Hát... de igen...

De hirtelen már nem volt ebben annyira biztos.

* * *

A piros Porsche több mint kilencven mérföldes óránkénti sebességgel haladt, és az egyik kanyart nem tudta bevenni. Kirepült az autópályáról, és belerohant a töltésbe. Néhány autó azonnal megállt, lett elég tanú.

- Hát igen - mondta egy vakációzó nyugdíjas -, úgy ment el a lakókocsim mellett, hogy szinte állva hagyott, aztán végül bum! Úgy lecsúszott az útról, hogy csak na!

- Túl gyorsan ment - tette hozzá a felesége. - Ez az igazság.

A rendőr mindent felírt. A hatósági személyek tekintélyes csapata gyűlt össze: megjelent két rendőrkocsi, két mentőautó, sőt egy tűzoltóautó is. A megkülönböztető jelzések lámpái villogtak, kirakták az útra a forgalomelterelő kúpokat, és ez elég nagy látványosságot jelentett. Az arra haladó autósok szokás szerint a nyakukat nyújtogatták, és a főút forgalma erősen lelassult.

A helyszínelő rendőr elkiáltotta magát:

- Hé! Valaki irányítsa már a forgalmat! Egy kicsit hajtsátok meg a kocsikat!

Társa odament hozzá a roncsból.

- Szereztem neked egy igazolványt, Brent!

- Szóval igazam volt?

- Igen, James Bardine, a tüzes kis ügyvédkölyök. A kedvenced.

- Gondolom meghalt.

- Hát persze. Félig átment a szélvédőn, és beleszorult az összegyűrődött motorháztetőbe. Szét kell majd vágni a kocsit, hogy ki tudják onnan szedni.

A rendőr ezt is felírta.

- Hát, akkor már nem tudunk fogócskázni vele. Milyen kár!

Társa lenézett a vízelvezető árokba, ahol néhány férfi a kocsi elejét vágta szét és szedte darabokra. A holttestet próbálták kiszabadítani.

- Öregem, hogy tudott ez kanyarodni ezzel a géppel! Soha egy mozdulatot el nem vétett! Defektet kaphatott vagy valami ilyesmi.

- Valószínűleg elaludt a volánnál.

- Fényes nappal? - nézett rá rosszallóan a társa. - Nem létezik. Nagyszerűen vezetett. Csodálkozom a dolgon.

- Ugyan, majd a többiek megoldják a problémát, ne aggódj emiatt! Végezzük el a saját munkánkat, aztán tűnjünk el innen!

James Bardine ugyanúgy összezúzódott és szétroncsolódott, mint az autója. Vére még akkor is szivárgott a földre, amikor a mentősök elkezdtek kihúzni az összegömbölyt fémlemezről. Nehéz munkának ígérkezett, lassan haladtak vele.

De miközben ezt a kegyetlen feladatot végrehajtották, egyikük sem érezte a kén szagát, és nem látták a kocsi hátulja felől rájuk bámuló sárga szemeket sem. Nem hallották a pokoli vihogást, sem pedig a fekete, bőrszerű szárnyak szokatlan zaját, amikor a szellemek elrepültek.

* * *

Lucy Brandon és leánya, Amber, délután öt óra körül ért haza. Mindketten fáradtak, ingerültek és szétszórtak voltak. Lucyt nagyon felkavarta ez a nap, a feljelentés benyújtása és az ezzel kapcsolatos dolgok, és rettegett attól a gondolattól, hogy aznap este az arca megjelenik a televízióban. Amber számára a nap egy merő zűrzavarnak tűnt. A nappal legnagyobb részét Claire házában töltötte ahelyett, hogy az iskolában lett volna barátai között, és még mindig nem volt egészen biztos abban, hogy miért.

Lucy talált egy kevés párolt húst a fagyasztóban. A mikrohullámú sütőben felmelegítette, készített hozzá egy kis salátát - ennek most meg kell felelnie vacsorára. Túl fáradtnak érezte magát, és gondolatait egészen más dolgok foglalták le ahhoz, hogy képes legyen valami komoly ételt készíteni.

Amber levette kabátját, és ledobta a nappali szobában a padlóra a babái és a játécai közé. Felvett egy hosszú, rózsaszínű ruhába öltöztetett szőke babát, és gyengéden ringatva magához ölelte.

- Mami! - szólalt meg.

- Igen, édesem! - válaszolta Lucy a konyhából.

- Nem mehetnék vissza az iskolába?

Lucy nem örült ennek a kérdésnek. Ez még jobban megnehezítette számára, hogy kitartson elhatározása mellett.

- Nem, édesem, a keresztény iskolába nem. Megpróbállak visszavinni Miss Brewer osztályába. Örölnél neki?

Amber a babát ringatta, és belenézett festett kis szemeibe.

- Én a keresztény iskolába akarok járni!

Lucy megnyomta a mikrohullámú sütő gombját, amely zümmögni kezdett.

- Hát... majd máskor beszélgetünk erről, Amber. Zűrös napunk volt.

Amber egyre mélyebben belemerült melankóliájába.

- Nem akarok visszamenni Miss Brewer osztályába! Nem akarom azokat a dolgokat tovább csinálni!

Lucy benézett a nappaliba.

- Amber, akaszd fel a kabátodat, kérlek!

A kislány oda se nézett.

- Amber!

A kislány nagyon csendesen ült, kék szemei üresen meredtek a semmibe. A baba kihullott a kezéből.

Lucy közelebb ment hozzá, hogy utasításának nagyobb nyomatékot adjon.

- Amber, azt mondtam, hogy akaszd fel a kabátodat!

- Aahhh! - sikoltott fel a kislány örömmel, és arcára eksztatikus mosoly ült ki.

A kávézóasztalon álló kis játékautót nézte.

Lucy álltában megdermedt. Ó nem! Már megint!

Amber felállt, felugrott a levegőbe, és úgy rugdalózott, mint egy ujjongó ló a lovasbemutatón. Úgy nyerített, mint egy féktelen csődör, kék szeme táncolt, fejét rázta, amitől szőke hajfonatai vállát verdesték.

- Tényleg minden rendben van, Amber! Tényleg ne félj, mert a barátaid előtted mennek!

Lucy nem tudta, mit tegyen. Már kezdte unni ezt a dolgot.

- Amber, elég volt! Ne legyél Amethyst! Nem akarom, hogy Amethyst legyél! Akaszd már fel a kabátodat!

Amber odaügetett a kávézóasztalhoz, és megragadta a kisautót.

- Hejhó! - Az asztal körül futtatta, és a kerekek hangját utánozta.

Lucy most már valóban haragudott.

- Amber! Azt akarod, hogy... - azt szándékozott mondani, hogy „elfenekeljelek”, de ez a szó most nem tűnt megfelelőnek.

- Gyorsabban! - kiáltozta Amethyst. - Gyorsabban, még gyorsabban... lóhalálában, lóhalálában!

Azután egy utolsó sikoltással és egy erőteljes kézmozdulattal meglökte az autót az asztal végéről. Az végigrepült a szobán, leesett a szőnyegre, majd néhányat bukfencezett.

- És most megszabadultál, otthagytad azt, amit életnek hívnak! - harsogta Amethyst érdes hangon nevetve, és ismét nyerített. - Olyan esetlen voltál!

Lucy hátrált, amint lánya ott táncolt, és lóként ágaskodott a felborult kisautó körül.

Felvette Amber kabátját, és felakasztotta saját maga.

- Hogy mit csinált maga?

Wayne Corrigan ügyvéd eddig a pontig türelmesen hallgatta Tom történetét, alig vetett közbe egy-egy szót. Ez volt az első kérdése.

Tom megpróbálta megmagyarázni:

- A kislányon keresztül... egy szellem nyilvánult meg.

Corrigan ujjaival megtámasztva homlokát lenézett az íróasztalára, és a feljelentést kezdte lapozgatni, hogy ezáltal vezesse le érzelmeit. Ezt most biztonságosabbnak érezte, mint hogy belenézzen Tom Harris és Mark Howard pásztor szemébe.

- Megnyilvánult... egy szellem...

- Igen. Az ilyen embereket médiumoknak szoktuk nevezni: ez az, amikor valaki megengedi, hogy egy démoni szellem beszéljen rajta keresztül...

- Igen, tudom, hogy mi ez, de... - Corrigan egyszerűen nem talált megfelelő szavakat érzelmeinek kifejezésére. Csak a fejét rázta.

Ők voltak az utolsó ügyfelei aznap, de valószínűleg ez jelentette a legkínosabb beszélgetést az összes közül. Corrigan próbált udvariasan viselkedni, de ez nem ment könnyen. Ó, micsoda elvárásokat támaszt sok ember! Itt van ő, a negyvenes éveiben járó kisvárosi ügyvéd, aki éppen hogy csak meg tud élni a fizetéséből; egy józan gondolkodású férfi, akire vár otthon egy drága feleség és négy gyermek; fizetnie kell a jelzálogkölcsönt, és akinek a számára az élet küzdelmek és hibák sorozata, mint bárki másnak. De most megint itt van valaki, akinek van egy problémája, de nincs pénze, és azt várja tőle, hogy tegyen csodát, és hogy kínáljon gyors, egyszerű megoldásokat egy olyan ügyben, amely összetettnek és bonyolultnak ígérkezik. Ez nem igazság!

Mark pásztor úgy látta, hogy ideje beleszólni a beszélgetésbe:

- Mr. Corrigan, biztosíthatom önt afelől, hogy Tom józan és megbízható ember. Én elhiszem mindazt, amit mondott, ezenkívül szavait Mrs. Fields is meg tudja erősíteni. Ő is ott tartózkodott, és látta az esetet.

- Jó, jó, rendben van!

Corrigan egy pillanatra elgondolkodott. Egyáltalán érdemes meghallgatnia a továbbiakat? Meddig engedje ezt a két férfit elmenni, mielőtt csalódást okozna nekik? Talán közölje velük, mennyi az ügyvédi díj egy ilyen ügyben, és így zárja le ezt az egész beszélgetést? Tom Harrisszel nem állt közelebbi ismeretségben, viszont ismerte és kedvelte Mark Howardot. Mark kedves, becsületes, az ötvenes éveiben járó férfi volt, aki - a Biblia szavaival élve - „tisztességben öszült meg”. Corrigan Isten hasznos szolgájának tekintette őt, és szinte mindenki egyetértett abban, hogy a Jó Pásztor Közösségi Gyülekezet sok jót tett saját tagjaiért és az egész településért.

Corrigan megrázta a fejét. Ez mindig a jó emberekkel történik meg! - gondolta.

Egy sóhajtással hátradőlt.

- Rendben van, folytassa!

Tom nem volt biztos abban, hogy akarja-e folytatni.

- A kislány... mintegy három hónappal ezelőtt került az iskolánkba. Édesanyja hozta és íratta be őt hozzánk.

- Egyetértett Mrs. Brandon az önök hitvallásával?

- Igen. Aláírásával igazolta, hogy elfogadja. Ismeri tantételeinket.

- Tud a testi fenytésről szóló paragrafusról is?

- Nos, feltételezem, hogy elolvasta.

- Rendben van, folytassa!

Tom összeszedte gondolatait, és folytatta a történetet:

- Amber egy ideig nagyon jól kijött a többi gyerekkel. Körülbelül egy hónapjába került, míg be tudott illeszkedni. Ezután a szünetben elkezdte tanítani a gyermekeket... relaxációra.

- Relaxációs módszerekre?

Tom és Mark egy reménysugárral a szemükben pillantottak egymásra.

- Hallott már erről? - kérdezte Tom.

- Foglalkoztam egy ügyel egy évvel ezelőtt: egy iskolában tornaórák keretén belül jógát, ennek részeként pedig relaxációs módszereket tanítottak. Néhány - keresztény - szülő panaszt tett, hogy az iskola egy keleti vallást tanít.

- És... - Mark kíváncsivá vált. - Mi történt?

- Panaszt tettünk a körzeti tanfelügyelőségen, de nem értük el a kívánt eredményt. Az iskola egyszerűen megváltoztatta a gyakorlat nevét, hogy ne lehessen a programot kifogásolni, s így már nem tűnt vallási kérdésnek, és minden maradt a régiben.

- Szóval... - kockáztatott meg Tom egy megjegyzést - gondolom, elvesztették az ügyet.

- Igazából nem elvesztették. Elejtették. De szeretném hallani a történetének a folytatását.

- Hát... Láttam, hogy Amber mit csinál, és megkérdeztem tőle, mi folyik itt? Azt válaszolta, hogy azt teszi, amit ő Miss Brewer osztályában tanult - ez a Bacon's Corner-i általános iskolában van -, és hogy ez egy nagyszerű multság, mert ettől az ember jobban érzi magát, és találkozik különleges barátokkal, képzeletbeli vezetőkkel. Nem igazán tudtam, mit kezdjek ezzel a dologgal, tehát hagytam, hadd csinálja. Úgy tűnt, hogy a többi gyermeket egyébként sem érdekli ez az egész.

- Ezután a gyerekek elkezdtek fantáziajátékokat játszani - tudja, hogyan szokták ezt a gyerekek. Azt játszották, mintha egy lovasbemutatón lennének, néhányan lovakként viselkedtek, és mutatványokat hajtottak végre, a többiek lettek az idomárok. A gyermekek gyakran játszanak ilyen játékokat - ebben valóban nem volt semmi szokatlan.

- De aztán... Amber lett a vezető a csoportban, és az ő lova - amit ő játszott - mutatta meg a többi lónak, hogyan ágaskodjanak fel, hogyan csinálják a mutatványokat és hogy... gondolom azt, hogyan lehetnek jó lovak. Ezzel még nem is lett volna semmi baj. De Amber a szünet után is úgy csinált, mint egy ló. Ágaskodva ment be a terembe, egy darabig még ott ült a padjában, majd minden elfogadható ok nélkül elkezdett fel és alá táncolni a padsorok között. Amikor szóltam hozzá, csak nyihogott, mint egy ló, és kezdett komoly fegyelmezési nehézségeket okozni. Zavarta az osztályt és a tanítás rendjét.

- Mondd meg a lány lónevét! - szólt közbe Mark.

- Ó, igen, persze! - jutott eszébe Tomnak ez a részlet. - Végül elkaptam. Azt mondtam neki: „Amber, most már ülj le, és maradj csendben!” Erre ő - Tom a kezével utánozta a mozdulatot - rúgkapálni kezdett, mint egy vadló, nyerített, és ezt mondta: „Én nem vagyok Amber. Az én nevem Amethyst!” - Tom megvonta a vállát. - Ezt már nem tűrhettem tovább, kénytelen voltam kivinni őt az irodába, és elfenekeltetni Mrs. Fieldsszel.

- Huh... - Corrigan az asztalán fekvő okiratra pillantott. - Ha nem tévedek, ez a feljelentés második pontja.

- Azt hiszem. Azt az eljárást követtük, amelyet szabályzatunk világosan megfogalmaz, és amellyel minden szülőnek egyet kell értenie, amikor beíratja hozzánk a gyermekét. Egy lapos fadarabot használunk erre, amikor a gyermek úgy dönt, hogy szembeszegül tanára akaratával, és miután gondosan mérlegeljük a körülményeket. Félrevonulunk a tanulóval, imádkozunk vele, és azonnal megpróbálunk érintkezésbe lépni a szülővel...

- Kapcsolatba tudtak lépni Mrs. Brandonnal?

- Nem. Megpróbáltuk hívni otthon is és a postán is, de sehol sem tudtuk elérni, és a helyzet kezdett nagyon kiéleződni.

- Ki fenekelte el Ambert?

- Mrs. Fields. Nálunk alapelv, hogy a lányokat egy nőnek kell elfenekelnie, a fiúkat pedig egy férfinak.

- Ez jó. Volt ott szemtanú?

- Igen, művészettörténet-tanárunk órákat tartott aznap, ő látta el a tanú szerepét. Jegyzőkönyvet vettünk fel az esetről, és végül este sikerült beszélünk Mrs. Brandonnal, és elmondtuk neki, hogy mi történt.

- Hogyan reagált ő erre?

- Ez a dologban a legkülönösebb. Egyetértett vele. Nem ellenezte, hogy elfenekeljük Ambert, ha megérdemli.

Corrigan ismét a feljelentésre pillantott.

- Hm. Valakinek a befolyására megváltoztatta a véleményét. De mikor... huh...

Tom tudta, hogy Corrigan mire gondol.

- Körülbelül egy hónappal ezelőtt. Miután Ambert megbüntettük, a dolgok elég simán mentek mintegy három napig, de akkor... - Tom megállt, hogy gondolkodjon. - Azt hiszem, a déli szünetben kezdődhetett. Amber megint „lővő változott”, ugyanúgy, mint korábban, és úgy jött be az osztályba, mint... mint Amethyst. Ez alkalommal már nem olyan elnézően viszonyultam hozzá, hanem határozottan megfogtam, szembenéztem vele, és akkor... - Tom elhallgatott. Úgy nézett ki, mintha sírni akarna. Kényszerítette magát, hogy folytassa: - Ekkor valami hatalmat vett a kislány fölött. Az egész személyisége megváltozott. Elkezdett káromkodni és átkozódni, gúnyolta Jézus nevét, és... és kénytelen voltam kivinni. A többi gyermeket ez valóban zavarta. A karjánál fogva megragadtam, és úgy kellett kivonszolnom őt az osztályból - belekapaszkodott a padokba és a székekbe, még a többi gyerekbe is. Mrs. Fields tisztán hallotta a felbolydulás zaját az előtérben keresztül, és átszaladt, hogy meglássa mi történik. Kettőnknek kellett kivinni őt a közös helyiségbe, és csak együttesen tudtuk lefogni. Egy-szerűen őrjöngött... nem, ez annál is rosszabbnak tűnt. Magánkívül volt. Nem Amber Brandon volt.

Tom megállt. Se Corrigan, se Mark nem mondott semmit. Nem tettek fel kérdéseket. Mindketten a történet folytatását várták.

Tom rákényszerítette magát, hogy kimondja a legnehezebb szavakat.

- Ekkor... szellememben felismertem, hogy Amberen keresztül egy démon nyilvánul meg, s szembeszegültem vele... ezzel az Amethysttel, Jézus nevében. Megparancsoltam neki, hogy némuljon meg, és menjen ki belőle.

Corrigan hátravetette magát a székében, és egy mélyet sóhajtott.

- De ezután rendbejött, ugye? - szólt közbe Mark.

- Igen, utána ismét önmaga volt.

- Ezért természetesen azt feltételezte, hogy az a démon elhagyta Ambert, hogy ki tudta űzni belőle? - kérdezte Corrigan.

Tom szemmel láthatóan zavarba jött.

- Igen. Azt hiszem. De valószínűleg nem a valóságnak megfelelően mondta el a történeteket, amikor hazament. Mrs. Brandon másnap eljött az iskolába, rendkívül felháborodottan viselkedett, és fizikai bántalmazással, terrorral, megfélemlítéssel vádolt minket...

Corrigan a könyvespolcára nézett, lassan egyre lejjebb csúszva székében.

- Megpróbált kiűzni egy démont egy tízéves gyermektől...

Mark tiltakozott:

- Mr. Corrigan, tudja mit mond a Biblia a démoni tevékenységről. Ugye tudja, hogy a démonok valóságosak?

Corrigan íróasztalára ejtette karját, és Mark arca felé mutatott.

- Pásztor, azt hiszi, hogy az esküdszék ezt elfogadja? Tessék, mutasson be egy bravúrt, és győzze meg ennek az országnak akár csak egyetlen esküdszékét is arról, hogy ez a viselkedés helyénvaló volt! - Most már mindkét kezét használta, mert egyre hevesebben gesztikulált. - Egy gyermek, egy tízéves gyermek, és maga megpróbál kiűzni belőle egy démont!

- Miért, mit kellett volna tennem? - kérdezett vissza Tom.

Corrigan visszaült a helyére, mielőtt teljesen lecsúszott volna a székről, íróasztala fölött előrehajolva az előtte heverő feljelentést lapozgatta.

- Nos, először is, nem lett volna szabad egyedül cselekednie, és nem lett volna szabad ezt megtennie anélkül, hogy tanácsot kért volna valakitől, még hozzá jogi tanácsot.

- Most már tudja - vetette közbe Mark.

Tom azonban tiltakozott:

- Na de jogi tanácsot? Ezt honnan tudhattam volna? Mikor kért Pál és Silás jogi tanácsot, mielőtt...

- ...a börtönben kötöttek volna ki, ugye ezt akarta mondani? - Corrigan ujjával pattintott egyet, és ha ő csak egy kissé emelt hangon beszélt, az nála a felindultságot jelentette. - Megverték és börtönbe vetették őket egy démon kiűzése miatt. Maga most ugyanennek a dolognak a magánjogi verziójával néz szembe. Egy magánkereset miatt ugyan nem fogják magát bebörtönözni, de akkor is szüksége lesz egy olyan földrengésre, mint ami Filippiben történt,

hogy kimentse magát ebből a helyzetből. Az Amerikai Személyiségi Jogok Egyesülete minden ilyen ügyre ráteszi a kezét... Gondolom, ezt tudják.

Mark és Tom egymásra nézett. Az ASzJE, ez a hírhedt szervezet - bűnszövetkezetnek is lehetne nevezni - látszólag feddhetetlen, erényes és idealista jogi szakemberek egyesülete, akiket semmi más nem érdekel, csak a szabadság, akik azonban motívumaikban és célkitűzéseikben bűnösen liberálisak és keresztényellenesek. Manapság egyre nehezebben lehetett a keresztények, gyülekezetek és egyházi szervezetek ellen indított törvényes eljárások között olyat találni, amely mögött ne állt volna ott az ASzJE, és ennek számos, az egész országra kiterjedő fiókintézménye.

Mark védekezni kezdett:

- Azt hittük, talán ez az eset...

Corrigan kopogni kezdett a feljelentés első lapjának alján:

- Ames, Jefferson és Morris az ASzJE tagjai. Ők működtetik a helyi szervezetet, és erőszakos módon képviselik liberális nézeteiket errefelé évek óta. Mit gondol, egyébként hogyan tudhatott volna a sajtó arról, hogy el fogják venni magától a gyermekeit, hogyan kerültek oda a lakásához és a rendőrségre, hogy beleköthessenek magába? Mit gondol, miért voltak ott és filmezték le, amikor átadták magának az idézést? Azért, hogy botrányt kavargassanak, és hogy bemocskolják magát a nyilvánosság előtt, azért. Mit gondol, miért vették el magától azonnal a gyerekeit? Mihelyt az ASzJE tudomást szerzett erről az ügyről, azonnal kiszivárogtatták a gyermekvédelmiseknek az információt - valószínűleg kicsit ki is színezték -, és bevonták őket is a dologba. Ők szeretik az ilyen pikáns híreket. Így már előre megbélyegezték magát, Tom, rásütötték magára a gyermekek bántalmazójának a bélyegét, még azelőtt, hogy megjelent volna a bíróságon. Az ASzJE piszkos módon játszik.

- De nézzük csak meg a keresetet, amelyet... huh... a pásztor, az iskolaigazgató, a gyülekezet és a gyülekezet vezetősége ellen nyújtottak be. Egy gyermek sérelmére elkövetett botrányos vallásos magatartás, egy démon kiűzése (ez csak természetes), elfenekelés által elkövetett fizikai bántalmazás, eltúlzottan vallásos oktatás, amely káros a gyermekekre, zaklatás, diszkrimináció és vallásos tanítás a szövetségi állam pénzének felhasználásával.

- Ez az egész olyan, mint a dinamit: nagyon meg fogja nehezíteni az ügyet, mert az ASzJE fel fogja használni ezt az összes kényes kérdést a közérdeklődés felkeltésére és felkavarására.

És felfogták a kulcsszavakat? A szövetségi állam pénzének felhasználásával! Ez az, ami át fogja segíteni őket a szövetségi állam bíróságainak ajtóin: egy anya személyiségi jogainak megsértése a szövetségi állam pénzének vallásos oktatásra történő felhasználása által - ez pedig a Munson-Ross-féle személyiségi jogi törvény, valamint „A szövetségi állam naponkénti gondoskodása” és „A magán-általánosiskolák támogatása”-ról szóló törvényeknek a megsértése.

- Szövetségi pénzek? - kérdezte Tom.

- Lucy Brandon a postahivatalban dolgozik, eddig világos? Ő a szövetségi állam alkalmazottja, és ennek „A szövetségi állam naponkénti gondoskodása” elnevezésű törvénynek az értelmében anyagi támogatásban részesül Amber tandíjának a kifizetéséhez. Ezt nem tudták?

Tom nagyon meg volt lepődve.

- Ez nekem új. Erről egy szót sem szólt.

- Érdekes. Talán nem is akarta, hogy maga ezt tudja. De bárhogya is van, ha valaki szövetségi pénzből részesül, az azt jelenti, hogy nincs joga ahhoz, hogy a vallások között különbséget tegyen, illetve hogy egy vallást valakire rákényszerítsen. Nem fenekelhet el egy gyereket, nem okozhat lelki kínokat egy kiskorúnak azáltal, hogy azt mondja róla, démoni megszállott, és semmi egyebet sem tehet meg, amit az ASzJE le akar tesztelni a bíróságon. Ez ennek az egésznek a lényege: találnak egy homályos törvényt, és bírósági ügyeket csinálnak belőle, mint például ezt is, hogy a bíróságon olyan széles körben kiterjesszék a törvényt, amennyire csak lehet. Ez „A szövetségi állam naponkénti gondoskodása”, és „A magán-általánosiskolák támogatása”-ról szóló törvény egy nagy, homályos, bármire ráhúzható füstfelhő, a kongresszusnak egy ügyes húzása, amiről a legtöbb ember soha nem is hallott. Most az ASzJE arra készül, hogy ezt pontosabban meghatároztassa a szokásjog, a bírósági döntések precedensei vagy talán a Legfelsőbb Bíróság döntése alapján.

Ezért viszik - szövetségi törvényeket idézve - szövetségi bíróság elé ezt az ügyet. Ezt nézzék: kötelesek megjelenni két hét múlva reggel kilenckor a Kerületi Szövetségi Bíróságon Emily R. Fletcher bírónő előtt, nyugati körzet, 412-es szoba, szövetségi bíróság, blablabla. Ez egy szövetségi ügy, emberek.

- Akkor most mit tegyünk? - kérdezte Tom.

Corrigan elhallgatott, majd kinyögött valami válaszfélét:

- Hát... azt mondanám, hogy szükségük lenne egy ügyvédre, de... hm... nem tudom biztosan, kivel tudnának konzultálni egy ilyen dologban...

- Úgy érti, hogy nem vállalja ezt az ügyet? - hökkent meg Mark.

Corrigan idegesen felnevetett, és megrázta a fejét.

- Nos hát... nem. Nem, nem tudom elvállalni. - Hirtelen kicsúszott a száján: - Mielőtt bármit mondanának, vagy megkérdeznék, hogy miért nem...

Elhallgatott. Ó, testvér, már megint el kell ezt magyaráznom naiv mártírok egy újabb csoportjának.

- Figyeljenek rám, nem sértésnek szánom, kérem, értsék meg! Úgy értem, méltányolom az önök álláspontját... - Corrigan eltolta a székét az íróasztalától, néhány kis kézmozdulatot tett, és könyvszekrényére nézett, miközben kereste a szavakat. - De éppen most hoztam egy új szabályt ebben az irodában: tovább már nem vállalom olyan keresztények védelmét, akik nem tudnak fizetni szolgálataimért.

Mark ezt a kijelentést kissé különösnek érezte:

- De hát... mi nem is gondoltuk, hogy ezt ingyen fogja megtenni.

Corrigan számára már nem jelentett elegendő védettséget, hogy az asztalára nézett. Most már a szőnyeget bámulta.

- Howard pásztor, ön az, akinek a legkevésbé akarok csalódást okozni ezen a földön, de... Na jó, hadd osszak meg önökkel néhány elkedvetlenítő információt. Nos, én keresztény vagyok, és ezt mindenki tudja. Tudja a rendőrség, tudják a helyi bírók, tudja a megyei ügyész... És ami a legrosszabb, az egész megyében minden keresztény tudja. Ez azt jelenti, hogy amikor keresztények belekeverednek egy bírósági ügybe, akkor engem hívnak fel, mert én „az ő testvérük vagyok az Úrban”.

De aztán, mivel ők... keresztények... különös elképzeléseik vannak arról, hogyan kell megfizetniük a szolgálataimat, ha egyáltalán szándékukban áll fizetni. Leülnek az irodámban, és a hitről meg Isten gondoskodásáról beszélnek, és általában odavetik nekem, hogy Isten majd megjutalmaz engem a rájuk fordított időmért és az áldozatkészségemért, de közben az ügyvédi praxisom súlyos adósságok miatt a csőd szélére kerül.

De, kérem, ne értsenek félre! Én nem hibáztatom őket. Így működik ez a rendszer: a kisemberek - a keresztények - belekeverednek valamilyen bírósági ügybe, mert az állam, az ASzJE vagy valamilyen más elvakult, keresztényfaló világi szervezet kipécézi őket magának, és azok az emberek mindig rendelkeznek elegendő hatalommal, összeköttetéssel és anyagi forrással ahhoz, hogy megnyerjenek minden csatát a bíróságon, amit csak akarnak. Nem úgy a keresztények. Ők kénytelenek spagettit vacsorázni, el kell menniük autót mosni, és minden erejüket meg kell feszíteniük, hogy ki tudjanak fizetni valami szegény, ismeretlen kis ügyvédet, aki feltételezésük szerint annyira szereti az igazságot, hogy nem is érdekli őt a pénz.

Corrigan látta, hogy Mark és Tom a rosszhiszeműség legcsekélyebb jele nélkül figyel - legalábbis eddig. Tehát folytatta:

- És ez még csak a probléma egyik oldala. A másik része az, hogy a keresztényeket túl gyakran megbízhatatlannak tekintik. Képzeljék el, néhány ügyfelemnek azt javasoltam: ne mondják el a bíróságon, hogy ők keresztények - ez az információ sok esetben árthatott volna szavahihetőségüknek! A külvilág... a rendszer... ők azt hiszik, hogy értenek minket. Beskatulyáztak, kategorizáltak, meghatároztak minket. Mi hiszünk Istenben, hiszünk az abszolútumban. Tehát nem lehetünk megbízhatóak! - Keserűen felnevetett. - Amikor a jogi egyetemre jártam, akkor pont fordítva volt. Az jellemezte a közgondolkodást, hogy azok nem szavahihetőek, akik nem hisznek Istenben. Nagyot változott a világ, ugye?

Tehát két lehetőséggel kellett szembenéznem: vagy rendelkezésére állok keresztényeknek, hogy azután azt tapasztaljam, nem tudnak fizetni, vagy pedig ingyen vagy csökkentett áron - általában radikálisan csökkentett áron - vállalom el ügyeiket. A maguk esetében gyakorlatilag semmi esély nincs arra, hogy megnyerjük a pert. Csak valami részleges eredmény elérésében reménykedhetem, de már annyi előítélet halmozódott fel az igazságszolgáltatás egész rendszerében velem szemben, hogy nincs komoly esélyem a győzelemre, tehát megint csak nem fogom megkapni a pénzemet.

Elég világosan fogalmaztam? Egyszóval: anyagi helyzetem és hírnevem miatt nem tehetem meg. Túl sokszor álltam már a csőd szélén ahhoz, hogy egy ilyen ügyet elvállaljak. Azt hiszem, maguknak most egy álmodozó, fiatal idealistára lenne szükségük, egy vadonatúj lóra, amely még képes mérföldeket lefutni, egy olyan valakire, akit rá tudnak venni arra, hogy céltalanul fusson.

Corrigan elhallgatott. Megkönnyebbült ugyan, de egy kicsit szégyellte is magát. A falra nézett, ahol megpillantotta ügyvédi oklevelét, és így fejezte be:

- Időnként kis híján elismerem magamban, hogy gyűlölöm ezt a munkát. Nézzék, mit művel ez velem... Rávesz arra, hogy ráborítsam az érzelmeimet olyan jó emberekre, mint maguk.

Mark az íróasztalánál ülő Corriganra nézett, és felsóhajtott:

- De hát hová mehetnénk? Tomtól elvették a gyermekeit, és még mindig nem tudja, hol vannak. Az iskola nyakába varrtak egy pert, amely... nekem úgy tűnik, hogy a szabadságunkat veszélyezteti. Bacon's Cornerben nincs ügyvéd. Mehettünk volna valahova máshova, de azért jöttünk önhöz Claytonville-be, mert - nem szégyellem kimondani - tudtuk, hogy maga keresztény. Tudjuk, hogy helyesen látja a dolgokat.

Corrigan kissé zavartan nézett a pásztorra:

- Azt hiszem, sikerült szétzúzni az ábrándjait.

- De mi lesz Tommal? Már annyi minden történt vele, hogy bele is keseredhetett volna az életbe. Három évvel ezelőtt egy autóbaleset miatt elvesztette a feleségét, a fizetése szánalmasan kevés, mégis itt maradt két gyermekével, s már négy éve ő a mi keresztény iskolánk igazgatója, és csodálatos munkát végez. És mi a köszönet mindezt? Elvették a gyermekeit, pert indítottak az iskola ellen, ami veszélybe sodorhat mindent, amit ő és mi valamennyien drágának tartunk. Ez nem igazságos! Ez nem helyes! De mindezek ellenére is hű maradt elhivatásához. Ő igaz ember, aki ragaszkodik elveihez és meggyőződéséhez...

- Ezért olyan szánalmas a fizetése. Bocsánat! Kérem, folytassa! - vetette közbe az ügyvéd.

Markot erős ellenszenv fogta el.

- Befejeztem.

Corrigan csendben ült, állát ökölbe szorított kezére támasztotta, egy percig gondolkodott, majd beleegyezőleg bólintott saját gondolataira.

- És ha belegondolunk abba, hogy ez az egész Bacon's Cornerben kezdődött! Úgy sejtem, valahol meg kellett történnie. - Felegyenesedett, és kezét összekulcsolta az asztalon. Percek óta most először nézett rá egyenesen Tomra és Markra. - Pásztor, az ASzJE nem az ön kis iskoláját üldözi. Tom, a maga személye sem érdekli őket túlságosan, mint ahogyan ez az állítólag traumát elszenvedett gyermek sem. Egy szikrányit sem törődnek vele. Nem, ami őket igazán érdekli, az a jogi precedens, valami olyasmi, ami nemcsak magukat érinti, hanem mindenkit. Rendelkeznek a szükséges pénzzel és szakmai jártassággal ahhoz, hogy keresztülvigyék ezt az ügyet, és azt is tudják, hogy maguk nincsenek ebben a helyzetben, és erre számítanak. Ezért választottak egy olyan kicsiny helyet, mint Bacon's Corner, és egy olyan poros kis iskolát, mint a maguké. És azt hiszem, én is ott vagyok, ahol engem látni akarnak. Szinte látom magam előtt az ASzJE ügyvédeit, Amest, Jeffersont és Morrist, amint ott ülnek irodájukban, és ezt mondják: „Oké, csapjunk le Bacon's Cornerre! Ez a Wayne Corrigan olyan, mint egy kiégett elektroncső, soha el nem vállalná ezt az ügyet.” Mennyire élveznék, ha így történné! - Újból az asztalán heverő papírokra nézett. - Rendben van, megmondom, mit csinálunk. Először is bocsánatot kérek... bizonyos értelemben. Elvállalom az ügyet, de a lehető legkisebb mértékben akarok részt venni benne. Ez azt jelenti, hogy maguk végzik el a munkát, maguk koptatják a lábukat, maguk nyomoznak, maguk építik fel az ügyet. Én javaslatot teszek, hogy mit kell tenniük, megírom az eskü alatt tett nyilatkozatokat, megszerzem a tanúvallomásokat, képviselem az ügyet, és benyújtom a bizonyítékokat, tanácsokat adok maguknak, de a maguk dolga, hogy beszerezzék az ügygel kapcsolatos információkat. Azt javaslom, hogy kerítsenek egy magánnyomozót, hogy segítsen ebben. Ami az én szerepemet illeti, maguk megkapják azt, ami a pénzükért jár, és... - Nagyot nyelt, vonakodva döntött, és hozzátette: - A tiszteletdíjam felét elengedem, maguk viszont a szavukat adják, hogy a pénz másik felét előteremtik.

Tom és Mark röviden egymásra pillantott, és gyorsan beleegyezett:

- Rendben van.

- Tehát mi a legelső dolog? - kérdezte Mark.

Corrigan végiglapozta a papírokat.

- Először is: kaptak egy ideiglenes határozatot, amely megtiltja maguknak mindazokat a dolgokat, amiket a feljelentés megnevez. Hm... Azt hiszem, ezt abban lehet összefoglalni, hogy tartózkodniuk kell a gyermekek elfenekelésétől, és minden további „botrányos vallásos magatartástól”. Gondolom, ez azt jelenti, hogy nem üzhetnek ki démonokat a két hét múlva esedékes bírósági meghallgatásig.

- Mi fog történni két hét múlva? - érdeklődött Tom.

- Meg kell jelennünk a bíróságon... és alaposan meg kell indokolniuk - ha egyáltalán van ilyen érvük -, hogy mind maguknak, mind pedig az iskola nevében cselekvő összes személynek miért nem tilthatják meg, hogy a gyermekeket elfenekeljék, megüssék vagy bármilyen más módon megfenyítsék. Miért nem tilthatják meg maguknak és a magukkal együttműködő személyeknek a továbbiakban az olyan vallásos magatartást, amely károsodást okozhatnak a gyermekeknek mentális, érzelmi vagy társadalmi szempontból, vagy bármilyen eltúlzott vallásos nevelést, ami veszélyesnek bizonyulhat, történjen az akár közvetlen, akár közvetett módon, akár az iskolában, akár a játszótéren... és így tovább. Végig kell tárgyalnunk ezt az egész szemetet.

- De mit ért azon, hogy „eltúlzott vallásos nevelés”? - kérdezett vissza Tom.

- Ezt a fogalmat még meg kell határozni.

- Mit kell most tennünk? - szólalt meg Mark.

- Próbáljanak rendesen viselkedni ezalatt a két hét alatt! Ne kövessenek el „botrányos” dolgokat, bármit is jelentsen ez a szó! Közben mondaniuk kell nekem néhány elfogadható érvet, amely miatt meg kell hogy engedjék maguknak a fent említett dolgok folytatását. Ezután én benyújtom a bíróságon a viszontkeresetet és az eskü alatt tett nyilatkozatokat, majd pedig odamegyünk, és meglátjuk, meg tudjuk-e szabadítani magukat ezektől a korlátozó rendelkezésektől. Ez az első dolog.

- Mi lesz Ruthal és Josiah-val?

- Erre nem könnyű válaszolni. Ez az egész egy kusza zűrzavar, és még rosszabb is lehet, mint amilyen most. Mindez attól függ, kihez kerül az ügy. Azt gondolom, joga van egy meghallgatásra hetvenkét órán belül, annak eldöntésére, hogy gyermekeinek elvételét kiérdekelte-e. De ez általában csak abból áll, hogy a bíró automatikusan jóváhagyja a gyermekek gondozásba vételét a szociális gondozó tanúvallomása alapján. Felszólítást kaphat, hogy jelenjen meg, de ki is zárhatják a meghallgatásról. Mindez attól függ, ki vezeti le az ügyet. Majd utánanézek.

- De... visszakapom a gyermekeimet?

Corrigan tétovázott, hogy válaszoljon-e a kérdésre.

- Először valószínűleg végig kell csinálnia a bírósági tárgyalást, ami azt jelenti, hogy hat hónapot vagy még többet kell erre várnia.

Se Tom, sem pedig Mark nem volt felkészülve erre a válaszra.

- De hát az lehetetlen! - fakadt ki Mark. - Kell hogy legyen valami más lehetőség, valami, amit meg tudunk tenni!

- Imádkozhatnak - válaszolta Corrigan. - Különösen azért imádkozzanak, hogy találjanak barátokat a megfelelő helyeken! Küzdelem előtt állnak!

Sally úgy döntött, hogy a következő éjszakát is a Rest Easyben tölti. Az egész tízezer dollárt ennek a szobának a bérére költheti, ha akarja, és ha nem jut okosabb dolog az eszébe. Pillanatnyilag nem volt jobb ötlete.

Az egész délutánja és a szobában található összes papír ráment arra, hogy lefirkantotta a gondolatait, amint azok feljöttek benne. Most, amikor az ablakon kívül a nappal átadta helyét az estének, odaült az asztalhoz, és lapról lapra végignézte az aznapi munkáját.

Az első oldalt nem nevezhette éppen remekműnek: „Örült, nevem Sally Roe”, amit egy egész oldalnyi értelmetlen vonal és kacskaringó követett. Nyilvánvalóan látszott, hogy nem tudta megragadni saját gondolatait. És ezt nagyon lehangolónak találta. Lehet, hogy ez a gondolatainak pontos rögzítése? Nem is emlékezett az egészre.

A következő oldalon szerepelt néhány kusza írással leírt szó, ami úgy nézett ki, mintha „Halál” és „Örültség” akarna lenni, de ebben nem volt biztos. Utána újból kaotikus firkálásra változott az írása, majd a lap alján néhányszor lejegyezte a nevét, és furcsa, sötét krikzkrakszokkal bekarikázta. Emlékezett arra, hogy ezt a depresszió mély vermében követte el, amikor úgy érezte, hogy képtelen bármire gondolni vagy bármit leírni. Egyszerűen jólesett firkálgatnia, kiöntenie érzelmeit a lapra anélkül, hogy bármilyen nyelvet használt volna.

A harmadik oldal olyan nagyszerűnek tűnt, amikor leírta: „Én én vagyok: gondolkodom, létezem, de semmit nem tudok mindannak lényegéről, ami attitűdjeink felmérhetetlen tengere alatt vagy fölött van, amelyek olyannyira pusztítják öntudatunkat a földön az utolsó néhány ősszel elkövetett súlyos testi sértések miatt...” Most már nem is tudta kibogozni ennek jelentését. Úgy tűnt, hogy agya akkor is dolgozott, amikor elméje teljesen összefüggéstelen állapotba került.

Mégis bátorítónak érezte - na nem azt, hogy a délutáni vázlata ilyen sok ostobaságot tartalmazott, hanem azt, hogy most képes volt tiszta elmével, csendben ülni, és tudni azt, hogy ez ostobaság. Valamiféle szellemi vihart élt most túl, valami dühöngő, halálos küzdelmet. Úgy, mint régen - gondolta. Olyan ismerősnek tűnt sok benyomás, sok hallucináció, sok értelmetlen, irracionális gondolat. Már közel tíz éve nem csúszott át ennyire az elméje a határon.

Kétségtelen, hogy ez az újabb, titokzatos és szörnyű félelem hozta vissza mindezt. Az útjába akadt egy régi Gonoszszágnak, amelyet nagyon is világosan felismert. Valószínűleg az is felismerte őt, és most bizonyára ezért üldözi. Nem kellett hozzá túl sok képzelőerő, hogy érzékelje: még mindig ott leselkedik rá a motelszoba falain kívül, készen arra, hogy újból rávesse magát, mihelyt nyugovóra tér.

De... mit tegyen, mit tegyen? Mi a következő lépés? Hogyan tudna ettől megszabadulni?

Felvette a Hampton Megye Csillaga aznapi számát. Nem volt benne semmi új az ő haláláról, és tudta, hogy soha többé nem is lesz. Történetét, életét, nevét már eltemették, elraktározták a feledésre ítélt archívumok közé.

Az első oldalhoz lapozott, és egy nagy fényképet kezdett nézegetni. Egy szőke hölgy nyújtott át egy férfinak valamit, ami idézésnek tűnt: „További hírek Bacon's Cornerből, a keresztény iskolában történt botrányról: Tom Harris, a Jó Pásztor Keresztény Iskola igazgatója... egy gyermek bántalmazásával vádolják... a helyi postamester jelentette fel...”

Sally szeme megakadt az utolsó szavakon. A helyi postamester? Újból elolvasta a bekezdést:

„...a gyermek édesanyja, a helyi postamester, először akkor kezdett gyanakodni, amikor tízéves kislánya egy fantáziajátékot játszott, amit tanára megkérdőjelezhető viselkedésnek nevezett, amikor beszámolt neki a dologról...”.

Sally megnézte, mennyi az idő. Kevéssel múlt öt óra. Talán van valami a televízióban. Bekapcsolta.

Hát... semmi különös, egy első osztályú futballcsapatot eladtak egy ismeretlen milliomosnak, veszélyes hulladékot takarítanak össze egy közép-nyugati kisvárosban, átfestik az állam parlamentjének egyik történelmi épületét...

Bekapcsolva hagyta a tévét, miközben befejezte az újságolvasást. „Megbízható források szerint Tom Harris otthonából szociális gondozók elvitték két kiskorú gyermekét tegnap délután... A Gyermekvédelmi Minisztériumnak olyan dolgok jutottak a tudomására, amelyek indokoltá tették a gyermekek gondozásba vételét... »Ha már tévedünk, a gyermekek javára kell tévednünk« - állítja a hírforrás... A Gyermekvédelmi Minisztérium vizsgálatot kezdeményez a gyermekek állítólagos iskolai bántalmazásának ügyében... Lucy Brandon postamester és az ASzJE ügyvédei feljelentést tettek az iskola ellen, egy gyermek sérelmére elkövetett botrányos vallásos magatartással, elfenekelés által elkövetett fizikai bántalmazással, eltúlzott vallásos neveléssel, diszkriminációval és szövetségi pénzeknek vallásos neve-lésre való felhasználásával vádolva az iskolát. A kislány elmondja, hogy Mr. Harris megpróbált belőle kiűzni egy démont...” - olvasta.

Ó! Ez van most a tévében is! Sally felerősítette a hangot, éppen akkor, amikor a jelenet peregni kezdett. Ott mutatták a kis iskolát, és ott állt az ajtóban Tom Harris, az igazgató. Igen, és ott volt a szőke hölgy is, amint átadja neki az idézést.

Chad Davis, a Hetes Csatorna hírszolgálatának riportere magyarázta a jelenetet:

- A Mrs. Brandon nevében tett feljelentés újból felveti azt a kérdést, hogy a vallásszabadság meddig terjedhet, különösen akkor, amikor ez kiskorú gyermekeket érint, és a szélsőséges fundamentalisták gyakorlatának korlátozásáért kiált, amelyek megsértik az állam törvényeit.

Következő jelenet: Lucy Brandon, a postamester és... Amber! Egyikük sem szól egy szót sem, csak odamennek egy autóhoz, és beszállnak. Davis tovább folytatja:

- Az esetnek lehetnek a szövetségi szintet érintő vonatkozásai is, mivel a gyermek taníttatásának költségeit részben szövetségi pénzekből fedezték. Az ASzJE úgy érvel, hogy az iskola gyakorlata és tanítása szélsőséges, káros és egyértelműen megsérti az egyház és az állam szétválasztására vonatkozó törvényt.

A szőke hölgy tűnik fel a képernyőn - arca alatt megjelenik a neve: Claire Johanson, ASzJE.

- Gyermekeink jólétét tartjuk szemünk előtt - magyarázza -, és meg akarjuk védelmezni őket minden további gonosz és megbocsáthatatlan bántalmazástól, amelyet a vallásszabadsággal visszaélve követnek el ellenük.

Majd egy rövid interjú következik a Gyermekvédelmi Minisztérium egyik munkatársnőjével, Irene Bledsoe-val:

- Minden hozzánk érkezett bejelentést kivizsgálunk - szögezte le -, és ennek is alaposan utána fogunk nézni.

David feltesz egy kérdést, anélkül hogy megjelenne a képernyőn:

- Elvették Mr. Harristól a gyermekeit?

- Igen, de ennél többet nem mondhatok.

- Időközben - folytatja David narrátori feladatát - a Kerületi Szövetségi Bíróság egy ideiglenes végzést hozott az iskola ellen, amelyben megtilt minden további elfenekelést, a gyermekekre káros vallásos tanítást és minden botrányos vallásos magatartást a két hét múlva esedékes meghallgatásig.

Ismét a stúdióban ülő bemondó jelenik meg a képernyőn, amint higgadtan néz a kamerába:

- Köszönjük a riportot, Chad. Feltétlenül figyelemmel fogjuk kísérni ezt az ügyet, és beszámolunk az esetleges újabb fejleményekről. Hogy kevésbé komoly témáról szóljunk...

Reklám. Fiatal suhancok futnak, kiabálnak és közben sörösüvegeket nyitogatnak.

Sally kikapcsolta a televíziót, és kábultan leült az ágyra. Irene Bledsoe... az a komisz holdvilágképű nő! Ugyanaz a mogorva tekintet.

Az a nő az átkereszteződésben! Ő lett volna az? Ők lettek volna Tom Harris gyermekei?

Lucy Brandon! Amber. És pont akkor, amikor kezdtek kitisztulni a gondolataim!

Gondolatok kezdtek elárasztani Sally elméjét - mint ahogyan a pattogatott kukorica robban ki a burokból -, mindent elsöprő áradatban hajsztolták őt; mintha egy vadul száguldó autóban ült volna (amelynek a volánjánál nem ül senki), és amely fékezhetetlenül kanyarodik - egyik gondolattól a másikhoz. Emlékek villantak fel és peregtek le előtte, jelenetek futottak át a tudatán, sokkal gyorsabban, minthogy végignézhette volna; párbeszéddek, tények és arcok árasztották el.

Megütögette a halántékát, mintha zajok egész raja támadt volna rá. Egyszerre csak egy jöjjön! Ha valamennyien kiabáltak, akkor nem értem, hogy mit mondtok! Nyugodjatok már meg! Újból a Tom Harrisről készített fényképre nézett az újságban, amint ott áll a kis iskola bejáratánál, és átvieszi azt a nagy, fehér borítékot a szőke hölgy kezéből. Tehát ő is találkozott a kis Amberrel!

Sally az inge alatt függő gyűrűre tette a kezét. Úgy tűnt, hogy mindenkivel történik valami rossz, aki összefut Amber Brandonnal. Odament az asztalhoz, és azt a papírdarabot vette a kezébe, amelyet aznap először összefirkált. Több papírja nem maradt. Talán kitűnik valami olvasható írás ebből az egész értelmetlenségből. Hacsak nem további zagyvaságokat fog írni. Ez egy újabb küzdelemnek ígérkezett, de ismét meg kellett próbálnia. Egész éjszaka próbálkozik, ha kell. Fejében keringtek az értelmetlen, féktelen gondolatok, de előbb vagy utóbb elő kell törniük valami érthető módon.

* * *

Hirtelen a motel egész környékét elárasztotta a zaklató démonoknak egy olyan légiója, hogy Chimon és Scion nem tudtak tovább rejtőzködni, és be kellett vetniük minden ügyességüket. Teljes dicsőségben, ragyogóan és láthatóan jelentek meg. Gyors és erőteljes kardcsapásokat osztogattak, amint a démonok ott rajzottak körülöttük, mint valamiféle gonosz, csípős darazsak. A támadás megdöbbenően intenzívnek és meglepően erősnek bizonyult. Úgy tűnt, hogy ha egy szellemet széthasítanak, az csak azért pusztul el, hogy a helyén kettő jelenjen meg. Tele volt velük a levegő. Fürgén és vakmerően támadtak, visítózva, kiáltózva, és még gúnyosan vigyorogtak is hozzá.

- Pusztítóért! - rikoltották csatakiáltásként. - Pusztítóért!

Hát ez megadta a támadás magyarázatát. A démoni hadúr most új taktikával próbálkozott, és ennek csak egy oka lehetett: az angyalok imafedezetével történt valami.

* * *

- Hát - állapította meg Judy Waring -, nem lehet az embereket kiismerni. Mindig is szerettem volna tudni, ki is ő tulajdonképpen. A te ajánlásodra szavaztunk rá, támogattuk őt. És most mit fogunk tenni...

Mark megpróbált véget vetni ennek a telefonbeszélgetésnek, hogy visszamehessen a tanácskozásra. A lelkészlakás telefonja egész nap csörgött, és ő már ott tartott, hogy kihúzza a falból a csatlakozózsínort.

- Figyelj, Judy - mondta -, éppen most akarunk tartani egy rendkívüli vezetőségi megbeszélést erről, úgyhogy most le kell tennem. De szeretnék biztosítani afelől, hogy Tom ezt az ügyet nagyon jól, nyíltan és egyenes módon kezelte. Azt gondolom, hogy megbízhatunk benne.

- Hát... olyan sok mindent hallottam...

- Rendben van... Hadd mondjak valamit erről, mielőtt leteszem. Nem akarom, hogy további pletykák terjengjenek Tomról vagy az iskoláról vagy bármiről, ami ezzel az ügygel kapcsolatos. Ha van valami, amit rendezni kell, akkor az ezen az értekezleten fog megtörténni Tom jelenlétében, ahol tud majd védekezni. Most pedig kérlek...

- Hallottad, mit mondtak a hírekben ma este...

- Judy! Figyelj már rám! Nem a hírekből kell megtudnod, mi történt, amikor ez minket érint, a mi gyülekezetünket. Várd ki a dolgok menetét, és ne hallgass pletykákra, és kérlek, ne is terjessz semmilyen pletykát! Megígéred?

- Jó, jó, de nem tudom, hogy járathatjuk-e Charlie-t továbbra is az iskolába most, hogy ez a dolog...

- Lesz egy megbeszélésünk ma este, és foglalkozni fogunk a téged aggasztó kérdéssel is. Csak légy türelemmel!

Judy még akart valamit mondani. Mindig az övé kellett hogy legyen az utolsó szó. Mark csendesen és udvariasan letette a kagylót, mielőtt a nő újból szóhoz juthatott volna.

Cathy Howard ott állt a közelben, kávét készített az ebédlőben összegyűlt férfiak számára, és véletlenül meghallotta, hogyan fejezte be Mark ezt a - legalább huszadik - beszélgetést. Mark odasúgta neki:

- Ha úgy gondolod, akkor húzd ki a telefont, vagy ne vedd fel!

Felesége kérdően nézett rá.

- Vagy fogadod a hívásokat? - kérdezte Mark.

- Menj csak be nyugodtan a megbeszélésre! - felelte kuncogva. - Majd felírom neked, kik hívtak.

Ez megérdemelt egy puszit. Cathy, a tejfelszőke hajú és csinos skandináv típusú nő, rendkívül higgadtan viselkedett. Megőrizte nyugalmát ebben a nehéz időszakban is, és ezért Mark sokkal hálásabb volt neki, minthogy azt szavakba tudta volna foglalni. Természetesen ő sem élvezte a megpróbáltatást - ki szereti -, de most, amikor még több erő és rugalmasság szükségeltetett, ő gondoskodott erről, és ez megadta Marknak azt a stabil biztonságérzetet, hogy túl fogják élni ezt a válságot.

Mark belépett az ebédlőbe. A gyülekezet négy vezetője már ott ült az asztalnál, és Tom beszámolóját hallgatták arról, ami addig történt.

- Végül is mit mondott az a szellem? - kérdezte Jack Parmenter, egy dolgos, ősz hajú farmer.

Tom nem szívesen emlékezett vissza erre.

- Hát... arról beszélt, hogy mi valamennyien bolondok vagyunk, hogy Jézust imadjuk, s hogy Ő hazugságokat hirdetett, és egyáltalán nem volt Isten, hanem csak egy törvénytelen gyerek - huh, a szellem persze más szót használt -, utána szexuális perverzítással vádolta Jézust... meglehetősen szemléletes kifejezésekkel.

- És mindez egy tízéves gyerek szájából jött ki - szólalt meg undorodva Bob Heely.

Bob vietnámi veterán volt, dízelmotor-szerelő, ő tartotta karban a mezőgazdasági gépeket egész Bacon's Cornerben. Keze durvává vált és megfeketedett az olajtól.

- Számomra ez meglehetősen különösnek tűnik - kezdte Doug Parmenter, Jack fia, apjának kiköpött mása. - Mit gondolsz, Mark? Még soha nem hallottam ilyen szélsőséges démoni megnyilvánulásról, különösen egy kisgyermeken keresztül.

Mark elfoglalta helyét az asztalfőn.

- Én már igen, ezért úgy gondolom, hogy Tom benyomásai helyesek voltak.

Vic Savan, aki a Parmenterékkal szomszédos farmon gazdálkodott, egyetértett vele.

- Amit a kislány - vagy a démon - mondott, az pontosan megegyezik azzal, amit az ördög manapság híresztel a keresztényekről és Krisztusról. Csak nézzétek meg azokat a rágalmakat, amiket az újságokon és a televízión keresztül elterjesztett, és most nem csak a saját helyzetünkre gondolok. Úgy tűnik, hogy mindenki másnak a szabadsága és a személyiségi jogai számítanak, de ha a keresztényekre kerül sor, akkor az emberek - és feltételezem, hogy a démonok sugallatára - azt hazudnak és tesznek, amit csak akarnak.

- Nos - vette át a szót Mark -, amint Wayne Corrigan ezt megfogalmazta, egy pernek, a keresztény szabadság letesztelésének, valahol meg kellett történnie. Úgy tűnik, hogy ez a „valahol” itt van Bacon's Cornerben, és a mi iskolánkban.

- De nem úgy néz ez ki, mintha a Sátán használná ezt a gyereket? - kérdezte Jack. - Úgy értem, hogy ez nagyon lehangoló gondolat.

- Még Isten embereit is fel tudja használni. Hányan hallottatok ártalmas beszédeket erről a dolgról, mielőtt eljöttetek volna a ma esti megbeszélésre?

Mindegyik férfi felemelte a kezét.

Vic ehhez hozzáfűzte:

- Összefutottam a Jessup családdal a benzinkútnál, akik azt tudakolták, hogy még hány gyereket bántalmaztak.

Tom ezt megalázónak érezte.

- Bántalmazni? Mit értesz ez alatt?

- Ezt dönts el magad, Tom!

- Ezt az újságnak és a KBZT-nek köszönhetjük - magyarázta Jack. - Úgy dobálóznak ezzel a szóval, mintha ez bizonyított tény lenne.

- Ez az, ami engem foglalkoztat - mondta Mark. - Mi vagyunk a gyülekezetnek a vezetői, és nekünk kell ennek véget vetnünk. Kérdések, vádaskodások és pletykák fognak keringeni erről, és nekünk most azon kell gondolkodnunk, hogyan fogjuk kezelni ezt a helyzetet.

Vic összevonta a szemöldökét, megvonta az egyik vállát, és így szólt:

- Ami Jessupékat illeti, kiveszik a két gyereket az iskolából. Nem kérnek ebből.
- Wingerék sem - vetette közbe Doug.
- És azt mondták, bolond vagyok, hogy itt hagyom az én három gyerekemet - egészítette ki Bob.

A konyhában újból megszólalt a telefon. Hallották, amint Cathy válaszol egy újabb hívásra.

- Valószínűleg ismét egy család, ugyanazokkal az aggályokkal - jegyezte meg Mark. Tomra nézett: - Nos, Tom, intézzük el az első kérdést, és onnan tovább tudunk lépni.

Cathy bekukucskált az ajtón.

- Ted Walroth van a telefonnál. Láttam a ma esti híreket, és tudni szeretné, tartunk-e gyülekezeti tanácskozást.

- Majd visszahívom - válaszolta Mark.

Cathy kiment, hogy átadja az üzenetet, Mark pedig újból Tomra nézett:

- Meg akarod mondani a többieknek?

Tom nem tétozott.

- Lemondok az iskolaigazgatói tisztségemről. Eltávozom innen mindaddig, amíg ez az egész dolog nem tisztázódik.

Jack vitatta ezt a döntést.

- Ki javasolta neked, hogy ezt tedd?
- Az iskola bajba került miattam. Ha meg akarjuk menteni, el kell tűnnöm a képből.

Igaza volt, de az asztalnál ülők közül senki sem ismerte ezt el szívesen. Hosszú, ideges csend támadt. Az asztalt bámulták, vagy kinéztek az ablakon, vagy a szobában nézelődtek, és csak időnként pillantottak egymásra.

Mark végül úgy döntött, hogy megtöri a csendet:

- Tommal beszélgettünk és imádkoztunk ezzel kapcsolatban, és egyetértettünk abban, hogy valamennyiünknek szembe kell néznünk a valós tényekkel: körülötte forog az egész felbolydulás, és ő áll a vita középpontjában. Tudom, hogy valamennyien kitartunk mellette, de az ő ártatlanságának a kérdése csak másodlagos. A legnagyobb problémánk, amivel most azonnal szembe kell néznünk, az a szülők és az egész település bizalmának a kérdése. Ez a bizalom szenvedett most csorbát, és nehéz lenne visszaszerezni, ha Tomot megtartjuk az állásában.

Jack idegesen mocorgott, jobbra-balra pislogott, majd az asztalra csapott.

- De Mark, ezt nem tehetjük meg! Ez olyan lenne, mintha elismernénk Tom bűnösségét!

Doug közbevágott:

- De apa, vannak, akik ezt már el is hitték! Éppen ma beszélgettem néhány emberrel, akik már fel is adnák az egészséget, egyszerűen kivonulnának az iskolából, és hagynák elveszni. Nagyon betett nekik ez az ügy.

Mark sem bírt csendben maradni:

- De hát ez része a hadviselésnek, srácok. A Sátán azért dobta fel ezt az egészet, hogy meggyengíthessen minket pletykák és rágalmak által. Minden tőlünk telhetőt meg kell tennünk, hogy megvédjük ettől magunkat, vagy hogy legalábbis ne öntsünk olajat a tűzre.

- Ha itt maradok az iskolában, akkor senkit sem fogunk tudni meggyőzni arról, hogy komolyan vesszük ezt az egészet. Én komolyan veszem. Kész vagyok jó lelkiismerettel lemondani, amíg meg nem oldjuk ezt a problémát - magyarázta Tom.

- Mindent elkövetünk, hogy működésben tartsuk az iskolát. Mrs. Fields az állásában marad, és tovább tanítja az osztályában maradó gyermekeket. Én majd gondját viselem azoknak, akik kitartanak a felső osztályokban. Tom, mik a kilátásaink a beiratkozással kapcsolatban?

Tom felvázolt egy elképzelhető listát.

- Hm... azt hiszem, fel kell készülnünk a legrosszabbakra... ami azt jelenti, hogy Judy Waring ki fogja venni Charlie fiát... aztán ott vannak Jessupék a két gyerekükkel... aztán Wingerék három gyereke...

- Mi lesz Walrothékkal? - kérdezte Jack.

Mark válaszolt erre a kérdésre:

- Fel fogom őt hívni. Azt hiszem, rá tudom venni, hogy várjon egy kicsit.

- Tehát megtarthatjuk azt a két gyereket? Egyelőre.

Tom újból felírta őket.

- Rendben van. Ez azt jelenti, hogy öt gyermek kiesik Mrs. Fields osztályából. A felére csökken a tanulóinak a száma. Az én osztályom érintetlen marad. Ez nem is rossz.

- Ezek szerint egyelőre életben maradunk - állapította meg Mark. - De ma este még beszélünk kell arról, hogy mi lesz Tom fizetésével, amíg nem töltheti be az állását, és hogy ki fogja elvégezni a kiegészítő feladatokat. Nekem nem lesz időm arra, hogy ellássam az egész könyvelést és az adminisztrációt. Aztán ki kell jelölnünk az iskolabusz új útvonalát, mivel Wingerék kiestek, és keríteniük kell valakit, aki helyettük megszervezi a meleg étkeztetést.

- Ma telefonált Donna Hemphile - jutott Tomnak eszébe. - Ő nagy támogatója az iskolának, és hajlandó a szabadidejéből annyit feláldozni, amennyit csak tud, amikor éppen nincs elfoglalva az ajtógyárban.

- Igen, ő nagyon kedves - jegyezte meg Jack.

- Szóval - folytatta Tom -, ő vállalná, hogy megszervezze a meleg étkeztetést, valószínűleg heti két alkalommal.

- Nem rossz. - Mark felírta saját jegyzetfüzetébe. - Tehát a további megbeszélnivalók ma este: be kell számolnunk nektek arról, amit Wayne Corrigan mondott nekünk, és hogy mit kell tennünk ebben a küzdelemben a bíróságon. - Mark Tomra nézett: - Azután még meghallgatnánk a gyermekeidről szóló legfrissebb híreket.

Tom fáradtnak tűnt. Már elég hosszú harc állt mögötte ebben a kérdésben.

- Wayne Corrigan felhívott ma délután. Végre sikerült felvennie valakivel a kapcsolatot a Claytonville-i Kerületi Bíróságon. Ma egy Benson nevű bíró levezette a meghallgatást. Mint megtudtam, tíz percig tartott. Azt hiszem, nem maradtam le semmiről, úgys kizártak volna a

tárgyalóteremből. A bíró jóváhagyta a gyermekek gondozásba vételét, és októberre tűzte ki a tárgyalást.

- Októberre? - kiáltott fel Jack. - És addig mi fog történni?

- Részt kell vennem valamilyen tanácsadáson, amit persze a bíróság által kinevezett szakember fog megtartani. Meglátogathatom a gyerekeket, nem tudom pontosan, hogy mikor, de azt is ellenőrizni fogják. Ott kell lennie egy szociális munkásnak... - Tom nem tudta folytatni.

- Én azt mondom, hogy csináljuk végig ezt a harcot - lelkesedett fel Jack. - Ha valaki elfut és elbújik, hát csak tegye! Ha kereszténynek lenni túl kemény a számukra, hát azt nem mondhatják, hogy Jézus nem figyelmeztette őket erre. Harcoljuk meg a csatát! Térdeljünk le, és könyörögjünk az Úrnak, hogy mutassa meg a helyzetünkből kivezető utat! A mi Istenünk nagyobb minden feljelentésnél és a gyermekvédelem minden bürokratájánál! Ő velünk van, és ez... de ez az utolsó szavam erről!

Mark végignézett az asztal körül ülőkön.

- És ti többiek? Szeretném hallani most, mielőtt továbblépnénk.

- Harcoljunk! - buzdult fel Doug is.

- Az Úr mellett vagyunk ebben a dologban - csatlakozott hozzájuk Bob. - Ő segít majd nekünk.

Vic emelt hangon folytatta:

- Ha már egyszer velünk kellett ennek megtörténnie, akkor velünk kellett megtörténnie. Úgy tűnik, mi vagyunk az elsők a sorban, fiúk. Ha mi elbukunk, utánunk az összes keresztény iskola elbukik. Inkább mutassuk meg nekik - az Úr segítségével -, hogy milyen az igazi csata.

Mark érezte, hogy Isten keze nyugszik ezeken a férfiakon. Tekintete találkozott Tom szemének pillantásával, és Tom könnyei mögött egy csendes bizakodást látott.

- Akkor imádkozzunk - javasolta -, hogy megállapodásunkat erősítsék meg a mennyben.

Az asztal körül ülve megfogták egymás kezét. Szövetségre léptek egymással és Istennel.

* * *

Magasan a város fölött, az ég és a föld között lebegve, szárnyait lágy, homályos ernyőként kiterjesztve Tal kapitány végighallgatta a megállapodás létrejöttét. A szentek Isten akarata szerint összeforrtak imádságban, a Mindenható pedig meghallgatta a kérésüket. Létrejött a szövetség, amely most már meg volt pecsételve.

- Ez jó - bólogatott Tal -, nagyon jó.

* * *

Claytonville-ben a démonoknak egyszerre elégük lett a mai napból. Az utolsóira is lesújtott a kard, aki motyogott még néhány sértő szót, majd elinalt, bele az éjszakába. Chimon és Scion végre egyedül maradt a motel tetején. A hirtelen támadt csend szinte zavarónak tűnt.

- Nahát! - csodálkozott Chimon. - Valaki imádkozott?

- Úgy tűnik - felelte Scion.

Ott ültek a tetőn, kardjuk a cserepeken nyugodott, szemük az eget fürkészte. Alattuk Sally Roe akkor feküdt le aludni.

Talán most már valamennyien megpihenhetnek éjszakára.

A Bergen Ajtógyár egy zajos, poros üzem volt, amely mintegy száz embert foglalkoztatott. Ez jelentette a Bacon's Cornerben található egyetlen valóban ipari vállalatot. Péntek reggel, mint más napokon is, a gyaluk, a csiszológépek, a fűrészek és a fűrők a munkaidő alatt végig olyan fülsiketítő lármát okoztak, hogy az ott dolgozóknak fülvédőt kellett használniuk, és egymás szájáról tudták csak leolvasni a szavakat, ha mondani akartak valamit.

Ben dobhártyáit is fülvédő - két kis szivacs fül dugó - óvta, szemén pedig védőszemüveget viselt, amikor végigment a gyáron. Még soha nem járt itt, és elbűvölőnek találta ezt a helyet. A levegőt betöltötte a fűrészpor illata, és ajtók, ajtók mindenütt: egymásra fektetve, állítva, a szállítószalag kampóin a raktár felé lejtő úton, kicsi ajtók, nagy ajtók, olcsó ajtók és finoman megmunkált ajtók.

Ben magára vonta az alkalmazottak figyelmét, amint elhaladt közöttük. Egy egyenruhába öltözött rendőr általában felkelti a kíváncsiságot: megjelenése azt jelenti, hogy valami történt. Udvariisan rámosolygott a természetes nőkre, a fűrészporral borított férfiakra, a részmunkaidőben dolgozó tanulóakra, minden alkalmazottra. Sokat felismert közülük, például Donna Hemphile-t, aki rendkívül el volt foglalva azzal, hogy egy nagy halom nyersanyag szétválogatását irányította. Ő is megismerte, és integetett neki.

- Hé, Ben, mit csinálsz te itt? - kiabálta.

- Ó, van egy kis elintéznivalóm - válaszolta, valószínűleg nem elég hangosan ahhoz, hogy a nő meg is hallja. De nem akart beszélni erről.

Előtte, a rengeteg nyersanyag keltette zűrzavaros állapot kellős közepén ott állt a földszinti művezető, Mrs. Abby Grayson irodája. A nő észrevette az iroda ablakán át, és intett neki. A portáról már odatelefonáltak, így várta őt.

- Jöjjön, hagyja ott ezt a zenebonát! - invitálta, miközben kinyitotta az ajtót.

Ben belépett a kis fülkébe, a nő pedig becsukta mögötte az ajtót, kizárva ezzel a zajt.

- Foglaljon helyet! - mondta. - Szóval maga az az új rendőr. Azt hiszem, még nem találkoztunk, és lehet, hogy ez jól jelent, ugye?

Elvégezték a bemutatkozás barátságos szertartásait. Abby a negyvenes éveiben járt, nem szép, de kedves személyiség volt. Férjével együtt valóságos karriert futott be ezen a helyen. Éppen most kapta meg a húszt, férje pedig a huszonöt itt töltött év után járó jelvényt.

- Valamennyien meg vagyunk döbbenve. Sally jó munkaerőnek bizonyult. Az lehetett a baj, hogy nem volt egy kicsit nyitottabb. Azt gondoltuk, hogy lehet valami súlyos problémája... Mi valóban megpróbáltunk barátkozni vele. Nem tudom, mi mást mondhatnék.

- Néhány embertől azt hallottam, hogy nagyon visszavonultan élt - vette át a szót Ben.

- Igen, egy kész remete volt. Meghívtuk őt a legutolsó karácsonyi partira, és azt hiszem majdnem el is jött, de végül valamilyen kifogással mégis távol maradt. Amennyire azt mi tudhatjuk, nem sokszor mozdult ki otthonról.

- Esetleg volna róla egy fényképe?

- Érdekes, hogy ezt megemlíti. Azt hiszem, nem szerette, ha lefényképezték. Egyszer készítettek itt néhány csoportképet, persze valamennyien szerepeltünk rajta... Mikor is lehetett ez? Azt hiszem, a munka napján. Emlékszem, hogy elbújt mások mögé vagy elfordult. Eh, vannak ilyen emberek.

- Milyen ember volt ő valójában? Milyen benyomásai alakultak ki róla?

Abby egy pillanatig gondolkodott a válaszon.

- Okos, intelligens és ügyes volt. Gyorsan elsajátította a munkát, könnyen lehetett tanítani. De mindig érződött, hogy valami furcsa benne. - Elmosolyodott a gondolattól, ami eszébe jutott. - Azt hiszem, most már elmondhatom. Tudja... Azt hiszem, titkolt valamit. Sokan ezt gondoltuk.

- Titkolt valamit?

Abby megrázta a fejét és kuncogott.

- Mindenféle butaság az eszünkbe jutott, amikor róla beszélgettünk: hogy a törvény elől menekül vagy a volt szeretője elől vagy hogy boszorkány, prostituált vagy leszbikus... Persze ez elég nagy ostobaság, de amikor valaki ennyire titkolódzik, ennyire hallgatag, akkor az embernek feltámad a kíváncsisága. Ez csak természetes.

- És?

- Mit és?

- Az ön tudomása szerint ezek közül valamelyik igaznak bizonyult?

A nő felnevetett:

- Nem. Ez csak szóbeszéd, semmi egyéb.

- De még mindig úgy gondolja, hogy titkolt valamit...

- Nem tudom. Azt hiszem, csak úgy viselkedett, mintha titkolna valamit.

Ben elnevette magát, hogy a légkör oldott maradjon.

- Na és... a külseje? Hogy nézett ki?

- Ó... - Abby tekintete céltalanul kalandozott a szobában, amíg emlékezetében felidézte Sally Roe képét. - Olyan magas lehetett, mint én: százhatvanöt centis vagyok. Vörös haj... hosszú... Egyszer láttam, amikor kifésülte: a háta közepéig leért. De munka közben mindig felkötötte egy kockás sállal, úgyhogy nem sokat lehetett belőle észrevenni.

- A szeme milyen színű volt?

- A szeme... Ember, eszembe se jutott, hogy megnézzem. Talán barna lehetett.

- Mennyi időnek gondolta?

- Harmincas. Talán kicsit idősebb.

- És a súlya?

- Nem volt rossz! - Abby elnevette magát saját megjegyzésén. - Nem tudom, az én szememben remekül nézett ki. Elég csinosnak találtam ahhoz, hogy féltékeny legyek rá.

Ben már eleget hallott. Felállt.

- Igazán köszönöm. Ha eszembe jut még valami, majd idecsörgetek. Ó... - gyorsan leírta saját telefonszámát egy darab papírra. - Ha önnek jut eszébe valami, amiről úgy gondolja, hogy engem érdekelhet, hívjon fel otthon. Nem fog zavarni.

- Magától értetődik. - A nő felállt, és megrázta a kezét. - Nagyon megdöbbsentünk - ismételte meg -, igazi tragédia.

A férfi bólintott.

- Aztán ma reggel meg a keresztény iskolával kapcsolatos hírek, meg hogy mit csinált az a tanár! Micsoda világ, huh! Nem lehet az embereket kiismerni... Ez egyszerűen rémisztő!

* * *

A jelentéktelen megjelenésű Angóban nem lehetett fölfedezni semmit, ami meghajlásra, imádatra, tiszteletre vagy rettegésre készítetett volna másokat. Kicsi volt, vékony, mint egy pók, és csúnya. Már megszokta. Beletörődött a többi szellem gúnyolódásaiba, akik uralkodtak rajta, ide-oda küldözgették, elvették tőle a dicsőséget, és őt hibáztatták saját kudarcaikért. Mindez részét képezte a hadviselésnek, a mester tervének, amely a földre vonatkozott, és minden szellemnek megvolt a maga szerepe, a saját állomáshelye, a saját hatalmi szintje. Tudta, hogy neki alacsony hivatal jutott. A démoni királyság egészéhez képest ugyan mit jelentett a Bacon's Corner-i általános iskola? Mit számított a világ összes többi iskolája között?

Kinyitotta száját, és vihogásától töredezett fogai csattogtak és csikorogtak. Ó, ez a hely most igenis számít! A többi szellem kinevette és szidalmazta őt, de a hatalom hegycsúcsán gögösen ülő Strongman maga választotta ki ezt a helyet a Terv elindítására. Az Ango nevet ejtette ki annak a szellemnek a nevéként, akit hatalommal ruházott fel. A csúnya kis Ango tehát elnyerte Strongman kegyét - és a többi szellem féltékenységet!

De miért is ne? Megérdemelte. Évekbe telt, míg hatalmat vett az iskola fölött. El kellett űznie az ellenállókat, ide kellett hoznia a szimpatizánsokat, meg kellett vakítania a szülőket, hogy ne lássák, mi történik gyermekeikkel. Sok munkája feküdt benne!

De megtörtént - és mindez Ango érdeme! Csak hadd mondja őt a többi szellem kicsinek és csúnyának! Ebben az iskolában ő Baál Ango volt, a csodálatos és hatalmas. Az összes megtévesztő, aki ott röpködött, rohangált és ordítózott a hely körül, az ő parancsnoksága alatt állt, és rajtuk keresztül sok tanár is, az igazgatóval és az igazgatóhelyettessel együtt. Ez egy nagyon értékes hatalomnak számított, egy állandó, kellemes izgalom, az elmúlt éveknek és az egész munkának egy csodálatos jutalma. Amint ott gubbasztott kinyújtott lábbal a hatalmas tetőn, száraz, kénes nevetésben tört ki.

Azokra a fiatal, befolyásolható gyerekekre gondolt, akik ott ülnek lent az osztálytermekben, és arra, amit éppen most kell megtanulniuk. Az irányítása alá rendelt legtöbb szellem, mint általában, most is ezzel a feladattal foglalkozott. Ők voltak a legjobbak, és mulattatta az a tény, hogy az elmúlt hét év alatt, mióta a törvények megváltoztak, mennyivel könnyebb lett a munkájuk. Ó, milyen gyorsan elfogadják az emberek a legbotrányosabb hazugságokat is, miután az Igazságról elterelték a figyelmüket! Igaz, még van itt Istennek néhány merész szentje, akik mint makacs gyommagvak ott bujkálnak ebben az egyébként virágzó kertben, és állandó problémákat okoznak tiltakozásaikkal, szülői értekezleteikkel, telefonon keresztül elmondott zavaros mormogásukkal, és a tanárokhöz intézett sok-sok, pár soros kis írásukkal, de hát...

Angóból ezekre gondolva újra kitört a lihegő, kénes nevetés, és úgy hempergett a kátrányos tetőn, mint egy kölyökkutya. Nem számít. Vesztesre állnak. Csak hadd tiltakozzanak! Az övé volt itt minden hatalom.

* * *

A daliás termetű, bronzszínű Mota kardját kezében tartva állt, átható pillantásokkal méregette a Bacon's Corner-i általános iskolát, miközben lába vagy húsz centire belemélyedt a csirke-trágyába. Ázsiai barátja és harcostársa, Signa, mellette állt, ugyanabban a kínos helyzetben. Ha nem angyali szellemek lettek volna, akkor ez rendkívül kellemetlenül érintette volna őket. Angyalok lévén, nem zavarta őket környezetük, és a nyolcszáz veszekedő fehér tyúk nem is tudott jelenlétükről ebben a régi baromfióiban.

Péntek volt, közeledett az ebédidő és a déli szünet.

- Már úton van - mondta Signa.

- Most! - adta meg a jelet Mota.

Elindultak.

* * *

Megszólalt az ebédidőt jelző csengő. Ango hallotta, amint kinyílnak az osztálytermek ajtói, és hogy a folyosók megtelnek gyermekekkel. A szünet élvezetesnek ígérkezett, mint mindig. Azt a pusztítást, amit a tanárok nem tudtak elvégezni az osztályaikban, elvégezték a gyerekek a játszótéren.

- Üdvöz légy! - szólalt meg mögötte egy dörgő hang.

- ÁÁÁÁÁ! - Ango már kezében tartotta kardját, mire hátraperdült, hogy szembenézzen a mennyei harcossal. Ó, milyen óriási! Egy erőteljes polinéziai, úgy ragyog, mint a villámlás, szárnyai mellett elhomályosul a nap. Az angyalok kivont kardja eleven fénnel izzott, de most lefelé tartotta, hegye a tetőn nyugodott.

- Katonák! - sikoltotta Ango.

Ötven démon pattant elő a tetőn keresztül, meglepetésükben és haragjukban felriasztott pockokként vinnyogtak és lármáztak. Körülvették a hatalmas harcost.

- Mit keresel itt? - követelt magyarázatot Ango.

De Mota egy kicsit nagyobb helyet akart. Felemelte kardját, és derekának magasságában tartva néhány széles kört írt le maga körül. Az ingerült, fogukat csikorgató szellemek meghátráltak, amikor a kard hegye elsuhant füstölgő orruk alatt.

Az angyal most már jobban érezte magát, és megszólalt:

- Egy jelentéktelen kis gyíkot keresek, a neve... Ankle... Inkle...

- Te Angót keresed!

Mota elmosolyodott, és felemelte mutatóujját:

- Igen! Ingó. Ez az!

- Ango! - helysbített a démon.

* * *

Két ór állt a bejárati ajtó melletti őrhelyén, amikor Signa alászállt az égből, mint egy tűzgömb, és a pusztá megjelenésével padlóra küldte őket.

- Katonák! - sikoltottak fel, miközben erőlködve próbáltak lábra állni, és megmarkolták kardjukat.

Azonnal ott termett húsz démon, és kivont fegyverükkel kezükben bután bámulták a látogatót.

Az egyik szellem kardját lengetve, zúgó szárnyakkal, elővigyázatlan sietséggel kirohant az iskolából, mert semmit sem akart elmulasztani. Túl közel került a harcoshoz.

HUSS! A kard olyan gyorsan szelte át a levegőt, hogy csak egy villanást lehetett látni. A szellem foszlányokra szakadt, és darabjai vörös füstcsíkot húzva maguk után, vibrálva szálltak szét minden irányba, majd beleolvadtak a messzeségbe. A kard hegye rezzenés nélkül várta a következő pimasz támadót.

Senki sem érezte magát ennyire vakmerőek. Szobormereven álltak, szemüket a harcosra szegezve. Ő is mozdulatlan maradt, és tüzes tekintetével figyelte őket.

* * *

Sally Roe kinyújtotta kezét, és megrántotta a csengettyű zsinórját. A busz első részében felfüggesztett kicsiny harang megcsendült, és a sofőr fékezett, hogy megálljon a következő megállónál, a Toe Springs-Claytonville útnál. Sally közvetlenül maga előtt meglátta a Bacon's Corner-i általános iskolát. Még soha nem járt az épületben, de csak sikerül valahogyan tájékozódnia anélkül, hogy túl sokan meglátnák. Ami rajta állt, mindent megtett, hogy ne lehessen benne felismerni Sally Roe-t: haját - amely most fekete volt - összefonta és feltűzte; kerített egy napszemüveget, amely úgy nézett ki, mintha színezett lencsájú dioptriás szemüveg lenne, bár zavarta. Tudta, hogy nem lenne bölcs dolog régi munkaruháját viselni, tehát vásárolt néhány hétköznapi megjelenésű ruhadarabot: nadrágot, blúzt és egy pár papucscipőt. Ettől eltekintve csak reménykedhetett, hogy ebben a kis iskolában még soha senki nem látta őt, és nem is tudják, hogy kicsoda.

A busz közvetlenül az iskola előtt állt meg, ő pedig leszállt.

* * *

Mota még mindig bizonytalannak tűnt:

- Nem... ez nem lehet Ango. Nem látok itt senkit, akire ráillene az, amit róla hallottam. Én a kicsi, gyenge és szánalmas Angót keresem.

Ango szinte érezte alárendeltjeinek pillantásait. Természetesen látni akarták, mit fog most tenni. A démon felemelte kardját, és a többiek valamennyien követték a példáját.

- Az az Ango, akit te keresel, hatalmas! Ő a Baál ezen a helyen!

- Baál? - kérdezte Mota. - Egy olyan szellem, akinek csak feleannyi bátorsága van, mint amennyi kellene, esze pedig még annyi sincs?

- ÁÁÁÁÁ! - ordított fel Ango, feje fölé emelve kardját. - Én vagyok Ango!

Kardjával vörösén izzó homályt kavarva lesújtott. A harcos óriási kardja kivédte az ütést. Mota meglepődött. Ez a kis démon nagyot tudott ütni, sokkal erősebb volt, mint amire számított. De mindaddig nem árulta el látogatásának célját, amíg végül rá nem jött, kihez is beszél.

- ÓÓÓÓ...

- Katonák... - sikoltotta Ango.

Mota egyenesen Ango orrának szegezte kardját.

- Mielőtt megtámadnátok... - Ango lenyelte a parancsot. - Szeretnék megállapodni veled valamiben.

Signa lekötötte az iskola bejárata előtt felállított öröknek és az épületben lévő démonok legalább felének a figyelmét.

- Most pedig - mondta -, szeretnénk egy kicsit szétnézni az iskolában.

Az örök ként köptek rá, amitől egy pillanatra megvakult. Védekezően maga elé tartotta kardját, és a szemét törölgette, miközben botladozva ment hátrafelé az iskola pázsitján. Az örök követték, és kardjukkal hadonászva hátrálásra kényszerítették. A többi szellem újból bátorságra kapott, és egyre közelebb húzódott hozzá, kardjukat magasra emelve sziszegtek és köpködtek.

Nem figyeltek a bejáratra.

* * *

Sally fürge léptekkel végigment a bejáratához vezető gyalogúton, és belépett az ajtón. Az előcsarnokban lévő óra jelezte, hogy a legjobbkor érkezett: 11 óra 50 perc volt, ebédszünet. Most meg kell találnia Miss Brewer osztálytermét, a 105-ös szobát. Akár balra, akár jobbra van, előbb el kell haladnia az iroda előtt. Egy titkárnő állt a pult mögött, és az irodai személyzet néhány tagja dolgozott mögötte íróasztalánál.

Ha úgy nézek ki - gondolta -, mint aki tudja, mit csinál, talán nem kérdezik meg, hogy segíthetnek-e valamiben.

Az előcsarnok felé fordult, és elment a portás pultja mellett, szemét előreszegezte, lépteit nem lassította le, és nem nézelődött zavartan jobbra-balra. Gyerünk, Sally, csináld meggyőzően!

* * *

- Meg ne mozduljatok! - fenyegette a pult mögött lévő démon. - Egy lépést se gyertek közelebb!

Chimon és Scion bejött Sallyvel együtt, és most ott álltak a pultnál, szárnyukat kitérték, és ezzel teljesen eltakarták a bejáratot. Kardjukat kivonták, de maguk mellett tartották. Nem szóltak egy szót sem, csak nézték ezt az ordítózó, nyálkás lényt.

- Hogy kerültetek ide? - követelt magyarázatot a démon. - Őrség!

Scion forró kardja hirtelen a démon sárga agyarái közé került, aki ettől arra a meggyőződésre jutott, hogy jobb, ha elhallgat.

* * *

A titkárnő az órára nézett. Hm. Miss Brewer ma látogatót vár. Mintha hallott volna valakit bejönni, de senkit sem látott az előcsarnokban. A vendég valószínűleg egy kicsit késik.

Sally balra fordult a folyosón, és eltűnt a kanyarban. Kész csoda, hogy a pult mögött álló hölgy nem vette észre. Eddig megvolnánk! Na, most meg kell találni a 105-ös szobát.

Remek! Itt van a 103, ez itt a 104, és ez az! 105-ös szoba! Megállt a nyitott ajtóban, és kopogtatott az ajtófélfán.

Miss Brewer, a negyedik osztályosok csinos, fiatal tanárnője, felállt íróasztalától, barátságosan elmosolyodott, és kezét nyújtott.

- Helló! Bizonyára ön Mrs. Jenson!

Sally kezét fogott vele, és kedvesen válaszolt:

- Ön pedig Miss Brewer.

- Kérem, fáradjon be!

Nem is tudom elhinni, hogy mit csinálok - gondolta Sally. De azonnal megálljt parancsolt ezeknek a gondolatoknak, ez mindent romba dönthetett volna.

Miss Brewer az íróasztalánál álló székhez tessékelte Sallyt, ő maga pedig odament az asztal mögött elhelyezett könyvespolchoz.

- Hogy mennek a dolgok az egyesületben?

Sally a tekintetét Miss Breweren tartva leült.

- Remekül. Valóban boldog vagyok, hogy nekik dolgozhatom.

- Nagyon élvezzük ezt a tantervet - mondta Miss Brewer, miközben levett egy kapcsos iratgyűjtőt a polcra -, és a gyerekek nagyon komolyan veszik. A szülők többsége rendkívül elégedett.

Letette az iratgyűjtőt Sally elé az asztalra, és Sally elmosolyodott, amikor felvette. A borítón ezek a szavak álltak: Szexuális felvilágosítás és családi élet, negyedik osztály. Alul ott olvasható a kiadó neve: Szabad Ember Művelődési Egyesület. Belelapozott.

- Segíthetek önnek megtalálnia, amit keres?

- Ó, nem akarom, hogy ezzel menjen el az ebédideje. Van egy egész listám a kijavítandó dolgokról... Nézzük csak, ez a legújabb kiadás, ugye? Nagyszerű, ez megkönnyíti a dolgomat, nem kell annyi mindent átnéznem.

- De hát mi volt a probléma?

Sally korábban már jól begyakorolta a mondandóját.

- Nos, az idézetek elég pontosak, de az írók úgy érzik, nincs elég gondosan meghatározva, hogy ezeknek milyen jelentést tulajdonítanak. Tehát nekem most össze kell állítanom egy válaszlevelet... Nahát, az előző városban hagytam a saját példányomat. Ez a veszélye az állandó utazásnak.

- De azért izgalmas lehet az állam oly sok iskoláját szolgálni. Jól fogadták a tantervet más iskolai kerületekben?

- Többnyire igen.

Miss Brewer egy pillanatra elgondolkodott, majd az asztal szélére ülve kuncogni kezdett.

- A jobboldali fundamentalistákkal van a probléma, ugye?

Sally is nevetett, és bólintott.

- Ez az egyik oka annak, amiért végig kell néznem az idézeteknek tulajdonított jelentéseket, biztosnak kell lennünk abban, hogy mindenki védve van jogilag.

- Ó, micsoda világ!

Sally kihasználta az alkalmat, és megkérdezte:

- Ha már a fundamentalisták által okozott problémáról beszélünk, úgy értesültem, hogy Amber Brandon az ön osztályába járt.

Miss Brewer kíváncsian elmosolyodott.

- Honnan tudja?

- Az öné az egyetlen negyedik osztály, és azt írta az újság, hogy az a gyermek, aki a feljelentésben szerepel, negyedik osztályos. Azt is megtudtam valahonnan, hogy Ambernek hívták azt a gyermeket...

Amber egykori tanára szomorkásan mosolygott.

- Hát nem szörnyű? Nagyon örülök, hogy bíróságra viszik ezt az ügyet. Véget kell vetnünk minden ilyen zaklatásnak és cenzúrának. Ami sok, az sok.

- De én tényleg nem akarom, hogy lemaradjon az ebédről.

Miss Brewer az ajtó felé indult.

- Hozhatok önnek valamit?

- Ó nem, ne aggódjon miattam! Egyébként se maradok sokáig.

- Rendben. Csak dolgozzon nyugodtan! - azzal kiment a folyosóra.

Sally még egy pillanatig várt, majd becsukta az iratgyűjtőt, és visszarakta a polcra, ahol volt. Majd keresni kezdte a többi iratgyűjtő, könyv és egyéb papír között az őt érdeklő címet. Az osztályba járó gyermekek sok rajzot készítettek, melyek furcsa arcokat, természetfeletti állatokat, isteneket és bizzar, rajzfilmekbe illő figurákat ábrázoltak - ezek a rajzok ott függtek a falon, néhány komplex hipnotizációs módszer tanulmányaival együtt. Itt kell lennie a tantervnek. Megvan!

* * *

Ango átkozni kezdte Motát, amikor látta, hogy démoni harcosai egyre bátrabbak lettek.

- Tűnés! Takarodj innen! Ez a mi területünk, nektek ehhez nincs semmi közötök!

Mota elhatározta, hogy egy kicsit megszorongatja ezt a démont.

- Úgy gondolod?

A tető felé mozdult, készen arra, hogy áthatoljon rajta, és így zavarja meg hadműveletüket.

- Támadás! - sikoltotta Ango, mire a démonok, kezükben vörösen izzó karddal rárohantak. - Intézzétek el!

Mota felszökkent, és nyílként suhant felfelé, a szellemek egész hordáját húzva maga után. Megállt, megsuhintotta kardját, és szembenézett velük. Kardja egy fénycsíkot rajzolt az égre.

Az első démont egyszerűen kettévágta, darabjai elrepültek mellette, majd eltűntek. A következő kettőt agyonütötte. Egy nyolc démonból álló rajt lerúgott a földre. De azok csak jöttek, egyre gyorsabban, egyre lendületesebben támadtak, és egyre nagyobb erővel vagdal koztak. Mota azt tervezte, hogy maga után csalogatja őket, de hirtelen rájött, hogy már nem tartja kezében a helyzetet. Ez igazi harc volt.

A szellemek következő hulláma jött fölfelé. Az angyal meghátrált, egyre magasabbra és magasabbra szárnyalt. Nem hagyhatta, hogy túl hamar vége legyen, de nagyon szerette volna.

Nyugat felé látta Signát, aki egy hasonló csetepatéba keveredett. Veszélyes támadásokat hárított el, kardjával csapkodott, és még távolabb csalta az öröket az iskolától. Egyre hátrált, és már majdnem teljesen körülvették.

Chimon és Scion hallotta, hogy az iskola egész környéke felbolydult. A démonok mintha ujjongtak volna.

- JAAAA! - Váratlanul négy hatalmas démoni bandita robbant ki vicsorgó fogakkal és begörbített karmokkal a falból.

Chimon és Scion átsuhant az iskola tetején, mint két rakéta. Teljes meglepetésükben visszavonultak, és nagyon haragosak voltak.

- Ezek meg honnan jöttek? - kiabált Chimon.

Scion nem tudott válaszolni, nagyon lefoglalta, hogy megvédje magát a démonok kardjától és éles fogától. Úgy érezték magukat, mintha egy csapat dühtől tájékozódó kutya felkergette volna őket egy hatalmas fára.

Egyfolytában hátráltak, egyre magasabbra emelkedtek, és megpróbálták a sziszegő vörös kardok hatásugán kívül maradni. Micsoda szörnyű helyzetbe kerültek!

* * *

Sally keze remegett, és félt kinyitni az ölében fekvő, három fémgyűrűvel összekapcsolt iratgyűjtőt. A címe meglehetősen ártalmatlannak tűnt: Valós énünk megtalálása - Önértékelési és személyes beteljesedési tanulmányok negyedik osztályosok számára.

Felütötte a fedőlapot, és átfutotta a címoldalt. A szerzőket nem ismerte, de a kiadó nevétől azonnal felfordult a gyomra: Omega Művelődésügyi Tanulmányi Központ. Hatalmas erőfeszítéssel még néhányat lapozott, és felületesen átolvasta, miről szól. Megtalálta a tartalomjegyzéket, és az egyik fejezethez lapozott.

Szíve hevesen vert, mintha felfelé futott volna egy dombon, remegő kezéről pedig folyt az izzadság.

A régi kínszék! Gondolatai megint száguldozni kezdtek. Hallotta a hangokat, melyek megszólították, gúnyolták és átkozták őt. Szellemek voltak a szobában!

El kell innen tűnnie!

Visszavitte az iratgyűjtőt a polchoz, és megpróbálta visszatenni. A mellette elhelyezett nagy atlasz megbillent, és nem engedte az iratgyűjtőt a helyére. Nem sok kellett volna ahhoz, hogy hangosan nyöszörögjön, amikor az atlasz után nyúlt, és megpróbálta megfogni. Felállította, de kicsúszott a kezéből. Megint felállította, és igyekezett megtartani, hogy be tudja gyömöszölni a helyére az iratgyűjtőt, de az beleakadt egy tömött barna borítékba, és sehogy se akart a helyére csúszni. Tenyerével nyomta félre a borítékot. Az iratgyűjtő végre becsúszott a helyére. Mielőtt kiszabadította az ujjait, émelygése csökkenni kezdett.

Ki kell innen jutnom! Most azonnal!

Kirohant a folyosóra, és az északi kijárat felé futott. Úgy ugrott ki a kapun, mintha tűzvész elől menekülne.

* * *

Az iskola fölött és az egész környéken diadalittas démonok gyülekeztek. Legalább elűzték azokat az undok mennyei harcosokat, és a dicsőséges Ango területe megint biztonságossá vált.

Magasan az iskola fölött, biztos távolságban, Mota, Signa, Chimon és Scion összegyűltek, hogy tájékoztassák egymást az eseményekről.

- Mi történt ott lent? - érdeklődött Chimon.

- Ango és a kis manói soha nem rendelkeztek eddig ilyen erővel - mondta Signa, még mindig az égető ként dörzsölve ki szeméből.

Scion egy elég nagy vágott sebet nézegetett a lábán, amikor megszólalt:

- A bolondját járatják velünk, amikor belementünk ebbe. Azt hittük, hogy elszórakozhatunk velük. Ez egy komoly feladat volt!

Mélyen alattuk, mint egy kis rovar a hatalmas zöld terráriumban, Sally futott vissza a Toe Springs-Claytonville út felé. Valószínűleg elszalad a következő buszmegállóig ahelyett, hogy az iskola előtt várna, ahol megláthatnák. Legalább öt gúnyolódó, kínzó szellem követte őt, feldühödött lódarazsakként zúgtak a feje körül.

- Követni fogják őt oda is, ahova most megy - mondta Signa.

- Elintézzük őket, mihelyt kijutottak innen - szólalt meg Mota. - Itt nem tudunk velük megküzdeni.

- Cree és Si már az Omegában van. Fogalmuk sincs azonban arról, hogy mi vár rájuk!

Valamennyien tudták, mi okozta a problémát, anélkül hogy valamelyiküknek ki kellett volna mondania. De végül Mota megfogalmazta:

- Az imafedezet! Kezdjük elveszíteni!

* * *

Tom Harris fel-alá tologatta a bevásárlókocsit a Price Wise élelmiszer-áruházban heti nagybevásárlása során. Egy kis gondot jelentett neki, mit is vegyen. Most, hogy Ruth és Josiah nincs otthon, nem volt biztos abban, mi az, ami szükséges, és mi az, amit törölhet a listáról. A reggelire való gabonapelyhet kihúzta - még nagyon sok van belőle. A tej a hűtőben már kezdett megsavanyodni. Úgy döntött, hogy azt már kiönti, és csak két litert vesz a szokásos négy helyett.

- Jó reggelt, Mr. Harris!

Ó! Hiszen ez Jody Jessup, a kis ötödikes. Furcsának tűnt, hogy ilyenkor, a tanítási idő alatt itt látja őt a boltban, aztán eszébe villant, hogy ő sem szokott ilyenkor itt járni. De örült, hogy találkozott a ragyogó mosolyú kislánnyal.

- Helló, Jody! Hogy vagy?

A kislány odaszaladt hozzá a gabonapelyhes dobozokkal kijelölt közlekedőfolyosón, hosszú, barna haja lobogott.

- Az anyukámmal vagyok. Segítenem kell neki bevásárolni.

Odasimult hozzá, ő pedig finoman megölelte a vállát.

- Nagyon örülök, hogy újra láthatlak!

- Olyan furcsa, hogy már nem kell abba az iskolába járni.

Tom egyetértett:

- Igen, valóban furcsa.

Ekkor egy rémült hang szólalt meg a polcok között:

- Jody! Gyere ide!

Andrea Jessup volt, Jody édesanyja. Bevásárlókocsiját maga előtt tolt, mellette pedig ott lépdelt Brian, Jody öccse. Tom döbbenten és hitetlenkedte nézte hideg tekintetét, majd barátságos mosolyt magára erőltetve integetett.

- Jó reggelt, Andrea. Örülök, hogy látlak. Szia, Brian!

Andrea figyelemre se méltatta.

- Jody! Jössz ide rögtön! Nem akarom, hogy Mr. Harrisszel beszéljess!

Jody sietve ment vissza édesanyjához. Andrea lehajolt, és emelt hangon egyenesen Jody arcába vágta:

- Itt maradsz mellettem, és nem beszélgetsz idegenekkel!

Jody megpróbált ellenkezni:

- De hát ő Mr. Harris!

- Ne vitatkozz velem!

Ezzel befordultak a sarkon, de Tom még hallotta beszélgetésüket a szomszédos folyosón:

- Tartsd távol magad ettől az embertől! - figyelmeztette Andrea. - Soha ne menj a közelébe! És ez rád is vonatkozik, Brian!

Brian kérdezősködni kezdett, de Andrea mindkét gyermekét csendre intette, majd továbbmentek a polcok között.

Tom élete fordulóponthoz érkezett, ott helyben, a gabonapelyhes dobozok között. A Jessup családdal jó barátságban állt, és nagy segítséget jelentettek a számára. Alkalmanként együtt vacsoráztak, játszott a gyermekeikkel, együtt vitték kirándulni az egész iskolát. Jody és Brian a legjobb tanulói közé tartozott - egykor. De már nem. Minden megváltozott. Hiába törte a fejét, semmi elfogadható magyarázat nem jutott az eszébe, vajon ennek mi lehet az oka. Megpróbált arra gondolni, hogy mit kell még vásárolnia, de nem tudta gondolatait erre rákényszeríteni.

Végül csendesen imádkozni kezdett: Uram, én nem csináltam semmit! Miért bánt velem így Andrea?

Majd azon kezdett gondolkodni, hogy azok közül, akik az Úrban testvérei, még hányan éreznek így vele szemben.

Andrea folyamatosan tolt a kocsiját, lekapott a polcról egy üveg savanyúságot meg néhány csomag fűszert, szinte oda se nézett, és már ment is tovább. Ki akart menni az üzletből, mielőtt ő vagy gyermekei újból meglátnák azt az embert. Még soha életében nem háborodott fel ennyire. Hogy az az ember milyen arcátlan!

Egy kis szellem, Viszály, követte Andreát. Nyugtalanul verdesett szárnyaival, melyek egyfolytában remegtek, a szája pedig akkora volt, hogy az kárpótolta őt kis termetéért. Ott szaladgált az üvegeken és a dobozokon, átugrálta a Saltine keksszel töltött dobozokat, és a papírtörölköző-tekerceken táncolt.

- Hazudott valamennyiőtöknek! - kiabálta Andreának. - És Mark pásztor is hazudott, meg akarja őt védeni! Még a felét se tudod annak, ami az iskolában történt!

A folyosó másik oldalán, a liszt és a cukor tetején rohangálva és az étolajon bukfencezve Pletyka azonnal megszólalt, ha Viszály éppen elhallgatott: Szex! Problémái vannak a szex területén! Egészen biztos, hogy a szex az! Kérdezősködnöd kellene, hátha valaki tud valamit! Soha nem tudhatod, milyenek ezek az emberek! Beszélj Judy Waringgel! Talán ő tudja!

Andrea egyre jobban felbőszült, minél többet gondolkodott ezen az egész botrányon, ami a keresztény iskolában történt. Ennek a Tom Harrisnek szüksége van arra, hogy imádkozzanak érte - gondolta.

De ő maga nem sokat imádkozott - Tomért.

* * *

Mulligan füle olyan vörös színben játszott, hogy szinte izzott.

- Cole! Nem sok hiányzik ahhoz, hogy kirúgjalak!

Mulligan úgy magasodott Ben íróasztala fölé, mint egy kidőlni készülő korhadó fa. Ben úgy érezte: fel kell állnia, nehogy összezúzza őt, feltéve, hogy Mulligan nem érzi agresszívnek ezt a mozdulatot.

Mulligan ujja - az is egy kicsit vörösnek tűnt - egyenesen Ben arcára szegeződött.

- Jártál kint valamelyik nap a Potter-farmon?

- Szerda délután, uram - válaszolt Ben és észrevette, hogy „uram”-nak szólította Haroldot. Jaj, most ijedtnek kell lennem!

- És ki adott neked utasítást, hogy menj oda?

- Saját elhatározásomból mentem oda, uram. Akadt egy kis szabad időm és...

- Tehát azt gondoltad, hogy felhatalmazás nélkül körülszaglászol, ugye?

Ben mély lélegzetet vett, és lassan engedte ki magából, mielőtt újból megszólalt volna. Elővigyázatosnak kellett most lennie, mert fel volt háborodva.

- Nem tudtam, hogy a Potter-lakás egy hivatalos közeg számára tiltott terület, uram, különösen azért nem, mert Mrs. Potter személyesen hívott meg, és örömmel fogadott engem.

- És az a kis látogatás az ajtógyárban? Azzal mi a helyzet?

- Ott is nagyon szívesen fogadtak.

- Én pedig azt mondom, hogy visszaéltél a rendőri jelvényeddel!

Erre Ben felállt, és kihúzta magát.

- Önt is érdekelheti, hogy mire jöttem rá, Mulligan őrmester úr.

- Ha ez Sally Roe-val kapcsolatos, akkor felejtsd el! Az az ügy le van zárva, mivel én azt mondtam!

- Sally Roe személyleírása, melyet Mrs. Pottertől és Abby Graysontól szereztem, egybehangzóan csengett. Sally Roe a harmincas éveinek a közepén vagy a végén járt, körülbelül százhatvanöt centi magas, és hosszú, vörös hajú lehetett.

- Na és?

- Az a nő viszont, akit a fészerben találtunk, fiatalabbnak tűnt, és a fekete haja körülbelül a válláig ért, annál semmiképpen sem tűnt hosszabbnak.

Mulligan szánakozva elmosolyodott. Hatalmas kezét Ben vállára tette, és leereszkedő hangon ezt mondta:

- Cole... figyelj ide! Sötét volt. Csak egy pillanatig láttad a holttestet. Nem tudom, mi ütött beléd.

- Harold... miért kutatták át a házat? Adtál erre engedélyt?
- Hát persze. Bizonyítékokat kerestünk.
- Bizonyítékokat? Azt mondtad, öngyilkosság történt.
- Ez a megszokott eljárás. Nem járt még le a munkaidőd?
- Van egy üzenetem a számodra Mrs. Pottertől. Szeretné, ha az, aki feldúlta a házat, rendet is csinálna.
- Gondom lesz rá... Emiatt ne fájjon a kis fejecskéd!
- És hol van Sally Roe kisteherautója?

Mulligan mulatva nézett rá:

- Miféle teherautó?
- Sally Roe mindenhol egy 1965-ös kék Chevrolet kisteherautóval járt. Tegnap Mrs. Potter végignézte az otthon lévő autókatalógusukat, és megmutatta, milyen gyártmányú és évjáratú volt. Az autó sehol sincs a farmon. Roe valószínűleg azzal ment haza a munkából aznap este, amikor állítólag megölte magát. Szeretném tudni, hogy azok az emberek vitték-e el az autóját, akik átkutatták a házat.

Mulligan egy kicsit nyugtalannak tűnt.

- Erről semmit sem tudok.
- És ha már ennél a témánál tartunk, még mindig érdekelné az a véres ing, amit találtunk. Azonosította egyáltalán a halottkém a vércsoportot? A helyszínen rengeteg erőszakra utaló jelet láttunk. És a holttest... Az a nő nem akasztotta fel magát!

Mulligan hátat fordított Bennek, az irodájába trappolt, és papírokkal a kezében tért vissza. Lecsapta az összeset Ben asztalára.

- Itt van! A megyei halottkém beszámolója Sally Roe haláláról! Olvasd el magad! Akasztás általi fulladás. Nem gyilkosság, nem küzdelem vagy valami más! Ha nem értesz egyet a halottkémmel, akkor keríts neki egy másik holttestet, hogy azt vizsgálja meg!

- Lehet, hogy van még egy!

Mulligan belemarkolt Ben ingébe. Vad tekintettel nézett rá, és a harag miatt összezárt állkapcsain keresztül sziszegte a szavakat:

- Most már elég legyen! Egy szót se többet! - Ben nem szólt semmit, de nem is sütötte le a szemét. Mulligannek ez nagyon nem tetszett. - Vége a munkaidődnek, Cole, és ha még egy szót hallok tőled erről a dologról, akkor az állásodnak is vége lesz, megértetted?

Mulligan indulatosan meglökte Bent, majd elengedte a zubbonyát. Ben, amennyire tudta, kisimította rajta a ráncokat.

- Figyelni foglak, öregem, komolyan mondom, hogy figyelni foglak. Elfelejtetted ezt a Sally Roe-ügyet, világos? Még egy hibás lépés, és azzal szerzek magamnak örömet, hogy én magam szakítom le a jelvényt az egyenruhádról!

Ezek aztán komolyan veszik a dolgot!

Wayne Corrigan a fogadóórájának letelte után az íróasztalánál ült, a termoszában lévő utolsó csésze kávéát kortyolgatta, és azt a jegyzetet nézte át, amelyet Mark Howard, Tom Harris és a gyülekezet vezetősége állított össze válaszként az iskola ellen hozott ideiglenes végzésre.

A testi fenyegetés mellett szóló érveket világosan leírták - ezek között természetesen ott szerepeltek a Példabeszédek könyvéből származó ígeversek a vessző használatáról -, valamint az elfenekelés pontosan meghatározott menetét, amelyet A tanulók és szülők kézikönyve egyértelműen megfogalmazott. Lucy Brandon az aláírásával igazolta a beiratkozási szerződésen, hogy egyetért a kézikönyvvvel, úgyhogy a vádiratnak ez a pontja nem ígérkezett nehéznek. Nyilvánvalónak látszott, hogy a gyülekezeti vezetőség ebben a kérdésben sokszor elvégezte már házi feladatát.

Ami a „további olyan vallásos magatartás” korlátozását illeti, „amely károsnak bizonyulhat egy gyermek mentális, érzelmi vagy szociális jólétére nézve”, bizonyítékként egy nagyszerű tanulmányt írtak. Igeversek sokaságát sorolták fel, amelyek mind a démonok létezéséről, viselkedéséről és kiűzéséről szóltak, ezenkívül megfogalmazták az evangélium alapvető üzenetét. Egyértelműen a vallásos meggyőződés kérdéskörébe tartozónak ítélték az ügyet, amely feltételezésük szerint az alkotmány védelme alatt áll. Ez igaz is, de... De egy tízéves gyermekén végrehajtott démonűzés? Egy kiskorún, szülői beleegyezés nélkül végrehajtott démonűzés? A kézikönyv melyik pontja rendelkezik erről? Mikor egyezett bele abba Mrs. Brandon, hogy ezt tegyék a lányával?

Meghűlt benne a vér. Ez az ügy túl nagy, és a tét túl magas. Ez több annál, mint amivel ő meg tud birkózni.

Hát igen! Az ASzJE emberei megtalálták, amit kerestek. Abban a megközelítésben, ahogyan ők kezelik ezt az ügyet, az alkotmány nem több, mint egy tekercs vécépapír, ha gyermekekről van szó.

Na, Corrigan, most megint, megint megcsináltad! Túl könnyen mondtál igent. Tizenkét nap múlva itt a meghallgatás. Jobban teszed, ha csinálsz valamit.

- Uram! - imádkozott. - Már megint nem tudom, hol áll a fejem. Szükségem van a segítségre, kérlek, ments ki ebből a helyzeti valamennyiünket!

Nekiállt megfogalmazni a bíróságra benyújtandó viszontkeresetet, megpróbált kitérni a feljelentésben szereplő összes pontra. A szövetségi pénzek helytelen felhasználását könnyű lesz megcáfolni, a diszkrimináció és a zaklatás kérdése nem több, mint egy kis séta a parkban, de amikor ahhoz a fortélyos kérdéshez ért, nagyon őszintén kezdett imádkozni, amint a sorokat egymás után papírra vetette.

* * *

Hétfő reggel, egy héttel azután, hogy Ruthot és Josiah-t elhurcolták otthonukból, felhívta Tomot a gyermekvédelemtől egy ismeretlen hölgy. Anélkül, hogy ezt megbeszélték volna vele vagy értesítették volna erről - leszámítva ezt a telefonhívást -, meghatároztak egy időpontot, amikor egy óra időtartamra láthatja gyermekeit egy gyermekgondozó felügyelete alatt. A látogatás időpontját délelőtt 11 órára tűzték ki, helyszínül pedig a claytonville-i bíróság épületét.

Alig tudott időben odaérni. 10 óra 52 perc volt, amikor megérkezett a bíróság parkolójának a látogatók számára fenntartott részébe. A lehajtható napellenző hátoldalán elhelyezett tükörben még egyszer ellenőrizte megjelenését, megigazította nyakkendőjét, és lesimította haját. A keze remegett és gyomra a várakozás izgalmától összeszorult. Felmarkolt egy barna zacskót, amelyben a gyermekeinek hozott néhány dolgot. Bezárta az autót, és határozott lépésekkel elindult az öreg kőépület felé.

Az előcsarnok hideg márványból épült, magas volt, szürke és impozáns. Minden egyes lépés úgy visszhangzott, mint egy nyilvánosság előtt elmondott beszéd, és úgy érezte magát itt, mintha meztelen lett volna. Ügyvédek, hivatalnokok és más igazságügyi dolgozók járkáltak körülötte, és nehezebbre esett, hogy a szemükbe nézzon. És ha már látták az arcát az újságban vagy a televízióban? Valószínűleg nem kérnének tőle autogramot.

Az információs asztalnál ülő lány megkérdezte a nevét, és hellyel kínálta őt a fal mellett elhelyezett kemény fapadon.

- Értesítem őket, hogy megérkezett - mondta.

Tom ott ült, és lassan vakargatta az állát, miközben a márványpadlót nézte. Tele volt haraggal, de tudta, hogy ezt nem mutathatja ki, nem adhatja ki magából, mert ettől a dolgok állása csak még rosszabbra fordulna.

Egyfolytában imádkozott: Ó, Uram, mit tegyek? Azt se tudom, mit mondjak...

Természetesen Cindyre gondolt, aki most már három éve, hogy meghalt. A jelenlegihez hasonló nehéz időszakok mindig eszébe juttatták, hogy milyen nagy szüksége volt rá, és hogy milyen sokat veszített. Az igaz, hogy a gyász első érzését kiheverte, de időnként, amikor az élet a legsötétebb oldalát mutatta, és amikor a küzdelem a leghevesebbnek tűnt, akkor - megszokásból - kinyújtotta felé a kezét, rá gondolt, megpróbálta vele megosztani fájdalmát. De utána mindig kénytelen volt ráébredni, hogy a felesége meghalt, és helyét a szomorúság árnyéka foglalta el, amely állandóan követi őt.

Cindy - gondolta -, el se hinnéd, hogy mi történik itt lent. Talán, ez az az üldözés, amelyre Jézus és az apostolok figyelmeztettek minket. Eddig ez mindig valami távoli dolognak tűnt, ami megtörténhet Oroszországban, vagy a római időkben megeshetett, de itt nem, most nem. Soha nem gondoltam, hogy ez előfordulhat velem, arra meg különösen nem számítottam, hogy a gyerekekkel fog meggesni.

Zsebéből előhúzta zsebkendőjét, hogy letörölje szeméről a könnyeket. Nem engedhette, hogy a gyerekek így lássák meg őt - és mit gondolnának az állami hivatalnokok?

- Mr. Harris?

Elakadt a lélegzete, és kétségbeesetten próbálta magát gyorsan összeszedni. Tom, akármit csinálsz, légy udvarias! Ne tegyél semmit, amit felhasználhatnának ellened!

Akire felnézett, az nem volt más, mint Irene Bledsoe.

- Ön bizonyára emlékszik rám! - mondta a nő, miközben leült mellé a padra.

- Igen, emlékszem. - Úgy gondolta, hogy ebből nem lehet baj.

- Mielőtt odavezetném a gyermekeihez, emlékeztetnem kell önt arra, hogy ez a látogatás egy olyan kiváltság, amelyet bármikor megvonhatunk. Elvárjuk magától, hogy megfelelően viselkedjék, és mindig tegyen eleget az utasításaimnak. Nem érintheti meg a gyermekeit, hanem ott kell maradnia a tárgyalóasztal túloldalán. Nem tehet fel nekik a tartózkodási helyükre vonatkozó kérdéseket. Nem engedélyezett más olyan kérdés sem, amelyet én nem

tartok megfelelőnek, valamint bármikor véget vethetek a találkozásnak, ha ezt úgy látom jónak. Mindent megértett?

- De... Mrs. Bledsoe, megbeszélhetjük majd valamikor ezt az ügyet? Szeretném tisztázni ezt az egész zűrzavart, és hazavinni a gyermekeket a saját otthonukba.

- Jelenleg ez nem lehetséges, a vizsgálat még folyik.

- De hát miféle vizsgálat? Senki nem mondott nekem semmit, és képtelen voltam önt megtalálni.

- Nagyon sok a dolgunk, Mr. Harris. Türelemmel kell lennie.

Tom haragot érzett, sőt kezdett benne feltámadni a bosszúvágy, amiről tudta, hogy teljesen keresztényietlen, de ellenállhatatlanul növekedett. Egyetlen udvarias szó sem jutott az eszébe.

Irene Bledsoe újból nekiszegezte a kérdést, most már határozottabban:

- Mindent megértett abból, amit közöltem önnel?

Tom egyetlenegy dolgot tehetett, kimondta a helyes választ:

- Igen.

- Mi van ebben a csomagban?

Tom kinyitotta, hogy a nő megnézhesse.

- Összekészítettem néhány dolgot a gyerekeknek. Nincs náluk a Bibliájuk, úgyhogy most elhoztam, ezenkívül van itt papír és ceruzák.

- Rendben van - Bledsoe megfogta a csomagot. - Jöjjön velem!

Gyors és határozott lépésekkel elindult. Sarkának folyamatos és hangos kopogása minden földszinten tartózkodónak a tudomására hozta, hogy ő itt most elhaladt. Tom megpróbált csendesen lépkedni. Nem kívánta az ilyen figyelmet.

A nő a kanyargó márványlépcsőn az első emeletre vezette őt, végigmentek a főbejáratra néző erkélyen, majd beléptek egy súlyos, nem éppen hívogató ajtón, amelynek hatalmas, sárgaréz csuklópántjai voltak, és egy akkora fogantyúja, ami húsz fontot is nyomhatott. Áthaladtak egy hideg és csupasz előszobán, amelynek magas ablakain szürkés fény szűrődött be. Egy biztonsági őr állt a boltíves átjáró jobb oldalán. Kissé unottnak látszott, de férfiasan kitartott őrhelyén. Tom Mrs. Bledsoe-t követve elhaladt az őr mellett és a boltív alatt.

Tom szíve a torkába ugrott, és könnyek árasztották el a szemét. A nagy asztal egyik oldalánál ott ült Ruth és Josiah. Mihelyt meglátták őt, abban a pillanatban felugrottak és felkiáltottak:

- Apu!

Hangjuk élesen csenget az izgalomtól. Oda akartak szaladni hozzá. Irene Bledsoe elállta az útjukat, és karjával megállította őket.

- Üljetek le! Üljetek le az asztalhoz!

- Oda akarok menni apuhoz! - sírta Josiah.

- Apu! - Ruth csak ennyit tudott mondani, és kinyújtotta a kezét.

Nem zárhatta őket a karjába! Nem érinthette meg őket! Csak sírni tudott legbelül.

- Üljetek le! Tegyétek azt, amit Mrs. Bledsoe mond!

Ruth zokogni kezdett, csaknem sikoltozott:

- Apu...

- Szeretlek téged, Ruth! Apuci szeret téged! De most, kérlek, ülj le! Minden rendben lesz.

Irene Bledsoe erősen fogta a gyermekek karját, és leültette őket.

- Mr. Harris, üljön le arra székre, szemben a gyermekeivel! Hadd emlékeztessen arra, amit odalent megbeszéltünk!

Semmit sem beszéltünk meg - gondolta Tom. - Utasításokat adtál, én meg csak ültem és hallgattam.

Lassan hátrahúzta a széket és leült. Próbált maga is megnyugodni, és szeretett gyermekei felé is nyugalmat közvetíteni.

- Hogy érzitek magatokat?

- Haza akarok menni, apu - válaszolt Ruth, még mindig hüppögve.

Josiah megpróbált bátran viselkedni, és édesapjához hasonlóan már ő is megnyugodott.

- Hiányzol nekünk.

- Gondot visel rátok Mrs. Bledsoe?

Erre a kérdésre Mrs. Bledsoe válaszolt:

- Az ön gyermekei nagyon jó kezekben vannak, Mr. Harris, és ez legyen az utolsó ilyen jellegű kérdés!

Tom rámeredt. Nem tudta elrejteni haragját.

- Akkor majd utána feltennék önnek néhány kérdést.

A nő a gyermekek jelenléte miatt barátságosan elmosolyodott.

- Később megbeszélhetjük.

Tom a találkozás első pillanatában észrevett egy sebet Ruth fején. Most látta elérkezettnek az időt, hogy rákérdezzen:

- Mi történt a fejeddel, Ruth?

Bledsoe azonnal közbevágott, még egy kicsit fel is emelkedett a székről:

- Erről nem beszélünk! Bizonyára érti!

- Az autóban bevertem a fejemet - szólalt meg Ruth.

- Ruth! Ne beszélj erről, különben kiviszlek innen!

A kislány most újra elsírta magát haragjában:

- De miért?

- Semmi baj, drágám! - csendesítette le Tom. - Nem kell erről beszélnünk. - Majd Josiah-hoz fordult:

- Ööö... fiam, mit szoktatok csinálni?

Josiah nagyon boldogtalannak érezte magát, és ezt nem is próbálta titkolni.

- Semmit. Üldögélünk és nézzük a tévét.

Ettől Tom is nagyon szomorú lett, de nem mutatta.

- Ó, Mrs. Bledsoe megengedi, hogy nézzétek a tévét?

- Nem ő, hanem Mrs. Henley...

Irene Bledsoe nem engedte ki a kezéből a helyzet irányítását:

- Josiah, nem beszélhetünk arról, hogy kik a nevelőszületek! Ez titok.

Tom megpróbálta biztonságos mezőkre visszaterelni a beszélgetést: - És... szoktatok olvasni? Elolvastatok valami jó könyvet?

- Nem - felelte Ruth.

- Van néhány videojátékuk - szólalt meg Josiah. - Azok elég mulatságosak.

- És... laknak ott más gyerekek is, akikkel játszhattok? - Tom már akkor megrezzent, amikor kimondta a kérdést, de Irene Bledsoe ezt még megengedte.

- Igen. Van ott egy Teddy nevű fiú, meg egy másik, akit Luke-nak hívnak. De én nem szeretem őket.

- ÓÓÓ...

- Ők nagyobbak, mint mi, és bántanak minket.

- Bántanak titeket?

- Igen, kergetnek minket, és csúnyán beszélnek. Ők nem keresztények.

Ruth alsó ajka legöbült, és hozzátette:

- Luke állandóan csúfol engem.

- Ó, Ruth, ez nagyon szomorú. Próbáltál vele barátkozni?

A kislány ránézett, és szemét újból elárasztották a könnyek.

- Haza akarok menni!

- Én is azt szeretném, ha otthon újra együtt lehetnénk!

Kipp-kopp, kipp-kopp. Irene Bledsoe ujjaival kopogtatott az asztalon, és Tomra bámult.

Josiah valószínűleg megértette ezt a jelzést. Éles felfogású kilencéves kisfiú volt.

- Ruth beverte a fejét az autó oldalába.

- Elég legyen! - parancsolt rá Mrs. Bledsoe.

Tom kérdően a nőre nézett, és megpróbált nyugodt arcot vágni.

- Miféle autóba, Mrs. Bledsoe?

Bledsoe összevont szemöldökkel viszonyozta a pillantást, és fejét leereszkedően előrebillentette.

- Mr. Harris, mi azt tapasztaltuk, hogy a gyerekek hajlamosak szüleik védelmében történeteket kitalálni.

Tom megértette, mit akar a nő ezzel mondani. Kénytelen volt nyugodt és szívélyes maradni - kényszerítette magát erre.

- És milyen történetet talált ki Ruth meg Josiah, asszonyom?

A nő felemelte az állát, és ettől úgy tűnt, mintha lefelé nézne rá.

- Mr. Harris, én megértem, hogy aggasztja önt a Ruth fején lévő sérülés, de tudnia kell, hogy mi is törődünk vele. Biztos vagyok benne, hogy egy idő múlva túlteszik magukat félelmeiken és a korábbi nevelés hatásain, és akkor majd el tudják nekünk mondani az igazságot. Most pedig azt hiszem, vége ennek a látogatásnak. - Felállt székéből. - Gyerekek, köszönjétek el édesapátoktól!

- De hát még csak most jöttünk ide! - mondta fájdalmasan Josiah.

- Én nem akarok elmenni! - sikoltzott Ruth, és arc kifejezése megtelt félelemmel.

- Gyerekek, megyünk! - utasította őket Bledsoe.

- Egy pillanat! - tiltakozott Tom.

A találkozásnak már úgyis vége. Kihasználta a lehetőséget.

- Gyerünk, Josiah! Mondd el, hogyan verte be Ruth a fejét!

- Majdnem karamboloztunk...

- John! - kiáltott fel Bledsoe.

A biztonsági őr bejött a szobába, egyszerűen csak érzékeltette a jelenlétével a hatalmát. Tom nem akart semmilyen problémát, egy mozdulatot sem tett.

Bledsoe mindkét gyermeket megragadta a karjuknál fogva.

- Mr. Harris, figyelmeztettem önt, hogy uralkodjon magán. Biztos lehet benne, hogy a viselkedése szerepelni fog a jelentésben!

- És mi nem tetszett önnek? Amikor beleharaptam a szék lábába, vagy amikor betörtem az összes ablakot?

A nő mindkét gyermeket az ajtó felé húzta. Tom talpon volt, készen arra, hogy tegyen valamit. Az őr elállta az útját - pontosan úgy, mint egy héttel azelőtt Mulligan. Minden újból megtörtént, ráadásul Tom szeme láttára: az asszony a karjánál fogva elvonszolja a sikoltzó Ruthot és Josiah-t. A boltíves bejárathoz értek. Oda akart állni elé, szerette volna kinyújtani a kezét, és megakadályozni abban, amit tesz.

De nem tehetette. Csak annyit tehetett, hogy végignézte az egészet.

- Milyen karambolról beszélsz, Josiah? - kérdezte újra fiától.

- Gyertek, gyerekek! - kiabált Bledsoe, és kihúzta őket az előszobába.

- Bevertem a fejemet! - ismételte meg Ruth. - Nagyon hirtelen állt meg, és megütöttem a fejemet!

Josiah-ból kirobbantak a szavak:

- Áthajtott egy stoptáblán, és majdnem nekiment egy kék kisteherautónak! Ruth beverte a fejét az autó ajtajába!

- Mrs. Bledsoe vezette az autót?

Ruth már az ajtón kívül volt, és Irene Bledsoe átlódította Josiah-t a másik helyiségbe, mielőtt válaszolhatott volna. De határozottan igent intett, miközben eltűnt.

- Gyerekek, büszke vagyok rátok! Nagyon büszke vagyok! És szeretlek titeket!

- Várjon itt néhány percig! - rendelkezett az őr, és nem engedte, hogy Tom utánuk menjen.

Tom visszaült az asztalhoz. A biztonsági őr odament az ajtóhoz, meg akart győződni, hogy Mrs. Bledsoe már elment.

Tom észrevette a barna papírzacskót a padlón. Irene Bledsoe otthagyta a csomagot, és a gyerekek így meg sem kaphatták a Bibliájukat meg a papírokat. Még ilyen módon sem érinthette meg őket.

- Rendben van - mondta az őr. - Most már elmehet.

Miután feladatát elvégezte, elment a dolgára, és egyedül hagyta Tomot a hideg és üres szobában.

- Ó, Uram...

Kitört belőle a sírás. Könnyei végigfolytak az arcán.

De könnyei nemcsak a szomorúság miatt csordultak ki. Kétségbeesés egyáltalán nem volt a szívében. Láta gyermekeit, és élvezhették egymás jelenlétét, annak ellenére, hogy ott tartózkodott Irene Bledsoe meg az őr. Tudta, hogy megérintették egymás lelkét, és hogy a szívük közötti kapcsolat még mindig élt. Természetesen nem elégítette ki őket az, hogy néhány percig láthatták egymást. Egy ilyen hideg, és ennyi tilalommal körülvett látogatás nem is lehet elégséges. De pillanatnyilag jó volt arra, hogy megtudják: szeretik egymást. Újra együtt akarnak lenni otthonukban.

Kételyei eltűntek. A fájdalmak, nehézségek, mocskolódások és nevének beszennyezése közepette vágyakozott egy meggyőződésre arról, hogy ki is ő valójában. Az elméjéhez mindenféle hang szólt, és olyan szörnyűséges dolgokat mondtak neki, amiket ő soha nem gondolt magáról. Nem akart hinni ezeknek a hazugságoknak, de mégis, mivel ezek a hangok olyan lankadatlanul és könyörtelenül beszéltek hozzá, azon tűnődött, van-e benne valami olyan rossz dolog, aminek a meglátására vak. Lehet, hogy megérdemelted, ami történik veled - ismételték a hangok. De most már tudta. Becsületét sértetlenül megőrizte, és gyermekeit Isten előtt továbbra is a magáéinak tekinthette. Csodálatos örömmel töltötte be ennek a biztos tudása.

* * *

Ben és Leonard gyorsan beosont Don Wayside nevű étkezdéjébe, és annak ellenére, hogy egyenruhát viseltek, valamint gumibot és pisztoly volt náluk, és az övükre akasztott kézirádió is sípolt, recsegett, megpróbáltak lazán és közömbösen viselkedni. Persze minden jelenlévő tekintette rájuk szegeződött.

Ez egy nagyszerű balhének ígérkezett! Ezt mindenkinek látnia kellett, hogy aztán otthon legyen miről beszélnie. A pultnál ülő vállalkozók és az asztaloknál ülő sofőrök felnéztek tányérjukról, és borostás állkapcsukat olyan lassan mozgatták, hogy éppen csak le tudták nyelni az utolsó kanál levest vagy a szendvicsből az utolsó falatot. Egyesek tovább beszélgettek, de csak azért, hogy a viselkedésük természetesnek tűnjön, miközben mindent gondosan megfigyeltek.

A helyiségben néhányszor halk mormolással körbefutott, és az általános lármából kiemelkedett egy név: Krantz. Igen, a Krantz fiú. Már megint ő.

A pult végénél ült Kyle Krantz. A tulajdonos, a kopasz és kövér Don Murphy le nem vette volna róla a tekintetét. Két farmer fiú is szemmel tartotta őt. Testalkatuk remekül megfelelt arra, hogy boglyákba hányják a szénát, traktort vezessenek - és hogy megrémítsenek egy tolvajt.

- Helló, Kyle! - szólította meg Ben. - Mi járatban vagy itt?

- Rajtakaptam, hogy belenyúlt a kasszába - válaszolt Don. - Utána odarohant az ajtóhoz, hogy elillanjon. Bob és Jack éppen akkor jött be, és amíg maguk ide nem értek, feltartóztatták őt.

- Mennyit lopott? - kérdezte Leonard.

- Nyolcvanöt dollárt - felelte Don a pulton heverő bankjegykötegre mutatva.

Leonard figyelmesen megnézte Kyle-t. A fiú mindössze tizenöt éves lehetett, olyan sovány, mint a hét szűk esztendő; borzas, fésületlen fekete haj és sok pattanás jellemezte. Arca buta és kifejezéstartelen volt, szeme pedig piros és vizenyős.

- Tudod, fiú - kezdte Leonard -, okom van azt feltételezni, hogy rejtegetsz valami tiltott dolgot. Szeretném, ha kiürítenéd a zsebeidet!

Kyle tétovázott.

- Nem hallod? - kérdezte a nagy Jack a fiú felé hajolva, s még a kalapját is előrebillentette, hogy mozdulatának nagyobb nyomatékot adjon.

- Ha akarsz, segítünk - fenyegette meg Bob.

Kyle elkezdte kiüríteni a zsebeit. Először egy kevés aprópénzt rakott a pultra, majd cigarettapapírokat húzott elő.

- A dzsekid zsebeit is! - rendelkezett Leonard.

Kyle tétovázott, majd megadóan lehorgasztotta a fejét, belenyúlt a dzsekije zsebébe, és egy műanyag zacskót vett elő, amely tele volt összetört zöld levelekkel.

Kinyílt a bejárati ajtó.

- Eh... - sóhajtott Don, sajnálva, hogy nem láthatja a továbbiakat. - Vendég.

Ben a férfira pillantott, aki akkor lépett be az üzletbe. Egy középkorú, jóképű, jól öltözött férfi érkezett. Ben felismerte: Joey Parnell, a megyei halottkém.

Leonard egyedül is el tudta intézni a Krantz fiút. Ben halkán odaszólt neki:

- Izé... rád bízom ezt a gyereket, szeretnék néhány szót váltani Parnell-lel.

Leonard megvonta a vállát.

- Felőlem!

Ben odament a pult másik végéhez, ahol Parnell akkor húzott maga alá egy széket, és a meglehetősen egyszerű választékot kínáló étlapot tanulmányozta.

- Bocsásson meg, kérem! - szólította meg Ben. - Joey Parnell?

Parnell felnézett és elmosolyodott.

- Igen, én vagyok.

Ben bemutatkozott.

- Megengedi, hogy csatlakozzam önhez egy percre?

Parnell készségesen beleegyezett. Ben helyet foglalt a mellette lévő széken, és azon gondolkodott, honnan is kezdje.

- Nem hivatalos minőségben faggatom - vágott bele, és már ettől is egy kicsit ostobán érezte magát. - Csak meg szerettem volna kérdezni öntől, mit állapított meg Sally Roe öngyilkosságának ügyében?

Parnell újból az étlapra nézett, egyértelműen jelezve, hogy nem érdekli ez a téma.

- Nagyon sok ügyet kell kivizsgálnom, Mr. Cole. Pontosabban mit kíván tudni?

- Nos... tudom, hogy ez kissé különösnek tűnhet, de... egyértelműen meg tudta állapítani a holttest személyazonosságát?

Parnell úgy nézett Benre, mintha az tréfált volna.

- Remélnem kell, hogy igen. Nem tarthatnám magam valami jó halottkémnek, ha még azt sem tudnám megállapítani, hogy kinek a földi maradványait vizsgálom.

Ben tudta, hogy most nagyon ostobának tűnik, mégis kénytelen volt tovább próbálkozni:

- És mi a helyzet azzal a véres skótkockás inggel? Megkapta?

Parnell nem válaszolt azonnal. Mintha nem tudott volna erre visszaemlékezni.

- Ööö... igen, azt hiszem, megkaptam.

- Egyezett a vércsoport?

- Mit ért ezalatt, hogy egyezett-e a vércsoport?

- Az ingen található vérfolt és az elhunyt vére azonos vércsoportba tartozott?

Parnell elvigyorodott, és újból az étlapot kezdte tanulmányozni.

- Hát, nem tudom. Azt hiszem, ezt nem ellenőriztem. Miért kellett volna ezt megtennem?

- Látott a holttesten olyan sérülést, amely megmagyarázhatta volna az ingen található vérfoltot?

- Nem... Nem emlékszem.

- És mi okozta a nő halálát? Azt hiszem, akasztás által okozott fulladás szerepelt a jelentésében.

- Hm. Úgy van. Erre emlékszem.

- Mr. Parnell, én ott voltam a helyszínen, és amit ott láttam, az erőszakos halálra utalt, és egyáltalán nem úgy nézett ki, mint amire az ember öngyilkosság esetén számítana. Ezenkívül... a holttest nem lógott. Erőszakosan ledobták a földre, és nem volt kötél a nyakán.

Parnell csak nézett rá, hallgatott, nem fűzött ehhez semmilyen megjegyzést.

Ben tovább erőltette a beszélgetést.

- Meg tudná nekem adni... csak hogy biztosan tudjam... az elhunyt személyleírását?

Don odament a pulthoz, és Parnell rendelt egy marhahúsos szendvicset, meg valami levest. Kicsit húzta az időt, látszott, hogy nem élvezi a társalgást ezzel a fiatal, kíváncsi rendőrrel.

Ben udvariasan várt. Végül Parnell odafordult hozzá, és savanyú mosollyal ezt mondta:

- Nem, Mr. Cole, nem tudom ezt önnek megadni.

Bennek ez nagyon nem tetszett.

- Ezek szerint ez egy bizalmas információ?

- Úgy van.

- Milyen színű volt a haja? Úgy emlékszem, hogy egy fekete hajú, huszonéves, átlagos súlyú nőt láttam ott...

- Nem akar inkább valami mást kérdezni?

Ben megállt, elgondolkodott, majd feltett egy másik kérdést:

- Annak alapján, amit a rendőrségen, majd utána a Potterék által bérbe adott házban tapasztaltam, valami eltűnt, ami talán az elhunyt nő tulajdonában állt. Van valami elképzelése arról, mi lehet az, amit mindenki keres?

Parnell most már kezdett türelmetlen lenni.

- Ezt a kérdést egyáltalán nem értem.

- Nos, Mulligan őrmester elküldött valakit, hogy kutassa át a házat, és tudom, hogy önnél is érdeklődött valami után...

- Erre nem válaszolok, uram!

Parnell most már nagyon dühösnek tűnt. Ben úgy látta, hogy jobb lesz abbahagyni a kérdezősködést. De hogyan kellene ezt most befejezni?

- Megenged még egy kérdést?

Parnell megértőnek mutatkozott.

- Rendben, még egy kérdés!

- Meg lehetne még nézni a holttestet?

Parnell elnevette magát.

- Attól tartok, hogy nem. Már elhamvasztották. Ez a válasz megfelel önnek?

Ben elmosolyodott.

- Természetesen. Igazán köszönöm, Mr. Parnell! Sajnálom, hogy a terhére voltam!

- Semmi baj!

Parnell széthajtogatta a Hampton Megye Csillaga aznapi számát, és minden figyelmét annak szentelte. Ben csatlakozott Leonardhoz, aki őrizetbe vette Kyle Krantzot, és kimentek a járőrkecsihez.

Sally Roe már messze járt Bacon's Cornertől. Egy autóbusz-állomás várótermének kemény padján ült egy másik városban. Úgy nézett ki, mint egy céltalanul utazgató autóstapos csavargó: régi farmerét és kék dzsekijét viselte, festett haját összefonta, és egy gyapjúsapka alá csavarta. Szébb ruháit egy nagy vászonszatyorba rejtette, amely ott feküdt mellette a padon. Megfeledkezett a mellette járkáló utasokról és nyafogó gyermekeikről, a padokra kiterített újságpapírokról, a linóleumpadlón szétszórt rágógumipapírokról, és azt sem vette észre, amikor a hangosbemondó időnként, recsegő hangon bejelentett egy induló vagy egy érkező autóbuszt. Egy órát kellett várnia járatának indulására. Ezt az időt azzal töltötte el, hogy az ölében tartott spirálfüzetbe jegyzetelt. Egy levelet írt, ez volt az első levele, amit Tom Harrisnek címzett.

Tisztelt Mr. Harris!

Megállt. Hogy kezdjem? Hiszem nem is ismer engem. Akkor kezdjük ezzel!

Nem tudom, hogyan kezdjem ezt a levelet, hiszen ön nem is tudja, hogy én ki vagyok. Hadd mutakozzam be, és hadd magyarázzak el mindent részletesen, de nemcsak ebben az egy levélben, hanem remélem, hogy még sok továbbit küldhetek önnek. Talán, miután megírom az utolsó önnek szólót, mindketten mindent tisztán fogunk látni.

Nevem Sally Roe. Korábban gyalu- és csiszológép-kezelőként dolgoztam a Bergen Ajtógyár alkalmazottjaként. Talán olvasta a közelmúltban az öngyilkosságomról szóló tudósítást. Biztosítom ön afelől, hogy én vagyok az a Sally Roe, akiről az újsághír szól, és - nyilvánvaló módon - élek.

Hadd írjam le önnek, mi is történt valójában...

Sally előtt újra lejátszódott minden, amint kereste a szavakat, hogyan is mondja el a történetet.

Az a nap teljesen megszokott módon és unalmasan telt el. A gyári munka mindig egyhangúan folyt, különösen a csiszolóműhely gépei mellett, amelyek dörögtek, zúgtak és rázkódtak, míg végül az ember már úgy érezte, hogy turmix lett az agyából. Miután véget ért a munkaidő, és teljesítette a huszonöt ajtóból álló normát, hazament kék kisteherautójával a sóderrel felszórt bekötőúton. Fáradt volt, a fűrészpör ízét érezte a szájában, és semmi mást nem tervezett, mint hogy lezuhanyozik, bekapja a vacsoráját, és ágyba bújik.

De eszébe jutottak a kecskék. Betty, az anya, és két gidája, Buff és Bart. Elsősorban kedvtelésből tartotta őket. Egyik munkatársnőjétől kapott egy bakot és egy anyát, aki nem tudta tovább eltartani őket. Sally a bakot eladta, az anyát megtartotta és meghágatta, így most volt egy anyaállata és két kiskidája - a két legkedvesebb állat a világon, akik nagyon jó társaságot jelentettek a számára, és mindig ugrándoztak a boldogságtól, amikor hazament.

Leállította az autót, és a karám felé indult. Először üdvözölni akarta a kecskéket, azután a mindennapi menetrend: etetés és a szokásos egyoldalú beszélgetés a mai napjáról, utána pedig bemegy és összeroskad.

A kecskék zaklatottan viselkedtek, de nem az örömtől. Örültek ugyan, hogy újból láthatják, de elsősorban azért voltak izgatottak, mert valami zavarta őket.

- Hé... nyugodjatok már meg... itthon van a mama...

Merített egy vödör takarmányt a ház mellett elhelyezett ládából, és bement a karámba. Betty boldogan, de nyugtalanul keringett körülötte. A gidák megállás nélkül mekegtek, és fel-alá rohagáltak a kerítés mellett.

Sally megrázta a vödröt, hogy felkeltse a figyelmüket.

- Gyertek lakmározni!

Odament a fészkerhez, remélve, hogy követni fogják és megnyugszanak. A szomszéd kutyája, amely nagyon szerette halálra rémíteni a kecskéit, valahol ott lehetett a közelben.

Belépett a fészkerbe.

- Gyertek már, minden rendben...

Ekkor iszonyú rémületére egy kötél esett hátulról a fejére, és elszorította légszövét, mielőtt rájöhetett volna, mi is van a nyakán! Leejtette a vödröt, és a takarmány szétszóródott a földön. Láthatatlan támadója hihetetlen erővel húzta a kötelet, amely hátrarántotta őt, és lába elszakadt a talajtól. Kapálódzott, és belemarkolt a kötélbe. Nem kapott levegőt.

Lába a falhoz ért, és eltaszította magát. Támadójával együtt az etetőre esett, amely egy recsenéssel eltört. A kötél meglazult, és Sally néhány tekergő mozdulattal kiszabadította magát. Leesett a földre, a szalmában fetrengett, és levegő után kapkodott.

Egy feketébe öltözött nő, vad gyűlölettel izzó szemek, egy kés! A gyilkos úgy ugrott rá, mint egy leopárd. Sally félrekapta a fejét, a kés a vállát érte, és égető fájdalmat okozott.

Sally megpróbált kicsúszni a sarokból, ahol csapdába szorult, rúgkapált, a szalmát és a port karmolászta. A nő rátérdelt a mellkasára, és leszorította. A kötél újból a nyakára szorult. Sally a szabadon maradt lábával belerúgott támadójába.

Hatalmas csattanás: a nő úgy vágódott neki a fészker szemközti falának, mint egy rongybaba; feje és végtagjai nekicsapódtak a deszkáknak, mintha egy óriás ragadta volna meg, és hajította volna oda. Sally alig ért hozzá, amikor belerúgott, és egy kicsit meg is lepődött - de legalább megszabadult tőle. Négykézláb kimászott a sarokból, szemét egyfolytában támadóján tartotta. Az orgyilkos végigcsúszott a falon, lábai megérintették a földet, majd üres és csodálkozó tekintettel a szemében, leesett állal előrebukott.

bumm! Valami akkora ütést mért a nőre, hogy a levegőbe emelkedett. Nagy puffanással, petyhüdten himbálódzó karokkal, lecsüngő fejjel és élettelen testtel esett a szalmára. A kötelet még mindig a kezében tartotta.

Nem vesztegettem az időmet nézelődésre, azonnal kijöttem onnan. Még mindig levegő után kapkodtam, minden erőmre szükségem volt, hogy életben maradjak. Emlékszem, hogy kimentem a kapun, és öklendezve összeroskadtam. Nem hibázatok Bettyt és a gidákat, hogy elmenekültek. Lehet, hogy nekik volt igazuk.

Sally abbahagyta az írást, hátradőlt és elgondolkodott, szórakozottan ütögetve tollával a füzetet. Meglehetősen furcsa módja ez egy levél elkezdésének. Talán a történet további része majd hitelesebbnek fog tűnni. Meg kell próbálnia folytatni, ez minden, amit most tehet.

Mit mondhatnék, Tom? Mivel tudnám meggyőzni önt arról, hogy megbízható tanú vagyok? Ha megkérdezné tőlem, ki is vagyok tulajdonképpen, azt kellene válaszolnom, hogy nem tudom. Éveken keresztül kérdeztem magamtól ugyanezt, és most szeretném tudni. Nem azért írok-e, mert keresem a választ?

Tudja, Tom, szeretnék magának segíteni. A magam módján és a saját tapasztalataim alapján bele tudom képzelni magam az ön helyzetébe, és tudom, hogy érez most. Olyan emberként, aki gyökerek és célok híján elveszítette személyiségét egy valójában értelmetlen univerzumban, nem tudom megmondani, honnan származik a „rossz” fogalmáról alkotott elképzelésem. Nevezheti szentimentalizmusnak, mondhatja azt, hogy így neveltek, vagy hogy kétségbeesésemben egy elavult erkölcsiségen keresztül próbálom megtalálni az élet értelmét - akkor is úgy gondolom, hogy ami magával történik, az rossz, és együtt érzek önnel fájdalomában.

Sally felnézett a váróterem ajtaja fölött függő nagy órára. Menetrend szerint fél óra múlva fog indulni az autóbusz. A hangosbemondó hamarosan be fogja jelenteni recsegő hangján a járatot.

Ha a kedvemben akar járni, akkor engedje meg nekem, hogy legalább úgy tegyek, mintha valami számítana. Szeretnék valami „jót” tenni. Lehetséges, hogy a kétségbeesés elől menekülve én határozom meg saját magam számára a „jó cselekedetek” definícióját, mert így próbálom meggyőzni magam arról, hogy az élet nem is olyan értelmetlen, de nincs vesztenivalóm. Ha a kétségbeesés az a végső igazság, amellyel valamennyiünknek szembe kell néznünk, legalább most az egyszer hadd bújjak el ez elől! Ha a reménység csak egy saját magunk által kitalált fikció, akkor hadd éljek a fantáziák világában! Ki tudja? Talán valahol el van rejtve benne valami értelem, valami cél, valami jutalom.

Mindenesetre még egyszer végig fogok menni néhány régi eseményen, és fel fogok fedni néhány dolgot az ön érdekében, és az enyémben is. Remélem, hamarosan megoszthatok önrel néhány hasznos információt, melyek kisegíthetik önt ebből a bajból, és mindenekfelett visszaszerzik gyermekeit az ön számára. Kérem, tartsa meg ezt a levelet, még akkor is, ha ez nagyon furcsának tűnik önnek. Hamarosan újból írok.

Tisztelettel:

Sally aláírta a teljes nevét: Sally Beth Roe. Óvatosan kitepte a lapokat a spirálfüzetből és összehajtotta. Utazótáskájában lapult egy doboz boríték. Még Bacon's Cornerben kikereste Tom Harris lakáscímét, és felírta jegyzetfüzetének borítójára. Lemásolta a címet a borítékra, és belecsúsztatta a levelet. Egyelőre nem ragasztotta le, de felállt a padról, és odament a kis váróterem kávézójához, hogy néhány tízcentes érmét szerezzen. Ha siet, még feladhatja ezt a levelet a busz indulása előtt.

Chimon és Scion kitárt szárnyakkal és kivont karddal ment mellette. A démonok pillanatnyilag rejtőzködtek.

Chimon lenézett a Sally kezében lévő levélre.

- Az ő bizonyágtételének beszéde - mondta.

- Az első - tette hozzá Scion.

* * *

Terga, Bacon's Corner fejedelme, nagyon örült a jó hírnek, és kivételesen rámosolygott Angóra, a Bacon's Corner-i általános iskola kis fejedelmére.

- Elűztétek őket, mi? - kérdezte Terga, büszkén sétálva Angóval az iskola kátránnyal lekent tetején.

Ango szinte eksztázisba esett ettől a nagy megtiszteltetéstől. Milyen nagyszerű volt arra gondolnia, hogy most minden alárendeltje látja őt a Bacon's Corner fejedelmének társaságában! Terga azelőtt még csak nem is ismerte a nevét.

Ango kihasználta a lehetőséget, és jelentést tett, mint egy igazi parancsnok, aki a harcmezőről tért vissza.

- Egy pimasz támadást intéztek ellenünk, Baálom. Egy hihetetlenül nagy mennyei harcos kezdett ki velem a tetőn, egy másik pedig a bejárat előtt felállított örökkel. Két harcost odabent kaptak el, de azonnal elűzték őket.

- De valamennyit legyőztétek?

- Igen, de ez egy halálos küzdelem volt. Nagyon elégedett vagyok a harcosaimmal, akik bátraknak, kegyetleneknek és vakmerőeknek bizonyultak.

- Büszke vagyok rád, Ango, mert bebizonyítottad nekem, hogy Bacon's Corner még mindig biztonságos hely a tervünk végrehajtására.

- Köszönöm, Baál.

- Megdicsérlek téged és harcosaidat, most pedig távozom...

Terga a mondat közepén elhallgatott. Mindkét démon felfigyelt egy ismerős hangra, és a keleti horizontot kezdték fürkészni. Valahonnan a fák csúcsain túlról egy mély, zúgó morajlást hallottak, amely egyre hangosabb lett, egyre közelebből hallatszott.

- Ki lehet az? - csodálkozott Ango.

Az iskolában és az épület körül lévő megtévesztő szellemek és az örök szintén hallották a hangot, és abbahagyták, amit éppen csináltak, zúgva kirepültek az iskola udvarára, hogy szétnézzenek, vagy a tetőn keresztül pattantak ki, hogy jobban láthassák az eseményeket.

Terga csapkodó szárnyakkal felemelkedett a tetőről. Előhúzta kardját, és mereven bámult kelet felé. Majd egy kicsit feszültebbé vált, és leszólt Angónak és csapatainak:

- A mieink!

- De hát kicsodák?

Terga elkeseredettnek tűnt, és rémülten rázta a fejét.

- Azt hiszem, Pusztító és Strongman friss erői.

A félelem moraja futott végig odalent a sorokon.

Majd feltűntek a látogatók. Még mindig vagy egy mérföldnyire lehettek, úgy közeledtek, mint a bombázók alacsonyan szálló raja. Legalább százan jöttek, nyílhegyre emlékeztető alakzatban repültek, és egyre közeledtek, közeledtek és közeledtek. Ekkor sötét szárnyaik árnyékában feltűnt kardjuk vörös izzása.

Terga ismét leszállt a tetőre.

- Ango, készítsd fel katonáidat a tiszteletreméltó vendégek fogadására!

- Katonák! - ordította Ango.

Nyugtalan szárnycsapkodással szálltak fel az iskolából és az udvarról. Ango kiadta a parancsot, hogy sorakozzanak fel az épület előtti pázsiton. A háromszáz szellem azonnal laza, tarkabarka alakzatba rendeződött - ott gyülekeztek a harag, a gyűlölet és a lázadás kicsi szellemei, az erőszak, a vandalizmus és a pusztítás hatalmas, súlyos léptű szellemei, valamint

a ravasz, sunyi és ügyes megtévesztő szellemek. Félelmeteseknek látszottak. A legmagasabbak hátul, a legalacsonyabbak elöl álltak, és kivont kardjukat keresztben tartották mellkasuk előtt.

Pusztító raja leszállt a városra, ami miatt szellemi árnyék vetődött az egész főutcára, és a levegő fagyossá vált, amit odalent minden ember megérezett. Az árnyék áthaladt a tűzoltóság épülete, majd a Strawberry Loop mentén épült lakóházak sora fölött, és a környék minden kutyája csaholni kezdett.

Ekkor Terga, Ango és a démonok egész gyülelése hada megpillantotta a raj vezetőjét legelöl, a nyílhegy csúcsánál. Látták sárgán villogó szemét és vörösen izzó kardját. Valamennyien mélyen meghajoltak.

Pusztító és a Strongman legjobb harcosaiból összeválogatott rémületes zászlóalj úgy szállt le az iskolára, mint valamiféle óriási sáskák felhője, szárnyuk szinte tapintható zúgást keltett, és olyan szelet kavart, ami egyszerűen elfújta néhány kisebb démont - akik ott álltak a pázsiton -, és falevélként sodorta őket a fűvön.

Pusztító tizenkét förtelmes kinézetű kapitányával körülvéve leszállt az iskola tetejére. A zászlóalj többi része elfoglalta hadállásait az épületet körülövező betonúton. A szárnyak összecsucskódtak, a zaj elült. Terga és Ango egy olyannyira gonosz szellem jelenlétében találta magát, akire csak rettenetes félelemmel tudtak felnézni.

Pusztító körülpillantott. Szűkre vont szemmel, tüzes pillantással méregette a pázsiton összegyűlt csapatokat. Nem gyakoroltak rá különösebb hatást. Lassan odament a térség két fejedelméhez, akik mélyen meghajoltak előtte. Lábjai belemélyedtek a kátrányba, karmai minden egyes lépésnél mélyen belevájtak a tetőbe. Megállt előttük. Kapitányai úgy álltak mellette, mint a fatörzsek.

- Terga, van valami okod arra, hogy ilyen diadalittas légy - kérdezte jéghideg hangon?

Terga felegyenesedett:

- Igen, Baálom - felelte, majd újra meghajolt.

Terga megnémult a félelemtől, amikor állta alatt megérezte Baál kardjának forró életét. A kard mozgását követve felemelte a fejét.

- Ki az ott melletted?

- Ő Ango, ennek az iskolának a fejedelme, egy bátor győztes.

A tüzes kard most Ango állát emelte föl.

- Te vagy ennek a helynek a fejedelme?

Ango megpróbált hangosan beszélni, de hangja minden erőfeszítése ellenére is remegett.

- Igen, Baálom.

Pusztító egészen közel hajolt Ango arcához.

- Azt mondták nekem, hogy megütköztél a Mennyei Seregekkel.

Ango halványan elmosolyodott.

- Ez volt a kötelességem, és nagy örömömre szolgál, hogy arról számolhatok be neked, hogy elűztük a mennyei harcosokat.

- Hány mennyei harcos járt itt?

- Négy, Baálom. Az egyik megtámadott engem a tetőn, a másik a bejáratnál felállított örökre támadt, kettő pedig belülről indított támadást. Valamennyit azonnal elűztük.

Pusztító egy pillanatra eltűnődött ezen. Nem dicsérte meg Ango tettét.

- Mi történt még aznap?

- Még mi?

- Járt az iskolában olyan ember, akire nem számítottatok?

Pusztító mereven nézett rá válaszra várva, és Ango magán érezte Terga szúrós pillantását is. Képtelen volt az igazat mondani.

- Nem... nem tudok senkiről.

- Tudsz nekem valami elfogadható magyarázatot adni arra, hogy négy - mindössze négy - ellenséges harcos miért jelenik meg itt hirtelen, csak azért, hogy elűzzék őket olyan jelentéktelen és gyenge szellemek, mint ti?

Ango megremegett. Ez a beszélgetés kezdett nagyon rossz irányba fordulni.

- Azért... azért jöttek, hogy kémkedjenek, hogy betörjenek az iskolába...

- Ezzel magyarázod a dolgot?

- Igen... igen, ez az, amit tudok.

Pusztító hüvelyébe dugta a kardját, amire egy kicsit mindenki fellélegzett.

- Eredj a dolgodra, szörnyűséges kis Ango, a harcosaiddal együtt! Kövessetek el minden tölekek telhető gonoszságot a kisgyerekek ellen! Terga, volna hozzád pár szavam!

Terga követte Pusztítót a tető másik végébe, mialatt Ango a démonaival együtt távozott, hogy folytassák munkájukat. Amikor Pusztító megfelelőnek tartva a helyet megállt, a tizenkét kapitány úgy vette körül őt és Tergát, mint egy kastély falai.

Terga aggódott.

Pusztító dühösen, de kiszámított önuralommal, mereven nézett rá.

- Itt volt.

Terga persze nem akarta elhinni.

- Honnan tudod, Baálom?

- Hova ment a claytonville-i motelből?

- Én...

- Követték őt a te szálnalmas kis démonaid? Egyfolytában megfigyelés alatt tartották?

Terga legszívesebben elsüllyedt volna a tetőn át.

- A... a Mennyei Sereg... Összezavartak minket... Az utunkba álltak... Szem elől tévesztettük...

- Nyomát vesztettétek! Hagytátok elszökni!

Terga nagyon jól tudta, hogy Pusztító saját szellemei is követték a nőt, de nem tartotta megfelelőnek az alkalmat, hogy erre emlékeztesse.

- Ööö... igen. De... nem hiszem, hogy ide merészkedett volna, hogy kitette volna magát a legnagyobb veszélynek...

- Veszélynek? - Pusztító hangja vágott, mint a kés. - Miféle veszélynek, amikor te, meg az ilyen Ango-félék felelősek érte?

- De hát miért jött volna ide?

Terga még csak nem is látta Pusztító hatalmas kezét, mielőtt az lesújtott rá, és a tetőhöz vágta. Kísérletet sem tett a bosszúállásra, soha nem volt hajlamos erre, ezenkívül pedig tizenkét hatalmas kard szegeződött a torkára, mindössze centiméterekre tőle. Csak annyit tehetett, hogy felnézett Pusztító dühös arcára, amint a gonosz szellem rajta töltötte ki mérgét.

- Ostoba! - ordított rá Pusztító. - Miért ne jött volna ide? Ez az a hely, ahol a Tervünk elkezdődött, vagy talán nem emlékszel azokra az évekre, amikor lépésről lépésre haladtunk előre, amikor beszivárogtunk ide? Itt voltál, te is részesévé váltál az eseményeknek. Azt gondolod, hogy mindezt teljesen céltalanul hajtottuk végre?

- Sajnálom, Baálom!

Pusztító lába Tergát a bordái alatt találta el, és néhány méter magasra felrúgta a levegőbe. Terga az egyik kapitány mellkasának ütközött, ami úgy hatott, mintha egy betonfalnak repült volna neki, majd visszaesett a tetőre.

- Sajnálod... - visszhangozta gúnyosan Pusztító. - Hagytátok, hogy megszökjön előletek Claytonville-ben. Hagytátok, hogy az orrotok előtt besurranjon az iskolába, megint megszökjön és eltűnjön, hogy aztán megint felbukkanjon valahol és további károkat okozzon, hogy még többet leleplezzen a Tervünkben, és még csak azt sem tudjuk, hogy hol. Te meg csak annyit mondasz erre, hogy sajnálom!

Terga megint csak azt akarta mondani, hogy nagyon sajnálja a dolgot, de tudta, hogy Pusztító ezt nem igazán méltányolná. Nem tudott mit hozzáfűzni.

- Eredj! - ordított rá Pusztító. - Viselj gondot erre a kis városra! Bízd csak rám Sally Roe-t!

Az egyik kapitány - úgy nézett ki, mint egy bika - megragadta Tergát az egyik szárnyánál fogva, és elhajította. Terga bukfacezve és csapkodva repült felfelé, míg végül sikerült visszazereznie szárnyai fölött az uralmat, és szégyenkezve elinalt.

Pusztító mindaddig figyelte Tergát, amíg az el nem tűnt, majd sötéten ezt mondta a mellette álló tizenkét démonnak:

- Strongman minden figurája már a helyén várakozik ebben a játszmában, és használatra készen ki van feszítve egy erős háló, de a saját szemünkkel láhattuk, milyen sebezhető lehet a Terv. Különösen azért, mert a Mennyei Sereget érdeklő vállalkozásunk, és különösképpen érdeklő őket Sally Roe. Megpróbálnak falat építeni köré, elrejtik a szemünk elől, kísérik őt. Nekik is van egy tervük.

- De Strongman nem fogja elvetni a Tervet, elkötelezte magát mellette - emlékeztette őt egy otromba kinézetű szellem.

- Könnyű neki! - sziszegett Pusztító megvetően, és megragadta kardjának markolatát. - Ha a Terv megbukik, nem az ő feje fog legördülni, hanem a miénk. Erre gondja lesz. Győznünk kell!

Egy pillanatra elhallgatott, fekete karmait horgokként húzta végig nyakának merev szőrzetén.

- Egyre többet tudok meg erről a Talról. Egy igazi stratégia, a körmönfontság mestere. A Mennyei Sereg mindaddig meglehetősen hatékonyan működött, és csaknem teljesen láthatatlan tudott maradni. Tal várakozik és manőverezik. Csapdákat és töröket állít fel nekünk.

Egy sebhelyes, groteszk szellem ezt dörögte:

- Én ott voltam Ashtonban. Láttam, hogyan támadnak lesből.

Pusztító ként köpött rá, és rajta töltötte ki a mérget:

- Akkor tudod, hogy Tal mindaddig várt, amíg a mi seregeink már nem tudtak tovább várni, hanem hetikén és tudatlanul belesétáltak a csapdába, amely türelmesen várakozott rájuk. Mi csak önbizalommal voltuk felvértezve, Tal pedig felkészülten várt. Még egyszer nem fogjuk elkövetni ezt a hibát.

Pusztító a tető gerincén állva fürkészte a várost.

- Ha Tal annyira körmönfont, mi még körmönfontabbak leszünk. Ha annyira függ Isten népének imáitól, akkor mindent meg fogunk tenni azért, hogy Isten népe ne imádkozzon. - Kénfelhőket eregetve elnevette magát. - Még nem tudtok azokról a gonosz kis szörnyecskékről, akiket Strongmantól igényeltem: Viszály, Megosztás, Pletyka, és egy egész sereg hasonló szellem árasztja el a várost ebben a pillanatban! Az ember csak test, csak sár, és én azt állítom, hogy van egy olyan befolyás, ami erősebb, mint az Isten iránti buzgalmuk: a saját önigazságuk! Fel fogjuk piszkálni a büszkeségüket, tisztáknak tartják majd magukat, bosszúállók lesznek, igazságtalanul ítélni fogják egymást, és olyan vihart támasztunk közöttük, hogy még a legegyszerűbb imádságot sem tudják majd elmondani!

A harcosokra ez nagy hatást gyakorolt, és kifejezték hódolatukat meg helyeslésüket.

- Közben - folytatta Pusztító - nem szabad elfelejtenünk, hogy a mi embereink is imádkoznak, sok időt töltenek el a mi urunk imádatával, és ő nagy jóindulattal válaszol erre, egyre több és több katonát küld soraink feltöltésére és ellenségeink megzavarására! Az idő nekünk dolgozik! - Megállt, és vigyorogni kezdett. - Úgyhogy, ha Tal olyan nagy mestere a várakozásnak, akkor mi is azok leszünk! Himbálhatja Tal Sally Roe-t az orrunk előtt, mint a sárgarépat, nem fogjuk túl hamar megtámadni. Nem fogunk még egyszer belesétálni a csapdájukba! - Pusztító ravaszul hunyorított. - Várni fogunk, mint Tal! Résen leszünk, követni fogjuk őt, amíg el nem jön az alkalmas pillanat, amíg a Seregek hatalmas Kapitánya már nem lesz olyan hatalmas, hanem meg lesz zavarodva, és Isten szentjei saját maguk fosztják majd meg őt az erejétől!

És akkor, valamikor valahol Sally Roe be fog menni a saját Gecsemáné-kertjébe. Egyedül lesz. Kísérői semmiről sem fognak tudni, felkészületlenül éri őket, kevesen lesznek. Akkor jön el a mi pillanatunk, hogy elkapjuk őt.

- De honnan fogjuk tudni, hogy a pillanat eljött? - kérdezte egy démon.

- Úgy fogjuk megtudni, mint ezelőtt. Egy Júdás meg fogja nekünk mondani. Nekünk csak meg kell találnunk őt. - Pusztító visszataszító nevetésben tört ki. - Milyen csodálatos dolog az árulás!

Ben ma reggel egy kicsit korábban szeretett volna elindulni járőrözésre. Úgy tervezte, hogy letelepszik a Snyder folyón átívelő híd nyugati végénél a fák mögött, és egy ideig gyors-hajtókra vadászik, talán sikerül elkapnia egypárat.

De előtte... ha sikerülne csendben elintéznie, a rendőrségi telexgépen ellenőrizhetné, hogy Sally Roe büntetett előéletű volt-e. Hátha talál valamit a rovasán.

- Cole...

Mulligan szólította meg, és a hanghordozása kicsit furcsának tűnt.

- Igen!

Mulligan kijött az irodájából, és odament Ben íróasztalához. Hatalmas ökleivel rátámaszkodott az asztalra, és rámeredt a férfira.

Ben hajlandó volt beszélgetni, de ahhoz semmi kedvet nem érzett, hogy bámulják őt.

- Van valami baj, Harold?

Mulligan majdhogynem mosolygott.

- Már megint szaglászta?

- Szaglászta?

- Leonard említette, hogy zaklattad Joey Parnellt, a halottkémet.

Ben egy kicsit megdöbben azon, hogy társa ilyen jelentést tett. Mindenkiről előbb el tudta volna ezt képzelni, mint róla.

- Ha Leonard azt mondta neked, hogy én zaklattam Mr. Parnellt, akkor nem tudok egyetérteni a szóhasználatával. Egyáltalán nem zaklattam Mr. Parnellt. Odaültem mellé Don étkezdéjében, és feltettem neki néhány kérdést. Semmi rendkívüli dolog nem történt.

- Nem megmondtam neked, hogy felejtsd el ezt a Sally Roe-ügyet? Valami baj van az emlékezeteddel, Cole?

Ben megelégte a meghunyászkodást. Felállt, és egyenesen Mulligan szemébe nézett:

- Az én emlékezetemmel nincs semmi baj, Harold, őrmester úr, uram! Nem tudom elfelejteni azokat a dolgokat, amiket ennek az ügynek a kapcsán láttam, és ahogyan ezt az esetet kezelték. Engem ez nagyon bánt, nem tudok aludni miatta, és őszintén szólva nagyon csalódott vagyok néhány választott köztisztviselő tehetetlensége miatt, akiknek sokkal jobban kellene végezniük a munkájukat. Ha már az emlékezőtehetségről beszélünk, azt tapasztaltam, hogy a halott nő és Sally Roe igazi személyazonossága kapcsán Mr. Parnell emlékezete semmivel sem jobb, mint az ön szeme. Bocsásson meg, uram, amiért ilyen nyíltan beszéltem!

Mulligan olyan közel hajolt Benhez, hogy arcukat csak pár centi választotta el egymástól.

- Úgy tudom, hogy te meg Leonard elkaptatok egy kábítószer-rejtegetőt Don üzletében. De nem találom a szajrét. Hol van?

- Leonard intézte ezt az ügyet, uram.

- Leonard! - szólt Mulligan.

A férfi hátul ténykedett valamit.

- Igen!

- Elkoboztatok valami szajrét attól a kábítószeres fickótól?

- Igen. Körülbelül negyed kiló marihuánát. Bennél van - válaszolt Leonard kissé emelt hangon a másik helyiségből.

Ben csodálkozó arcot vágott, és meglepetésében kissé elmosolyodott.

- De Leonard, te intézted az egész ügyet, nem emlékszel? Egész idő alatt én Parnell-lel beszélgettem.

Társa döbbsent arccal jött be a szobába.

- Ben, hiányzik az egyik kereked? Odaadtam neked a füvet, hogy iktasd mint bizonyítékot.

- Nem létezik - kételkedett Ben.

Mulligan az egyik férfiről a másikra pillantott.

- Srácok, az a fű nincs meg. Árujátok el végre, hol van!

- Odaadtam Bennek, hogy iktassa mint bizonyítékot - ismételte Leonard.

- Nem! - tiltakozott Ben. - Kizárt dolog!

Mulligan ravaszul elmosolyodott.

- Belenézhetnénk a szekrényedbe, Cole?

- Csak nyugodtan.

De abban a pillanatban, amikor ezt kimondta, hirtelen megértette, hogy mi történik. Amint átmentek a hallba, ahol a szekrények álltak, tudta, hogy nem fog meglepődni, ha...

Mulligan kinyitotta a szekrényt. A marihuánával teli műanyag zacskó kiesett, és a padlón landolt.

Mulligan összevonta a szemöldökét. Nem is titkolta, hogy mennyire örül.

- Úgy tűnik, hogy nem a megfelelő helyre raktározta el a füvet, Cole!

Ben bólintott, mint aki teljesen átlátja, hogy mi is történik.

- Igen, úgy van. - Leonardra nézett. - Legközelebb kénytelen leszek lelakatolni a szekrényemet ahelyett, hogy megbíznék a munkatársaimban!

- Jól fontold meg, hogy mit mondasz, Ben! - vágott vissza a férfi. - Ez nagyon súlyos dolog lehet.

- Súlyos? Srácok, ez szánalmas! - Ben a mellkasához nyúlt. - Ehhez mit szólsz, Harold? Fogadni mernék, hogy már meg is írtál egy pikáns kis jelentést. De ne aggódj! Nem lesz rá szükséged. Srácok, vége a játéknak! Nem játszom tovább! - Levette a jelvényét és Mulligan felé nyújtotta.

Mulligan elvette.

- Holnapra küldd vissza az egyenruhádat!

- Meglesz!

Ben lassan odament az íróasztalához, levette a pisztolyát, a kézirádióját, meg a többi felszerelését, és odatette az asztalra. Ezután kihúzta az egyik fiókot, és kivett belőle egy Újszövetséget, meg néhány más személyes holmit, majd visszatolta.

Amikor zubbonyát felvette, tudatára ébredt annak, hogy a történetek vegyes érzelmeket váltanak ki belőle. Sajnálta, hogy elveszíti állását, és egy kicsit aggódott is emiatt, ugyanakkor örült és megkönnyebbültnek érezte magát. Legalább helyes dolog miatt veszíti el az állását. Az Úr remélhetőleg megáldja őt ezért.

Mulligan és Leonard ott állt egymás mellett a hallban, és végignézték távozását. Ben kutató pillantást vetett az arcukra, majd kiment az ajtón.

* * *

A két hét letelt. A bírósági meghallgatást az előzetes terveknek megfelelően megtartották reggel kilenckor, Emily R. Fletcher bírónő részlegében, a Kerületi Szövetségi Bíróságon, a westhaveni szövetségi bíróság épületének 412-es szobájában, mintegy hatvan mérföldnyire Bacon's Cornertől délre.

Tom és Ben Mark és Cathy autójában utazott. A megengedett ötvenöt mérföldnél lényegesen gyorsabban hajtottak az autópályán, megálltak néhány lámpánál, a megfelelő útkereszteződéseknel befordultak, és éppen időben érkeztek meg Westhavenbe. Csak annyi idejük maradt, hogy letegyék az autót egy többszintes, betonból épített parkolóban, átvegyék a parkolójegyüket, átmenjenek az úton a bíróság épületéhez, és elkapjanak egy zsúfolt liftet, amely felvitte őket a negyedik emeletre, ahol végre megtalálták a 412-es szobát.

Azonnal megértették, hogy ez az egész egy nagyon hatásos, idegen, félelmetes és rejtélyes élménynek ígérkezik. Már önmagában az is nagyon rossz érzést keltett bennük, hogy abban a hatalmas épületben kellett lenniük a súlyos márványfalak között, amelyek mintha magukba akarták volna zárni őket. Ennél még rosszabb volt, hogy semmit sem tudhattak arról, mi fog történni, és hogyan dönt a sorsukról az a sok, talárt viselő szakértő, akikkel korábban soha az életben nem találkoztak. De még ennél is borzalmasabbnak tűnt, hogy legalább száz embert láttak összezsúfolódva a tárgyalóterem előtti hallban, akik mind megpróbáltak bejutni. De hát kik ezek?

Tom összerezsent. Nagyon sok újságíró jelent meg ott. Hála Istennek, a fényképezőgépüket nem vihetik be a terembe, de minden bizonnyal őt fogják bámulni, pusmognak majd, kicserélik az információikat, és a jegyzetfüzetükbe firkálnak. Eljött pár művész is, elhozták festőállványukat és krétájukat, hogy néhány gyors portrét készítsenek az ismeretlen kisvárosból származó, furcsa keresztényekről.

Hol van már ez a Wayne Corrigan? Azt mondta, hogy itt fog velük találkozni. Ó, hát ott van a keze, ott integet az újságírók zárt gyűrűjéből. Könyökének segítségével kitört a szorításból, és odasietett hozzájuk. Az újságírók úgy követték, mintha hozzá lettek volna kötve egy zsineggel.

- Menjünk be! - mondta bosszúsan. - Ez itt kint egy állatkert.

Átfurakodtak a tömegen, lépésről lépésre haladtak, míg végül sikerült eljutniuk a nagy faajtóhoz, és benyomakodtak a terembe.

Egy barlangszerű tárgyalóteremben találták magukat. A lambéria és a fából készített válaszfal sötétre volt pácolva, a padlót vastag, zöld szőnyeg fedte, az elfüggönyözött ablakok magasra nyúltak, a terem elején pedig hegyként meredezett a bírói emelvény. A galéria csaknem teljesen megtelt.

Corrigan megmutatta Tomnak és Marknak a vádlottak padját. Ben Cathy mellé telepedett le a galéria első sorában. Mrs. Fields már ott ült, és valamit hímzett. A vezetőség három tagja, Jack és Doug Parmenter, valamint Bob Heely szintén készen állt arra, hogy vallomást tegyen.

Corrigan fojtott hangon magyarázta Tomnak és Marknak:

- Előfordulhat, hogy a bíró nem hallgatja meg a szóbeli vallomásokat, de jó erre is felkészülni. Ez egy kész cirkusz. Az ASzJE és a sajtó a teljes erejét felvonultatta, és gyanítom, hogy eljöttek néhányan a Nemzeti Oktatásügyi Koalíciótól is. A villamosszékben ülünk. Ez...

Lucy Brandon lépett be a tárgyalóterembe. Kék ruhát viselt, és fellépése nagyon hivatalosnak tűnt. A szőke Claire Johanson és egy magas, fiatalos megjelenésű férfi kísérté, aki nyilvánvalóan az ügyvédjeként érkezett.

- Gordon Jefferson, Brandon ügyvédje. Az ASzJE munkatársa.

Egy idősebb férfi lépett be, állát magasra emelve tartotta, és egy fekete irattartót vitt a kezében, a gyomra előtt.

- Wendell Ames, Brandon másik ügyvédje, az Ames, Jefferson és Morris Ügyvédi Iroda rangidős munkatársa. Az ő apja alapította az ASzJE helyi szervezetét ebben az államban még a harmincas években.

Mind a négyen helyet foglaltak a felperesek asztalánál anélkül, hogy feléjük pillantottak volna.

- Két ügyvéd? - kérdezte Tom.

- Azért vannak itt, hogy győzzenek. Mit mondhatnék? Ami rajtam állt, mindent megtettem, amikor a viszontkeresetet megfogalmaztam. Nem lett több, mint tizenkét oldal. A két eskü alatt tett nyilatkozat - az öné és Mrs. Fieldsé - elég hatásosnak tűnik, de a bibliai érveinket nehéz lesz a pszichológiai vizsgálatok eredményeivel ütköztetni. Szerződtek egy gyermek-pszichológust, Mandanhi a neve. Ő az, ott ül a második sorban.

Odanéztek, és egy kopaszodó, sötét bőrű, egyértelműen kelet-indiai származású férfit láttak.

- És mit mondott? - kérdezte Mark.

- Mégis, mit gondol? Megállapította, hogy Amber egy beteg, és traumát elszenvedett kislány, és mindez természetesen maguk miatt van.

- Az csak természetes - morogta Tom.

- Meglátjuk, mit tehetünk! Ne felejtsek el, hogy ez csak az első összecsapás, nem az egész háború.

Az emelvénytől balra lévő ajtó kinyílt.

A törvényszolga felállt, és megszólalt:

- Mindenki álljon fel!

Valamennyien felálltak.

- A bírósági tárgyalás elkezdődik, Emily R. Fletcher bírónő elnökletével.

Fletcher bírónő méltóságteljes megjelenésű nőnek látszott, az ötvenes éveiben járt, rövidre vágott szőke haj és kellemes arckifejezés jellemezte. Elfoglalta helyét az emelvényen, majd érthető hangon ezt mondta:

- Köszönöm. Kérem, foglaljanak helyet!

Leültek.

- A Brandon kontra Jó Pásztor Általános Iskola esetét fogjuk most tárgyalni. A mai alkalom egy meghallgatás ennek a bíróságnak a két héttel ezelőtt meghozott ideiglenes végzéséről, amely megtiltja a Jó Pásztor Általános Iskolának, hogy... - Orrára illesztette olvasószemüvegét, és az előtte fekvő dokumentumra pillantott. - Egy gyermek sérelmére elkövetett botrányos vallásos magatartást, elfenekelés általi fizikai bántalmazást, a gyermekekre káros, eltúlzottan vallásos tanítást, zaklatást és diszkriminációt kövessen el, és hogy szövetségi pénzeket vallásos oktatásra használjon fel. A felperes ügyvédje készen áll a tárgyalás lefolytatására? - Lucy Brandonra és két ügyvédjére nézett.

Ames felállt:

- Igen, bírónő.

Fletcher most Tomra, Markra és Wayne Corriganre pillantott.

- És az alperesek... készen állnak?

Corrigan felállt, és igenlő választ adott.

A bírónő olvasószemüvege fölött a zsúfolt tárgyalóteremre nézett.

- Ez az eset nyilvánvalóan közérdekű, és nagy érdeklődésre tarthat számot. Ha a felperes ügyvédjének nincs ellenvetése, a bíróság kész engedélyezni, hogy a sajtó fényképezőgépeket és hangrögzítő eszközöket használjon.

Gordon Jefferson azonnal felállt:

- Nincs ellenvetésünk, bírónő.

Corrigan észrevette, hogy Tom és Mark a fejét rázza. Felállt.

- Bírónő, a védelem kéri, hogy ne engedélyezze a fényképezőgépek használatát.

Jefferson visszavágott:

- Bírónő, amint ezt ön megállapította, ez az ügy közérdekű dolgokra világít rá. Azt gondolom, hogy nagyon hasznos lenne, ha a televízió első kézből származó információkkal szolgálhatna.

Corrigan odasuttogta Tomnak:

- Az ASzJE a sajtóban szereti tárgyalni az ügyeit. Ez különösen fontos nekik.

Fletcher bírónő nem sokáig mérlegelte ezt a kérdést:

- Mr. Corrigan, a bíróság úgy látja, hogy a fényképezőgépek használata semmilyen kárt nem okozhat, és ha valamennyi kárt okozna is, a nyilvánosság tájékoztatásának fontossága ennek jelentőségét lényegesen meghaladja. Használhatják a fényképezőgépeket.

Néhány újságíró kirohant a tárgyalóteremből a gépéért. A bírónő maga elé tette a következő lapot.

- Elolvastam azokat a beadványokat és az eskü alatt tett nyilatkozatokat, melyeket a két fél ebben az ügyben benyújtott. Kitűnő munkát végeztek, mint ahogyan ezt egy ilyen éles vitában el is lehetett várni. Az idő rövidsége miatt és célszerűségből nem fogjuk meghallgatni a szóbeli tanúvallomásokat, ha ebbe a két fél beleegyezik, hanem az eskü alatt tett nyilatkozatok és a szóban elmondott érvelésük alapján fogjuk ezt a meghallgatást lefolytatni.

Wayne Corrigan odasúgta Tomnak:

- Ez jó. Ez nekünk kedvez. Ha nincs szóbeli tanúvallomás, akkor sokkal pontosabban kell érvelniük. - Hangosan ezt mondta: - Nincs ellenvetésünk, bírónő.

Ames és Jefferson még sugdosott egymásnak. Úgy látszott, hogy nem nagyon örülnek a bírói javaslatnak. Végül Ames válaszolt:

- Ööö... nincs ellenvetésünk, bírónő.

Fletcher elégedettnek tűnt a közösen elért előrehaladással.

- Nos, akkor... ha a felperes képviselője készen áll, kérem, hogy Mr. Ames vagy Mr. Jefferson terjessze elő érveit!

Jefferson felállt, és begombolta zakóját.

- Köszönöm, bírónő!

Előrement, és elkezdte megfogalmazni érvelését, közben fel-alá járkált, a szőnyeget nézegette, kezével pedig úgy hadonászott, mintha egy kórust vezényelt volna.

- Tisztelt bírónő, ez az eset nagyon egyszerű. Mint azt a bíróság beadványunkból és az eskü alatt tett nyilatkozatokból láthatta, a Jó Pásztor Általános Iskola ellen benyújtott panaszok jól megalapozottak. Természetesen hiszünk a vallásszabadságban, és távol legyen tőlünk, hogy megsértsük ezt a szent jogot. De hogyan lehetne meg egy tízéves gyermeknek az a képessége, tisztelt bírónő, hogy tudjon szabadon dönteni ezekben a kérdésekben, amikor egy olyan kényszerítő és elnyomó környezetben van, mint amit mi tapasztaltunk a Jó Pásztor Általános Iskolában?

Tom feszült figyelemmel hallgatta Jefferson beszédét. Amit mond, az sérti a becsületünket, gondolta, de nagyszerűen el tudja adni az áruját. Biztos, hogy a sajtó az egészet meg is fogja enni.

- Olvasták azt a jelentést, amit dr. Mandanhi, ez a kitűnő pszichológus írt, aki a gyermekeket ért érzelmi traumák nagy szakértője. Egyértelműen kijelenti, hogy a kis Ambert súlyosan megrázta ezeknek az embereknek a botrányos vallásos magatartása, és olyan tüneteket mutat, mint fejfájások, étvágytalanság és bepislés. És akkor még nem is említettem a súlyos kiábrándulást a vallásból és... azokat a személyiségzavarokat, melyeket azoknak a dolgoknak tulajdoníthatunk, melyet a Jó Pásztor Általános Iskola vezetősége tanít, és amelyből egy kis ízelítőt kaptunk. Arról is tájékoztatnom kell a tisztelt bíróságot, hogy Mr. Harris jelenleg a gyermekvédelmi hatóságok vizsgálata alatt áll gyermekek feltételezhető bántalmazása miatt, és hogy saját gyermekeit állami gondozásba vették, amíg a vizsgálatot le nem folytatják.

Corrigan felugrott.

- Tiltakozom!

- A tiltakozásnak helyt adok - mondta a bírónő. - Mr. Jefferson, a gyermekvédelmi ügyek szigorúan bizalmasak, és ezeket nem szabad egy nyilvános ülésen tárgyalni. A továbbiakban tartózkodnia kell ennek említésétől.

- És az ilyen taktikák fényében - ragadta meg az alkalmat Corrigan - szeretném újból kérni, hogy a bíróság tiltsa meg a fényképezőgépek és a hangrögzítő készülékek használatát a tárgyalóteremben.

- A kérést elutasítom - válaszolt a bírónő. Ezután a sajtó képviselőire nézett: - Az újságíróknak pedig elrendelem, hogy az előbbi kijelentésről semmit ne publikáljanak.

- Köszönöm, bírónő! - fejezte be Corrigan, majd leült. Odasúgta Tomnak: - Jefferson nagyon jól tudta, mit csinál.

Jefferson higgadtan folytatta:

- Ami a botrányos vallásos magatartást illeti, a részletek természetesen világosan le vannak írva beadványunkban, és nincs szükség túl sok kommentárra az ott leírt magatartásról, arról, hogy megpróbálták Amberből kiűzni egy démont, és hogy egyáltalán azt sugalmazták egy befolyásolható gyermeknek, hogy őt megszállva tartja egy szellem. Bírónő, ez egy rendkívül szokatlan perverzió, a gyermekek bántalmazásának egy új és nyilvánvalóan bizzar formája. Ez nem eshet a vallásszabadság ernyőjének védelme alá, és arra kérjük a bíróságot, hogy ezt tiltsa meg.

Az elfenekelés általi fizikai bántalmazás is eléggé egyértelmű, és az alperesek is elismerik, hogy ez megtörtént. Mint azt a bíróság is tudja, ezt a gyakorlatot az állam már megtiltotta minden nevelőintézetben és állami iskolában, és azt állítjuk, hogy az ebben a kérdésben korábban hozott bírói döntések és a társadalom véleménye egyértelmű. Ez a viselkedés nem megfelelő egy gyermekkel szemben, hanem ez a bántalmazásnak egy másik formája, és ezt is ki kell rekeszteni a vallásszabadság ernyőjének védelme alól.

Tom és Mark látta, hogyan formálódik az ügy: ez az ügyes jogász apró darabkákat farigcsált le abból, amit ismételt a „vallásszabadság ernyőjének” nevezett. Azonban világosan kitűnt számukra, hogy ehhez az ügghöz semmiféle ernyőnek nincs köze - maga a vallásszabadság állt támadásainak célpontjában. De el kellett ismerniük, hogy Jefferson jól végezte a dolgát. Szónoklata erőteljes, jól koreografált és meggyőző benyomást keltett. Most az a kérdés nyugtalanította őket: képes lesz-e Corrigan ezt túlszárnyalni?

- Ami pedig az eltúlzott vallásos nevelést illeti - folytatta Jefferson -, ki ellenezné olyan alapvető erények tanítását, mint az ösztönesség, az önbecsülés vagy az az arany szabály, hogy úgy kell bánnunk másokkal, amilyen bánásmódot kívánunk magunknak? Nekünk azzal a széles körben elterjedt fundamentalista gondolattal adódott problémánk, hogy mi valamennyien gyarló, megvetésre méltó, értéktelen bűnösök vagyunk. Valamint önmagunkban semmi jóra nem vagyunk képesek, hanem rászorulunk egy rajtunk kívül álló „megváltóra”, hogy kiemeljen minket saját életünk mocsarából, aki nélkül nincs semmi reménységünk... erről a gondolatról azt kell mondanunk, hogy ez minden gyermek mentális egészségére és jólétére nézve káros, és dr. Mandanhi jelentése rávilágít erre.

Hogy gyorsan befejezzem, és ne raboljam fölöslegesen a bíróság idejét: a fent említett törvénysértések elkerülhetetlenül a zaklatásnak és a diszkriminációnak egy formáját jelentik, mivel ezek a fundamentalista nézetek semmiféle ellentétes véleményt nem engednek meg, ez pedig mindenképpen intolerancia, a bigottság melegágya.

De természetesen még ennél is nagyobb törvénysértést jelent az, hogy ezt a tanítást szövetségi pénzalapokból támogatták és fizették, mivel Mrs. Brandon a szövetségi állam alkalmazottja, és gyermeknevelési támogatásban részesül „A szövetségi állam naponkénti gondoskodása” és „A magán-általános iskolák támogatása” elnevezési törvények értelmében, melynek egy részét leánya tandíjának kifizetésére fordította.

Fletcher bírónő közbeavatkozott:

- Ügyvéd úr, a bíróság úgy értesült, hogy Ambert időközben kivették az iskolából.

- Igen, bírónő, így történt, természetesen a saját érdekében. De mi továbbra is fenntartjuk, hogy az állam és az egyház szétválasztásának kérdése csorbát szenvedett, mivel szövetségi pénzeket használtak fel Amber vallásos nevelésére, amíg ő abba az iskolába járt, amiért az

iskolát felelősség terheli az állam előtt. Ezt részletesen kifejtettük keresetünkben a Munson-Ross-féle személyiségjogi törvény, „A szövetségi állam naponkénti gondoskodása” és A „magán-általánosiskolák támogatása” nevű törvények alapján. Mivel a kongresszus a dolgozó szülőket kívánta támogatni a gyermeknevelési segéllyel, egyetlen épelméjű ember sem állítaná azt, hogy a szövetségi pénzeket vallásos oktatásra kell felhasználni. Beadványunkban kimutattuk, hogyan teszi ezt nagyon egyértelművé a törvényhozás története és a korábban hozott bírói döntések.

Végül arra kérjük a tisztelt bíróságot, hogy ne csak Amber esetét mérlegelje, aki volt olyan szerencsés, hogy kivették az iskolából, és ilyen módon megmenekült minden további sérüléstől. Azt kérjük, hogy a tisztelt bíróság vegye tekintetbe azoknak a gyermekeknek a helyzetét, akik még mindig ott vannak, akik még mindig ki vannak téve ennek a szélsőséges magatartásnak és tanításnak, akik még mindig veszélyeztetettek. Semmit nem tudunk az iskolába járó többi gyermekről, nem tudjuk, hogy az ő tandíjuk kifizetéséhez is felhasználnak-e szövetségi pénzeket, vagy sem. Ezért kérjük, hogy a tisztelt bíróság a jelenlegi korlátozás kiegészítéseként kötelezze az alperest, hogy közölje az összes gyermek nevét és az iskoláztatásukkal kapcsolatos összes finansziális információt.

Az ön mai döntése hatással lesz más gyermekek jövőbeni jólétére is, ezért bizonyosak vagyunk abban, hogy a tisztelt bíróság az ő érdekeik szerint fog dönteni.

A teremben minden televíziós kamera követte Jefferson lépteit, amint odament székéhez és leült, és elkattantak a fényképezőgépek is. Tom és Mark Corriganre nézett, aki remélve, hogy nyer valami inspirációt, még egyszer átfutotta jegyzeteit. Nem úgy nézett ki, mintha eszébe jutott volna valami.

- Mr. Corrigan! - szólította fel Fletcher.

Tom bátorítóan megveregette Corrigan vállát.

- Isten legyen veled, testvér!

Corrigan felállt. Eljött az ő ideje. Ő is begombolta zakóját, nem azért, hogy ezzel jelezze harci kedvét, hanem azért, mert ideges kezének valamit kellett tennie. Ráadásul ezalatt egy pillanatig imádkozhatott.

- Tisztelt bírónő, a felperes ügyvédje hatalmas erőfeszítéseket tett, hogy egy zord és hátborzongató képet fessen a Jó Pásztor Általános Iskoláról. Biztosíthatjuk önt arról, hogy az iskolában egészen más a helyzet, mint ahogyan ő azt leírta.

Először is: nem kaptunk lehetőséget arra, hogy találkozzunk dr. Mandanhival, és megbeszéljük vele vizsgálatának eredményeit, ezért nem lehetünk bizonyosak abban, hogy Amber problémái teljes egészében az iskolával kapcsolatosak. Amint az eskü alatt tett nyilatkozatokban megkíséreltük ezt kimutatni, már eleve bizonyos problémákkal jött a Jó Pásztor Általános Iskolába, és véleményem szerint nem lenne korrekt vagy a valóságnak megfelelő minden problémáját az iskolai környezetnek tulajdonítani. Meg kellett volna kapnunk a lehetőséget, hogy a saját szakértőnkkel is megvizsgáltsuk Ambert, mert biztos vagyok benne, hogy egy másik szakértő véleménye ellensúlyozhatná dr. Mandanhi vizsgálatának eredményeit.

Ami a testi fenyegetést illeti, ez egészen biztosan nem az az anakronizmus, aminek azt a felperes ügyvédje megpróbálta beállítani, de nem áll szándékunkban ezt a vitás kérdést ebben az ügyben megoldani. Az elfenekelés, ha azt szerető szülők hajtják végre vagy egy keresztény iskola igazgatója egy előzetesen elfogadott eljárás szerint, akkor az egyáltalán nem

bántalmazás, hanem egy helyénvaló fegyelmezési mód, és amint ezt beadványunkban kimutattuk, ez egy bibliai tantétel, egy mélységes vallásos meggyőződés.

Szeretném arra is emlékeztetni a bíróságot, hogy a testi fenyegetés lefolytatásának módját az iskola kézikönyve egyértelműen leírja, és hogy Mrs. Brandon aláírásával igazolta, hogy egyetért ezzel. Beadványunk tartalmazza mindkét okmányt, és ezek önmagukért beszélnek. Ezért úgy gondolom, hogy az elfenekelés kérdése egyáltalán nem egy lezárt kérdés, különösen azért nem, mivel nem férhet kétség ahhoz, hogy Amber büntetését megfelelő módon és szeretettel hajtották végre. Nem lenne tisztességes ezt egy gyermek bántalmazásának minősíteni. Ez megsértené szerte az országban sok millió szülő magánéletét és meggyőződését, akik még mindig hiszik, hogy az elfenekelés helyes eljárás, és ez valóban a vallásos meggyőződés és a vallásszabadság kérdéskörébe tartozik. Ezt pedig védenünk kell, és nem szabad megsérteni.

Kétségbe kell vonnunk a felperesnek az eltúlzott vallásos nevelésre vonatkozó vádját is. Amire a felperes utal, az az evangélium egyik alapvető része, de emlékeztetnem kell a tisztelt bíróságot arra, hogy az evangélium jó hír, nem pedig rossz hír. Az evangélium üzenete nem hogy minket kárhoztatásban... vagy ahogyan a felperes ügyvédje fogalmazott, a „gyarló, megvetésre méltó bűnösök” helyzetében. Hisszük - ez a Jó Pásztor Általános Iskola doktrinális állásfoglalása -, hogy az ember valóban bűnös. Elszakadt Istentől, mert áthágta Isten igazságos törvényét, és egyedül nem képes megszabadulni ebből az állapotból. De soha, egyetlen gyermekre sem kényszerítették rá ezt az üzenetet, és nem vezették félre őket azáltal, hogy nem mondták el ennek az üzenetnek a pozitív oldalát is: Isten elküldte az Ő Fiát, hogy saját élete árán kifizesse bűneink árát, és így megváltott minket és kibékített Istennel.

Tisztában vagyok azzal, hogy amit mondok, az prédikációnak tűnhet, de végül is ezt a vitapontot a felperes vetette fel, és válaszolnom kell rá. - Corrigan arca egy kicsit felragyogott, amint eszébe villant egy gondolat. - De talán helyénvaló, ha rámutatok, hogy ez teljes egészében vallási kérdés. Tisztelt bírónő, vallási doktrínákon vitatkozunk, még hozzá a törvény előtt! Igen, tisztelt bírónő, kétségbe vonjuk a felperesnek azt az állítását, hogy bármiféle olyan eltúlzott vallásos tanítás történt, amely árthatott volna Ambernek. Ezenkívül arra is emlékeztetjük a tisztelt bíróságot, hogy ezen a kereseten keresztül a felperes arra kérte az államot, hogy egy bizonyos vallási nézet dolgában hozzon ítéletet, ezt azonban az alkotmány megtiltja az államnak.

Ez az, elkaptad őket! - gondolta Tom.

- Továbbá azt állítjuk, hogy nem történt semmiféle zaklatás vagy diszkrimináció, és amint ezt beadványunkban kimutattuk, bár a felperes megszerezte dr. Mandanhi szakvéleményét a gyermeket ért állítólagos traumáról, a felperes nem tudta bebizonyítani az eltúlzott vagy botrányos magatartásra vonatkozó állításait.

A bírónő kötekedő arckifejezéssel nézett fel jegyzeteiből.

- Ügyvéd úr, az ön beadványa tartalmaz egy futólagos utalást az állítólagos botrányos vallásos magatartásról, amely a feljelentésben szerepel. Tagadja-e most a felperesnek azt az állítását, hogy Mr. Harris megpróbált kiűzni egy démon a gyermekből?

Tom és Mark biztosra vette, hogy ez a kérdés sarokba szorította Corrigan, de ő egy cseppet sem jött zavarba tőle. Nyilvánvalóan nagyon sokat gondolkodott erről.

- Ezt a vádat meg lehet támadni, bírónő, mivel a „démon” szót sok különféle módon lehet interpretálni, sokféleképpen lehet definiálni.

A bírónő annyira előrehajolt, hogy álla csak néhány centiméterre volt a pulpitus fölött.

- Ön szerint, ügyvéd úr, helyes lenne-e ebben az esetben a „démon” szónak egy zsidó-keresztény interpretációt tulajdonítani?

Tom szíve majd kiugrott a helyéről, gyomra pedig görcsbe rándult.

Corrigan mély lélegzetet vett.

- Véleményem szerint igen, bírónő, de a bibliai interpretáció paraméterei között választania kell egy... ööö... egy inkább liberális, allegorikus interpretáció és egy fundamentalista, szó szerinti értelmezés között...

A bírónő halványan elmosolyodott. A teremben valaki felvihogott.

- Azt hiszem, ezen sokat lehetne vitatkozni, ügyvéd úr, és nagyon belemélyedhetnénk egy teológiai vitába. Kérem folytassa!

Tom Markra nézett. Ez jó vagy rossz jel volt? Elkerülhetetlenül azt kezdték magukban találgatni, hogy vajon mire gondolhatott a bírónő.

Corrigan megpróbálta betetőzni érveit:

- Bírónő, azért vagyunk ma itt, hogy megmutassuk, miért nem tilthatják meg nekünk bizonyos dolgok gyakorlását. Először is azt állítom, hogy az ezekre a gyakorlatokra vonatkozó vádak hamisak, de legjobb esetben is megalapozatlanok, és hogy a felperes ebben az ügyben adós maradt azzal, hogy ezek közül csak egyről is bebizonyítsa, hogy igaz. Ezért az iskolával szemben meghozott korlátozó intézkedések egyszerűen szükségtelenek, és véleményem szerint ez magában hordozza az állam és az egyház szétválasztásának megsértését. Az állam ezzel megsérti a Jó Pásztor Általános Iskola jogát, hogy szabadon gyakorolja vallását, mivel saját maga akarja eldönteni az iskola számára, hogy mi számít elfogadható vallásnak, és mi nem. Remélem, hogy ez nem fog megtörténni, és ezt a korlátozó rendelkezést a tisztelt bíróság visszavonja. Helyesnek tartjuk, hogy a bíróság ezt megtegye, mivel a felperest már nem érintik az iskola szabályai, más tanuló pedig nem tett feljelentést, ezért ennek az ügynek a jelentősége vitatható. Köszönöm a figyelmet!

Azzal Corrigan leült.

- Köszönöm, Mr. Corrigan - mondta Fletcher bírónő.

Ezután következett a hosszú, idegölő várakozás. Emily R. Fletcher bírónő átlapozta jegyzeteit, leírt néhány dolgot, majd jegyzeteibe mélyedt, és feszült csend telepedett a nagy teremre.

Végül Fletcher bírónő letette tollát és megszólalt, hol az előtte heverő papírokra nézett olvasószemüvegén keresztül, hol pedig az ügyvédekre, a peres felekre, a hallgatóságra és a televíziós kamerákra pillantott szemüvege fölött:

- Valószínű, hogy egyik fél sem lesz teljes mértékben elégedett döntésemmel, de ellentétben azzal, amit Mr. Jefferson a bevezetőjében állított, ez igenis egy bonyolult eset, és ez abba a nagyon nehéz helyzetbe hoz engem, hogy az alkotmány betartása és egy tízéves gyermek érdekei között kell egyensúlyt teremtenem. Azáltal, hogy megkísérlem létrehozni ezt az egyensúlyt, valamit mindkét fél elkerülhetetlenül elveszít, és azt fogja tapasztalni, hogy elvárásai teljes mértékben nem valósultak meg.

Eloolvastam beadványukat, és meghallgattam érvelésüket. Azt hiszem, ez egy olyan ügy, amelyben szükség van néhány korlátozó intézkedésre. Azonban mindkét oldalról elhangzott néhány erős és néhány gyenge érv, valamint néhány olyan megállapítás is, amely ezen a ponton számomra vitathatatlannak tűnik. Egyenként végig fogok menni az előadott panaszokon.

Tehát kezdjük az elején... ami az „egy gyermek sérelmére elkövetett botrányos vallásos magatartást” illeti, egyetértek az alkotmánnyal, hogy megvan a helye a személyes vallásos meggyőződésnek és gyakorlatnak. De úgy vélem, hogy biztosan megvan a helye a megfelelő korlátozásoknak is, és az állam törvényeit nem lehet megsérteni. A felperes panaszja világos és egyértelmű: Ambert zaklatták és megbélyegezték, mint akit egy szellem, egy démon tart megszállva, akármilyen is legyen ennek a szónak a definíciója. Azt hiszem, hogy egy ilyen magatartás helyességét meg lehet kérdőjelezni, azt gondolom, hogy ezt a védelmet fenn kell tartani. Ezért az ezzel a magatartással szembeni korlátozó rendelkezés érvényben marad mindaddig, amíg ez az ügy a bírósági tárgyalás során meg nem oldódik.

Ugyanezt mondanám a gyermekek további elfenekeléséről is az általános iskolában. Az állam érdekelt gyermekeinek védelmében, és a testi fenyegetést már nagyon sok esetben helytelennek ítélték. Bár a vallásos meggyőződésnek létezik jogos helye társadalmunkban, a gyermekek bántalmazásának lehetősége akkor is fennáll, ezért úgy gondolom, hogy a korlátozó rendelkezésnek, Mrs. Brandon kérelmének megfelelően, érvényben kell maradnia, és az ügy bírósági tárgyaláson fog folytatódni.

Ami a három következő panaszt, „a gyermekre káros eltúlzott vallásos nevelés”, a „zaklatás” és a „diszkrimináció” kérdését illeti: egyetértek Mr. Corrigan-nal, hogy ezek meglehetősen homályos panaszok, amelyekről nem bizonyították be megfelelően a bíróság előtt, hogy károsak lennének a gyermekekre nézve. A bíróság elfogadja, hogy ezek vallási kérdések, és kétségtelen, hogy az általános iskola vallási meggyőződését félreérthetetlenül és világosan közölték Mrs. Brandonnal a gyermek beíratása előtt. Ha a felperes be kívánja bizonyítani, hogy az ilyen nézetek és tanítások egyetlen gyermek számára sem megfelelőek, akkor terjesszen fel egy ilyen ügyet bírósági tárgyalásra.

Ami az utolsó panaszt illeti: „vallásos nevelés a szövetségi állam pénzének felhasználásával”, Mrs. Brandon kivette leányát az iskolából, és mindaddig, amíg Mrs. Brandon fizetéséből nem juttatnak tandíjat az iskolának, véleményem szerint nem történik további törvénysértés, és senkit nem ér sérelem a végleges bírósági döntésig. A korlátozás szükségtelen, ezért megszüntetem.

A megfelelő írásos rendelkezést aláírom, mihamarabb a bíróság írásba foglalja. A bíróságnak meg kell vitatnia, melyek azok a kötelezettségek, melyeket a rendelet tartalmazni fog. Ha nem értenek vele egyet, hívják fel az írnokomat!

Ezzel a rendelkezéssel nem azt állítom, hogy a felperes igényei nem megalapozottak, csak azt, hogy nem lenne minden korlátozás jogszerű mindaddig, amíg a tárgyalás folyik. Az ügy a bírósági tárgyaláson fog folytatódni, mihamarabb rá kerül a sor. - Felemelte a kalapácsot, és koppantott vele. - A bíróság szünetet tart.

- Mindenki álljon fel! - utasított a törvényszolga.

Felálltak, és mihamarabb Fletcher bírónő kiment a teremből, a közönség felmorajlott.

- És most? - kérdezte Tom.

- Most elmenekülünk az újságírók elől, eltűnünk innen - mondta Corrigan.

- Mit intéztünk? - érdeklődött Mark, miközben Cathy belekarolt.

- Továbbra is hosszú harc áll előttünk. A lényeg az, hogy az iskolát nem kell bezárni, és tovább taníthatnak a normális tanterv szerint, de az elfenekelés tilos, a démonizálás pedig tabu. A bírónő azt mondja, hogy nem kell közölniük a többi gyermek nevét, és hogy tandíjukat miből fizették, úgyhogy ezt az egy vitát megúsztuk. Úgy is fogalmazhatok, hogy egész jók voltunk, tekintve, hogy sokkal rosszabbul is elsülhetett volna a dolog. Tűnjünk el innen!

Mrs. Fields és a két Parmenter is tele volt kérdéssel.

- Nyitva maradhat az iskola? - tudakozódott Mrs. Fields.

- Igen, minden rendben - válaszolta Tom.

Mark megölelte Cathyt, és így szólt:

- Tartunk egy gyülekezeti megbeszélést, és mindenről beszámolunk.

Jack Parmenter még mindig vágyakozott a küzdelemre.

- Ez a... Jefferson egy jelentéktelen kis... öö. Nem vagyunk kötelesek eltérni az ilyen beszédet!

- Valahol máshol beszéljünk ezekről a dolgokról! - javasolta Corrigan.

Előrement, a többiek pedig libasorban követték őt a tárgyalóterem ajtaján át.

A vakuk felvillantak, a hallban szinte nappali világosság támadt.

- Mr. Harris! - jött az első újságíró. - Hogyan vélekedik a bírónő döntéséről?

- Nincs válasz - utasította el Wayne Corrigan.

- Mi van a gyermekeivel? - kérdezte egy másik. - Mikor vették el őket öntől?

Amikor a bíró elrendelte - gondolta Tom.

- Igaz, hogy ön megpróbált kiűzni egy démont a gyermekből? - faggatta egy hölgy mikrofont tartva Tom elé.

Corrigan megmarkolta a mikrofont:

- A bíróságon szándékozunk megtárgyalni az ügyet, nem a sajtóban. Köszönjük!

Továbbmentek, szinte kiosontak a tömegen keresztül.

Elhaladtak a Lucy Brandon és két ügyvédje körül összetódult riporterek és kamerák mellett. Jefferson nagyon kedvező benyomást keltett a sajtó képviselőiben.

- ...A bírónő döntése pontosan az volt, mint amire számítottunk. Bár nem gondoljuk, hogy bárkinek is meg kellene engednie, hogy gyermekét ilyen tanterv szerint tanítsák, és hogy ilyen kegyetlenül bánjanak vele, mint amit ez a tanterv megkíván. Megértem, hogy a bírónő miért vonakodott olyan kevés bizonyíték alapján dönteni, mint amit egy ilyen rövid meghallgatáson elő lehet adni. Azonban elégedettek vagyunk, amiért a bírónő úgy döntött, hogy megvédi a Bacon's Corner-i gyermekeket a további fizikai bántalmazástól, Tom Harrisnek és csapátának... ezeknek a fundamentalistáknak a kezétől.

Tom ezt az egészet hallotta, és megfordult. Valamit kell mondania erre. Nem hagyhatja, hogy ez megjelenjen az újságokban.

- Jöjjön, menjünk! - szólította meg Corrigan, és megrántotta a karját.

Sietős léptekkel távoztak a bíróságról.

* * *

A szerda esti imaalkalomra zsúfolásig megtelt Mark és Cathy háza. A szokásos szerda estén sem volt soha rossz a látogatottság, de ez az este egyáltalán nem minősült szokásosnak - így nem is jutott mindenkinek szék.

A vezetőség minden tagja eljött feleségével, és képviseltette magát az imalánc több láncszeme is: Donna Hemphile, Lester és Dolly Sutter, Tim és Becky Farmer, Brent és Amy Ryan, valamint az özvegy Alice Buckmeier. Ben Cole is csatlakozott a feleségével, Bevvel együtt. Megérkezett Mrs. Fields is, bár ő általában a helyi baptista gyülekezetbe szokott menni szerda este. Wayne Corrigan is részt vett a megbeszélésen, és mindenki érezte, hogy ma este ő lesz a figyelem középpontjában.

Tom Harris volt az egyetlen személy, akinek a távolléte mindenkiben hiányérzetet keltett. Távol maradt, mert úgy érezte, hogy ezt kell tennie. Ezenkívül Mark úgy gondolta, hogy szabadabb lesz az aznapi beszélgetés, és könnyebb lesz hangot adni egy esetleges sérelmeknek, ha ő nem lesz ott, és Tom egyetértett ezzel.

Néhány ember hiányzása kicsit nyugtalanította Markot, aki - mivel ő volt a pásztor - hamar ráérezett ennek jelentőségére. Távol maradt Andrea és Wes Jessup, akik rendszeresen látogatták ezt a hétköznapi alkalmat. Wingerék sem jöttek el. Mark tudta, hogy miért. Rajtuk kívül hiányzott még néhány elégedetlen ember, akiknek a félelmeit és téves információit majd tisztázni kell, és természetesen, mivel nekik kellett volna a leginkább ott lenniük, nem jöttek el. A velük való foglalkozás kemény és kellemetlen feladatnak ígérkezett.

Egészében véve a háznak legalább ötven embert kellett magába fogadnia. Ez minden bizonnyal válsághelyzetet tükrözött!

De más látogatók is nagy számban vettek részt, ők is legalább ötvenen képviseltették magukat, majdnem annyian, mint a gyülekezet tagjai. Eljött Tal Guilóval együtt, aki nemrég tért vissza a hegyvidéki város, Summit melletti őrhelyéről. Nathan és Armoth ott állt készenlétben Tal mellett, és a parancsnokságuk alatt megjelent harcosoknak egy félelmetes csapata is figyelt. Mota és Signa, miután teljesítette megbízatását az általános iskolában, szintén eljött, és az örök sorfalára felügyelt, akik most a házat körülvették. Ezt az alkalmat nem zavarhatja meg egyetlen portyázó szellem sem.

Tal körülnézett a szobában, és fanyarul elmosolyodott.

- Talán rájövünk, hol a probléma, és hová tűnt az imafedezetünk. Bár adna az Úr az Ő népének az Ő bölcsességéből egy „különadagot”! - Még egyszer körülnézett, majd így szólt: - A hírnökök teljes készenlétben várják a parancsaimat!

- Készen állnak!

- Mi van Sally Roe-val?

Chimon előrelépett:

- Scion és én éppen most bíztuk őt Cree és Si gondjaira. Ők kísérik el az Omega Központba.

- Jó. Azonnal menjete Bentmore-ba, és készítsétek elő számára ott az utat.

- Úgy lesz.

Chimon és Scion eltűnt, hogy teljesítse a következő megbízatását.

* * *

Wayne Corrigan felállt, hogy megszólítsa a csoportot, és hogy válaszoljon a kérdések várható rohamára.

- Azt mondanám, hogy ez körülbelül ötvenszázalékos győzelemnek felelt meg, ami azt jelenti, hogy nagyon elégedettek lehetünk. Az iskola folyamatosan működhet tovább, túl sok beavatkozásra nem kell számítani...

- Mindaddig, amíg a gyerekek rá nem jönnek, hogy nem fenekelhettek el őket - szólt közbe Tim Farmer, aki farmer volt. Amikor vigyorgott, mindig meglátszódott, hogy hiányzott egy foga. A fia ötödikbe járt az iskolában. - Bármit is csináltok, ne beszéljete erről Jesse-nek!

Valamennyien nevettek. Örültek, hogy ezt Jesse apja mondta ki.

- Biztos, hogy ez nagyon meg fogja nehezíteni a helyzeteteket - magyarázta Corrigan. - Valami más módot kell kitalálnotok a fegyelmezési problémák megoldására.

Judy Waring, a rossz hírek nagy meghallója és terjesztője, nem bírt csendben maradni.

- Először is tudni akarom, mi okozta ezt az egész problémát! Az, amit Tom Harris csinált a gyerekeinkkel?

- Judy! - vágott közbe Mark. - Azért vagyunk itt, hogy közmegelegedésre megoldjuk a dolgot, ne aggódj!

Amy Ryan feltett egy egyszerű kérdést:

- Mark, hallhatnánk tőled, mi is történt? Valóban megpróbált Tom kiűzni egy démont a kis Brandon lányból?

Mark tudta, hogy bajban lesz, mihelyt a választ kimondja.

- Igen. A kislány...

- Micsoda ostobaság - fakadt ki Brent, Amy férje. Egy izmos, szállítási vállalkozó volt, aki úgy gondolta, hogy hatásköre három dologra terjed ki: a földgázra, Isten Igéjére és az ostobaságok megállapítására. - Honnan tudta, hogy egy démon nyilvánult meg?

Judy Waring ugrásra készen állt, hogy ezt a gondolatot ő is meglövigolja.

- Fogalma se volt arról, hogy mit csinál, és most olyan nagy bajba keverte az iskolát, amiből soha nem fogunk kimászni!

Mark megpróbálta helyreállítani a rendet. Határozott hangon kellett beszélnie:

- Nyugalom, nyugalom! Mielőtt százfelé futnánk, maradjunk egy kicsit csendben, és hallgassuk meg, mit mond Wayne Corrigan! Neki tegyétek fel egyenként a kérdéseiteket!

- Valami rosszat csináltunk! - erősködött Judy. - Nem kellett volna bíróságra mennünk, ha nem csinálunk semmi rosszat.

- Judy!

A nő kihívó arckifejezéssel összepréselte ajkait.

- Gyerünk, szentek! - bízta őket Tal. - Ennél többre is képesek vagytok!

- Tudni akartad, hová tűnt az imafedezetünk! - suttogta Guilo.

Wayne Corrigan megpróbálta előlről kezdeni:

- Szeretnék nektek egy pontos képet felrajzolni, de nem akarom, hogy ez túl sötétnek tűnjön. Egy per kellős közepén vagyunk, de ez nem jelenti azt, hogy eljött a világ... vagy az iskola vége. Lehetséges, hogy megnyerjük ezt az ügyet, az Úrnak és mindazoknak a segítségével, akik ezzel együtt tudnak működni, és semmi hátrányt nem fogunk szenvedni. Pillanatnyilag az iskola egy korlátozó rendelkezés hatálya alatt áll, amely megtiltja az elfenekelést és minden olyan vallásos magatartást, amelyet a gyermekekre nézve károsnak tarthatnak.

- Például a démonok kiűzését... - morgott Brent halkan, de mindenki meghallotta.

- Nem. Hadd fűzzek ehhez némi magyarázatot! Meg kell értenetek, hogyan működik ez a rendszer és az ASzJE. Nem a démonok kiűzése a legvégső kérdés. Egyszerűen csak ez a téma mozog az előtérben, mert szenzációt lehet belőle csinálni, és mert egy gyermeket érint. Az ASzJE tudja ezt, és ki akarja használni az ebben rejlő lehetőségeket, de ez csak az első lépés.

De figyeljétek csak meg ezt a kifejezést: „botrányos vallásos magatartás”! Tudjátok, ebben az esetben az történhet, hogy a bíróság - egy gyermek érdekében - úgy dönt, hogy egy vallásos csoportnak egy bizonyos cselekedete botrányos vallásos magatartásnak számít. Ha már egyszer ez a jogi precedens megszületik, ezt később más ügyekben fel lehet használni az eredeti definíció kiterjesztésére, hogy milyen vallásos magatartások számítanak botrányosnak, és jogilag meg lehet ezeket támadni, akár érint az eset gyermekeket, akár nem. Kertelés nélkül ez azt jelenti, hogy nekünk kellene megnyitni azt a kaput, hogy a bíróság megállapíthassa, melyik vallásos meggyőződés elfogadható, és melyik nem.

- Na és a vallásszabadság? - kérdezte Lester Sutter, a gyülekezet egyik rangidős tagja. - Mióta mondhatja meg nekünk a kormányzat, hogyan éljük az életünket, és hogyan neveljük gyermekeinket?

- Pontosan erről van szó. Ez itt az igazi kérdés, és szeretném, ha ezt valamennyien megértenétek. Ez a per nem az elfenekelés, a démonizálás vagy valami ehhez hasonló dolog körül forog. Az ASzJE áll az egész mögött, és biztosak lehettek abban, hogy olyan jogi precedensek kimunkálásán fáradoznak, amelyek lehetőséget biztosítanak a szövetségi kormánynak arra, hogy felügyeletet gyakoroljanak a vallás és az egyházi iskolák fölött.

- Ezt nem tehetik meg - vetette közbe Amy Ryan.

- Pedig pontosan ezt teszik - ellenkezett Brent.

- Na és az alkotmány?

Brent vállat vont.

- Ugyan mit számít az?

Corrigan közbeszólt:

- Brent megértett engem. Manapság az az általános felfogás, hogy az alkotmány egy „élő dokumentum”, amelyet a bíróságok átértelmezhetnek, amint a társadalom erkölcsileg fejlődik.

- Vagy romlik, erkölcsileg - helyesbített Frank Parmenter.

- Vagy szellemileg - mondta Mark. - Hallgassatok rám, ez nem egyszerűen egy jogi csata. Ez egy szellemi csata, ezt ne felejtsetek el!

- Igen - helyeselt Brent. Egy kicsit megváltozott a hozzáállása: - És mi van akkor, ha ez tényleg egy démon volt? Hamarosan törvényellenes dolog lesz kiűzni őket.

- Na de feltétlenül azt kell tennünk, amit a kormány mond? - kérdezte Tim Farmer. - Mit csináltak az apostolok? Nem engedelmeskedtek a zsidó vezetőknek, amikor megparancsolták nekik, hogy ne tanítsanak Jézusról.

Corrigan válaszolt:

- Ez egy fontos kérdés, és ezt mindenkinek komolyan fontolóra kell vennie: dönthettek úgy, hogy nem engedelmeskedtek az emberi törvényeknek, ahogyan az apostolok is tették, és inkább Isten Törvényének engedelmeskedtek az emberi törvények helyett...

- Tegyük ezt! - vágott közbe Frank Parmenter.

- Azonban - sietett Corrigan hozzátenni - ne felejtsetek el, hogy az apostolokat bebörtönözték, megverték, megkínozták, és mártírhalált haltak álláspontjuk miatt. És amint már korábban említettem, Pál és Silás kiűzött egy démont Filippiben, és ezért a börtönben találták magukat. A polgári engedetlenségnek ára van.

Mély csend szállt a szobára. Corrigan folytatta:

- És ez az ár súlyos károkat okozhat a szavahihetőségeteknek ebben a perben. Nehezebb lesz jogaitokat érvényre juttatni. Természetesen a lelkiismeretetekre kell hallgatnotok Isten előtt. Találunk igei példákat a polgári engedetlenségre is: a zsidó bábák, akik megsértették a fáraónak azt a rendeletét, hogy öljék meg a zsidó fiúgyermekeket; Ráháb, aki elrejtette a kémeket; az apostolok, akik prédikáltak Jézus nevében, amikor azt parancsolták nekik, hogy ezt ne tegyék. De az én tanácsom az, hogy először csináljuk végig ezt az ügyet, a jó öreg Rómaiakhoz írt levél 13. fejezetének javaslata szerint. Jobb helyzetben lesztek a tárgyaláson.

- És mi van akkor, ha veszítünk? - kérdezte Brent.

- Nos akkor... - Corrigan tétovázott, és válaszát mérlegelte. - Akkor meg kell tennetek, amit meg kell tennetek. - Sietve hozzátette: - De kérlek, ne felejtsetek el, hogy a jogi eljárások nagyon hosszadalmasak. Türelemmel kell lennetek, és ne kövessetek el semmi olyan elhamarkodott dolgot, ami ronthatná a győzelem lehetőségét. Ne felejtsetek el, hogy az ASzJE országos méretűre akarja dagasztani ezt az ügyet, amennyire csak meg tudják ezt tenni. Fel akarják kelteni a média érdeklődését, és annyi rossz hírt akarnak a közvéleménnyel elhitetni rólatok, amennyit csak tudnak. Fel fogják használni ezt a „naponkénti gondoskodás” törvényt is, és szövetségi bíróságokra mennek majd vele, úgyhogy ennek az ügynek nagyon könnyen lehetnek olyan káros következményei, amelyek hatással lehetnek minden más egyházra, minden más keresztény iskolára is az egész országban. Ma este nemcsak saját magatokról hoztok döntést, hanem testvéreitekről is, szerte az országban. Ti vagytok az első dominó a sorban! Ezt ne felejtsetek el!

- Az első dominó - ismételte csendesén Brent, és a fejét rázta ettől a gondolattól. - Emberek, úgy tűnik, mintha elkezdődne az üldözés.

Mark közbeszólt:

- Mi tehát a következő lépés, Wayne?

- Azt hiszem, most jön a dolog legnehezebb része. Interrogációt kell küldenünk a másik félnek, meg kell szereznünk a vallomásukat, és fel kell építenünk a védekezésünket. Azoknak, akik nem tudják, mit jelent ez a szó, elmagyarázom. Az interrogáció egyszerűen egy egész sor

kérdés, azoknak a dolgoknak a listája, amiket meg akarunk róluk tudni. Tudni akarjuk, mi a panaszuk ellenünk, és hogy milyen ismeretek birtokában vannak, hogy megfelelő választ adhassunk érvelésükre, bármi legyen is az. A tanúvallomások megszerzése egyszerű. Találkozunk azokkal a tanúkkal, akik ellenünk fognak vallani, és eskü alatt válaszolnak a kérdéseinkre a bírósági jegyző jelenlétében, aki szó szerint leír mindent, amit mondanak. A másik fél ugyanezt fogja tenni a mi tanúinkkal, és feltehetően mindkét fél tudni fogja, milyen vallomásokat és bizonyítékokat fog ellenfele előterjeszteni, így már a tárgyalás előtt mindenki megfogalmazhatja érveit.

- És mit tehetünk mi? - kérdezte Jack Parmenter, és minden jelenlévő arcán látszott, hogy egyetért ezzel a felvetéssel.

- Nos... - Corrigan a mennyezetre pillantott, keresve a választ. - Minden ügyvéd annyit ér, mint amennyi információval rendelkezik, és amint ezt már a pásztorotokkal és Tom Harrisszel megbeszéltem, nekem nem áll módomban mindezt elvégezni. Én... - nem volt biztos benne, hogy ki kell-e mondania következő gondolatát. - Nos, bizonyos megszorításokkal azt állítom, hogy nyilvánvalóan agresszív emberekkel állunk szemben, akik jól szervezettek, ambíciózusak, és nagyszerű összeköttetésekkel rendelkeznek az egész országban, minden csak egy telefonjukba kerül. Komolyan veszik ezt a dolgot, mindenáron győzni akarnak, módszereik pedig nem mindig becsületesek...

- Más szavakkal, ez egy szélhámos társaság - összegezte Brent.

- Nos... - Corrigan felemelte kezét. - Azt hiszem, nem vitatnám ezt a véleményt. Azt akarom elmondani, hogy szükségetek lesz egy nyomozóra, egy olyan valakire, aki fel tudja tárni azokat a tényeket, amelyeket ellenfeleink okvetlenül el akarnak titkolni. Már volt dolgom az ASzJE-vel korábban, és nem hajlandók együttműködni, ha információkról vagy az interrogációk megválaszolásáról van szó. Alattomosak és könyörtelenek, összejátszanak egymással, és nagyon elővigyázatosak. Egy olyan valakire van szükségetek, aki - természetesen a kereszténység korlátain belül -, de ugyanolyan könyörtelen tud lenni, és kinyomozza azokat a dolgokat, amelyeket tudnotok kell, még akkor is, ha az ASzJE el akarja ezeket palástolni. Ehhez idő, ügyesség és gyakorlat szükséges. Olyan ember kell nektek, aki ezt véghez tudja vinni.

- És ki az, akit ebben az ügyben felhívhatnánk?

- Nem tudok senkiről itt a közelben, aki ezt annyiért vállalná, amit ki is tudnátok fizetni.

Váratlanul megszólalt Ben Cole:

- Talán én meg tudom csinálni. Úgyszincs most munkám, egy ideig különben is ráérek.

Amy Ryan előrehajolt, hogy láthassa Bent, mert néhányan eltakarták előle.

- Ben, nem is tudtam, hogy nincs munkád. Mi történt?

Ben vállat vont.

- Hosszú történet.

Bev egy pillantást vetett férjére.

- Nem akarod elmondani? - Ben tétovázott, ezért Bev belevágott: - Gyanús dolgokról akartok ügyis nyomozódni, és én azt hiszem, Ben valami olyasmibe ütötte bele az orrát, amit bizonyos emberek el akartak előle titkolni. Tudom, hogy valaminek a nyomára akadt.

- Ez nem tartozik a tárgyhoz - mentegetőzött Ben.

De Bev nem hagyta annyiban a dolgot. Magas, vékony, atlétaalkatú nő volt, és nagyon kitartó tudott lenni, ha az igazságért kellett harcolni.

- Lehet, hogy nagyon is idetartozik. Hallottatok arról az öngyilkosságról, ami néhány héttel ezelőtt történt?

Egyesek tudtak róla, mások nem. Kevesen értették, mi köze lehetne ennek bármihez is.

- Ben azt gondolja, hogy gyilkosság történt, de a főnöke el akarja tussolni. Azt hiszem, nagyon közel járt ahhoz, hogy valamire rájöjjön, ezért rúgták ki.

Ben felemelte mindkét kezét, és védekezően mosolygott.

- Hát, ez egy hosszú történet. Majd máskor elmesélem mindenkinek.

Mark komolyan hozzátette:

- Ben, imádkozni fogunk ezért ma este.

Ben bólintott.

- Köszönöm. Egyébként csak annyit akartam mondani: boldog vagyok, hogy megtehetem, ami rajtam áll. Majd én koptatom a lábamat, csak beszéljük meg, mit kell csinálni!

Mark köszönetet mondott Wayne Corrigannek, és a szoba közepére lépett.

- Kezdjük el imádkozni! Azt hiszem, a tennivalók egész hegye áll előttünk, és mindenféle harc, amit nem csak természetes szinten kell megvívunk; emberi cselszövések ellen fogunk küzdeni, a bíróságon ránk várakozó fondorlatok ellen és egy nagy pénzügyi kihívás ellen, amit ez a helyzet jelent. De egyik harcban sem leszünk sikeresek, ha mindenekelőtt nem ott hadakozunk, ahol az igazi csata zajlik, ez pedig a szellemi világ.

- Pásztor - szólalt meg Donna Hemphile -, mondhatok valamit?

- Csak rajta!

Donna felállt, és az összegyültekhez fordult:

- A vereség szellemét érzem ma a csoporton, és azt akarom, hogy mindenki tudja: ezt nem kell elfogadnunk! Isten a mi győzelmünk, és Ő már győzött értünk! Csak annyit kell tennünk, hogy kilépünk és elvegyük ezt a győzelmet, egyszerűen leszedjük, mint egy érett gyümölcsöt!

- Nagyszerű! - kiáltott fel valaki.

Donna tovább folytatta ezt a gondolatmenetet. Ha beszélni kezdett a gyülekezethez, az általában mindig hosszabbra sikerült, mint szükséges lett volna, de szavai mindig bátorítóan hatottak, ezért megtanultak elnézőnek lenni vele szemben.

Tal érezte, hogy Isten Szellemé szól, és észrevette, hogy Cathy Howard hallja az Úr gyengéd hangját.

Cathy előrehajolt, és Mark fülébe súgta:

- Édesem, valami visszahúzó erőt érzek. Nem bízom benne.

A férfi megszorította a kezét, ezzel nyugtázta szavait.

Donna nem hagyta abba:

- Jogunk van kimondani azt, amiről azt akarjuk, hogy megtörténjen! Meg kell vizsgálnunk a szívünket, hogy megtaláljuk azt az erőt, ami a miénk!

Oké, elég volt! Mark gyorsan és nagyon udvariasan átvette a szót Donnától, és így folytatta:

- Most hívjuk segítségül az Urat, kérjük az Ő segítségét és vezetését ebben a dologban! Amint Jonatán mondta, az Úrnak mindegy, hogy sok vagy kevés által győz. Isten velünk van. Tudja irányítani az eseményeket. Imádkozzunk!

A szentek egyesültek az imában, a dicséretnek és könyörgésnek egy igazi harmóniájában. Megegyeztek egymással szívükben, és valamennyien egy akaraton voltak. Kérték az Úr különleges vezetését Wayne Corrigan számára az ebben az ügyben végzett munkájához, és kiáltottak Jézushoz az iskoláért. Jack Parmenter imádkozott az iskolában maradt gyermekekért, hogy tanításuk és szellemi nevelésük továbbra is erőteljes és tiszta maradjon. Mrs. Fields könyörgött Tomért, hogy az Úr erősítse meg, és adja vissza neki gyermekeit. Brent Ryan imádkozott Lucy Brandonért és a többiekért, akik feljelentették őket, Mark pedig közbenjárt Benért, és azért, hogy kapjon munkát.

Tal jónak érezte az imádság összhangját - ugyanakkor zavarta őt valami rossznak a jelenléte a csoportban. Pusztító valahova, valahogyan bejuttatott egy láthatatlan, alattomos kórokozót, és Tal érezte, hogy ez egyre növekszik. Pusztító jó munkát végzett, a fertőzést szinte lehetetlenség észrevenni, nehéz lesz majd leleplezni, és ha a Mennyei Sereg le is rántja róla a leplet, az emberek szívének kell megváltozni, hogy a kórokozót ki lehessen irtani.

A szentek nem érzékelték ezeket a rejtett erőket, és a szokásos módon folytatták az imát - ez a szellemi aktivitás és világosság pillanatnyilag elégnak bizonyult.

Ben segítségért fohászkodott, bármilyen segítségért, amit az Úr eléjük hozhat - valakit, aki tudja, mit kell tenniük, hova kell nézniük, hogyan kell harcolniuk.

Ekkor Tal utasítást kapott a Mennyből.

- Indulás! - kiáltotta.

Nathan továbbította a parancsot a két hírnöknek, akik közvetlenül a ház mellett várakoztak:

- Indulás!

A két hírnök azonnal ragyogóan fénylő alakot öltött, és tündöklő szárnyaik csapásaival belerobbantak az égbe. Egyre magasabbra szárnyaltak fel, Bacon's Corner városa pirinyó fények halmazává zsugorodott alattuk, majd elveszett a farmok foltjaiból összefércelt hatalmas sima asztalon. Keletnek vették az irányt. Zöld dombok és erdővel borított hegyek fölött haladtak el úgy, mintha ez csak egy kis ugrást jelentett volna a számukra. A kanyargó folyók, a vidéki utak és az autópályák sűrű csíkjai feltűntek előttük, majd egy szempillantás alatt a semmibe is olvadtak mögöttük.

Megérkeztek úti céljukhoz, egy farmokkal és vidéki tájjal körülövezett másik fényhalmazhoz - bár ez sokkal nagyobb volt, mint Bacon's Corner. Zuhanórepülésben ereszkedtek lefelé ezekhez a fényekhez, melyek egyre növekedtek alattuk. Utcák, fasorok, lakótömbök hálózata bontakozott ki, felismerhetővé vált egy új sétálóutca, illetve egy furcsa egyetemi város is. A főútcán még élénk forgalom mutatkozott, az autók úgy mozogtak, mint kivilágított gyufásdobozok, melyek hátuk mögött vörös csóvát húztak, reflektoraik fénye pedig egyetlen fehér csíkká olvadt össze. Az utcai világítás meleg, barátságos borostyánszínben izzott. A főutca fölötti dombon ott pislákol a teraszok világítása minden házon, ahol a családok összegyűltek napi munkájuk végeztével egy kis vacsora utáni csemegére vagy egy futballmeccs megtekintésére a televízióban.

A két hírnök kijött a zuhanórepülésből, és a városka főutcája fölött suhantak két ragyogó csíkot húzva maguk után a közvilágítás két lámpasora között. Lelassítottak, és lebegni kezdtek egy kis utcai iroda fölött, amely egy új pékség és egy kerékpárszaküzlet között helyezkedett el. Áthaltak a tetőn, és az utcára néző irodában kötöttek ki.

Nem tartózkodott bent senki, a munkaidő már véget ért. Egy pillanatra körülnéztek. A városi újság egyszerű kis otthona nem sokat változott, mióta utoljára itt jártak. Még ott állt a három öreg íróasztal, de az egyik írógépet egy számítógépre cserélték, és új telefonkészüléket szereztek be: ezen nem egy, hanem két városi vonal érhető el.

A szerkesztő üvegezett szobája is maradt a régi - egy félreeső zugként húzódott meg ebben a zsúfolt, szűk kis épületben, és most is egy kicsit rendetlennek tűnt. Az asztal fölött a falon függő naptárba be volt jelölve a szerkesztő kedvenc futballcsapatának az aktuális évadra tervezett összes meccse. Az íróasztal egyik sarkán, ahová nem tévedt egyetlen papírdarab, hasáblevonal vagy fénykép sem, egy kedves, vörös hajú nő bekeretezett fényképe állt, egy másik fotó pedig valószínűleg a leányáról készülhetett, aki szintén kedves arcú és vörös hajú volt.

A szerkesztői iroda védett kis szigete mögött a telexszoba található. A hírnökök ellenőrizték a legfrissebb táviratokat. Megtalálták azt, amelyiket keresték, s szépen leszakították a többi üzenetről, átvitték a szerkesztő szobájába, és odatették pontosan asztal közepére.

Ezután türelmesen várakoztak. Észre fogja venni. Azért is jöttek, hogy meggyőződjenek róla, hogy ez megtörtént.

* * *

Pontosan nyolc órakor egy kulcs fordult meg a bejárati ajtó zárjában, az ajtó kinyílt, a fölötté elhelyezett kis csengettyű csilingelt. Belépett a szerkesztő, felkapcsolta a világítást, feljebb csavarta a hőfokszabályzót, felakasztotta kabátját, és a kávéfőző felé indult. Beletette a kávé, öntött bele vizet, bekapcsolta, majd belépett az irodájába.

A két hírnök ott állt, és minden mozdulatát figyelte. A férfi még nem nézett az íróasztalára, ehelyett a hivatalos jelentések között keresgélt valamit a táblán. Néhány érthetetlen szót motyogott csalódottságában valakiről, aki nem csinált meg valamit, amit meg kellett volna tennie, és meg is ígerte, hogy megteszi. Leejtett néhány rajzszöveget, úgyhogy össze kellett ezeket szednie. Majd miután néhány papírdarabot leszedett a falitábláról, a többit fel tudta tűzni egyenként, egyetlen rajzszöggel sem kellett kettőt rögzítenie - ezzel nagyon meg volt elégedve.

Ezután odament az asztalán lévő telefonhoz, és felvette a kagylót. Pillantása a telexre esett, amelyet a hírnökök tettek oda, de különösebben nem keltette fel még a figyelmét.

Az Úr szólt!

A hírnökök világosan hallották az Ő hangját, és nagyon szerették volna tudni, hogy ez a nagydarab, vörös hajú ember is meghallotta-e. Még nem tárcsázott, csak tartotta a kagylót a feje mellett, de nem mozdult. Egy pillanatra így maradt.

Kicsit megrázta a fejét - szokása szerint éppen csak megrezzent -, majd tárcsázni kezdett.

Az Úr újból szólt.

Abbahagyta a tárcsázást, és letette a kagylót. A hírnökök közelebb húzódtak, hogy mindent jobban lássanak.

Igen, a jelentést olvasta - a napokban történt westhaveni meghallgatásról és a keresztény iskolában történt botrányról szólt, ami megrázta azt az apró, ismeretlen, Bacon's Corner nevű mezővárost.

Az Úr szólt. A nagy ember leült az íróasztalához és figyelt, kezében tartotta a beszámolót, és lassan elolvasta még egyszer.

Végül mély hangján, amely a korai időpont miatt még egy kis rekedt tónust is kapott, megszólalt:

- Uram... mit akarsz, hogy cselekedjem?

Az Egyesült Államok keleti partjának közelében, egy festői szépségű folyó fölött emelkedő zöld dombok között, a világ minden tájáról odaérkező emberek egy különleges helyet találtak. Nagy odaszántsággal és fáradságos munkával, de szemük előtt a jövő látomásával átalakították a Keresztény Legényegylet egy régi táborát egy különleges egyetemi táborrá, a tanulás, a személyes fejlődés, a közösségi élet és a pihenés helyévé. Az Omega Művelődésügyi Tanulmányi Központ fennállásának tizennegyedik évében járt most, és évről évre erőteljesen növekedett. Tanárok, különféle szakemberek, tudósok, művészek, értelmiségiek és a világ sok nemzetéből származó, az élet különféle útjait járó szellemi zárándokok segítették elő fejlődését. Az a szellem, amely összekötötte őket egymással, és motiválta őket, az a világ békéjének és egységesítésének látomása és reménysége volt, a természet ritmusával és az univerzum örökké tartó tágulásával való egység utáni vágy, a változásra való készítés iránti engedelmisség, az ismeretlen kihívásának elfogadása.

A szomszédok a különféle árnyalatú meghatározások egész sokaságával jellemezték az Omega Központot, amelyek között szerepelt „az emberben rejlő képességeknek egy igazi előhada” megnevezésétől a „sátáni kultusz” vádjáig minden. Azok, akik a központban dolgoztak, éltek és tanultak, ezt természetesnek vették. Tudták, hogy nem mindenki fogja azonnal megérteni küldetésüket és céljaikat, de ragaszkodtak az álomhoz, az emberiség egységesítéséhez, amely egy adott időben meg fog majd valósulni. Odaszánták magukat ennek megvalósítására.

Péntek reggel volt. Cree kiterjesztett és mozdulatlan szárnyakkal, mint egy sirály, vitorlázott a tábor szegélyező juharfák csúcsának magasságáig, és elsuhant a Pál-tó tükörsima felszíne fölött, csendesén maga mögött hagyva a kis nyaralókat, a kikötőhidakat és a partra húzott kenukat. A központ mögé akart eljutni, és remélte, hogy el tudja kerülni a főépület környékén feltehetően őrt álló szellemeket.

Lassított, és csendesén leszállt a strandon. Harmatos homok szegélyezte a partot, a tóról köd szállt fel. Evezős csónakok feküdtek felfordítva állványukon, az úzás céljára elkerített víz felszíne hibátlan tükörként verte vissza a csónakház képét. Az egyik oldalon, kissé hátrébb a fák között állt a raktár. Cree átbújt a falon, és egy nagyszerű rejtékhelyet talált az evezők, a labdák és a teniszütők között.

Majd hallgatózni kezdett. Egyetlen nesz sem hallatszott. Az időzítés jónak bizonyult, a központ most szinte teljesen elhagyatottnak tűnt. Az a csoport, amelyik itt töltötte a hetet, csütörtök este tanulmányait befejezve összecsomagolt és távozott, a hétvégi csoport érkezését pedig aznap estére várták.

És ami a legfontosabb: távol lehet a hely fejedelme, mivel magabiztosan úgy érezte, hogy az átmeneti nyugalom idejére kicsit lazíthat. Valószínűleg valami gonosz megbízatást hajtott végre démoni hordáinak társaságában. Annak a néhány hűséges szentnek az imái a távoli Bacon's Cornerben megtették a magukét: az imafedezet vékony volt, és még mindig egyre fogyott, de pillanatnyilag elegendőnek látszott, feltéve, hogy Cree és harcosai jól időzítették a dolgokat.

A mennyei harcosok azért jöttek, hogy megkeressék a tantestület egyik tagját, egy hölgyet, aki a tanszemélyzet egyik szobájában lakott.

Cree, aki pontosan úgy nézett ki, mint egy indián - erős, bronzsínű karja és hosszú, vállig érő, ébenfekete haja utalt erre -, olyan észrevétlenül tudott lopakodni, és olyan fortélyosan taktikázott, mint egy gyakorlott vadász. Éles szemével kinézett az ablakon, és látta, mi történik a tó túlsó partján. Kivonta kardját, és az ablakon keresztül megcsillantotta a hegyét.

A közeli fákról, a tavon ringatózó csónakokból, a nyaralókból, a csónakházakból és a tó túlsó partján álló vastag fákból aprócska fénypontok válaszoltak jelzésére: angyali kardok százainak a hegye villant meg.

Minden harcos elfoglalta a helyét. Készen álltak.

Cree a kardjával gyorsan leadott egy jelzést. Egy harcos tűnt elő az egyik evezős csónak mögül, átfutott a vízen, zezugos vonalban áthaladt a fák között, és csatlakozott a raktárban rejtőzködő Cree-hez. Egy másik harcos a csónakház falából bukkant elő, átrohant a vízen, az uszoda öblében lebukott, majd ő is eltűnt a raktárban. Két további angyal tette teljessé a Cree által kívánt létszámot: ők fáról fára ugrálva és alacsonyan repülve jutottak el hozzájuk. Egy pillanatra megbújtak a raktárban, szorosan a falhoz lapultak, füleltek, figyeltek.

- Hamarosan felébred - mondta Cree. - Négyen fognak vigyázni erre a nőre. Nem erősek, de annál nagyobb a számuk. Ne hagyjátok őket kiáltani!

Elővették a kardjukat, és végigmentek a táboron, határozottan és könnyedén osontak az egyik épülettől a másikig, az egyik fától a másikig.

* * *

- Persze most, miután a herék kirepültek a királynővel, már nem jók semmire, ki kell őket dobni a kaptárból a szemétkébe. Heh! Ismerek egy csomó férfit, akik pontosan ilyenek: csak enni tudnak meg párizni.

Mr. Pomeroy egy vidám kis nyugdíjasként élte napjait. Farmernadrágot, flanelinget és bakancsot viselt, és a méhekről, az ő hobbijáról és rögeszméjéről beszélt. Sally hagyta, hadd beszéljen. Minél többet beszél, annál kevesebbet kell neki mondania, és annál kevesebb kérdésre kell válaszolnia saját magával kapcsolatban.

Mr. Pomeroy öreg Chevrolet kisteherautójával utaztak. Az autó rakodóterében kapott helyet a kaptárak szállításához használatos állvány. A karosszéria pedig jobb oldalt be volt horpadva, mert a kisöreg nekiment egy fának, amikor megpróbált kihúzni a földből egy másikat - és ezt mind el is mondta Sallynak. Éppen egy méhészkollégájához tartott, hogy a kaptárakat megnézzék, amikor meglátta az országúton gyalogló magányos lányt. Farmernadrágot és egy régi, kék dzsekit viselt, kék kötött sapka volt a fején, a vállán pedig vászonszatyor. Barát-ságosnak tűnt, egyáltalán nem úgy nézett ki, mint egy egyedül utazgató stoppos. Így hát félreállt a kocsival és felvette, majd egy rövid leckét adott neki a stoppolás veszélyeiről, utána pedig megkérdezte tőle, merre tart.

- Az Omega Központba - válaszolta a lány.

Elutasító reagálásra számított ettől a hagyományos gondolkodású férfitől, de ő már hozzászokhatott a központ létezéséhez, és nem adta tanújelét erős érzelmeknek, csak kevés érdeklődést mutatott.

- Érdekes hely lehet - jegyezte meg.

- Nem tudom. Már évek óta nem jártam ott.

- Hát... valamennyien keresünk valamit, ugye?

Sally nem óhajtott egy mélyebb beszélgetésbe belebonyolódni, de valamit válaszolnia kellett:

- Igen, így van.

- Tudja, én azt tapasztaltam, hogy a Biblia Istene nagyszerű választ jelent a kérdéseimre. Gondolt már erre valaha?

Sally észrevette a méhészsíkokat és a védőfátylat az ülés mögött, és erre a témára terelte a beszélgetést:

- Ön méheket tart?

Ez váltotta ki Mr. Pomeroyból, hogy elkezdjen beszélni dolgozókról, herékről, királynőkről, kaptárakról, mézről, pergetőkről stb. Stb. Sally boldog volt. Ez elfordította a társalgást a kellemetlen témákról, és megmentette őt attól, hogy beszélnie kelljen.

- A központ ezen az úton van, innen néhány mérföldnyire. Egészen a kapuig tudom vinni magát... Megfelel?

* * *

A tanárok szállását egy új, kétemeletes épület foglalta magába, amelyben húsz hálószobát alakítottak ki. A sötétre színezett, rovátkolt furnérlemez falak és a fából készült zsindelyek nagyszerűen illeszkedtek a tábor általános képéhez - a rusztikus stílus és a praktikus erdei jelleg ötvöződött. Cree és harcosai bőségesen találtak rejtekhelyet a sűrű csapadékosban, közvetlenül a hátsó ablakok alatt.

Az épület egyik végénél egy sötét, nyálkás bőrű kéz nyúlt ki a zárt ablak üvegén keresztül, az ezüstös karmok szórakozottan kapirgálták a falat. Valóban tartózkodtak a helyszínen ellen-séges szellemek. Ez a tanári kar egy tagjának a démona lehetett. Ez volt az illető szobája.

Az épület másik oldalán nem helyeztek el ablakokat, és néhány hatalmas fa takarta azt a falat. Cree kijelölt egy őrt, majd a többi négy harcos a bozótból figyelő őrfedezete alatt belebújt ebbe a falba, s belül felemelkedtek, és eltűntek a padláson. Ezután az őrfedező is követte őket.

Ott guggoltak a szarufák alatt, lábuk belemélyedett a rózsaszínű üveggyapotba. Ekkor meghallottak egy gyenge, szűkölő hangot, amely úgy szólt, mint a hegedű a kezdő zenész kezében. Az egyik, tőlük nem túl távoli szobából jött ez a hang. Odamentek, a tetőszerkezet gerendái áthatoltak a mellkasukon, amint mozogtak. Most pontosan a hang forrása fölött álltak.

Cree előrehajolt, lassan belemélyesztette fejét az üveggyapotba és a mennyezet keresztgerendáiba, és bekukucskált a szobába.

Ez az! Megtalálták Sybil Denning szobáját. Egy szívélyes, idősebb asszonyét, aki már sok éve tanított. Ágyában szundikált az ébrenlét határán. Szemmel láthatólag valami kellemeset álmodott, és még nem akarta kinyitni a szemét.

Ágya szélén egy játékos, incselkedő szellem mozgatta ujjait az agyában, mintha egy tányér levest kavargatna, halkán énekelgetett magában, közben néha felkacagott, és mondott valami zavaros dolgot, amint képeket festett az elméjében.

- Ezt élvezni fogod - ingerelte őt károgó hangon. - Gyerünk... lépj ki a testedből, és érintsd meg a Holdat...

Még három szellem időzött a szobában: az egyik a falon lógott, mint egy denevér, egy másik hanyatt feküdt a szőnyegen, és karmos lábait az égnek meresztette, a harmadik meg az ágy végében hevert, mintha aludna. Csintalankodó kisfiúkra emlékeztették Cree-t, akik elbújtak egy tiltott helyen, és jókedvűen rosszkodnak.

- Miért ugyanazt az álmot adod neki mindig? - kérdezte a falon lógó szellem.

- Miért ne? - válaszolta az álomfestő. - Hiszen mindig elhiszi.

- Én ezt jobban tudom csinálni.

- Ma este te következel.

Cree a harcosaira nézett. Készen álltak.

Az álomfestő sárga szeme szinte táncolt, annyira élvezte a saját ügyességét:

- ÓÓÓÓÓ... Emlékszel erre a helyre? Már jártál itt. Ez is te vagy!

Vakító villanás! Négy angyal négy démon ellen! Villogó kardok és vörös füst!

Mrs. Denning felriadt.

Ó! Reggel van! Mit is álmodott? A Holdon sétált, megérintette, és olyan ismerősnek tűnt a számára, mintha már járt volna ott. Igen! Milyen csodálatos! Lehet, hogy igaz is volt, csak a felejtés fátyla eltakarta. Egyszer majd analizálnia kell, mit is jelenthet ez.

Felült. Kipihentnek érezte magát, de energikusnak nem. Valami miatt nem érezte a szokásos inspirációt. Talán az egész heti munka kiszívta az erejét.

Cree és harcosai újból összegyűltek a padláson, hogy szemmel tartsák őt. Mrs. Denningén kívül senki nem volt a szobában.

Felkelt, felöltözött és lement a lépcsőn. Talán egy rövid séta ebben a csípős, tiszta, reggeli levegőben újra felébreszti belső energiáit, és az alkotás élettereje újból áradni kezd benne. Eddig ez mindig működött.

* * *

- Hát itt volnánk - jelentette ki Mr. Pomeroy, és odahajtott egy széles, sóderrel felszórt úthoz, amely visszakanyarodott az erdőbe. Az út mellett egy hívogató tábla állt, amelybe homokfúvással marták bele a feliratot: OMEGA MŰVELŐDÉSÜGYI TANULMÁNYI KÖZPONT.

Sally kinyitotta az ajtót, és kiugrott:

- Nagyon köszönöm!

- Isten áldja meg! - válaszolta a kedves kis ember.

Micsoda egy hagyományos gondolkodás! - gondolta Sally. De hangosan csak ennyit mondott:

- Úgy lesz. Vigyázzon magára!

A férfi bólintott, és elmosolyodott. Sally becsukta a kocsiját, és levette vászonszatyját az autó rakfelületéről. Integgett, és a férfi elhajtott, nyilvánvalóan egyfolytában a méhekre és a kaptárakra gondolt közben.

Az autó hangja elhalt a távolban, és a hegyi reggel csendjét egyetlen nesz sem zavarta többé. Sally egy pillanatig mozdulatlanul állt, és a feliratot nézte. Úgy látta, hogy egy részét átfestették, ettől eltekintve nem változott. A kavicsos út is ugyanolyannak tűnt. Hány éve már? Legalább tíz.

Félt, de meg kellett próbálnia. Elindult a kis úton, és figyelmesen nézelődött jobbra-balra. Megpróbált visszaemlékezni mindenre. Remélte, hogy semmi sem fogja összezavarni a figyelmét, és nem lesz része semmilyen meglepetésben.

* * *

Mr. Pomeroy öreg kocsija bögő motorral felment a hegyi úton, amely egy hatalmas kanyart írt le. Amikor az út egy sűrű liget mögé kanyarodott, az autó hangja hirtelen elenyészett, helyette selymes szárnyak suhogása hallatszott.

Ott, ahol az út újból láthatóvá vált, kiterjesztett szárnyakkal, kardját a kezében tartva megjelent a magasban Si, a sötét bőrű kelet-indiai. Meredeken emelkedve kanyarodott vissza a központ felé.

* * *

Mrs. Denning egy kicsit jobban érezte magát odakint a friss levegőn, amint az osztálytermek és a nagy közös helyiségek épületét összekötő sima aszfaltúton gyalogolt. A táborban hamarosan újból nyüzsögni fognak az emberek, és vége lesz ennek a nyugalmas egyedüllétnek, amely most nagyon kellemes. Itt egy mókusz szalad fel a fára, és milyen szépen csivitelnek a madarak!

Hát ez meg mi? Ilyen korán érkezett valaki? A sportpálya mögött egy fiatal hölgy közeledett a főúton az épületegyüttes felé. Tekintetük találkozott.

Cree megérintette Mrs. Denning szemét. Nyugi... ne nagyon bámuld meg! Majd beugrott a fák közé, és eltűnt. Készenlétben, de láthatatlanul ott lapult a többi harcos is.

Sally gondosan megnézte a nőt, aki felé közeledett. Nem tudta biztosan, ki is lehet. Félt attól az eshetőségtől, hogy már ismerték egymást korábban. De ment tovább.

Végül a két nő szemtől szemben állt egymással a furcsa nevű, Log Cabin kávézó előtt.

- Jó reggelt! - köszöntette Mrs. Denning. - Kihez van szerencsém?

Sally mosolygott, de gondolatai azonnal messze kanyarodtak, több mint tizennyolc évvel vissza a múltba.

Ismerem ezt a nőt!

Az előtte álló nő, aki szürke nadrágot és az Omega Központ szokásos, hosszú ujjú pólóját viselte, tizennyolc évvel idősebb lett, megöszült, és arca kicsit ráncosabbá vált. De azok a szürke szemek ugyanúgy szikráznak, és feje is ugyanolyan játékosan mozog, amikor beszél. Ez Sybil Denning!

Sally végül nagy nehezen megszólalt, és eszébe jutott az a név, amelyen be akart mutatkozni:

- Ööö... Nevem Bethany Farrell. Átutazóban vagyok, és valaki azt mondta, hogy itt meg lehet szállni.

Mrs. Denning elmosolyodott.

- Ó, persze. Vannak sátraink és néhány kis faházunk. Ma délután jön egy csoport a hétvégére, de nem lesznek sokan. Biztos, hogy marad szabad helyünk. Mik az elképzelései?

- Csak egy meleg hely, ahol meghúzhatom magam, néhány takaró, esetleg egy matrac.

Mrs. Denning felnevetett.

- Ennél különb helyel is szolgálhatunk! Figyeljen ide, az iroda csak néhány óra múlva nyit. Azt hiszem, Galvinék már ébren vannak. Talán kinyitják a kávézót, és kaphatunk ott egy csésze kávé.

- Nagyszerű!

Mrs. Denning a Log Cabin felé indult. Sally követte.

- Egyébként Sybil Denning vagyok.
- Örülök, hogy megismerkedtünk.
- Bocsásson meg, de milyen nevet is mondott?
- Bethany Farrell.

Mrs. Denning megállt a kávézó előtti nagy udvaron.

- Bethany Farrell... - Sallyre bámult. - Honnan olyan ismerős nekem? Hogy írja a családi nevét?

- F-a-r-r-e-l-l.

Mrs. Denning finoman megrázta a fejét.

- Nem... ez nem ismerős. Mondja, találkoztunk már valamikor?

* * *

Mulligan őrmester a telefonhívás után azonnal a postára hajtott. Nyugodtan leparkolt, higgadtan felment a lépcsőn, és csendesen megkereste Lucy Brandon postamestert, de utána csaknem kirobbant belőle a feszültség.

- Helló, Lucy - köszönt, valószínűleg túl hangosan.

- Ó helló, Harold! - válaszolta a nő a pult mögül.

Az egyik állandó ügyfélnek segített éppen azt eldönteni, hogy ajánlott küldeményként adjon-e fel valamit, vagy sem, és a hölgy mintha nem tudott volna választani. Lucy odafordult Debbie-hez, aki éppen egy doboz csibét nyújtott át egy fiatal középiskolásnak, aki nagyon meglepődött a csomag tartalmán.

- Debbie, segítenél Mrs. Barcinónak?

Debbie odalépett, és megnézte a mérlegre helyezett csomag súlyát.

- Nem sürgős küldeményként küldi, ugye?

Mrs. Barcino még mindig tanácstalan volt:

- Hát, nem tudom... Az elég soká ér oda, vagy nem?

Lucy odasietett a hátsó helyiséghez, és kinyitotta az „Idegeneknek tilos a bemenet!” feliratú ajtót Mulligan előtt. A rendőr csípőre tett kézzel bement, és idegesen toporgott. Lucy egy szót sem szólt, csak gyorsan belépett egy válaszfal mögé. Mulligan követte, és amikor már senki nem láthatta őket, a nő egy lezárt borítékot mutatott neki.

A férfi hatalmas ujjai közé fogta, elolvasta a címet és a feladó nevét, de nem szólt semmit. Nem tudta, mit mondjon.

Egy Tom Harrisnek címzett levél. A bal felső sarokban Sally Roe neve állt.

- Mikor érkezett ez a levél? - kérdezte Mulligan.

- Ma. És nézze a fémbélyegzőt: három napja adták fel.

Mulligan megint nem tudott megszólalni.

Lucy nagyon aggódott.

- Egyszerűen nem értem. Talán valahol elveszett, vagy máshova küldték, nem tudom, de... csak egy postabélyegző lenyomata van rajta, és ez... ez az ország másik felében van.

- Valaki nagyon beteg lehet. Ez egy nagyon rossz tréfa - morogta magában Mulligan.
- Nincs rajta a feladó címe. Nem tudom, hogy...
- Kinyithatnánk ezt az izét?
- Nem, a levéltitkot nem szabad megsértenünk...
- Hm.

- Ez az egész eléggé ijesztő. A levelet Sally Roe öngyilkossága után bélyegezték le. És mi van akkor, ha Sally még él valahol?

Mulligan nehezen viselte el ezt a kérdést.

- Ez lehetetlen! Örültség!

A nő Mulligan szájára tette az ujját, hogy csendre intse. Azonban Debbie figyelmét felkeltette ez a kirobbanás. Elintézte Mrs. Barcino ügyét, és valamit látott abból, ami a válaszfal mögött zajlott.

- Figyeljen ide, nem tudom, mi akar ez lenni, de hadd vigyem el, hogy ellenőrizhessem!

- De hát... ez egy levél!

Mulligan felemelte a kezét:

- Csak egy kicsit később küldjük el, ez minden! Bele kell néznünk!

- De...

- Miután Tom Harris megkapja ezt a levelet... soha nem fogja megtudni, hogy nem veszélyeztet-e a maga perét.

Lucy ettől elbizonytalanodott.

- De nem akarom megsérteni a törvényt...

- Ne aggódjon! Majd fedezzük magát! Csak ellenőriztetni akarom néhány barátommal, utána visszaadjuk.

- Ne nyissák ki...

- Ne aggódjon! Kérem, ne aggódjon!

Zsebre vágta a levelet és kiment, magára hagyva a zavart, ideges és aggódó Lucyt.

Debbie látta, amint Mulligan a zsebébe dugta a levelet. Nem tudta, mit jelent ez az egész, csak arra gondolt, hogy ezt érdemes megjegyezni.

Nemcsak Debbie látta. Két kis szellem követte Mulligant, s túlméretezett moszkítókként röpködtek a válla körül, és szemüket gondosan a levélen tartották, és izgatott, titkos beszélgetést folytattak szipogva és sziszegve.

Mulligan beült az autójába, és beindította a motort. A rendőrségre érve el kell majd intéznie néhány telefont.

A két szellem eleget látott.

- Pusztító! - sziszegte az egyik.
- Ezért meg fog minket jutalmazni! - nyáladzott a másik.

Kirohantak az utcára, elviharzottak az autók és a teherkocsik fölött, kikerülték a villanypóznákat, jobbra-balra ugráltak az üzletek és az irodák között. Pusztítónak még itt kell lennie valahol, meg kell találniuk.

Nem vették észre, hogy közvetlenül alattuk egy barna Buick haladt kényelmes tempóban a főutcán. A kocsit vezető nagydarab férfi autózgatott egy kicsit a városban, hogy benyomásokat szerezzen a településről. Az egyik oldalon látható a város egyetlen benzinkútja, egy felirat olcsó árakat ígér, a hölgyeknek pedig gumidefektek ingyenes javítását. Mellette áll Bacon's Corner vegyeskereskedése: nehéz idők roskatag veteránja. Ugyanilyen benyomást keltett az öreg, rozsdás traktor, amely ott vesztegelt a kerékagyig érő fűben.

Az utca másik oldalán volt Myers gazdaboltja. Az üzlet nagyon forgalmasnak tűnt - egy csomó viharvert kisteherautó parkolt körülötte és John Deere kalaposboltja előtt. Utána következtek a gabonasilók, a több mérföldről látható hatalmas őrszemek, és óriási betűkkel ott állt rajtuk a város neve - a feliratot olyan messziről el lehetett olvasni, ahonnan a város nem is látszott. A PriceWise élelmiszerbolt nem illett bele a képbe, csak egy fasor kellett volna köré, hogy jól nézzen ki.

- És most hova? - kérdezte a termetes férfi a feleségétől.

A neje mellette ült, és az életben ugyanolyan sugárzónak nézett ki, mint az íróasztali fényképen.

- Milyen templomot hagytunk most el?

- Azt hiszem, metodistát.

- Ó, ez itt lutheránus.

- Igen. Nagyon szép.

- Szerinted hol lehet a közösségi templom?

- Mindjárt elhagyjuk a települést, Kate. Vissza kell fordulnunk!

- Azt hiszem, meg kellene kérdezni valakitől!

Megálltak Max fodrászüzlete előtt, két gondtalan nyugdíjas nagy érdeklődésétől kísérve, akik faszékükön üldögéltek a bejárat előtti teraszon.

- Jó reggelt! - üdvözölte őket a férfi, mire mindketten felálltak, és közelebb mentek a kocsihoz.

- Jó reggelt! - köszönt vissza Ed.

- Jó reggelt! - fogadta Mose is.

- A Jó Pásztor Községi Templomot keresem.

A két ősz hajú egymásra nézett, és csendes, vidám pillantást váltottak.

Ed közelebb hajolt az autóhoz, szinte bedugta a fejét az ablakon.

- Maga is riporter?

Bizonyos értelemben igen - gondolta a férfi. - Nem éppen.

Mose Ed mögé állt, hogy feltehesse a maga kérdését, mialatt Ed nem mozdult, hanem tekintetével szinte betolakodva szemlélte a szokatlanul nagyra nőtt férfit.

- Nem hiszem, hogy lenne ott valaki. Bár az iskolában folyik a tanítás, a pásztor talán ott is van, de ő és az a hölgy...

- Mrs. Fields - segítette ki Ed.

- Igen, ők most minden biztonnyal a gyerekekkel vesződnek. De Tom Harris az, aki igazán izgalmas ebben a dologban. Ha őt akarják látni...

A férfi a feleségére nézett. A nő már félig összevonta szemöldökét. Ez nagy hír lehet ebben a városban. A férj visszafordult Mose és Ed felé, akiket nem lehetett ennyivel lerázni.

- Rendben van. Hol találjuk Tom Harrist?

- Itt egészen közel. Menjenek a bank felé, és forduljanak jobbra! Az a Tavacska út. Mennek körülbelül fél mérföldet, és ott meglátják először a templomot balra, Tom Harris háza pedig pont vele szemben van, jobbra. Egy kis fehér ház, a déli oldala csupa üveg.

- Honnan jöttek? - kérdezte Ed.

- Soha nem hallhatta annak a városnak a nevét.

- De azért érdekel.

Ed hátrébb lépett az autótól, és intett egyet, amint a Buick elhúzott.

Mose csak nézett, mosollyal az arcán. Ed mély meggyőződéssel bólintott.

- Riporter volt, Mose. Állítom neked, hogy csak az lehetett.

* * *

Tom a jegyzeteit nézegette, amit az előttük álló interrogációra készülve írt. Wayne Corrigan ugyan azt állította, hogy az ASzJE valószínűleg a legtöbbre nem fog válaszolni, de azért meg akarta próbálni. Sok mindent szeretett volna megkérdezni tőlük, és így kellett kezdeniük.

Az ajtó felől kopogtatás hallatszott. Becsukta a dossziét, és eldugta a könyvespolcon. Csak ezután nyitott ajtót. Először azt gondolta, hogy megint újságírókkal néz farkasszemet, de annak alapján, ahogyan egymás mellett álltak, ez a két ember házaspárnak tűnt. Mindketten hétköznapi ruhát viseltek, de a férfi erős testalkata így is kitűnt. Középkorú lehetett. A felesége vonzó nő benyomását keltette, s az egyszerű öltözet ellenére sugárzott róla egy csendes méltóság.

- Tom Harris? - kérdezte a hatalmas férfi.

- Igen - válaszolta, és meg sem próbálta a két idegennel szembeni tartózkodását véka alá rejteni. - És önök kik?

- A nevem Marshall Hogan, ő pedig a feleségem, Kate. Messze útról jövünk, és szeretnénk beszélni önnel.

Tom egy sajátos, kis ebéddel egybekötött találkozót szervezett ebből az alkalomból. Meghívta Markot, Cathyt, Bent, Bevet és Wayne Corrigan. Az ügyvéd éppen a bíróságon volt, így nem tudott elmenni, de a többiek azonnal meglátogatták. Mindenki elhozta a saját szendvicset, burgonyaszirmát, salátáját és üdítőitalát, hogy a Tom háza mögötti udvaron találkozzon a két látogatóval, s így megismerjék és ellenőrizzék ezt a Marshall Hogant. Készségesen elfogadták keresztény mivoltát, s nem vonták kétségbe, hogy ő maga is átélt egy érdekes szellemi harcot, de ő is a sajtó képviselőjeként dolgozott - és a sajtót jelenleg nem tudták barátinak és megbízhatónak tekinteni.

Körben ültek az udvaron, szendvicüket majszolgatták, és komolyan beszélgettek. Marshall eleven, újsághírstílusban beszámolt ashtoni kalandjáról. Szavait nagy meglepetéssel hallgatták. Az Ashton város elfoglalására irányuló, okkultizmusra épülő összeesküvésről és ennek meghíúsulásáról a nemzeti média természetesen mélyen hallgatott. A jelenlévők közül senki sem ismerte a város nevét, és nem tudott az ott történetekről.

- És én sem hallottam volna rólatok soha - magyarázta ő -, ha ebben a dologban nem rejlene ott a botrány lehetősége. Az ilyen szemetet nevezi a sajtó hírnek. Nekem is van egy újságom, ezért juthatott el hozzám az ügy a hírszolgálat telexvonalán. Annak alapján, amit abból a táviratból kivettem - természetesen a sorok között olvasva -, ti most ugyanakkor a dolognak egy még rosszabb kiadásával néztek szembe.

- Tehát a riport alapján számodra nem volt kiábrándító a mi „botrányos vallásos magatartásunk”? - kérdezte Mark.

- Lehetséges, hogy „botrányosak” vagytok. Lehetséges, hogy olyanok vagytok, mint nagyon sok keresztény, akik még az asztalterítő alatt is démonokat látnak. Lehetséges, hogy megérdemlitek a pert és a sajtóvisszhangot. - Marshall beszéd közben mindannyiuknak a szemébe nézett. - De az is lehet, hogy ez az egész ügy teljesen jogszerű. Ebben az esetben szeretnék itt lenni, hogy segítsék nektek, amiben tudok. Otthon maradt egy fiatal munkatársnőm, aki el tudja vezetni az újságot, amíg én távol vagyok, és rendelkezem valamennyi pénzzel is a saját költségeinkre, ami egy időre elég lesz. Nagyszerűen tudok szimatolni, tudom, hogyan kell leleplezni dolgokat, és tudok harcolni. Ha ez az ügy tényleg az, aminek tűnik, akkor rendelkezésekre állunk mindketten.

Ez lenne a válasz az imára? Mark hajlott arra, hogy avassák be Marshallékat a dologba, és a többiek egyetértettek vele. Úgy döntöttek, hogy elmondják Marshallnak a per részleteit, és azt a különös eseményt, amely az egész ügyet kiváltotta. Marshall feszülten figyelt a történetre, és úgy tűnt, hogy el is hiszi.

- Amethyst később is megnyilvánult? - kérdezte végül.

Tom elgondolkodott ezen a kérdésen:

- Ugyanígy nem. Amber csöndben maradt, de továbbra is nagyon furcsának - lehangoltnak, ingerlékenynek és figyelmetlennek - tűnt. Képtelen volt nyugodtan végigülni reggeli ima-alkalmainkat, és nem tudta elviselni, ha Isten Igéjét hallotta. Most már tudjuk, hogy miért. Amethyst többé nem nyilvánult meg az iskolában, de valójában soha nem hagyta el őt.

- Azt hiszem, ez az ügy keményebb, mint gondolnátok.

Tom odafordult Cathy Howardhoz:

- Kérlek, mondd el, amiről Alice Buckmeier beszámolt neked!

Cathy mesélni kezdett:

- Nemrég történt, akkoriban, amikor a per elkezdődött. Alice egy csomagot adott fel a postán, amikor nagy kiabálást hallott, és látta, hogy Amber sikoltozik egy nővel. Lucy Brandon, a postamester, kijött a hátsó szobából, és megpróbálta elhallgattatni Ambert, de ő egyre csak ordított. Alice azt mondja, hogy a kislány úgy táncolt, mint egy ló, azt a nőt kerülgette, sikoltozott vele, és halálra rémítette őt. A nő ijedten kirohant, Alice meg... csak állt ott elakadó lélegzettel.

- Ki volt az a nő?

Cathy vállat vont.

- Alice nem ismerte, azelőtt soha nem látta. Egyébként Lucy Brandon sokáig kergette Ambert a posta előcsarnokában, és azt hiszem, Amber végül megnyugodott, és utána úgy viselkedett, mintha nem történt volna semmi, mintha teljesen kicserélték volna.

- Ez... elég különösen hangzik...

Marshall elfütyyentette magát.

- Ez a történet egyre meggyőzőbbé válik.

Tom szomorúan rázta a fejét.

- Akkor próbáld meggyőzni róla a világot!

- Helyes! - Marshall előhúzott néhány kivágott újságcikket az aktatáskájából. - Úgy tűnik, hogy a Hampton Megye Csillaga írt rólatok.

- És a legtöbb nagy újság is - egészítette ki Mark. - Mindenhova eljutott a hír a UPI és az AP hírügynökségen keresztül. El tudom képzelni, hogy most az egész ország erről beszél.

- Hát persze. Tudom, hogy készpénznek veszik ezt a mesét a gyermekek bántalmazásáról: „A bizzar fundamentalista magatartás gyermeki áldozata”. Igazán kedves! Vagy ehhez mit szólnak, ez egy keleti újságban jelent meg: „Vallás vagy bántalmazás: egy magániskola kapui mögött”. Ó, ezt meg akartam tőletek kérdezni: „A keresztény iskola válasza a bírósági végzésre”. Itt az áll, hogy még mindig nem döntöttétek el, betartjátok-e a bíróság döntését, vagy sem. Hol is van az az idézet? Ez az! »Inkább Isten Törvényének kell engedelmességnünk, mint az emberi törvényeknek« - nyilatkozott Mark Howard pásztor.”

Mark bólintott, és nevetnékje támadt.

- Igen, valóban mondtam ezeket a szavakat, de azt hiszem, az egész mondat, ami elhangzott, úgy szólt, hogy ennek a kérdésnek mindkét oldalát végiggondoltuk. Egyesek azt mondták, hogy engedelmességnünk kell az Isten által kijelölt hatóságoknak, mások pedig azt támogatták, hogy inkább Isten Törvényének kell engedelmességnünk, mint az emberi törvényeknek. Azt hiszem, hogy csak a mondat végét hallották meg, az elejét nem.

- És hogy döntöttetek?

- Egyelőre alávettük magunkat a bírósági végzésnek. Úgy láttuk, hogy ez szolgálja legjobban az érdekeinket mindaddig, amíg a per le nem folyik. Akkor majd még egyszer át kell tekintenünk ezt a kérdést.

Bev éles hangján megszólalt:

- Ez csak azt jelenti, hogy azok, akiknek a kezében van a hatalom, eldönthetik helyettünk, mi az, amit tudunk, és mi az, amit nem. Pontosan ez történt Bennel.

- Ez nem érdekes... - kezdte volna Ben.

Bev fel volt háborodva:

- Még hogy nem érdekes? Ez az állásodba került, drágám, és azt mondom rá, hogy nem érdekes?

Cathy Bev pártján állt:

- Valami sumák dolog zajlik a rendőrségen. Néhány hete megöltek egy nőt, amire azt mondták, hogy öngyilkosság történt, de Ben azt gondolja, hogy az gyilkosság, amit el akarnak leplezni.

- És a Csillag is ezt csinálja - jegyezte meg Bev. - Olvastátok azt a jelentéktelen kis cikket, amely öngyilkosságnak nevezte az esetet?

Marshall csak a fejét rázta.

- Hát ez az! Látod, te se olvastad. Nem akarják, hogy ismert legyen a dolog.

Marshallnak eszébe jutott egy kérdés:

- Ben, mi lett az állásoddal?

- Kirúgták - válaszolt helyette Bev. - Túl sokat tudott.

Ben nevetett, és átölelte feleségét.

- Igen, én így látom a dolgot.

Marshall elgondolkodott.

- Oké. Később majd beszélünk erről is. De most térjünk vissza a probléma lényegére és erre az Amberre. Tom, valamit mondtál arról, hogy ez a lány, saját elmondása szerint, az általános iskolában tanulta ezt az ostoba dolgot...

- Igen. Miss Brewer osztályában. El is hiszem. Az iskolákban sok új tantárggyal kísérleteznek. Lehetséges, hogy bejutott oda valami ügyesen becsomagolt okkultizmus.

- Mit tudsz erről a Miss Brewerről?

- Semmit. Gondolom ebben a tanévben kezdetett tanítani.

- Igen, így van. Néhány barátom ismeri - erősítette meg Cathy.

- Akkor beszélünk kell majd velük, hogy mit tudnak róla. Lehet, hogy Miss Brewer úgy hozta magával ezt a tananyagot, de az is lehet, hogy az iskola vezetősége tesztel egy új dolgot. De bárhogy is van, jó lenne tudni, mitől lett Amber ilyen, és kellene erre valami bizonyíték. Mit gondolsz, Kate? Volna kedved felkeresni Miss Brewert?

A nő felnézett jegyzeteiből, és a kaland gondolatától elmosolyodott.

- Majd meglátjuk.

- De menjünk tovább... A hasonló érdeklődésű emberek hajlamosak a csoportosulásra, pontosan úgy, mint ahogy ezt most mi is tesszük, és ezt szerveződésnek hívják. Miután összeszerveződtek, elkezdenek együttműködni, és ettől sokkal erősebbek lesznek, mint korábban voltak. Szeretném tudni, hogy az okkult vagy kozmikus jellegű csoportok mennyire

tudták eddig átszöni ezt a várost? Lehet, hogy már jelen vannak az iskolákban. Az is elképzelhető, hogy már beszivárogtak a hatalmi szervezetekbe is.

- Ott van például az Élet Társaság - mondta Tom.

- Valami okkult közösség?

- Igen. Sokszor lehet róluk hallani a városban, gyógynövényeket és misztikus, holisztikus témájú könyveket árulnak a vegyeskereskedésben, ott hagyják bizományba, nem ők maguk kínálgatják. Valahogy úgy nevezik magukat, hogy „a személyes növekedést és fejlődést támogató baráti kör”.

- Ki tartozik ehhez a társasághoz?

Mindenki a többiekre nézett. Senki sem tudta biztosan, ki tartozhat oda.

- Most így hirtelenjében senkit sem tudnék megnevezni - magyarázta Mark. - Nem a nyilvánosság előtt működnek, nemigen mutatkoznak személyesen.

- Mi a helyzet Miss Brewerrel?

Senki sem tudta.

- Lucy Brandon?

Semmi válasz.

- Akkor ennek jobb lesz utánanézni. Most még semmit sem tudunk, és lehet, hogy nem csak ez az Élet Társaság van a háttérben, hanem amit keresünk, az valami kapocs, valamiféle láncszem, ami az ASzJE embereihez, Claire Johansonhoz, Lucy Brandonhoz, Miss Brewerhez és végeredményben Amberhez kapcsolódik. Meg kell ismernünk az ellenséget, hogy elbánhassunk vele. - Marshall a teáját kortyolgatta. - Gondolom tudjátok, hogy ez egy szellemi harc. Hogy állnak a dolgok ebben az ügyben? Vannak jó imaharcosaitok?

Nem kapott azonnali igenlő választ. Minden arcon kétely tükröződött.

Mark megpróbálta ezt megindokolni:

- Ez a feljelentés miatt, a Tom ellen felhozott vádak miatt van. Mindenki imádkozik, de a gyülekezet küszködik ezzel az egész ügygel, és sok ember nagyon nehezen tudja ezt elhordozni. Még mindig nem tudtam leállítani a sok szóbeszédet.

- Ezek szerint az emberek beszélnek, és nem imádkoznak?

Mark bólintott.

- Nagyjából.

Marshall elgondolkodott, majd folytatta:

- Ez úgy hangzik mint a Sátánnak egy ügyes húzása. Ha meg tudja osztani, pártokra tudja hasogatni a gyülekezetet, akkor munkája nem lesz nehezebb, mint egy kis teadélután.

- Imádkozhatnánk most, ahányan vagyunk. Tudom, hogy egyek vagyunk ebben a kérdésben.

- Igen, imádkozzunk! - lelkesedett Ben.

Elég sok időt imával töltöttek. Nagyon sokat jelentett a számukra, hogy Marshall és Kate csatlakozott hozzájuk. Egységben imádkoztak, egyek voltak szellemben. A messziről érkezett természetes férfit és feleségét nem idegennek érezték, hanem harcostársnak. Ezt Isten munkálta ki.

Miután Mark kimondta az utolsó áment, Marshall elsütötte a legfontosabb kérdést:

- Mi a véleményetek? Akarjátok-e, hogy beszálljunk, aztán jöjjön, aminek jönnie kell?

Erre a pillanatra készen álltak a válasszal. Mark kezét rázta Marshall-lal.

- Hozzánk tartozol, testvérem!

- Akkor rendben is volnánk! Már van is néhány elképzelésem. Cathy, kérlek, nézz utána, mit tudnak a barátaid Miss Brewerről, és majd Kate megejt nála egy személyes látogatást. Bev, beszélünk kell továbbá Alice Buckmeierrel arról az incidensről, ami a postán történt, és remélhetőleg megtudunk majd további részleteket is. Talán sikerül rájönnünk, hol szedte össze Amber a barátját, ezt a kis lovat, és valójában mi is ez. Megpróbálok utánanézni ennek az Élet Társaságnak, és hogy ki tartozik hozzájuk.

Mindenkinek tetszett ez a terv.

A csoport kezdett széteszlani. Cathy és Bev a tányérokat szedte le a kerti asztalról, Mark és Tom pedig a székeket csukta össze.

- Ben... - szólította meg a volt rendőrt Marshall. Ben odalépett hozzá, és megálltak a hátsó kerítés mellett. Marshall rátámaszkodott a kerítésre, és elnézett a Tom udvarát határoló tágas, zöld legelő fölé. - Ugye, te rendőr voltál?

- Igen. Voltam. Két hete felszólítottak, hogy távozzam.

- Mivel már túl közel kerültél valamihez, amit el akartak titkolni?

Ben védekezően mosolygott:

- Hát... így visszatekintve már nem vagyok benne biztos. Egyszerűen gyanúsak tűnt nekem egy ügy.

- Tegyük fel, hogy a nyomára akadtál valaminek. Elmondanád, mi volt az?

Ben néhány lustán legelésző tehenre nézett a távolban.

- Fogalmam sincs, Marshall. Csak azt tudom, hogy az elhunyt, egy Sally Roe nevű nő, erőszak áldozata lett - én legalábbis a körülmények alapján így láttam. Látszottak a küzdelem nyomai, egy véres ing, a kecskék kidőlt takarmánya. A nőt egy kecsketartásra használt karámban találták meg. Aztán a holttest úgy hevert a földön, mintha halálát heves küzdelem előzte volna meg. Az orvos szakértő a halál okaként akasztás általi fulladást állapított meg, ez volt Mulligan őrmesternek is az első megállapítása, de én nem hiszem, hogy ez megfelelne annak a helyzetnek, amit a helyszínen találtunk. Amikor a tulajdonos felesége, Mrs. Potter felfedezte a holttestet, az nem lógott a tetőgerendán, nem is volt kötél a nyakán, a gerendáról se lógott le kötél. Az elhunytak a kezében találtunk kötelet. A holttest pedig a szalmán feküdt, ugyanúgy, mint ahogyan mi találtuk. Az is zavar, hogy amikor értesítettek minket, Mulligan azonnal öngyilkosságról beszélt, amikor még oda se értünk, és tudom, hogy akkor nem mondtam neki semmi olyasmit, amiből ezt a következtetést vonhatta volna le.

Ehhez még tedd hozzá azt a zavaró fejleményt is, amit olyan emberekkel folytatott beszélgetésekből tudtam meg, akik ismerték Roe-t halála előtt: az a személyleírás, amit megadtak nekem róla, nem egyezik meg a karámban talált nő személyleírásával, amiből néhány ijesztő következtetést lehet levonni. Ennek az egésznek nincs semmi értelme, és ez még mindig nagyon zavar.

- Úgy látom, errefelé is vannak vakondtúrások - mondta Marshall, és rámutatott néhány friss földkupacra az udvaron.

Ben ettől egy kicsit csalódott lett. Úgy érezte, hogy azok a dolgok, melyek őt aggasztják, lényegtelenek ennek az embernek a számára, aki azt állította magáról, hogy érdekli őt az a probléma, amellyel barátaival együtt szembe kellett néznie.

- Nos... igen. Nehéz tőlük megszabadulni. Ha megjelennek a kertemben, azonnal elegyengetem a földet, hogy ne tegyék tönkre a fűvet. Ez minden, amit tehet az ember.

Testvérem - gondolta Ben -, ez a beszélgetés kezd teljesen elbutulni.

- Úgy tűnik, hogy a szomszédoknál is van vakond. - Marshall néhány vakondtúrásra mutatott a legelőn.

- Igen, mindenhol előfordul - nyugtázta Ben, és mivel le akarta zárni ezt a beszélgetést, nézelődni kezdett.

- Két különálló telek - morfondírozott Marshall, és a kerítést nézegette. - Tom kertjében van egy vakond, és annál a farmernél is van egy vakond. - Marshall a férfira nézett, hogy figyelmét még jobban felkeltsé. - Mennyibe fogadnál velem, hogy ezt a vakondtúrást itt, meg azt ott a legelőn ugyanaz a vakond csinálta?

Ben újból felfigyelt. Ez az ember valami érdekesnek tűnő dolgot akar mondani.

Marshall a szavaival még tovább fokozta Ben kíváncsiságát:

- Ben, mi innen fentről telekhatárookban, ingatlanokban gondolkodunk. Tomnak van egy kertje, a farmeré ez a legelő, és ezt a két földdarabot elválasztja egymástól ez a kerítés. És a vakond? A kerítés nem jelent akadályt a számára: oda megy, ahová akar, megcsinálja a maga kis túrásait, és a maga részéről ez egyetlen nagy telek.

- Folytasd! - kérte Ben.

Marshall elmosolyodott, egy kicsit hunyorgott a napfénytől. A szellő belekócolt vörös hajába.

- A Jó Pásztor Általános Iskolának adódott egy problémája, és neked is lett egy problémád. Az iskolának van egy vakondtúrása, és neked is van egy. Azt gondolom, hogy ezt ugyanaz a vakond csinálhatta. Mi itt szellemi harcról beszélünk. A szellemeket nem érdekli, kié a kert, vagy hogy hol vannak a kerítéseink.

- Tehát mi a véleményed erről a helyzetről?

- Azt mondom, hogy sokkal jobban érezném magam, ha minél többet megtudhatnánk erről a Sally Roe-ról.

Ben fellélegzett.

- Tudod, reménykedtem abban, hogy majdcsak lesz valaki, aki így látja ezt a kérdést.

- Azt hiszem, Bev már így látja.

Ben ezt fontolóra vette.

- Igen, minden bizonnyal. - Majd kimondta egy már eltemetett gondolatát: - Mielőtt kirúgtak, ellenőrizni akartam Roe múltját, hogy volt-e büntetve. Azt hiszem, ezt még mindig meg tudnám tenni. Van egy barátom a westhaveni rendőrségen, ő biztosan segít majd nekem.

Marshall újból a vakondtúrásokra nézett.

- Alig várom, hogy megtudjam!

Sybil Denning kedves volt és barátságos. Úgy tűnt, hogy soha nem fogy ki a szóból és a témából. A délelőtti legnagyobb részét azzal töltötte, hogy Sallyvel bejárta az Omega Művelődésügyi Tanulmányi Központ egész területét, megmutatta az összes épületet, elmondta rendeltetésüket, és hogy milyen tervek megvalósításán fáradoznak jelenleg.

- Ez a tér néhány héten belül elkészül - magyarázta, és rámutatott egy nagy, kosárlabdapályaméretű, újonnan telepített élősvénnyel körülvett területre, ahol azonban nem látszott pályafestés. - A Taj Chi Chuan-program olyannyira népszerű, hogy azt gondoltuk, megérdemel egy megfelelő nagyságú helyet.

Továbbmentek.

- Ez itt a színházterem. Körülbelül négyszáz ülőhellyel rendelkezik, itt tartjuk meg a hangversenyeket, a mozgásművészeti bemutatokat, a tánc-, a vers- és a színielőadásokat... - Egy nagy, kőből és üvegből készült épülethez érkeztek. - Ez a gyógyítás művészetének a központja. Korábban a különféle szakműhelyeket a szanaszét elhelyezett osztálytermekben működtettük, de tavaly sikerült egyetlen épületben állandó helyet találni az összes kutatásnak. Egy új, holisztikus módszerrel próbáljuk megközelíteni az immunrendszert, ezenkívül tanítunk táplálkozásterápiát, homeopátiát, kristályokkal való gyógyítást, vibrációs gyógymodot, sőt a tibeti orvoslást is megtalálja itt - ezt a kurzust én is szeretném meghallgatni, amíg itt vagyok. Figyeljen csak ide, nem éhes? Közeledik az ebédidő, biztos, hogy Galvinéknál találunk valamit.

- Vezessen oda - felelte Sally, alias Bethany Farrell.

Leültek, hogy elfogyasszák az ízletes vegetáriánus ebédet. Sally rizst és pirított vegyes zöldséget rendelt, Mrs. Denning pedig egy nagy zöldsalátás tálat.

- Nyilvánvaló - folytatta Mrs. Denning, egy pillanatra sem tágitva egész délelőtti előadásának témájától -, hogy az oktatásnak, az igazi oktatásnak a célja nem egyszerűen az, hogy az egymás után következő generációknak az életre való felkészítésként átadjuk ugyanazt a tudásanyagot - ugyanazokat a régi alapokat, amint szokták mondani. Az emberi faj fejlődése ehhez túl gyors. Ami minket az oktatásban igazán foglalkoztat, az a változás előmozdítása. Át kell formálnunk a felnövekvő generációt, hogy felkészítsük egy globális közösségre. Ez azt jelenti, hogy a valóságról alkotott sok makacs, régi felfogást el kell majd vetnünk: ilyen például a nacionalizmus, egy valamiféle Felsőbb Lénnel szembeni felelősség, sőt ide tartozik a régi zsidó-keresztény felfogás az erkölcs abszolút fogalmairól. Helyükre el szeretnénk ültetni egy új világképet, a valóságnak egy globális felfogását, amelynek segítségével gyermekeink felismerik, hogy az egész föld, az egész természet, minden erő és mindenkinek az öntudata egy óriási egységes egészet alkot, ahol minden mindennel kapcsolatban áll, és kölcsönösen függnék egymástól. És már nem vagyunk egyedül ennek a megvalósításában, a Nemzeti Oktatásügyi Koalíció is bevette ezt a célkitűzéseit közé. - Úgy majszolgatta a salátáját, mint egy boldog kis nyuszi. - Így hát összegyűjtjük ezen a helyen a világ minden bölcsességét, minden hitrendszert, minden misztikus hagyományt, szinte semmit nem rekesztünk ki innen. Mindezeket keresztül mindenki ott találhatja meg az igazságot, ahol keresi.

- Emberi képesség - állapította meg Sally.

- Igen az, és mindennek felett szellemi egység, egyetemes tudat! - Mrs. Denning élvezettel felnevetett. - Ez az idő olyan nagy elégtételt jelent a számomra... életem oly sok évéért. Középiskolai angoltanár voltam, míg hat évvel ezelőtt végül itt kötöttem ki.

Sally tudta ezt. Mrs. Denninggel, az angoltanárnővel kapcsolatos emlékei visszaröpítették őt az időben tizennyolc évvel korábbra. Olyan tisztán látta maga előtt azt az epizódot, mintha csak tegnap történt volna. Egy jelenet kezdett leperegni elméjében. Megjelent előtte a sokkal fiatalabb Mrs. Denning, haja sokkal inkább barna volt, mint ősz, és nagyon mogorván nézett rá, amiért félbeszakította valaki. Sally harmadikba járt a középiskolában, drappszínű pulóvert és miniszoknyát viselt; hosszú, egyenes szálú, vörös haja a derekáig ért.

- Ki vagy és miért? - támadt rá Mrs. Denning.

Mindig ezt szokta kérdezni, valószínűleg nagyon ravasz kérdésnek tartotta. Sally viszont durvának érezte.

Nyilvánvalóan látszott, hogy Mrs. Denninget nem a legjobb lelkiállapotban találta. Korrepetálást tartott olvasásból, és a tanulók többsége abból a fajtából került ki, akik bozontos frizurát hordtak, szerettek rosszmájú megjegyzéseket tenni és a padlóra köpködni, akik nem tudtak olvasni, és nem is érdekelte őket, hogy fognak-e tudni valaha is. Denning egyáltalán nem érezte magát elemében, és nagyon rossz hangulatban volt.

Sally sem érezte jól magát. Anyja, egy szánsalomra méltó alkoholista, akit már legalább tizenkét éve nem látott, éppen akkor halt meg. Sally nem érzett lelkiismeret-furdalást, de ez az esemény még jobban elmélyítette viselkedésének néhány olyan elemét, amelyet abban a középiskolában fejlesztett ki magában: a fatalizmust, a cinizmust és a búskomorságot.

Sally csak irodai kisegítői munkáját végezte a tanítási nap negyedik órájában, és egy aláírás-gyűjtő ívet kellett volna Mrs. Denning elé tennie, amelyen jelentkezőket kerestek valamilyen feladat elvégzésére. Nem azt kérte a tanárnőtől, hogy ráförmedjen. Mrs. Denning kérdése egy sérült idegrendszerrel talált telibe.

Ki vagyok és miért? Jó kérdés.

Lenézett a mogorva tanárnőre, és egyenes választ adott:

- Nem tudom, és maguk, tanárok, meggyőztek engem arról, hogy soha nem is fogom tudni.

Mrs. Denning persze feldühödött.

- Kisasszony, a viselkedésed nagyon nem tetszik nekem!

Sally az életének éppen egy olyan pontján tartott akkor, amikor egy szikrányit sem érdekelte, hogy Mrs. Denningnek mi tetszik, és mi nem.

- Mrs. Denning, azért jöttem be az ön tantermébe, mert Mrs. Bakke szeretné, ha aláírná ezt az ívet. Csak a munkámat végzem, és nem érdekem meg, hogy ilyen gorombán bánjon velem.

A tanárnő felállt, felkészült elfogadni a kihívást.

- Hogy hívnak?

- Roe. Sally Roe. Betűzzem? R-o... Adjak tollat?

Mrs. Denningnek volt tolla.

- R-o-e. Nem fogja elfelejteni.

- Csodálom, hogy hagynak dolgozni az irodában. Mrs. Bakke meg fogja ezt tudni.

Sally a tanárnő elé tartotta a kemény lapra tett ívet.

- Számíthat önre Mrs. Bakke?

Mrs. Denning kikapta a kezéből az ívet, és gyorsan aláírta.

- Most pedig tűnj el innen!

Sally már az ajtóhoz ért, amikor Mrs. Denning búcsúzóul utána szólt:

- Ezért még számolunk, kisasszony!

Sally megállt, és visszanézett a tanárnőre, a hatalomnak erre a képviselőjére.

- Maga a tanár, a maga kezében összpontosul a hatalom. Hogy mi a jó és mi a rossz, azt mindig az adott helyzet dönti el, és a törvény a hatalomtól származik, azt hiszem, ezért van magának igaza. - Sally jobbnak látta, ha lábjegyzetet fűz megjegyzéséhez: - Mr. Davis: Az emberi természetről című műve, 101. oldal, hatodik bekezdés.

Mrs. Denning valóban jelteni akarta Sally viselkedését, de soha nem tette meg. Valami megmaradt benne ebből a rövid találkozásból, és soha, de soha nem felejtette el Sally Roe nevét.

Sally gondolatai visszatértek a jelenbe, és egy gombát tologatott villájával a tányérján, miközben Mrs. Denning egyre csak fecsegett.

- Persze már jóval azelőtt bekapcsolódtam ebbe a munkába, mielőtt a tantestület tagja lettem. Szinte minden nyarat itt töltöttem, és szép eredményeket értem el a Fiatal Tehetségek elnevezésű programban. - Sally már ott tartott, hogy rákérdez, de erre nem is volt szükség, Mrs. Denning elmagyarázta, mit takar ez. - Néhány tanár, aki ismerte az Omegát, rendszeresen részt vett egy programban, amelynek keretében fiatalokat szedtünk össze az általunk képviselt középiskolákból, az ország egész területéről, olyan fiatalokat, akiket alkalmasnak tartottunk arra, hogy a jövőben vezetők legyenek, akik különleges képességekről tettek tanúságot. Jómagam is beszerveztem néhány fiatal abból az iskolából, ahol tanítottam. Ezek a Fiatal Tehetségek, ahogyan neveztük őket, részt vettek itt a központban a nyári tanfolyamunkon, és néhányan több évben át is visszajöttek egy-egy intenzív kiképzésre, még akkor is, amikor már főiskolások lettek.

Sally elmosolyodott. Megint eszébe jutott a tizennyolc évvel azelőtti Mrs. Denning, amint ott ül íróasztalánál az ebédidő miatt üres osztályteremben, és szokatlanul kedvesen viselkedik vele.

Sally, megint a sovány, merev arcú, arrogáns beszédű Sally, megállt az osztály ajtaja előtt, hogy rendbe szedje és megacélozza idegeit, mielőtt belépne. Amikor Mrs. Denning elmosolyodott és hellyel kínálta, egy kicsit meglepődött, és gyanakvó lett.

- Mint erre valószínűleg te is rájöttél - kezdte -, nem jelentettem a néhány héttel ezelőtti összejövetelünket.

Sally egy szót sem szólt. Azért volt itt, mert Mrs. Denning megkérte, hogy keresse őt fel. Csak hadd vezesse Mrs. Denning a beszélgetést!

Mrs. Denning rákönyökölt az asztalra, és állát kezére támasztotta.

- Szeretnék bocsánatot kérni, amiért olyan durván viselkedtem vele. Gondolkodtam azon, amit mondtál, és azt hiszem, hogy valóban nagyon gorombán szóltam hozzád.

Sally még mindig nem volt beszédes kedvében.

- Semmi baj.

- Sally, beszélgettem Mr. Davisszel és Mrs. Bakke-vel, és valamennyien egyetértettünk abban, hogy te egy ígéretes tehetség vagy. Nagyszerűen vetted életednek néhány akadályát, és kiemelkedő képességeket mutatsz tanulmányaidban is és intellektuálisan is. Tanártársaim azt állítják, hogy nagyon találó kérdéseket szoktál feltenni, és sokkal mélyebben beleásod magad az anyagba, mint azt a tanterv tőled megköveteli.

- Azt akarom, hogy álljanak össze a dolgok - mondta Sally.

Mrs. Denningre ez nagy hatást gyakorolt, és mosolyogva bólintott.

- Így van. A dolgoknak a rejtett értelme, erre gondoltál?

Sally nem volt olyan hangulatban, hogy kedve lett volna a fölösleges szócsépléshez.

- Kiemelkedő eredményeket értem el. Tanultam. Az átlagom mindig négyes körül van. De csak egy kozmikus véletlen következménye az, hogy élek, ezért nem látom semmi értelmét annak, amit elértem, és hogy őszinte legyek, már kezdek belefáradni.

Mrs. Denning felemelt egy kis füzetkét, és átnyújtotta neki.

- Lehet, hogy ez érdekel majd téged.

Sally a kis ismertetőt nézegette, miközben tovább figyelt.

- Ez egy speciális nyári program kiemelkedő képességű tanulók számára. Már néhány éve részt veszek benne, mint nyári tanácsadó, és mindig keresem az új Fiatal Tehetségeket. Azt hiszem, megfelelsz a követelményeknek.

- Mit kellene ott tanulnom?

Mrs. Denningnek nagy gyönyörűséget jelentett, hogy ezt válaszolhatta:

- A dolgoknak az értelmét.

A dolgoknak az értelmét! Most, tizennyolc évvel később, Sally nem tudta visszafojtani keserű mosolyát. Szerencsére Mrs. Denning nem vette észre.

- Kér még teát? - kérdezte a tanárnő.

- Igen, köszönöm.

Mrs. Denning kiöntötte a zöld, növényi főzetet Sally csészéjébe.

- És milyennek bizonyult a Fiatal Tehetségek kurzusa?

- Csodálatosnak! Az eddigi eredményeink nagyon impozánsak. Fiatal tehetségeink közül folyamatosan kerülnek ki tanárok, pszichológusok, orvosok, sőt állami tisztviselők is. Tudja, az Omega ereje a felnövekvő generációkban rejlik, akiket tanítunk. Ha fiatal éveikben kiformaljuk őket, akkor úgy nőnek fel, hogy valamikor majd kultúránk megváltozásának eszközei lesznek, egyre közelebb viszik a széles tömegeket a világ egységének végső céljához. És ez az osztályteremben kezdődik el.

Ez az, ami olyan izgalmas azokban a változásokban, amelyek az elmúlt években történtek. Tantervünket egyre szélesebb körben fogadják el. Tanárok és egész tantestületek látogatják szemináriumainkat és iratkoznak fel kurzusainkra. Azt hiszem, a hagyományos világnézetnek egyetlen tényezője fog teljesen eltűnni, a kereszténység, amely annyi éven keresztül olyan nagy akadályt jelentett. Az emberek kezdenek öntudatra ébredni, és kezdik felismerni a globális közösség szükségességét. Természetesen ez fajunk fennmaradásának egyetlen útja.

Most, hogy az új generációkat úgy neveljük, hogy legyenek teljesen szabadok a zsidó-keresztény bigottság régi hagyományaitól, eredményeink exponenciálisan növekednek.

Cree mindent hallott, mivel a kis kávézó fölötti padláson bujkált. De kezdett ideges lenni, mert nagyon elment az idő, és hamarosan elkezdene majd szállingózni az emberek: tanárok, vezetők, guruk és sámánok, és velük együtt sokkal több démon, mint amennyivel ő és harcosai találkozni akartak. És ami a legrosszabb: visszajön a hely fejedelme is, és nagyon fel lenne háborodva, ha megtalálná az itt rejtőző szabotőröket.

Egy különleges füttyjelet hallott. Si hangja, valami bajt jelzett. Végigrohant a padláson, az épület végénél előbújt, és gyorsan eltűnt egy hatalmas juharfa ágainak rejtekében.

Egy apró kis fény szikrázott fel a főkapu melletti fák közül - Si jelzése. Az összes harcost riasztotta.

Valóban nagy baj volt! Először a démonok tűntek fel, legalább százan örvénylettek és lebegtek egy csoportban, mintegy hatméteres magasságban követtek egy még nem látható járművet. Nem látszottak túl nagyoknak, valószínűleg nem frontharcosok voltak, de akkor is halálos veszélyt jelentettek. Cree összerezsent, amikor meglátta villogó agyaraikat és csattogó, borotvaéles karmaikat. Ennek a társaságnak a támadását jobb lenne elkerülni!

Majd feltűnt a gépjármű is, egy kis autóbusz, amely nehézkesen haladt a tábor felé, és nagy porfelhőt kavart maga mögött. Zsúfolásig megtelt víkendezőkkal - és persze démoni harcosokkal.

A lehetőség nyitott ablaka gyorsan kezdett bezárulni. Ki kell innen vinni Sallyt!

* * *

- Mondja csak - kezdte Sally, mintha éppen akkor jutott volna valami az eszébe -, nem az Omega Központ publikálta véletlenül azt a tantervet, amit láttam... Az én megtalálása...?

Mrs. Denning szeme felragyogott.

- Valós énünk megtalálása! Igen, ez egy népszerű tananyag, amelyet az első hat évfolyam számára készítettünk. Mindegyik osztálynak más tantervet írtunk, de eddig a negyedik osztályosokét lehetett a legkönnyebben megvalósítani. Tudja, már mintegy tíz éve elkészültünk ezzel, de csak az elmúlt években juthatott el az iskolákba - megint csak a konzervatív, keresztény akadályok miatt. De most nagy sikereket érünk el vele. Működik, és ez nagyon sokat jelent azoknak, akik ezt összeállították.

* * *

Si újból füttyentett, és Cree megértette, mit jelent ez. További járművek közeledtek az úton: egy ötvenszemélyes autóbusz tele középiskolásokkal, néhány autó és még egy mikrobusz.

Az elsőként érkező kisbusz odaállt az iroda elé, ahol az érkezők adatait felírták, a gépjárművet kísérő démonok felhője pedig kezdett szétoszolni: mindegyik szellem nagy hangon kakaskodott és locsogott, egyesek a fákra telepedtek, mások a busz tetejére, és néhányan meghatározott cél nélkül röpködtek a központ területe fölött, hátha adódik egy lehetőség valami kis gonoszkodásra.

Nem! Cree még soha nem látta ezt a kettőt! A mikrobusból - mint két hatalmas, esetlen dinoszaurusz - két démoni harcos szállt ki, megálltak a jármű mellett őrködni, kardjukat készenlétben tartották maguk mellett, sárga szemükkel nyugtalanul nézelődtek nagy aggodalmukban. Gondosan megnézték a tereket, a fákat és minden lehetséges rejtekhelyet. Betolakodók után kutattak.

Aztán kilépett a kocsiból egy férfi, és egy kicsit kinyújtózkodott. Tengerészkék szabadidőruhát viselt és sötét napszemüveget. Középkorúnak tűnt, de szemmel láthatólag lelkesedett az egészséges életmódért. Furcsa, jéghideg arc kifejezés jellemezte, izmai keménynek tűntek.

Cree azonnal felismerte.

Steele! A titokzatos Mr. Steele, az Omega Központ igazgatója! Nem csoda, hogy olyan szörnyűséges démonok őrködnek körülötte! Még négy férfi szállt ki a buszból, mindegyiket legalább négy démoni kísérő követte. Nagyon gonoszaknak tűntek. Volt valami különleges ebben a négy férfiban: Cree azt érezte, hogy még alattomosabbak és gonoszabbak, mint Steele.

Mr. Steele megállt az iroda előtt, hogy egy kicsit elcsevegjen néhány régi barátjával, akik akkor érkeztek meg az iskolabusszal. Integtetett a többi középiskolásnak is, akik arra vártak, hogy kiszállhassanak.

Cree már nem tudott észrevétlenül jelezni. Hamarosan sarokba szorítják őket.

* * *

Mindketten befejezték az ebédet, és most teájuk mellett üldögéltek. Sally ezt a pillanatot alkalmasnak látta, hogy feltegye a következő kérdését.

- Mondja, utazásai során... csak gondoltam, megkérdezem... látott már valaha ilyen gyűrűt?

Előhúzta a gyűrűt inge alól, és Mrs. Denning elé tartotta, hogy alaposan megszemlélhesse.

Mrs. Denning feltette olvasószemüvegét, hogy jobban lásson.

- Hm... Mi ez a szimbólum?

- Eddig még nem tudtam kitalálni.

- Hogy jutott ehhez hozzá?

- Egy barátomtól kaptam.

Mrs. Denning minden oldalról alaposan megnézte a gyűrűt.

- Nos... ez itt talán egy sárkányfej, de furcsán háromszögletű... Elbűvölően szép.

- De még soha nem látott ilyet?

- Nem, nem tudok róla.

* * *

Steele a kávézó felé fordult. Cree szétnézett. Harcosai nagyszerűen elrejtőztek - annyira jól, hogy még ő maga sem látta őket. Nem tudhatta biztosan, hol vannak, vagy hogy ott vannak-e egyáltalán.

Ó nem! A tavon túl, valamivel a fák csúcsai fölött hatalmas démoni különítmény közeledett, mint egy denevérraj. Úgy látszott, mintha egy darab faszénnel hosszú, vékony csíkot masztoltak volna az égre. Omega fejedelme tért vissza, további gonoszságok elkövetésére készen. Hordáival együtt hamarosan a tó fölé ér.

Cree visszabújt a kávézó padlására, hogy egy pillantást vessen Sallyre.

Steele bement a Log Cabin kávézóba, és egy fejbőlintással üdvözölte Mr. Galvint, aki a pult mögött állt, és a hátsó polc fölött függő poharakat fényesítette egy puha, fehér kendővel.

- Jó napot, Mr. Steele! Ilyen hamar visszajött?

Steele nem vette le napszemüvegét, de szorosan összepréselt ajkainak megengedett egy mosolyt.

- Itt akartam lenni a hétvégén, Joel.

- Szolgálhatok valamivel?

- Egy kávét kérek.

- Éppen most főtt le.

Mrs. Denning meghallotta Mr. Steele hangját, és hátrafordult.

- Ó, Mr. Steele! Micsoda meglepetés!

A férfi rámosolygott, és felé indult.

Sally gyorsan lenézett az asztalra, hogy elrejtse rémült arckifejezését. Azt hitte, ijedtében megáll a szívverése.

- Hogy telt a hét, Sybil? - kérdezte Steele.

- Mr. Steele, szeretném, ha megismerkedne egy látogatónkkal, aki ma érkezett. Ő Bethany Farrell, egy Los Angeles-i turista, aki csak egy kis kikapcsolódást, egy kis izgalmat keres.

Steele levette napszemüvegét. Sally felnézett rá. Pillantásuk találkozott.

Ismerték egymást.

* * *

Cree elővette kardját, és megpróbált valamit sebtében kitalálni. Mivel Sallyt sarokba szorították a kávézóban, elképzelhető, hogy nyílt rohamot kell vezényelnie. Mindenféle démoni erők gyülekeztek. Mi lehet Sivel...

ÁÁÁÁÁÁÁ! Cree lekapta a fejét a lángoló kard elől, amely jobb kéz felől elsuhant a feje fölött! Fogak! Sárga szemek! Egy kitátott pofa! Cree szárnyai ragyogva kitárultak. Az angyal átviharzott a padláson, a démon kardja pedig úgy vibrált a sarkánál, mint egy fűrészgép.

JÁÁÁÁÁÁ! Egy másik démoni őrszem olyan hirtelen és energikusan jelent meg előtte, mintha egy bomba robbant volna fel, és kivicsorította sárga fogait. Cree már nem tudott megállni, kardjával egy tüzes ívet rajzolva lesújtott.

A démon feje és Cree végigrepült az épületen. A fej eltűnt, Cree pedig egy kétségbeesett kiáltással felfelé lendült, hangja visszhangzott a táborban és a taven túl.

A megmaradt démoni őr, egy förtelmes kinézetű szörnyeteg, megragadta Cree lábát, aki hatalmas erőfeszítéssel felszökkent. Egy másik démon a magasból csapott le rá, mint egy sólyom, és hirtelen mozdulattal szúrt. Cree elhárította a pengét, és mozdulatának erejétől a démon vadul pörögve eltűnt.

Egy újabb gonosz szellem kardja most teljes erővel az angyal dereka felé sújtott. Kardjuk tüzes szikrákat vetve csapott össze. Cree a fák közé zuhant.

* * *

Steele szája még jobban megfeszült, és szúrós pillantást vetett Sallyre. Üdvözlésre nyújtotta kezét.

- Örülök, hogy találkoztunk, ööö... Bethany.

Sally kezét fogott vele. A férfi annyira megszorította a kezét, hogy az már fájt. Mintha nem is akarta volna elengedni, csak fogta a kezét, és bámult rá.

- Örülök, hogy megismertem önt - szólalt meg Sally, mihelyt visszanyerte a hangját.

Semmit sem változott! Ugyanúgy néz ki!

Mrs. Denning továbbra is szívélyesen viselkedett.

- Mr. Steele az Omega Központ igazgatója. Csodálatra méltó férfi. - Majd Steele-hez fordult: - Megmutattam neki a központot, elmeséltem neki, mit csinálunk itt... - csak mondta, mondta, képtelen volt abbahagyni.

Mrs. Denning, kérem, hallgasson már el! Megölnek engem maga miatt!

- Látott mindent, ugye? - kérdezte Mr. Steele.

- Nem, nem mindent... - Keze fájt a férfi szorításától.

Ugyanolyan volt, mint évekkor korábban, amikor a nyári tanfolyamokat vezette itt, a központban. Sally már akkor is félt tőle. Most is félt. Valami baljószerű erő sugárzott belőle, valami sötét érzés. Hipnotizálni tudott volna azokkal a szemekkel.

* * *

Si - a démonok nagy meglepetésére - mintegy ötven harccsal kirobbant a tábor végében meghúzódó kis erdő fái közül. A gonosz szellemek egy csoportja éppen akkor érkezett a térre, egy víkendezőkkal teli autóval. A mennyei harcosok elárastották fölöttük a levegőt mielőtt megérthették volna, mi is történik, és így elejét vették egy újabb bonyodalomnak.

Cree kiáltására válaszul további száz harcos átszárguldott a tapon, kisebb egységekre oszlottak, és előzönlöttek a tábort. Démonok röpködtek körülöttük, majd éles kiáltásokkal további szellemek törtek elő a fák közül, az épületekből és a járművekből. Kardcsattogás, szárnycsapkodás, szikraeső! Az angyalok teljesen lekötötték a démonok figyelmét, egyszerre kettő, három, sőt hat ellen küzdöttek, de nem tudtak felülkerekedni. A gonosz szellemek állták a sarat.

Cree a fák között cikázott jobbra-balra, fel és le, cselezett és ugrált.

CSATTANÁS! Az őrt utolérte, és kardjuk újból összecsapott. Ezt nem lehet lerázni!

A szellemek hatalmas felhője a tapon túl meghallotta a kiáltásokat, és felfigyelt a küzdelemre. Barquit, Omega fejedelme üvöltözve adta ki a parancsot a támadásra, majd kirántotta kardját. A visszatérő harcosok vörösen izzó kardjuk visszhangzó suhogásával elárastották a tábort.

* * *

Úgy tűnt, hogy Mrs. Denning addig nem is akar elhallgatni, amíg mindent el nem mondott Mr. Steele-nek.

- Képzeld, Sallynek van egy különleges gyűrűje, amit önnek is látnia kellene.

Steele elengedte Sally kezét. Közelebb hajolt. Sally úgy érezte, mintha égetné őt az arca.

- Egy gyűrű?

Sally megrázta a fejét, és megpróbált mosolyogni, hátha sikerül egy kis kuncogással elhárítani az egész kérdést.

- Ó, nem érdekes.

A férfi még közelebb hajolt.

- De igen! Nagyon szeretném látni!

* * *

Egy újabb démon a magasból úgy zuhant le a fák közé, mint egy meteor. Cree félreugrott, és alig tudta elkerülni, hogy az kettébe ne vágja őt. Az angyal heves szárnycsapkodással felívelt az ég felé.

Az őt elkapta a sarkát! Cree szárnyainak erőteljes mozdulataival felfelé húzta, de a fenevad csak egyre rángatta őt lefelé. Kardsuhogás! Si! Isten áldjon meg ezért!

Uff! Cree újra szabad volt.

Si hosszú fénycsíkként ereszkedett le az égből, és teljes erejéből nekirohant egy őrnek. Egymásba kapaszkodva, vicsorogva bukfenceztek tova a levegőben. Cree a kardját készenlétben tartva, egy könnyed szárnymozdulattal ismét lefelé fordult.

A démon megragadta Si torkát, és felemelte hatalmas kardját.

* * *

Cree elhajította a kardját, amely úgy hatolt át a szellem felsőtestén, mint egy rakéta. Si néhány erőteljes mozdulattal kiszabadította magát, és kettévágta ellenségét, aki eltűnt egy fullasztó, vörös füstgomolyagban.

Cree újból magához vette kardját. Láta Omega fejedelmét viharként leereszkedni.

- Tűnjünk el innen!

* * *

Sally lehorgasztotta a fejét.

- Valami baj van? - kérdezte Mrs. Denning.

- Rosszul érzem magam - mondta Sally.

Steele megragadta a csuklóját.

- Hadd kísérjem ki a mosdóba! - Felemelte a lányt a székről.

- Ne, hadd menjek egyedül...

Mrs. Denning egy kicsit meghökkent Mr. Steele túlzott buzgalmától.

- Mr. Steele, bizonyára el tud menni egyedül is...

A férfi mintha nem is hallotta volna. Az ablakon keresztül intett a vele együtt érkezett négy férfinak, akik figyeltek. Látták a kézmozdulatát, és a kávézó felé indultak.

* * *

Cree-nek és Sinek ki kellett használnia a helyzetet.

- Nincsenek itt örök - kiáltotta Cree. - Nem védi őt senki!

Barquit és démonai kardjukat kezükben tartva még a tó vize fölött közeledtek a táborhoz.

* * *

Sally látta, hogy négy férfi siet a kávézó felé. Ők is észrevették a lányt az ablakon át, és az eléjük táruló látvány miatt meggyorsították lépteiket.

Mr. Steele meg sem próbálta kivinni a lányt a mosdóba, és egy pillanatra sem engedte el.

Mintha nem is ember lett volna. Valami... valami egészen más.

- Mindjárt hányok! - fenyegetőzött Sally.

* * *

Cree éles kanyarral jobbra fordult, és zúgó szárnyakkal a kávézó egyik oldala felé száguldott, mint egy rakéta. A kávézó fala eltakart előle mindent, majd áthaladt rajta. Bent az épületben kinyújtott karddal cikázott az asztalok fölött és a pult mentén.

Joel Galvin kezével védve fejét lebukott, Mrs. Denning pedig visítózott, amint a poharak egész sora szilánkokra tört. Steele is lebukott, és magával rántotta Sallyt.

Cree a kávézó másik végén kiment az épületből és felemelkedett, miközben Si, mint egy golyó, bevágódott a bejárat oldalán, és egyenesen keresztülhatolt Steele-en.

- ÁÁÁÁÁÁ! - kapott a férfi a szeméhez.

- Mr. Steele! - ordított Galvin.

Sally szabad volt. Odarohant az ajtóhoz.

Si a kardjával fedezte. A négy férfi nem látta a lányt, és a szellemek se tapadtak oda hozzá. Összevissza röpködve keresték támadójukat, a négy férfi pedig csak állt és pislogott, szemüket eltakarva próbáltak rájönni, melyik irányból is vakítja őket a nap.

Omega fejedelme egész gyülevész hordájával együtt leszállt a táborban, és a ragyogó harcosok valóságos hóförgetegét kavarták fel, akik minden irányban szétszóródtak, és rémült madarakként menekültek. A démonok visítózva vették őket üldözőbe. Rajongtak az ilyen sportért. Barquit kitartóan kereste a portyázó csapat vezérét, de sehol sem találta.

Visszavonulni! Visszavonulni! Az angyalok menekültek, és egyre magasabbra csalogatták a démoni hordákat, fel az égbe, minél messzebbre a tábortól, el a lenti nehéz helyzettől!

- Nagyszerű! - nyugtázta Cree, amint Sallyt követte.

Sally rohant a kavicsos felszört úton, miközben találkozott néhány további autóval, amelyekben egyre csak érkeztek az emberek a táborba.

- Hé - szólította meg valaki -, merre van a regisztráció?

- Menjen csak tovább! - válaszolta. - Meg fogja találni.

Továbbmentek. Ő is.

Omega fejedelme és démonai nagy éljenzésben törtek ki, és visítóztak örömben amint a számtalan angyali harcost üldözték a magasban. Ők tűntek az erősebbeknek, mert létszámbeli fölényben voltak. Meg akarták tisztítani területüket ezektől a fénylő bajkeverőktől, és meg is tették.

* * *

Cree és Si szorosan követte Sallyt. Megpróbálták rávenni, hogy menjen be a fák közé, és tűnjön el ott. De mintha ő is tudta volna, mit kell tennie, hová kell menekül, hogyan kell elrejtőznie. Az angyalok kivont karddal repültek közvetlenül fölötte, és állhatatosan nézelődtek felfelé, majd lefelé, aztán megint felfelé, egy pillanatnyi szünet nélkül.

Nem tudhatták, hány harcost veszítettek el ebben a csatában. De még mindig az övék volt Sally... legalábbis egyelőre.

- Nagyszerű! Szaladj, kislány, csak szaladj!

Steele felállt, de kezét továbbra is szemére szorította. Galvin és Mrs. Denning odasietett hozzá, hogy segítségére legyen.

- Nyugodjon meg! Üveg ment a szemébe?

- Biztos, egészen biztos!

A négy férfi berohant, de a szemük még mindig káprázott. Egyikük megállt az ajtónál. Egy másik a hátsó bejáratot ellenőrizte.

A harmadik megragadta Mrs. Denning karját, aki tiltakozni kezdett.

- Jaj! Engedjen el!

- Ez Mrs. Denning! - ordított rá Steele.

A férfi elengedte a nő karját.

- Mi történt?

A negyedik férfi felsegítette Steele-t.

- Ember, ezt a rendetlenséget!

- Mr. Steele, jól van? - érdeklődött Galvin.

A megkérdozettnak kitisztult a szeme. Galvin alaposan megnézte.

- Nem látok benne semmit, Mr. Steele. Ön érez valamit?

De Steele-t valami egészen más foglalkoztatta.

- Látták a lányt?

- Csak homályosan, az ablakon keresztül - válaszolta a negyedik férfi.

- Látták őt elmenni? - követelte a választ.

- Nem.

- Semmit sem láttunk - szólalt meg a harmadik férfi. - A nap egyenesen a szemünkbe sütött.

- Persze, a nap... - tette hozzá Steele dühösen és megvetően, majd leült.

- Ki volt ez a nő, Mr. Steele? - kíváncsiskodott Galvin.

Mr. Steele váratlanul elmosolyodott, mintha egy kellemes témáról beszélgetnének.

- Egy régi barátom, Joel. Évek óta nem láttam.

Mrs. Denning meglepetésében felvonta a szemöldökét.

- Ön ismeri Bethany Farrellt?

A férfi kissé zavartan nézett Mrs. Denningre, de nem válaszolt.

- Hogy van a szeme? - kérdezte a nő.

- Köszönöm, remekül.

Galvin hozott egy söprűt, hogy eltakarítsa az üvegszilánkokat. Steele felállt és intett a négy férfinak, hogy menjenek ki.

- Senki nem tudhat arról, ami itt történt! - figyelmeztette embereit, mihelyt kiléptek a teraszra.
- Hallgatni fogunk - válaszolták.

Gyorsan és halkán folytatta:

- Feketére festette a haját, és színezett szemüveget visel. Biztos, hogy nála van a gyűrű.
- Nem mehetett messzire - mondta az első férfi.
- Most azonnal adhatok magának valami munkát, ha akarja - suttogta Steele a negyedik férfinak.

Az megértette. Néhány gyors utasítást suttogott a másik háromnak:

- Azonnal ellenőrizzék az utat, utána pedig nézzetek szét Fairwood környékén!
- Megnézhetnék a Schrader Motor Innt Fairwoodban. Ott szokott megszállni - vetette fel Steele.

A negyedik férfi rábólintott, és Steel kiadta az utolsó parancsot:

- Ha megtaláltátok, intézzétek el nyom nélkül és csendben!

A három férfi azonnal hozzálátott a feladat elvégzéséhez.

Steele a kávézó felé pillantott:

- Mrs. Denninget ki kell majd kérdeznünk. Goring hétfőn fog megérkezni Summitből, és Santinelli úgy tájékoztatott, hogy ő aznap estig marad. Mihelyt Goring ideér, azonnal beszélnünk kell Mrs. Denninggel. Azt hiszem, magának is jelen kellene lennie.

A negyedik férfi bólintott. A sötét tekintetű, szikár ember látványát a teljesen fekete színű öltözet tette teljessé, valamint hegyes orra, sötétbarna szeme és furcsán hegyes szemöldöke.

- Úgy tűnik, hogy az energiái elérték egy kritikus szintet - állapította meg. - Ez okozhatta a felfordulást.

- Talán. - Mr. Steele vonakodott beismerni a tényeket. - Lehet, hogy Roe tett szert valami újfajta erőre... Lehetséges. - Majd hangja szokatlan, fenyegető hangszínt vett fel. - De most ő velünk foglalkozik, ezért nem marad sokáig életben. Az igazi hatalom a miénk, és a miénk is marad!

* * *

- Nem! - tiltakozott Ted Walroth, és kezdett emeltebb hangon beszélni. - June-nal megbeszéltük a dolgot, imádkoztunk ez ügyben, és egyszerűen nem csinálhatjuk tovább. Mark, eltávolodtunk az Úr akaratától ezzel az iskolával. Mindig így láttam, és a mostani probléma bebizonyította, hogy igazam volt. Nincs az Úr áldása ezen a dolgon!

Mark és Ted az iskola kis irodájában beszélgetett. Mark már összeszedte a két Walroth gyerek, Mary és Jonatan minden papírját, hogy átnyújtsa őket Tednek, de még mindig reménykedett a lehetetlenben: hátha rá tudja beszélni Tedet, hogy hagyja a gyerekeket az iskolában.

- De Ted... ha őszinte akarsz lenni saját magadhoz, June-hoz, Maryhez és Jonatanhoz, akkor be kell ismerned, hogy az iskola nagyon sokat használt nekik. Jobbak az osztályzataik, közel vannak az Úrhoz, az önbecsülésük remek, boldogok...

- Csakugyan? - kérdezte Ted kihívóan. - És meddig lesznek még boldogok? Mark, mennyi idő múlva fog majd velük is történni valami?

Mark már nagyon sokszor hallotta ezt a fajta beszédet, és már kezdett belefáradni.

- Ted, én nem tudom, kivel beszélgettél, de nagyon sok szemenszedett hazugság terjed most rólunk, és remélem...

- Engem nem érdekelnek a hazugságok és a pletykák, tudom, hogy ez mind képtelenség. De azt hiszem, hogy a szóbeszédnek és a félelmeknek mögött ott rejtőzik a kockázat nagyon is valós eleme...

- Nincs semmiféle kockázat!

Ted most már nagyon dühös lett. Ujjával Markra mutatott, és kék szemével hidegen nézett rá.

- Itt van a probléma igazi oka! Teljesen elvesztetted a tárgyilagosságot ebben a dologban! Ha tényleg lenne itt egy probléma, akár egy nagyon súlyos probléma, azt hiszem, akkor azt se lennél hajlandó beismerni! Tom mellé álltál ebben a dologban, és véleményem szerint, egy pásztortól ez elfogadhatatlan! Fogalmad sincs arról, milyen ember ez a Tom, ha nem vagy mellette! Egyikünk se tudja! És ha te őt véded, akkor úgy gondolom, benned sem bízhatunk meg, és nem maradhatunk a pásztorlásod alatt!

Mark egy pillanatig csendben maradt, hogy megtörje a konfrontáció lendületét. Szelíden szólalt meg:

- Ted... a Sátán nagyon szorgalmasan dolgozik közöttünk, szakadásokat akar támasztani, meg akar osztani minket...

Ted ezzel egyetértett.

- Én is erről beszélek! Már nem látod az Úr akaratát, Mark, még akkor sem, ha olyan világos, mint a nap, akkor sem, ha ott van a szemed előtt! Ez az iskola egy kolosszális tévedés, egy hibás lépésként értelmezhető, amit soha nem lett volna szabad meglépni, és most fizetjük az árát, de te nem vagy hajlandó ezt tudomásul venni.

Mark megpróbálta egyértelművé tenni, mit akart mondani.

- Úgy értettem...

- Tudom, hogyan értetted! Én pedig azt mondom, hogy tévedsz, súlyosan tévedsz! Makacsul és vakon döntöttél, a védelmedbe vettél valakit, akiben egyszerűen nem bízhatunk meg, és most a nyakunkba varrták ezt a pert, ezért kénytelenek vagyunk elmenni. Mi ebből nem kérünk, azt pedig végképp nem akarjuk, hogy a gyerekeinket is belerántsák ebbe. - Megragadta a kilincset, és kinyitotta az ajtót. - Mennem kell.

Mark átnyújtotta neki az okmányokat.

- Köszönöm. - Ted sietősen és dühösen a kijáráthoz ment.

- Látunk titeket vasárnap? - kérdezte Mark.

- Nem! - válaszolta Ted, és hátra se fordult. - Ne is számíts rá! Nem hiszem, hogy az Úr nagyon boldog, ha most erre a gyülekezetre gondol.

Azzal elment.

* * *

Tal, Nathan és Armoth odakint állt, és figyelte, amint távozik.

- Terjed - jegyezte meg Nathan. - Először az iskolában, most pedig a gyülekezetben. Egymás torkának estek.

Tal nekidőlt az iskola falának.

- Pusztító! Ha nem történik valami fordulat, a szenteknek hamarosan nem lesz itt iskolájuk, amit meg kellene védenünk.

- És nem lesz imaháttérünk, hogy győzzünk... bármiben!

- De mi van azokkal a szellemekkel, akik felelősek ezért a helyzetért? - vetette fel Armoth. - Biztosan ki tudnánk őket irtani!

- Nem - állította Tal. Dühösnek, és tehetetlennek érezte magát. - Jogosan tartózkodnak itt. Meghívást kaptak az emberektől. Maguk a szentek adták fel ezt a harcot, és mindaddig, amíg meg nem törik a szívük, amíg meg nem térnek, addig ennek a rákos daganatnak a terjedését nem lehet megállítani.

- És ilyenkor mi van? - kérdezte Nathan.

- Mota és Signa azon fáradozik, hogy valami rést találjon az ellenség soraiban, valami gyenge pontot Pusztító tervében, amit aztán le tudnánk leplezni a szentek előtt. Addig csak annyit tehetünk, hogy azt a kis csoportot, akikre számíthatunk, támogatjuk az imában és a harcban. Az Úr meg fog mozdulni az Ő tervei szerint. Ő...

Valamennyien kirántották kardjukat.

Nem, nem egy démoni hadsereg jelent meg, még csak nem is egy félelmetes szellem, csupán egy csúnya kis hírnök, aki elég pimasznak látszott ahhoz, hogy elrepüljön a fejük felett, és üres kézzel integetve jelezze, hogy nincsenek támadó szándékai.

- Hahaha! - kacarászott. - Te vagy Tal kapitány?

- Én vagyok - válaszolta Tal.

- Pusztítónak van egy üzenete a számodra! - A kis démon magasán fölöttük lebegett, és vékony, éles hangon kiabálta el üzenetét: - Így szól Pusztító: Legyőztelek téged, nagy kapitány! Omega az enyém, és örökre az enyém marad! Csapataidat megfutamítottam és szétszórtam! Küldj másokat! Harcosaim ki vannak éhezve a harcra!

A kis démon azzal elrepült, mint egy légy.

Tal el se mosolyodott, amikor megszólalt:

- Sally Roe biztonságban van. Ha megölték volna, akkor Pusztító ezt üzenete volna meg! - Hüvelyébe dugta kardját. - Megkeressük Cree-t és Sit, hogy lássuk, mi a helyzet velük. Előreküldtem Guilót, hogy segítsen Chimonnak és Scionnak Bentmore-ban. Mi hárman viseljük majd gondját Sallynek a következő helyen. Mindenképpen életben kell őt tartanunk.

- Egyre gyengébbek vagyunk, kapitány! - jelentette Nathan.

Tal bólintott.

- Szedj össze annyi harcost, Nathan, amennyit csak tudsz! Megteszünk mindent, ami rajtunk áll!

* * *

Sally emlékezett a mellékútra, amikor rátalált, de arra már nem, hogy pontosan hova vezet. De ezt választotta, hogy elkerülje a főutat. Itt kell lennie jobbra egy piros farmépületnek, előtte pedig egy vízelvezető ároknak és egy hagyományos kinézetű, piros csűrnek. Itt is van! Valamikor már látta ezt a tanyát, talán biciklizés közben. Ez az út végül visszavezeti őt Fairwoodba.

Meghallotta egy közeledő gépjármű hangját, és elbújt a fák mögött. De csak egy farmer hajtott el mellette kisteherautóján.

Úgy döntött, hogy egy kicsit vár. Elővette spirálfüzetét, és néhány megjegyzéssel kiegészítette a következő levelet. Először beszámolt arról, hogyan tudott ismét nagy nehezen megmenekülni, majd megpróbálta összefoglalni zavaros, kavargó emlékeit.

Kezdek visszaemlékezni, Tom, állandóan újabb és újabb részletek jutnak az eszembe. Az Omega Központ nagyon megnőtt, most kétszer akkora, mint amikor utoljára láttam. De a szellemi erők, valamint azoknak az embereknek a filozófiája és célkitűzései változatlanok.

Tizennyolc évvel ezelőtt ez az egész egy utópiának tűnt. Emlékszem azokra az előadásokra, amikor keleti filozófiát tanultunk, azokra a hosszú alkalmakra, amikor órák hosszat meditáltunk a ligetben ülve, és azt éreztük, hogy egyek vagyunk az egész léttel és mindennel, amit az élet jelent. Micsoda boldogságnak tűnt ez! Emlékszem azokra a különleges szellemi vezetőkre, akik megjelentek nekem az utolsó ott töltött nyáron. Ők megnyitották értelmemet saját istenségem felismerésére, megmutatták nekem annak a megtapasztalásnak és annak az ismeretnek a világát, amiről korábban soha nem tudtam. Mindez olyannak látszott, mint csábító titkok világának egy végtelen karneválja, és a vezetőim azt ígérték, hogy örökre velem maradnak.

De azoknak a napoknak az öröme végül úgy megsavanyodott, mint melegben a tej. A meditáció boldogága egyre inkább az örültségnek és a menekülésnek egy formájává változott. A szellemi vezetők nem maradtak velem, mint ahogyan megígérték, hanem illúziókká, kísértetökké, kízókká alakultak át. Azért mentem az Omegába, hogy megtaláljam azt, amit Mrs. Denning „a dolgok értelmének” nevezett, de helyette az értelmetlen hiszékenységnak és a vágyakozással átítatott gondolkodásnak egész világára leltem, a megtapasztalásnak egy lebegő, céltalan keresésére az ésszerűség helyett. A dolgok értelme? Nem, csak saját magunk felnagyítása! És teljesen mindegy, hogy valaki csak egy apró, kis kozmikus véletlen vagy egy isten, aki betölti saját magát, ha az a személy még mindig magányos.

Így tehát ez az egész dolog hiábavalóságnak bizonyult. Most már látom, de persze ez a „most” már túl késő! Sokkal idősebb vagyok, és olyan sok év telt el gyümölcstelenül. Visszatekintve már sajnálkozva számolom azokat az esztendőket, amelyeket ennek a helynek szenteltem, és mindannak, amit ez jelképez. De még ennél is szomorúbban gondolok arra, hogy a tábor még mindig áll, és egyre több Sally Roe-t kerít a hálóiba. Szeretném tudni, hogy ezek a ragyogó szemű, optimista tizenévesek vissza fognak-e tekinteni évek múlva, és meglátják-e azt a hiábavalóságot, amit én most megértettem. Újraértelmezik-e egy előnyösebb helyzetből az életüket, és meg fogják-e érteni, hogy milyen értéktelen volt?

Azok a napok, ahogyan én elneveztem, az örültség napjai voltak. De MUSZÁJ EMLÉKEZNEM, bármi is lesz ennek az ára. Van további folytatása is a történetnek, és eszembe kell hogy jusson, kik ezek az emberek, hol vannak és mik a szándékaik. Eszembe kell hogy jusson, ki vagyok és mi vagyok - vagy voltam - a számukra.

Írni fogok, amilyen gyakran csak tudok.

- Persze! Ha befagy a tenger Los Angelesnél, akkor majd elhiszem! Remélem, megértett! - Wayne Corrigan lecsapta a telefont, és dühöngött. - Nem hajlandók válaszolni a kérdéseimre! Csak húzzák az időt, és játszanak velünk!

- Micsoda meglepetés! - mosolygott Marshall.

Corrigan irodájában ült Marshall, Ben és Tom és maga Corrigan, jegyzeteiket hasonlították össze egymáséival, és az ügyet tárgyalták.

- Hány kérdést küldtél nekik? - kérdezte Marshall, aki az ügyvéd íróasztalával szemben ült, és az előtte fekvő kérdőívek vastag kötegét lapozgatta.

- Csak a bevezető, legalapvetőbb kérdéseket - válaszolta az ügyvéd. - De ezekre sem fognak soha válaszolni, nem fognak visszahívni, és ha véletlenül sikerül is valamelyikükkel beszélnem, akkor is csak kőfalba ütközöm. Hallhattátok, milyen választ kaptam éppen most Brandon ügyvédjétől, ettől a Jefferson nevű fickótól.

- Én csak a te válaszodat hallottam.

- Fel voltam háborodva.

Ben az ablakpárkánynak támaszkodva hallgatta a beszélgetést.

- Jól csináltad! Erre számítani lehetett.

Marshall egyetértett ezzel a megjegyzéssel:

- Csak saját magukat védik. Nem ártana egy kicsit mögéjük kerülni, egy kissé kibillenteni őket az egyensúlyukból.

Corrigan megpróbálta megmagyarázni frusztráltságának okát:

- De ők egyfolytában csak azt hangoztatják, hogy feljegyzéseik nagyon személyes jellegűek és bizalmas természetűek, és ez a Jefferson azt merte nekem mondani, hogy még nem is állította össze az anyagot, amit tud, de szerintem ez lehetetlen. Ráadásul azt hiszem, hogy halogatni fogják a mi tanúink kihallgatását is. Azt akarják, hogy mi lépünk először, hogy nekik minél több kihasználható adu legyen a kezükben. Én nem tudom így halogatni a dolgokat, egyszerűen nincs rá időnk.

- Úgy tűnik, hogy bírósági végzés nélkül semmit sem akarnak kiadni.

- Igen, minden erre utal.

- Figyeljete csak ide! Kate már kérdezősködött erről a Miss Brewerről az általános iskolában, és hétfőre már meg is beszélt vele egy időpontot, hogy felkeresi az osztályát. Ott talán megtud róla valamit, amit felhasználhatsz a tanúvallomásokban.

- Pontosan erre van szükségem: több előny, több játékos kellene ebben a játszmában. Jelenleg csak a sötétben tapogatózom, hogy az ellenfeleink miben is mesterkednek.

Marshall az interrogációra készített kérdéseket visszalökte Corrigan íróasztalára.

- Tudom, hogy ez az ügy nagyobb, mint amilyennek látszik.

- Vakondok - szólt közbe Ben.

- Micsoda?

- Egyszer majd kérd meg Marshallt, hogy magyarázza el neked! Van egy óriási hasonlata.

Corrigan felvetett egy másik témát:

- És mi van a gyerekeiddel, Tom? Láthatod őket újból?

Tom nagyon szomorúan válaszolt:

- Hamarosan, de nem tudom pontosan, mikor. Minden ettől az Irene Bledsoe nevű nőtől függ, ő pedig... szóval meglehetősen könyörtelen. Megpróbálok nem gondolni rá túl sokat.

Corrigan megrázta a fejét, és hátradőlt a székében, amitől a rugók nyikorogni kezdtek. Amikor hátradőlt és a mennyezetet kezdte tanulmányozni, az nála a frusztráltság tipikus kifejezését jelentette.

- Most kitombolja magát, ha érted mire gondolok. Tom, ha gazdag és befolyásos lennél, valószínűleg azonnal visszakaphatnád a gyerekeidet. De Bledsoe tudja, hogy rendelkezik minden hatalommal, amire szüksége van, és ha magasabb helyekről nem gyakorolnak rá némi nyomást, azt tehet, amit akar. A törvények eléggé homályosak ahhoz, hogy legyen elegendő mozgáster, és minden ügyet másként kezeljen.

- De ez a nő teljesen esztelen! - nyögött fel Tom. - Úgy őrzi a gyerekeimet, mintha... mintha egy pillanatra se merné levenni róluk a szemét. Mintha irányítani akarná őket.

- Ezt akarja, és ezt is csinálja - összegezte Marshall.

- De tudtok a Ruth fejét ért sérülésről, ugye?

Marshall egy forgószéken ült. Lábának egyetlen mozdulatával szembefordult Tommal.

- Nem. Mondd el!

- Amikor a múltkor meglátogattam a gyerekeket, Ruthnak egy nagy seb volt a fején, és mindketten azt mondták, hogy azért ütötte meg a fejét, mert Bledsoe kis híján karambolozott, amikor elvitte őket a házunkból! Bledsoe pedig megpróbált engem hibáztatni azért a sebért, azt sugalmazta, hogy én csináltam!

Úgy tűnt, hogy Marshallt meghökkentette ez a hír.

- Majdnem karambolozott?

- Igen. Látnotok kellett volna, hogyan próbálta megakadályozni Mrs. Bledsoe, hogy a gyerekek egy szót is ejtsenek erről. De Josiah még így is el tudta mondani. Annyit tudtam meg, hogy nem állt meg egy stoptáblánál, és majdnem összeütközött egy kék kisteherautóval. Túl hirtelen állt meg, a gyerekek valószínűleg nem voltak bekötve, és Ruth...

Ben közbevágott:

- Várj csak! Egy kék kisteherautót mondtál?

- Igen, ezt említette Josiah.

- Mikor történt ez? - kérdezte Ben, miközben ő is gondolkodott.

- Nem is tudom... - Tom próbált visszaemlékezni. - Nyilvánvalóan aznap este, amikor eljött, és elvitte őket tőlem...

Ben arca felragyogott attól, ami az eszébe jutott.

- Ez ugyanaznap este történt, amikor kimentünk annak az úgynevezett öngyilkosságnak a helyszínére, Potterék farmjára. Figyeljetek: Cecilia Pottertől tudom, hogy Sally Roe-nak egy kék kisteherautója volt - egy 1965-ös gyártmányú Chevrolet, hogy pontos legyek -, és amikor

később megint elmentem megnézni a helyszínt, az autót nem találtam ott. Csodálkoztunk, hogy lehet ez.

- Eltűnt az autó? - kérdezte Marshall.

Ben kezdett nagyon izgatott lenni.

- Eltűnt. De figyeljete csak! Mrs. Potter szerint Roe mindig azzal a kocsival ment dolgozni, és mindennap azzal is ment haza. Tehát, ha Sally Roe öngyilkosságot követett el, mint ahogyan Mulligan és az orvos szakértő állítja, akkor ki vitte el az autót?

- Az, akibe Mrs. Bledsoe csaknem beleszaladt, az! - vágta rá Tom.

Marshall teljesen kihúzta magát a székén ülve.

- Látták a gyerekeid, ki vezette az autót?

- Nem tudom. Azt hiszem... meg kellene találni a módját... hogy megkérdezzük tőlük.

Marshall Benre nézett.

- Ellenőriztetted már Roe múltját?

- Chuck Molsby már dolgozik rajta. Ő az a barátom a westhaveni rendőrségen, akit említettem.

- Remélem, kapunk róla egy fényképet vagy valami használható adatot.

- Remélem, hogy büntetett előéletű! - sóhajtott fel Tom.

- Igen - jegyezte meg Marshall -, ezen az apróságon múlik. De ha tudnánk szerezni róla egy fényképet, és valahogyan megmutathatnánk a gyerekeknek, és ők felismernék...

- Akkor kiderülne, hogy valami bűzlik ebben az ügyben - vette át a szót Ben. - Ez bizonyítaná, hogy Sally Roe még él, hogy nem őt találtuk a helyszínen.

Marshall felállt.

- Vakondok.

- Már megint ez a szó - állapította meg Tom.

Corrigan kihúzta magát a székében ülve, és az asztal fölé hajolt.

- Srácok, ha egyszer elmondanátok, mit jelent ez, nagyon boldog lennék. Tudjátok, állítólag én vagyok az ügyvédek!

Marshall talált egy darab papírt Corrigan asztalán.

- Képzeld el egy vakondot az udvarodon és valaki másnak az udvarán... Legyen inkább három udvar. Három vakondtúrás, de a vakond egy és ugyanaz. - Elővette tollát, és rajzolt egy kis kört. - Ez itt az első vakondtúrás: a keresztény iskola ellen tett feljelentés, Lucy Brandon, az ASzJE, az az egész csürhe. - Rajzolt egy másik kört. - Ez itt a második vakondtúrás: Az ASzJE a kiskorúak bántalmazásának forródrótján jelenti Tomot, és bevonja a dologba a gyermekvédelmiseket. Irene Bledsoe megkapja a határozatot, és elviszi a gyerekeket. Ez bizonyos értelemben összeköti ezt a két vakondtúrást. - Egy vonallal összekötötte a két kis kört.

- Lehet, hogy így van - szakította félbe Corrigan. - Úgy értem, te tudod és én is tudom, de ennek bizonyítása egy egészen más dolog.

- Erre majd később visszatérünk - folytatta Marshall. - De most... - Rajzolt egy harmadik kört is. - Ez itt a harmadik vakondtúrás: Sally Roe-nak (vagy valaki másnak) a titokzatos halála. Valószínűleg az igazi, az élő Sally Roe útja keresztelte valahogyan Irene Bledsoe útját, közvetlenül az után az időpont után, amikor neki a feltételezések szerint meg kellett volna halnia. - Egy újabb vonallal összekötötte a második és a harmadik kört. - Tomnak van két gyereke, akik talán - talán - a tanúi lettek ennek, és... talán... Irene Bledsoe azért tartja vissza, azért rejtegeti őket, azért intézi az ügyet olyan lassan, amennyire csak lehetséges, hogy elnémítsa a gyerekeket. Lehetséges, hogy csak saját magát védi, arra vár, hogy begyógyuljon a seb Ruth fején, vagy hogy mindkét gyerek elfelejtse a történeteket. Vagy...

Ben fogta a saját tollát, összekötötte a harmadik kört az elsővel, és így egy zárt háromszög jött létre.

- Vagy valaki másnak segít leplezni a Potter-farmon történt eseményt, bármi legyen is az. Ez azt jelenti, hogy a Sally Roe-ügy valamilyen módon kapcsolódik a keresztény iskola elleni támadáshoz, amiről viszont tudjuk, hogy összefüggésben áll azzal, hogy elvették Tom gyerekeit.

- Mindebből semmit sem tudtok bizonyítani - emlékeztette őket újból Corrigan.

- Erre majd később visszatérünk - ismételte Marshall. Elmosolyodott. Jól érezte magát. - De ez az, ami történt. Az egész ügy mögött vakondokat találunk, szellemi hatalmakat és emberi képviselőiket, és ezen a három területen a felszínre nyomakodtak.

Tom rámeredt a három körre.

- Ha földalatti szellemi tevékenységről akartok beszélni... hogyan illeszkedik bele ebbe a képbe az az előny, amit a Sátán megszerzett a gyermekvédelem módszerein keresztül? Megbélyegezték engem, mint valami gyermekbántalmazót, és az egész gyülekezet most esik szét elemeire emiatt. Semmilyen harcban nem győzhetünk jelenlegi állapotunkban.

Marshall bólintott.

- Pontosan. Most már kezded érteni.

Tom hinni akarta, hogy tényleg így van.

- De... Nem látok semmilyen közvetlen kapcsolatot a Sally Roe-val történtek és az iskolában lezajlott események között. Nincs közöttük semmi összefüggés.

- De van! - ellenkezett Marshall.

- Nincs! - szólt közbe Corrigan. - Semmit sem tudsz ebből bizonyítani.

- Be fogjuk bizonyítani. Nevezhetsz fanatikusnak, de hiszem, hogy Isten meg fogja ezt nekünk mutatni. Megadja nekünk a vázlatot, csak ki kell töltenünk a réseket.

Ben egyre izgatottabb lett.

- Valaminek a nyomára bukkantál, Marshall?!

- De nincs benne semmi, amit én fel tudnék használni! - fűzte hozzá lemondóan Corrigan.

Marshall visszatette a tollát zsebébe, és a kis ábrát nézegette.

- Kerítünk neked is valamit, Wayne. Még nem tudom, hogy mit, de megszerezzük.

* * *

A zene lágyan szólt, egyenletes és ellenállhatatlan, relaxáló hatású ritmusa és hangulata betöltötte a helyiséget. Miss Brewer, a fiatal és csinos tanárnő, lefegyverző mosollyal, nyugodt, szinte hipnotikus hangon olvasott fel egy könyvből:

- Érzed, amint a szellő átfúj a hajadon, érzed a nap melegét a bőrödön, a szilárd, hívogató földet a tested alatt. Hasonlítasz egy rongybabához, ernyedt a tested, fűrészporról vagy megtöltve...

Kate Hogan csendben ült az osztályterem végében, megpróbált néhány dolgot észrevétlenül feljegyezni, miközben figyelte, amint a huszonhárom negyedik osztályos a gyakorlatot végzi. Az asztalokat félretolták, hogy a terem egyik oldalán legyen elég hely, és most a gyerekek lehunyva szemmel hanyatt feküdtek a padlóra terített takarókon, párnákon vagy a kabátjukon, lassan és mélyen lélegeztek, karjuk ernyedten nyugodott testük mellett.

- Most kiszívják a fűrészpórt a fejedből... aztán a nyakadból... aztán a mellkasodból... Süllyedni kezdesz, süllyedsz, süllyedsz a padló felé...

Kate a faliórára nézett. A gyerekek már tíz perce feküdtek a földön.

A zene még mindig szólt. Miss Brewer befejezte nyugalmas, ritmikus monológját. Elhallgatott, végignézett a gyerekeken, majd újból megszólalt, és lágy hangon mondta az utasításokat:

- Hallod a mormolást? - Suttogva folytatta: - Figyelj! Hallod? - Egy pillanatig hagyta, hogy a gyerekek erre figyeljenek. - Egyre közelebb jön, ugye? Ez a te új barátod, a te személyiségednek a bölcs része. Azért jött, hogy beszélgesse veled. Engedd, hogy a barátod megjelenjen képzeleted képernyőjén! Hogy hívják a barátodat?

Kate emlékeztetőül leírt néhány szót. A legtöbb részlet, amit látott, ismerősnek hatott a számára.

- Készíts helyet a barátodnak! Készítsd elő számára a helyet az elmédben, hogy ott lakhasson! Legyen ott neki megfelelő hely! Most pedig beszélj a barátoddal, a te saját személyiségednek a bölcs részével! Ne felejtse el, hogy a barátod mindent tud rólad... tudja, hogyan érzel... mi az, amit szeretsz... mi az, amit nem szeretsz... ismeri minden problémádat és fájdalmadat...

A gyakorlat még körülbelül egy negyed óráig eltartott, és a teremben uralkodó csend elismerésre méltó volt ettől a korosztálytól. Végül, az előre meghatározott idő letelte után Miss Brewer lassan ötig számolt, majd csettintett egyet az ujjával. A gyerekek olyan bamba arckifejezéssel ültek fel, mintha transzból tértek volna magukhoz.

- Nagyon jó! Most valamennyien elfoglaljuk a helyünket, és a hetes mindenkinek ad egy darab papírt. Lerajzoljuk új barátainkat!

A gyerekek összehajtogatták a takarókat, elrakták a párnákat, felakasztották kabátjukat, majd visszamentek asztalukhoz. Mindegyik padsorból egy-egy gyermek szétszította a papírokat. Miss Brewer határozott, de kedves irányítása alatt a gyerekek elővették színes ceruzáikat, és elkezdtek alakokat rajzolni.

Miss Brewer a sorok között járkált, és figyelemmel kísérte, hogy haladnak a munkával.

- Ó, milyen kedvesen néz ki a barátod! Mi van a fején? Csillagok? Csodálatos lény lehet!

Kate is gyorsan körbement. A gyerekek pónilovakat, sárkányokat, hercegeket és hercegnőket rajzoltak, néhányan pedig félelmetes szörnyetegeket. Miss Brewer mindenkit megdicsért, és mindenkinek mondott valami kedves megjegyzést.

Az egyik kisfiú átadta Kate-nek a képet, amit rajzolt.

- Ő Nagylábú - mutatta be. - A képzeletbeli pincémbe fogom tartani.

A kép egy tipikus negyedik osztályos műalkotásának felelt meg, de fel lehetett ismerni: egy óriási, tagbaszakadt alakot ábrázolt, amelynek hatalmas lábakon állt.

- Micsoda hatalmas láb! - csodálkozott Kate játékos hangon. - Miért van ilyen nagy lába?

- Azért, hogy rá tudjon taposni vele anyura meg apura meg minden nagy gyerekre.

- Húha!

Egy kislány hátrafordult, és bekapcsolódott a beszélgetésbe. Ő is megmutatta a rajzát Kate-nek.

- Látod a barátomat? Ő egy sárkány, de nem tűz jön ki a szájából, hanem cukorka!

- Ó, és találkoztál ma a barátoddal?

A kislány szomorúan rázta meg a fejét.

- Nem. Ő már a fejemben él, már régóta ott lakik, és mi barátok vagyunk. Ma nem láttam őt. Hallottam a hangját, de nem láttam.

- Nézd meg az én képet is! - kérte egy másik kislány.

Kate odament. Hosszasan nézte a rajzot.

A gyermek egy nagy szemű, pufi arcú pónit rajzolt. A rajz kiemelkedően jól sikerült.

- Ő Ponderey - mondta a kislány. - Ő az én belső vezetőm.

- Egy póni... - csodálkozott Kate. Elmosolyodott. - Csodálatos ez a kép, édesem. Nagyszerűen rajzolsz.

- Ponderey segít nekem. Nagyon szeret rajzolni.

Kate visszaült helyére a terem végében, és leírt néhány újabb megjegyzést, bár keze kissé remegett. Fel volt háborodva és félt, hogy elveszíti nyugodt, professzionális stílusát.

Hamarosan vége lett az órának, a gyerekek sorba álltak, és kimentek a játszótérre. Úgy hagyták el az épületet, mint a tengerészek a süllyedő hajót.

Miss Brewer leroskadt az íróasztala mellett álló székre, és széles mosollyal felsóhajtott:

- Hát ezzel megvolnánk!

Kate közelebb ment hozzá, és leült mellette.

- Csodálatos ez a csoport.

- Ugye? Nagyon sokat jelent nekem ez az év. Ebben a városban valóban nem mindennapi gyerekek élnek.

- Az alkotó gyakorlat is valami különleges dolog. Sokat ki tud hozni a gyerekekből.

Miss Brewer élvezettel és büszkén felnevetett.

- Ez minden alkalommal egy új kaland. A gyerekek olyan kreatívak tudnak lenni, és mindegyikükben annyi bölcsesség és belátás rejlik. El se tudja képzelni, mi mindenre rájönnek.

- És mi ennek az egésznek a neve? Nem olyan ez, mint „Az egész agy kihasználása”?

- Dehogynem. Ez annak a része, de a fogalmak és a gyakorlatok legnagyobb része a Valós énünk megtalálása elnevezésű tananyagból származik. Ez egy kipróbált és bevált program, ez tartalmazza a ma használatos, már bizonyítást nyert elméleteknek a legjavát. Ez egy nagyon átfogó tananyag.

- És mi az az alapgondolat, amire ez épül?

Miss Brewer elmosolyodott.

- Ugye ön nem szülő?

- Nem, csak egy kíváncsiskodó vagyok. Amint ezt már telefonon is említettem, nagyon sokat hallottam arról, amit önök itt csinálnak, és arra gondoltam, érdekes lenne megnézni.

- Rendben. Mi természetesen úgy látjuk, hogy minden gyermeknek meg kell kapnia azt a szabadságot, hogy képességeit teljesen kifejleszthesse, ehhez pedig szükséges bizonyos mértékű kreatív és intuitív szabadság. A tanárok gyakran elnyomják ezeket a képességeket azáltal, hogy a viselkedésnek vagy az igazságnak bizonyos szabályait kényszerítik rá a tanulókra, pedig a diákoknak fel kellene fedezniük saját magukat, nekik kellene kialakítaniuk a világról alkotott saját felfogásukat.

Azt tapasztaltuk, hogy a relaxációs és a képi megjelenítési gyakorlatok jelentik azt a valós kulcsot, amellyel feloldhatjuk a gyermekeket, amellyel felszabadíthatjuk őket arra, hogy el tudják kezdeni saját maguk megvalósítását. Az emberi elme, még egy gyermeknek az elméje is, a tudásnak egy olyan felfoghatatlanul gazdag tárháza, amelyet semmiféle hagyományos tanítási módszer nem képes nyújtani, még akkor sem, ha az ember egész életén keresztül tanul. Ezt a tudást a gyermek a saját belső bölcsességén keresztül tudja megszerezni. Mi nem tanítjuk a gyermekeket arra, hogyan kell érzékelni vagy felfogni az igazságot. Csak annyit kell tennünk, hogy megmutatjuk neki, hogyan kell kinyitnia saját bölcsességének és intuíciójának zárját, a többi magától megtörténik.

- És ön ma ezt tette?

- Igen, pontosan. Általában agyunknak csak körülbelül két százalékát használjuk. Ha megtanítjuk a gyermekeknek, hogyan csapolhatják meg agyuk többi részének roppant nagy forrásait, akkor lehetőségeiknek csak az ég szabhat határt.

- De honnan jönnek ezek a „belső vezetők” és „bölcs személyek”?

Miss Brewer a mennyezetet nézegette, miközben a megfelelő szavakat kereste.

- Hogy egyszerűen fogalmazzak: a tudásnak egy felfoghatatlanul nagy raktára van bezárva rejtett tudatunkban, és ha be akarunk ebbe hatolni, annak egyik módja az, hogy meg-személyesítjük, úgy jelenítjük meg, mint egy ismerős személyt. Tehát, mondjuk, hogy én egy kislány vagyok, és félek a nagyoktól, a felnőttektől, talán még a saját szüleimtől is. Valójában ott rejlik bennem minden ismeret, amely szükséges ahhoz, hogy megbirkózzam minden helyzettel, amellyel találkozom. Csak meg kell ezt tanulnom saját magamtól. Ennek meg-könnyítése érdekében relaxálok, szabadjára engedem a gondolataimat, és elképzelek - meg-jelenítek - magam előtt egy képet, egy személyiséget, egy barátot. Megnézte azokat a képeket, amelyeket a gyerekek készítettek? Mindegyik rajz a gyermek belső barátját ábrázolja, mindegyik egy belső vezető, saját bölcsességének megszemélyesítése, amely által szabadnak, korlátoktól mentesnek érzi magát. Miután megalkották ezt a képzeletbeli lényt, az önálló életre kel, és beszélni tud hozzájuk, tanácsokat ad nekik minden dologban, amellyel szembe kell nézniük. A lényeg az, hogy saját maguktól tanulnak, a saját eltemetett tudatuktól.

- És ez mind benne van a Valós énünk megtalálása című tananyagban?

- Igen, megfelelően elrendezve, kategorizálva és osztályozva. Ez nagyon leegyszerűsíti a cél megvalósítását.

- De - ha megengedi, hogy egy kicsit kötekedjem - valójában mit tanulnak meg ebből? Szerintem ennek kapcsán valamilyen elméleti tudásra az alatt az idő alatt, amíg ezeket a gyakorlatokat végzik?

Miss Brewer egy kicsit hallgatott, hogy megfogalmazza a választ.

- Azt hiszem, hogy az, amit megemlített, egy olyan érv, amit nagyon gyakran hallunk, hogy igazából nem is tanítjuk, hanem programozzuk a gyerekeket, és kísérleti nyulaknak használjuk őket. De igazából mit is jelent az, hogy nevelés? Ez a gyermekek kiképzése és felkészítése arra, hogy a saját életüket éljék, hogy életben tudjanak maradni ezen a világon, hogy helyes attitűdjeik legyenek, és rendelkezzenek a szükséges képességekkel, amelyeket alkalmazhatnak egy gyorsan változó társadalmi környezetben.

- De... feltételezem, hogy az olyan tantárgyaknak is, mint az olvasás, az írás, a matematika vagy a társadalomtan, szintén megvan a helyük az oktatásnak ebben az általános meghatározásában?

Miss Brewer furcsa arckifejezést vágott.

- Hát... az alapvető közismereti tárgyak oktatása egészen más lapra tartozik, mert az nem hozza létre a szükséges változást...

- Változást?

- Nos, az olvasás, a nyelvtan, a számtan és a többi tantárgy egy más kategóriába tartozik. Ezeket a tantárgyakat nem lehet hatékonyan alkalmazni arra, hogy tudatosan átformáljuk őket...

Kate tétozott. Ez a fiatal lány lelkesedik a saját munkájáért és tanítási stílusáért, de nagyon homályos válaszokat ad.

- Értem... - mondta jegyzeteibe pillantva. - A „tudatos átformálás” kifejezést használta. A saját szerepét többnek látja, minthogy egyszerűen tanár lenne? Úgy látja saját magát, mint aki valamiféle kezelést végez?

Miss Brewer elmosolyodott és bólintott.

- Azt hiszem, ez egy pontos meghatározás. Nagyon hiányos az a nevelés, amely egyszerűen a gyermekek fejébe tölti ugyanazokat a régi eszméket, amelyeket a szüleik tanultak valamikor. Fel kell készítenünk őket arra, hogy fölé emelkedjenek minden korábbi ismeretnek, és kutassák fel saját igazságukat és személyes értéküket.

Kate már unta az általánosságokat.

- Akkor is, ha ez azt jelenti, hogy sámánizmust és keleti meditációt kell tanítani a gyerekeknek?

Miss Brewer úgy nevetett, mintha egy viccet meséltek volna el neki.

- Úgy beszél, mintha valamilyen vallásos dolog folyna itt. Ez az egyik leggyakoribb ellenvetés, amit állandóan hallunk. Egyes szülők ezzel az elképzeléssel kerestek meg engem, de megoldottuk a problémát. Ez nem vallás, ez tisztán tudományos kérdés.

- Én úgy tudom, hogy azok a szülők kivették gyermekeiket az iskolából, mivel meggyőződtek róla, hogy önök itt vallást tanítanak, valami olyasmit, ami ellentétes az ő hitükkel.

Miss Brewer bólintott. Emlékezett erre.

- Így értettem, hogy megoldottuk a problémát. Úgy tűnik, hogy már beszélt ezekkel a szülőkkel.

Kate is bólintott.

- Igen.

Miss Brewer még mindig kedvesnek és teljesen magabiztosnak látszott.

- Nincsenek aggályaim azzal kapcsolatban, amit itt csinálunk. Azt hiszem, hogy az iskola vezetősége és a tantestület rendelkezik a megfelelő képességekkel annak eldöntésére, hogy mi az, ami hasznos és építő a gyermekek számára. Valamint ebben a kérdésben a bíróságok a tanárok mellé álltak. Ha a szülők nem tudnak megbízni abban, hogy magasan képzett szakemberek kompetensek a gyermekekkel való bánásmód kérdésében, akkor azt hiszem, az egyetlen létező választási lehetőség az, hogy kiveszik gyermekeiket az iskolából. Nem azért vagyunk itt, hogy a társadalom peremén élő, a múlthoz ragaszkodó elemeket szórakoztassuk.

- Említette az iskola vezetőségét. Feltételezem, hogy ők választották ki és hagyták jóvá a Valós énünk megtalálása elnevezésű tananyagot.

- Igen, teljesen egyhangúan. Találkoznia kellene velük, mielőtt bármilyen végső következtetést levonna. Csodálatos emberek. Büszke vagyok arra, hogy velük dolgozhatom.

- Minden bizonnyal igaza van. De mondja csak... - Kate kész volt feltenni a kérdést, de nem tudta, hogy Miss Brewer készen áll-e a válaszra. - Amber Brandon az ön osztályába járt ebben az évben?

Miss Brewer úgy fogadta ezt a kérdést, mint egy leleplezést. Lehunyta a szemét, és hosszan, mutatósan elmosolyodott, mintha ezt mondta volna: Aha!

- Szóval... látogatásának ez az igazi célja?

Kate úgy döntött, hogy ő is bedob egy kioktató szónoklatot:

- Nos, ne felejtsük el, hogy valamennyien hiszünk a gondolkodás szabadságában, az információ szabadságában, és mindenekfelett a cenzúrától való szabadságban. - Majd megpróbált egyenesen válaszolni: - Csak hogy tudja, én Tom Harris barátja vagyok, és az ő számára végzek egy kis nyomozást.

Miss Brewer valóban bámulatra méltóan viselkedett: erős maradt, és székében ülve felegyenesedett.

- Nem bánom. Nem kell mentegetőzőnöm, és nem is kell semmit titkolnom, amit ebben a teremben teszek. Hogy válaszoljak a kérdésére: igen, Amber Brandon az én osztályomba járt, sőt, megint itt van, itt fogja befejezni az évet.

- Megjelent a foglalkozáson? Azt hiszem, nem láttam.

- Nem volt itt, és ezt meg is lehet érteni. Az átélt trauma miatt nem hajlandó részt venni ezen az órán. Ezt az időt a könyvtárban tölti, és ebéd után csatlakozik ismét a többiekhez.

- Tudna nekem mondani valamit Amethystről, a póniról?

Miss Brewer felállt asztalától, és rámutatott egy színes rajzra, ami magasan a tábla fölött függött.

- Ott van, ő az!

Kate közelebb ment, hogy jobban lássa.

Hátborzongató élmény volt! Mint amikor az ember megpillantja az éjszakában lopakodó rablót, vagy belenéz annak az arcába, aki sorozatosan nemi erőszakot követ el!

Hát ez Amethyst!

Egy kis bíborszínű pónit látott, amelynek sörénye és farka ragyogó rózsaszínűbe hajlott. Nagy szemei szikráztak, pofáján ötágú csillag díszelgett, kis fehér szárnyak nőttek ki mellső lábai fölött, hátsó lábaira ágaskodva, éberen figyelve állt a szivárvány íve alatt. Gyönyörűen nézett ki. Figyelemreméltóan jó rajz egy tízéves gyermek részéről. A jobb alsó sarokba Amber egy fekete ceruzával gondosan ráírta a nevét.

- Körülbelül egy hónappal az előtt rajzolta, hogy átvitték őt a keresztény iskolába - magyarázta Miss Brewer. - Megtapasztalt néhány figyelemreméltó élményt gyakorlataink során. Még egy gyermeknél sem láttam ekkora fejlődést.

Kate nyelt egyet. Szája hirtelen kiszáradt.

- És ön szerint... - kezdte volna, de krákognia kellett. - Ön szerint ez a... ez a kép... ööö...

- Amber saját belső bölcsességének a képi megjelenítése.

- Értem. - Kate egy pillanatig következő kérdését alakítgatta. - Tehát... amint azt valószínűleg ön is tudja, a Tom Harris ellen tett feljelentés abból a konfrontációból származik, ami közötté és... és Amber között történt, aki akkor Amethystként nyilvánult meg.

Miss Brewer elmosolyodott.

- Nos... én csak a saját véleményemet mondhatom el erről.

- Kérem, mondja el!

- Ha egy gyermek egy számára elviselhetetlen helyzetbe kerül, mint amit például egy bántalmazás jelent, nem szokatlan dolog, hogy a gyermek eltemeti ennek emlékét és minden ezzel kapcsolatos gondolatot, hogy elkerülje az esemény fájalmát vagy megrázkódtatását. Sok tanácsadó, aki bántalmazott gyermekekkel foglalkozik, azt tapasztalta, hogy a dolgok felszínre hozásának egyik módja az, hogy megengedjük a gyermeknek emlékeinek kivetítését egy semleges tárgyra, mint amilyen például egy baba vagy egy bábfigura.

Amber esetében ott ez a kis póni, aki élénk, megbízható, és nincs benne semmi romlottság, és aki elég erős ahhoz, hogy szembenézzen azokkal a problémákkal, amelyek meghaladják Amber képességeit. Amber nem tud beszélni arról, hogy mi is történt valójában a keresztény iskolában, ezért megengedi, hogy Amethyst lépjen a színre, és ő beszéljen helyette.

Kate egy pillanatig emésztette a hallottakat.

- És ez megmagyarázza, hogy Amethyst miért jelent meg és okozott zűrzavart még mielőtt Tom Harrisszel konfrontációba került volna?

- Nos, nem tudunk mindenről, ami ott történt, vagy igen? Lehetséges, hogy már az előtt az esemény előtt is történt valamilyen bántalmazás, mint amit Tom Harris elmondott önnek.

- És mi van akkor, ha Amber már eleve úgy került az iskolába, hogy Amethystként viselkedett? Jelentheti-e ez azt, hogy már azelőtt is történt valamilyen bántalmazás, mielőtt Amber először találkozott Tom Harrisszel, vagy mielőtt akár egy napot is eltöltött volna a Jó Pásztor Általános Iskolában?

Miss Brewer megrázta a fejét.

- Kétlem. Amber egy szeretetteljes légkörű otthonból származik.

Kate bólintott.

- Rendben. Mondja csak, volna itt valahol egy példány abból a tananyagból? Szeretném átnézni.

- Persze hogy van.

Miss Brewer odament az asztal mögötti polchoz, és végigfutott a dossziék címén.

- Nos... nem, hm... - Felegyenesedett és megfordult. - Itt nincs... - Hirtelen eszébe jutott. - Sajnálom, de nincs itt. Mr. Woodard, az igazgató, kölcsönkérte. Már vissza kellett volna hoznia, de ezek szerint még nem tette meg. De ha akarja, bármikor rendelhet egy példányt a kiadótól.

Kate-nek tetszett ez az ötlet.

- És ki jelentette meg ezt az anyagot?

- Az Omega Művelődésügyi Tanulmányi Központ. Azt hiszem, itt van valahol a címe.

Miss Brewer végiglapozott néhány iratgyűjtőt, amely ott feküdt az asztalán.

Kate-nek maradt még egy kérdése. Gondolta, tesz még egy próbát.

- Nincs itt Bacon's Cornerben valamiféle támogató csoportja ennek a dolognak? Valami Élet Társaság nevű csoport?

Miss Brewer felnézett az iratgyűjtőből.

- De igen. Csodálatos emberek.

- Pontosan mi ez?

- Hasonló érdeklődésű emberek lazán szervezett közössége. Művészet, vallás, filozófia, ökológia, béke és más hasonló dolgok tartoznak ide.

- Ön is tagja ennek a csoportnak?

- Igen.

- Akkor bizonyára ismeri személyesen Lucy Brandont?

- Ööö. - Majd feltalálta magát, és elmosolyodott. - Így van, valószínűleg úgyis mindent megtud róla.

Kate is elmosolyodott, és vállat vont.

- Természetesen.

- Megvan a cím. - Gyorsan leírta egy kis darab papírra.

- És az a másik nő, Ames és Jefferson jogsegédje...?

- Claire Johanson?

- Igen. Talán ő is tagja a társaságnak?

- Hát persze. Ő az egyik vezetője. De nagyon sok ember tartozik még a csoporthoz.

- Például?

Miss Brewer elhallgatott, megvakarta az állát, egy kicsit gondolkodott, majd így válaszolt:

- Ezt inkább tőlük kellene megkérdeznie.

Barquit állta a sarat, orrlukaiból csak úgy dőlt a kén az erőtől duzzadó mellkasára, és sárga szemeivel rezzenéstelenül, állhatatosan nézett Pusztítóra. Ő volt Omega hatalmas fejedelme, aki sokkal több gonoszságot követett el, és sokkal több győzelmet vívott ki mesterének, mint ez a nagyképű, felfújott hólyag, ez a törtető, aki most itt áll előtte, és okádja rá a fenyegetéseket meg a gyalázkodást.

Pusztítót nem volt tanácsos figyelmen kívül hagyni. Kezében ott csillogott kivont kardja, és készen állt a párbajra.

- Te vak, fontoskodó lajhár! Vagy megalázkodsz előttem, vagy állj ki velem! Bármelyiket elfogadom!

Magasan az Omega Központ adminisztrációs épülete fölött lebegtek, és körülvette őket őrsegük, kíséretük és szárnysegédek csapata. A Barquit mellett állók könnyörögni kezdtek neki:

- Ne támadd meg, Baál! Strongman küldte őt!

- Lajhárnak nevezett! - sziszegte Barquit összeszorított fogai között.

- És fontoskodónak is! - egészítette ki Pusztító. - Elhagytad harcálláspontodat, és megengedted, hogy ez a nő szabadon idejöjjön, és sok mindent megtudjon!

Barquit olyan gyorsan rántotta ki kardját, hogy az egy éles, sípoló hangot keltett. Előreszegezte, hogy nyomatékokat adjon válaszában.

- És akkor miért nem kaptam értesítést arról, hogy ez a nyomorult be fog lépni a birtokomra? Ha annyira el akarod kapni, miért nem mondtad meg nekem? - Majd egy másik oldalról támadott. - És egyáltalán, hogy lehet az, hogy még életben van, és szabadon zaklathat minket? Talán nem kellett volna elpusztítanod őt Bacon's Cornerben?

A két kard csaknem összeért.

Ekkor egy ember hangja szakította félbe vitájukat:

- Uraim, ha megkérhetném önöket, hogy foglaljanak helyet...

A szellemek megmerevedtek a levegőben. Szólította őket a kötelesség. Az emberek odalent elkezdtek a megbeszélést.

Barquit hüvelyébe lökte kardját.

- A Mennyei Sereget elűztük, és a területünket szilárdan tartjuk. Hajlandó vagyok elfelejteni a dolgot.

Pusztító is eltette fegyverét.

- Félreteszem a múltbeli baklövéseket... egyelőre.

Az épület tetején áthatolva bekapcsolódtak a megbeszélésbe, amelyet egy kis konferenciateremben tartottak meg. Steele ült az asztalfőn, jobb oldalán foglalt helyet a feketébe öltözött sötét férfi, tőle balra pedig két másik férfi ült. Az asztal másik végén az idegesnek látszó Mrs. Denning helyezkedett el.

Steele vezette a megbeszélést.

- Sybil, szeretném megköszönni, hogy eljött. Hadd mutassam be a jelenlévőket! Mr. Tisent nyilván ismerik. Uraim, ő Gary Tisen, az Omega tantestületének vezetője. - Tisen, a harmincas éveiben járó, szakállas férfi, szimpatikus megjelenésű ember benyomását keltette. - Ez az úr a jobb oldalamon Mr. Khull, egy szabadúszó újságíró és fotóriporter. A másik oldalon, közvetlenül mellettem ül Mr. Goring, a summiti intézményünkétől. - Goring egy szúrós tekintetű idősebb férfi volt, és gondosan fésült ősz haja és elegánsra nyírott szakállja keretezte arcát. Néhány gyöngysort viselt a nyakán. - Uraim, ő pedig természetesen Sybil Denning, aki már évek óta tagja tanári karunknak.

Mindenki bólintott a többiek felé. Mrs. Denning egy kicsit el is mosolyodott, mert úgy érezte, hogy ez a megbeszélés talán mégsem lesz annyira komoly, mint ahogyan azt először gondolta.

Steele arcán megmaradt a mosoly, de tekintetéből sugárzott valami, ami belevágott az emberbe.

- Most pedig Sybil, szeretnénk feltenni néhány kérdést arról a nőről, aki a múlt pénteken idejött a táborba. Milyen nevet mondott?

Sybil egy kicsit meghökkent ettől a kérdéstől.

- De Mr. Steele, Bethany Farrellnek hívták, és Los Angelesből jött, nem emlékszik? Azt mondta, hogy ismeri őt.

Steele egy kissé tanácstalanul elmosolyodott, de hazudott:

- Összetévesztettem valakivel. Most arra próbálunk rájönni, ki is volt ő valójában. Mutatott önnek valamilyen igazolványt, bármit, ami bizonyította volna személyazonosságát?

- Nos... nem.

Mr. Steele egy kicsit csendben maradt.

- Sybil, látja mi történt? Egy vadidegen besétált a táborunkba, egyszerűen mondott egy nevet, azt állította, hogy Los Angelesből jött, és csak ennyit kellett tennie, hogy mindent megmutassanak neki a táborban. - Mrs. Denning nem tudta, mit mondjon. Mr. Steele egyre csak mosolygott. - Sybil, én mindig ezért kedveltem magát: maga szereti az embereket, megbízik bennük, keresi velük a kapcsolatot, és végül is ez az Omega célkitűzése, ugyebár?

A nő egy kicsit megkönnyebbült.

- Igen, természetesen.

- Elárult az a látogató valami mást saját magáról?

Mrs. Denning az emlékezetében kutatott.

- Például... hogy férjnél van?

- Nem, elvált. Azt mondta, egyszerűen csak utazgat az országban, próbálja megtalálni saját magát. Ha jól emlékszem, egy helyet keres, ahol megállapodhat.

- Ön pedig körülvette őt a táborban?

- Igen. Sétálgattunk, és közben beszéltem neki a központról, a tevékenységünkről és a céljainkról.

Steele és Goring mély lélegzetet vett. Majd újból Steele szólalt meg:

- Ah... Sybil, pontosan ez az, amit említettem. Egyszerűen szólva, ezt nem lett volna szabad megtennie. Nem tudjuk, ki lehetett ez a nő, milyen szándék vezette, és bizonyára tudja, hogy nagyon sok ellenségünk van. Ha nem válogatjuk meg gondosan, kinek adunk információkat, ez súlyosan veszélyeztetheti célkitűzéseinket. Milyen célokról beszélgetett vele?

A nő próbált visszaemlékezni, és amit be kellett vallania, az bizony fájdalmasan érintette.

- Ööö... arról, hogy milyen változásokat akarunk az oktatáson keresztül elérni...

Ez egy hallható sóhajt váltott ki a többiekből, Tisen rá is csapott az asztalra.

- És még miről beszélgettek?

- Az itt folyó programokról, tananyagunkról, milyen munkát végzünk a közoktatásban... - Érzelmek kezdtek megmutatkozni. - Igazán sajnálom, nem tudtam...

- És még?

- Hm... Tudom, hogy beszélgettünk a Fiatal Tehetségek nevű tanfolyamunkról... a globális közösség iránti igényünkről... az oktatásnak arról a megközelítési módjáról, hogy megpróbáljuk tudatosan átfőmálni az embereket...

Goring feltett egy rövid kérdést:

- Beszélgettek a Valós énk megfőlőlőlő című tananyagáról?

Mrs. Denning egy kicsit megfőlőlőlő azon, hogy Goring tud erről.

- Nos... igen. De azt hiszem, csak azért, mert már szóba került a tananyagainknak az állami iskolákban történő terjesztése, és nyilvánvalóan látta ezt már valahol. Azt szeretne volna tudni, tényleg mi adtuk-e ki.

- Hm. Ha jól tudom, mutatott önnek egy gyűrűt.

- Igen. Egy lőncn viselte a nyakán. Azt kérdezte, láttam-e már valaha ilyen gyűrűt.

- És látott már ilyet?

- Nem.

- Hogy nézett ki az a gyűrű?

- Ó... - Kézmődulataival próbálta illusztrálni szavait. - Nagy volt, úgy nézett ki, mintha egy csoportnak a közös ismertetőjele lett volna... Aranyból készült... Egy furcsa, mitikus arcot ábrázolt, olyant, mint egy háromszögletű sarkány.

A négy férfi csak hatalmas erőfeszítéssel tudta megőrizni őnuralmát.

- Bizonyos őn abban, hogy korábban soha nem látta ezt a nőt?

Ez a kérdés felvetett egy lehetőséget.

- Hm, nem tudom. Kellene ismernem?

- Nem, természetesen nem - szőlt közbe Goring.

De Mrs. Denningnek megint eszébe jutott az az arc, az első pillantás, és ahogyan az a nő betűzte a nevét: F-a-r-r-...

Goring úgy látta, hogy minden fontos dolgot megkérdeztek.

- Mrs. Denning, kérem, ne aggódjon a történetek miatt! Nincs semmi baj! Tudjuk, hogy a jövőben jobban fog vigyázni.

Egy emlék kezdett a felszínre jőnni. Valaki a nevét betűzi. Ki is az a lány? Nagyon szemtelenül viselkedett, amikor ez történt.

Steele is megpróbálta lezárni ezt a beszélgetést.

- Sybil, ön nagyszerű munkát végez itt, és nagyon boldogok vagyunk, hogy közénk tartozik. Köszönjük, hogy eljött erre a megbeszélésre.

Mrs. Denning egyre világosabban emlékezett. Láta a szeplős, kőkemény arcot, a hosszú, vörös haját. „R-o-e...” - mondta a lány.

Mrs. Denning tágra nyílt szemmel szólalt meg:

- Roe! Sally Roe volt!

Steele mintha meg se hallotta volna.

- Nagyon köszönjük, Mrs. Denning! Uraim, meginnék egy kávét.

Mrs. Denning megrémült, elméjét elárasztották az emlékek.

- Tanítottam évekkel ezelőtt! Részt vett a Fiatal Tehetségek nevű tanfolyamon itt a táborban! Most már emlékszem rá!

Mr. Steele közbevágott:

- Sybil...

- De mit keresett itt? Miért nem mondta meg nekem, hogy kicsoda?

- Sybil!

A nő elhallgatott és ránézett. Steele nagyon zordnak tűnt.

- Kérem, nyugodjon meg! Biztosíthatom önt arról, hogy nem Sally Roe járt itt.

Ezt nagyon nehezen bírta csak lenyelni.

- Nem?

- Sally Roe meghalt. Néhány héttel ezelőtt öngyilkosságot követett el.

A nő ettől megdöbbsent, összezavarodott és nem bírt megszólalni.

Steele finoman felszólította őt a távozásra:

- Köszönöm, hogy eljött. Azt hiszem, ha siet, még időben odaér az első órára.

Mrs. Denning felállt, és csendben kiment a teremből.

* * *

Pusztító csak úgy köpködte a ként, megmarkolta Steele-t, és belevájta a karmait, miközben Barquit hiába próbálta őt visszatartani. Te ostoba! Még nem okoztál elég bajt? Kivágom a nyelvedet!

* * *

Goring rámeredt Steele-re.

- A kérdéseit nem nevezném körültekintőeknek.

Steele megpróbálta leplezni zavarát.

- Mr. Goring, a régi baklövéseinket melegítsük most fel, vagy arról beszéljünk, mi a teendők?

Goring rosszkedvűen folytatta:

- Mrs. Denning nyűg lett a nyakunkon. Mindketten tudjuk, hogy most gyanakszik: Sally Roe életben lehet. Azt is tudjuk, hogy miért.

- Én nem aggódnék emiatt - nyugtatta Tisen. - Nagyon-nagyon hűséges az itteni vezetőséghez.
Steele nem foglalkozott tovább ezzel a kérdéssel.

- Sybil nem jelent problémát. Én inkább azt szeretném tudni, hol fog Roe legközelebb felbukkanni, és kit kellene figyelmeztetnünk, mielőtt megjelenne, és kifejje belőlük információkat, mint ezt Mrs. Denninggel tette.

* * *

Pusztító végül hátralépett, miközben egyfolytában Steele-t nézte. Kontár! Ostoba! Idióta!

* * *

Goring csak bámult.

- Valóban azt javasolja, hogy figyelmeztessünk mindenkit: számítsanak arra, hogy megjelenik náluk egy nő, aki állítólag halott? Mennyire lehet közismert ez az információ az alacsonyabb tisztséget viselők soraiban? Ne legyen ostoba, Steele! Ha egyszer egy ilyen információ kijut ebből a szobából, akkor az kikerül az ellenőrzésünk alól. Ezenkívül, kinek mondjuk el? Miből találjuk ki, hogy Roe merre veszi az útját? Nem tudjuk, mit forgat a fejében, és nyilvánvalóan ön sem gondolt arra, hogy itt is felbukkanhat!

* * *

Barquit odaállt Steele és Pusztító közé, mielőtt a dühös ragadozó valami elhamarkodott dolgot tehetett volna.

- Hadd emlékeztesselek arra, nagy harcos, hogy nem kaptunk előzetes figyelmeztetést! Tudnod kellett volna, hogy idejön, és akkor megtakaríthattuk volna ezt a problémát és ezt a szégyent!

Pusztító egy kicsit lehiggadt.

- Rendben van! Elismerem! A Mennyei Sereg Isten szentjeinek imáira válaszolva egyelőre elrejtette őt előlünk. A Bacon's Corner-i szentek meglehetősen aktívan vesznek részt ebben a csatában. De imáik egyre gyengülnek. Más dolgok foglalják le őket. - Ez a gondolat felvidította Pusztítót, és egy kicsit szelídebb lett. - El fogjuk őt csípni, Barquit, de lopakodva és ügyességgel, nem erővel. - Pusztító látta, hogy valaki a szoba felé tart. - Figyelj csak! Éppen most tettünk szert egy újabb előnyre, ez elkerülte a Mennyei Sereg figyelmét.

- Előnyre tettünk szert?

Pusztító csak önelégülten mosolygott, és az ajtó felé nézett.

* * *

Kopogtak az ajtón.

- Ki lehet az? - csodálkozott Steele.

- Azt kértük, hogy senki ne zavarjon minket - értetlenkedett Tisen.

- Ki az? - kérdezte hangosan Steele.

Az ajtó kinyílt, és egy diák, egy fiatal munkatárs dugta be a fejét.

- Bocsásson meg, Mr. Steele. Van itt egy különleges küldemény Mr. Goring részére.

- Kérem - szólt közbe Goring.

A fiatalember egy barna borítékkal a kezében belépett a szobába.

* * *

Két szellem is jött vele, jókedvűek voltak, de megpróbáltak nem túl hangosan fecsegni. Pusztító utasította őket, hogy álljanak a háta mögé. Azonnal engedelmeskedtek.

- Nagyszerű! - szólt elismerően.

Viharásztak és fecsegték a dicséret miatti örömükben.

Miközben minden gonosz szellem azt figyelte, amint a fiatalember átnyújtja a borítékot Goringnak, Pusztító megmagyarázta a dolgot:

- Ez a két hírnök egy érdekes fejleményre bukkant a Bacon's Corner-i postán. Úgy döntöttem, hogy megjutalmazom őket, és biztosítom magamnak a további szolgálataikat.

* * *

A fiatalember kiment. Goring kinyitotta a borítékot, és meglehetősen zavart arckifejezéssel rázta ki belőle a tartalmát. Egy kis levélboríték és egy háromoldalas levél hullott az asztalra.

A négy férfi szinte egyszerre pillantotta meg a boríték bal felső sarkába írt nevet: Sally Beth Roe.

Goring elolvasta a levelet, majd ezt mondta a többieknek:

- Summitből küldték. Sally Roe-nak ez a levele a múlt héten érkezett a Bacon's Corner-i postahivatalba. Lucy Brandon felfedezte, és Mulliganhez, a rendőrhöz fordult vele. Ő ellenőriztette az Élet Társasággal, valamint Amesszel és Jeffersonnal, azokkal az ügyvédekkel, akik ezen az ügyön dolgoznak. Ők továbbították Summitba. A summitbeli embereink felnyitották, és úgy gondolták, hogy azonnal látnom kell.

Goring felvette Sally Roe Tom Harrishez címzett levelét, amely már nagyon sokat utazgatott. Mind a négyen döbbenten és félve nézték a levelet, majd pedig ujjongó örömet éreztek.

Goring szólalt meg elsőként:

- Ezek szerint... Sally Roe leveleket ír!

Steele szélesen mosolygott.

- Méghozzá Tom Harrisnek.

Goring átfutotta a Summitből érkezett levelet.

- Brandon teljesen biztos benne, hogy ez az első küldemény. - Előhúzta Sally levelét a már nyitott borítékból: egy spirálfüzetből kitépett lapokra írta, Sally saját kezűleg. Gyorsan átolvasta. - Igen, úgy tűnik, hogy ez a legelső levél. Bemutatkozik... Ó nem! Leírja, hogyan történt a Von Bauerrel való összecsapása.

Erre a megjegyzésre valamennyien odacsődültek Goring mögé. Steele elolvasta a beszámolót, és nagyon érdekelte, hogyan halt meg Von Bauer olyan hirtelen. Azután eszébe jutott, mi történt a Log Cabin kávézóban. Khullra pillantott.

- Roppant nagy pszichikai erővel rendelkezik. Valami védelmezi őt!

Azonban Goringra ez nem gyakorolt különösebb hatást.

- Ennek ellenére elveszettnek, összezavartnak tűnik. Nézzék csak meg, állandóan erkölcsről, a dolgok értelméről és kétségbeesésről ír. Ez a nő teljesen össze van zavarodva.

Steele továbbolvasta a levelet.

- Hm. „Még egyszer végig fogok menni néhány régi eseményen, és fel fogok fedezni néhány dolgot.” Szóval ezért járt itt. Információkra vadászik.

- És talált is - mondta Goring undorral.

Felmerült egy nagyon kijózanító kérdés:

- Ha Tom Harris tényleg megkapja ezt a levelet...

Goring felnézett.

- Igen, ez nagyon fontos kérdés. Ez mindennek a végét jelentette volna, beleértve ebbe Brandon perét is. - Goring hangulata kezdett felderülni. - De ahogyan most állnak a dolgok... Sally Roe tulajdonképpen elárulta nekünk saját magát. Látják ezt? További leveleket akar írni, és ezáltal megtalálhatjuk őt, megtudhatjuk, hol tartózkodik, mit tud és mit tervez!

A négy férfi összenézett. Ez lehetségesnek tűnt.

- Ha a többi levelet is sikerül elkapni, ellenőrizhetjük, hol bélyegezték le, fontos dolgokat tudhatunk meg a tartalmából, és ezáltal véleményem szerint jelentős előnyökre tehetünk szert vele szemben - foglalta össze Goring.

- De vajon megbízhatunk-e Brandonban, hogy visszatartja ezeket a leveleket? - kérdezte Steele. - Nem fog-e ragaszkodni a törvényesség betartásához?

Goring elmosolyodott.

- Nem, biztos, hogy nem. Túl sokat veszíthet, ha nem működik együtt velünk, mivel a per már folyamatban van. Emellett, ha meg tudjuk őt győzni arról, hogy az ő érdekeit szolgálja a velünk való együttműködés, akkor... egyre erősebben fogjuk tudni irányítani őt minden egyes levél után, amellyel szabálytalanságot követ el.

Egymásra néztek, majd bólintottak. Ez a terv használhatónak tűnt.

Goring összefoglalta a teendőket:

- Azonnal konzultálunk Mr. Santinellivel, mihelyt megérkezik. Ha hozzájárul, akkor üzenetet küldünk az Élet Társaságnak, hogy vegyék rá Brandont, ne kézbesítse a további leveleket sem, hanem küldje el őket Summitba. Egészen biztos, hogy Sally Roe végül elárulja nekünk tartózkodási helyét, és akkor... ön, Mr. Khull, rendkívül értékes lesz a számunkra.

Khull elmosolyodott, élvezte ezt a gondolatot.

* * *

A két hírnök Pusztító mögött összevissza fecsegett, és nyáladzott az élvezettől.

- Egy Júdás! - lelkenedett Pusztító. - Maga Sally Roe lesz az, aki a kezünkbe fogja adni saját magát!

Claire Johanson és barátja, John Schmidt egy nagy fehér házban lakott a város szélén. A ház valamikor egy hatalmas farm központi épületeként funkcionált, de később azt a farmot több kisebb részre osztották, a ház pedig megmaradt Claire és John kényelmes főhadiszállásának, amely nagyon megfelelt céljaiknak. Claire az Ames, Jefferson és Morris Ügyvédi Iroda jogsegédjeként dolgozott, John pedig mérnökként és festőművészként tevékenykedett.

De mindenekelőtt ők alapították és képezték a fő hajtóerejét annak a mozgalomnak - baráti körnek, csoportosulásnak -, amely Élet Társaság néven vált ismertté mindenki számára.

Ma az Élet Társaság találkozót tartott. Ez nem valamiféle formális alkalmat jelentett, hanem egyszerűen együtt töltötték az időt, hogy azonosuljanak egymás érdekeivel, megbeszéljék az új felfedezéseket és látásokat. Nagyon sok autó parkolt a ház előtt futó utca mindkét oldalán, és a ház is megtelt emberekkel, akik nem kizárólag Bacon's Corner körzetéből érkeztek, hanem más településekről is.

A nappaliban a művészetek kedvelői egy rögtönzött kis hangversenyt élvezhettek. Egy népszerű hangszeres trió - egy fuvola, egy gitár és egy cselló - tudattágító hatású zenét játszott. Ott ült a helyi farmerszövetség elnöke, és furcsa kábulatban hallgatta a zenét. Woodard, az általános iskola igazgatója is eljött a feleségével együtt, és relaxáltak a lendületes ritmusú zenére. Megjelent több fiatal farmer is, néhányan közülük élvezték a zenét, míg mások azon gondolkodtak, hogy inkább valami más ott folyó tevékenységben kellene részt venniük.

Az egyik emeleti hálósobában, ahol a berendezést a padlón elhelyezett párnák jelentették csupán, fiatalok jógáztak. Lótuszülésben úgy zúgtak és zümmögtek, mint egy méhkas. Hétköznapi emberek voltak - egy farmer, egy ács, a gyorsposta egyik teherautó-sofőrje, egy gyógypedagógus, egy házaspár, akik egy óvodát vezettek, és Miss Brewer, aki a negyedik osztályosokat tanította a Bacon's Corner-i általános iskolában.

A hátsó udvaron egy hatalmas szőlőlugasban mintegy tucatnyi ember ült kényelmes székeken. Azzal töltötték az időt, hogy kicserélték gondolataikat, és meghallgatták vendégüknek, egy írónak a véleményét a zen buddhizmusnak a földművelésben történő alkalmazhatóságáról.

A hátsó udvar egyik sarkában egy hinta mellett néhány kisgyermek ugrándozott a fűvön, s úgy viselkedtek, mintha pónilovak lettek volna. A játékot Amber vezette - aki most Amethystként ugrált, ágaskodott, és a bölcsesség szavai áradtak belőle.

- Minden dolog olyan, mint amilyennek látod. Ha fekete lónak látod magadat, akkor az vagy. Ha egy nyílt prérít látsz magad előtt, akkor ott vagy. Alkosd meg a saját világodat és légy benne szabad!

A gyermekek tehát megalkották saját világukat, és szabadon futkároztak benne - legalábbis addig, ameddig a kerítés megengedte.

Claire földszinti irodájában zárt ajtók mögött egy rendkívül fontos megbeszélés zajlott. Claire királynőként ült íróasztala mögött, az asztal egyik oldalán Gordon Jefferson, az ASzJE ügyvédje foglalt helyet, vele szemben pedig Lucy Brandon ült. Az ajtó közelében, semleges helyzetben telepedett le John, Claire élettársa. Szőke volt és jóképű, mint egy sportcipőket bemutató fotómodell, és nyugodtan, magabiztosan viselkedett.

Ezenkívül megjelent ott még egy nő, egy rövid hajú, karcsú, sacramentói ügyvédnő, aki elhozta egy másik ügy rövid kivonatát, amelyet az ASzJE ott megnyert.

- Sok hasznos párhuzamot fogtok találni ebben az ügyben - mondta, miközben átadta az anyagot Jeffersonnak. - Ha lenne valamilyen kérdésetek, Mr. James boldogan áll majd rendelkezésetekre.

- Pompás! - válaszolta Jefferson, és átvette a dossziét. - Tudomásom szerint Mr. James talált néhány bírósági döntést, amely jelentős mértékben hozzájárult a győzelemhez.

- És ezek a ti számotokra is nagyon hasznosak lesznek.

Claire hálásan elmosolyodott.

- Köszönjük, Lenore. Gondolom tudjátok, hogy Chicagóban figyelemmel kísérik ezt az esetet.

A Lenore-nak nevezett nő elmosolyodott.

- Természetesen tudjuk. Ha bármire szükségetek van, készségesen a rendelkezésetekre bocsátunk mindent: embereket, dokumentumokat, vagy bármi mást.

- Sínen vagyunk! - nevetett fel John tapsolva.

- Erről jut az eszembe - vetette közbe Claire -, hogy nagyon kevés új hírt kapunk. John Ziegler és a KBZT munkatársai készek közölni mindent, ha találunk valamit.

- Nos... ez az ügy a tárgyalásig nemigen kerül az érdeklődés előterébe - válaszolta Jefferson.
- Mi a helyzet Harris problémájával, mely a gyermekvédelemmel szemben merült fel? - kérdezte John.

Claire megrázta a fejét.

- Nem piszkálhatjuk ezt az ügyet. A bírónő utasította a sajtót, hogy tartsa távol magát ettől, és ha megpróbálnának feltárni valamit, az a rendelkezés megsértésének a látszatát keltené.

- Hát - tűnődött Jefferson -, ha találunk valamit, amire ez a rendelet nem vonatkozik, azt fel tudnánk használni. Továbbra is menekülésre, rejtőzködésre kell kényszerítenünk a keresztényeket.

- Esetleg felhívhatnánk a gyermekek bántalmazásának forrádrótját, és feljelenthetnénk Harrist mások gyermekeinek bántalmazásáért - tréfálkozott John.

- Nem... - ellenezte Claire, bár tudta, hogy John nem komolyan beszélt. - Nem lehetünk elővigyázatlanok, és Irene Bledsoe már ezzel is elég nagy terhet vett magára.

- Legyetek türelmesek - figyelmeztette őket Lenore. - Ez egy folyamat, egyszerre csak egy esettel foglalkozunk. Vigasztalódjunk azzal, hogy ha egy területet egyszer már megnyertünk, azt soha többé nem veszítjük el.

- Az idő nekünk dolgozik - mondta John.

A beszélgetésben kis szünet állt be. Lucy Brandon felé fordultak, aki csendben figyelte őket.

Viszonozta pillantásukat, és idegesen elmosolyodott.

- Nagyon nagy dolgot kértek tőlem.

Claire lefegyverzően rámosolygott.

- Egyáltalán nem olyan komoly dologról van szó.

John csettintett.

- Ne aggódj! Túl sok hatalom képviselteti itt magát ahhoz, hogy bármilyen valós veszélye lenne a dolognak a számodra. Nem így van, Gordon?

Gordon Jefferson azonnal válaszolt:

- Dehogynem. Figyelj, Lucy! Ezek a levelek egyáltalán nem törvényesek. Valami betegesen rögeszmés embertől származnak, aki a sajtón keresztül figyelemmel kíséri az ügyet. Ez rendszeresen megtörténik. Az ilyen leveleket egyébként sem lenne szabad kézbesíteni.

- Ráadásul nem tudhatjuk, mi vagy ki áll a dolog mögött, és nem vállalhatunk semmilyen kockázatot - tette hozzá Claire.

- Így van - erősítette meg Jefferson. - Nem tudjuk, mit tartalmaznak ezek a levelek, de az biztos, hogy semmiképpen sem használna a te ügyednek, ha Tom Harris ezeket megkapná.

Lucy csendesen ült, gondolkodott, de még nem tudták meggyőzni.

- Hány levél jött eddig? - kérdezte Claire.

- Tegnap érkezett a második.

- Mit csináltál vele?

- Egyelőre visszatartottam. Először meg akartam veletek beszélni.

- Jól tetted.

Ezzel Jefferson is egyetértett.

- Igen, nagyon jól tetted. Tudod, Lucy, elképzelhető, hogy néhány gyanús emberrel is kapcsolatba kerülünk ebben az ügyben. Nem tudhatjuk, milyen trükkökkel próbálkoznak. - Majd egy kicsit halkabban hozzátette: - És gondold arra, hogy mi ennek a dolognak a tétje. Ha megnyered ezt az ügyet, az egy egész halom pénzt jelent majd neked.

- De a pénztől függetlenül - egészítette ki Claire -, gondold azokra a gyerekekre, akiknek a jövőbeni sorsát ez az ügy befolyásolhatja! Ha fel akarjuk építeni a békének és az egységes világnak a jövőjét, akkor le kell számolnunk a keresztényekkel, meg kell szabadítanunk befolyásuktól a felnövekvő nemzedékeket. Ez az ő javukat, az emberiség javát szolgálja.

- És Amber? - kérdezte Lucy.

Jefferson készen állt a válasszal:

- Tudod Lucy, nem hiszem, hogy aggódnod kellene miatta. Dr. Mandanhi benyújthatja a bíróságnak a vizsgálatának eredményét Amberről, és vallomást tehet a nevében. A kislányodnak még csak a tárgyalóterem közelébe se kell mennie. El tudjuk őt szigetelni ettől az ügytől.

- Az nagyon jó lenne.

- Így fogjuk csinálni.

- Ha úgy láttuk volna, hogy ez káros lehet Amberre nézve, akkor nem indítjuk el ezt az ügyet. Végül is a gyerekek érdekeit tartjuk szemünk előtt - magyarázta Claire nagy őszinteséggel a hangjában.

- Pontosan így van - helyeselt John.

Lucy végül elmosolyodott és bólintott.

- Rendben van. Csak biztos akartam lenni, hogy így van.

- Semmi baj - nyugtatta meg Claire.

- Megértünk - tette hozzá John.

Jefferson a biztonság kedvéért még egyszer megkérdezte:

- Tudod a címet, hogy hova kell továbbítani a leveleket?

Lucy emlékezett rá.

- A Summit Intézethez, ugye?

- Igen.

- A noteszembe írtam fel a címet, nem fog róla tudni senki. Azonnal elküldöm a leveleket, mihelyt a postára érkeznek. Valamennyien egyetértően bólintottak.

- Helyes, helyes.

A zene kitartóan szólt, a beszélgetés folytatódott, a zúgástól és az énekszótól rezegtek az ablakok. Mindent egybevetve, az Élet Társaság nagyon eredményes napot zárt.

Harshall Hogan is. Nem esett nehezére lassan elhajtania a ház előtt, és az ott parkoló autók mellett, miközben a kezében tartott magnetofonba beszélt: GHJ 445, HEF 992, BBS 980, CJW 302...

Mire másodszor fordult, megvolt az összes rendszám.

Kedves Tom!

Szeretnék valamit biztosan tudni. De most nem tudok semmit. Nevezze büszkeségnek. Amikor elkezdtem a középiskolát, nagyon élveztem azt a gondolatot, amiben akkor hittem: hogy én magam képviselem a legnagyobb tekintélyt a saját életem fölött, én vagyok az igazság végső döntőbírája, az egyedüli személy, aki el tudom bírálni a saját értékeimet, és hogy semmilyen hagyomány, semmiféle Istenfogalom vagy értékrend nem gyakorolhat hatalmat az akaratom, a szellemem és a viselkedésem fölött. Úgy nevezték ezt, hogy „maximális autonómia”. Az ilyen gondolatok nagyon csábítóak.

De fennállt egy csapdája ennek az egész szabadságnak: el kellett fogadnom azt a gondolatot, hogy csak véletlenségből létezem, pusztán az időnek és a lehetőségnek vagyok a terméke, és nemcsak én magam, hanem minden létező dolog. Ha már egyszer elfogadtam ezt a gondolatot, utána lehetetlenségnek tűnt elhinni, hogy van valami is, ami számít, hiszen bármit csinállok, alkotok vagy teszek hozzá valami, már létező dologhoz, az ugyanannyira csak véletlenség, mint én magam. De akkor hol rejtőzik a dolgoknak az értéke? Miben található az én saját életemnek az értéke?

Így tehát ez az egész „maximális autonómia” egyáltalán nem azt a nagy felszabadulást és örömet jelentette, mint aminek én hittem. Úgy éreztem magam, mint egy gyerek, akinek megengedték, hogy egy végtelenül nagy udvaron játsszon - és végül azt kívánta, hogy bárcsak lenne már valahol egy kerítés. Akkor legalább tudnám, hogy hol vagyok. Nekiszaladhatnék, és ezt mondhatnám magamnak: „az udvaron vagyok”, és örülhetnék ennek. Vagy átmászhatnék a kerítésen, és azt mondhatnám magamnak: „ó, az udvaron kívül kerültem”, és ez rossz érzést jelenthetne a számomra. Akár jól érezném magam, akár rosszul, még ha végtelen szabadságot élveznék is arra, hogy szaladjak és fussak, tudom, akkor is ott maradnék a kerítés közelében. Akkor legalább tudnám, hol vagyok. Lenne valami, amit biztosan tudnék.

Sally most Fairwood vendégszeretét élvezte: ez a vidéki kisváros egy nagy folyó mellett terült el, s emiatt meglehetősen forgalmas kikötőhelynek számított a régióban. Sally elidőzött és elrejtőzött itt a hétvégére, hogy újból megismerkedjen a településsel. Bár az Omega Központ a városka fölé magasodó hegyek között feküdt, alig félóránnyira, nem sietett a látogatással. Végig akarta járni a város utcáit.

Fairwood nem sokat változott az elmúlt tíz év során. Épült egy új sétálóutca a várost átszelő főút északi végén, de előbb-utóbb minden nagyobb településen ki kell hogy alakítsanak egy sétálóutcat. Ami a városközpontot illeti, minden üzlet ugyanaz maradt, még az Állj csak meg egy kicsit nevű gyorsbüfé is működött, a régi wurlitzer és a csúnya, kék, ósdi pénztárgép is ott állt a régi helyén. Az étlapot kicserélték, de csak az árak változtak. Mindegyik oldalon teljesen azonos szöveg és menüsor szerepelt.

Eszébe jutottak a régi dolgok. Felidézett magában mindent. A város közepén lévő park ugyanúgy nézett ki, mint ahogyan az emlékezetében megmaradt. A pancsolómedence - a melegebb időre várakozva - üres volt, de a hintákon meg a mászókákon már gyerekek játszadoztak. Sallynek az jutott az eszébe, hogy a játszótér nem változott, de a gyerekek

kicszerélődtek. Azok a gyerekek, akik tíz évvel ezelőtt itt töltötték az idejüket, hamarosan a saját gyerekeiket küldik ugyanarra a játszótérre, hogy ugyanott hintázzanak.

Igazán nem rossz hely ez a város. Nem vádolhatom azokért az érzésekért, amiket kivált belőlem, sem azért a különös konfliktusért, amit érzek. Ezen a helyen együtt rejtőzik a legboldogabb és a legkeserűbb emlékem. Mindkettő olyan sokáig volt eltemetve, a kábítószerek, a kiábrándulás és a módosult tudatállapotok annyira elmosták, hogy kényszerítenem kellett magam arra, hogy itt maradjak és felélesszem őket. De emlékeznem kell.

Elkísérte néhány barátja. Az utca túloldaláról, az Első Nemzeti Bank épületének tetejéről figyelte őt Tal, Nathan és Armoth, amint ott ült a parkban egy padon, és egy újabb levelet írt.

- Még nem találta meg - mondta Nathan. - Azt hiszem, nem is akarja. Már mindegyik utcán járt, csak pont ott nem, ahol kellett volna.

- Meg is akarja találni, meg nem is, és én nem hibáztatom őt ezért - szólt megértően Tal. - Segítenünk kell neki. A jelenlegi módszereinkkel csak ma tudjuk üresen tartani azt a motelszobát.

- Mozgolódik - figyelmeztette őket Armoth.

Sally elrakta jegyzetfüzetét a vászonszatyrába, és éppen indulni készült.

Nathan a város egét tanulmányozta.

- Pusztító őráratának itt kell lennie a közelben. Tudniuk kell, hogy itt vagyunk.

Tal egyetértett.

- Nem félnek tőlünk, ennyi az egész. De szerintem ez kedvez nekünk. Azt gondolom, hogy nagyon biztosak a dolgukban. - Ekkor meglátta, hogy a lány jobbra fordul a Schrader sugárúton. - Hopp! Nem, Sally, ne arra!

Kiterjesztették szárnyukat, és elrugaszkodtak az épülettől, elsuhantak az alattuk elhaladó autók fölött, enyhén megdőlvé bekanyarodtak a sarkon, és letelepedtek a gyalogjárón az arra elhaladó magányos, fáradt utazót közre fogva. Sally egy kicsit zavartnak tűnt, nem tudta eldönteni, merre menjen.

Nathan megszólította:

Nem, Sally, erre jártál. Fordulj meg!

Megtorpant. Ó, ezen az utcán már jártam, és olyan unalmas volt. Megfordult, és a másik irányban indult el a Schraderen, átment néhány útkereszteződésen, elhaladt néhány gyalogos mellett, miközben válla fölött újra meg újra hátranézett.

A három harcos egy pillanatra sem tágított mellőle.

Sally anélkül, hogy megállt volna, körülnézett. Nem, erre még nem járt. Néhány kirakat nagyon ismerősnek tűnt. Ó! Az a virágüzlet! Emlékszem rá!

Végül megpillantotta azt a táblát, amit már tíz éve nem látott, illetve nem is akart látni. Közvetlenül előtte, ugyanazon az oldalon, ahol ment, függött egy nagy, háromszögletű tábla: SCHRADER MOTOR INN, alatta pedig egy kisebb táblán ez állt: KONYHÁK, NAPI, HETI, HAVI DÍJSZABÁS. Megtorpant, és megbabonázva meredt a feliratra.

Nem változott meg! Még mindig megvan az a motel!

Tal odaállt közvetlenül mögé. Légy erős, Sally! Ne szaladj el!

El akart szaladni, de nem tudott. Nem akart szembenézni ezzel az emlékkal, ugyanakkor tudta, hogy meg kell tennie.

Ha tudni akarod az igazságot - bátorította Tal -, akkor szembe kell nézned vele, akkor is, ha fájdalmas. Elég volt a menekülésből!

Nyugodtan állt a járdán, mintha cipője odaragadt volna a kövezethez. Egyre jobban emlékezett erre a helyre. Valamikor nagyon-nagyon sokszor végigment ezen a járdán. Sokszor betért abba a virágüzletbe. Egy vásáru-kereskedés állt a sarkon, de emlékezett arra, hogy valamikor egy vegyesbolt működött abban az épületben.

Lassan megindult, csak úgy itta magába a látványt. Ezeket a növényeket azóta telepítették ide, a járdaszegély akkor csupaszon terült el. Az utca túloldalán az a parkoló tulajdonost váltott, de továbbra is parkolóként működött.

A Schrader Motor Inn semmit sem változott. Egy nagy, hatvanszobás, háromemeletes, L alakú épület volt, előtte és mögötte mindenhol parkolót alakítottak ki. Nem nevezhető drága helynek, semmi luxus, úszómedence sem tartozott hozzá. Lehet, hogy az épületet átfestették, de ebben elbizonytalanodott. Az iroda bejárata ugyanúgy nézett ki, mint ahogyan emlékezett rá, és még mindig ott díszelgett az utcára hosszan kinyúló pergola is.

Felnézett a harmadik emeletre, és pillantása végigfutott a vasrácsos függőfolyosóra néző kék ajtókon. Igen. Az épület vége felé felismerte a 302-es szobát.

Csaknem tíz hónapon keresztül ez jelentette az otthonát. Milyen rövid időszak, és milyen régen volt már!

Még amikor a pergola alatt elhaladt, és az iroda ajtajához lépett, akkor is azt érezte, hogy egy kicsit irracionális a viselkedése. Mi értelme ennek? Miért kell felbolygatni a múltat? Szükségtelennek érezte, amit tett.

De végig akarta csinálni. Újból látnia kell mindent. Az első alkalommal nem fordított túl sok figyelmet a dolgokra.

Kinyitotta az ajtót.

Meg kellett történnie - ugrott be valahonnan egy emlék az agyába. A saját hangját hallotta. - A magasabb rendű lényem parancsolta.

- Helló - köszönt rá egy kedves hölgy a pult mögül. - Segíthetek valamiben?

Sally még mindig a saját hangjára figyelt, amint a múltból visszhangzott: Végül is halál nincs, csak átváltozás van.

Tudta, hogy feltettek neki egy kérdést.

- Ööö... igen. Van szabad szobájuk, amihez konyha is tartozik? A hölgy végignézte a nyilvántartást.

- Hm. Szerencséje van. Az egyik vendég éppen ezen a hétvégén hagyta el a motelt. A harmadik emeleten ... Megfelel?

- Igen, az jó lesz. Véletlenül... nem a 302-es szoba?

A hölgy felvonta a szemöldökét.

- De, pontosan. Megszállt már itt valaha?

Sally alaposan megnézte a nőt. Nem, még soha nem találkoztak, ebben egészen biztos volt. Új tulajdonos vagy új alkalmazott lehet.

- Alkalmanként.

A hölgy átnyújtott neki egy kérdőívet. Sally kitöltötte. Maria Bissell néven jelentkezett be, lakóhelyeként a kaliforniai Hawthorne várost jelölte meg, és beírt egy fiktív címet. Majd a következő rovatban azt állította, hogy egy kaliforniai rendszámú, 1979-es gyártmányú Ford Mustanggal érkezett, és kitalált egy rendszámot is. Csak abban reménykedett, hogy a hölgy értékelni fogja pénzének zöld színét, és nem kér személyi okmányokat.

A hölgy méltányolta a készpénzt, átvette az egyheti bért és az óvadékot az esetleges károkért. Átnyújtotta Sallynek a kulcsot.

A lépcsőt új, zöld szőnyeg borította. Sally emlékezett a kopott, barna szőnyegre, ami akkor futott itt végig.

Felért a harmadik emeletre, és végigment a függőfolyosón, amely a parkra és a mögötte lévő üzemre, a Nelson Nyomda és Könyvkötészetre nézett. Az ofszetnyomó gépeknek ugyanaz a morajló hangja hallatszott belőle most is.

Megfogta a korlátot, és érezte, hogy a csuklója szabad. Amikor utoljára látta ezt a rácsot, akkor bilincs szorította a kezét, és nem élvezhette a szabadságot.

Eltemetett emlékeiből megelevenedett a parkolóban álló rendőrségi autók képe. Villogtak rajtuk a megkülönböztető jelzés fényei. Majd visszaemlékezett arra, hogy a többi szállóvendég kinézett az ablakon, a sok ismeretlen kíváncsian kukucskált a félrehúzott függönyök mögül. Érezte a hatalmas kezek fájdalmas szorítását a karján, amint végigvezették őt ezen a függőfolyosón.

Egy mentőautó is megérkeztek, és a mentősök összevissza szaladgáltak. Alig emlékezett rájuk.

Odaért az ajtóhoz. Visszafojtotta a lélegzetét, elfordította a kulcsot és benyitott. Az ajtóbiztosító láncot megjavították, és úgy látta, hogy az ajtófélfát kicserélték.

Néhány dolog megváltozott. Kicserélték a kanapét, de a régi helyén állt. A falon valamikor egy vitorlás hajó festménye függött, most egy szürrealista virágvázat ábrázoló képet talált ott. A vitorlás jobban tetszett neki.

A konyha, a vitrinek semmit sem változtak. A mosogatón még mindig ott díszelgett a barna repedés. Az edények és a serpenyők ugyanabban a pohárszekben sorakoztak, a mosogatótól balra.

A szoba végében, egy boltíves átjáró mögött húzódott meg a hálószoba. Tudta, hol található az ágy, és azt is tudta, hogy a szobában áll egy nagy beépített szekrény. Nem tartotta szükségesnek, hogy benézzen.

A hálószoba mellett nyílt a fürdőszoba. Oda egyáltalán nem akart bemenni.

* * *

Ben szinte magánkívül volt, amikor Marshall megállt a ház előtt. Kirohant elé az autóhoz.

- Ember, hol jártál?

Marshall remekül érezte magát.

- Megszereztem ennek a mi kis Élet Társaságunk néhány tagjának a rendszámát. Ez további munkát ad majd a westhaveni barátodnak. Meg kell tudnia az autók tulajdonosainak a nevét.

- Chuck már nagyon sokat segített - kiáltott fel Ben, miközben türelmetlenül indult vissza a házba. - Gyere be!

Marshall utánasietett, és követte őt az ebédlőbe. Már ott várta Bev, aki tágra nyílt szemmel tanulmányozta az asztalon kiterített dokumentumokat.

- Ó, Uram... - sóhajtott.

Ben nem vesztegette az időt, hanem rámutatott egy szemcsés, fekete-fehér fényképre, amely egy női arcot ábrázolt szemből és profilból.

- Ez az a nő! Ez Sally Roe!

Marshall felvette a fényképet, és gondosan megnézte.

- Öregem, ez a nő teljesen le van pusztulva!

Jól látta. A fáradt, ösztövé és kábult nő minden porcikája azt jelezte, hogy egy félig alkoholist, félig kábítószeres csavargó néz rájuk a fényképen. A letartóztatáskor készített fotók soha nem mutatnak igazán hízelgő képet az emberről, na de ez...

Ben izgalomában megragadta Marshall vállát, és ujjával ütögette a fényképet.

- Marshall, ez nem az a halott nő, akit a Potter-farmon találtunk! De biztos, hogy ez Sally Roe! Már jártam Potteréknél és a Bergen-gyárban is, hogy beszéljek Abby Graysonnal. Mindketten megerősítették, hogy ez Roe.

- Nem nagyon örülhettek...

- Teljesen meg voltak döbbenve. - Ben magyarázni kezdett: - Chuck, a barátom információt kért az Országos Bűnügyi Nyilvántartótól, és a helyi állam nyilvántartójától is. Sally Roe-t egyszer tartóztatták le, tíz évvel ezelőtt. Chuck megkapta erről a lényegi információkat, amit továbbított annak a városnak a rendőrségére, ahol a letartóztatás történt.

- Fairwood, Massachusetts...

- Igen. Tőlük származnak a fényképek.

Marshall tétozott. Valami elgondolkodtatta őt.

- Fairwood, Massachusetts... Fairwood... Jobb, ha utánanézzünk ennek Kate-tel. - Még egyszer megnézte a fotókat. - És szükség lenne néhány másolatra ezekről a képekről.

Bev éles hangján megszólalt:

- Máris megcsinálom. Lemegyek a templom fénymásoló gépéhez.

- Nagyszerű. Tudom, hogy Kate-nek is szüksége lesz egy példányra. - A többi dokumentumra nézett. - Egyébként mit követett el?

Ben a bűnügyi nyilvántartó átiratára mutatott. Marshall meghökkent. Ben odatartotta elé a papírt, hogy jobban lássa.

- Hát nem izgalmas? - kérdezte Ben.

- Ez az ügy egyre szaftosabb! Mik a részletek?

Ben rámutatott egy rövid rendőrségi jelentésre.

- Meglehetősen bizarr, egyáltalán nem az, mint amire számítottam.

Marshall elolvasta a jelentést. Arca megtelt rémülettel és hitetlenséggel. Csak annyit tudott mondani:

- Ezt az örütséget!

- Többet kellene erről tudnunk, Marsall.

Marshall újból a fotókra meredt.

- Van egy barátom New Yorkban, Al Lemley a neve. Az az ember egy igazi jó barát, talán ő tud nekünk további részletekkel szolgálni.

Bennek támadt egy gondolata:

- Meg kellene állnod Judy titkári hivatala előtt. Tudod, az a kis utcai iroda annál a négyirányú, stoptáblával ellátott kereszteződésnél. Neki van telefaxa, ott azonnal megszerezhetnéd ezt az anyagot.

- Igen, persze. - Marshall újból a bűnügyi nyilvántartó átíratára nézett, és megrázta a fejét. - Szándékos emberölés!

- Szerintem maga egyszerűen egy vérszomjas gyilkos - állapította meg Santinelli, miközben Steele szállásának kandallója előtt melegedett. Félre kellett tennie bokros teendőit, és el kellett kapnia a délutáni járatot, hogy idejőjjön Chicagóból. Fáradt és ingerült volt, és talált ott valakit, akinek egyáltalán nem örült, hogy a társaságát el kell viselnie.

Szavait a sötét és titokzatos Khullnak címezte, aki kényelmesen elhelyezkedett a heverőn, és gínt kevert tonikkal. A jégkockák csilingeltek a pohárban. Khull egyáltalán nem bántódott meg Santinelli nyers megjegyzésétől.

- Valamennyien azok vagyunk, Mr. Santinelli. Ha tettekben nem is, de szívünkben biztosan. Végül is ön bérelt fel engem.

Goring, aki egy kárpitozott széken ült a kandalló előtt, gúnyosan visszavágott:

- Ezt nagyon meg is bántuk, Mr. Khull.

Santinelli felháborodva pöfékelt szivarjából. Nem tetszett neki Goring megjegyzésének hangvétele.

- Emlékeztetnem kell önöket arra, és biztos, hogy Mr. Khull boldogan dicsekszik ezzel, hogy ő már tud némi befolyást gyakorolni szervezetünkre, hála azoknak a romantikus kalandoknak, melyeket az általa már likvidált férfi, a mi törtető kisfiúnk, Mr. James Bardine folytatott.

- James Bardine... - Úgy tűnt, mintha Khull az emlékeiben kutatott volna. Hirtelen eszébe jutott. - Ó, persze! Meghalt abban a tragikus autóbalesetben! Azt hiszem, elaludt a volánnál...

- Mindenki azt hiszi - erősítette meg Santinelli. - Gratulálok.

- Köszönöm. Próbálunk alapos munkát végezni.

Santinelli leült a Khull-lal szemben álló székre, és meg sem próbálta megvetését titkolni:

- Maguk, sátánisták, valamennyien alaposak. Ebben biztos vagyok. Menekülés közben végzik el imádatukat, miközben félelmükben állandóan hátrafelé nézegetnek.

Khull italát kezében tartva előrehajolt, fejét előretolta, és szúrós tekintettel nézett.

- Nem. Még csak ezután fognak majd minket üldözni.

Steele, aki eddig székét egyenesen a tűz felé fordítva figyelt, most közbeszólt:

- Uraim! És Mr. Khull! Tudjuk, hogyan érzünk egymással szemben, tehát a dolognak ez a része el van intézve. Nem bízunk meg egymásban, és mi akarjuk, hogy ez így legyen.

Santinelli hozzáfűzte:

- Ezenkívül megszabadultunk még egy problémától: nevezetesen Alicia Von Bauertől, James Bardine-től és az ő kis szerelmi fészektől. Az ilyen kapcsolatok rendkívül zavaró tényezőt jelenthetnek, és remélem, elég világos példát adtunk alárendeltjeinknek arról, hogy a továbbiakban nem fogjuk tolerálni a Törött Nyírfa tagjaihoz fűződő kapcsolatokat. - Khull kortyolt egyet italából, és hátradőlt a puha heverőn. - Különösen azoknak jelent ez példát, akik ugyanolyan sokat tudnak, mint amennyit Mr. Bardine tudott. - Santinelli dühöngött. - Biztos vagyok benne - és ezt maga is nagyon jól tudja -, hogy mindezt annak a züllött kis Miss Von Bauernek köszönhetjük.

Khull felnevetett.

- Ilyen a hatalmi politika.

- És ez az oka annak, hogy egyáltalán beengedjük önt a társaságunkba! - vágott vissza Goring. Steele szerette volna lezárni ezt a könyörtelen játékot.

- A lényeg az, hogy akár tetszik nekünk, akár nem, a Törött Nyírfa is a Terv részévé vált. Egyenlítsük ki a számlát, hogy Mr. Khull elégedetten távozhasson, és tovább végezhesse munkáját.

Santinelli elővett egy csekket, és átnyújtotta Khullnak.

- Tessék. Miss Von Bauert megölték, mialatt a mi szolgálatunkban állt, és elismerjük, hogy ez a mi hanyagságunk miatt történt. Ezenkívül felhatalmaztuk önt arra, hogy ölje meg Mr. Bardine-t. Itt van az ön által kívánt kártérítés.

Khull megnézte, milyen összegről szól a csekk, majd egyetértőleg bólintott. Összehajtott a zsebébe csúsztatta.

- Ez rendben is volna.

- Akkor jó - nyugtázta Steele. - Most pedig szerezze vissza azt a gyűrűt!

Khull újból ivott.

- Önök természetesen szavahihetőek, de...

Most Goring vett elő egy csekket.

- Ahogy megbeszéltük, ez itt az összeg fele, hogy elkezdje a munkát. A másik felét akkor tudjuk kifizetni, miután megszerezte a gyűrűt, és likvidálta Sally Roe-t.

Khull elvette a csekket, és azt is zsebre vágta.

- Amint ezt önök is tudják, ez a Sally Roe eddig meglehetősen ügyesnek bizonyult.

- Mi pedig azért fizetjük önt, hogy tüntesse végre el.

Khull megforgatta poharában a jégkockákat.

- A vére pedig természetesen a mi kezünkhöz fog tapadni. Megfelel ez önöknek?

- A maga keze már úgymint véres - vetette közbe Steele.

- Miért, a maguké talán nem? - nevetett rájuk Khull. - Ne aggódjanak! Megértem önöket. Mi az imádatnak egy formájaként rendszeresen gyilkolunk, ezt áldozatnak tekintjük. De ha maguk ölnek... akkor csak a hozzánk hasonló bérenceik által teszik ezt. Így tiszta marad a kezük. Nem mártják bele áldozatukba a kést, ezért nem érznek lelkiismeret-furdalást. - Újból felnevetett. - Lehet, hogy maguk még mindig nagyon keresztényiek!

Santinelli nem tudta elviselni ennek az embernek a kötekedését.

- Ha szabad emlékeztetnem önt, Mr. Khull, maga is a saját érdekeit szolgálja, talán sokkal inkább, mint mi. Ha Sally Roe-t valaha is életben találják, ha valaha is elmondja a történetét, maga és a követői könnyen gyilkosság gyanújába keveredhetnek. És ellentétben azokkal az emberi áldozatokkal, akik nyom nélkül eltűnnek, ez az áldozat él, járkal és beszélget. Erről az állítólagos öngyilkosságról szóló történetünkkel legfeljebb időt nyertünk valamennyien. Azt mondanám, hogy maguk adósaink ezért.

Khull nem hatódott meg különösebben.

- Igen, valamennyiünknek van veszténivalónk, ha Sally Roe életben marad. De hogy mennyit veszíthetünk, az attól függ, hogy mennyit investáltunk a dologba, ugye? Ugyan mi az a Törött Nyírfá, összehasonlítva magukkal és a Tervvel?

- Szinte semmi - válaszolta Steele, látszólag egyetértve vele, valójában azonban gúnyolódásra használta fel ezt a megjegyzést.

Khull megkockáztatott egy gúnyos mosolyt.

- Maguk semmivel sem jobbak, mint mi. Egy napon majd rájönnek erre. Gyorsan azzá fognak válni, mint amik mi vagyunk. Talán azért gyűlölnék minket ennyire, mert saját magukat látják bennünk!

- Én az ajtónál szeretném látni magát! - szólt megvetően Santinelli.

* * *

Alice Buckmeier csodálatos háziasszony hírében állt, és nagyon szerette a társaságot. Úgyhogy, amit Kate egy rövid beszélgetésnek tervezett, az az özvegy ebédlőjében tea és házi készítésű sütemény mellett eltöltött élvezetes látogatásnak bizonyult. A szobában rengeteg csecsebecse, baba, kristály sorakozott fel, valamint a fiairól, leányairól és az unokákról készített számtalan fénykép.

- Azt hiszem, te mindenkinek a nagymamája vagy - kedveskedett Kate.

Alice felnevetett.

- Büszkén viselem ezt a címet. Valóban nemcsak a saját unokáim neveznek nagymamának, hanem a gyülekezethez tartozó összes gyermek számára is Alice nagymama vagyok.

- Ez egyszerűen csodálatos.

- Valóban szeretem a gyerekeket. Néha nehéz megértenem, ahogyan az emberek a gyermekeikkel bánnak. Tudom, hogy ettől fáj az Úr szíve. - Töltött egy kis teát Kate csészéjébe, majd folytatta: - Nagyon érdekel ez a kis Amber, amióta láttam őt a postán. Miket élhetett át otthon!

Kate elővette jegyzetfüzetét.

- Bev Cole azt mondja, hogy ez egy elképesztő történet.

- Igen. Nagyon felizgatott a dolog. Egy csomagot adtam fel a fiamnak, helyesebben az unokámnak, Jeffnek. Kötöttem neki egy pulóvert, és azt akartam, hogy még odaérjen a születésnapjára. Szóval, ott álltam a pulnál, és az a másik fiatal hölgy, Debbie, lemért a csomagot, lebélyegezte, és...

* * *

Judy Balcom bedugta a fejét Don üzletébe, és bekiáltott:

- Mr. Hogan! Al Lemley van a telefonnál!

Marshall felugrott a pulttól, kifizette kávéját, és az ajtóhoz sietett.

Judy Balcom egy kis titkári irodát tartott fenn: leveleket gépelt, telefonhívásokat intézett el, fénymásolatokat készített, szövegszerkesztéseket vállalt és különféle üzeneteket továbbított - csak hogy néhány tevékenységet megnevezzünk - a város sok-sok üzletembere számára. Marshall elfogadható áron felhívhatta nála a New York-i Al Lemley-t, aki - stílusához híven - nem vesztegette az időt, hanem azonnal utánanézett azoknak az adatoknak, amelyek Marshall Hogant érdekelték.

- Helló, itt New York - szólalt meg az ismerős keleti tájszólás.

- Al, örülni fogok az üzenetednek?

- Nem, haver. Rosszul leszel tőle. Készen áll a fax?

Judy készen állt.

- Rajta! - adta meg a jelet Marshall Alnak.

* * *

Alice folytatta a történetet:

- Én nem is figyeltem, ki tartózkodik az előtérben, ott, ahol a postafiókok vannak. Soha nem szoktam erre figyelni, csak akkor, ha ismerőssel találkozom. De hirtelen meghallottam azt a hangzavart onnan kintről. Úgy tűnt, mintha egy gyerek rendetlenkedett volna, és emlékszem, hogy azon gondolkodtam, vajon hol lehetnek ennek a gyerekek a szülei. Nem lenne szabad megengedniük, hogy így viselkedjen!

Végül Debbie elintézte a csomagomat, kimentem az előtérbe, és mindent láthattam. Ott volt ez a nő, csak állt az előtér közepén... Valami levelet tartott a kezében, gondolom azért ment oda, hogy feladja... És ez a kislány, ez az Amber, sikoltózott, kiabált és... és úgy ágaskodott, mint egy kis ló, az a szegény nő meg teljesen megrémült!

* * *

A telefax zümmögni kezdett, és kicsúszott belőle néhány dokumentum. Marshall egyenként felvette a lapokat, és beletette a kis dobozba. Ott sorakoztak olyan rendőrségi beszámolók, amelyeket már korábban megkaptak, majd néhány újságcikk következett a helyi újságokból. Az egyik cikk közölt egy másik fényképet Sally Roe-ról, megbilincselve, két egyenruhás rendőr tartotta őrizet alatt.

* * *

- És amit az a gyerek kiabált! - háborodott fel Alice.

- Mit kiabált? - kérdezte Kate.

- Ott táncolt körülötte, sikoltózott, egyfolytában ütötte a nőt, és ezt ordította: „Tudom, hogy ki vagy! Megölted a kisbabádat! Megölted a kisbabádat!” Az a szegény nő teljesen megrémült, mintha egy megvadult kutya támadt volna rá.

Végül ellökte magától Ambert, és kirohant az ajtón, mint egy rémült nyúl. Amber utánaszaladt, és egyfolytában kiabált: „Megölted a kisbabádat! Ismerlek! Megölted a kisbabádat!” Ekkor Mrs. Brandon kijött a hátsó szobából, megragadta a lányát, és megpróbálta behúzni az épületbe, de ő nem akart az anyjával menni, egyáltalán nem akart menni. Ott rángatták

egymást az előtérben, pont előttem, és Mrs. Brandon ezt kiabálta: „Hagyd abba, Amber! Azonnal hagyd abba! Elég volt ebből!”

- Használta Mrs. Brandon az Amethyst nevet? - kérdezte Kate.

Alice fejében felvillant valami.

- Igen! Emlékszem! Egy percre Ambernek nevezte Ambert, utána pedig Amethystnek. Ezt mondta: „Amethyst, Amethyst, azonnal hagyd abba! Ne sikoltozz, nyugodj meg!” Nem értettem, mit jelent ez, azt gondoltam, hogy egy becenév vagy valami ilyesmi.

Egy újabb cikk pottyant ki a telefaxból. Marshall átfutotta. Sally Roe-t letartóztatták, miután a rendőrség betörte a motelszoba ajtaját Fairwoodban. Odabent megtalálták Roe-t a fürdőszobában, aki mintha kábítószer hatása alatt lett volna, és nem egészen két hónapos csecsemő kislányát, aki beleffulladt a fürdőkádba. Roe-t szándékos emberöléssel vádolták gyermekének megfojtása miatt.

* * *

Kate alig tudta kivárni, hogy feltegye a következő kérdést. A postán történt esemény véletlen egybeesés is lehetett, de egy ilyen kisvárosban ez eléggé valószínűtlen. Belenyúlt táskájába, elővette a Sally Roe letartóztatásakor készített fényképet, és Alice elé helyezte.

- Ez az a nő, akit akkor látott?

Alice szeme tágra nyílt, és lassan, rémülten bólintott.

- Olyan félelmetesen néz ki ezen a fényképen... de ő az! Huh, Sally Roe?

- Úgy van.

- Bűnöző?

- Igen.

- Mit követett el?

- Hát... megölt valakit.

* * *

Marshall lassan kiment az autójához, beült a kormány mögé, majd végigolvasta az újság-cikkeket és a rendőrségi jelentéseket, amiket Al Lemley küldött. Lenyűgöző, ugyanakkor nagyon-nagyon tragikus történet rajzolódott ki, tele olyasmivel, ami nyomravezető jel lehet.

„Csavargó! - állította róla az államügyész. - Ördögi boszorkány, önközpontú, önző, aljas, megvetésre méltó gyermekgyilkos!”

A rendőrségi beszámoló szerint Sally Roe-t csuromvizesen találták meg a fürdőszoba padlóján. A kádat színültig víz töltötte meg. A gyermek a fürdőkádban volt, holtan. Roe akkor azt mondta a rendőröknek, hogy megölte kisbabáját, de amikor később kihallgatták, azt állította, hogy nem tud visszaemlékezni a történetekre.

A tárgyalás alatt - és Marshall ezt érdekesnek találta - Sally közömbösnek tűnt, és nem tanúsított megbánást. „Így kellett lennie! - ismerte be. - Magasabb rendű lényem parancsolta, hogy tegyem meg. Rachel magasabb rendű lénye meg akart akkor halni, és Jonas eljött, hogy akarát végrehajtsa. Mi valamennyien meghatározzuk a saját sorsunkat, a saját végzetünket, hogy mikor akarunk meghalni, és hogy milyen sors vár ránk, amikor újból megszületünk. Halál nincs, csak átváltozás van.”

Jonas! Sally szerint ő egy szellemi vezető. Először beismerte, hogy megfojtotta a gyermeket, de később megváltoztatta vallomását, és a szellemi vezetőjét okolta: „Átvette fölöttem az uralmat - mondta -, és ő fojtotta meg.”

Az esküdtszék ezt nem fogadta el. Sallyt bűnösnek találták, és később a bíró harmincévi börtönbüntetésre ítélte őt. Ami a gyermek apját illeti, soha nem jelentkezett, és nem is találták meg. Sally soha nem árulta el, ki volt az apa. Sallyt egyszerűen csavargónak, gyermekét pedig törvénytelennek nevezték.

Mindez tíz évvel ezelőtt történt.

Plötty. Plötty. Plötty.

A vízcsap csöpögése mintha az idő múlását mérte volna, hirdelve, hogy eltelt egy újabb pillanat, azután még egy, azután megint egy; mint egy óra, amelyik soha nem áll meg, soha nem lassul le. Állhatatosan csöpögött, teltek a pillanatok.

A fürdőszoba ablaka alatt jöttek-mentek az autók, de Sally ebből semmit sem hallott. Egyszer feljajdult egy sziréna is, de ez nem izgatta fel, észre sem vette. Nem érzett magában sem erőt, sem akaratot, hogy felálljon a fürdőszoba padlójáról - hátával a halványkék falnak támaszkodott, keze ernyedten feküdt ölében, fejével a kemény vakolatnak dőlt, de nem változtatott kényelmetlen helyzetén.

Csak ült, üres tekintettel meredt a fürdőkádra, hallgatta a vízcsap csöpögésének hangját, nézte, amint a vízcseppek egyre jobban lecsüngenek a kifolyócső végéről, egyre jobban megnyúlnak a saját súlyuktól, majd végül lehullanak és eltűnnek.

Plötty. Plötty. Plötty.

- Miss Roe, ön úgy gondolta, hogy nincs magasabb rendű törvény, mint ön saját maga?

- Nincs magasabb rendű valóság, mint amit én magam alkottam, uram.

Plötty. Plötty. Plötty.

- Valóban nem emlékszik arra, hogy megfogta a gyermekét, a víz alá nyomta, és megfojtotta?

- Már megmondtam, hogy nem én voltam. Jonas tette.

- De ön beismerte, hogy megfojtotta a kislányát!

- Jonas hajtotta ezt végre. Magasabb rendű lényem akarta, és ő hajtotta végre...

Plötty. Plötty. Plötty.

- A vádlottat a fürdőszobában találtuk... Kábultnak látszott...

- És mit mondott önöknek?

- Ezt mondogatta: „Ó, nem! Megöltem a kisbabámat!”

Plötty. Plötty. Plötty.

- ...hölgyeim és uraim, tisztelt esküdtek, hallották ezt a hihetetlen történetet... Ez a gonosz teremtés, akinek nincs lelkiismerete, és nem tanúsít megbánást...

Nincs lelkiismerete, és nem tanúsít megbánást. Nincs lelkiismerete, és nem tanúsít megbánást. Nincs lelkiismerete, és nem tanúsít megbánást.

A gyermek a kerítés nélküli végtelen udvarban. Minden valóság alkotója és legfőbb mestere. Nincs jó, nincs rossz. Csak az én van. Egyedül én vagyok az, aki számít.

Illetve ez eddig mindig így működött.

Sally egy kicsit megmozdult. A kemény linóleumpadló emlékeztette őt arra, hogy hol is tartózkodik: az ő dicsőséges univerzumában. Igen. Egy kicsi, hideg, visszhangos fürdőszobában, ahol csöpög a vízcsap a fürdőkád fölött, ahol lakik egy gyilkos, egy csavargó, egy eleven

kudarc, egy üres edény, amelyből tízévi céltalan, értelmetlen létezés mindent kiszívott; egy elhajított rongydarab, amely senkinek sem kell.

Most ott ült a linóleumon, fejével a falnak támaszkodott, könyöke a vécén, a fürdőkád mellett, ahol megfosztotta kislányát életétől.

Az ő univerzuma. Az ő végzete. Az ő igazsága.

Nem jöttek könnyek a szemére. Túlságosan üresnek érezte magát ahhoz, hogy sírjon, nem hitte, hogy van még benne lélek. Tovább lélegzett, de nem azért, mintha akart volna. Ez csak történt vele. Az élet csak történt vele. Ő csak történt, és nem tudta, miért.

A szellemek megtalálták: Kétségbeesés, Halál, Örültség - és most Öngyilkosság is. Belebújtak, suttogva beszéltek hozzá, fokozatosan kikaparták belőle a lelkét.

Gyilkos - ostromolták. - Értéktelen, bűnös gyilkos! Képtelen vagy bármi jót tenni! Nincs benned semmi jó! Nem kellesz senkinek! Miért nem adod fel?

Mennyire egyedül vagyok ebben az univerzumban - gondolta. - Állítólag én alkottam, de elvesztem benne. Mennyire szeretnék bizonyosan tudni valamit! Szeretném megtalálni a kerítést ennek az udvarnak a végén!

De ehhez már túl késő!

Keze lecsúszott az öléből, és finoman a fürdőkád oldalához csapódott. Egy kerítés! Nem, ez nem egy nagy gondolat, nem egy mindent felkavaró ötlet erejével jött, és nem gyorsult fel tőle a lélegzete vagy a szívverése. Csak egy szeszélyes ötlet, egy felvillanó lehetőség, csak egy javaslat: ez a kád lehetne egy kerítés.

A kádra nézett. Megérintette a hideg, kékeszöld porcelánt.

Úgy csinálhatnék - gondolta. - Csak a beszélgetés kedvéért úgy csinálhatnék, mintha ez egy kerítés, egy korlát, egy határ lenne.

Egy határ, amit átléptem, és amit nem kellett volna.

Szabadjára engedte gondolatait, és élvezte, amint egymásra torlódnak, és összemérik érveiket a fejében.

És mi van akkor, ha az, ami történt, az rossz?

Ugyan már, mihez képest? Nincsenek abszolútumok, semmit sem tudhatsz biztosan.

És mi van akkor, ha vannak, ha biztosan lehet tudni a dolgokat?

De hogyan?

Erre majd visszatérünk. Előbb válaszolj az első kérdésre!

Mi van akkor, ha ez rossz volt?

Igen.

Akkor bűnös vagyok. Rossz döntést hoztam, átugrottam a határon, tévedtem.

De hát én azt hittem, hogy korlátok csak a képzeletemben léteznek!

Hibáztam. Csak egyszer az életben ezt akarom hinni.

De miért?

Mert szükségem van egy kerítésre. Még ha a rossz oldalon állok is, akkor is szükségem van egy kerítésre. Szükségem van arra, hogy tévedjek. Szükségem van arra, hogy bűnös legyek.

Miért?

Mert...

Sally megmozdult. Kezével erőteljesen nekitámaszkodott a fürdőkád oldalának, amelyben a gyermek meghalt. Először csak ajkaival formálta meg a szavakat, azután suttogta, végül pedig kimondta hangosan:

- Mert akkor legalább tudnám, ki vagyok!

Mintha egy szunnyadó érzelmet ébresztett volna fel. Hirtelen fájdalmat kezdett érezni a lelke mélyén, és összeszorított fogakkal, elfúló suttogással ezt ismételte a fürdőkád oldala felé fordulva:

- Ó, Istenem!

Újból nekidőlt a kemény vakolatnak, és zihált fájdalmában, haragjában és kétségbeesésében:

- Ó Istenem, segíts!

Kétségbeesés lecsúszott róla, és leesett. Karmai elveszítették szorításukat.

Megvan. Kimondta. Végiggondolta, hogy milyen következtetés származik ebből a gondolatból, átélt egy kisebb rohamot, de most már elmúlt. Nem tudta biztosan, hogy jobban érzi-e magát. Egy kicsit ostoba dolognak érezte, hogy hangosan beszél - akár magához, akár Istenhez szólt. Ez most teljesen mellékesnek tűnt.

Valamiért egy súlyt kezdett érezni a nyakán és a mellkasán. Odanyúlt az ott függő gyűrűhöz. Elővette, és újból ránézett. A csúnya kis sárkány kivicsorította rá a fogait.

És akkor hirtelen eszébe jutott valami. Annyira élesen és annyira hirtelen történt, hogy meglepődött: hogyan tudott ez az emlék olyan sokáig elrejtőzni?

A gyűrű! Owen gyűrűje!

* * *

Irene Bledsoe szemmel láthatóan kényelmetlen helyzetben érezte magát.

- Mr. Harris, a barátainak itt kell maradniuk.

A körülményekhez képest Tom nagyszerűen érezte magát. Ugyanazon a kemény fapadon ült, a claytonville-i bíróság épületének ugyanabban a hideg, visszhangos előcsarnokában, és újból azért jött el, hogy találkozhasson gyermekeivel, és megint Bledsoe uralta a helyzetet.

Tom ezúttal nem látszott olyan védtelennek.

- Mrs. Bledsoe, ő az én pásztorom, Mark Howard, ő pedig az ügyvédem, Wayne Corrigan.

Mindkét férfi kezét nyújtott, Bledsoe pedig kényszerűségből kezét fogott velük, de nem igazán őszintén.

- Jó reggelt! Mint mondtam, egyedül Mr. Harrist engedhetem be a gyermekekhez.

Corrigan óriási formában volt:

- Mr. Harris kérésére vagyunk itt, és mellette maradunk a látogatás alatt. Ha ezt ön megtagadja, akkor meg kell jelennie a bíróság előtt, hogy ezt a tettét megindokolja - mondta, majd elmosolyodott.

Bledsoe felháborodott, és keresnie kellett a szavakat:

- Maga... Ez egy... ez egy magánlátogatás! Mr. Harrisnek egyedül kell találkoznia a gyermekeivel!

- Gondolom, akkor ön boldogan itt marad velünk, amíg ő ezt megteszi!

- Nem így gondoltam, és ezt ön is tudja. Mr. Harris egy szociális munkás jelenlétében fog találkozni a gyermekeivel.

- Ezalatt saját magát érti?

- Természetesen!

Corrigan elővette jegyzetfüzetét.

- Kinek a rendelete alapján?

A nő egy darabig hallgatott.

- Ennek... ennek utána kell néznem.

- Végül is az magának teljesen mindegy - vetette közbe Tom -, én viszont szeretném látni a gyermekeimet. Várnak rám, vagy nem?

- Egy pillanat! - tiltakozott a nő felemelt kézzel. - Elhozta a kérdőíveket, amelyeket önnek küldtem?

Corrigannek ehhez is akadt egy megjegyzése:

- A jelenleg folyó polgári per fényében azt javasoltam ügyfelemnek, hogy egyelőre ne töltsön ki semmiféle pszichológiai jellegű kérdőívet, és ne vesse alá magát más hasonló vizsgálatoknak sem.

Bledsoe válasza hidegen és fenyegetően hangzott:

- Gondolom tisztában van vele: ez késleltetni fogja, hogy a gyermekeket ismét Mr. Harris felügyeletére bízzuk.

- A Gyermekvédelmi Minisztérium feljegyzései szerint ön még soha nem adott vissza egyetlen gyermeket sem a szüleinek bírósági tárgyalás nélkül, úgyhogy pillanatnyilag belenyugszunk ebbe. Most pedig, ha megkezdhetnénk a látogatást...

A nő megadta magát:

- Rendben. Jöjjenek velem!

Elindult a hatalmas márvány lépcsőház felé, sarkának kopogása hatalmát hirdetve visszhangzott a hallban, de talán megalázottságát is kifejezte. Felmentek az első emeletre, beléptek a hatalmas, elutasító ajtón keresztül az előszobába, ahol megint John teljesített szolgálatot mint biztonsági őr. Kicsit meglepődött, hogy három férfit lát egy helyett, de mivel Bledsoe-val együtt jöttek, úgy gondolta, hogy minden rendben.

- Sziasztok, gyerekek!

Ruth és Josiah felkiáltott örömeiben, és odaszaladt édesapjához. Tom fél térdre ereszkedett, hogy megölelje őket, és Irene Bledsoe valami miatt nem állt közjük. Josiah odáig volt a gyönyörűségtől, hogy újból láthatja apuciját, Ruth pedig sírni kezdett, és egyszerűen nem akarta őt elengedni. Jó darabig csak ölelték egymást.

- Szegény, bántalmazott gyermekek! - súgta oda Corrigan Marknak.

Bledsoe az asztal végére ült, és hellyel kínálta Markot és Corrigan. Csendben elhelyezkedtek az asztal Tom felőli oldalán.

- Na elég volt, gyerekek - szólalt meg kedvesen végül Tom. - Üljetek le!

Odamentek az asztal másik oldalán álló székhöz, és csak ekkor vették észre Markot.

- Jó reggelt, Howard pásztor!

- Szervusztok. Hogy vagytok?

- Jól.

- Negyven perc áll a rendelkezésünkre - jelezte Bledsoe, főleg azért, hogy emlékeztesse őket, ő irányítja az eseményeket.

A következő harminc percben Tom mindenféle hétköznapi dologról beszélgetett Ruthal és Josiah-val. A gyerekek próbáltak többet olvasni, és úgy tűnt, hogy jobban kijönnek a nevelőintézet többi lakójával, ám bár Tom nem tudhatta biztosan, ugyanott laknak-e, mint a múltkor. Iskolai tanulmányaikat nem folytatták, ami azt jelentette, hogy lesz bepótolnivalójuk a nyáron, ha egyáltalán akkor már sor kerülhet erre. Ruth fején a seb szépen gyógyult, és már alig látszott.

De az idő kezdett letelni, és Tom tudta, hogy még egy dolgot el kell intéznie, mielőtt távoznak. Tudta, hogy ki kell használnia a lehetőséget. Mindenekelőtt tudta, hogy imádkoznia kell gyermekeivel.

- Apucinak mindjárt el kell mennie, imádkozzunk együtt!

Elérték egymást az asztalon keresztül, és megfogták egymás kezét. Egy percre újból egy családot alkottak, és ő volt a szellemi fej, a vezető és az a példa, aminek lennie kellett.

- Drága Uram, most imádkozom a gyermekeimért, és kérlek, hogy állítsd fel körülöttük a védelem falát! Őrizd meg a szívüket és az elméjüket, hogy soha ne kételkedhessenek abban, hogy szereted őket, és hogy a Te kezedben vannak! Segíts nekik, hogy mindig jó gyerekek lehessenek, és úgy éljenek, ahogyan Te akarod! Imádkozom, drága Atyám, hogy újból együtt lehessünk!

Mark és Corrigan is csatlakozott az imához, majd a kis Ruth imádkozott apukájáért, testvééréért, sőt Mrs. Bledsoe-ért is. Végül Josiah imádkozott, és kijelentette, hogy szereti Jézust, és az a vágya, hogy Istennek egy jó gyermeke legyen.

Mindez nem véletlenségből történt. Csatát vívtak abban a szobában. Állíthatja ugyan az állam tilalmak áthághatatlan falait a gyermekek köré, az ő egyszerű, hittel elmondott imájuk elégséges azoknak a falaknak a lerontásához. Ezt valamennyien tudták, és amikor a gyermekek imádkoztak, akkor érezték is.

- Ámen - zárta le Josiah.

- Ámen - erősítették meg valamennyien, természetesen Irene Bledsoe kivételével.

Már csak nagyon kevés idejük maradt. Tom kinyitott egy papírzacskót.

- Idenézzetek! Már a múltkor oda akartam ezt nektek adni.

- Jaj, de jó! - kiáltott fel Josiah, amikor megkapta Bibliáját.

- Köszönöm, apuci! - mondta Ruth, és magához ölelte az övét.

Ezenkívül Tom elhozta néhány kedvenc könyvüket, és azokat a papírokat, amiket a gyerekek a múlt alkalommal nem kaptak meg. Láta, hogy Irene Bledsoe árgus szemekkel megnéz mindent, amit elővesz a zacskóból, de lassan és egyenként húzott elő mindent, mint akinek nincs semmi rejtegetnivalója.

Illetve, szinte semmi. Josiah a bálnákról szóló új könyvét lapozgatta, amikor néhány fényképet talált benne.

Tom, Mark és Corrigan vigyázott, hogy ne nézze őt túl feltűnően, hogy minél kevésbé keltsék fel Bledsoe figyelmét.

- Tetszik neked ez a könyv, Ruth? - kérdezte Tom, és átnyúlt az asztal fölött, hogy segítsen neki megtalálni azt a néhány sort, amit a címdoldalra írt. Ez a mozdulat használt, Bledsoe őt kezdte figyelni. - Látod, mit írtam ide? Így szól: Kedvenc kislányomnak, Ruthnak. Nagyon drága vagy Jézusnak, és nekem is!

- Jé! - csodálkozott Josiah. A fényképeket nézegette. - Ez a néni ült a teherautóban!

Ez rögtön felkeltette Bledsoe figyelmét. Láta, hogy Josiah a kezében tartja a fotókat, és a felismeréstől tágra nyílt szemmel nézegeti. Bledsoe feltűnően elsápadt.

- Hogy érted ezt, fiú? - kérdezte Corrigan. - Láttad már ezt a nénit?

Bledsoe felugrott.

- Mr. Harris!

Tom csendesen válaszolt:

- Igen?

- Hogy merészeli? Hogy merészeli?

Corrigan sürgette Josiah válaszát:

- Felismered őt?

- Hát persze. Ez a néni vezette azt a teherautót, amivel majdnem karamboloztunk. Úgy néz ki, mintha beteg lenne, ugye?

Bledsoe odarohant Josiah-hoz, és kikapta a kezéből a fényképet. Egy felháborodott pillantást vetett rá, majd kihívóan kettészakította, azután négy, majd nyolc részre tépte, összegyűrte és bedobta a szemétkosárba.

Reszketve állt ott, és ráförmedt Tomra:

- Mit akart ezzel bebizonyítani?

- Mrs. Bledsoe, ön felizgatja a gyermekeket - figyelmeztette higgadtan Mark.

A nő Tom arcára szegezte az ujját, és hangja remegett dühében:

- Nagyon súlyos dolgot követett el! Emiatt nagyon meg tudom nehezíteni a maga helyzetét! Nehogy azt higgye, hogy véglegesen nem tudom elvenni a gyerekeit!

Tom - elsősorban a gyermekek miatt - nyugodtan válaszolt:

- De hát mitől fél?

A nő visszavágott:

- Én nem félek, Mr. Harris. Engem nem tud megrémíteni!

Tom azzal a mondattal válaszolt neki, amit nagyon sokszor elismételt magában:

- Mrs. Bledsoe, teljesen egyértelmű a számomra, hogy ön nem is annyira a gyermekeim érdekeit tartja szem előtt, mint a sajátját. Véleményem szerint ön visszaél a hatalmával, és bántalmazza a gyermekeimet - és engem is -, de én rá fogok jönni, hogy ki is az, akit ön tulajdonképpen védelmez.

Bledsoe megpróbált uralkodni a hangján. Elvégre a kiabálás nem illett az ő szakmájához.

- Maga, maga... - Hatalmas erőfeszítéssel legyűrte haragját, felöltötte magára a szakember hivatalos imidzsét, és kijelentette: - A látogatásnak vége! Ön sajnálatos módon visszaélt a bizalmammal, és nem fogom ezt elfelejteni, amikor a következő látogatás időpontját fogom mérlegelni.

- Hamarabb fogunk találkozni, mint képzeli - szólította meg Corrigan. Megkerülte az asztalt, megfogta a nő kezét, és a markába nyomott egy idézést. - Ezt ne tépje össze, ha egy mód van rá! Viszlát.

Kedves Tom!

Ma egy kicsit jobban érzem magam, de nem biztos, hogy ezt meg is tudom magyarázni. Kétségtelenül a ma reggeli szeszélyes ötletem miatt van, a saját bűnös-ségemnek a lehetőségéből származik. Bűnösnek lenni vagy akár csak büntudatot érezni persze nem éppen kellemes dolog, de ennek a pusztá gondolata mintha elgyengítette volna egy másik gyötrő érzelmemet: a kétségbeesést. Ez azt az ostoba embert juttatja az eszembe, aki kalapáccsal ráüt a saját hüvelykujjára, hogy elfelejtkezzen a fejfájásáról - most, hogy bűnösnek érzem magam, nem ural le akkora kétségbeesés. De - csak a beszélgetés kedvéért - azt lehet erre mondani, hogy ennek okai mélyebbre nyúlnak. Mint korábban már említettem, ha az ember teljesen belemerül a humanizmusba, és az abszolútumok teljes hiányába, ez oda vezethet, hogy keresni kezdi a korlátokat, szeretné tudni, hol is van, és azt kívánja, hogy bárcsak biztosan tudhatna valamit. Ez a kétségbeesés.

Ekkor hirtelen megjelenik a színen a büntudat - illetve a büntudat lehetősége -, és elkezdek játszani a gondolattal: lehet, hogy a rossz oldalon állok, ami azt jelenti, hogy megsérthettem valamiféle szabályt, ez pedig azt sejteti, hogy mégiscsak létezhet valami, amit biztosan lehet tudni.

Úgyhogy azt hiszem, ezt kell minderre mondanom: ha valóban fennáll a lehetősége annak, hogy bűnös legyek, ha valóban bűnös vagyok, akkor legalábbis tudom, hol vagyok. Ennyi idő után hirtelen találtam egy kerítést, egy határvonalat, és ennek a gondolata elégnek bizonyult ahhoz, hogy annyira elűzze a kétségbeesés régi felhőit, hogy ezt észre is vettem.

Gondoljon csak bele, Tom, milyen messzire elmentem életem során, hogy elnyomjam ezt a kétségbeesést. A Fiatal Tehetségek tanfolyama a menekülés lehetőségét hordozta. Belementem mindenbe, amit ott felkínáltak nekem: jóga, transzcendentális meditáció, vegetarianizmus, természetgyógyászat, módosult tudatállapotok, kábítószeres és sok elmélkedés a saját istenségemről és a saját világom megalkotásának képességéről. Beismerem, hogy ezt a hosszú kirándulást az örültség világában tettem. Mi hasznát láttam annak, hogy felépítettem a saját igazságomat? Elveszett voltam, és csak sodródtam ide-oda, amikor elkezdtem, és azok a valóságok, amelyek a fejemben megszülettek, semmit nem segítettek. Csak ekkor

már az általam megalkotott univerzummal együtt voltam elveszett, és ezzel együtt sodródtam ide-oda.

Aztán nem feledkezhettünk meg Jonas-ról, az én „jó barátomról”. Csodálatos közvetítőként ismertem meg, tele jó gondolatokkal, és nagyszerűen tudott hízelegni. Sokat sétáltunk együtt a jóga transzállapotában, és meggyőzött engem arról, hogy minden valóság - a halál is - csak egy manipulálható illúzió, és ezt én, mivel isten vagyok, olyan valósággá formálhatom, amilyenné csak akarom.

És én hittem ebben életem egy kritikus időszakában. Elhittem, hogy kialakítottam egy valóságot, hogy szolgáljon engem, és gondoskodjon számomra mindenről, amit csak akarok. Elhittem, hogy megalkottam egy férfit, aki gyönyört nyújt nekem anélkül, hogy bűnös lennék. Elhittem, hogy megalkottam egy gyermeket, aki azt kérte tőlem, hogy küldjem el őt a következő életébe, hogy ott folytathassam az életemet, ahol abbahagytam.

De át tudtam formálni a börtön rácsait is? Elvégre kerítésekről beszéltem.

Hét évig éltem e mögött a kerítés mögött, és Jonas egyszer sem látogatott meg. Ezt nagyon rossz néven vettem tőle: őt hibáztattam Rachel haláláért. Úgy gondoltam, hogy ez az ötlet tőle származott. Ő átvette az uralmat a testem fölött, és kioltotta a gyermekem életét. Ő hajtotta végre a dolgot. Őt hibáztattam. De most már nem így gondolom. Néhány kérdésben megváltozott a gondolkodásom, és lehet, hogy ez ma reggel történt.

Amethyst igazat mondott: megöltem a kisbabámat.

Sally eltette jegyzetfüzetét, és kiment a motelből. Agyában csak úgy rajzoltak a gondolatok, régi elképzelések dőltek halomra, és sok minden átértékelődött benne. Érezte, hogy egy változás előtt áll, de fogalma sem volt ennek mibenlétéről vagy hogy honnan fog jönni. De ez a sétája részét képezte ennek: utána akart járni egy emléknek, meg akarta találni életének egy másik hiányzó mozaikkockáját.

Amennyire vissza tudott emlékezni, mintha lenne egy régi, piros téглаépület a motel közelében, mellette pedig egy kis sikátor, egy régi, kövezett utcácska, amelynek közepén egy vízelvezető csatorna fut végig, és azon egy rácsos csatornanyílás. Jaj, merre is lehet?

Tal közvetlenül mögötte ment. Nathan és Armoth kivont karddal és fürkésző tekintettel lebegett fölöttük. Pusztító közeledett. Kevés idejük maradt.

Mozgás, Sally - bátorította Tal. - Meleg, meleg.

Befordult egy mellékutcába. Ez a hely ismerősnek tűnt, emlékezett ezekre a cserépbe ültetett szilfákra, bár mostanra már sokat nőttek.

Egy zajos szemétszállító autó jött ki bögő motorral egy sörfőzde melletti kis utcából, kikanyarodott és továbbment.

Sally a kis utca felé pillantott.

Ez kell hogy legyen az az utca! Ugyanaz a keskeny, kövezett kis sikátor, ugyanazok a magas, piros téglafalak, az öreg sörfőzde! Sally gondolatai visszaszálltak a múltba. Még megvolt a csatorna, a mohos kövek semmit sem változtak, de a szemét szaga már kitörlődött az emlékezetéből. Meggyorsította lépteit. Valahol itt van... van itt egy laza téгла az egyik ablakpárkányon... Egyre világosabban emlékezett. Amint elhaladt az épület mellett, gondosan megnézett minden egyes ablakot, remélve, hogy valami részlet kipattan az emlékezetéből.

Tal meglátta az angyali öröket, akik őrizték a helyet. Négy félelmet nem ismerő, ragyogó angyal állt ott, kardjukat mindenre elszántan készenlétben tartották. Tíz éve nem mozdultak el őrhelyükről, szemmel tartották és megőrizték azt, amit rájuk bízta. Amikor meglátták a közeledő Sallyt, felemelték kardjukat, és óvatosan, visszafojtott hangon éljeneztek.

Sally odaért az épület sarkához. Itt kell lennie valahol - emlékezett arra, hogy a sarok közelében rejlik.

Már csak egy ablak maradt hátra. A téglapárkány szemmagasságban helyezkedett el. Sally megállt és körülnézett. Egyedül volt a kis utcában. Megérintette a párkányt, ujjával végigfutott rajta. Biztos, hogy ez az. A jobb vagy a bal oldalon lehetett az a laza téglá? Hüvelykujját a bal oldali téglá alá tette, és finoman felfelé nyomta.

A téglá - tíz év óta először - megmozdult. A nappali világosság beáradt az alatta levő üregbe.

Sally szíve megdobbant. Meglátta az arany halvány villanását. Még jobban felemelte a téglát.

Ott feküdt a gyűrű. Ez kész csodának számított. Sallyt annyira elárasztották az érzelmek, hogy elsírta magát. Belenyúlt a mélyedésbe, hüvelyk- és mutatóujja közé fogta a gyűrűt, kiemelte, majd visszaengedte helyére a téglát.

Tíz év eltelte után a gyűrű egy kevés szürke pókhálót leszámítva szinte teljesen tiszta maradt. Beletörölte ruhája ujjába, amitől az arany visszanyerte ragyogását. Inge alól előhúzta a másik gyűrűt, és a kettőt egymás mellé tartotta.

Igen, pontosan egyformák voltak. Most már két kis sárkány vicsorgott rá jellegzetes arckifejezéssel.

Tal elbocsátotta az öröket.

Sally nekidőlt a téglafalnak, és visszagondolt arra a napra, amikor a gyűrűt itt elrejtette. Kétségbeesés gyötörte, és félt, hogy elárulják. Lehet, hogy aljas és alattomos dolog volt elloponi és ide rejteni annak a férfinak a gyűrűjét, de valóban elárulták őt, és most, tíz évvel később, ez a gyűrű a múlt felnyitásának a kulcsa lehet, amelynek segítségével újból átgondolhatja a történeteket, és rájöhet arra, hogy mi romlott el.

Tom Harrisre gondolt, és a kis Bacon's Corner-i iskola keresztényeire.

Hibát követtem el? Ha igen, akkor hadd tegyek valami jót, csak most az egyszer!

Kikapcsolta a nyakában függő láncot, és ráfűzte a második gyűrűt is.

* * *

Kinyílt a Schrader Motor Inn irodájának ajtaja, és az elektronikus biztonsági berendezés sípoló hanggal jelezte, hogy bejött valaki.

A pult mögött ülő hölgy felnézett.

- Jó reggelt! Segíthetek valamiben?

Khull elővette legkedvesebb mosolyát.

- Jó reggelt. A feleségemet keresem. Azt mondta, hogy kibérelt itt egy szobát... hm, a 302-est.

- Ó! - A nő elővette a nyilvántartást. - Ön Mr. Rogers?

Khull szélesen elvigyorodott.

- Igen, igen! Ezek szerint megtaláltam őt!

A nő kíváncsi lett.

- Honnan tudta, hogy itt kell keresnie?

- Ó, már laktunk itt korábban. Szeretünk itt lenni. Minden alkalommal itt szállunk meg, amikor átutazunk a városon. Néhány napot otthon kellett maradnom, de ő felhívott, és azt mondta, hogy megkapta ugyanazt a szobát, mint a múltkor. Csak remélem, hogy ez ugyanaz, mint amire én gondolok.

- Nos... - A nőnek eszébe jutott egy probléma. - Csak saját magának bérelte ki a szobát. Ezek szerint félreértés történt.

Khull elővette pénztárcáját.

- Igen, úgy tűnik. Hadd egyenlítsem ki a számlát. Fent van most a szobában? Szeretném meglepni őt.

- Nem, azt hiszem elment valahova. De adhatok önnek egy kulcsot.

- Nagyszerű!

- Kitöltene egy másik nyomtatványt, hogy pontosíthassam a nyilvántartásomat?

- Természetesen.

A férfi kitöltött egy másik nyomtatványt, és beírta a két nevet: Mr. és Mrs. Rogers. A nála lévő vastag pénzkötegből leszámolta a különbözetet.

A hölgy a megadott címre pillantott.

- Hogy mennek a dolgok Las Vegasban? Tényleg olyan vad hely, mint ahogy beszélük?

- Nem - nevetett a férfi. - Gondolom, vannak veszélyes környékek, de nem rossz ott élni.

- Hát akkor itt van a kulcsa... Te jó ég! Azt hiszem, a feleségénél van az egyetlen másolat. Jöjjön, felmegyek magával, és beengedem.

- Köszönöm. Kérem, ne mondja meg neki, hogy itt vagyok! Csak holnapra várja, hogy megjövök.

* * *

Az utca másik oldalán lévő vasáru-kereskedés tetején, a motel parkolójában, valamint a Nelson Nyomda és Könyvkötészet épületén gonosz harcosok osztagai rejtőztek, és kénes felhőket eregettek, amikor látták, hogy Khull a hölgyet követve felmegy a 302-es szobába.

Pusztító a virágüzlet fölötti helyéről mindent nagyszerűen szemmel tarthatott.

- Jól sejtették! - sziszegte. - Itt van!

- Dicsőség Istennek! - ujjongott Tom, és olyan izgatott lett, hogy nem tudott ülve maradni. - Alig tudom elhinni! De ez már eredmény!

- Lehet, hogy száz apró darabban van, de ha hagyunk rá időt, akkor össze fog állni a kép - bizakodott Marshall.

Tom, Marshall, Kate és Ben éppen egy újabb megbeszélést tartott Wayne Corrigan irodájában, nem sokkal az Irene Bledsoe-val történt, kissé viharosan végződött találkozó után.

Benben már lecsengtek az izgalmak. Most töprengett és mérlegelt.

- Él! Sally Roe él, és ezt Mulligan tudja!

- És Parnell is tudja - egészítette ki Marshall. - Rajta van a listámon.

- De mit akarnak eltitkolni, és miért? - kérdezte Kate.

- Ez az, amit én is szeretnék végre hallani - szólalt meg Corrigan. - Srácok, nekem nagyon tetszik ez az egész, és valóban nagy élvezettel hallgattam, de előbb vagy utóbb - és reméljük, hogy inkább előbb - össze kell kapcsolnunk valamivel. Olyasmire van szükségünk, amit a bíróság elé terjeszthetünk, de pillanatnyilag még nem látok ebben semmit, ami közvetlenül kapcsolódna a mi perünkhöz.

- Na, lássuk csak! - kezdte Marshall, és végignézte jegyzeteit. - Pillanatnyilag mindez közvetett, periférikus anyag. De közeledünk. Itt szerepelnek azok a nevek, amelyeket a rendszámok alapján a nyilvántartóból szereztem. Ezek a személyek valószínűleg tagjai az Élet Társaság helyi szervezetének, és közülük néhányan beleillenek a képbe: Bruce Woodard, az általános iskola igazgatója, és persze a mi lelkes kis Miss Brewerünk.

Kate ehhez hozzáfűzött egy megjegyzést:

- Ami Bruce Woodardot illeti, ma megint felhívtam, és újból biztosított engem arról, hogy meg fogja találni azt a tananyagot, és megnézhetem. De szerintem csak húzza az időt.

- Ha tényleg így van, akkor próbálkozz a következő embereknél: Jerry Mason, Betty Hanover és John Kendall, mindhárman tagjai a Bacon's Corner-i iskola vezetőségének, és nagyon valószínű, hogy az Élet Társasághoz tartoznak.

- Ezért tanítják a Valós énünk megtalálását az általános iskolában - vont le a következtetést Tom. - Illeszkedik a világnézetükhöz.

- És a terveikhez - mondta Marshall. - Ezek az emberek ugyanolyan elszántan terjesztik saját vallásukat, mint mi, és nem vesztegetik az időt. - A következő nevek láttán felvonta szemöldökét. - John Schmidt és Claire Johanson. Schmidt egyelőre hidegen hagy, de ez a Johanson egy nagy falat, közvetlen kapcsolatban áll az ASzJE-vel. Ó, és ki is az a másik pasas? Megvan! Gordon Jefferson is ott volt, úgyhogy most már biztosan megvan az ASzJE-hez kapcsolódó láncszem, hogy ne is említsem... - Végignézte a papírlapot. - ...Lenore Hofspring nevét, aki Kaliforniából jött. Kate, nézd csak végig az ASzJE kaliforniai névjegyzékét! Fogadni mernék, hogy szerepel rajta. Összehoznak néhány nagyágyút az államok egész területéről.

- Ez nem becsületes dolog! - háborodott fel Tom.

- Legyen hited! Ma olyan sok halat fogtunk, hogy szakadozik a hálónk. Itt van még egy halacska... Nahát, micsoda meglepetés! Lucy Brandon! Ez aztán a recept! Végig egy anyát, aki belekeveredett ebbe a misztikus-kozmikus csoportba, helyezd az iskola vezetését ennek a misztikus-kozmikus csoportnak az irányítása alá, és pumpáld misztikus-kozmikus tananyagot a helyi iskola tantervébe, majd keríts egy jóhiszemű fiatal tanárt, aki akkor jött ki a... melyik tanárképzőben is végzett?

- Bentmore-ban - válaszolta Kate.

- Úgy van, azt mondanám, hogy egész Amerika egyik legjobb iskolájában. Miss Brewer mindent, amit tud, ott tanult meg, és most mindezt a gyerkőcök fejébe tömi. Ezek az emberek átszötték az egész rendszert, a tetejétől a legaljáig.

Utána mindezt dobod bele a fazékba, jól keverd el, és mi lesz belőle? Egy kislány, aki ugyanúgy egy szellem megnyilvánulásának a csatornájává válik, mint minden mama, papa, nagybácsi és nagynéni, akik ott vannak fent, abban a nagy fehér házban.

Már egy egész sereg vakondról beszélünk, egy csomó démonról, amelyek ehhez az ügghöz kapcsolódnak: Lucy Brandon, az Élet Társaság, az iskola vezetősége, maga az iskola, az ASzJE meg ez a kislány.

Ben zavarba jött.

- De... azt akarod mondani, hogy tudatosan iratták be Ambert az iskolánkba, hogy kieroszakoljanak egy konfrontációt?

Marshall letette jegyzeteit az asztalra, és elgondolkodott ezen a kérdésen.

- Nem. Lehet, hogy Lucy Brandon tényleg valami jobbat akart a gyermekének. Lehet, hogy abban a problémában, ami felmerült, a többiek - az Élet Társaság és az ASzJE - meglátták a lehetőséget. Mit gondolsz erről, Tom?

Az ötlet felkeltette Tom érdeklődését.

- Amikor Lucy beíratta hozzánk Ambert, úgy tűnt, hogy aggasztja őt az a változás, amelyen Amber keresztülment, mialatt Miss Brewer osztályába járt. Akkor valóban azt hittem, hogy Lucy Brandon egy általánosabb, „hagyományosabb” nevelésben szeretné részesíteni a leányát.

- Én is így érzem - támogatta Marshall. - Érdekes lenne beszélni vele, és megtudni, hogyan gondolkodik ebben a kérdésben, és hogy egyáltalán gondolkodik-e saját maga.

- Alice Buckmeier beszélt nekem Debbie-ről, arról a lányról, aki Lucy mellett dolgozik a postán - emlékezett vissza Kate. - Debbie azon a nevezetes napon szemtanúja volt az Amber és Sally Roe közötti konfliktusnak. Lehet, hogy ő tudna nekünk mondani valamit Lucyről.

- Ez jól hangzik. Most pedig... - Marshall Corrigan figyelmes pillantásától kísérve kiterített néhány ív papírt az ügyvéd asztalán. - Azt hiszem, ez ennek a dolognak a legérdekesebb része. Ettől ez az ügy túlnőhet Bacon's Corner határain... Robbanhat is egy nagyot. Még nem tudjuk.

A többiek összesereglettek körülötte.

- Az a cím nem hagyott engem nyugodni, az Omega Központ címe, amelyik intézmény kiadta azt a tananyagot. A massachusettsi Fairwoodban van, ugye?

Kate rendelkezett erről információval.

- Pontosan. Miss Brewertől kaptam meg a címet.

- Ben, melyik városból kaptad meg a letartóztatási jegyzőkönyvét, azt, ami tartalmazta a Sally Roe letartóztatásakor készített fényképeket?

Ben rendkívül megdöbbsent, amikor megnézte a dokumentumot.

- Fairwood, Massachusetts.

- Tehát... a hölgyet letartóztatják gyilkosságért az ország másik végében, utána pedig minden nyilvánvaló ok nélkül ezen a kis helyen jelenik meg. Közben ugyanabban a városban, ahol letartóztatták őt, kiadásra kerül egy tananyag, amelyet ide is eljuttatnak valahogyan... Persze lehet, hogy ez nem más, mint pusztán véletlen, de csak akkor, ha figyelmen kívül hagyunk néhány további vakondtúrát: egy kislány, aki - nagy valószínűséggel e miatt a tananyag miatt - démonizálódik, később összeütközésbe kerül Roe-val a postán. A kis vakond kidugja fejét a földből és ezt mondja: „ismerlek, te megölted a kisbabádat...” - Marshall elmosolyodott, és saját következtetésétől megrázta a fejét. - Az a démon ott volt Fairwoodban, tudott Sally Roe-ról.

- Utána pedig... - kezdte Ben, aki már kapiskálta a dolgot.

Marshall közbevetéssel:

- Utána pedig megjelenik valaki, és megpróbálja megölni Sally Roe-t...

- Ugyanazon a napon, amikor elvitték a gyermekeimet! - szólt közbe Tom.

- És egy nappal azelőtt, hogy megkaptad az idézést.

- Ez tetszik nekem - mondta Corrigan. - De valószínűleg mit jelent ez az egész?

Marshall még egyszer végignézte jegyzeteit, és csak azután válaszolt:

- Nem tudom. Van egy egész csomó vakondtúrásunk, és démonok mozognak közöttük mindenfelé, még az is lehet, hogy az egész országot behálózzák, de... - Felsóhajtott. - Semmit sem tudunk bizonyítani. Feltételezhetjük, hogy Sally Roe állítólagos öngyilkosságának lehet valami köze az iskola ellen tett feljelentéshez, de... mi köze van hozzá? És hogyan függ össze ez a két dolog? Nincs semmi látható összefüggés - legalábbis egyelőre.

Ben csalódottan elfordult.

- Meg kell tudnunk annak a nőnek a személyazonosságát, akit holtan találtunk a kecskék karámjában!

- Akkor Parnell-lel kell beszélünk.

- Velem nem hajlandó szóba állni! Mulligan mellett áll ebben a dologban, és kölcsönösen védik egymást.

- És gondolom, magasabb helyről is gondosan szemmel tartják őket, ha tudtok követni.

Corrigan azonnal válaszolt:

- Én nem tudlak követni.

- Dehogynem. Ne akarj palira venni egy ilyen öreg újságíró, mint én! - viccelődött Marshall. - Feltételezem, hogy mindketten valamiféle titkos társasághoz tartoznak. Ez lehet egy páholy, valami okkult dolog - ki tudja - valami Élet Társaság-szerű csoportosulás, valami, ami szorosan kötődik ehhez a csoporthoz vagy akár része is annak, de közel sem olyan kedves. Titkos. Erőtlen. Van valami, ami nagyon rövid pórázon tudja őket tartani.

- De ez csak feltételezés - zárta le Corrigan.

- Csak találgass tovább! - lelkesedett fel Tom. - Nagyszerűen csinálod!

Marshall beletúrt a hajába.

- Én a te pártodon állok, Wayne. A találgatásnak csak akkor van értelme, ha beválik. Kell találnunk néhány fogantyút, amit meghúzhatunk. Valahogyan meg kellene szorongatni ezeket az embereket. Kate, ha már fogantyúkról beszélünk, ne várd meg, amíg Woodardtól megkapod azt az anyagot! Keresd meg az iskola vezetésének azt a három tagját... - Újból a listára nézett. - ... Jerry Masont, Betty Hanover és John Kendallt. Majd meglátjuk, mit mondanak, de rájuk se várj! Ha látod, hogy csak húzzák az időt, akkor írd az Omegának, hogy küldjenek egy példányt. Látni akarom azt a tananyagot!

Corrigan ökölbe szorított kezére támasztotta az állát, és a jegyzetekre nézett.

- Vajon hol lehet Sally Roe?

Marshall elvigyorodott.

- El tudom képzelni, hogy ezt valaki más is szeretné tudni!

* * *

Suttogás futott végig a motelt körülfogó démonok között, a fekete szárnyak megrezzentek, és előkerültek a vörösen izzó kardok. Sally Roe közeledett furge léptekkel, egyedül és védelem nélkül a motelhez.

- Mindenki maradjon a helyén! - adta ki a parancsot Pusztító. - Ne mozduljatok innen!

Azonnal nyugtalan sziszegés támadt. A Pusztító két oldalán álló tisztségviselők izgatottak lettek.

- Most már a miénk! - állapította meg önelégülten az egyik.

- Egyedül van! - vigyorgott a másik.

- Mindenki maradjon a helyén! - ismételte meg Pusztító.

* * *

Sally nem érzett sem aggodást, sem félelmet. Ha érzett is valamit, azt inkább egy újfajta derűnek nevezhette. Még mindig nem tudta elhinni, hogy megtalálta a második gyűrűt, ez egyszerűen felfoghatatlannak tűnt számára. Rendkívül szerencsésnek érezte magát... Az „áldott” szót még nem ismerte.

Befordult a sarkon, elhaladt a pergola alatt, és elindult fölfelé a lépcsőn a 302-es szoba felé.

* * *

- Meg kellene szállnunk az épületet! - vetette fel a Pusztító jobb oldalán álló szörnyeteg. - Khullnak és embereinek szükségük van az erőnkre!

- Erősítsd meg a Törött Nyírfa démonait! - szólalt meg a bal oldali szörny is.

Pusztító csak csendben figyelt, miközben harcosai nagy hűhót csaptak, és egyfolytában sziszegtek körülötte, mivel már nagyon viszkedett a tenyerük a gyilkolás vágyától. Sally felért az első lépcsőfordulóhoz, és a második lépcsősor felé fordult. Khull a szobában várt. Egyik embere szerelőnek öltözve az üdítőital-automata közelében tartózkodott a szomszédos lépcsőházban, készen arra, hogy elzárja a menekülés útját. Egy másik férfi, aki egy lézengő vakációzónak tűnt, annak a lépcsőnek az aljánál őrködött, amelyen Sally elindult felfelé.

Egy harmadik, fekete öltönyt viselő, cigarettázó férfi csendben, lopakodva a nyomába eredt.

* * *

Sally még csak a második lépcsősoron ment fölfelé, amikor megérezte, hogy valami nincs rendben. Tal ott volt mellette.

Állj meg! - szólította meg. - Várj!

Megállt. Amikor a sarkon befordult, észrevette az iroda bejáratánál ácsorgó férfit, és most egészen biztosan érezte, hogy követi őt a lépcsőn felfelé. Amikor megállt, a férfi tétovázni kezdett. Baljóslatú csend támadt.

Tal Sally mellett maradt, Nathan a lépcső tetején állt, Armoth pedig az alján. Nem rejtőzködtek, azt akarták, hogy lássák őket.

Tal lassan kivonta kardját, és fényét rávillantotta az épület falára, hogy mindenki észrevegye. Nathan és Armoth követte a példáját. Majd a motelt körülvevő épületek tetején meglátták a démoni választ: az ég kigyúlt az ellenséges kardok vörös izzásától, és a levegő megtelt fekete szárnyak csattogásával és suhogásával.

Bekerítették őket.

Egy karmos kéz megragadta Pusztító karját.

- Nem rendezed el a támadást? Csak hárman vigyáznak rá! - vonta kérdőre a harcos.

A démonok rikácsoló hangon fejezték ki mohó egyetértésüket.

- Csak hárman? - válaszolta Pusztító. - Bizonyára azt akartad mondani, hogy csak hármat látsz! - Görbe ujjával rámutatott arra a harcosra, aki megfogta a karját, majd egy másik démonra, végül egy harmadikra, aki még nyíltabban vágyakozott a harcra. - Rendben van! Ti hárman támadjatok! Mindent bele!

Rikácsoló kiáltással felemelték kardjukat. Úgy röppentek el a tetőről, mint a tűzijáték rakétája, és zuhanórepülésben közeledtek a motelhez. A Törött Nyírfa annyi erőt biztosított a számukra, amennyit csak igényeltek. Sally Roe-t már akár halottnak is lehetett tekinteni.

Tal szárnyai hirtelen felragyogtak, kilőtte magát a lépcsőházból, és a parkoló fölött ütközött meg a három támadóval. Kettő azonnal foszlányokra szakadt, a harmadik pedig a nyomda fölé sodródott, és ott cikázott jobbra-balra verdeső szárnyakkal, míg végül vörös füstcsíkot húzva maga után eltűnt. Nathan és Armoth kiterjesztett szárnyukkal és készenlétben tartott kardjukkal körülzárták a lépcsőn álló Sally Roe-t.

JUHÉÉÉÉJJ! Egyszerre legalább egytucatnyi harcos robbant ki rejtekhelyéről, és jelent meg a motel környékén. Kiterjesztett szárnyukkal egy áthatolhatatlan falat alkottak.

* * *

- Ó, Mrs. Bissell!

Az irodában dolgozó hölgy szólította meg. Sally megkönnyebbült, amikor meghallotta a hangját.

- Igen, itt vagyok fent!

- Ide tudna jönni egy percre?

A férfi, aki a lépcsőn követte Sallyt, eldobta cigarettáját, és rátaposott. Majd visszaroht a földszintre, és átszaladt a parkolón. Sally odament a függőfolyosó korlátjához, és látta, amint elbújt az épület sarka mögött.

* * *

- Hm - szólalt meg Pusztító. - Mit gondoltok, még hány harcos rejtőzködik itt?

Egyetlen démon sem kockáztatta meg, hogy találgasson.

- Lehet, hogy egy sem... de az is lehet, hogy több ezer! Kinek van kedve utánanézni?

* * *

A hölgy elővette Sally utazótáskáját a pult mögül.

- Remélem, nem fogja azt gondolni, hogy elhamarkodottan döntöttem - magyarázkodott -, de mielőtt felmenne a szobájába, jobb, ha tudja, hogy egy férfi várja ott magát. Azt mondta, hogy az ön férje.

Sally megrémült.

- Micsoda?

- Valóban a férje?

Sally az ajtó felé hátrált.

- Nincs is férjem.

- Várjon! Még ne menjen el!

Sally megállt.

- És ki az a másik férfi, aki követte magát felfelé?

Sally meglepődött. Kinézett az ablakon.

- Ő... Láttam elfutni. - Majd távolabb ment az ablaktól, mert félt, hogy meglátják.

- Nem tudom, hogy ön kicsoda, de utánanéztem: nem létezik az a 79-es gyártmányú Mustang, amit ön, sem pedig az a rendszámú Buick Regal, amit ő beírt az adatlapra. Lehet, hogy két házastárs viselhet más családi nevet, de ön azt mondja, hogy a kaliforniai Hawthorne-ból jött, ő pedig azt állítja, hogy Las Vegasban élnek. Nekem ez nagyon nem tetszik.

Sally nem tudta, mit mondjon.

- Igazán sajnálom.

- Lehoztam a csomagját a szobából, amikor azt a férfit beengedtem. Azt hazudtam neki, hogy az előző lakó felejtette ott. Van valami probléma? Nem akarom, hogy bármi rendkívüli dolog történjen a motelemben.

Sally felkapta a táskáját.

- Köszönöm.

- Hívjam ki a rendőrséget?

- Ne, azt ne! Inkább elmegyek. Tartsa meg a pénzt - nem kérem vissza!

- Mi legyen „Mr. Rogers”-szel, aki a szobájában várja?

Sally az ajtó felé hátrált. Kinézett az ablakon, hogy meggyőződjön róla, nem leselkedik-e ott rá.

- Tudja mit? Hívja ki a rendőrséget!

* * *

Pusztító és csapatai látták, hogy Sally gyorsan kioson a főbejáraton, és angyali harcosokkal körülvéve végigszalad az utcán.

Az egyik démon sziszegve hívta fel valamire a figyelmet. Khull settenkedett ki a 302-es szobából, és a „szerelővel” leszaladt a hátsó lépcsőn. A lézengő vakációzó is eltűnt. Valahogyan megtudták, hogy vége a mulatságuknak. Lehetséges, hogy mindez azért történt, mert a hölgy pontosan a megfelelő időben avatkozott közbe? Lehet, hogy megérezték Sally Roe hatalmas „pszichikai erejét”? Talán azt érzékelték, hogy démoni kísérőiket feltartóztatják az angyali örök? Bármi is volt az oka, de megsejtették, hogy nincsenek rendben a dolgok, és jobbnak látták csendben elpárologni.

Pusztító kénes felhőt fújt ki az orrán.

- El ne felejtétek - figyelmeztette harcosait Pusztító -, hogy ez a Tal nagy mestere a csapdák, a kelepcek felállításának! Nincs még egy kis emberi lény, aki olyan veszélyes lenne ránk nézve, mint ez a Sally Roe, aki most egyedül és védtelenül megy az utcán. Tal itt volt. Harcosai készenlétben álltak. - Gúnyosan hozzátette: - Na de jön még kutyára dér!

Lenézett az utcára, és éppen látta, amint Sally Roe, még mindig fokozott őrizet alatt, eltűnik a sarkon.

- Nem, Seregek Kapitánya! Most nem! Még mindig nagyon erős vagy, de az idő nekem dolgozik. Kezemben vannak a szentjeid! Ez a játszma a miénk! Mi mondjuk meg a játékszabályokat, és mi választjuk meg az alkalmas időt.

* * *

Judy Waring nem töltött olyan sok időt fiának, Charlie-nak otthoni tanításával, mint ahogyan azt magának és mindenki másnak megígérte. Eleven, harmadik osztályos kislány pillanatnyilag azt csinált az udvaron, amit akart, míg neki néhány rendkívül fontos dolgot kellett telefonon elintéznie.

- Azt hallottam - adta tovább a hírt -, mióta Cindy meghalt, állandóan szexuális problémái vannak, és szerintem ez már a házasságukban is gondokat okozott. Megfigyelted már, hogy milyen szorosan oda szokott állni Cathy Howard mellé? Lehet, hogy ő következik a listáján?

Majd beszélgetőtársa fűzött hozzá valamit, mialatt Judy szorgos kezekkel vásárlási kedvezményeket jelentő kuponokat vágott ki az újságból.

Újból ő vette át a szót:

- Én is erre gondoltam. Úgy értem, honnan tudnánk, hogy valójában mi történt abban az osztályban? Mrs. Fieldset nagyon lefoglalják a saját osztályába járó gyerekek, nem tudja Tomot állandóan szemmel tartani.

Pletyka ott ült a vállán, és szikár ujjaival az agyában matatott. Viszály ezalatt az asztalon ült és figyelt.

- Remek ötlet! - lelkesedett Viszály.

- Ez a nő egyszerűen mindent elhisz! - kiáltott fel örömeiben Pletyka.

- Durván, harciasan viselkedett, és sokszor megfélemlítette a gyermekeket - kezdte vallomását Irene Bledsoe kihívó arccal és szálegyenes derékkel.

Társaságához tartozott a két ASzJE ügyvéd, Jefferson és Ames. A Wayne Corrigan irodájával szomszédos tanácsteremben ültek. A tárgyalóasztal túlsó oldalán Wayne Corrigan, Tom Harris és Mark Howard foglalt helyet. Az asztal végén pedig a bírósági írnok ült, aki minden kimondott szót leírt.

Wayne Corrigan átfutotta jegyzeteit. Ez a nő egy tigris, az egyszer biztos, és azt kívánta, hogy bárcsak több információ állna rendelkezésére. Annak a kevés ténynek az alapján, amit tudott, ez a meghallgatás nagyon rövidnek ígérkezett.

- De ezt kizárólag Amber Brandon szavaira építi, egye? - kérdezte.

- Igen, mert ő egy értelmes, őszinte és megbízható kislány.

- De ön személyesen soha nem látta Mr. Harrist így viselkedni?

- De igen! Amikor az első alkalommal meglátogatta a gyermekeit, megsértette azokat a szabályokat, amelyekben megegyeztünk, durva és harcias magatartást tanúsított.

- Harcias. Már másodszor használja ezt a szót. Ez az ön szava vagy Amberé?

- Ez meg miféle kérdés? - szólt közbe Jefferson.

Corrigan nem volt köteles magyarázkodni, de megtette:

- Megpróbálok rájönni, mit is mondott Amber Brandon, és megpróbálok kiszűrni belőle Mrs. Bledsoe tódításait. - Feltette a következő kérdést: - Térjünk vissza Amber önnek tett vallomására. Pontosan milyen kifejezéseket használt Mr. Harris cselekedetére vonatkozóan?

Bledsoe egy kicsit előrehajolt, de dereka továbbra is egyenes maradt.

- Amber elmondta nekem, hogy Mr. Harris és a többi gyerek kicsúfolta őt, hogy bántották, és megpróbálták rákényszeríteni a saját vallási nézeteiket.

- Nem tudna pontosabb lenni? Hogyan történt ez a kicsúfolás?

Bledsoe tétovázott.

- Hát, ők...

- Mindenféle elnevezéssel illették?

- Feltételezem.

Igen, vagy nem?

- Amber nem említett konkrétan egyetlen gúnynevet sem, de biztos vagyok benne, hogy ha megkérdeznénk tőle, akkor ezt pontosan meg tudná mondani.

- Rendben van, majd megkérdezzük. - Corrigan továbbment: - Most pedig térjünk rá a zaklatás kérdésére. Hogyan zaklatta Mr. Harris Ambert?

Bledsoe csak nevetett ezen a kérdésen.

- Ó, hát hogyan? Feltételezem, hogy ön normális viselkedésnek tartja, ha démoni megszállottnak bélyegeznek valakit, ha megtiltják neki, hogy játsszon a többi gyermekkel...

- Mr. Harris megtiltotta Ambernek, hogy a többi gyermekkel játsszon?
  - Igen. Bent kellett maradnia a szünetben, és le kellett másolnia egy fejezetet a Bibliából.
- Corrigan ezt felírta.
- És megmondta Amber, hogy mi volt ennek az oka?
- Bledsoe egy kicsit megvonta a vállát.
- Mr. Harris nyilvánvalóan nem szerette a nézeteit egy bizonyos dologban, és úgy látta, hogy intenzív vallási nevelés szükséges nála.
  - Ezek Amber szavai?
  - Nem...
  - Ez csak az ön interpretációja?
  - Hát, igen.
  - Pontosan milyen szavakat használt Amber?
  - Azt mondta, hogy Mr. Harris nem engedte meg neki, hogy a szünetben kimenjen, hanem bent kellett maradnia, és másolnia kellett.
  - Sugalmazta-e szavaival azt, hogy ezt büntetésként kapta az iskola szabályainak megsértése miatt?
  - Ahogyan én értettem, ez nem volt benne a szavaiban.
  - Ez egyszer történt meg, csak egy szünetben, vagy ez egy állandó, mindennapos gyakorlatként jelent meg?
  - Ebben nem vagyok biztos.
  - És még egyszer megkérdezem: ön nem volt ennek közvetlenül szemtanúja?
  - Nem, természetesen nem.
  - Ki látta az esetet?
  - Mr. Harris, de...
  - Hm. - Corrigan elővett egy másik jegyzetlapot. - Beszéljünk egy kicsit Amethystről, a póniról! Ez ennek az... alteregónak a pontos neve?
  - Nem tudom. Amethystnek nevezi magát, és tudomásom szerint ő egy póni, egy mitikus személy.
  - Találkozott már személyesen Amethysttel?
- Ames belekötött ebbe a kérdésbe:
- Bocsásson meg, Mr. Corrigan, de azt hiszem, ez a kérdés nem egészen világos.
  - Ön érti a kérdést? - tudakozódott Corrigan Bledsoe-től.
  - Nem.
  - Foglalkozott-e valaha Amberrel, amikor Amethystként viselkedett?
- A nő nyugodtan vállat vont.
- Hát persze.

- És ebben ön nem látott semmi szokatlant?

- Persze, hogy nem. Köztudott dolog, hogy a gyermekek gyakran azonosulnak különböző személyiségekkel, vagy képzeletbeli barátokat alkotnak maguknak, amikor egy súlyos traumával kell megbirkózniuk. Ez nagyon gyakori.

- És mit takar jelen esetben ez a súlyos trauma kifejezés?

Mrs. Bledsoe megpróbált egy érthető választ megfogalmazni:

- Mindaz, amit Amber a keresztény iskolában átélt, az egy súlyos traumát jelentett számára: zaklatás, diszkrimináció, stressz, keresztény dogmák rákényszerítése... Mindez oda vezetett, hogy Amber kénytelen volt azonosulni egy hamis személyiséggel, hogy meg tudjon birkózni mindezekkel a nyomásokkal. Mr. Harris ahelyett, hogy helyesen reagált és megfelelően foglalkozott volna Amber problémájának valós forrásával, még tovább bonyolította a helyzetet azáltal, hogy démoni megszállottnak titulálta Ambert, ami szerintem egyszerűen szörnyű.

- De ön nem volt ezeknek a dolgoknak a szemtanúja?

- Nem.

- Mindezt Ambertől tudja?

- Igen.

Corrigan néhány dolgot felírt, majd egy új lapot vett elő.

- Beszéljünk egy kicsit Tom Harris gyermekeiről! Hogyan szerzett tudomást a Mr. Harris otthonában uralkodó állapotokról?

A nő tétovázott.

- Azt hiszem... kaptunk egy feljelentést.

- Úgy érti, hogy a forródróton?

- Igen.

- Tehát nem tudja, ki tette a feljelentést?

- Nem.

- Nem Mrs. Brandon ügyvédei?

Jefferson magából kikelve vágott közbe:

- Tiltakozom!

Corrigan rászzegezte az ujját Jeffersonra:

- Mr. Jefferson, ez nem a tárgyalóterem, és ön még csak nem is bíró!

- Nehezményezem ezt a kérdést!

- Talán ön kívánja megválaszolni?

- Ne legyen arcátlan!

Corrigan ismét Bledsoe felé fordult.

- Mrs. Bledsoe, a legjobb tudomása szerint olyan valakitől kapták-e a feljelentést, aki kapcsolatban áll ezzel a perrel?

- Egyáltalán nem! - válaszolta a nő mély felháborodással.

- Nem Mrs. Brandon valamelyik ügyvédjétől?

- Nem!

- Talán magától Mrs. Brandontól?

- Nem!

- Rendben! Biztos vagyok benne, hogy már nagyon sok lehetősége adódott arra, hogy beszél-
gessen Ruth-tal és Josiah-val.

- Így van.

- Beszámoltak-e valamiféle bántalmazásról, ami apjuk részéről érte őket?

- Igen.

Tom erre a megjegyzésre felnézett. Corrigan tovább akart menni ezen a szálon:

- És miben állt ez a bántalmazás?

- Rendszeresen elfenekelte őket egy lapos fadarabbal.

- Feltételezem, hogy nyomós oka van azt hinni, hogy ezt az elfenekelést nem szeretettel és
önuralommal hajtotta végre.

- Az elfenekelés megtörtént, Mr. Corrigan, és ez számomra bántalmazást jelent.

- Rendben. Előfordult még másféle bántalmazás is?

- Nem engedte, hogy nézzék a televíziót.

Corrigan arca kifejezéstelen maradt, miközben ezt felírta.

- Tudott-e ön arról, hogy Mr. Harris otthonában nincs is televíziókészülék?

- Igen. A gyermekek elmondták nekem.

- Panaszkodtak emiatt?

- Úgy gondolom, hogy igen. Így értettem a szavaikat. Úgy lebilincselte őket még a leg-
egyszerűbb műsor is, mintha még soha nem láttak volna ilyesmit. Nagyon keveset tudnak
arról, hogy mi történik a kultúránkban. Nem tudnak megfelelően szocializálódni, mert a
szükségesebbnél nagyobb mértékben védelmezik őket.

- Ez az ön szakmai véleménye?

- Igen, természetesen.

- Talált-e fizikai bántalmazásra utaló közvetlen bizonyítékot? Látott-e valaki sérüléseket a
gyermekeken, bármi jelét annak, hogy valami bántalom érte őket?

- Igen, persze. Ruth fején látszott egy nagy seb.

Tom csak hatalmas erőfeszítéssel tudott csendben maradni.

- Feltételezem, hogy az a névtelen telefonáló említette azt a sebet? - firtatta tovább a témát
Corrigan.

- Természetesen.

- Elmondta-e Ruth, mitől sérült meg a feje?

Mrs. Bledsoe még jobban kihúzta magát:

- Még tanulmányozzuk a kérdést, és amíg a vizsgálat tart, ez az ügy szigorúan bizalmas.

- Szerintem az a seb nem tartozhat a bizalmas kérdések közé - utasította vissza Corrigan. - Nyilván tud arról, hogy a gyerekek az ön jelenlétében elmondták édesapjuknak, hol szerezte Ruth azt a sebet.

- De ne felejtse el, Mr. Corrigan, hogy az édesapjukkal beszéltek! A gyermekek félelmükben kitalálhatnak meséket, hogy elkerüljék a további bántalmazást.

Corrigan frusztráltságában sóhajtott egyet.

- Mrs. Bledsoe, miért alakult ki bennem az a benyomás, hogy önnek valójában nincs is konkrét oka arra, hogy őrizet alatt tartsa a gyermekeket egy számukra idegen helyen és környezetben, távol otthonuktól és édesapjuktól?

Bledsoe szemmel láthatóan nagy erőfeszítéssel tudta csak megőrizni hidegvérét.

- Mr. Corrigan, a gyanakvás elegendő okot jelent. Még dolgozunk a gyermekek ügyén. Megvannak a módszereink, hogy végül kihúzzuk belőlük az igazságot. A gyerekek el akarnak nekünk mondani mindent, de gyakran félnek.

- Tehát úgy gondolja, hogy Ruth és Josiah őszinte akar lenni?

- Igen.

- Mégsem fogadja el Ruth és Josiah beszámolóját arról, hogy ön kis híján összeütközött egy kék kisteherautóval, és azt az állításukat, hogy Ruth akkor szenvedte el azt a sérülést?

A nő erre a kérdésre megvető arckifejezést vágott.

- Ez egy teljesen más ügy! Ilyen dolgokban a gyermekek nem számítanak megbízható tanúnak!

- Tehát csak akkor számítanak megbízható tanúnak, ha tanúvallomásaikkal megerősítik az önök gyanúit? - Jefferson kezdett kijönni a sodrából, de Corrigan megelőzte: - Erre nem kell válaszolnia.

Corrigan elővett egy fényképet, és a nő elé tette.

- Látta már valaha ezt a nőt?

Bledsoe ránézett Sally Roe fényképére, és megpróbált közömbös arcot vágni.

- Nem, azt hiszem nem.

- Nem lehetséges, hogy ő vezette azt a teherautót?

- Tiltakozom! - vágott közbe Ames. - Nem bizonyította be, hogy egyáltalán elhaladt bármikor is mellettük egy teherautó.

- Mrs. Bledsoe, igaz-e, hogy ön csaknem karambolozott egy kék kisteherautóval, amikor Mr. Harris gyermekeit elvitte otthonukból?

- Nem, nem igaz!

- Került-e veszélyesen közel egy bármilyen színű autóhoz?

- Nem!

Corrigan rámutatott Sally Roe fényképére.

- Ön azt mondta, hogy soha nem látta ezt a nőt. Látta már valaha ezt a fényképet?

A nő tétovázott.

- Lehetséges.

- Emlékszik-e arra, hogy összetépett néhány fényképet, amelyek Josiah Harris könyvéből kerültek elő, amikor a gyermekek utoljára találkoztak az édesapjukkal?

A nő szemmel láthatólag nagyon kényelmetlenül érezte magát.

- Ó... valamit eltéptem, nem tudom biztosan, mi volt az.

Corrigan visszavette a fényképet.

- Beszéljessünk egy kicsit az ön közlekedési kihágásairól! Követett-e el jogsértést az elmúlt három évben?

Bledsoe ismét tétovázni kezdett.

- Mire gondol?

- Megbüntették-e önt valamilyen szabálysértésért?

- Azt hiszem, igen.

- A közlekedésrendészet feljegyzései szerint az elmúlt három év során ötször büntették meg önt gyorshajtasért. Igaz ez?

- Ha ők mondják.

- Ezenkívül kétszer megbüntették önt azért, amiért elmulasztotta a megállást a stoptáblánál. Igaz ez?

- Nem látom be, hogy ennek mi köze lenne bármihez is!

Corrigan ragaszkodott a válaszhhoz.

- Igaz, vagy nem igaz?

- Igaz! - sóhajtott a nő.

- Igaz-e, hogy háromszor kellett biztosítótársaságot váltania?

- Nem tudom.

Jefferson kitört:

- Ön kínozza a tanút, Mr. Corrigan.

- Befejeztem a tanú kihallgatását, Mr. Jefferson. - Corrigan nyugodt mosollyal összehajtogatta a jegyzeteit. - Nagyon köszönöm, hogy eljött, Mrs. Bledsoe. Valamennyiüknek köszönöm.

* * *

Bledsoe és a két ügyvéd nem tartotta szükségesnek, hogy udvariassági társalgást folytasson ellenfeleivel, a bírósági jegyzőt pedig máshol is várta a munkája. Corrigan, Mark és Tom pillanatokon belül magára maradt a tárgyalóteremben.

- Nos? - kérdezte Tom.

Corrigan biztos akart lenni abban, hogy Bledsoe és a többiek már elmentek, ezért kilépett a terem ajtaja elé, hogy a folyosón is szétnézzen. Sehol senki. Visszajött, leült, és jegyzeteit nézegetve egy pillanatig gondolkodott.

- Úgy hazudik, mint a vízfolyás. Nem lesz nehéz csapdába csalni a tanúk székében.

- És mi a helyzet Marshall elméletével? Kapcsolatban áll ezzel az ügygel, ugye? Nekik dolgozik.

Corrigan egy pillanatra elgondolkodott, majd bólintott.

- Ehhez még csak közvetett bizonyítékokkal szolgálhatunk, de biztos, hogy van itt egy kapcsolat, ő pedig mindent megtesz azért, hogy ezt titkolja. Ez az egyik oka annak, amiért olyan csökönyös a gyermekekkel kapcsolatban, Tom. Ők szemtanúk. Ha érdekel a legújabb elméletem, azt mondanám, hogy eredetileg csak rossz hírbe akart téged keverni, de azután keresztezte az útját Sally Roe, a gyermekek látták őt, és ez mindent összekuszált. Most már nemcsak azért kell a gyermekeket elhallgattatnia, mert látták Sally Roe-t, hanem főként azért, mert kis híján karambolozott vele, és Ruth sebe ezt a tényt bizonyítja.

- Túszként tartja fogva a gyermekeimet! - háborodott fel Tom.

Mark is dühös volt.

- Akkor kapcsolatban áll Mulligannel is, segít neki fedezni ezt az egész öngyilkossági históriát.

Corrigan végiglapozta jegyzeteit.

- Azt hiszem, minél jobban belemélyedünk ebbe az ügybe, annál inkább azt fogjuk tapasztalni, hogy mindenki mindenkivel kapcsolatban áll. És ne felejtkezzetek el Parnellről, a halott-kémről sem. Neki is benne kellett lennie, hogy öngyilkossággént félretehessék ezt az esetet.

Mark az órájára nézett.

- Akkor legjobb lesz, ha imádkozunk Marshallért és Benért! Éppen most beszélnek vele.

* * *

Joey Parnell egy szikrányit sem örült, amikor a bejárati ajtót kinyitva Marshall Hogant és az újabb állástalan Ben Cole-t pillantotta meg.

- Jó reggelt! - köszöntötte Marshall. - Elnézést kérünk, amiért otthonában zavarjuk. Úgy tűnik, hogy elfelejtkezett a megbeszélt találkozónkról.

Parnellnek nehezebb esett, hogy a szemükbe nézzen.

- Igazán sajnálom. A titkárnőm minden bizonnyal felhívta önöket. Ma betegállományban vagyok.

- Közölte velünk - mondta Ben -, de csak az után, hogy fél órát ültünk ott, és vártunk magára.

- Igazán sajnálom. Nos, talán majd egy más alkalommal...

- Akkor mondja meg a titkárnőjének, hogy hívja fel a Westhaveni Orvosi Egyletet is! - tanácsolta Marshall. - Láttam az újsághirdetést, és éppen most beszéltem velük. Még mindig számítanak magára, hogy egy óra múlva beszédet mond a konferenciájukon.

- Gondolom, ezért van ilyen elegánsan felöltözve - állapította meg Ben. - Mintha készülne valahova.

Parnell dühös lett.

- Minek ütik bele az orrukat a dolgaimba?

Marshall kinyitott egy barna borítékot.

- Ez segít majd megválaszolni a kérdést. - Elővett egy fényképet, és a férfi elé tartotta. - Mr. Parnell, a legjobb tudomása és szaktudása szerint ez az a nő, aki néhány héttel ezelőtt öngyilkosságot követett el a Potter-farmon?

Parnell nem volt kíváncsi a fényképre.

- Figyeljenek ide, dolgom van, és készülődöm kell. Ha megbocsátanak...

- Csak egy perc az egész - győzködte Ben. - Kérem várjon!

Marshall újból megmutatta neki a fotót.

- Nézze meg figyelmesen! Több embernek is megmutattuk már a fényképet, és felismerték őt. Megvan az ujjlenyomata, megvan a rendőrségi jelentés a bűncselekményéről, az egész anyag. Ez Sally Roe?

Parnell egy pillantást vetett a képre.

- Igen, egészen biztosan ő az. Fulladás általi halál. Felakasztotta magát.

- Csak meg akartunk róla győződni - magyarázta Marshall.

Parnell elfordult az ajtótól.

- Akkor, ha ez volt minden...

- Mr. Parnell - mondta Marshall -, ez a nővérem fényképe.

Parnell arcából kifutott a vér. Halottsápadt lett. Keze remegni kezdett.

Marshall folytatta:

- Mivel ön itt él Westhavenben, úgy gondoltam, valószínűleg nem tudja, hogyan is néz ki Sally Roe valójában, és most már egyértelmű, hogy a holttestét sem látta soha.

Parnell képtelen volt megszólalni. A padlót bámulta, azután az ajtóra nézett, majd a ház belseje felé fordult, végül pedig két látogatójára pillantott. Úgy viselkedett, mint egy sarokba szorított állat.

- Meg tudja nekünk mondani, ki volt valójában az a halott nő?

- Semmit sem mondhatok maguknak! - robbant ki végül. - Menjenek el! Tűnjenek el innen!

Azzal becsapta az ajtót.

Marshall és Ben az autó felé indult.

- Láttad ezt? - kérdezte Marshall.

- Ez az ember rettenet! - mondta Ben.

* * *

Kate délutánja bizonyos értelemben nagyon tanulságos volt: leginkább arról tájékoztatták - meglehetősen kiábrándító módon -, hogy milyen nehéz hozzájutni a negyedik osztályosok Valós énünk megtalálása című tananyagának egy hiteles példányához.

Megállt az általános iskola hivatala előtt, hogy találkozzon Woodarddal, az igazgatóval, és hogy beletekinthessen az anyagba. Woodard nem várta ott. Az iskola előcsarnokában bukkant rá, amikor is Kate-et megpillantva a férfinak hirtelen eszébe jutott a megbeszélte találkozó.

Utána az anyag nem volt sehol, és az igazgató természetesen nem értette, hová tűnhetett. Azt mondta Kate-nek, hogy beszéljen Miss Brewerrel. A tanítónő az osztályában órát tartott, és nem lehetett zavarni, de majd fel fogja hívni Kate-et. Miss Brewer azóta sem telefonált.

Ezután Kate felhívta Jerry Masont, a vezetőség tagját, aki feltehetően az Élet Társasághoz tartozott.

- Azt gondolom, hogy a tanárnőnél van egy példány - mondta.

Kate kezdett ebbe belefáradni.

- Nem, nála nincs. Tőle már kérdeztem. Ő Mr. Woodardhoz küldött, aki szintén azt tanácsolta, hogy forduljak Miss Brewerhez.

- Nekem nincs meg ez az anyag.

- Azért gondoltam, hogy önnek lehet egy példánya, mert többek között ön is jóváhagyta ezt a tananyagot az általános iskolások számára.

- Ezen a kurzuson rész vesz az ön gyermeke is?

- Nem, csak szeretném látni ezt az anyagot.

- Nincs belőle túl sok példány, és nem hiszem, hogy mindenkinek meg kellene engednünk, hogy belenézhesen, amikor csak akar. Mi csak a szülőkkel kívánunk együttműködni. Talán jobb lenne, ha kérne egy személyes beszélgetést.

Kate még Jerry Masonnel is végigcsinálta ugyanezt, utána pedig felhívta Betty Hanover, a vezetőség másik tagját.

- Idehallgasson! - kezdte fenyegetőzve Betty. - Ezt a mérkőzést már lejátszottuk a... a vallásos szélsőségesekkel. A közösség úgy határozott, hogy tetszik neki ez az anyag, és szeretnénk, ha nyugalom lenne végre. Megértett?

John Kendall, az iskola harmadik vezetőségi tagja sem volt különb.

- Kérdezte már Miss Brewert? A tanároknál kell lenni minden tananyagnak. Forduljon hozzájuk, ha segítségre van szüksége!

Kate letette a telefont, és ezt a nevet is kipipálta. Majd keserűen felnevetett.

Ha másért nem is, már csak azért érdemes lenne elolvasni ezt az anyagot, mert ez a sok ember olyan gondosan rejtegeti.

* * *

Újabb levél! Pontosan olyan volt, mint az eddigiek - ugyanaz a boríték; ugyanannak a kéznek az írása, ugyanolyan vastag, vonalazott jegyzetpapírra írták! Lucy kivette a beérkezett levelek kupacából, és gyorsan belecsúsztatta a zsebébe. Vajon honnan jönnek ezek a levelek? Ha ez csak tréfa, akkor egy meglehetősen hosszú életű tréfa, és egyáltalán nem mulatságos.

Ha pedig nem tréfa, és ezek a levelek valóban Sally Roe-től származnak...

Erre gondolni sem akart. Egyszerűbbnek tűnt figyelmen kívül hagyni a dolgot, és továbbra is hinni azoknak az embereknek, akikre rábízta magát.

Debbie ott tartózkodott a közelében, és egy másik zsák küldeményt szortírozott. A fiatal lány abbahagyta a munkát, mintha alaposabban meg akarná nézni az egyik folyóíratra ragasztott címkét, de... Lucynek úgy tűnt, mintha Debbie titokban őt figyelné.

- Van valami baj? - kérdezte Lucy.

- Nem, nem, semmi... - válaszolta Debbie, miközben elfordult, és betette a folyóíratot az egyik rekeszbe.

Tovább folytatták a küldemények szétválogatását, és nem szóltak egymáshoz egy szót sem.

Azonban Debbie látott mindent.

Wayne Corrigan elolvasta dr. Mandanhi részletes jelentését Amber Brandon állapotáról. Legnagyobb része annyira szakmai jellegű volt, hogy ha akadtak is benne megcáfolható állítások, legfeljebb egy másik szakember tudta volna ezeket megdönteni. Azonban egy dolog még a dokumentum laikus olvasója számára is világosan látszott: Mandanhi a Jó Pásztor Általános Iskolát tartotta felelősnek Amber problémáiért, és nagyon elítélően vélekedett a kereszténységről. Ez a kihallgatás nem ígérkezett könnyűnek.

Azonban Mandanhi finom úriembernek bizonyult, és a vele folytatott beszélgetés nem érződött kellemetlennek. A negyvenes éveiben járt ez a kelet-indiai származású, jól öltözött, udvarias szakember. Az ügyvédek, Ames és Jefferson, ugyanúgy a két oldalán foglaltak helyet, mint ahogyan ezt Irene Bledsoe esetében tették, de nem tűntek annyira feszültnek. Nyilvánvalóan biztosak voltak benne, hogy Mandanhi önállóan is megállja a helyét.

Corrigan néhány alapvető kérdés tisztázásával kezdte a kihallgatást.

- Összefoglalná nekünk Amber traumájának tüneteit?

Mandanhi elővett néhány jegyzetlapot, de úgy tűnt, hogy ezekre nincs is szüksége.

- Amberen észlelhető tünetek pontosan olyanok voltak, mint amire számítani lehetett egy ilyen életkorú gyermek esetében, aki átélt egy ekkora érzelmi traumát: bepisülés, levertség, alkalmanként hányinger, fantáziálásba való rendszeres menekülés... a valóságérzet elvesztése, paranoia, láthatatlan ellenségektől való félelem, mint például szellemektől, kísértetektől és ehhez hasonló dolgoktól való rettegés.

- És ön mindezt kizárólag a keresztény iskola hatásának tulajdonítja?

- Nem - mosolyodott el Mandanhi. - Természetesen lehetnek más tényezők is, de véleményem szerint az iskolában folyó tanítás erőteljes vallásos felhangja elegendő volt ahhoz, hogy elmélyítse Amber már meglévő érzelmi zavarait. Mindazok a keresztény tanítások, amelyek a bűnről, a harag és az ítélet Istenéről szólnak, valamint az a büntudat és a jövőbeni számonkérésről való félelem, amelyet a kereszténység az emberre vet, azonnal asszimilálódik a gyermek már korábban felépített személyiségi struktúrájába, ami miatt létrejön benne a bizonytalanságnak és a világtól való félelemnek sok új oka.

- Megbeszélte-e mindezeket a kérdéseket a Jó Pásztor Gyülekezet pásztorával vagy az iskola igazgatójával?

- Nem, uram, nem beszéltem velük.

- Tényként tudja-e bizonyítani, hogy az iskola a gyermekben bármiféle büntudatot vagy félelmet okozott?

- Megvizsgáltam a gyermeket, és tudom, hogy abba az iskolába járt. Nem nehéz meglátni a nyilvánvaló összefüggést.

Corrigan néhány megjegyzést írt Mandanhi jelentésének margójára.

- Most pedig... térjünk rá erre az Amethystre, a kis pónira, amivé Amber át szokott változni... Ön milyen kifejezést alkalmazott ennek leírására?

- Disszociatív rendellenesség, más szavakkal disszociatív típusú hisztérikus neurózis.

- Hm... Kérem fejtse ki, hogy ez mit jelent!

- Ez alapvetően az identitás, a memória vagy a tudat normális integratív funkcióinak zavara vagy elváltozása.

- Nekem egyszerűbb kifejezésekre van szükségem, doktor.

Mandanhi elmosolyodott, egy pillanatra elgondolkodott, majd újból magyarázni kezdett:

- Azt az állapotot, amit Amber tanúsít, többszörös személyiségnek nevezzük. Ez egy olyan állapot, amelyben kettő vagy több különböző személyiség létezik egy személyben. Ezt a rendellenességet úgyszólván minden esetben valamilyen bántalmazás idézi elő: általában szexuális visszaélés vagy egy súlyos érzelmi trauma. A kiváltó ok szinte mindig gyermekkorban történik, de gyakran csak felnőttkorban lepleződik le. A statisztikák szerint ez három-kilencszer gyakrabban történik meg nőkkel, mint férfiakkal.

- Szeretnék néhány kérdést feltenni az ön által felsorolt komplikációkról. - Mandanhi is maga elé tette saját jelentésének egy példányát. - Megvan. A rendellenesség megnyilvánulásakor tapasztalható komplikációk és problémákról. - Corrigan végigfutott a listán: - Külső erőszak?

- Igen. A viselkedés társadalmi normáival, a társadalmi tilalmakkal való teljes szakítás. Vak dühöngés, mások fizikai bántalmazása...

- Idetartozik-e a sikoltozás, a rugdosás, a hatalommal való szembeszegülés?

- Igen.

- Öngyilkossági kísérletek?

- Igen, ez nagyon gyakori.

- És Amber esetére ez vonatkozik?

Mandanhi egy pillanatra elgondolkodott, majd megrázta a fejét.

- Az ő esete meglehetősen enyhének tűnik ebben a kérdésben.

Corrigan talál egy másik új szót:

- Mi az, hogy coprolalia?

- Illetlen szavak ismételtetése, obszcén beszéd, ritkán előfordulhat az is, hogy nem tudatos.

Corrigan ezen a kifejezésen megakadt.

- Nem tudatos?

- Szélsőséges esetben a coprolalia kiegészülhet erőszakos, trágár beszéddel is, ilyenkor a beteg nem ura annak, amit mond, a beszéd spontán módon történik, és tartalmazhat állati hangokat is, morgást, ugatást, sziszegést és így tovább.

- Hm... és káromkodást is? - Corrigan úgy érezte, hogy ezt meg kell magyaráznia. - Ööö... szitkozódást, az Istenséget gyalázó kifejezéseket?

- Igen, lehetséges.

- Azután itt van az, hogy módosult tudatállapotok.

- Igen, transzállapotok.

- És az ön tapasztalatai alapján ezeket a dolgokat általában - vagy szinte mindig - egy súlyos érzelmi trauma vagy szexuális bántalmazás okozza?

- Pontosan.

- És ez az ön feltételezése a Jó Pásztor Általános Iskola kapcsán is?

- Így van.

- De ön személyesen nem beszélt erről az iskola személyzetével?

- Nem.

- Értem. - Corrigan gyorsan leírt néhány megjegyzést, néhány korábbi pedig elolvasott. - Úgy láttam, hogy a sajtó meglehetősen határozottan tudni véli, hogy mi történt az iskolában, és néhány nagyon kemény dolgot írtak Tom Harrisről. Kaptak-e öntől bármilyen információt, doktor?

- Nem, én személyesen nem beszéltem velük.

Corrigan összevonta a szemöldökét.

- De jogosnak tartja-e azt a feltételezést, hogy az ön véleménye, ilyen vagy olyan módon, a sajtó kezébe jutott?

Mandanhi nem örült ennek a kérdésnek.

- Azt hiszem, igen.

- És a Gyermekvédelmi Minisztérium?

Mandanhi a két ügyvédre nézett. Úgy tűnt, hogy nem zavartatták magukat ettől a kérdéstől.

- A Gyermekvédelmi Minisztérium megkapta a jelentésnek egy teljes példányát, és rendszeresen konzultál velük.

Corrigan számára ez igazából nem jelentett meglepetést, mégis egy árnyalatnyi haragot érzett.

- Ezek szerint... ők most minden bizonnyal azt gondolják, hogy az az iskola meglehetősen veszélyes hely a gyermekek számára.

- Ezt tőlük kellene megkérdeznie.

Corrigan egy kissé emelt hangon folytatta:

- Ön mit mondott nekik?

Mandanhi visszadobta a kérdést:

- Hogyhogy mit mondtam nekik?

- Ön rendszeresen konzultál velük. Az ön szavai nyomán azt hiszik-e, hogy az iskola veszélyes hely a gyermekek számára?

- Én nem tudom megmondani, hogy ők mit hisznek.

Corrigan elejtette ezt a kérdést.

- Ugyanezen az alapon feltételezem, hogy azt sem tudja megmagyarázni: miért nem volt egy mindenre kiterjedő vizsgálat az iskolában, miért nem hallgatták ki a személyzetet és a szülőket, akiknek a gyermekei oda járnak.

Mandanhi csak vállat vont.

- Nem az én dolgom ezt tudni. Nem én döntök ebben a kérdésben.

- A gyermekvédelemnek az a képviselője, akivel ön rendszeresen konzultál, véletlenül nem Irene Bledsoe?

- De igen.

Corrigan erre semmit sem mondott, csak leírta a választ.

- Hallott-e valaha Miss Nancy Brewerről, aki a negyedik osztályosokat tanítja a Bacon's Corner-i általános iskolában?

- Nem, uram.

- Hallott-e valaha a Valós éünk megtalálása című tananyagról, amit Miss Brewer tanít a negyedik osztályos tanulóinak?

- Nem, uram.

- Akkor ön arról sem tud, doktor, hogy Miss Brewer rendszeresen tanítja növendékeit relaxálásra, fogékony tudatállapotok elérésére és belső vezetőikkel történő kapcsolatfelvételre?

Ez a kérdés felzaklatta Mandanhit, de válaszolnia kellett.

- Nem tudok róla.

- Tudott-e arról, hogy Amber Miss Brewer növendéke volt, és részt vett ezen a kurzuson, mielőtt a keresztény iskolába kezdett volna járni?

Ez még jobban felkavarta Mandanhit. Kissé bösz arcot vágott.

- Nem tudtam róla.

- Ismeri-e az Élet Társaság nevű helyi csoportosulást?

- Igen.

- Tud-e arról, hogy ők rendszeresen végeznek a tudatállapot módosítására irányuló olyan gyakorlatokat, mint jóga, meditáció és... - Corrigan rövid hatásszünetet tartott, majd nyomatékosan tagolta a kifejezést: - ... a médiumi képességek gyakorlása.

- Tudok róla.

- Hallott-e arról, hogy Lucy Brandon és leánya, Amber, szoros kapcsolatban áll ezzel a csoporttal és annak gyakorlataival?

- Igen.

Corrigan nem számított ezekre az igenlő válaszokra, és egy kicsit megdöbbsent.

- Akkor megmagyarázná nekem, doktor, hogyan lehet annyira biztos abban, hogy kizárólag a Jó Pásztor Általános Iskola a felelős Amber abnormális viselkedéséért?

Mandanhi elmosolyodott.

- Én nem az iskolát hibáztatom Amber viselkedéséért, hanem azt a traumát, amely kiváltotta ezt a viselkedést.

Corrigannek uralkodnia kellett magán. Ez az ember már kezdett a terhére lenni.

- De annak fényében, ami az általános iskolában és az Élet Társaságban történik, egyetért-e azzal, hogy az olyan viselkedést, mint amit Amber tanúsít, meg lehet tanítani egy kisgyermeknek, és gyakoroltatni lehet vele súlyos trauma nélkül is?

Mandanhi nevetett.

- Ha már megkérdezte tőlem, akkor azt mondom erre, hogy nem ismerem el azoknak a dolgoknak a valós voltát, amelyek állítólag az általános iskolában és az Élet Társaságban történnek. Úgy tekintem ezeket a dolgokat, mint amelyek rendkívül szubjektívák, sőt

kifejezetten vallási kérdések, olyan dolgok, amelyeket, szerintem, nem lehet tudományos szempontból megközelíteni.

- Tehát az ön véleménye szerint Amber viselkedésének kizárólagos oka egy súlyos érzelmi trauma lehet?

- Ezt írtam, és ez a véleményem.

Corrigan egy pillanatra elhallgatott. Kissé tehetetlennek érezte magát, de ezt nem akarta kimutatni. Áttért néhány további megjegyzésre, amit a jelentésre firkantott:

- Ezek szerint, doktor, úgy tűnik, hogy a keresztények, az Élet Társaság, Miss Brewer és maga Amber teljesen más véleményen van arról, hogy ki is ez az Amethyst tulajdonképpen.

- Én csak a saját véleményemért vagyok felelős, a máséért nem - vágott közbe a doktor.

- Egyetért-e azzal, hogy Amber képes kommunikálni ezzel a valamivel... bármi is legyen az?

- Ez egyáltalán nem szokatlan dolog egy ilyen disszociatív rendellenességben szenvedő személy esetében. A különböző személyiségek gyakran tudnak egymásról; beszélgetnek, néha szembehelyezkednek és vitatkoznak is egymással.

- Normális dolog-e az, hogy Amber kikapcsol, és nem emlékszik arra, hogy mi történt az alatt az idő alatt, amikor Amethyst megnyilvánult?

- Ez meglehetősen tipikus.

- És mi a helyzet a speciális ismeretekkel? Lehetséges-e, hogy Amethyst tud olyan információkról, amelyeket Amber nem tudhat, vagy amelyekről korábban nem szerezhett tudomást?

Mandanhi tétovázott.

- Nem vagyok biztos abban, hogy tudok-e válaszolni erre a kérdésre. Ez a rendellenesség időnként nagyon sok kérdést vet fel...

- Például?

- Ó... kollégáimmal együtt gyakran én is zavarba jövök az ön által említett jellegzetesség, a speciális ismeretek miatt - egyesek ezt látnoki képességnek vagy érzékszervek feletti érzékelésnek nevezik. De meg kell említeni egy másik jelenséget is, amellyel gyakran találkozunk e rendellenesség kapcsán, ez pedig az érintett személy fiziológiai elváltozása. Megtörténik, hogy a természetes személyiségnek egyáltalán nincs szüksége szemüvegre, míg az alternatív személyiségnek igen, vagy mindketten viselnek szemüveget, de a lencse dioptriája nem ugyanaz. Különbség lehet vérnyomásukban vagy bizonyos gyógyszerekkel szembeni reakálásukban, eltérés lehet a vérzés és a véralvadás mértékében, sőt még a vér összetételének egyértelmű és mérhető változását is tapasztaltuk már.

Corrigan mindezt leírta.

- Van erre valamilyen magyarázata, doktor?

Mandanhi megrázta a fejét és elmosolyodott.

- Még mindig nagyon sok mindent nem tudunk saját magunkról, Mr. Corrigan.

Corrigan eleget hallott. Készen állt a következő tanú kihallgatására.

- Mi a véleménye, beszélhetnék Amberrel mindezekről a dolgokról? Hajlandó lenne beszélni róla?

Mandanhi elgondolkodott.

- Nem hiszem, hogy ez bármilyen kárt okozhatna neki, feltéve, hogy ön az indokolt kérdésekre, és a gyermekkel szemben elfogadható viselkedésre korlátozza magát.

- Arra gondoltam, hogy szeretném a saját pszichológusommal is megvizsgáltatni Ambert.

Jefferson váratlanul közbevágott:

- Nem, Corrigan. Felejtse el! Ez nem fog megtörténni!

Corrigan tudta, hogy egy érzékeny pontra tapintott rá.

- De hát dr. Mandanhi szerint ez nem ártana neki.

Ames rendkívül indulatosan szólt közbe:

- Még a közelébe se mehet annak a gyerekek! Már éppen eleget szenvedett!

Corrigan Mandanhi felé fordult:

- Mi az ön véleménye, doktor? Ön hozzájárul ehhez?

Mandanhi a két ügyvédre nézett, és megértette jelentőségteljes pillantásukat.

- Nos... Azt hiszem, hogy nem, Mr. Corrigan. Azt hiszem, hogy ez káros lehetne.

- Azt hiszi?

- Káros lenne.

- Felejtse el! - mondta Jefferson.

Pech - gondolta Corrigan.

Sally azon vette észre magát, hogy már nem az ablakon keresztül beáradó nappali világosságban ír, hanem az ülés fölötti lámpa fényénél. Későre járt. Az égbolt halványvörös izzása átadta helyét az éjszaka egyre mélyülő szürkességének, a vonat ablaka mellett elrohanó farmok és földek lassan saját arcának tükörképe mögé rejtöztek. A vasúti kocsi ritmikus ringása és a kerekek kattogása megnyugtatta, elkábította. Álmos volt. Beletelik legalább egy napba, mire eléri utazásának célját, és újból megpillanthatja a Bentmore Egyetemet. Gyomra felkavarodott a félelemtől, valahányszor csak erre gondolt. Ott vannak azok az emberek, akik igazán hatalmasak, befolyásosak, akik alakítják az oktatás jellegét, a tanárok gondolkodását. Ha az Omegában emlékeztek rá, kétségtelen, hogy Bentmore-ban sem felejtették el. Mégis el kell oda mennie. Újból látnia kell azt a helyet.

Így tehát fairwoodi tartózkodásom a motel 302-es szobájában hirtelen véget ért, és most újból úton vagyok - helyesebben vasúton -, és nincs más tulajdonom, mint a vászonszatyrom és az életem. Nem akarok komolytalan lenni, de az a tapasztalat, hogy az életemért futok, teljesen új számomra. Először is azért, mert soha nem hittem volna, hogy egyszer majd azok elől fogok menekülni, akikben megbíztam és akiket annyira tiszteltem. Az egyik legnehezebb lecke, amit meg kellett tanulnom, az volt, hogy az új világ utópisztikus álmának létezik egy sötét oldala: emberek, akik visszaélnék a hatalmukkal, akik cselszövők, akik manipulálnak és ölnek. Az emberiség kiműveléséről és helyes irányba való tereléséről álmodozó Mrs. Denningek és Miss Brewerek mögött ott vannak a Mr. Steele-ek, akik az emberiség leigázásáról és leuralásáról álmodoznak. A Denningek és Brewerek keményen dolgoznak, hogy felkészítsék az emberiséget a globális közösségre, a Steele-ek pedig ennek vezetésére készülnek.

Végül pedig ott vannak a Sally Roe-k, akiket elkapott ez a könnyörtelen gépezet, akik kiábrándultak a Denningek és Brewerek idillikus álmaiból, és megpróbálják elkerülni, hogy a Steele-ek a csizmájuk sarkával szétmorzsolják őket. Lehet, hogy a Steele-ek tőlük félnek a legjobban, mivel ők ismerik az ő elveiket, de már nem hisznek nézeteikben. Ők azok, akik a legnagyobb akadályokat jelenthetik a számukra.

Abbahagyta az írást, és egy pillantást vetett az ablakon visszatükröződő arcára. Egy fáradt arc nézett vissza rá, amely mögött az éjszaka feketesége jelentette a háttérrel. Ez emlékeztette őt arra, hogy néhány nappal korábban, vagy akár még tegnap is milyen allegóriák jutottak volna erről az eszébe. Lelkének feketeségéről írt volna, arról a nagy úrról, ami a látható Sally Roe mögött van, vagy saját életének mulandóságáról; arról, hogy ő sem több, mint az ablaküvegről visszaverődő futó tükörkép, amely éjszaka látszik, reggelre eltűnik.

Ezek persze remek gondolatoknak számítottak, de valamilyen ok miatt most egyáltalán nem így érzett. Lelke mélyén valami változás zajlott. Olyan folyamat, mint amikor lassan, fokozatosan kitisztul az idő.

Tom, emlékszik a legutolsó levelemre, amelyben a büntudatról írtam? Semmit sem felejtettem el azokból a gondolatokból, sőt, egyfolytában ott kavarnak a fejemben, és nem tudom, hova fognak engem ezek elvezetni.

Mióta utoljára írtam, szembetaláltam magam egy kihívással a büntudattal kapcsolatban: lehetséges-e, hogy ez nem csak egy érzés, hanem tény?

Ön biztosan tudja, hogy a legtöbb ember mennyire megveti a kereszténység egyik kifejezését, azt a klasszikus fogalmat, hogy „a bűn csapdája”. Ha jól emlékszem, ezt úgy kell mondani, hogy valamennyien „bűnösök” vagyunk. A vallás az én szememben mindig a büntudat egy nagy csapdájának számított - és senki sem akar büntudatot érezni. Ezért fordítottunk olyan sok időt és energiát arra, hogy megalkossunk egy univerzumot, ahol nincs jó és rossz. Ha nincs se jó, se rossz, akkor semmi miatt sem kell büntudatot éreznünk.

Az egész kérdést még tovább bonyolítja az, ami ma reggel jutott az eszembe. Az a lehetőség, hogy a bűnösség tény, nem csak érzés. Ha - és kihangsúlyozom a „ha” szócskát - létezik a jónak és a rossznak egy megállapított mércéje, egy kerítés, ahogyan fogalmaztam, akkor bűnös lehetek valamiben úgy, hogy ezt nem is érzem. Lehetek a kerítésnek a rossz oldalán, és lehetek rossz, függetlenül attól, hogyan érzek.

Kérem, viselje el türelemmel, ha nyilvánvaló dolgokat írok! Attól tartok, hogy az ön elméjében ez még gyermekkorában letisztult, és talán már unja ezt a problémát. De kérem, hogy legyen, hozzám türelmes! Végig kell ezt gondolnom, és ha leírom ezeket a következtetéseket, az segít.

Tegyük fel, hogy kirabolok egy bankot: akkor bűnös vagyok a rablás büntetében. Tegyük fel, hogy nem érzem magam bűnösnek. Ha a törvény szerint a rablás büntény, akkor én a rablás bűnébe estem, függetlenül attól, hogyan érzek.

Az érzések - vagy ezek hiánya - nem változtatják meg a tényeket.

Úgy látom, hogy annak nagy része, amit az évek során ezekben a humanista és misztikus táborokban megtanultam, nem egyéb, mint a büntudat előli menekülés kísérlete filozófián, meditáción, kábítószereken stb. keresztül. De most fel kell tennem a kérdést: Pontosan mi elől próbáltam elmenekülni? Az érzelmek vagy a tények elől? Az érzelmeim elől el tudtam futni - legalábbis egy időre. Az érzelmeket el lehet temetni, el lehet nyomni, meg lehet tagadni, vagy kibeszélheti magát belőle az ember.

De mi az, ami meg tudja változtatni vagy el tudja törölni a tényeket? Erről még semmi nem jutott az eszembe.

Wayne Corrigan vegyes érzelmekkel készült a csütörtöki kihallgatásra. Bizonyos vonatkozásban felkészültnek érezte magát, másrésről viszont biztos volt abban, hogy ő és önkéntes nyomozócsoportja még a felszínét sem karcolta meg annak a kérdésnek, amely körül Lucy Brandon feljelentése forgott. De most itt ül vele szemben, szürke nadrágkosztümbe öltözve a felperes, két oldalán az ideges és szónoklásra kész Amesszel és Jeffersonnal.

Mark és Tom most is eljött. Corrigannek nagyon sok jegyzet állt a rendelkezésére.

Végigmentek az alapkérdéseken, újra elmondták, milyen bűnöket követtek el Amber ellen a keresztény iskolában. Úgy tűnt, hogy Lucy sokkal jobban ismeri a részleteket, mint Irene Bledsoe.

- Gyakran megragadta Amber vállát, és addig rázta őt, amíg ő ki nem mondta azt a választ, amit hallani akart tőle - állította.

- Említene egy konkrét példát? - kérdezte Corrigan.

- Hát... egyszer például azt mondta, hogy Mr. Harris „meg akarta őt téríteni”, és nagyon erőszakosan viselkedett, rázta őt és mindenáron azt akarta vele kimondatni, hogy Jézus az ő Megváltója. Amber azt akarta mondani, hogy Jézus az ő példaképe vagy a barátja vagy a

vezetője, de ez neki nem volt elég. Megrázta, ráordított, és nagyon felzaklatta őt. Ambernek utána bent kellett maradnia a szünetben, amíg meg nem gondolja magát. Szörnyű volt, a kislány utána egész este sírt. Másnap alig tudtam rávenni, hogy menjen el az iskolába.

Tom felírt magának valamit. Ezt egy égbekiáltó hazugságnak tartotta, de nem lepődött meg rajta. Tudott róla, hogy Amber mindig elferdíti az igazságot, amikor erről az esetről beszél.

- Ezek természetesen Amber szavai?

- Igen, ez az, amit elmondott nekem.

- De ön nem volt ennek szemtanúja?

- Nem, de hiszek a lányomnak.

- Beszélt erről valaha Mr. Harrisszel?

- Nem.

- Miért nem?

Gondolkodnia kellett a válaszon.

- Ó, azt hiszem, valami mással voltam elfoglalva, és ez akkor nem tűnt fontosnak.

- De most már fontosnak látja?

- Igen, persze.

Corrigan odatartott elé egy dokumentumot.

- Ugye ez az ön aláírása ezen a Szülői beleegyezési nyilatkozaton?

- Igen - válaszolta Lucy, miután megnézte.

- Olvassa el, kérem, a nyilatkozat kilencedik pontját! Úgy szól, hogy ön elolvasta a Tanulók és szülők kézikönyvét, és annak egész tartalmával egyetért. Elolvasta-e a kézikönyvet, és egyetértett-e annak tartalmával?

- Igen - felelte Lucy kissé vonakodva.

Corrigan egy másik jegyzetlapra nézett.

- Igaz-e, hogy Ambert... március 25-én fenekelték el, és hogy Mr. Harris aznap este tájékoztatta önt erről telefonon?

- Igen.

- És igaz-e, hogy ön akkor egyetértett az elfenekeléssel?

- Igen.

- Legjobb tudomása szerint elfenekelték-e azóta Ambert?

- Nem.

- Meg akarok bizonyosodni arról, hogy helyesen értem-e a dolgot. Ön elfenekelés általi fizikai bántalmazásért perli az iskolát, de tudomása szerint ez csak egyszer történt meg, és ön előzetesen hozzájárult ehhez, amikor aláírta a szülői nyilatkozatot, és akkor is egyetértett ezzel, amikor az elfenekelést végrehajtották. Így van?

A nő nagyon szerencsétlenül érezte magát, de az igazságnak megfelelően válaszolt:

- Igen, így van.

- Tudta-e, hogy miért kapta Amber az elfenekelést?

Lucy egy pillanatig gondolkodott.

- Azt hiszem, zavarta a tanítást.

Corrigan nem akart belemélyedni a következő kérdésbe, de meg kellett tennie:

- Vissza tud-e emlékezni, hogy mivel zavarta a tanítást? Emlékszik-e arra, amit Mr. Harris mondott önnek erről?

Lucy akadozva válaszolt:

- Izé... hangoskodott, hm... játszott a padja mellett...

Corrigan a lényegi kérdésre terelte a szót.

- Beszéljünk egy kicsit erről az Amethystről!

- Ó - ragyogott fel Lucy arca a visszaemlékezéstől.

- Emlékszik-e most már arra, hogy Ambert azért fenekelték el, mert azt játszotta az osztályban, hogy ő Amethyst, hogy zavarta ezzel a tanítást, és figyelmen kívül hagyta, amikor Mr. Harris felszólította, hagyja ezt abba?

- Igen.

- Mrs. Brandon, nagyon sok különféle véleményt hallottunk arról, hogy ez az Amethyst kicsoda vagy micsoda tulajdonképpen. Az ön véleménye szerint ki vagy mi ez az Amethyst?

Lucy az asztalra nézett, miközben a kérdésen gondolkodott, még egy kicsit nevetett is, majd megrázta a fejét.

- Nem tudom biztosan. Úgy sejtem, hogy csak egy Amber által kitalált személy, de... Nos, dr. Mandanhi szerint valószínűleg egy másik személyiség, de én nem tudom...

- Van-e önnek valamilyen kapcsolata azzal a baráti körrel, amelyet Élet Társaság néven ismernek Bacon's Corner környékén?

- Ööö... igen.

- Igaz-e, hogy ez a csoport hisz szellemi vezetők létezésében, és abban, hogy ezek embereken keresztül megnyilvánulhatnak?

Lucy felnevetett, de nevetése idegességről árulkodott.

- Nos, sok különféle nézet él köreinkben. Mindenkinnek megvan erről a saját véleménye. Azt hiszem, mi ezt a kérdést nem fejtegetjük, hanem egyszerűen átéljük.

- Egyetért-e azzal, hogy Amethyst megnyilvánult Amberen keresztül?

- Hát, lehetséges, de az is lehet, hogy Amber játékból csak úgy csinált, vagy... nem tudom. Sokféle véleményt hallottam már erről. Ezt a dolgot át kell élni, hogy az ember megtudja, ebből milyen jó eredmény származik. Ez nem arra való, hogy elemezzük.

- Gondolt-e már arra, hogy Amethyst lehet egy szellem?

Lucy megdöbbent ettől a kifejezéstől.

- Egy szellem?

- Igen, egy szellemi vezető, egy régi mesternek a szelleme, egy másik dimenzióból származó testetlen lény. Ezek a kifejezések ismerősek önnek, ugye?

A nő elismerően elmosolyodott.

- Ön nagyon sokat tud ezekről a dolgokról.

Corrigan kedvesen visszamosolygott rá.

- Csak a munkámat végzem. De nem gondolja, hogy Amethyst esetleg egy szellemi vezető? Lehetséges ez?

Lucy összeráncolta a homlokát, és az asztalra nézett, miközben ezzel a gondolattal küszködött.

- Vannak, akik ezt hiszik. Én még mindig nem tudom, mit is higgyek.

Corrigan felírt valamit jegyzetfüzetébe.

- Akárhogy is nézzük, március 28-án Mr. Harris és Amethyst konfliktusba került egymással. Emlékezete szerint hallott-e erről?

- Igen. Mr. Harris felhívott engem a postán. Nagyon komolynak tűnt a dolog, úgyhogy elmentem az iskolába.

- Elmondta-e önnek Mr. Harris, mi történt?

- Igen. Azt mondta, hogy Amber... Már nem emlékszem pontosan, milyen kifejezést használt, de a lényeg, hogy azt gondolták, van benne egy démon, és megpróbálták kiűzni belőle. Elmondhatatlanul felháborodtam. Soha nem hallottam ilyen dologról.

- Soha nem hallott démonok kiűzéséről?

A nő keserűen válaszolt:

- Ez kifejezetten egy keresztény gondolat, egy szervezett vallás által kitalált dolog, és nagyon rossz néven veszem, hogy ezt mondták a lányomról. A médiumi képesség egy ajándék, egy különleges képesség, aminek semmi köze sincs a valláshoz!

- De ugye tisztában van azzal, hogy a Biblia ezt másként tanítja?

Lucy haragos és sértődött hangon folytatta:

- Mr. Corrigan, ő csak egy gyermek, egy különleges ajándékkal rendelkező gyermek! Nem tartozik nekem magyarázattal az ajándéka miatt, és nem kell védekeznie azért, amit megtapasztal. Soha nem éreztettem vele, hogy ő más, mint a többiek, soha nem bántalmaztam őt. Én csak szerettem és elfogadtam, és hagytam, hogy használja az ajándékát, akármilyen haszna lesz ebből neki és másoknak. Ő csak egy gyermek, nem teológus, nem tudós, prédikátor vagy jogász, és hogyan tudna egy tízéves gyermek szembeszegülni - tétovázott, majd mégis ki mondta - konok, elfogult, vallásos felnőttekkel, akik abban az iskolában visszaélnék a hatalmukkal, a testi erőfölényükkel, akikben nincs tolerancia és megértés, akik csak... rátámadnak, megragadják őt, kiabálnak vele, és azzal vádolják, hogy megszállott...

Egy percre a kezébe temette az arcát. Corrigan már éppen azt akarta javasolni, hogy tartsanak szünetet, amikor összeszedte magát, és befejezte a gondolatmenetét:

- Egyszerűen nincs joguk ahhoz, hogy így bánjanak a lányommal, hogy kiközösítsék, hogy üldözzék, csak azért, mert ő más, mint a többiek.

Corrigan elérkezettnek látta az időt a következő kérdésre:

- Amikor odament az iskolába, mit tapasztalt? Milyen állapotban volt Amber?

Lucy egy pillanatig gondolkodott, próbált visszaemlékezni.

- Az... az iskola irodájában ült, és rettenetesen nézett ki. Nagyon fáradtnak látszott, és emlékszem, hogy folyt róla az izzadság, a haja is összekócolódott. Nagyon zaklatottnak és levertnek tűnt. Amikor hazavittem, láttam, hogy a testén több helyen is horzsolások voltak, mintha egy szörnyű birkózása lett volna valakivel. Nagyon megrendültem. - Lucy érzelmei kezdtek felkavarodni. - Egyszerűen nem tudtam elhinni, hogy egy ilyen dolog megtörténhet a

lányommal, ráadásul a keresztény iskolában, ahol... Szóval egy időben azt hittem, hogy egy keresztény iskola a legjobb hely, egy biztonságos hely Amber számára. Nem hittem volna, hogy keresztények képesek ilyen viselkedésre vetemedni. De képesek erre.

Corrigan gyengéd hangon beszélt hozzá:

- Mrs. Brandon, amikor Amber visszaemlékezett az esetre, akkor is Amber volt? El tudta önnek mondani, hogy mi történt?

Lucy még mindig próbálta magát összeszedni.

- Nem hiszem, hogy akár egyszer is képes lett volna közvetlenül beszélni erről. Amethystnek kellett lennie, amikor beszélt róla.

- Tehát Amethyst számolt be önnek a történetekről?

- Igen, Amber, aki úgy csinált, mintha Amethyst lenne, vagy Amethyst, aki megnyilvánult rajta keresztül.

Corrigan egy pillanatra elgondolkodott.

- Mrs. Brandon, amikor Amber Amethyst lesz, és miután megint Amberré változik, emlékszik-e bármire, amit Amethyst mondott vagy tett?

Lucy egy kissé bátortalanul elmosolyodott.

- Hát... ő azt mondja, hogy nem.

- Rendben van. Mindenesetre ez az incidens március 28-án történt, de ön csak április 20-án vette ki Ambert az iskolából. Meg tudná magyarázni, hogy miután megtörtént egy ilyen szörnyűséges esemény, és ilyen megkülönböztető, elfogult módon viselkedtek Amberrel szemben, miért járatta őt továbbra is abba az iskolába?

- Én...

- Ez idő alatt nyilvánvalóan konzultált egy ügyvéddel?

- Igen.

Corrigan elővett egy fénymásolt, kézzel írott feljegyzést.

- A feljelentéssel együtt benyújtott anyagok között szerepelt ez a fénymásolat az ön által vezetett naplóból. Felismeri?

- Igen.

- Tehát, március 28-a és április 20-a között ön részletes feljegyzést vezetett az iskoláról... - Corrigan végiglapozott egy egész sor fénymásolt papírt. - Feljegyezte az összes leckét, a napi bibliaverseket, a fegyelmezési nehézségeket ... meglehetősen részletes ez a beszámoló.

- Igen.

- Tehát igaz-e, hogy ön ezen idő alatt azért vezette ezt a feljegyzést - miközben Amber még mindig abba az iskolába járt -, mert szándékában állt feljelentést tenni az iskola ellen?

Jefferson közbevágott.

- Tiltakozom, ügyvéd úr! Ez csak egy minden alapot nélkülöző spekuláció és feltételezés!

- Akkor hát alapozzuk meg egy kicsit a dolgot! Mrs. Brandon, nem sokkal március 28-a után konzultált-e egy barátjával az Élet Társaságból, hogy jogi tanácsot kérjen tőle erre az ügyre nézve?

- Hát persze - ismerte el Lucy, és egy kicsit még meg is vonta a vállát.

- Akivel beszélt, az Claire Johanson volt, Mr. Ames és Mr. Jefferson munkatársa?
  - Igen.
  - És mi lett a végeredménye ennek a beszélgetésnek?
  - A végeredménye?
  - Úgy döntött-e akkor, hogy feljelentést tesz az iskola ellen?
  - Azt hiszem.
  - Azt hiszi?
  - Nos, igen, úgy döntöttem.
  - És a perre való felkészülésként elkezdte vezetni ezt a részletes feljegyzést mindenről, ami csak történt az iskolában, így van?
  - Igen - vallotta be Lucy bosszúsan.
  - Rendben van. Akkor most, miután megalapoztuk ezt a dolgot, hadd tegyem fel a kérdést: mivel ön a lánya ellen tanúsított gyalázatos magatartás ellenére is tovább járatta Ambert az iskolába, lehetséges-e, hogy önnek fontosabb volt minél több anyag összegyűjtése a per számára, mint az ön saját leányának a jóléte?
  - Határozottan tiltakozom! - szólt közbe Jefferson.
  - Én pedig elejtem a kérdést - mondta Corrigan higgadtan. Jegyzeteibe pillantott, majd folytatta: - Még mindig átváltozik Amber időnként Amethystté?
- Lucy elmosolyodott, és vonakodva beismerte:
- Igen.
  - Tanúsított-e ilyen magatartást, mielőtt beíratta volna őt a keresztény iskolába?
  - Igen.
  - Igaz-e, hogy Amber megtanulta... megalkotni vagy elképzelni Amethystet a Bacon's Corner-i általános iskola negyedik osztályában, amelyet Miss Brewer tanít?
  - Igen. Miss Brewer csodálatos tanárnő.
- Corrigan egy pillanatra elhallgatott.
- Akkor miért vitte át Ambert a keresztény iskolába?
- Lucy egy kicsit zavartnak tűnt.
- Ó... Úgy gondoltam, hogy annak az időnek, amit az általános iskolában töltött, megvolt a maga értelme. Amber felfedezte a saját képességeit és saját magát, de... mást ott nemigen tanult.
  - Közismereti tárgyakból egy kicsit gyengének bizonyult?
  - Igen, egy kicsit. Úgy gondoltam, használna neki, ha másféle tapasztalatokra is szert tenne.
  - Értem. - Corrigan áttért egy másik témára. - Emlékszik-e arra az incidensre, ami a postán történt néhány héttel ezelőtt, amikor Amber mint Amethyst, összeütközésbe került egy hölgygel az előtérben?
- Lucy szemmel láthatóan megdöbbszent ettől a kérdéstől.
- Honnan tud maga erről?
  - Emlékszik rá?
  - Igen.

- Amber emlékszik erre?

- Nem. Ő... szóval ő akkor Amethyst volt, és most semmire sem emlékszik.

- Nem emlékszik rá?

- Nem.

- Igaz-e, hogy Amber mint Amethyst, nagyon agresszív módon viselkedett azzal a hölggyel szemben?

Lucy teljesen elgyengült ennek az emlékéttől, de talán a kérdéstől is.

- Igen.

- Kerülgette a hölgyet, és néhányszor megütötte?

- Igen, láttam... láttam, hogy megütötte azt a nőt.

- Igaz-e, hogy Amber mint Amethyst, hangosan sikoltozva vádolta a nőt?

- Igen.

- Elfogadja-e azt a megfogalmazást, hogy Amber viselkedése erőszakos és féktelen volt?

- Igen - mondta vonakodva.

- Annyira erőszakos, hogy a hölgy kimenekült az előcsarnokból?

Lucy kezdte nagyon felzaklatni ez a fájdalmas sebet okozó esemény emléke.

- Igen, így történt. Képtelen voltam Ambert visszafogni. Egyszerűen tehetetlennek éreztem magam.

- Ismerte Amber azt a nőt?

- Nem. El sem tudom képzelni, honnan ismerhette volna.

- Amennyire ön tudja, tett-e bármi olyasmit az a nő, amivel kiválthatta ezt a támadást?

- Nem.

- Emlékszik-e arra, amit Amethyst sikoltozott?

Lucy lesütötte a szemét, és homlokát ujjaira támasztotta.

- Mondott valamit... a nő kisbabájáról... Ezt mondta: „Megölted a kisbabádat!”

- Tudja-e ön, hogy ki lehetett az a nő?

- Nem tudom... azt hiszem.

Corrigan elővett egy fényképet, és megmutatta.

- Ő volt az?

Jefferson közbevágtott:

- Igazán nem értem, mi köze lehet ennek bármihez is!

Corrigannek csak egy rendreutasító pillantást kellett vetnie rá, hogy elhallgasson.

- Ez az a nő?

Lucy a szemcsés fényképre nézett. Arcáról le lehetett olvasni a választ, még mielőtt megszólalt volna.

- Igen.

- Tudja, hogy ki ez a nő?

Úgy tűnt, hogy Lucy megadja magát.

- A neve Sally Roe. Állandó ügyfelünként többször láttam a postán. De ez minden, amit tudok róla.

- Néhány héttel ezelőtt öngyilkosságot követett el, ugye?

- De ennek nem Amber volt az oka! - vágott vissza Lucy.

Corrigan egy pillanatig elnémult ettől a kitöréstől, és csak utána válaszolt:

- Nem állítottuk, hogy ő volt ezért a hibás. Tehát hallotta, hogy Amethyst vagy Amber - bárki is nyilvánult meg ekkor -, azzal vádolta Sally Roe-t, hogy megölte a kisbabáját, így van?

- Már megkérdezte, és meg is kapta a választ - szólt közbe Jefferson.

- Csak egészen biztos akarok lenni - nyugtatta Corrigan.

- Igen, hallottam - válaszolta Lucy.

- Tudott-e arról, hogy Sally Roe büntetett előéletű volt?

Ez nyilvánvalóan újdonságként hatott Lucy számára.

- Nem.

Corrigan elővett néhány dokumentumot.

- Ez a bűncselekményéről készült feljegyzés másolata, ezek pedig újságcikkek. Láthatja a legfontosabb pontokat: tíz évvel ezelőtt elítélték szándékos emberölésért. Mint itt olvasható, meg itt, és ebben az újságcikkben is, bűnösnek találták kislányának megfojtásában. - Várt egy kicsit, hogy a nő fel tudja fogni mindezt, és látta, hogy Lucy arcából kifut a vér. - Nyilvánvaló, hogy az ön leánya mint Amethyst, meglehetősen pontosan fogalmazott, amikor a postahivatal előcsarnokában gyilkossággal vádolta Sally Roe-t. Legjobb tudomása szerint volt-e Ambernek bármilyen lehetősége arra, hogy ismerje Sally Roe múltját?

Lucy alig tudott megszólalni.

- Nem. Én sem tudtam róla.

- Akkor meg tudná magyarázni, hogy Amethyst honnan tudta?

Ez nagyon nehéz kérdés volt, és Lucynak kellett egy kis idő, hogy tudjon rá válaszolni.

- Nem. Nem tudom. Talán valami pszichikai képesség.

- És kié ez a képesség, Amberé vagy Amethystté?

Lucy zavartan rázta a fejét.

- Nem tudom. Ezeket a dolgokat én nem értem. De amikor valaki médiumként viselkedik, akkor ez megtörténhet.

- Ezek szerint Amber akkor médiumként viselkedett?

- Igen, azt hiszem.

- És az ő ajándékának nyilvánvalóan létezik egy meglehetősen erőszakos oldala?

- Nem tudom...

- Igaz-e, hogy önnek szinte birkóznia kellett Amethysttel? Eltartott néhány percre, mire sikerült megfékeznie a leányát, ugye?

- Igen.

- És igaz-e, hogy miután az esemény lezajlott, leánya verítékben fürdött, öltözete feltehetően ziláltan állt rajta, fáradtnak, levertnak és talán egy kicsit kócosnak nézett ki?

Lucy vonakodott választ adni erre a kérdésre.

- Ilyen volt az akkori állapota? - követelte a választ Corrigan.

- Azt hiszem.

- Mialatt viaskodtak, nevezte-e a leányát Amethystnek?

A nő tanácstalannak tűnt.

Corrigan másként tette fel a kérdést:

- Birkózott-e a leányával, és mondta-e ezeket a szavakat, hogy megnyugtassa: Amethyst, hagyd abba... Amethyst, nyugodj meg?

Lucy hangját alig lehetett hallani, mikor válaszolt:

- Azt hiszem, igen!

- Kihez intézte ezeket a szavakat?

Lucy nem tudta mire vélni ezt a kérdést.

- Hát a lányomhoz!

- Melyikhez? - Lucy tévovázott, ezért Corrigan részletesebben megfogalmazta a kérdést. - Ön korábban azt állította, hogy Amber nem emlékszik az incidensre, és általában nem emlékszik semmire, amit Amethyst mond vagy tesz. Beismerte, hogy Amberen keresztül valami megnyilvánult. Helyes lenne-e azt mondani, hogy Amethyst mutatott ilyen agresszív viselkedést, és nem Amber?

- De hát az én lányom volt az.

- De egy másik, egy önálló személyiség, ugye?

Lucy rámeredt. Elgondolkodott azon, amit hallott. Corrigan érezte, hogy Ames és Jefferson egyre feszültebb lesz.

- Helyes ez az állítás?

- Igen - ismerte el végül. - Azt hiszem, hogy helyes.

- Ezek szerint... ha valaki - akár ön, akár más - összeütközésbe kerül Amethysttel, akkor valószínűleg nem az ön leányával, hanem egy másik személlyel konfrontál?

- Azt hiszem. Lehetséges.

Ames és Jefferson nem örült ennek a válasznak. Kétségtelen, hogy lesz némi megbeszélendőjük Lucy Brandonnal, csak legyen vége ennek a kihallgatásnak.

Corrigan elérkezettnek látta az időt, hogy egy kihívó „áldásmondással” befejezze az alkalmat:

- És ön annyira különösnek tartja, hogy Mr. Harrisnek lehetett egy hasonló összecsapása, nem az ön leányával, Amberrel, hanem Amethysttel, egy önálló személyiséggel? El tudja képzelni, mit érezhetett, amikor Amethyst ugyanúgy kezdett viselkedni az osztályteremben, mint ahogyan a postán sikoltozott, csapkodott, és olyan információkkal szolgált, amelyekről Amber - úgy mint Amber - nem tudhatott? Meg tudja most már érteni, hogy milyen következtetésre jut egy bibliai keresztény, amikor szembetalálja magát egy erőszakos, fékezhetetlen személyiséggel egy ártatlan kisgyermekben? - Nem volt szüksége válasza, és nem is várt feleletet. - Köszönöm, Mrs. Brandon. Tudom, hogy ez a kihallgatás kimerítően hatott az ön számára. Mára végeztünk.

A Bentmore Egyetem az egyik legnagyobb metropolisz vörös téglából épült, sűrűn egymás mellé zsúfolódott házai közé fészkelte be magát - szinte elbújt közöttük. A környéken egyre nagyobb méreteket öltött a zaj, a forgalom és a szemét. Az épület túlélte az alacsony jövedelműek építkezési terveinek kezdetét és bukását az északi oldalán. A tulajdonosok harmadik generációja birtokolta már a nyugati oldalon épült csemegeüzleteket, varrodákat és ruhatisztító szalonokat. Keleten még mindig ott haladtak el az uszályokat húzó vontatóhajók a ködpárába burkolózó folyón, s ha a szél abból az irányból fújt, az egyetem udvarán hallani lehetett a motorok zúgását. Dél felé pedig néhány új bérház jelentette az egyetlen látnivalót. Az utcákon hatalmas, régi autók végeláthatatlan sora hömpölyögött, melyet a nyugdíjas vezetők csak ráérősen ösztökéltek.

Mindezeknek közepette Bentmore még mindig élt, vörös téglái és fehér kövei szilárdan és rendületlenül álltak. Az előadótermek, a diákszállás épületei, a könyvtárak és a laboratóriumok egyenes sorokban helyezkedtek el a pázsittal borított terepen, s minden egyes bejárattól kövezett sétányok futottak szét minden irányba, mint a küllők a kerékagyból, és behálózták a campus egész területét.

Az emberi szem számára Bentmore a béke, az elmélkedés és a tanulás oázisa lehetett környezetének egész zűrzavarában. A szellemvilágban azonban az igazi problémák a kerítéseken belül voltak, nem kívül.

Guilo az Észak-Amerikai Konzervdobozgyár öreg épületének tetején találkozott Tallal és csapataival. Ez a gyár a folyó túloldalán, pontosan az egyetemmel szemközt helyezkedett el. Az üzemben - a harcosok lába alatt - leveses, üdítőitalos, gyümölcskonzerves és szardíniásdobozok formálódtak ki, és haladtak kifelé csörömpölve, végtelen, hömpölygő felvonulásban a futószalagon, egészen a raktárig. A reggeli pára fátylával takart folyó túlsó partján az öreg Bentmore baljóslatú csendbe burkolózott.

Guilo odaállt Tal mellé, hogy megtegye jelentését. Gondterhelt és nyugtalan volt, keze kardjának markolatán nyugodott: készen állt a harcra.

- Itt vannak néhányan a legjobbjaiik közül. A nagy megtévesztők, az Ellenség eljövendő királyságának fő építőmesterei. Egy hatalmas szörnyeteg irányítja őket, aki Romlásnak nevezi magát.

- Hallottam már róla - szólalt meg Tal. - Nagy hatalommal rendelkezik, jártas a megtévesztésben, de a harcban lassú és nehéz felfogású.

- Ez kétségtelenül előnyt jelent a számunkra. Ha továbbra is bujkálunk, sok mindent megtehetünk, mire végül a tudatára ébred a jelenlétünknek.

Nathan tekintetével átfúrta a ködöt, és látta, hogy időnként néhány esetlen szellem vitorlázik el az épületek között - de legtöbbjük láthatatlan maradt.

- Rejtőzködnék. Elbújtak a házakban.

- Nagyon sokan vannak - állapította meg Armoth. - Még tart a tanév.

- Romlás most viszonylagos biztonságban érzi magát, nincs körülötte őrség - vetette közbe Guilo. - De Pusztító külön problémát fog jelenteni. Egész seregével együtt ide tart. Ha megérkezik, az öreg Bentmore olyan lesz, mint egy darázs-fészek. Elég csak megrázni a fát és...

- Legázolnak minket - fejezte be a mondatot Tal. - Pusztító bajkeverői jelenleg nagyszerű munkát végeznek Bacon's Cornerben. Az imafedezetünk olyan gyenge, mint még soha, és a létszámunk is nagyon megfogyatkozott. A nyílt összecsapások meglehetősen kockázatosnak ítélik. Rejtőzködéssre és jó stratégiára vagyunk utalva...

Guilo megengedett magának egy gyors, elfojtott kacajt, miközben az egyetem területét fürkészte.

- Ne felejtsetek el: elevenen megehetnek minket!

* * *

Az egyetem udvarán itt-ott álló padok még nedvesen csillogtak a harmattól, de Sally a Kutatók Könyvtára mögött meghúzódó egyik asztal mellett talált egy kényelmes helyet. Még nem látott senkit a könyvtár dolgozói között, akit felismert volna, és ettől egy kicsit megkönnyebbült. Egy kis ruhatisztítóban kimosták és kivasalták jobb ruhadarabjait - nadrágját, blúzát és kosztümkabátját. Szalonképesebb megjelenést kölcsönzött ez számára az utazgató, idegen ruházata helyett; vászonszatyrt is eldugta, és egy kevésbé feltűnő utazótáskára cserélte fel. Emlékezett arra, hogy tizenkét évvel azelőtt megjelenése határozott és professzionális volt, öltözködését gondosan megválogatta, haját pedig feltűzve hordta. A legjobb kép, amit ma mutathatott, az egy hétköznapi és tizenkét évvel idősebb nő volt, aki színezett szemüveget és feketére festett haját viselt, a lehetőségekhez képest legszebben elrendezve és feltűzve. Csak reménykedhetett, hogy kinézete eléggé különbözik attól a Sally Roe-tól, akire az emberek emlékezhetnek.

Ó, milyen büszke is voltam arra, hogy oktatónak hívtak! Amint itt ülök, és figyelem a végzett hallgatókat, kik most a mester fokozatért tanulnak - mint valaha én magam is -, látom ugyanazt a büszkeséget arcukon, és érzem ugyanazt a fölényességet. Hogy őszinte legyek, most saját szememmel látom akkori önmagam. A régi Bentmore-szellem semmit sem változott. Ki tudom találni a gondolataikat: világhódítóknak, misszionáriusoknak hiszik magukat, akik a globális változás merész üzenetét hirdetik.

Én azt mondanám, hogy igazuk is van. Bentmore folyamatosan termel ki jelentős oktatókat, a változás nagy ügynökeit. Ők lesznek majd valamikor a tanárok, az adminisztrátorok, az igazgatók, az írók, és azok, akik befolyásolni fogják majd az egész törvényhozást. Egy egész nemzet követi majd őket, ők pedig át fogják alakítani egy egész kultúrát.

Sally az órájára nézett. Elmúlt kilenc óra, most már biztos, hogy van valaki Lynch professzor irodájában: vagy a titkárnő, vagy maga Lynch. Ez lesz a legkockázatosabb vállalkozás, de találkoznia kell vele. Ő tudhat leginkább néhány választ, amire feltétlenül szüksége van.

Kikereste a nevét és a telefonszámát az egyetemi telefonkönyvből, és bármilyen meglepőnek is tűnt, tizenkét évvel később még mindig Samuel W. Lynch volt a Művelődés Iskolájának az igazgatója. Emlékezete szerint rendkívül alkalmassá tette ennek a pozíciónak a betöltésére a tiszteletet parancsoló jelleme, nagy tudása és hatalmas szellemi kalibere.

Egy magas, atlétaalkatú egyetemista éppen akkor távozott el a mögötte lévő falon elhelyezett nyilvános telefonkészüléktől. Kihasználta az alkalmat. Meg kell próbálnia, hogy kérjen egy találkozót Lynchtől, lehetőleg a hivatali órái alatt. Csak reménykedhetett abban, hogy a férfi mégsem olyan nagy koponya, mint ahogyan emlékszik rá. Talán már elfelejtkezett róla.

* * *

Meglehetősen nyilvánvalónak tűnt, hogy Wayne Corrigan és Gordon Jefferson, az ASzJE ügyvédje, soha nem lesznek jó barátok.

- Mr. Jefferson, én csak azt állítom, hogy jogunkban áll találkozni azzal, aki minket vádol! - Corrigan nagyon erősnek érezte magát, és olyan közel tartotta szájához a kagylót, hogy Jefferson minden alkalommal, amikor Corrigan kiejtett egy s vagy egy f hangot, egy sercegést hallott.

Jefferson ugyanilyen határozottan, sőt egy kissé rosszindulatúan ellenállt:

- Mr. Corrigan, az önök vádlója Lucy Brandon, nem Amber. Ön nagyon durván hallgatta ki Mrs. Brandont, és ezzel nagy szenvedést okozott neki! Nem gondoljuk, hogy Ambert is ki kellene ennek tennünk.

- Mi egyáltalán nem akarunk Ambernek fájdalmat okozni! Tapintatosak leszünk, és tiszteletben fogjuk tartani a megfelelő korlátozásokat. De eddig minden, amit hallottunk, minden vallomás, minden sérelem vagy Lucy Brandontól, vagy dr. Mandanhitól származott. Ennek az esetnek az igazi panaszosa Amber, nem az előbb említett két személy egyike.

- Amber nem fog tanúskodni a bíróságon, és nem fogja őt kihallgatni! Harcolni fogunk ezért, uram!

- Hallanunk kell Amber közvetlen vallomását az ügyfeleim ellen felhozott vádakhoz képest!

- Ez traumatikusnak bizonyulhat a számára. Már így is nagyon mélyen sérült a sajnálatos események miatt. Egyszerűen nem engedhetjük meg, hogy további sérülések érijék őt, nem tehetjük őt ki a kihallgatás és a tárgyalás fájdalmának és stresszhatásának!

- Ez esetben pedig meg akarjuk vizsgáltatni őt a saját pszichológusunkkal. Akkor legalább saját szakértői véleményünkkel tudnánk ellensúlyozni dr. Mandanhi tanúvallomását.

- Ki van zárva! Amber semmiképpen nem keveredhet bele ebbe az ügybe. Távol kell őt tartanunk ettől, meg kell védenünk minden további bántalmazástól és megfélemlítéstől!

Corrigan felsóhajtott, és az asztal fölött Marshallra pillantott, aki ott ült a közelében, hogy a beszélgetésnek legalább az egyik oldalát hallja. Marshall a kezével egy erőszakos mozdulatot tett, mintha hátracsavarta volna valakinek a kezét, és ezt suttogta:

- Ne szállj le róluk!

- Attól tartok, nem hagyhatjuk annyiban ezt a kérdést - szólt a telefonba határozottan Corrigan. - Ha nem változtatják meg az álláspontjukat, akkor a bírósághoz fogunk fordulni, hogy bírói döntéssel kényszerítsük ki: tegyék hozzáférhetővé Ambert a számunkra, és kötelezzék vallomástételre.

- Állunk elébe! - válaszolt magabiztosan Jefferson.

- Akkor rendben van.

Corrigan letette a telefont, majd egy pillanatra elgondolkodott.

- Lehet, hogy túlságosan megszorongattam Lucy Brandont. Ambert most bura alatt óvják mindentől.

Marshall egyetértően bólintott.

- Minden bizonnyal. Irene Bledsoe, Lucy Brandon meg ez a dr. Mandanhi nevű alak azt mond, amit akar, de Amber a kulcsa az egész dolognak. Mindaddig, amíg Amethyst csinálja a maga piszkos kis dolgait, Amber nagyon valós veszélyt jelent nekik.

- Persze, feltéve, ha oda tudjuk ültetni a tanúk padjára, vagy a saját szakértőnkkel meg tudjuk vizsgáltatni. Úgy értem, ha csak egyszer rajtakaphatnánk Amethystet, amikor éppen megnyilvánul, akkor fel tudnánk építeni egy megfelelő érvelést, amellyel igazolhatnánk Tomnak az Amethysttel szembeni konfrontációban tanúsított viselkedését. - Elmosolyodott. - Hát nem nagyszerű lenne, amint Amethyst mindenkinek a szeme láttára a feje tetejére állítaná a tárgyalótermet? Megnyerhetnénk az ügyet!

- Ezt ők is nagyon jól tudják.

- Nos, tudjuk, hogy mi történt a postán, és ez nagyon megrémítette őket. Fel kell építenünk a védelemnek ezt az oldalát! Rendelkezésünkre áll Alice Buckmeier beszámolója, aki szemtanúja volt az esetnek, de remek lenne még egy tanú, különösen abban az esetben, ha Lucy mégiscsak visszatáncolna az írásba foglalt vallomásától.

- Hát, ott van az a Debbie nevű lány, aki Brandon mellett dolgozik a postán. Alice azt mondja, hogy ő is látott mindent, a kérdés csak az, hova húz a szíve.

- Kezébe nyomunk egy idézést, aztán megtudjuk.

- És persze ott van Amethyst támadásának áldozata.

- A legnagyobb megoldatlan rejtélyünk - bólintott Corrigan. - Ez a nő olyan, mint egy szellem. Van róla fényképünk, rendelkezésünkre áll szemtanúk beszámolója, tények és vele kapcsolatos információk, de ami az ügyben való szerepét illeti, nem több, mint egy délibáb.

- Akkor hajts rá az Amber-ügyre! Kérj egy meghallgatást! Az ASzJE-nek legalább tucatnyi eszköz áll a rendelkezésére. Ha más haszna nem is lesz ennek, de időt nyerünk vele. Nem tudhatod, mikor kerül elő valami hatalmas dolog.

Corrigan megragadta ez a gondolat.

- Amber, oda kell ültetnünk téged az emelvényre!

Claire Johanson, néhány perccel azután, hogy Jefferson befejezte a Wayne Corriganal folytatott beszélgetést, felhívta dr. Mandanhit.

- Doktor, az ön jelentése nagyon gyenge.

Dr. Mandanhi meghökkent, és egy kicsit ingerült lett.

- Melyik jelentésről beszél? Az elsőről, a másodikról vagy az elsőnek a második verziójáról?

Claire grimaszt vágott. Megtehetette, mert dr. Mandanhi nem láthatta őt a telefonon keresztül.

- A második jelentés első változatáról, arról, amelyik megállapítja, hogy Amber mentális állapota annyira törékeny, hogy nem lehet őt kihallgatni vagy tanúskodásra kényszeríteni.

- És mit ért azon, hogy a jelentés túl gyenge?

- Nem eléggé meggyőző. A védelem nagyon egyszerűen félre tudná söpörni az érveit. Corrigan kihallgatást akar kérni annak eldöntésére, rá lehet-e kényszeríteni Ambert a tanúskodásra, vagy sem. Valami erőteljesebb érvelést kell a bíróságon előterjesztenünk.

Mandanhi egy pillanatra elhallgatott. Nagyon szerencsétlennek érezte magát.

- Miss Johanson, ezt egyszer már lejátszottuk. Az első jelentésemet sem tartotta eléggé erőteljesnek!

- Ilyen az élet...

- Miss Johanson, amikor belevont engem ebbe az ügybe, a lehető legőszintébb, legobjektívabb véleményemet mondtam el Amber állapotáról. Egyetértettem önnel és az édesanyjával, hogy a gyermeket sérülés érte. Miért nem elégszik meg ezzel?

Claire kettős nyomás alatt érezte magát: először is felülről, most pedig a doktor részéről, alulról.

- Azért, dr. Mandanhi, mert a tárgyalóteremben felhozott érveknek erőteljeseknek kell lenniük, lehangolóan erőteljeseknek, hogy meggyőzőek legyenek. Az ön által írt első verzió túl... túl...

- Túl tényszerű? - ajánlott egy kifejezést Mandanhi. - Azt akarja, hogy találjak ki további traumákat csak azért, hogy maga megnyerje a pert?

- Semmit sem kell kitalálnia, doktor. Nagyítsa fel, tegye energikusabbá a véleményét!

- Úgy érzem, hogy az első jelentésemben ezt már megtettem. Azt adtam a maga kezébe, amit akart, és azt hiszem, túlmentem a tények határain. Most azt akarja, hogy megint ezt tegyem?

Claire tétozott. Majd kibökte:

- Azokat a tényeket, amelyekről a második jelentésében beszámol, fel lehet nagyítani. Tegye ezeket ellenállhatatlanabbakká, meggyőzőbbekké! Nem lesz nehéz kimutatni, hogy okozhat maradandó pszichés sérülést az a stresszhatás, amely Ambert érte.

- Azt kéri tőlem, hogy hazudjak?

Azt kérem öntől, hogy használja ki a tényeket, fogja pártját Ambernek, és védje őt. A kislánynak nem szabad tanúskodnia!

* * *

Samuel W. Lynch professzor beleegyezett a beszélgetésbe, és Sally este hatra el is ment az irodájába. Szokatlan időpont a látogatásra, de a férfi azt mondta, hogy általában úgymint irodájában tartózkodik akkortájt, és nagyon szívesen fogadja őt.

A professzor új irodát kapott, a Whitcombe Hall első emeletén. Ez jelentette a Bentmore Művelődésügyi Iskola központi épületét. A Whitcombe Hall nemrég épült, acélból, márványból és üvegből készült, és tíz emelet magasan tornyosult az egyetem többi épülete fölé. Méreteivel is világosan jelezte, hogy a Bentmore büszkén tekintett a művelődésügyben betöltött szerepére, és így akarta kimutatni ezt a büszkeséget.

A 210. szoba nem egyszerűen szoba volt. Az emelet egész északi részét elfoglalta, és egy impozáns kétszárnyú ajtóval ellátott üvegfal osztotta két részre. A titkárnő is dolgozott ebben a késői időpontban, és az üvegfalon keresztül mindenkit meglátott, aki bejött a hallba. Abban a pillanatban észrevette Sallyt, mihelyt kilépett a liftből, de nem bámulta meg. Ez jólesett neki.

Sally átment az ajtón, és már messziről megszólította a titkárnőt:

- April Freeman vagyok. Lynch professzorhoz jöttem.

A nő elmosolyodott és bólintott.

- Ön az a hölgy a Registertől?

- Én vagyok.

- Rendben van. - Felemelte a telefont, és lenyomta a gombot. - Megérkezett a hölgy a Registertől. - Sallyre nézett. - A professzor úr azonnal itt lesz. Kérem, foglaljon helyet!

Sally megállt a kanapé mellett, de nem ült le. Kényelmetlenül érezte volna magát ülve, és heves vágyat érzett arra, hogy elszaladjon. Az a füllentés, hogy ő az egyetemi újság munkatársa, eddig megtette a magáét, de ha valakinek eszébe jutna felhívni a Bentmore Register irodáját, hogy utánanézzon a dolognak, hamar lelepleződne. Ezenkívül már ült ott egy férfi, és egyszer észrevette, hogy őt nézi, bár úgy tett, mintha egy folyóiratot olvasna. Lehet, hogy valóban olvasott, de az is lehet, hogy nem. Egyáltalán, mit keres itt este hatkor? Olyan érzelmi állapotban volt, hogy mindenkit potenciális gyilkosnak látott azon a helyen.

Szíve hevesen vert, és ha keze még jobban elkezd remegni, akkor az már látszani fog. Néhány mély lélegzetet vett, hogy erőt vegyen magán.

- Miss Freeman?

Ez a hang! Tizenkét év eltelte után még mindig emlékezett rá. Megfordult.

Ott állt vele szemben Samuel W. Lynch professzor. Ó! A keze annyira remegett, hogy azt már biztosan látni lehetett! Megfeszítette a testét, hogy állva tudjon maradni, mosolyt erőltetett az arcára, és kezét nyújtott.

- Jó estét, professzor úr!

A professzor megszorította a kezét.

- Örülök, hogy eljött! Erre parancsoljon!

Megfordult, Sally pedig követte őt az irodájába.

Ez nem igazság! Nem tizenkét évvel később volt! Tizenkét évvel azelőtt volt a most! A férfi semmit sem változott. Ugyanaz az előkelő, kissé kövér, ősz hajú úriember volt, ugyanaz a jó kiállítású pedagógus, akit annyira csodált. Bárhol felismerte volna.

Vajon ő is ismerős lehet a férfi számára? Tanulók százaival találkozhatott már élete során, mióta ő utoljára itt járt, már bizonyára nem emlékszik rá.

A férfi bevezette Sallyt az irodájába, és felkínált neki egy kényelmes, párnázott széket. A lány rögtön leült, és azon kapta magát, hogy nézelődik. A könyvespolcokkal borított falak olyan magasra törtek, hogy úgy érezte magát, mintha egy mély gödörben üldögélne. A szobában halotti csönd honolt, mint egy kriptában.

Lynch leült íróasztala mögé, és egy kicsit elengedte magát: Sally arcát tanulmányozta, kezét pedig összekulcsolta a mellén.

Sally viszonzta pillantását, és megpróbált mosolyogni. Kezdte érzékelni a csöndet. Ez így nem jó. Valakinek most már mondania kellene valamit.

- Szóval ön a Register munkatársa? - kérdezte a férfi, még mindig kényelmesen hátradőlve a székén.

- Igen, csak a közelmúltban kezdtem ott dolgozni.

- És mi a fő érdeklődési területe?

- Hm... közgazdaságtan.

- Nem is rossz - mosolyodott el a férfi. - Mi a véleménye Parker professzorról?

Ez egy teszt lenne? Ki az a Parker professzor? Férfi vagy nő? És egyáltalán él még ez a Parker?

- Ó... - keresgélte Sally a szavakat. - Még összetévesztem egymással a professzorokat. Csak mostanában kerültem ide...

- Nem számít - nevetett a férfi. - Majd megismeri őket, és biztos, hogy ők is megismerik magát. Majd meglátja, hogy milyen barátságos hely ez az egyetem. Ez egy nagy család. Egyébként honnan jött?

Sally egy akcentust erőltetett magára.

- Ó, hm, Knoxville-ből, Tennessee-ből.

Elővette a jegyzetfüzetét, csak hogy csináljon valamit, hogy valamivel kitöltse a kínos csendet. Elméje hirtelen kiürült, mintha egy sötét felhő szállt volna rá. Az egyik pillanatban még tudta, mit akart mondani, a következő pillanatban pedig úgy érezte, mintha agyának az a része elhalt volna.

Lynch professzor pedig csak ült, és nem szólt egy szót sem. A csend mély vízként töltötte be a szobát. A meleg, fülledt levegő nyomasztóan hatott.

- Hm... szerettem volna feltenni néhány kérdést... - kezdte Sally, miközben a jegyzetfüzetét kezdte lapozgatni. Hol is vannak azok a kérdések? Néhányat leírt, de... - A kérdéseket keresem, valahova ide írtam.

- Kérem, ne izguljon! - bátorította Lynch. - Nem fogom önt megharapni!

Sally felnevetett. Tehát észrevette!

- Köszönöm! Még egy kicsit kezdőnek érzem magam ezen a területen. - Végre megtalálta a kérdéseket. - Ó! Itt van! Arra gondoltam, érdekes lenne nyomon követni a Bentmore sikerének történetét, és szeretnék írni egy cikket Owen Bennetről.

A férfi elmosolyodott.

- Ahhh... Az egy érdekes történet lenne. Owen Bennett elbűvölő férfi.

- Úgy tudom, sok évvel ezelőtt itt tanított.

- Ó, igen! De megengedi, hogy egy percre egyedül hagyjam?

- Persze.

A férfi felállt, és kisértette a szobából, magára hagyva őt ennek a sötét, nyomasztó veremnek a mélyén.

Megint ráborult a csend, súlyosabban, mint valaha. Nehezen lélegzett, mintha mellkasa összeroppanni készülne, mintha a levegő túl sűrű lenne a lélegzéshez. Valószínűleg képzelődik. Ez csak a stressznek, az idegfeszültségnek a következménye. Lehunyta a szemét, majd újra kinyitotta. A szoba még mindig sötétnek látszott. Talán még sötétebbnek.

A magasan föléje emelkedő falak, amelyek könyvek százait tartották a polcokon, mintha egyre jobban és jobban a szoba közepe felé hajoltak volna. Kész csoda, hogy nem csúszik le a polcokról az összes könyv - amelyek közül néhány igen nagyméretű -, és nem zuhan rá. Ugyanakkor a mennyezet, akármilyen magasan is volt, mintha egyre emelkedett volna, amitől ez a verem, ez a gödör, ez a csapda, egyre mélyült.

Sally lehunyta a szemét. Nem akarta elhinni, hogy régi kíznői megint ott ólálkodnak körülötte. Nem tudta elfogadni, hogy csapdába esett ebben a gödörben, hogy ott vannak vele, hogy nincs menekülés, hogy tehetetlen, és nincs más választása, mint arra várni, hogy mikor csattan végre össze láthatatlan állkapcsuk.

De hiába próbálkozott, nem tudta lerázni magáról ezt a... ezt a jelenlétet. Nem, nem a falak és a könyvek kezdenek körülötte összezáródni. Ezek az illúziók csak ebből a mindent elnyelő, belső rémületből származnak. Valami más szivárog be lassan a szobába, kamaszkori rémálmainak egy szereplője - az a kitartó, könyörtelen, lassan közeledő rémületes dolog, az a kísértet, az a szörnyeteg, az a láthatatlan, telhetetlen, legyőzhetetlen ellenség, amely elől soha nem volt képes elmenekülni. Itt van valahol, ott bujkál a könyvek mögött, ott tekereg közöttük, miközben őt bámulja, figyel, amint egyre jobban összehúzza magát székében, látja őt remegni és verejtékezni.

Tenyere nedves foltot hagyott a szék karfáján. Borzongott.

Ki kell jutnia innen! Hibát követett el, szépen belesétált egy halálos csapdába. Ez a szoba egy eleven gonoszság, és össze akarja zúzni őt.

Most meglátta! Torkából kitört egy kiáltás, még mielőtt megakadályozhatta volna. Az asztal mögött, közvetlenül vele szemben, egy egész sor dühös, arany színű szem bámult rá a könyvespolcra. Becsukta a szemét. Mikor már valamivel jobban érezte magát, megint kinyitotta.

Még mindig ott sorakoztak, meg sem mozdultak. De... nem. Ezek nem szemek! Lassan kifújta a levegőt, és hatalmas erőfeszítéssel próbált úrrá lenni érzelmein és gondolatain. Tudatosan odanézett, és szinte kihívóan rájuk bámult.

Négy aranszimbólumot látott négy díszes kötésű könyv gerincén. Mintha még mindig őt bámulták volna. Megpróbálta lefojtani fantáziáját. Tárgyilagossá kell lennie.

Előrehajolt. Arcok voltak. Kísérteties, háromszögletű arcok, őt nézték, őrá vicsorogtak. Kis sárkányok. Mély, üres szemek, mintha csak szemgödrök lettek volna. Csupasz fogak. Magas, ragyogó homlokok.

Szíve hevesen verni kezdett. Tátva maradt a szája, és meredten bámult. Zsibbadt ujjával ügyetlenül előhúzta a blúza alól a nyakában függő láncot. A két gyűrű kibújt rejtékhelyéről, Sally maga elé tartotta mindkettőt, azokra nézett, majd a négy könyvön lévő ábrákra.

Ugyanazok a szimbólumok!

Amikor Lynch visszatért irodájába, vendégét magába roskadva, sápadtan találta.

- Jól érzi magát? - kérdezte.

Sally erőtlően elmosolyodott.

- Őszintén szólva, azt hiszem, egy kis influenzával vagy valami ilyesmivel küszködöm.

- Ó, igazán sajnálom. Akkor próbáljuk meg befejezni ezt az interjút, amilyen gyorsan csak lehet.

Sallynek semmi kedve nem volt a folytatáshoz, de beleegyezett. Elővette tollát, és felkészült a jegyzetelésre.

Lynch minden további kérdezősködés nélkül beszélni kezdett.

- Amint azt valószínűleg ön is tudja, Owen Bennett jogot tanított itt néhány éven keresztül, és valamennyien jó barátságban álltunk vele. Vállalkozó szellemű és értelmes volt, szerette az új dolgokat...

Owen Bennettnek ez az erőteljes méltatása eltartott néhány percig. Sally mindent leírt, amilyen pontosan csak tudott, miközben kétségbeesetten szeretett volna találni valami ürügyet, hogy félbeszakíthassa: köszönöm, Lynch professzor - aztán ki innen, de gyorsan.

Lynch professzor a székében ült, kissé elfordult Sallytől, a polcokon álló könyveket nézte, és folyamatosan beszélt. Ujjait kiegyenesítette, és két kezét ujjbegyeinél egymáshoz ütögette. Szinte szünetet sem tartva, de hangjában egy furcsa, baljóslatú változással Sally felé fordította a székét, és így folytatta:

- Abban a bizonyos évben történt, hogy Owen, miután megszervezte a Jogi Tanácsadó Testületet, és alkalmas személyekre bízta annak vezetését, egy újabb, még inkább úttörő jellegű vállalkozásba fogott, hogy új távlatokat tárjon a tanácsadó testület elé: létrehozta az Omega Művelődésügyi Tanulmányi Központot a massachusettsi Fairwoodban.

Sally ezt is leírta. Észrevette, hogy a professzor elhallgat, hogy legyen rá elég ideje.

- Ez némelyeknek meglepetést jelentett. Ezt kérdezték: „Ugyan miért érdekel téged az a tábor?” Egy olyan szellemi kaliberű férfi számára mint Owen, egy homályos, metafizikai intézmény tanácsadó testületének tagsága lealacsonyítónak tűnt. De ők nem ismerték Owent annyira, mint a hozzá legközelebb álló barátai. Azok, akik jól ismerték Owent, tudták, hogy ő a hatalmi politika mestere. Ő megértette, hogy a hatalom lehet egy árucikk, amit el lehet adni mások jóindulatáért és még több hatalomért cserébe, fel lehet használni megvesztegetésre, oda lehet csúsztatni a megfelelő embereknek bizonyos célok elérése érdekében, sőt ezáltal irányítani lehet alárendeltjeink vagy szakmai ellenségeink akaratát és céljait. Akkorra már befogadták őt a törvényhozóknak, a bíróknak, a végrehajtó hatalom képviselőinek és a politikusoknak a társaságába - ezek azok a megfelelő emberek, akik mindent el tudnak intézni azoknak, akik rendelkeznek elegendő befolyással, amit cserébe fel tudnak ajánlani. Owen rendelkezett tekintéllyel, de ennek a pozíciónak az elfoglalása még nagyobb befolyást biztosított a számára.

Az Omega Központ, mint ön is tudja, társadalmunk átformálásának előmozdítását szolgálja. Magától értetődik, hogy Owennek is ez a célja. Ha meg tudjuk változtatni az emberek gondolkodását, akkor megváltoztatjuk az embereket is. Alakítsuk át a társadalom gondolkodását,

és ezzel átalakítjuk a társadalmat. Az Omega Központ célkitűzése a társadalom gondolkodásának megváltoztatása, és ezáltal a társadalom megváltoztatása, kezdve annak legsérülékenyebb és legformálhatóbb elemével: a gyerekekkel.

Ez volt az, Miss Freeman, ami úgy vonzotta Owent, mint a virág a méheket. Ha egy olyan intézmény, mint az Omega Központ, valóban szerepet játszhat annak befolyásolásában, hogy mivé válik majd társadalmunk, akkor ez rendkívül előnyös lesz azok számára, akik az Omega Központot irányítják. Owen Bennett lett az egyik irányító, az irányítók irányítója. Így rendelkezett valami olyasmivel, amire másoknak szükségük lehet. - Lynch fordított egyet székén, és így egyenesen szembenézett Sallyvel. - De ön természetesen mindezt tudja. Ez az életben maradás legegyszerűbb alapelve ezen a világon: ha előre akar jutni, legyenek barátai a megfelelő helyeken. - Szeme összeszűkült, és arcát lassan elárasztotta egy meglehetősen rosszindulatának tűnő vigyor. - Például, emlékszem, hogy volt egy hallgatóm néhány évvel ezelőtt, egy rendkívül okos, fiatal hölgy, aki eltöltött néhány nyarat az Omega Központban, mielőtt elkezdte volna tanulmányait itt, a Bentmore Egyetemen. Nagyon jó ajánlásokat hozott magával az Omega Központból, és mi boldogan szenteltünk neki különleges figyelmet. Itt maradt egészen addig, amíg meg nem szerezte az oktatás mester fokozatát, utána pedig, ha esetleg nem tudná, az Omega Központba szeretett volna visszatérni, hogy részese legyen annak az álomnak. Szerencséjére nagyon jó barátság fűzte Owen Bennethez, aki akkor már tagja volt az Omega tanácsadó testületének, és ő azonnal biztosított neki egy pozíciót az Omega Központban. - Felnevetett, és rákönyökölt az asztalra. - Látja, pontosan úgy van, ahogyan én is tanítottam a diákjaimnak: nagyon hasznos, ha rendelkezünk befolyásos barátokkal, különösen akkor, ha meg akarunk változtatni egy társadalmat annak akarata ellenére.

Sally elmosolyodott, és leírt néhány megjegyzést. A férfi egyre csak bámulta őt. Sally befejezte az írást. Nagyon megelégtelte már ezt a helyzetet. Minden vágya az volt, hogy kijusson innen.

- Nagyon köszönöm a felvilágosítást. Otthon majd rendezem ezt az anyagot. Felhívhatnám önt máskor is?

- Ó, csak még egy dolgot hadd mondjak! - erősködött a férfi, és kezével jelezte, hogy maradjon ülve. - Mint mondtam, nagyon fontos, hogy legyenek barátaink a megfelelő helyeken, és hogy a hatalom minden bizonnyal egy eszköz. De arról sem szabad megfeledkeznünk, hogy soha ne engedjük magunkhoz túl közel a barátainkat, mert minden fegyvert, minden eszközt, amit felhasználhatunk arra, hogy hatalmat szerezzünk mások fölött, arra is fel lehet használni, hogy mások szerezzenek hatalmat fölöttünk, ha nem vagyunk kellően óvatosak. Ismerek egy férfit, egy szakképzett, ígéretes fiatal ügyvédet, aki megengedte egyik megkérdőjelezhető háttérű barátnőjének, hogy a kelleténél egy kicsivel jobban ismerje őt, és ez a nő később megpróbálta felhasználni ellene, amit megtudott róla. Ez egy nagyon kényes helyzetet hozott létre! Tud követni?

Sally a szék szélén ült, készen arra, hogy felálljon és kimenjen.

- Nos, igen, szerintem ez zsaroláshoz hasonlít.

A férfi arca felragyogott a pontos válasz hallatán.

- Igen, pontosan! Amikor hatalmat szerzünk mások fölött, soha nem zárjuk ki a zsarolás lehetőségét, mint annak eszközét, hogy megszerezzük, amit akarunk, illetve hogy megvédjük magunkat! - Váratlanul zsebébe nyúlt, és elővett egy kis ékszerdobozt. - Ezért mentem ki az előbb az irodából. Tudtam, hogy ez érdekelni fogja magát.

Kinyitotta, és megmutatta tartalmát.

Egy aranygyűrű volt. Ugyanaz a sárkányfej. Lynch professzor hangja csendes és sötét lett:

- Ez a fiatal ügyvéd felbérelte a barátnőjét, hogy öljön meg valakit. Igen, felbérelte, hogy öljön meg valakit, és egy hatalmas összeget fizetett neki ezért. De ez a nő körmönfont és ügyes volt. Ellopta a férfinak egy nagyon személyes tárgyát, az ő szent gyűrűjét, tudva, hogy így szükség esetén bármikor be tudja bizonyítani, hogy ők szövetségben álltak egymással. Amikor megpróbálta végrehajtani szörnyű tettet, az ujján viselte a gyűrűt, és okunk van azt gondolni, hogy a pénzt is magával vitte. Így könnyen igazolni tudta volna kapcsolatát azzal, aki felbérelte őt, ha esetleg balul ütnek ki a dolgok. A gyűrű pontosan úgy nézett ki, mint ez, és a pénzzel együtt tökéletes eszköz annak a férfinak a zsarolására és a manipulálására.

Egy pillanatig ott tartotta előtte a gyűrűt, majd félretette minden szívélyességét:

- Magánál van a gyűrű, ugye?

Sally felállt, de alig tudott talpon maradni. Úgy érezte, hogy rögtön elájul, szédelgett a rémüllettől. Nem tudott megszólalni. Egy szó se jutott az eszébe, majd minden erejét összeszedve kipróbálta magából:

- Én... Köszönöm, uram - suttozta, és rátört a hányinger. - Most mennem kell.

Odarohant az ajtóhoz, és felrántotta.

Az a férfi! Már nem olvasta azt a folyóiratot - ott állt az ajtóban, és elzárta a menekülés útját!

Lynch hidegen megszólalt:

- Ez Mr. Khull, egy rendkívül ambiciózus ember, aki most a mi alkalmazásunkban áll. Valószínűnek tartottuk, hogy legközelebb itt fog felbukkanni, ezért felkértük Mr. Khullt, legyen kéznél arra az esetre, ha maga tényleg megjelenne itt. Üljön le, hogy befejezhessük ezt az interjút... Sally Beth Roe!

Khull a lány felé hajolt. Sally addig hátrált, míg végül nekiütközött a székeknek, majd belehuppant.

Lynch leült, és egy darabig csak bámult rá.

- Hallott valamit Jonasról mostanában? - kérdezte végül.

Sally csak most nézett rá először, mióta visszaült a székre. Nem látta értelmét, hogy továbbra is akcentussal beszéljen. Tennessee-i kiejtése eltűnt.

- Elhagyott engem. Soha nem jelentkezett, mióta bebörtönöztek.

Lynch elmosolyodott.

- Szerintem úgy érezte, vannak emberek, akik jobban megérdemlik, hogy együttműködjön velük, mint egy gonosz, nyomorult kis gyermekgyilkos.

Sally a szegény és a vereség érzésével nézett rá. Nem tudta, hogyan védekezhethetne.

- A maga története egyszerűen szánalmas - sajnálkozott Lynch. - Olyan nagy reményeket fűztem magához. Én képeztem magát, én magam csiszoltam a tudását, én tettem magát azzá, amivé lett - bocsánat -, ami volt. Maga egy született vezető volt, Sally. Számítottunk magára. Owen számított magára. Olyan csodálatos tehetségnek tartottuk, olyan hihetetlen szellemi kapcsolatokkal rendelkezett! - Szünetet tartott, hogy szemügyre vegye a teljesen összetört lányt. - Ó, de hogy elesett! Mekkora bukott!

Sallynek talán a gyűlölet adott elég erőt ahhoz, hogy meg tudjon szólalni:

- Azt hiszem, nem buktam elég nagyot. Feltételezem, hogy az a nő, akiről beszélt, aki ellopta annak a férfinak a gyűrűjét, azonos azzal, aki engem akart megölni.

A férfi egyáltalán nem zavartatta magát ettől a kérdéstől.

- Így hallottam. De ez visszavisz minket az eredeti kérdésemhez: mit csinált azzal a gyűrűvel, amit lehúzott támadójának az ujjáról?

Sallynek nem jutott az eszébe semmi elfogadható hazugság, inkább nem mondott semmit.

Lynch válaszul bólintott.

- Hát persze. Nem fogja az orromra kötni. Mint ezt már megbeszéltük, biztosítéknak vette magához, azért, hogy... - Nem tudta megállni nevetés nélkül. - Azért, hogy legyen egy eszköz a kezében! Ó, Sally, a maga tanáraként hibásnak érzem magam! - Kinyújtotta a kezét, hogy felemelje a kis ékszerdobozt, és a gyűrűt kezdte nézegetni. - Nagyon helyes! Nem kell elárulnia. Most, hogy maga a kezünkben van, a gyűrűnek már nincs jelentősége. De mondja csak... - Ránézett, és úgy nevetett, mintha egy tréfás jelenetet látott volna a tévében. - Miért akar segíteni annak a szerencsétlen kis Bacon's Corner-i tanárnak? Mi előnye származhat ebből? - Megkerülte az asztalt, és megállt fölötte, amitől Sally még kisebbnek érezte magát. - Talán bűntudat gyötri? Ez annyira nem vall magára, Sally. - Hangja elmélyült, és minden szava úgy vágott, mint a kés. - Mióta jelent magának bármit is a bűntudat, magának, egy gyilkos lánynak, akit megfosztottak a lelkiismeretétől? Ami Tom Harrist illeti, nem is találhatott volna egy nála jelentéktlenebb senkit! Ő egy darab szemét, mint maga! És mit ajánlhat fel az egyik szemét a másik szemétnek? Ki hinné el magának egy szavát is? Ki szánna rá magára akár egy napot is? - Felnevetett, mint aki valóban mulat valamin. - De én megértem, hogy belehabarodott abba az emberbe! Maguk ketten egy tökéletes párt alkotnak: egy gyermekgyilkos és egy gyermekbarát!

Ez az ember el akarja őt pusztítani a szavaival! Gyengesége és az átélt gyötrelmek ellenére is bosszankodott.

- És most mi lesz? - kérdezte Sally.

Lynch visszament a székéhez és leült. Megváratta őt a válasszal.

- Először is adnék egy tanácsot, amit valószínűleg figyelmen kívül fog hagyni, de talán mégsem. Nyomatékosan javaslom, hogy hagyja abba ezt a virtuskodást, bármi legyen is ezzel a célja! Keressen egy másik kis farmot egy másik ismeretlen kisváros mellett, és tűnjön el - örökre!

Lynch nagyon nyugodtnak látszott. Eltelt egy pillanat, és nem történt semmi. Egyetlen további szó sem hangzott el.

Sally ránézett, majd a sötét tekintetű Khullra, azután megint Lynchre. Túl gyengének ítélte magát ahhoz, hogy felálljon. Tehetetlennek, függetlenül attól milyen választ kap kérdésére.

- Meg akarnak ölni?

A férfi elmosolyodott.

- Maga egy rémült kis hajléktalan! Azt hiszem, nem is ártana magának, ha ez lenne a célunk, mert arra ösztönöznék, hogy komolyan gondolja át, hogy mik az esélyei. Csak két lehetőség közül választhat: az egyik az, hogy talál valahol egy mély-mély lyukat, és eltűnik benne. Soha többé ne mutassa meg nekünk az arcát ebben az életben! Ellenkező esetben befejezettek tekintheti az életét. Lehet, hogy ma, lehet, hogy holnap, de minden bizonnyal meghal.

Fejével intett Khullnak, aki ellépett az ajtótól. Majd újból Sallyre nézett, és jelezte neki, hogy távozhat.

Sally táskája után nyúlt, és felemelte. Hatalmas erőfeszítéssel felállt, valahonnan lett ereje az első lépéshez, aztán a másodikhoz is, és sikerült eljutnia az ajtóig.

- Sally! - szólt utána Lynch.

Nem akart megállni, de Khull rákényszerítette.

- Soha ne vádolja Jonast a történetekért! Maga tette, Sally. Maga a hibás!

- Tudom, uram - válaszolta.

- Tűnjön el, Sally! Tűnjön el!

Kilépett az ajtón, és hirtelen új erőre kapott. Meggyorsította lépteit, és a hallon keresztül odament a nagy üvegajtóhoz.

Amikor azon is túljutott, rohanni kezdett. Könnyek törtek elő a szeméből. Most, hogy visszatért az ereje, felfogta, mennyire rémült volt. Képtelen lett volna a liftre várni. A lépcsőn szaladt le.

* * *

Tal adott egy kis elfoglaltságot néhány különleges harcosának egy távoli tejgazdaságban. Fel kellett kavarniuk a dolgok menetét egy otthonban, a Bentmore Egyetem közelében.

Marv és Claudia Simpson éppen megérkezett a leányához és vejéhez, hogy egy rövid ideig élvezhessék egymás társaságát, amikor megszólalt a telefon.

- Apa, Mack keres a tejgazdaságból - mondta a leánya, Jessica.

Marv mogorva arccal markolta meg a telefont.

- Mondjad, Mack, ne kímélj!

- Marv - kezdte Mack -, jó lenne, ha visszajönnél! Lizzy borjadzani készül!

- Most? Egy héttel korábban?

- Ezenkívül a fejőgép is bedöglött. Fogalmam sincs, mi baja lehet.

Marv egy grimaszt vágott.

- Óriási!

- Rádásul az az ostoba traktor sehogy sem hajlandó beindulni!

- A nyavalyás! Ki akartam menni Eddel a focimeccsre ma este.

- Hát, a tied a tejgazdaság. Csinálj, amit akarsz!

- Persze, mintha lenne választási lehetőségem! - Claudiára pillantott, aki csak szomorúan, lemondóan megrázta a fejét. - Oké, azonnal indulunk, de legfeljebb reggelre érünk oda.

- Rendben, megpróbálom tartani a frontot, amíg hazaérsz. Sajnálom, hogy megzavartam a látogatást.

- Semmi baj.

Marv letette a telefont, miközben azt kérdezte magától, miért enged meg Isten ilyen dolgokat ennyire alkalmatlan időpontban. Mota ott állt a szobában, hogy ügyeljen az eseményekre. Gyerünk, Marv, siess!

Khull egy kicsit megpihent ugyanabban a székből, amelyben Sally ült korábban, és a Lynch professzor által folytatott távolsági beszélgetést hallgatta.

- Mr. Goring, csalódott vagyok. Távolról sem az a félelmetes ellenség, mint a levelei alapján hittük. Egy kis szellő is a földhöz vágná őt. - Egy pillanatig hallgatott, majd továbbított egy kérdést Khullnak: - Hány embert állított rá?

Khull azonnal válaszolt:

- Öten vannak az épület körül, és még öten a campus sétányain.

Lynch a választ is továbbította, majd folytatta:

- Annyi elég lesz. Mire vége a napnak, befejeződik a Sally Roe-legenda. Igen. Azonnal értesítem önt, mihelyt valamit megtudok. Ó, és vissza akarja kapni a gyűrűt? - Nevetett. - Azt hiszem, bármikor lehúzhatom a vécén. Akkor aztán a gyűrű is ott lesz, ahol Bardine! - Hosszan nevetett a saját szellemességén, és úgy tűnt, hogy a tréfa Goringnak is tetszett.

Khull csak feleannyi ideig nevetett, majd hirtelen elkomolyodott. Lynch búcsúzkodni kezdett:

- Rendben van. Örülök, hogy a szolgálatára lehettem. Igen. Adja át mindenkinek az üdvözlétemet Summitban. Igen, a konferencián valamennyien találkozunk. Minden rendben. Vizontlátásra. - Letette a telefont és hátradőlt. - Micsoda piszkos munka! - Khullra nézett. - Persze gondolom, ezt maguk, sátánisták, természetesnek veszik.

- Szívünkben valamennyien gyilkosok vagyunk, Lynch professzor.

- Hát, remélem gyorsan elintézik, és megkímél engem a részletektől!

- Súlyos hibát követett el, hogy elengedte.

- Ne legyen ostoba! Nem akartam, hogy itt történjen meg a közelben. Nem engedhetek ebben az irodában senkit abba a gyanúba keveredni, hogy bármi köze lenne a dologhoz.

- Lehet, hogy gyengének és tehetetlennek tartja őt, mégis elég ügyes volt ahhoz, hogy elvigyen innen valamit.

Lynch Khullra nézett, majd annak pillantása nyomán az asztala mögötti könyvespolc felé fordult.

Khull kimondta azt, amit Lynch is észrevett.

- Úgy tűnik, hogy magával vitte az ön névsorait.

A vicsorgó sárkányok furcsa szimbólumát viselő négy kötet eltűnt lesújtó úrt hagyva maga után.

- Pusztító! - kiáltott fel Tal, mire minden harcos odanézett. Igen, valóban az egyetem udvara fölött lebegett, mint egy hatalmas, fekete karvaly. - Most ő maga akarja elkapni!

Guilo kardjával egy óriási, fekete alakra mutatott, amely felemelkedett az igazgatási épületről.

- Romlás! Lassú ugyan, de nagyon jól lát!

- Kössétek le a figyelmét, és tartsátok távol a mi ügyünktől! - rendelkezett Tal, majd még néhány utasítást kiadott, miközben a harcosok a szélrőzsa minden irányában szétszéledtek az égen. - Scion, állíts csapdákat! Chimon, maradj Sally mellett! Signa, segíts annak a férfinak! Nathan, Armoth, zárjátok le a buszmegállót! Cree és Si, állítsatok fel Sally körül pajzsokat!

* * *

Lynch megragadta Khull karját. Kétségbeesettnek látszott.

- Khull, mindent kövessenek el, hogy elkapják! Mindenképpen el kell őt kapni!

Khull Lynchre nézett, majd a könyvespolcon látható foghíjra, és gonoszul elmosolyodott.

- Maga igencsak be van gyulladva.

* * *

Pusztító észrevette, hogy egy pici, rémült alak rohan ki a Whitcombe Hall épületéből.

- Hm. Vajon most milyen erős vagy Tal kapitány? Meg fogod nekünk mutatni. - Majd odakiáltott a saját kapitányainak: - Kapjátok el!

* * *

- Ott van! - kiáltotta az egyik orgyilkos a társának.

Észrevette Sallyt, amint kirohant a Whitcombe Hallból, és dél felé fordult a legközelebbi buszmegálló irányába. Besötétedett már. Bevihetik őt bármelyik kertbe, kis utcába vagy ligetbe, és azonnal végezhetnek vele.

Hatalmas termetű, izmos férfiak voltak, tele tetoválásokkal. Egyiküknek mély forradás futott végig a bal arcán, és mindketten gyűrűt viseltek valamelyik fülükben. Fekete bőrkabátjuk alatt a rituális halál félelmetes ezüstoneszközeit vitték magukkal.

A másik férfi szájához emelt egy rádiót, és beszélni kezdett:

- A nő...

Éppen azt akarta mondani, hogy merre megy Sally, de ő hirtelen eltűnt. Mindketten kiugrottak rejtékhelyükről, és megálltak a gyalogút közepén. Sally Roe-t elnyelte a föld.

Cree és Si kiterjesztett szárnyakkal ott álltak közvetlenül előttük. Mögöttük Sally tovább szaladt dél felé.

Egy üvöltés az égből! A két harcos egy pillantást vetett dél felé. Sally futva tett meg néhány lépést, majd eltűnt a tekintetük elől. Fölöttük négy démoni harcos zuhant lefelé, mint a zsákmányra lecsapó sólyom. Cree és Si kilőtt nyílként felemelkedett, egyikük erre, másikuk arra, és egy-egy felvillanó fényként eltűntek a sétány két oldala mentén álló épületek között. A démonok a nyomukba eredtek.

- A nő! - üvöltötte Pusztító a magasból. - Kapjátok el a nőt!

A démonok cikázni kezdtek a két férfi körül, belerúgtak a hátukba és vörös kardjukból áradt a tűz. Gyerünk! Erre! Elmosódott árnyékot vetettek a campusra, a falakra, az ablakokra és a sétányokra, fekete szárnyuk sivító hangot keltett.

A két orgyilkos utánuk rohant.

* * *

- Délnek tart! - ordította a férfi a rádiójába.

Romlás az egyetem fölé emelkedett, mint egy lusta hőlégballon, és figyelte a szeme elé táruló hihetetlen jelenetet. Észrevette Sallyt és rámutatott.

- Ott van! Ott! Nem látjátok?

Valahonnan egy fénycsóva vetődött rá, és akkora ütést mért a fejére valaki, hogy hátrabukfencezett tőle, egyre csak pörgött, mint egy magatehetetlen strandlabda, és közben egyfolytában jajgatott és üvöltött.

Guilo tudta, hogy Romlás egy darabig nem jelent most problémát. Gyorsan más elintéznivaló dolgai után nézett.

* * *

Sallynek csak néhány másodpercre volt szüksége, hogy bebújjon a bokrok közé, és újból magához vegye az ott elrejtett vászonszatyrt. Belegyömöszölte utazótáskáját, és továbbfutott.

Befordult egy sarkon a Pszichológiai Könyvtár közelében, és meglátta a buszmegállót, amelyet egy borostyánsárga utcai lámpa világított meg. Tehetlenségében nem tudta, mit tegyen, így oda-vissza szaladgált, végül elindult egy irányba.

A buszmegállót szemmel tartották. Valahogyan tudta, ki az a két férfi.

Szaladj! - kiáltotta Nathan. - A másik irányba!

Armoth csak annyi ideig állt ellene a buszmegállóban strázsáló két démoni őr kardcsapásainak, hogy egy kicsit lekösse a figyelmüket. Nekik nem ő kellett, ők Sallyt akarták.

Két további, átlagos kinézetű férfi örködött az Emlékezés szökőkútja mellett... Egyikük keresztülnézett a függőleges vízsugarakon, és észrevette az északi irányban elhelyezkedő szoborkert felé szaladó nőt.

- Észak felé tart! - szólt bele recsegő hangon rádiójába. - A szoborkert felé!

* * *

Sally nyugat felé futott - nem északnak -, a Fizikai Tudományok Épülete felé. Gyorsan egy fa mögé bújt, hogy elrejtőzzön négy gonosz kinézetű alak elől, akik észak felé rohantak, a szoborkert irányába. Mihelyt elhaladtak mellette, újból nyugat felé fordult.

* * *

- Hova lett? - kérdezte az egyik gyilkos, miközben mindenfelé nézelődött.

A szoborkert tele volt kőből és acélból készült különös szobrokkal, de nem láttak ott egyetlen menekülő nőt sem.

Scion ismét magára öltötte eredeti alakját, szárnyra kapott, és négy fekete denevérrel a nyomában felemelkedett a szoborkertből. Mihelyt megtisztította a tetőket, Si - saját izzó fénysugarát húzva maga után - keresztelte az ő fénylő kondenzcsíkját, és félresodort két démont. Legalább ez a két keselyű el lesz foglalva egy időre.

* * *

Sally átfutott a Fizikai Tudományok Épülete melletti téren, és lerohant egy betonból készült hosszú lépcsősoron, amely egy forgalmas utcára vezetett. Egy taxi közeledett felé. Hevesen integetni kezdett.

- Taxi! Taxi!

Két férfi, aki egyetemi hallgatónak tűnt, észrevette őt, és elindult felé.

A taxisofőr egy pillanatig azt hitte, valaki le akarja őt inteni.

Két démon hatolt át az autó tetején, és belemélyesztették karmaikat a férfi agyába.

Ugyan! Nincs is ott... Egyébként hova is akartam menni?

A taxi elhajtott mellette, sávot váltott, még csak nem is lassított. Sally berohant egy kis sikátorba.

Zsákutcába jutott - csupasz betonfalak vették őt körül. Nem volt menekülés.

A két férfi halkán, gyakorlott mozdulatokkal megözelítette. Ha elég gyorsnak bizonyulnak, végezhetnek vele, mielőtt egyet is sikolthatna. Egyikük egy hosszú sálat tartott a kezében, a másik pedig egy csillogó kést.

A jelen lévő gonosz szellemek, hörögtek, tajtékszottak, és leugráltak a falakról, hogy közelebről nézhessék a folytatást. Sikert!

Mota Marv Simpson kocsijának tetején utazott. Marv lassan hajtott végig a Hannan sugárúton a Bentmore Egyetem déli sarka felé. Amikor egy útkereszteződéshez ért, Mota szárnyaiból tűzijáték robbant ki, és Marv azon vette észre magát, hogy abban a sávban halad, ahonnan kénytelen jobbra kanyarodni, a campus nyugati oldala felé.

- A mindenségit! - mormogta.

- Nem az ellenkező irányba kellett volna mennünk? - kérdezte Claudia.

A férfi nézelődött és próbált sávot váltani, miközben egyre tehetetlenebbnek érezte magát.

- Hogy a csodába lehet innen kijutni?

* * *

Sally addig hátrált, amíg neki nem ütközött a csupasz, sima betonfalnak, amely lezárta az utcát. Vége a menekülésnek! Most jön a harc! Felemelte a vászonszatyrot, hogy védje magát.

Egyetlen nesz sem hallatszott, csak árnyak mozogtak az utcai világítás fényében. A sál az arcába csapódott, a feje a falnak, a szemét eltakarta a sál, nem sokat látott.

Felvillant egy kés!

Chimon elhárította a szúrást.

A kés célt tévesztett, és a vászonszatyorba fúródott.

Az egyik férfi Sallyt nyakon ütötte, aki nekiesett a kést tartó férfinak, és megragadta a karját. A férfi szabaddá tette a pengét, és megint szúrt.

A kés átszakította Sally kabátját, de nem érte a testét. A lány sikoltását letompította a sál.

Egy tüzes penge sebet ejtett Chimon vállán, ő pedig visszakézből eltalált két démont, és azok eltűntek.

Scion átkúszott a csapkodó, vagdalkozó szellemek egy csoportja között, és begurult a késsel hadonászó férfi lábai közé. A férfi hátraesett. A kés kihullott a kezéből, és nagyot csörrent a betonon. Scion azonban egy halálos csapdába gurult bele. Tekergett és pörgött, a legtöbb kardcsapást ki tudta védeni, de az egyik kard mély sebet ejtett a lábán.

Chimon megragadta az egyik üvöltöző, vagdalkozó, nyáladzó démon lábát. Hatalmas lendülettel félresöpörte vele Scion támadóit, majd a feje fölé emelte a kapálódzó testet, és a Sally arcára sálat szorító férfihoz vágta.

A sál lecsúszott a fejről. Sally újra látott. Hirtelen nekilódult, és kitört a két férfi szorításából.

Egyikük megragadta kabátjának ujját.

Signa levetődött az égből, és egy tüzes felkiáltójelet rajzolt a levegőbe. Kardjával átvágta a varrást Sally vállánál, és a kabátujj leszakadt.

Rohant! Életben maradt!

Az egyik férfi a kését kereste. A másik, aki a sálát fogta, hirtelen azt sem tudta, hol van abban a sötétségben.

A három angyal, Chimon, Scion és Signa sántikált a kardvágta sebektől és a horzsolásoktól, de megragadták Sallyt, és kimenekítették abból a zsákutcából.

Pusztító látta mindezt, és a hordái után kiáltott. A szellemek izzó kardokkal és zúgó szárnyakkal, gyilkolásra készen összegyűltek a campus minden sarkából. Pusztítóval az élen egy tömör nyílhegyalakzatban az utca felé közeledtek.

Bacon's Cornerben Lucy - vérre, sebekre, egy balesetre vagy valami szörnyűségre számítva - berohant Amber szobájába.

Azonban semmi ilyesmit nem tapasztalt. A gyermek magánkívül volt, sikoltozott, átkozódott és verte a falat.

- Amber, mi a baj? - kiáltott fel édesanyja megpróbálva megölelni őt.

A kislány úgy viselkedett, mint egy ragadozó, és nem bújta oda édesanyjához. Ujjait karmokként begömbölyöztette, szemét vadul kimeresztette, és jobbra-balra nézett a szobában, mintha különböző eseményeket követett volna figyelemmel.

- Aprítsátok össze! Fogjátok meg, kapjátok el, aprítsátok össze!

Lucy a falhoz hátrált, és szótlanként ott is maradt. Ebben az állapotban lehetetlen volt Amethystet megfékezni. Már többször megpróbálta.

* * *

Pusztító és hordái harci kiáltásokat hallattak, kénes leheletükkel sárga kondenzcsíkokat húztak maguk után, mintha egy fésű fogaival karcolták volna végig az eget.

* * *

Marv Simpson azt kereste, hol lehet végre megfordulni, és egyre tehetetlenebbnek érezte magát. Ekkor pillantotta meg a kis utcából kiszaladó nőt.

- Te jóságos ég! - kiáltotta fel Claudia. - Mi történik itt?

Tal áthatolt az autó tetején, hatalmas alakja elfoglalta az egész hátsó ülést. Állj meg, és vedd fel!

Marv újra meglátta Sallyt, ahogy rohant az utcán.

- Ó! - rémült meg Claudia. - Felénk tart!

- Ez egy örült! El kell tűnnünk innen...

Tal két hatalmas kezével megragadta Marv fejét, és kényszerítette, hogy a nő felé nézzen. Vedd fel!

- Vegyük fel! - sürgette Claudia is.

Marv odahúzott mellé a kocsival.

* * *

Guilo - Nathan, Armoth, Cree és Si társaságában - belehasított az égbe. Felcsattanó mennydörgésként álltak el Pusztító és csatlósai útját. Az angyali harcosok azonban, mintha egy áthatolhatatlan falba ütköztek volna, bukfencezve és pörögve repültek szanaszét. Pusztító és

hordái folytatták útjukat az autó felé. Az öt harcos összeszedte magát. Keringeni kezdtek a démonok háta mögött, és időnként lecsaptak rájuk, mint a sólymok. A gonosz szellemek elhárították támadásaikat, de ezzel értékes időt veszítettek.

* * *

- Elvihetjük valahová? - szólt ki az autóból Marv.

Sally kinyitotta az ajtót, és bemászott a hátsó ülésre.

- Igen! Kérem! Vigyenek el innen!

Négy férfi jelent meg a járdán, közülük kettőnél rádió volt. Látták, ahogy Sally beszáll az autóba, így gyorsan eltűntek ők is.

Marv még mindig nem tudta, hol van.

- Hogy jutok ki innen? - kérdezte utasát.

- A saroknál forduljon balra - irányította Sally -, és menjen át az alagúton!

- Alagút?

* * *

Pusztító és harcosai elhaladtak a Fizikai Tudományok Épülete fölött, és ereszkedni kezdtek az utca felé. Meglátták az autót. Tal és Mota az autó tetejébe kapaszkodott, kardjukat készenlétben tartották, szárnyukkal pedig betakarták az autó utasait. Majd Guilo robbant ki egy kis mellékutcából, Nathan és Armoth egy bank épülete mögül került elő, Scion pedig egy felüljáróról pottyant le. Chimon és Signa az autók között cikázva jutott el hozzájuk. Si pedig egy csatornanyílásból bújt ki. Valamennyien rávetették magukat az autóra, és minden egyes négyzetcentiméterét betakarták, kivont kardjuk úgy meredezett minden irányban, hogy a jármű egy sündisznóra hasonlított.

Ebből nyílt összezapás lesz!

Pusztító azonban meglepő módon hirtelen kiemelkedett zuhanórepüléséből, és csak mintegy hatméteres magasságban követte az autót, miközben forgalomirányító lámpákon, telefonvezetékeken és táblákon haladt keresztül. Ezalatt egyfolytában szemmel tartotta őket, felmérte erejüket. Az autóba kapaszkodó harcosok kis csapatának látványa, amint kivont karddal őrizték utolsó állásukat, nevetésre készítette őt. Ettől csatlósai is nevetni kezdtek.

Végül odakiáltott nekik:

- Nevezd ezt győzelemnek, kapitány! Én eredménynek hívom! Gyengébb vagy, mint valaha, és legközelebb győzni fogunk! Megérik a gyümölcs, és könnyű lesz leszüretelni! És ne fáraszd magad azzal, hogy megpróbálsz őt elrejteni! Mindig tudni fogjuk, hol van!

Felemelkedtek az éjszakai égbe, és éppen akkor tűntek el, amikor az autó az alagút bejáratához ért.

- És most? - kérdezte Chimon, sebesült vállát tapogatva.

- Mondd meg, mit kell tennünk, kapitány! - kérte Scion, sérült lábát vizsgálgatva. - Meg fogjuk tenni!

- Valamennyien kimerültek vagyunk - állapította meg Tal. - Bár összezavartuk Khull embereit, Pusztító elkaphatott volna minket, és csak az Úr keze lehetett a dologban, hogy ezt nem tudta megtenni. El kell rejtenuk Sallyt Ashtonban.

- És hallania kell a Keresztről - egészítette ki Nathan.

- Odavisszük, és rábízzuk a Szellemre, hogy beszéljen hozzá. - Majd haragosan hozzátette: - Mi pedig közben visszamegyünk Bacon's Cornerbe, és egyszer s mindenkorra leszámolunk az imádság akadályozóival!

* * *

- Hm - kezdte Marv. - Hova akar menni?

Sally levegő után kapkodott, rosszul volt a rémülettől, és folyt róla a veríték.

- Mindegy. Akárhova. Csak el innen.

Claudia a válla fölött egy pillantást vetett a hátsó ülésen magába roskadt szerencsétlen lányra, aki sírt, lihegett, nagyon meggyötörten nézett ki.

- Szegény drágám!

Marv belenézett a visszapillantó tükörbe, és látta Sally szemében a félelmet. Az Úr szólt a szívéhez. Nem, nem véletlenségből vette őt fel.

- Engedje el magát, és próbáljon meg aludni! Elvisszük innen jó messzire. Ismerek egy magának való helyet.

Lucy Brandon gyengének és betegnek érezte magát, de nem akarta kimutatni. Még akkor sem, amikor ráírta Sally Roe következő levelére a kézbesítési címet, és belecsúsztatta abba a zsákba, amelyben az elszállítandó küldeményeket gyűjtötték. Nem akarta ezt tenni, de nem volt más választása: ügyvédei kényszerítették erre, barátai az Élet Társaságban mosolyogva bátorították, Mulligan őrmester figyelte őt, és a per teljes gözzel haladt a maga útján. Ennek az egésznek a mozgási energiája lehenyölő volt, úgy hurcolta őt magával, mint egy elszabadult vonat.

De nem kevesebb, mint húsz levél után éppen eleget látott. Félt. A jogi stratégiákról nem tudott semmit, lehet, hogy jobban megbízott barátaiban, mint szabad lett volna, és talán a kelleténél egy kicsit hiszékenyebben viselkedett, de nem volt ostoba. Már nem kérdőjelezte meg, hogy Sally Roe él.

Minél többet gondolkodott erről, annál rosszabbul érezte magát. Fokozatosan, lépésről lépésre megengedte magának, hogy megfogalmazódjon benne a felfoghatatlan gondolat: valami sokkal nagyobb dolog történik, mint egy per, és valaki - talán mindenki - hazudott neki. Ha pedig hazudtak neki, akkor valószínűleg a barátainak a kedvéért követ el törvényszegést, nem a saját érdekében. És ha mindez igaz - néhány héten keresztül megpróbálta eltemetni magában ezt a gondolatot -, akkor őt egyszerűen felhasználják valamire.

Már nem fért kétség ahhoz, hogy leányát, Ambert, valaki csak használja. Ha nem ezek a jogi hatalmasságok, akkor minden bizonnyal az a kis póni, aki valamikor olyan aranyosnak tűnt, és akivel Amber Miss Brewer osztályában barátkozott össze. A nevetés, a mulatság, a játék és ennek a rajzfilmfigurának a bája azonban már a múltba vészett. Amethyst egyáltalán nem barátként viselkedett.

De Lucy már annyira mélyen belebonyolódott ebbe a dologba, hogy nem tudta, hogyan léphetne vissza. Merre induljon el? Hogyan...

Megszólalt a bejárati ajtó csengője. Debbie elment ebédelni, ezért Lucy sietett oda a pulthoz.

Ez a nagy ember olyan ismerőnek tűnt. Már látta őt a városban, de nem itt a környéken lakott. Azonnal kényelmetlen érzései támadtak.

- Tiszteletem! A nevem Marshall Hogan. Tom Harris barátja vagyok, és most kaptam egy levelet az Omega Művelődésügyi Tanulmányi Központból, a massachusettsi Fairwoodból...

Úgy viselkedett, mintha célzásokat akarna tenni valamire, de Lucy nem értette, mire.

- Igen? És van valami probléma?

- Nos... Gondolom tudja, hogy ők adták ki a Valós énünk megtalálása című tananyagot, amit Miss Brewer tanít az általános iskolában?

- Még mindig nem értem, mit kíván tőlem?

- Írtam egy levelet az Omega Központnak, és megrendeltem a Valós énünk megtalálásának egy példányát, és itt közlik velem ebben a levélben, hogy csak oktatási intézmények részére küldik meg az anyagot, mert nem a nagy nyilvánosság számára készült. Nem tartja ezt egy kicsit különösnek?

Lucy nem akart erről a témáról beszélgetni.

- Én nem az Omega Központ vagyok, uram, és nem tartom magam felelősnek az ő döntéseikért. Most pedig, ha nincs olyan elintéznivalója, amely a postára tartozik...

Marshall hátranézett. Rajtuk kívül nem volt ott senki.

- Csak egy pillanat! Beszéljünk egy kicsit erről a helyi csoportosulásról, erről az Élet Társaságról! Úgy tudom, hogy az Élet Társaság nagyon fontos szerepet játszik az oktatásban errefelé. Az iskola vezetőségéből többen is tagjai ennek a szervezetnek: az általános iskola igazgatója, Mr. Woodard és Miss Brewer, és ön is odatartozik. Az iskola vezetősége elfogadta az Omega Központ anyagát, Mr. Woodard beiktatta a tantervbe, Miss Brewer tanítja, az ön leánya, Amber pedig ennek eredményeképpen lépett kapcsolatba belső vezetőjével, Amethysttel.

Ha mindez egy héttel korábban történik, Lucy azt érte volna, hogy letámadták őt, és ezért nagyon haragudott volna. De ma másként érzett.

- Na és? - kérdezett vissza. Tényleg érdekelte a dolog.

Erősnek és rendíthetetlennek akart látszani, de Marshall észrevette a szemében bujkáló kíváncsiságot.

- Hadd kérdezzek valamit! Mit gondol, Miss Brewer miért nem adta oda azt az anyagot, hogy megnézhessek? És Mr. Woodard, meg az iskolai tanács tagjai? Most meg maga az Omega Központ miért nem engedi, hogy rendeljek belőle egy példányt? Amikor látom, hogy maguk valamennyien kapcsolatban állnak egymással, ez nagyon kíváncsivá tesz engem, hogy lehet-e ennek valami köze a Jó Pásztor Általános Iskola elleni feljelentéshez. Nem gondolja, hogy abban a tananyagban lehet valami, amit a barátai el akarnak előlünk titkolni?

Lucy egy hosszú pillanatig nem válaszolt. Ez a kérdés még soha nem jutott az eszébe. Ő is szerette volna tudni.

- Nem tudom, Mr....

- Hogan. Marshall Hogan.

- Ön kicsoda? Nyomozó, vagy mi?

- Igen, olyasmi. Leginkább a barátja vagyok a maga ellenfeleinek ebben a perben.

- Nos, akkor nyilvánvalóan nem beszélhetek ezekről a dolgokról.

- Értem. Nagyon köszönöm a türelmét.

- Nincs mit.

Marshall kiment az épületből, Lucy pedig visszatért a munkájához. Illetve csak próbálta folytatni. Mr. Hogan látogatása előtt csak töprengett és aggódott, de most teljesen szétszórtnak érezte magát. Vajon mi egyebet tudhat még az a férfi, amit ő nem tud?

* * *

Marshall visszament Benhez és Bevhez, hogy elintézzenek egy távolsági beszélgetést.

Újságának üvegezett falú szerkesztői szobájában egy fiatal, csinos, szemüveges, barna szemű és hajú nő vette fel a telefont.

- Ashton Hírmondó, Bernice Krueger beszél.

- Helló, Bernice, itt Marshall.

- Egy pillanat! - Becsukta az iroda ajtaját, hogy lehalkítsa a kintről behallatszó lármát, és lehuppant az íróasztal melletti székre, hogy meghallgassa a legfrissebb híreket. - Van valami jó hír Bacon's Cornerről?

- Hát... az erődítmény falai vékonyodnak, de még nincs meg az áttörés.

- Csak áss tovább!

- Ezért hívlak. Emlékszel, hogy beszéltem neked arról az általános iskolai tananyagról?

- Persze. A gyerekek átmennek alfába, agykontroll és szellemi vezetők. Megkaptad?

- Esélyünk sincs rá, hogy megszerezzük. Úgy elrejtették, hogy csak a számlálóra legfelső fokán adhatnak engedélyt arra, hogy belenézzünk. Kapcsolatban állsz még azzal a washingtoni fickóval, mi is a neve...?

- Cliff Bingham. Hát persze! Küldött nekem néhány bizalmas információt a legutolsó választásról.

- Mit gondolsz, meg tudná nézni a Kongresszusi Könyvtárban ennek a valaminek az eredeti példányát?

Bernice felkapott egy tollat, és írni kezdett.

- Fel fogom hívni. Pontosan mi az, amit keresel?

- Valós énünk megtalálása, a negyedik osztályosok tananyaga.

A lány leírta.

- És az Omega Központ adta ki...

- Ööö... Omega Művelődésügyi Tanulmányi Központ. Fairwood, Massachusetts.

- Melyik évben?

- Kettőt és könnyebbet.

- Oké. Majd meglátjuk, mit találunk.

- Rendben, most beszéljünk egy kicsit a keddi számról! Húzd ki a malátaüzletről szóló történetet! Johnnak tetszik, de a felesége ideges lesz tőle...

Egy darabig a munkájukról beszélgettek. Bernice jegyzetelt, aktákat vett elő, felolvasott néhány cikket, és utasításokat kapott főnökétől.

* * *

Odakint lendületesen zajlott Ashton hétköznapi élete. Emberek, bevásárlókocsik és járművek keringtek a Carlucci's Market parkolójában. A tűzoltók felloccolták a tűzoltóállomás épülete előtti lebetonozott teret, és autóikat fényesítették. Clyde Sodeberg és fia levette a zsálat a néhány frissen kiöntött betonelemlől az új Közép-nyugati Takaré- és Hitelbank munkálatainál.

Miközben mindezt maguk mögött hagyták, és másodszor álltak meg a Main Street négy fényjelzője közül az egyik piros jelzésnél, Marv és Claudia Simpson bemutatta városát Sally Beth Roe-nak, akit Betty Smith néven ismertek meg.

- Nagyszerű dolog itt élni és dolgozni - szögezte le Marv. - Legalábbis mostanában. Nekünk is kijutott a problémákból, de nagyon szépen elrendeződtek a dolgok, és azt hiszem, egyre jobbra fordul itt a helyzet.

A jelző zöldre váltott, és Marv továbbhajtott az utcán hatalmas kombijával. Elhaladtak néhány kis üzlet mellett, valamint a helyi újság szerkesztőségét is elhagyták.

- Ez az Ashton Hírmondó - magyarázta Marv. - Kedden és pénteken jelenik meg, és a tulajdonos egy jó ember. Azt hiszem, elutazott a városból egy időre, nem tudom, milyen ügyben.

Elhajtottak a középiskola mellett, ahol ebben az évben újdonságnak számított a felvételizők magas száma.

Marv a harmadik jelzőlámpánál befordult balra, egy enyhén emelkedő utcába, amely egy csendes lakónegyedbe vezette őket. Hatalmas tölgyfák szegélyezték az utat, rikító színűre festett kis biciklik sorakoztak a tölgyeknek nekitámasztva, és narancssárga kosárlabdapalánkok díszeltek minden garázsajtón. A pázsit ápolt volt, a járda tiszta, és úgy tűnt, hogy minden autó ismeri a saját parkolóhelyét.

A férfi ismét balra fordult, és a századforduló táján épült nagy házak közé jutottak. Fehérre festett, deszkaborítású falak, hatalmas kémények, súlyos tetők, lakályos manzárdok és széles, tágas teraszok mindenütt. Marv megállt a harmadik ház előtt a jobb oldalon, talán ez látszott leghívogatóbbnak az összes közül: tökéletesen nyírott pázsit, színes virágok a kerítés mellett, oszlopos tornác és egy széles, kellemes terasz jellemezte. Előtte, pont a járda mellett egy kicsi, szerény tábla állt: Sara Barker Panziója.

- Ez az a hely, amiről beszéltem - mutatta be Sallynek.

- Azt hiszem, magának most éppen erre van szüksége - bízta Claudia. - Lesz ideje arra, hogy végiggondolja a dolgokat, és hogy kitisztuljon a feje.

Sally hosszan kezét szorította velük.

- Óriási szívességet tettek nekem. Igazán köszönöm.

- Nagyon szívesen - mondta Marv. - Időnként majd kivisszük a tejgazdaságba.

- Élvezni fogom.

- Itt jön Sara - mutatott rá Claudia egy feléjük tartó nőre.

- Sara jólelkű asszony, meg fogja kedvelni.

Sara valóban jólelkű volt, és Sally meg is kedvelte. A ház igazából a férjével, Floyddal közös tulajdonukat képezte, de úgy gondolták, ha csak Sara nevét írják ki a táblára, az kedvesebb benyomást fog kelteni. Floyd magas, vékony, szűkszavú férfi volt, a közelmúltban vonult nyugdíjba a gabonaüzletből, és most írói képességeit próbálgatta, amikor éppen nem mindeneként dolgozott a panzióban - mint éppen most. Kedvesen fogadta Sallyt, és melegen megszorította a kezét. Ami Sarát illeti, pontosan azt a hatást váltotta ki Sallyben - mint ahogy mindenki másban is -, hogy a tökéletes nagymamát látja maga előtt: egy alacsony néni rövidre vágott hajjal, kis kerek szemüveggel, s akinek mindenről egy aranyos történet jut az eszébe.

- Nyolc gyermekünk van, de már valamennyien kirepültek, úgyhogy minden szobánk üres, és készen várja a jó embereket - magyarázta, miközben végigvezette Sallyt a nagy házon. - Leginkább egyedülálló nők szoktak itt lakni. Egyeseknek otthoni problémák miatt szükséges egy kis távollét, mások életük két állomása között, egy átmeneti helyzetben vannak; azok ketten pedig, akik most itt tartózkodnak, azt hiszem, mindaddig itt maradnak, amíg férjhez nem mennek.

A nappali nagy, klasszikus stílusú szoba volt. A magas falakat finoman megmunkált lambéria borította, hívogató, kényelmes, antik bútorokkal rendezték be, és ott állt az első ashtoni telepések régi, fűjtatós templomi harmóniuma is. A tágas ebédlő nagyszerűen megfelelt egy nagy család vagy sok szállóvendég befogadására.

- Van egy fürdőszobánk a földszinten, de ott most éppen dolgoznak...

A nagy, lépcső alatti központi helyiségben álltak. Egy szerszámosláda lógott ki a hallba a fürdőszoba ajtaján keresztül, és bentől csengés-bongást, az ott folyó munka zaját lehetett hallani.

Sara megkerülte a szerszámosládát, és félreállt, hogy Sally benézhesen.

- Ha kész lesz a csőhálózat javítása, megint normális állapotok fognak itt uralkodni.

Sally benézett a fürdőszobába. Tágasnak látszott, és normális körülmények között valószínűleg nagyon kellemes lehetett. Most teljes zűrzavar uralkodott: a szőnyeget összetekerték, mindenféle szerszámok és csőszerelési tartozékok heverték a padlón, egy erős fényű stekklámpa lógott le a szépítkezőtükörről, és ami a legmókásabb volt: egy kezeslábast viselő fiatal férfi térdelt a vécékagyló előtt - úgy tűnt, mintha a kagylóba ordítozott volna.

- Nem! - kiabálta. - Told vissza! Rossz irányba haladsz!

Egy elfojtott hang - Floyd hangja - hallatszott valahonnan lentről:

- Egyébként ki csavarozta fel ezt a vackot?

- Te voltál az, Floyd, ne engem hibáztass!

Ekkor a fiatalember észrevette az őt figyelő Sallyt.

- Ó, jó reggelt!

- Jó reggelt!

Sara behajolt a fürdőszobába.

- Hank, ez itt Betty Smith, egy új lakó. Betty, ő Hank Busche, a lelkészünk.

Hank egy csavarkulccsal a kezében intett neki.

- Örülök, hogy megismerhetem. Később majd boldogan kezet fogok önnel. - A keze most szemmel láthatóan piszkos volt.

Sally le volt nyűgözve. Így nézne ki egy pásztor?

- Miért kiabál a vécébe?

Hank ezt mulatságosnak találta.

- Hát... Floyd ott van lent. Találkozott már vele?

Floyd hangja szólalt meg a padló alól:

- Betty az, ugye?

- Igen - kiáltott vissza Hank.

- Már találkoztunk.

- Azért jött, hogy ellenőrizze a munkádat.

- Akkor most bajban vagyok!

- Floyd nem a megfelelő csavarokat használta tizenöt évvel ezelőtt a csővezetékek rögzítésére, és most nem tudjuk megglazítani az anyákat - magyarázta Hank.

Sally arcán fáradt mosoly jelent meg, de jól érezte magát.

- Maga fáradt - állapította meg szelíden Sara. - Jöjjön fel, megmutatom a szobáját!

De Sally tétovázott.

- Nem úgy néz ki, mint egy pásztor.

Hank elmosolyodott, és kézfejével hátrasimította haját a homlokáról.

- Köszönöm.

Miért ne kérdezhetnék rá lényegre? - gondolta Sally, majd bátortalanul megszólalt:

- Feltételezem, hogy ismeri Istent.

- Hát persze, hogy ismerem.

Olyan ténszerűen mondta ezt! Még csak nem is bizonytalankodott, hogy mit válaszoljon! Sally megpróbálkozott egy nehezebb kérdéssel:

- Be tudja nekem bizonyítani, hogy Ő létezik?

Hank leült, és egy pillanatra Sallyre nézett.

- Van Bibliája?

Sally már éppen azt akarta mondani, hogy nincs, amikor Sara megszólalt:

- Van egy fönt a szobájában.

Hank elgondolkodott. Szinte úgy nézett ki, mintha valakire figyelne.

- Mondok magának valamit. Olvassa el a 119. zsoltárt, és egyszerűen kérje meg Istent, hogy beszéljen a szívéhez, amíg olvas! Majd meglátja, mi történik!

- 119. zsoltár - ismételte Sally.

- Úgy van.

- Sok szerencsét a csövekkel és a vécével!

- Köszönöm. És örülök, hogy találkoztunk.

Hank egy darabig még ott ült a padlón, miután Sally és Sara távozott. Az Úr szólt hozzá ezzel a Betty nevű nővel kapcsolatban. Alulról megszólalt Floyd hangja.

- A 119. zsoltár? Miféle ige ez valakinek a megtérítésére?

Hank maga is meglepődött.

- Nem tudom. Az Úr ezt az ígét adta nekem a számára.

- Ez a leghosszabb fejezet a Bibliában... - mormogott magában Floyd.

Hank ott helyben elmondott egy imát:

- Úristen, kérlek, tedd magad valóságossá Betty Smith számára! Mutasd meg neki, mennyire szereted őt!

- Ámen! - hangzott valahonnan a padló alól. - Le tudnál hozni nekem egy kisebb fogót?

* * *

Tal a ház tetején tárgyalt Ashton két angyali fejedelmével, Krionival és Triskallal.

- Kitüntetés a számunkra, hogy újra láthatunk, kapitány - mondta Krioni. - Soha nem fogunk elfelejtkezni az itt kivívott győzelemről.

Tal a horizontot fürkészte, és észrevette a várost körülvevő angyali harcosok vastag falát, amely lehetetlenné tett mindenféle démoni inváziót. Azért tartózkodtak ott, hogy a városban élő szenteket szolgálják, válaszul imáikra, amelyek szélesre tárták a kapukat szolgálatuk előtt. A város nem volt tökéletes, továbbra is akadtak problémák: kocsák és alkalmanként kisebb verekedések, sebek és bűnök. De az Úr dolgozott Ashtonban, a szentek imádkoztak, és a város biztonságosnak bizonyult Sally Beth Roe számára.

- Rátok bízom őt, Krioni. Látom, hogy Hank már el is kezdte elvetni benne a jó magvakat.

Triskal elmosolyodott.

- Isten Szellem egyfolytában szólongatja.

- Addig is vigyázzatok rá! Gondoskodjatok róla, hogy találkozzon Bernice-szel, de Bernice ne tudja meg, ki ő, amíg el nem jön az ideje!

Krioni Talra kacsintott.

- Szóval megint egy nagy terven dolgozol. Hogy haladsz vele?

Tal elszánt arcot vágott.

- Haladunk, de nagyon keservesen.

Krioni bólintott, majd hozzátette:

- Úgy látom, szükségetek lenne egy kis időre, hogy felgyógyuljatok.

- Pusztító tanult abból, amit itt tettünk. Először a szentekre vetette rá magát. A démonjain keresztül olyan viszályokat és szakadásokat kelt, amelyekre abban a gyülekezetben évek óta nem volt példa, és helyzetünk napról napra bizonytalanabbá válik. Vissza akarok menni Bacon's Cornerbe, hogy véget vessek a hadjáratuknak. Amíg ezt meg nem teszem, semmi sem fog sikerülni.

Triskal arca aggódónak tűnt.

- De van erre idő, kapitány?

- Nincs - felelte egyszerűen Tal. - De meg kell tennünk mindent, ami rajtunk áll. Ha fel tudnátok használni ezt a válságot arra, hogy az itteni szentek fokozottan imádkozzanak, az nagy segítséget jelentene.

Triskal elmosolyodott.

- Számíthatsz rá. Imádkozni fognak.

- De ez úgy hangzik, mintha Sally Roe még az eddigieknél is nagyobb veszélyeknek nézne elébe - nyugtalankodott Krioni.

- Nem tudjuk rövid úton megvalósítani a Tervet, és nem tudjuk neki megtakarítani a hátralevő útszakaszt - magyarázta sajnálkozva Tal. - Vagy valamennyien győzünk... vagy valamennyien veszítünk.

Krioni és Triskal megölelte őt.

- Isten legyen veled!

Tal előhúzta kardját, hogy magához gyűjtse harcosait, majd beleolvadtak az égbe, útban Bacon's Corner felé.

* * *

- Eltűnt? - ordította Pusztító. - Azt merészeled nekem mondani, hogy elveszítettétek?

Hat viasztaszító szellem állt előtte a Bentmore Egyetem Whitcombe Halljának tetején. Le-sütötték szemüket, s a vastag fémlemezt bámulták, amely a tetőt fedte, és sehogy sem akaródzott felnézniük. Ebben a pillanatban nem sok hiányzott ahhoz, hogy Pusztító és Romlás darabokra tépje őket.

Pusztító magyarázatot akart, de azonnal. Belemarkolt az egyik démon hajába, egy erőszakos mozdulattal felemelte a fejét, és így tekintetük találkozott.

- Azt mondtad, hogy soha nem fogod nyomát veszteni, hanem követed őt még a világ végére is, és ezért mi választhatjuk ki a megfelelő időpontot, csúfot üzhetünk a Mennyei Seregből, leszakíthatjuk a gyümölcsöt, amikor megérik, erre most... elveszítetted? Hogy történt?

- Követtük őt - válaszolt szűkszavúan a démon.

- És?

- Nyugat felé ment annak a tejgazdaságnak a tulajdonosával.

- És?

A szellem a társaira nézett. Nem viszonozták pillantását, nehogy Pusztító azt gondolja, tudnak valamit.

- Az a farmer elvitte őt Ashtonba.

Pusztító durván megrántotta a démon haját, és hátracsavarta a fejét.

- Ashtonba?

A démon fájdalmában hátratántorodott.

- Követtük őt, ameddig tudtuk, de visszafordulásra kényszerítettek minket.

Pusztító szemében csak úgy izzott a düh.

- A Mennyei Sereg?

A harcos már csaknem hátraesett, vonaglott Pusztító vasmarkában.

- Ők és Isten szentjei kezükben tartják azt a területet!

Pusztító elengedte a démon haját. A harcos a tetőre esett, és megkínzott nyakát tekergette. Pusztító és Romlás félrehúzódott, hogy négy szemközt tárgyaljon egymással. Pusztító körül a levegő sárgára vált őrző, haragos zihálásától.

- Az a csúszómászó, a Seregek ravasz Kapitánya! Ezt meg kellett volna akadályoznom! Elrejtette őt egy olyan erődítményben, ahova nem tudunk behatolni!

- Él és szabad, és nála van a gyűrű is, meg a névjegyzék is! - morogta Romlás.

- A névjegyzék a te hibádból kerülhetett hozzá! - vádolta Pusztító.

- És az, hogy eltűnt? Az meg a te hibád.

- Ha most nyomát vesztettük...

- Ez nem csak egy eshetőség.

* * *

- ...Strongman pusztá kézzel kitekeri a nyakunkat! - Pusztító megint dührohamot kapott, és dőlt belőle a kén. - Soha! Nem fog legyőzni engem a Seregek Kapitánya! Nem fognak engem megalázni ezek a hitvány kis szentek!

Odakiáltott bérenceinek, akik a közelben örködtek. Azok összerezzentek.

- Gyűjtsétek össze a hordáitokat! Visszatérünk Bacon's Cornerbe! Befejezzük ezt az ügyet, megtizedeljük a szenteket, és egyszer s mindenkorra elnémítjuk az imáikat!

* * *

Claire Johanson letette a telefont az irodájában, majd mélyen elgondolkodva, mozdulatlanul maga elé meredt.

John már ismerte ezt az arckifejezést.

- Mi van?

- Mr. Goring telefonált Summitből. Sally Roe megjelent a Bentmore-ban. Ott volt Samuel Lynch irodájában.

John felállt, és megelőlegezte azt a mondatot, amelyet gyűlölt:

- Csak nem iszkolt el megint?

Claire felsóhajtott, és lemondóan az asztalra ejtette a kezét.

- De igen. Khull és az emberei végigkergették őt a campuson, de egy furcsa idegen felvette őt a kocsijába, és szem elől tévesztették.

John haragjában égnek emelte a kezét.

- Óriási! Egyszerűen óriási! Kezdek valóban csodálkozni ezen a Khullon. Már két lehetőséget is elszalasztott!

- Beszélj halkabban, kérlek! - figyelmeztette őt Claire. - Itt tartózkodnak a házban néhányan az Élet Társaságból.

John megpróbált lehiggadni, de képtelen lett volna leülni és elengedni magát.

- Magával vitte a névsorokat - folytatta Claire.

John kíváncsian nézett rá.

- Miféle névsorokat?

- Lynch professzor névsorát a tagságról.

John üres tekintettel nézett rá. Ezt nem tudta elhinni. Megrázta a fejét.

- Ez biztosan tévedés. Valaki tévedett. Ez nem lehet igaz.

- De igaz.

A férfi újból megrázta a fejét, most még erőteljesebben.

- Nem, nem igaz! Ez túl hihetetlen ahhoz, hogy igaz legyen!

- Lynch egy rövid időre kiment az irodájából, hogy magához vegye a gyűrűt és beszéljen Khull-lal. Sally ez idő alatt lophatta el a könyvespolcáról. A professzor csak a távozása után vette észre, hogy eltűnt a négy kötet.

- Elment? - ordított fel John.

Claire csendre intette, mert úgy érezte, pártját kell fognia Lynchnek.

- Nem ölethette meg ott az irodájában! Khull embereinek valahol máshol, titokban kellett volna kezelésbe venniük.

John magában füstölögve és dühöngve mászkált fel és alá a szobában.

- Lynch professzor él még?

- Persze hogy él.

- Miért?

Claire türelmetlenül elfordult.

- John, mit oldana ez meg?

Johnnak nehezeére esett halkan beszélnie.

- Az az öreg szivar csak nyűg a nyakunkon! Likvidálnunk kellene Khull-lal együtt!

Claire felsóhajtott, és kezére támasztotta állát.

- Lehet, hogy igazad van, nem tudom. Ezekben a dolgokban nem én döntök.

- Mikor lesz az a meghallgatás?

- Hétfőn reggel kilenckor.

John átkozódott.

- Már rá kellett volna jönnünk! Más erők is részt vesznek ebben a dologban, amelyek Roe oldalán állnak, és nyíltan szembeszállnak velünk. Érzem. Nem kétséges, hogy a per helyes kimenetelét is gátolják. Megtörténhet, hogy a bíró kedvezőtlen döntést hoz.

Claire ellenkezni akart, de meggondolta.

- Igen, azt hiszem, ez megtörténhet.

John megtorpant, hogy Claire szemébe nézzen.

- Ha nem jól sikerül ez a meghallgatás, és elérik, hogy Ambernek tanúskodnia kelljen...

Claire egyetértett vele.

- Felhívom a többieket.

- És Hemphile-t is. Be akarom őt vonni ebbe. Csapást kell mérnünk arra a gyülekezetre!

- Már megtettük...

- Úgy értem, hogy még nagyobb! Jól orrba kell gyűrni őket!

Claire felállt, és a szájára tette az ujját.

- Meghallanak...

A férfi megpróbálta visszafogni magát. Hallották az emeleten, a közvetlenül fölöttük lévő helyiségben folyó jógagyakorlat hangjait.

Claire-nek támadt még egy aggálya.

- Tudod, hogy minden nyílt cselekvéssel azt kockáztatjuk, hogy leleplezzük magunkat...

- Ugyan már! - nevetett John. - Ezek csak régimódi, a társadalom peremére szorult, fanatikus keresztények. Ugyan ki hinne a szavuknak?

- Rendben - nyugodott bele a nő.

- Meg fogjuk átkozni a gyülekezetet és Sally Roe-t. Meg tudnánk szerezni valamit, ami az övé?

- Hát, azt hiszem, ott maradt a holmija abban a házban, amit bérelt.

- Van ott valami élőlény?

Claire egy pillanatig gondolkodott.

- Igen. Úgy tudom, tartott állatokat.

John elmosolyodott, és egy kicsit lehiggadt.

Floyd és Sara Barker házában csend lett vacsora után. A két házigazda leheveredett a földszinten egy kis olvasásra, Michelle, a fiatal főiskolás a szobájában tanult, Suzanne-nak, a fiatal ügyvédnőnek pedig, aki csak nemrégiben telepedett le a városban, éppen randevúja volt egy férjjelölttel.

Sally megvacsorázott, megfürdött, és nagyon jól érezte magát kicsiny sarokszobájában. Bebújt a puha ágyba, betakarózott Sara egyik kézi kötésű takarójával, és hátát megtámasztotta egy nagy párnával, amely bőségesen akadt a szobában.

Oly sok év után, hogy már utánaszámolni is alig tudott - végül huszonöt évben állapotodott meg saját magával -, újból a kezében tartotta azt a könyvet, amelyet hibásnak tartott a világ sok szomorúságáért, lekicsinylően mitológiaiak túlbecsült gyűjteményének csúfolt, és amelyre neheztelt szűk látókörű erkölcsi nézetei miatt. Ott feküdt a kezében az a könyv, amelyet elnyomással és önkényuralommal vádolt, amelyet divatjamúltnak tekintett, és figyelmen kívül hagyott, és amelyet az emberi intelligencia koloncának nevezett.

Sara Barker egyik Bibliáját fogta a kezében.

Azonnal megtalálta a Zsoltárok könyvét. A Biblia közepén volt. Nyissátok ki a Bibliátokat pont a közepénél! - szólalt meg egy hang a múltjából. - A zsoltárok ott vannak pontosan a közepén!

Hogy is hívták azt a nőt? Megvan, Mrs. Gunderson! Igen. Egy idősebb nő volt. Már akkor is öregnek látszott, amikor Sally megismerte. Ahhoz tudta ezt hasonlítani, mint amikor valaki feljut egy hegycsúcsra, és ott is marad. Sally minden vasárnap reggel lebaktatott a többi hét-nyolc éves gyerekkel együtt a templom hideg alagsorába, hogy részt vegyen Mrs. Gunderson vasárnapi iskoláján. Egy kicsi, visszhangzó osztályteremben kemény faszékeken foglaltak helyet, és ott állt egy fekete tábla, amelyen letörölhetetlenül megmaradtak a hetekkel korábbi tanítások nyomai.

Mrs. Gunderson elmondott nekik egy történetet, és papírból kivágott bibliai figurákat helyezett egy keretre feszített füzöld és égszínkék flanelldarabra. Sally, amint ölében a Bibliával ott feküdt az ágyban, még mindig vissza tudott emlékezni azokra a történetekre: a parányi emberkére, aki felmászott egy szikomorfára; a halászokra, akik egész éjszaka halásztak, és nem fogtak semmit; arra a tanítványra - ki is volt az, talán Péter? -, aki a vízen járva találkozott Jézussal; a Lázár nevű emberre, akit Jézus feltámasztott a halálból; Mózesre, Noéra és természetesen Jónásra, akit lenyelt a hal.

Különös! Középiskolásként kidobta a gondolatvilágából ezeket a történeteket, de most, harminchat éves korában, nemcsak a történetekre emlékszik vissza, hanem arra a mély meggyőződésre és az erkölcsi felfogásra, amely mindig átjárta őt a vasárnapi iskola után: Jó akarok lenni! Jó dolgokat akarok tenni, és szeretni akarom Istent! Azt akarom, hogy Jézus a szívembe költözzön!

Milyen régi emlékek, micsoda ódon érzések! De ezek az emlékek kellemesek, a felidézett érzelmek meleg és vigaszt nyújtóak voltak, és arra készítették őt, hogy álljon meg és gondolkodjon el. Hány kellemes emléke is lehet valójában? Nem túl sok. Talán ezeket - amelyek legrégebbi emlékei közé tartoztak - érezte a legboldogabbaknak.

119. zsoltár. Hm. Ez egy hosszú fejezet.

Elolvasta az első verset: „Boldogok, akiknek útjuk feddhetetlen, akik az Úr törvényében járnak.” Az első vers elég volt ahhoz, hogy felkeltse a figyelmét, és folytassa az olvasást.

A 3. vers így szólt: „És nem cselekszenek hamisságot, az ő útjaiban járnak.” A 4., az 5. és a 6. vers ugyanezt a gondolatmenetet folytatta:

„Te parancsoltad, Uram, hogy határozataidat jól megőrizzük. Vajha igazgattatnának az én útjaim a te rendeléseid megőrzésére. Akkor nem szégyenülnék meg, ha figyelnék minden parancsolatodra.”

Honnan tudta ezt az a pásztor? A legnehezebb kérdést tette fel, amire csak gondolni tudott, és amire ő azt a választ adta, amelyre neki szüksége volt, amely tökéletesen illik a helyzetére itt és most, amely a következő lépést jelentette merengéseiben.

Folytatta az olvasást, és a szavak újra meg újra arról beszéltek neki, ami elől éveken keresztül menekült, amit letagadott, ami ellen harcolt, és amivel szemben végül alulmaradt..., de aminek talán a legnagyobb szükségét érezte.

Abszolútumok. Dolgok, amelyek valóban jók, és valóban rosszak. Egy kerítés, egy irányt mutató kijelentés, egy mód, ahogyan valamit biztosan lehet tudni.

Nem engedheti meg, hogy ezek a gondolatok elillanjanak. Kiugrott az ágyból, és odasietett a szekrényhez vászonszatyráért. Kevés ruháját korábban a tisztítóba vitte, ezért a satyorban alig maradt valami. Benne lapult egy még mindig félelmetesen nagy pénzösszeg, frissen nyomott bankjegyekben, amit félretett, a jegyzetfüzete és... a Lynch professzor irodájából származó névsorok.

Rosszul lett a pusztá látásuktól is, mintha valami gonosz dolog kapcsolódott volna ezekhez, mintha egy láthatatlan, mérges potyautas jött volna velük, hogy kísértetként megjelenjen előtte. Ez megrémítette Sallyt. Ugyanazt a gyomorszorító rémületet és viszolygást érezte, amit az ember akkor tapasztal, amikor arra számít, hogy valami szörnyűség ugrik be a képbe a késő esti horrorfilmben.

* * *

Sally - bár érzékelte jelenlétüket - számára láthatatlanul ólálkodott körülötte a démonoknak egy már ismerős a kis kvartettje, figyelték őt, és várták a megfelelő alkalmakat. Mindenhová követték, ahova csak ment, és átjutottak az angyalok falán is, mert ő vitte őket magával. Kétségbeesés egyre kevésbé élvezte feladatát. Minél tovább ment a keresésben Sally, annál kevesebb mérget tudott az elméjébe fecskendezni. Félelem sok munkát talált, és nagyon élvezte, amit csinált. Boldogságának oka a névsorok közelségéből származott. De Halál és Őrülség egyre tehetetlenebbé vált. Sally talált valahol valami új célt, és már nem fogadta szívesen Halált a gondolataiban, amelyek túl tisztává és racionálissá váltak ahhoz, hogy Őrülség be tudjon közéjük tolakodni.

Mind a négyen kinyújtották kezüket felé, de pillanatnyilag semmibe sem tudtak rajta belekapaszkodni.

Sally becsukta a vászonszatyrot, hogy ne is lássa azokat a névsorokat. Most nem, névsorok! Majd később foglalkozom veletek. Nem akarom betegnek érezni magam, nem akarok harcolni. Adjatok nekem egy kis szünetet! Hadd pihenjek egy kicsit!

A démonok eloldalogtak, vártak az alkalmas időre.

Sally felkapta a jegyzetfüzetét és a tollát, s visszaugrott az ágyba.

Jó érzések, kérlek, ne menjetek el! Hadd legyek veletek egy ideig, hadd tanulmányozzalak titeket, hadd ismerjelek meg titeket! Hadd gondoljam végig a dolgokat!

Elkezdett egy újabb levelet írni Tom Harrisnek.

A 119. zsoltáron rágom most magam keresztül, és ha jól értettem a mondani-valóját, akkor legalább két abszolútumot tár elém, két olyan dolgot, amit bizonyosan tudhatok:

- 1. Van egy jó dolog: engedelmeskedni Isten törvényének és az Ő útjain járni.*
- 2. Van egy rossz dolog: nem engedelmeskedni Isten törvényének és nem az Ő útjain járni.*

Hogyan jutottam el idáig? Remélem lépést tud velem tartani, mert a dolog kezd egyre keményebbé válni.

Ezenkívül a 119. zsoltár az ember két állapotáról beszél, amely a két abszolútumnak a következménye:

- 1. Ha jót teszel, akkor boldog és áldott leszel.*
- 2. Ha rosszat teszel, akkor megsejyenyülsz.*

Ez most egyszerű, vagy mi? Gondolom, túl egyszerű. Túlságosan alapvető ahhoz, hogy a hozzám hasonló emberek, akik ragaszkodnak ahhoz, hogy nincs magasabb rendű valóság, mint ők maguk, elhiggyék és elfogadják.

De Tom, azt valóban elhiszem, hogy megsejyenyültem. Méghozzá egy olyan gonosz ellenségnek egy fájdalmas megjegyzése tette ezt nyilvánvalóvá a számomra, mint Lynch professzor. Tudom, hogy szét akart zúzni a szavaival, de semmi olyat nem mondott, ami ne lett volna igaz. Az az igazság, hogy az életem romokban hever.

De vajon elfogadhatom-e a Bibliának az erre vonatkozó magyarázatát? Ha a Biblia megbízható, és én úgy döntök, hogy elhiszem, akkor egyszer s mindenkorra elfogadom, hogy ki vagyok és hol vagyok: a rossz oldalon, Isten jóindulatán kívül, megsejyenyültem.

Nem éppen kellemes gondolat, de legalább lenne egy mozdíthatatlan szikla a talpam alatt.

Kétségbeesés leesett a padlóra az ágy mellett, a gyomrát fogta, és nyögött. Halál és Órűlség sem érezte jól magát, és ez utóbbi Kétségbeesésen töltötte ki a mérget.

- Elveszítetd őt, te pióca! Te vagy a felelős ezért a megbízatásért! Csinálj már valamit!
- Talán nekem eszembe jut valami, amivel megrémíthetem - szólt közbe Félelem.

Kétségbeesés leintette őt.

- Már megpróbáltad, de csak még közelebb űztetd az igazsághoz.

* * *

Sally végűl elálmosodott. Kérdéseire pillanatnyilag választ kapott, gondolatait papírra vetette, ezért most le tudta hunyni a szemét. Az ágy melletti kis asztalra tette füzetét, a párnákat egy kivételével félredobálta, és lekapcsolta a villanyt.

Amint ott feküdt a sötétben, észrevette, milyen nyugalmat érez. Hosszú idő óta ez volt az első éjszaka, hogy nem félt. Ehelyett... Vajon mi lehet ez, amit érez? Reménység? Igen! Ez minden bizonnyal reménység. Annyira idegennek, annyira másnak érezte.

Távoli múltjából megint eszébe jutottak a vasárnapi iskola régi érzései és gondolatai: Jó akarok lenni! Jó dolgokat akarok tenni, és szeretni akarom Istent! Azt akarom, hogy Jézus a szívembe költözzön!

Felrázta a párnáját, és hagyta, hogy a feje belesüllyedjen. Hm. Jézus. Mi köze van neki ehhez az egészhez?

* * *

Vasárnap korán reggel volt. Ben Cole hitetlenkedve állt Sally Roe karámjának kapujában, rosszul lett a látványtól, és nem mert beljebb menni. Ez nem lehet igaz! Ilyesmi errefelé egyszerűen nem történhet meg!

Hátrapillantott a mező felé, Potterék házának és a bérháznak az irányába. Mrs. Potter a rét közepén állt, kezét idegesen tördelve figyelte Cole-t, de nem volt hajlandó közelebb jönni.

Ben megint a karám felé fordult. Buff és Bart, a két gida élt, de rettenetesen zaklatottnak és ijedtnek néztek ki. Ami pedig Bettyt, az anyakecskét illeti...

Ben végül rászánta magát, hogy belépjen a karámba. Becsukta maga mögött a kaput, gondosan a lába elé nézett, nehogy belelépjen a trágyába, illetve az alomba, és nyomravezető jeleket keresett a talajon. Közelebb ment a lemészárolt Bettyhez. Nem túl régen ölhatték meg. Az éjszaka folyamán történhetett.

Megfordult, és odakiáltott Mrs. Potternek:

- Hallott valamit?

- Nem - válaszolta az asszony.

Ben körülnézett a tetem környékén. Semmi jel. Nincsenek lábnyomok. Azonban úgy tűnt, hogy a puha talajt felsöpörték és elgereblyézték, hogy eltüntessenek minden nyomot.

Mrs. Potter közelebb jött, de továbbra sem volt hajlandó odanézni.

- Felhívta a rendőrséget? - kérdezte Ben.

- Önt hívtam fel.

- Én már nem a rendőrségen dolgozom - mosolyodott el Ben.

- Tudom. De azt akartam, hogy maga jöjjön. Nem bízom Mulligan őrmesterben. Nem hiszem, hogy akár a kisujját is megmozdítaná ebben az ügyben.

Ben hátrált Betty tetemétől, és csatlakozott a kerítésnél álldogáló Mrs. Potterhez. Azt kívánta, bárcsak lenne nála fényképezőgép.

- Nos - mondta, és mély lélegzetet vett. - Én teszek majd valamit ezzel kapcsolatban.

Betty átvágott torokkal, teljesen kivéreztetve feküdt a szalmán. Négy lábát többől levágták profi módon.

A reggel hűvös volt, de Ben egy olyan fagyosságot érzett, ami nem állt összefüggésben az időjárással. Szellemében valami nagyon valóságos probléma közeledését érezte.

* * *

Hát, lehet, hogy el kellene mennem - gondolta Sally. - Ez olyasmi, amit még sohasem próbáltam ki. Ezáltal információkat szerezhetek, melyek szélesíthetik a látókörömet. Már nem emlékszem mindenre. Érdekes lesz bepillantást nyerni az amerikai középosztály vallásos kultúrájába. Talán ez...

- Akkor hozza a kabátját! - sürgette szelíden Sara Barker. - Floyd most melegíti az autót.

Sally egy kicsit megkésve válaszolt:

- Igen, persze, megyek. - Miért is ne?

Így történt, hogy egy meleg, gyönyörű vasárnap délelőtt ott találta magát az Ashtoni Közösségi Gyülekezet kis fehér temploma előtt, a Poplar Streeten, olyan fél mérföldnyire a Morgan-domb lábától. Bent már gyülekeztek az emberek, nevettek, beszélgettek, régi barátokként ölelték meg egymást. Az egyre növekvő tömegből arra lehetett következtetni, hogy hamarosan elkezdődik az istentisztelet.

Sara nem sajnálta a fáradságot, és mindenkinek bemutatta Sallyt.

- Helló Andy, ő Betty Smith. Hogy vagy, Edith? Szeretném, ha megismerkednél Betty Smith-szel, az új lakónkkal. Cecil, annyira örülök, hogy jobban vagy! Találkoztál már Betty Smith-szel?

Sally mosolygott, elfogadta a felé nyújtott kezeket, de alig figyelt oda. Egy ünneplőruhába öltöztetett kislány - aki édesanyja kezét fogta, másik kezében pedig Bibliát tartott - életre keltett benne egy emléket.

Ez voltam én harminc évvel ezelőtt. Sallynek eszébe jutott egy csinos ruhácskája és a hozzá tartozó hajpánt. Emlékezett, hogy ő is Bibliát vitt magával - annak a hölgynek, nevelőjének, Barbara néninek az ajándékát, aki akkor a kezét fogta.

Sally anyja, aki súlyos alkoholista volt, soha nem gyakorolt rá pozitív befolyást. Viszont Barbara néni mindig elvitte őt a vasárnapi iskolába. Nagyon komolyan vette a vallást, és Sally akkoriban ezt méltányolta. Barbara néni számára jó volt a vallás és, igen, Sally is helyesnek érezte.

- Jöjjön, menjünk be! - invitálta Sara.

Szavai kizökkentették Sallyt az álmodozásából.

Felmentek a lépcsőn, beléptek a dupla ajtón, és egy apró előcsarnokba jutottak, ahol emberek kis csoportokban az elmúlt hét eseményeit mesélték egymásnak. Floyd is ott állt közöttük.

Ó! Ott van kifüggesztve a falon a vasárnapi iskola résztvevőinek névsora. Emlékezett erre. Az is eszébe jutott, hogy mindig vitt magával pénzt, hogy legyen mit bedobnia a perselybe. Akkoriban ezt nagyon fontosnak érezte.

Mindenféle embert látott a jelenlévők között. Néhányan jól öltözötten jelentek meg, mások farmert viseltek, voltak ott idősebbek és sok fiatal. Nagyon sok kisgyermeket látott - úgy tűnt, hogy a protestáns középosztály egyik jellegzetessége a nagy gyermekáldás.

Sally nem tehetett egyebet, szinte azonnal elismerte: annak ellenére, hogy keresztények között van, nincs oka kényelmetlenül éreznie magát. Zavarhatta volna őt az, hogy öltözete nem a helynek megfelelő - csak nadrág és blúz volt rajta, dzsekijét nem vehette fel a kés nyomai miatt (hogy a hiányzó ujjat ne is említsük), de most már látta, hogy az öltözőknek nem sok köze van az elfogadáshoz, mint ahogyan az etnikai háttérnek és a társadalmi helyzetnek sem. Hát... azt hiszem, nem fogom itt rosszul érezni magam.

Floyddal és Sarával letelepedett az egyik padba a hátsó bejárat közelében. Lába leért a padlóra. Amikor utoljára ült egy ilyen padban, még lóbálta a lábát. Akkor történt, hogy... Tommy Krebs! Igen, eszébe jutott az a sörtehajat viselő vásott kiskölyök, akinél volt egy vastag, fekete filctoll. De csak akkor mondta meg őt, hogy egy kis nyugalma legyen, amikor a kisfiú a filctollal összefirkálta a térdét. Igen, mindez egy ugyanilyen padban történt, amikor a vasárnapi iskola elkezdődött. Ó! Hogy is szólt az a dal, amit a többi kissráccal együtt el szoktak énekelni? „Engem szeret Jézusom, Bibliámból jól tudom...” Ez az! Az az ének valószínűleg a régi szép amerikai protestantizmus egyik legnépszerűbb dala, és ezek szerint ő sem felejtette el.

Megpróbálta elengedni magát, és nézegetni kezdte a kis templomban ülő embereket. Ott van a pásztor, Hank Akárkicsoda, éppen most fejezett be egy beszélgetést, és elfoglalja helyét az emelvényen. Most jobban hasonlított egy pásztorra: öltönyt és nyakkendőt viselt - de Sally tudta, hogy soha nem fogja elfelejteni, amint ez az ember a végével birkózik a panzióban.

Ez az alkalom élménynek ígérkezett. Annyi mindent meg kellett néznie, olyan sok dologra kellett visszaemlékeznie, és annyi érzést kellett szétválogatnia, hogy - legalábbis egyelőre - nem unatkozott. Megragadta őt mindez.

De... valójában mit keresek én itt? - kérdezte magától. - Csak azért vagyok itt, mert Sara meghívott?

Nem, nem azért. A meghívás ösztönzést jelentett ugyan, de nem ez volt az igazi ok. Sally itt akart lenni, bár ezt csak most kezdte megérteni.

Kíváncsiságból vagyok itt?

Nem, ez ennél több. A kíváncsiság és az éhség két különböző dolog.

Éhség? Mire? Kedves emlékekre? Mi ez, nosztalgia?

Nem, ez több annál. Egyre erősebben kísértette őt az az érzés, hogy az elmúlt harminc év alatt lefutott egy teljes kört, és most megtalált egy igazságot, egy kincset, valamit, ami egykor nagyon sokat jelentett a számára, de azután elveszítette. Emlékezett arra, hogy amikor gyermekkorában a vasárnapi iskolába járt, élete nem volt annyira ingatag, mint utána. Ez az elveszített dolog valahogyan ennek a kultúrának a meggyőződésével, egy szilárd bizonyossággal állt kapcsolatban.

Lehet, hogy ez az alkalom részét képezte ennek. Talán azok a régi emlékek jelentették az utolsó szilárd talajt, amelyen Sally valaha is járt.

Igen, annyira más volt minden...

Sally, Sara és Floyd egy kicsit arrébb húzódtak, hogy helyet szorítsanak egy fiatal hölgynek, aki leült Sally mellé.

- Jó reggelt! - köszönt neki a lány, és kezét nyújtott. - Bernice Krueger vagyok.

- Ööö... Betty Smith. - Nem volt szabad elfelejtenie, milyen nevet is használ.

- Ő az új lakónk - mutatta be Sara.

- Nagyszerű! - lelkesedett Bernice. - Mostanában érkezett a városba?

- Igen.

- És mi szél hozta erre?

- Ó... csak utazgatok.

- Mióta van itt?

- Hm... csak tegnap érkeztem. - Sally remélte, hogy ebből a beszélgetésből nem lesz egy hosszabb interjú. Úgy döntött, hogy eltereli a témát magáról: - Ön mivel foglalkozik?

- A helyi újságnak dolgozom. Újságíró vagyok és segédszerkesztő, ezenkívül én mosom el a kávéscsészéket, és én viszem ki a szemetet.

- Érdekes lehet.

- Néha az - nevette el magát Bernice. - Örülök, hogy eljött.

- Köszönöm.

Egy kis szünet állt be. Bernice előrenézett, és Sally azt hitte, vége a beszélgetésnek, de aztán Bernice megint Sallyhez fordult, mint akinek eszébe jutott még valami:

- Ha tehetek önért valamit, kérem, mondja el nekem!

Ez az ajánlat egy kicsit hirtelen jött, és váratlanul érte Sallyt. Szerette volna tudni, vajon mire gondolhat ez a Bernice Krueger. Olyan szánalmasnak nézek ki? Sally értékelte az együttérzést, de tudta, hogy képtelen elfogadni.

- Köszönöm. Nem fogom ezt elfelejteni.

Elkezdődött az istentisztelet, amely Sally számára a középosztály fundamentalizmusának egy igazi tanulmányát jelentette. Úgy határozott, hogy tárgyilagos megfigyelő lesz, és megpróbál minél több dolgot megjegyezni.

A dalok tartalma nem mondott neki semmit. Mindegyik dalszöveg szeretetről, dicséretéről, imádatról, Isten és Jézus Krisztus iránti tiszteletéről szólt. Teljesen nyilvánvalóan látszott, mint ahogyan számított is erre, hogy ezek az emberek elhitték, és mély meggyőződéssel gyakorolták a dalokban megfogalmazottakat.

Miközben az istentisztelet zajlott, az éneklés és a bizonyágtevés, Sally nagyon könnyen azonosítani tudta azt a jelenséget, amelyet megfigyelt. És nagyon élvezte a dolgot. Ezek az emberek boldogok voltak, és bár egy kívülálló számára a dicséret módja egy kicsit szokatlan-nak és idegennek tűnt, Sally emlékeztette magát arra, hogy amikor jógáztak és transzállapotba kerültek, mindenki nyomott, visszafogott, sőt kifejezetten passzív volt.

Eljött az imádság ideje, és Busche pásztor teret engedett különféle imakéréseknek. Egy idősebb férfinak megrándult az egyik izma, és kérte, hogy imádkozzanak érte; egy fiatal hölgy a férje miatt aggódott, mivel még „nem ismerte meg az Urat”; egy fiatal édesapának munkára volt szüksége; egy hölgy pedig a nővérét említette meg, akinek gyermeke koraszülöttként jött a világra.

Majd az újság fiatal munkatársnője, Bernice Krueger szólalt fel:

- Ne felejtsünk el imádkozni Marshallért és Kate-ért mialatt távol vannak. Azt hiszem, nagyon nehéz ott a helyzet, és sok szellemi ellenállással találkozni.

- Helyes - mondta a pásztor. - Könyörögni fogunk értük, mint eddig is tettük.

A pásztor imádkozni kezdett, magasztalta és dicsérte Istent, és kérte, hogy töltsé be azokat a szükségleteket, amelyeket az emberek felsoroltak, majd így folytatta:

- És megemlékezünk Marshallról és Kate-ről, akik most szellemi harcban vesznek részt...

Ez a gondolat felkeltette Sally érdeklődését. Szellemi harc! Ó jaj! Ha ezek az emberek tudnák, hogy ő miken ment keresztül!

„És Ő megsebesítettett bűneinkért, megrontatott a mi vétkeinkért, békességünknek büntetése rajta van, és az Ő sebeivel gyógyultunk meg.”

Bernice Krueger lágy hangon olvasta ezeket a szavakat Bibliájából, míg Sally a Sara Barkertől kölcsönvett példányban követte figyelemmel ezt az igeverset. Danny étkezdéjében ültek a Main Streeten, amely a Hírmondó szerkesztőségének közelében működött. Már megrendelték ebédjüket, és amíg vártak rá, kávéjuk mellett újból áttekintették Hank aznap reggeli prédikációjának alapigéjét, Ézsaiás próféta 53. részének néhány versét.

Bernice felolvasta a következő verset:

- „Mindnyájan, mint juhok eltévelyedtünk, ki-ki az ő útjára tért, de az Úr mindnyájunk vétjét Őreá vetette.”

- Bűn és megváltás - összegezte Sally.

Bernice-re ez mély hatást gyakorolt.

- Úgy van. Ezek szerint maga tud valamit erről.

- Nem, igazából semmit. Gyakran hallottam ezt a kifejezést bizonyos körökben mint a tipikus keresztény világkép rövid meghatározását. Mindig gyűlöltem ezt a gondolatot.

Bernice kortyolt egyet kávéjából.

- Kit takar ez a „mi”?

- Néhány régi barátomat - hárította el Sally a kérdést.

- És mit gyűlöltek ezen?

Sally is belekortyolt kávéjába. Ezzel időt nyert válaszának megfogalmazására.

- Azt hiszem, a bűn gondolatát. Éppen elég nehéz az embernek jól éreznie magát, ezért nagyon visszatetszőnek és nyomasztónak tűnt az a tanítás, hogy valamennyien nyomorult, a jóra képtelen bűnösök vagyunk. A kereszténységet átoknak tekintettük az emberiségen, amely rabszolgává tesz minket, és nem engedi igazi képességeinket kibontakozni. - Szükségesnek érezte, hogy minősítse, amit elmondott: - Szóval, így gondolkodtunk.

- Így is van. Az, amit a bűnről gondoltak, valóban része ennek a tanításnak - mosolygott Bernice, és rácsapott Ézsaiás próféta könyvének 53. részére, ahol a Biblia még mindig nyitva feküdt az asztalon Sally előtt. - De megértette a megváltásról szóló részt is? Isten szereti magát, és elküldte az Ő Fiát, hogy saját kereszthalálával fizessen meg a maga bűneiért.

Sallynek eszébe jutott, amit Barbara néni és Mrs. Gunderson mondott neki.

- Igen, hallottam erről.

- De térjünk csak vissza arra, amit a Biblia mond a bűnről: miért jelentett ez akkora megrázkódtatást? Az emberiség évezredek óta bizonyította saját cselekedeteivel a bűn létezését. Figyeljen ide, az ember problémáit nem a politika, a gazdasági helyzet, a környezet pusztulása vagy a tudatszintek változásai okozzák. Az ember problémái a saját romlott erkölcséből fakadnak.

Sally figyelt. Ez talált. Bernice nagyon egyszerűen fogalmazott, és Sally talán nem bizonyította be a saját életével ezeknek a szavaknak az igazságát önmaga előtt?

- Azt hiszem, ebben a kérdésben egyetérték magával. De hadd kérdezzek rá valamire. Jól értem, hogy a Biblia az az erkölcsi mérce, amelynek alapján meghatározhatjuk, mi az, ami „romlott”?

Bernice helyeslően bólintott.

- És hogy mi a jó, mi a helyes - egészítette ki.

Sally ezen elgondolkodott.

- Ha ez így van, akkor el tudom képzelni, hogy ez a mérce valamennyiünket a kerítés rossz oldalára vet.

- Azt hiszem, ha őszinte saját magához, akkor ezt a gondolatot el tudja fogadni. Ön már éppen eleget élt ahhoz, hogy tudja, mire képes az emberi lény.

Sally felnevetett.

- Igen, valóban tudom.

- És itt van Isten válasza. - Bernice rámutatott a szükséges kifejezésekre, és még egyszer felolvasta ezeket: - „Ő hordozta a mi gyengeségeinket és fájdalmainkat... megsebesített a mi bűneinkért, és megrontatott a mi vétkeinkért... az Úr mindnyájunk vétkeit Őreá vetette.”

- Miért?

Bernice elgondolkodott.

- Beszéljünk egy kicsit az igazságszolgáltatásról. Ha elkövet valami rosszat, a börtönben végzi, így van?

Sally nagyon is egyetértett.

- Így van.

- Na mármost, ideális esetben, ha minden jogi kikaputól eltekintünk, csak két megoldás van: vagy megváltoztatja a szabályokat, hogy az, amit elkövetett, ne számítson rossznak, és akkor nem lesz bűnös. A másik lehetőség az, hogy kifizeti a büntetést.

- Én megpróbáltam megváltoztatni a szabályokat - ismerte be Sally.

- Isten rendjében a szabályok nem változnak. Ha ez nem így lenne, akkor a szabályok nem sokat érnének, a jó és a rossz fogalma pedig értelmét veszítené. Tehát akkor mi marad hátra? A büntetés. És itt lép be a dologba Isten szeretete. Ő tudta, hogy mi magunk soha nem lennénk képesek megfizetni a büntetést, ezért Krisztus kifizette helyettünk. Emberi formát öltött, felvette magára bűneinket, és meghalt a rómaiak keresztyén kétezer évvel ezelőtt.

Sally újból az igeszakaszba mélyedt, és kíváncsian megszólalt:

- Mondja meg nekem: ez valóban működött?

Bernice előrehajolt, úgy válaszolt:

- Döntse el saját maga! A Biblia azt mondja, hogy a bűn büntetése halál, de miután Jézus kifizette a büntetést, feltámadt a halálból a harmadik napon, ezért valami megváltozott. Legyőzte a bűnt, ezért képes volt arra, hogy legyőzze a bűn büntetését is. Igen, ez működött. Mindig működik. Jézus a kereszten eleget tett az isteni igazságnak. Elszenvedte a teljes büntetést, ezért Istennek nem kellett megváltoztatnia a szabályokat. Ezért hívjuk Jézust Megváltónknak. A saját vérént ontotta ki helyettünk, és meghalt, majd pedig feltámadt a sírból, hogy bizonyítsa: legyőzte a bűnt, és meg tud minket szabadítani. - Bernice kezdett

fellelkedni. - És tudja, mi az, ami a legjobban felvillanyoz? Mindez azt jelenti, hogy fontosak vagyunk a számára, hogy valóban szeret minket, és mi... számítunk, oka van annak, hogy vagyunk! És tudja, mi az, ami még olyan nagyszerű? Nincs jelentősége, mi volt a bűnünk, mellékes, honnan jövünk és milyen állapotban vagyunk, bocsánatot nyerhetünk, szabadok és tiszták lehetünk, tiszta lappal kezdhetünk!

Megérkezett az ebédjük - két tányér leves és két salátástál. Sally hálás volt a beszélgetésben beállt szünetért. Ez lehetőséget adott neki arra, hogy gondolkodjon, és feltegye magának a kérdést: Honnan ismeri ez a fiatal nő ennyire az Írást? Hogy lehet az, hogy annyi mindent el tud mondani, ami közvetlenül az ő helyzetére vonatkozik?

Ezt azzal lehet magyarázni, hogy Bernice Hank Busche gyülekezetébe járt, aki tudta, hogyan kell a fején találni a szöveget. Az a javaslata, hogy olvassa el a 119. zsoltárt, tökéletesen betalált, és az Ézsaiás 53-ra épülő aznap reggeli prédikációja, ha lehet, még jobban testre szabott üzenetként szólította meg, pontosan olyan formában, amit kész volt meghallani.

De Sallyt még mindig zavarta ebben az egészben egy dolog. Evett egy kicsit salátájából, mialatt végiggondolta a következő kérdését, majd végül egy megjegyzés formájában mondta ki azt a gondolatot, ami bántotta őt:

- Nem érzem, hogy bocsánatot nyertem volna.
- Kérte már Istentől, hogy bocsásson meg önnek?
- Istenben sem hittem soha, legalábbis a hagyományos értelemben véve nem.
- Nos, Ő ott van, a hagyományos értelmezés mögött.
- De én ezt honnan tudhatom?

Bernice ránézett Sallyre, és úgy tűnt, hogy belelát a szívébe. Egyszerűen így válaszolt:

- Maga tudja.
- Szóval... - Sally egy pillanatra elhallgatott, és evett egy kicsit salátájából. Nem bírta feltenni azt a kérdést, ami a szívét nyomta.

Nagyon butának, gyerekesnek tűnhet, és lehet, hogy Bernice kimondatlanul megválaszolta már ezt a kérdést. De... hallanom kell egy egyenes választ, amit minden kétely nélkül elfogadhatok.

- Megenged még egy kérdést?
- Hát persze.
- Nagyon könnyű, kényelmes általános gyűjtőfogalmakban beszélgetni...
- Fogalmazzon olyan pontosan, amennyire csak akar!
- Jézus... - Megint megállt. Honnan jött ez az érzés? Egy újabb falat salátával lenyomta. Egy kicsit jobban érezte magát. Most meg tudta kérdezni: - Jézus értem is meghalt?

Bernice nem akart könnyedén, felületesen válaszolni. Belenézett Sally szemébe, és határozottan kimondta:

- Igen. Önért is meghalt.
- Én értem... - Gondolkodnia kellett álnevéen. - Betty Smith-ért? Úgy értem, Bernice, maga nem ismer engem...
- Ő meghalt Betty Smith-ért, ugyanúgy, mint ahogyan meghalt Bernice Kruegerért is.

Megkapta a kívánt választ.

- Értem.

Ez volt az utolsó mondat, ami ebben a témában elhangzott. Bernice megérezte, hogy vendége kezdi kényelmetlenül érezni magát, és nem akarta elrontani a dolgot. Sally attól félt, hogy egy kicsit jobban megnyílt egy ártatlan ismeretlen előtt, mint kellett volna, és nem merte vállalni azt a kockázatot, hogy ezt a kedves nőt belerántsa a saját problémáiba.

Bernice megpróbálta kevésbé kényes témákra terelni a beszélgetést:

- Mennyi ideje van úton?

Sally ettől a kérdéstől is félt.

- Ó... talán egy hónapja.

- És tulajdonképpen hová valósi?

- Számít ez?

Ettől kezdve a beszélgetés akadozott, és ezt mindketten sajnálták. Felszínes dolgokat és üres társalgást leszámítva nem beszélgettek, az ebédjükre koncentráltak. A saláta eltűnt, a leveses-tányérok kiürültek, a percek teltek.

- Élveztem a beszélgetést - szólalt meg Bernice.

- Azt hiszem, jobb, ha most visszamegyek Saráékhoz.

- De figyeljen csak ide... jöjjön át néha a Hírmondóhoz, ha ráér! Máskor is ebédelhetnének együtt.

Sally ezt először vissza akarta utasítani, de végül megengedte magának, hogy egy kicsit lazítson, csak egy kicsit bízson, és elfogadja a meghívást.

- Persze... Miért is ne?

Bernice elmosolyodott:

- Jöjjön! Visszaviszem a panzióba.

* * *

A Bacon's Corner melletti öreg farm már évek óta elhagyatottan állt, a csűr üresen és szürkén búsult. Mióta a tulajdonos meghalt, ez a hely nem látott embert, nem hallatszott beszélgetés zaja, és senki sem gyújtott fényt - néhány éjszakát leszámítva, amelyről senkinek sem volt szabad tudnia.

Ezen az éjszakán gyertyák narancsszínű tompa izzását lehetett látni az öreg csűr deszka-burkolatának repedésein és az időjárástól megvetemedett ajtó résein keresztül. Bentről emberi hangokat, mormolást, énekszót és varázsigéket lehetett kihallani.

Mintegy húsz ember lehetett odabent, valamennyien fekete köntöst viseltek, egy nő kivételével, aki fehérbe volt öltözve. A földre egy ötágú csillagot rajzoltak, azt állták körül. A csillag közepén egy kecske két, levágott mellső lábát tették keresztbe, és egy-egy gyertya égett az ötágú csillag mindegyik csúcsán.

A fehérbe öltözött nő vezette az alkalmat, a főhelyen állva. Halkan, érthetően beszélt, kinyújtott kezében egy nagy ezüstkelyhet tartott.

- Kezdetől fogva a vérből származik a hatalom, és kezünk áldozata ki fogja egyenlíteni a mérleget.

- Úgy legyen! - énekelték a többiek.

- Előhívjuk most a sötétség erőit és szolgálait, hogy tanúi legyenek a ma éjszaka velük kötött szövetségünknek.

- Úgy legyen!

Démoni szárnyak suhogtak a szarufák között, amint a sötét, gonosz szellemek gyülekezni kezdtek. Csillogó sárga szemekkel és vigyorgó pofával néztek lefelé, az imádat és a figyelem fényében sütkérezve.

Az épület csúcsán Pusztító kapaszkodott a szarufákba. Onnan mindent át tudott tekinteni, és végig tudta követni a ceremóniát, miközben parancsokat osztogatott.

- Gyűljon fel dühük ellenségeink ellen, mindenki ellen, aki szembeszegül velünk! Nyerjük meg jóindulatukat, amint felajánljuk nekik ezt az áldozatot!

- Úgy legyen!

- Találják meg a nőt!

- Úgy legyen!

- Úgy legyen! - mondták a démonok is egymásra pillantva.

- Úgy lesz! - erősítette meg Pusztító. - Úgy lesz!

- Űzzék ki rejtekhelyéről, és zúzzák porrá! - mormolta sejtelmesen a nő.

- Úgy legyen! - kántálták a többiek.

A démonok bólogattak, és egyetértésükben összevissza beszéltek, szárnyukat izgatottan rezgettették. További szellemek érkeztek. Megteltek velük a tetőgerendák, a szénapadlás és az épület oromzata.

- Jöjjön a keresztényekre vereség, megosztás, betegség és gyenge akarat!

- Úgy legyen!

Pusztító gyors szavakkal beszélt az összegyűlt démonokhoz, egyenként rájuk mutatva kijelölte feladatukat, miközben a szellemek egyetértően mormogtak.

- Adják meg, hogy a bíróság a mi javunkra döntsön! Felajánljuk nekik Emily Fletcher bírónő szívét és elméjét!

- Úgy legyen!

Pusztító körülnézett a csoportban, és tekintete végül megállapodott egy nagyobb, esetlen szellemen, amely egy keresztlécen ült. Ő már korábban is foglalkozott bírósági tárgyalások befolyásolásával, őt bízta meg ezzel a feladattal.

- Most pedig... - A nő ajkához emelte az ezüstkelyhet. - A vér által megpecsételjük a hatalmak sikerét, Sally Beth Roe halálát és a keresztények vereségét!

- Úgy legyen!

A démonok valamennyien előrehajoltak, és nyakukat nyújtogatták. Látni akarták az eseményeket. Vihogtak, nyáladzottak, örömeikben hátba verték és lökdösték egymást. Pusztító szinte megrészegeedett a jókedvtől.

A nő hátrahúzta a csuklyáját, és ivott a kehelyből. Amikor elvette szájától a serleget, a kecske friss vérének nyoma ott maradt ajkain. Claire Johanson, a boszorkányok gyülekezetének legfőbb papnője továbbadta a kelyhet Johnnak, aki ivott belőle, majd ő is továbbadta a következő személynek. A boszorkányok - voltak közöttük férfiak, és nők egyaránt - ittak, hogy megpecsételjék ezzel az átkot.

Utána mindannyian felemelt kézzel, hátborzongató hangon, kórusban felkiáltottak:

- Úgy legyen!

- Indulás! - adta ki a parancsot Pusztító, miközben összecsapta szárnyait, és görbe ujjával előremutatott.

A fosztogatni induló szellemek kirobbantak a pajtából. Úgy hömpölyögtek ki a tető alól, mint a tűzből a fekete füst, mint a denevérek a barlangból. Minden irányban szétszóródtak, miközben gonosz, pusztító vágyukban üvöltöztek és gyalázkodtak, káromkodtak.

* * *

Hétfő reggel, a westhaveni tárgyalás napjának reggelén, Mark Howard pásztor nagyon hálás volt, amiért elsőként érkezett a templomhoz. Remélte, hogy sikerül összetakarítania a förtelmet, mielőtt a gyerekek megláthatnák.

Már kinyitotta az iskolát, és bekapcsolta a fűtést, úgyhogy minden készen állt. Még maradt körülbelül negyvenöt perce, amíg a szülők megérkezni gyermekeikkel. Lesietett a templom alagsorába, kinyitotta az irodáját, és felkapta a telefont.

Komoran és alig hallhatóan beszélt:

- Jó reggelt, Marshall. Itt Mark. Sajnálom, hogy ilyen korán fel kellett hogy ébresszelek. Kérlek, azonnal gyere ide a templomhoz! Fel fogom hívni Bent is, remélem, hogy ő is el tud jönni. ... Igen, most azonnal! Köszönöm.

Bement a lépcső alatt elhelyezett szertárba, és felkapott egy felmosórongyot, meg egy vödört. Annyira zaklatott volt, hogy a szemetesről megfeledkezett. Szíve hevesen vert, felrohant a lépcsőn, és kiszaladt a templom előtti feljáróra.

A vér a bejárati ajtón már megszáradt. Szüksége lesz egy súrolókefére is.

Ó! Ide kell hoznom a szemetesvödört! Nem, még nem! Inkább megvárom, amíg Marshall és Ben ideér. Remélem, előbb megérkeznek, mint a gyerekek! Úr Jézus, kérjük a te kiontott véred fedezetét és védelmét erre a helyre!

Gyerünk srácok, siessetek! Nem hagyhatom itt ezeket a dolgokat!

Mark előtt egy állat - valószínűleg egy kecske - két hátsó lába volt keresztbe téve, az szennyezte be vérével a templom lépcsőit.

* * *

Aznapi reggel kilenckor a sajtó, az ASzJE, a Nemzeti Oktatásügyi Koalíció és néhány egyház képviselői összegyűltek a Westhaveni Szövetségi Bíróság épületének 412-es ajtaja, Emily R. Fletcher bírónő tárgyalóterme előtt.

Wayne Corrigan és Tom Harris már ott ült az alperesek asztalánál. Gordon Jefferson és Wendell Ames, Lucy Brandon ügyvédei, a másik oldalon várakoztak harcra készen. Lucy közöttük foglalt helyet. A galéria első sorában dr. Mandanhi várta, hogy vallomást tehessen.

Ott volt a KBZT Hetes Csatorna riportere, Chad Davis. Pikáns kis hírekre és megjegyzésekre vadászott, míg Roberto Gutierrez a televíziós kamerát állította be.

John Ziegler is ott várt Paulával, az alattomos fotóriporterrel, aki már készített is néhány fényképet Tomról és Corriganról anélkül, hogy megkérdezte volna őket.

A törvényszolga felállt, és ezt mondta:

- Mindenki álljon fel!

Valamennyien felálltak.

- A bírósági tárgyalás elkezdődik, Emily R. Fletcher bírónő elnököl.

A bírónő elfoglalta helyét az emelvényen.

- Köszönöm. Kérem foglaljanak helyet!

Leültek. Eddig minden ugyanúgy történt, mint a múltkor. A bírónő most is feltette olvasószemüvegét, és belenézett az előtte lévő dokumentumba.

- A mai tárgyalást az alperes kérte annak eldöntésére, hogy az ügyben szereplő gyermeket, Amber Brandont, fel lehet-e menteni a vallomástétel és a tanúskodás alól, vagy sem. A bíróság úgy értesült, hogy a felperes ügyvédje határozottan ellenzi a gyermek kihallgatását és tanúként történő beidézését, és a bíróságot ezért kérték fel arra, hogy ebben a kérdésben döntsön. - Felnézett, s az egész dolog miatt egy kicsit ingerültnek tűnt. - Mr. Corrigan, kérem, mondja el érveit!

Corrigan felállt.

- Köszönöm, bírónő! Kérésünk meglehetősen egyszerű, és egyáltalán nem szokatlan. Az ügyfelem ellen benyújtott feljelentés zaklatással, diszkriminációval és botrányos vallásos magatartással kapcsolatos vádakot tartalmaz. De szeretném emlékeztetni a tisztelt bíróságot, hogy mindeddig egyetlen vallomást sem hallottunk ezekről a vádakról a felperes koronatanújától, Ambertől. Csak másodkézből származó vallomásokot hallottunk, Amber édesanyjától, Lucy Brandontól, és a felperes szakértőjétől, dr. Mandanhitól. Sok alkalommal kértük, hogy beszélhessünk Amberrel, vagy hogy hadd vizsgáltsuk őt meg saját pszichológusunkkal, hogy egy másik szakértő diagnózisával tudjuk ellensúlyozni dr. Mandanhi szakvéleményét. De a felperes képviselői rendkívül határozottan megtagadták az együttműködést, és úgy véljük, hogy ezáltal megsértették ügyfelünknek a vádolójával való szembesítéshez fűződő jogát. Ezenkívül, mivel nem állt módunkban, hogy kikérdezzük Ambert, és saját magunk meghallgassuk tanúvallomását, nem lehetünk meggyőződve arról, hogy a Mrs. Brandontól és a dr. Mandanhitól származó közvetett vallomások nincsenek-e kiszínezve, meghamisítva vagy eltúlozva.

A felperes képviselője azt állítja, hogy Amber rendkívül kényes lelkiállapotban van, és életkora miatt túl törekeny ahhoz, hogy el tudja viselni a kihallgatást és a bírósági tárgyalást. De biztosíthatjuk az ügyvéd urakat, hogy nem vennénk igénybe semmilyen durva taktikát.

Ezenkívül a feljegyzések alapján világos, hogy Amber nagyon erős akaratú gyermek, és ellentmondásos állításokba keveredett, melyek még az édesanyja szavainak is ellene mondanak. Ráadásul az édesanya a vallomásában elmondta, hogy más hatások is befolyásolják a kislány életét, amelyek az iskolán kívül lelepleződtek. Csak maga Amber tudna feleletet adni arra a sok megválaszolatlan kérdésre, amelyek ezeken a területeken felmerültek.

Csak annyit kérünk, hogy magától Ambertől hallhassuk a részleteket, és hogy a mi saját pszichológusunk lehetőséget kapjon arra, hogy igazolja vagy megcáfolja dr. Mandanhi megállapításait.

Corrigan leült, és a bírónő megadta a szót Wendell Amesnek. Ames korántsem jelentett olyan izgalmas látnivalót, mint a fiatalabb Jefferson, de csak úgy áradt belőle a tapasztalat felsőbbrendűsége, ami önmagában is meggyőző hatású volt.

- Tisztelt bírónő, ezt az egész ügyet egy ártatlan gyermek ellen elkövetett súlyos vétség miatt terjesztettük a bíróság elé, melynek mértékét dr. Mandanhi jelentése és az eskü alatt tett vallomások világosan bemutatják. Mint a felperes ügyvédei, szeretnénk jóvátenni egy rossz dolgot, orvosolni akarunk egy sérelmet, és valahogyan semmissé szeretnénk tenni azt a megalázó tettet, ami megtörtént. Felelős emberi lényekként soha nem az volt a célunk, hogy fokozzuk Amber fájdalmát azáltal, hogy kiteszük őt a tárgyalás megrázkódtatásának, hogy felszakítjuk a régi sebeit, és közszemlére tesszük sérüléseit.

Benyújtottuk dr. Mandanhi kiegészítő szakvéleményét, amely részletezi a bíróság számára Amber jelenlegi érzelmi állapotát, és bebizonyítja, hogy nem szolgálná az ő érdekeit, ha tanúként megidéznék vagy vallomást kellene tennie. Ha a bíróság kívánja, dr. Mandanhi kész személyesen is tanúsítani, hogy Amber elmebeli és érzelmi állapota jelenleg mennyire törékeny.

Fletcher bírónő Mandanhira nézett, majd Amesre.

- Szándékozik-e a doktor olyan kiegészítő megállapításokat tenni, amelyeket az írásbeli vélemény nem tartalmaz?

- Bizonyos vagyok benne, hogy ha szükséges, akkor világossá tud tenni bármely részletet a bíróság számára.

A bírónő gyorsan végigfutott Mandanhi jelentésén.

- Úgy gondolom, hogy ez eléggé érthető. Minden további szóbeli vallomás valószínűleg csak ezt tudná megerősíteni.

- Rendben van.

- Van még valami mondanivalója, ügyvéd úr?

- Igen. Bár mindkét oldal részéről elhangzottak súlyos érvek, reméljük, hogy a közfelfogás és a tisztességtudat hangosabban és meggyőzőbben fog szólni, mint bármi más érv, és hogy a bíróság megtakarítja ennek az ártatlan gyermeknek a számára azt a fájdalmat és szomorúságot, amit sebeinek felszakítása jelentene azáltal, hogy az alperes kihívást intézne hozzá, és kétségbe vonná szavait, hogy közszemlére lenne téve egy nyilvános tárgyaláson.

Természetesen tisztában vagyunk a jogi eljárásokkal. Tisztában vagyunk azzal, hogy az alperesnek joga van szembesítést kérnie vádlójával. De szeretném emlékeztetni a bíróságot, hogy egy gyermek bántalmazásának ügyét tárgyaljuk, és ennek megtörténtét már az alperesek is beismerték.

- Tiltakozom! - pattant fel Corrigan. - Az alperes képviselője soha nem tett ilyen beismerést.

Ames visszavágott:

- Bírónő, egyszerűen arra utaltam, ami már bizonyítást nyert, hogy az iskolában elfenekelik a gyermekeket, és hogy az iskola erőteljes, tekintélyelvű doktrínákat kényszerít rá a gyermekekre...

A bírónő egy kicsit türelmetlenül szakította félbe:

- Az eskü alatt tett vallomások világosan szólnak az iskola gyakorlatáról és tanításairól, Mr. Ames. Ha az alperes kitart gyakorlata mellett, ez semmiképpen nem jelenti a bűnösség beismerését. A tiltakozásnak helyt adok.

Ames összeszedte gondolatait, és folytatta:

- Bírónő, mindenképpen fenntartjuk, hogy Amber egy érzékeny életkorban járó gyermek, akinek védelemre van szüksége. Végül is ez volt a feljelentés benyújtásának legfőbb motivációja. Ezek után arra kell kérnünk a bíróságot, hogy kímélje meg Ambert minden további fájdalomtól és traumától azzal a döntéssel, hogy nem kell vallomást tennie és tanúskodnia, vagy bármilyen más szörnyűséges vizsgálatot elszenvednie egy másik pszichológus részéről.

Ames leült.

A bírónő Corriganre nézett.

- Kíván még valamit mondani?

Corrigan felállt.

- Azt hiszem, hasznos lesz rámutatnom arra, miért nincs több mondanivalóm. Ha Amber Brandon valóban olyan szálnalmas elmebeli és érzelmi állapotban van - mint ahogyan a felperes ügyvédje állítja -, hogy nem bocsátható vallomástételre, és nem vehet részt a tárgyaláson, akkor arra kényszerülünk, hogy elfogadjuk az ügyvéd úr szavait anélkül, hogy tudnánk, igazak-e ezek az állítások. Lehetséges, hogy Amber valóban ilyen rossz állapotban van, de erről soha nem tudunk meggyőződni. Lehetséges, hogy a felperes ügyvédje ügyesen, céltudatosan rejtegeti őt előlünk, de erről sem tudunk meggyőződni. A felperes ügyvédei nyilvánvalóan úgy gondolják, hogy mindent tudnak Amberről, ami nekik szükséges, és arról, amit állítólag az alperes kezétől elszenvedett, de az alperesek és ügyvédjük gyakorlatilag semmit sem tudnak az eddig hallott, gondosan megszűrt pletykákon kívül. Amber nélkül szinte tehetetlenek vagyunk. Elvárják ugyan tőlünk, hogy egy meggyőző védekezést adjunk elő, de megtiltják nekünk, hogy a kérdés lényegéhez, ezeknek a panaszoknak az igazi forrásához eljussunk. Újból megismétlem, hogy semmilyen módon nem akarunk ártani Ambernek, és nem akarunk további traumákat okozni neki - ha egyáltalán érte őt bármilyen trauma. Egyszerűen meg akarjuk ismerni a tényeket, hogy felkészülhessünk a vádak megválaszolására. Beadványunkban leírtuk, hogy a törvény szerint lehetőséget kell kapnunk az Amberrel való találkozásra.

Corrigan leült. A bírónő Amesre és Jeffersonra nézett.

- Van még valami mondanivalójuk?

- Nincs, bírónő - felelte Ames.

- Akkor a bíróság most szünetet tart. A tárgyalás ma délután két órakor folytatódik, amikor kihirdetem döntésemet.

- Mindenki álljon fel! - mondta a törvényszolga.

Felálltak, és a bírónő kiment.

- Mit gondolsz, hogy sikerült? - súgta oda Tom Corrigannek.

Corrigan nem tűnt kifejezetten boldognak.

- Fogalmam sincs. Azt hiszem, ez volt a leggyengébb érvelés, amit valaha is elmondtam. - Bosszúsan, füstölgött magában, és gondolataiban ott visszhangzott a tárgyalás. - Nagyobb nyomást kellett volna gyakorolnom a bíróságra, a törvény elvileg a mi oldalunkon áll... Láttad, hogyan reagált a bírónő Mandanhi eskü alatt tett vallomására? Szentírásnak vette!

- Mit szólnál egy ebédhez? - kérdezte Tom.

Corrigan Tom mögött kiment a tárgyalóteremből, miközben egyre csak morgolódott magában.

A szellemek vadak és féktelenek voltak. Heves indulataikat a kecske vére és a boszorkányok istenkáromlása táplálta, valamint ösztökélte őket azoknak az embereknek a dühe, egymással kötött bűnös szövetsége és Pusztító mindent elsöprő haragja. A démoni fejedelem azonnali győzelemre áhítozott a Seregek ravasz Kapitánya és csapatai fölött, és mindenáron el akarta kapni Sally Beth Roe-t, aki mindeddig ügyesen kisiklott a karmai közül.

A hazugság démonaitól megfertőzött Waring házaspár, valamint Jessupék közös ebéden találkoztak, hogy imádságos szívvel megtárgyalják a legfrissebb híreket, amelyeket az imaláncon keresztül hallottak: June Walroth-tól éppen most tudták meg, hogy Tom rendszeresen verte kislányát, Ruthot, és azért járatta mindig hosszú ujjú ruhában, hogy senki ne láthassa a verés nyomait. Valaki más - nem tudták ki, de biztos, hogy egy megbízható személy - beszámolt arról, hogy Mark pásztor és Cathy házassági problémákkal küszködik, minden valószínűség szerint azért, mert Mark néhány évvel korábban hűtlenséget követett el. Azt is tudomásukra, hogy a keresztény iskola szörnyű adósságokba keveredett, mert Tom és Mrs. Fields lopott az intézmény pénzéből.

Andrea Jessup megdöbbenően kérdezte:

- Biztos vagy ebben? Nem bírom elhinni, hogy Mrs. Fields képes lenne erre.
- Ugye tudod, milyen keveset keres ott az iskolában? Ez neki egy nagyon valóságos kísértést jelent, ezzel a ténnyel szembe kell néznünk - magyarázta Judy Waring.
- De ki beszélt nektek erről?

Ed, Judy férje vonakodott leleplezni hírforrásukat.

- A... Nos, hadd mondjak csak annyit, hogy egy olyan valaki, aki nagyon közel áll a vezetőséghez, és akit nagyon tisztetek. De mindez szigorúan bizalmas!

Wes rögtön felháborodott.

- De hát a vezetőség miért nem számolt be erről a gyülekezetnek?
- Az a személy, akivel beszéltem, ugyanezt fájlalta. Nagyon nehéz helyzetbe került, mert egyrészt nem akarja elveszíteni a vezetőség bizalmát, ugyanakkor sértve érzi magát, amiért a történetek nagy részét titokban tartják.
- Azt hiszem, gyülekezeti tanácskozást kellene tartanunk - szólt közbe Judy.

Andrea egyetértett ezzel.

- És egyszer s mindenkorra nyilvánosságra kell hoznunk ezt az egész disznóságot.
- Már beszéltem Ted és June Walroth-szal - bólintott Ed. - Készen állnak egy megbeszélésre.

Wes megrázta a fejét, és fel is nevetett, hogy haragját levezesse.

- És mindez le fog lepleződni azon a tárgyaláson. Az ASzJE emberei mindent ki fognak deríteni, és a feljelentésükkel ők fogják kifüstolni gyülekezetünk szeretett tagjait.

Pletyka, Rágalmazás és Rosszindulat mindezt mulatságosnak találták, és visítottak a nevetéstől. Hát ezek tényleg mindent elhisznek?

Az iskolában Mrs. Fields és Mark már háromszor is összekapott aznap, most pedig nyolc gyereket be kellett zárniuk a déli szünetben az osztályba, hogy töröljék le a táblát, tisztogassák meg a bútorokat, és söpörjék fel a padlót - ugyanis hatan összeverekedtek, ketten pedig biztatták őket. Fárasztó volt ez a nap.

Mrs. Fields lehuppant székére, és mélyet sóhajtott.

- Pásztor, mi történik itt?

Mark azt akarta válaszolni, hogy szellemi támadás érte őket, de a tanárnőre való tekintettel ezt inkább nem mondta. Mrs. Fields érzékeny nő volt, és nagyon nyomasztó lett volna a számára, ha megtudja, mit talált Mark aznap reggel a bejárat lépcsőin.

Végül egyszerűen csak megkérte, hogy imádkozzon vele, és így töltötték el a déli órát, s közben békefenntartó szolgálatot végeztek a játszótéren.

* * *

Álmodj, álmodj... kicsi lány... Rachel... rózsaszínű, dundi, nevető kislány...

- Gyere, édesem, ideje megfürödnünk!

Csobogva folyik a víz a fürdőkádba. A hőmérséklete pont megfelelő.

Hadd játsszon egy kicsit a kádban!

- Látod ezt? Ugye milyen érdekes? Szép tiszták leszünk.

Jonas. Szólít.

Most ne! Fürdetem Rachelt!

Húz, húz, kiránt a testemből... Ne, most ne...

Hirtelen mindent elborít a feketeség: lebegés, nincs érzés, nincs hang, nincs fájdalom, nincs semmi, csak édes szeretet, boldogság, egység... Egy hosszú, hosszú alagút, a végén ragyogó fény, egyre közelebb jön, egyre közelebb jön, ideje visszafordulni! Mi lehet Rachellel?

durr! Egy tenyér arcul üt!

- Gyerünk, hölgyem, térjen magához! Felkelni!

Áll a víz a padlón. Benne ülök a vízben, csuromvíz vagyok. Ki ez az ember?

- Hall engem? Keljen fel!

Egy rendőr! De hát mi baj van?

- Ember, mintha fejbe verték volna ezt a nőt, nem tud magáról!

Hol van Rachel?

- Hol van a kisbabám?

A kád színültig tele vízzel, túlfolyik, mindenütt víz, rendőrök, orvostechnikusok, a tulajdonosnő, minden olyan homályos.

Egy átható, dermesztő rémület kezd lassan feltámadni benne. A felfoghatatlan tény elborítja elméjét.

- Ó, nem! Megöltem a kisbabámat!

- Hölgyem, ismertetnem kell önnel a jogait. Joga van ahhoz, hogy ne mondjon semmit...

Felemelik a padlóról, erős kezek tartják, karját hátrabilincselik.

- Hol van a kisbabám?

- Gyerünk kifelé!

- Hol van a kisbabám?

- A kisbabája meghalt, Sally. Gyerünk!

Egy villanásnyi kép, csak egy pillanatig látja: egy pici batyú a konyhaasztalon, fehér ruhával le van takarva... kilátszik alóla egy kis rózsaszínű kéz, körülötte orvostechnikusok.

- Ó nem! Rachel! Megöltem a kisbabámat! Jonas!

A bilincs fájdalmasan belevág a csuklójába, karja hátracsavarva, folyik róla a víz, kilökik az ajtón.

- Rachel!

- Gyerünk, Sally, menjünk!

* * *

AAAAAA! Sally felriadt a besötétített hálósobában, csaknem kiesett az ágyból. Négy kízója ott volt vele.

Örökké! Örökké! - vádolta Kétségbeesés. - Örök kárhoztatás rajtad! Az vagy, ami vagy, és ezen soha nem tudsz változtatni...

Örülség újult erővel szólt közbe: Te is tudod, hogy mindez ott van a te szerencsétlen, torz elmédben. Nagyon beteg vagy!

Mindig követni fog a halál - terrorizálta Halál. - Minden, amit megérintesz, minden, amit szeretsz, meg fog halni.

És elkaplak téged ezért! - fenyegette Félelem. - Az összes szellem, akivel valaha találkoztl, alig várja, hogy elkapjon!

Sally hasra fordult, és a párnába temette az arcát.

- Ó Istenem, segíts!

Nem tud neked segíteni... vétkeztél ellene. Soha nem fog téged meghallgatni... a kezünkben vagy...

Sally az ablak felé nézett. A nappali világosság beszűrődött a sötétítő függöny körül. Az ágy melletti órára pillantott. Délután négy óra. Hátravetette magát, és megpróbált megnyugodni, hogy ne verjen olyan hevesen a szíve, és ne kapkodjon levegő után.

Nyugi, kislány - mondogatta magának. - Csak álom volt, egy rémálom. Nyugodj meg!

Szíve még mindig ugrált, és arcáról csorgott a verejték. Ezt nevezem pihenésnek. Még rosszabbul érzem magam, mint mielőtt elaludtam.

Megpróbálta értelmezni a történeteket. Ez az álom úgy pergett le előtte, mint egy videofilm: pontosan így történt. Éveken keresztül nem jutott ennyire élesen az eszébe. Ó Istenem, mit tettem, mit tettem?! Hogy engedhettem meg, hogy ez megtörténjen velem, a kislánnyal?!

Jonas, az én csodálatos tanácsadóm és barátom, az én végtelenül bölcs szellemi vezetőm!

Rosszul lett annak a szellemnek az emlékeitől.

Megbízta benne! Odaadtam neki az életemet, a gondolataimat, a szellememet, az elmémet, és most... most rá kell jönnöm, mennyire gonosz volt. Vagy még most is az.

Gonoszság! Egy újabb abszolútum! Jonas egy felfoghatatlanul gonosz szellem, senki nem tud meggyőzni engem az ellenkezőjéről! Mit is olvasott az előbb? Lassan kimászott az ágyból, letette lábát a padlóra, és odament az ablakhoz. Félrehúzta a függönyt, és hunyorgott a szobába beáradó nappali világosságtól. Az ablak alatt álló asztalon ott feküdt Sara Bibliája, még mindig kinyitva Márk evangéliumánál. Azt kezdte olvasni, mielőtt elálmosodott és lefeküdt volna. Talált ott valami érdekes dolgot, de akkor csak átfutott rajta.

Leült az asztalhoz, és újból átnézte azt a szakaszt. Itt van, az első fejezetben: „Volt pedig azok zsinagógájában egy ember, akiben tisztátalan szellem volt, és felkiáltott és mondta: »Ah! Mi dolgunk van nekünk veled, Názáreti Jézus? Azért jöttél-é, hogy elveszíts minket? Tudom, hogy ki vagy te: az Istennek Szentje.«

Jézus rendre utasítván így szólt hozzá: »Némulj meg! Menj ki belőle!«

A gonosz szellem erőszakosan megrázta a férfit, és egy kiáltással kiment belőle. Az emberek valamennyien annyira meglepődtek, hogy ezt kérdezték egymástól: »Mi ez? Micsoda új tudomány ez, hogy hatalommal parancsol a tisztátalan szellemeknek is, és azok engedelmeskednek neki...«

Estefelé pedig, amikor leszállt a nap, mind Őhöz vittek a betegeket és a démonizáltakat. És az egész város odagyűlt az ajtó elé. És meggyógyított sokakat, akik különféle betegségekben sínylődtek, és sok démonot kiűzött, és nem hagyta szólni a démonokat, mivelhogy Őt ismerték.”

Démonok. Ezek démonok. Sally elhitte ezt. A vasárnapi iskolában eltöltött idő óta soha nem adott túl sok hitelt a Bibliának. De most, amint ott ült abban a szobában, és miután magához tért egy olyan nyilvánvaló leckéből, amelynél egyértelműbbet nem is kívánhatott volna magának, elhitte azt, amit a Biblia ezekről a szellemi lényekről mondott. Az általa átélt sok szellemi kalandozás, élmény csak csalás, megtévesztés, egy szellemi svindli. Ezek végtelenül gonosz dolgok.

Hol van az a füzet? Írnom kell Tomnak!

Tom, maga ezt már tudja, és ezért keveredett ebbe a bajba, de hadd biztosítsam most magát én, aki a másik oldalon álltam, hogy önnek igaza van. Amber Brandon kapcsolatba lépett egy szellemi vezetővel, és most az befolyásolja az életét, a gondolatait, a viselkedését. Nekem ott volt Jonas, Ambernek pedig ott van Amethyst, és ha eddig nem mondtam volna ki elég világosan, akkor hadd nevezem meg teljesen egyértelműen őket: ezek gonosz szellemek, akik azért jöttek, hogy tönkretegyenek minket. Csak nézze meg, mit csinált velem Jonas! Nem hibáztatom kizárólag őt, én hívtam be az életembe, én adtam neki oda az elmémet és a testemet. De túl későn jöttem rá, mi a valódi célkitűzése.

És mi a helyzet Amberrel? Gondolom, az ő számára mulatságként és játékként kezdődött az egész. De most szinte biztos vagyok abban, hogy olyasmibe keveredett bele, amiből meg kellene szabadulnia, de nem tud. Hogy őszinte legyek, nem vagyok meggyőződve arról, hogy nekem sikerült megmenekülnöm ebből a helyzetből.

De ha Márk evangéliumának igaza van, és az ön Jézusa tud parancsolni ezeknek a szellemeknek, és meg tudja szabadítani az embereket a hatalmukból, akkor remélem, önnek van elég hite az ön megváltójában ahhoz, hogy megkaphassa a segítséget.

És Tom, amikor ezért imádkozik, kérem, mondjon értem is egy jó szót!

Pusztító szellemei hülyére nevették magukat, miközben szanaszét repültek a bíróság épületéből.

A bírónő felállt - a tárgyalóteremben mindenki követte a példáját -, majd kiment. Az ASzJE ügyvédei hetvenkedő kedvükben voltak, míg Wayne-nak és Tomnak tátva maradt a szája.

Corrigan annyira felháborodott, hogy alig tudta visszafogni a hangját, amikor odasúgta Tomnak:

- Ezt biztos, hogy megfellebbezzük. Még soha nem találkoztam pályafutásom során egy ilyen nyilvánvaló, nevetséges törvényszegéssel vagy a jogos eljárás megtagadásával!

Tom nem tudta eldönteni, hogy reménykedjen, törődjön bele a harc folytatásába, adja fel, menjen haza és haljon meg, vagy mit csináljon.

- Hát, ha úgy gondolod, hogy érdemes.

- Nem tudom, eredményes lesz-e, vagy sem, de talán több szerencsénk lesz egy másik bírónál. Mindenképpen be fogom nyújtani ez ellen a fellebbezést! Ha nem tenném, akkor ugyanolyan hanyag lennék, mint a bírónő. Tűnjünk el innen!

A tárgyalóterem előtt Wendell Ames sütkérezett a reflektorok fényében, és élvezte a saját hangját, miközben elmondta az előre elkészített sajtónyilatkozatát.

- Nagyon elégedettek vagyunk, amiért egy olyan szellemi kaliberű személy, mint Fletcher bírónő elismeri, hogy az életkoruknál fogva sebezhető gyermekeket még a tárgyalóteremben is meg kell védeni attól, aki beismerte magáról, hogy bántalmazott egy gyermeket...

- Ennyi! - vágott közbe Corrigan. Hirtelen haragjában, ami tőle szokatlan volt, átnyomakodott a riporterek gyűrűjén. - Hölgyeim és uraim, lesz egy nyilatkozatom az önök számára, mihelyt Mr. Ames befejezte.

Azonnal magára vonta a figyelmüket. Ki voltak éhezve. Elárasztották őt kérdésekkel, amelyek közül sok eléggé kellemetlenül érintette. Minden kérdést elhárított, és azt mondta, amit el akart mondani.

- Mindenekelőtt helyesbíten szeretném Mr. Ames szavait: ez az ügy az alkotmányban garantált vallásszabadság körül forog, nem egy gyermek bántalmazása itt az igazi kérdés. Semmi ilyen beismerést nem tettünk, és kérem, legyenek pontosak, amikor erről hírt adnak. Ha a gyermekek elfenekélése bántalmazásnak minősül, akkor most azonnal vessük börtönbe az ország lakosságának a felét!

Másodsorban: látva, hogy a felperes ügyvédei ragaszkodnak ahhoz, hogy a sajtóban tárgyalják meg ezt az ügyet, kérem fontolják meg a következőket. Először is: ebben az ügyben csak olyan kijelentéseket hallottunk, amelyeket az ügyvédek által kiválasztott gyermekpszichológus, dr. Mandanhi és Amber édesanyja gondosan megszűrte. De mi ragaszkodunk ahhoz a jogunkhoz, hogy szembesítsenek minket a vádlónkkal, Amberrel, hogy kiderítsük az igazságot. Továbbá: nem akarunk durván viselkedni a kislánnyal szemben, és semmilyen módon nem akarjuk őt bántalmazni. Elfogadunk minden indokolt korlátozást, és megfelelő módon együtt fogunk működni a bíróval és a felperes ügyvédekkel.

Ami pedig Fletcher bírónő határozatát illeti: ez nyilvánvalóan egy téves döntés, ami teljes mértékben ellentétes a törvénnyel, ezért nincs más választásunk, mint hogy haladéktalanul a fellebbviteli bírósághoz forduljunk fellebbezésünkkel. Végezetül, ha lehet, ne hagyjanak ki az általam elmondottakból túl sokat.

Ezzel Corrigan - miközben csak úgy záporoztak rá a további kérdések - Tom társaságában odasietett a csarnokon keresztül a lifthez.

* * *

Bacon's Cornerben a kis Amber Brandon pörgött és nevetett, amikor felszállt az iskolabuszra, és annyira zavarta a többi gyermeket, hogy a sofőrt nem sok választotta el attól, hogy rendre utasítsa. De mivel Amber az első megállónál leszállt, a sofőr megelégedett azzal, hogy kislányt és játszótársait letette a buszról.

Barátai már megszokták, hogy Amber póniként viselkedik, sőt egyesek be is kapcsolódtak ebbe a fantáziajátékba. De ma Amethyst nem az a mulatságos póni volt, akivel játszani lehetett volna. Fellökte barátait, elvette és szétszórta könyveiket, ugrált, ágaskodott, bukfenchezett és kigúnyolta őket.

Barátai nagyon megharagudtak rá, és megfogadták, hogy soha többé nem játszanak vele.

De Amethyst csak tovább nevetett, ugrabugrált, és semmivel sem törődött.

* * *

Határozottan eljött az ideje egy csoportgyűlésnek. Aznap este Mark és Cathy kinyitotta a templomot, és a csoport magva - Howardék, Ben és Bev Cole, Marshall és Kate Hogan, Tom Harris és Wayne Corrigan - összegyűlt a vénekkel, Don Heelyvel, Vic Savannel, Jack és Doug Parmenterrel együtt, akik elhozták feleségüket is. A helyzet most már kényszerítő erejű volt. Isten megmozdította a szívüket, és valamennyien érzékelték a külső fenyegetést. Eljött az ideje, hogy rendezzenek néhány komoly dolgot az Úrral.

Az első padokban és a pódium szélére állított székeken foglaltak helyet, hogy egy zárt kört alkothassanak, és összehasonlíthassák egymással feljegyzéseiket, megbeszéljék, és imában az Úr elé vigyék a dolgokat.

- Úgy láttam jónak, hogy ma este itt találkozzunk - kezdte Mark. - Úgy tűnik, hogy most ez az épület és a gyülekezetünk áll a Sátán figyelmének és támadásainak középpontjában. Imádkoznunk kell, hogy legyen egy védőfal a hely körül és körülöttünk.

- Ütközzünk meg az ellenséggel! - buzdította őket Ben.

- Legfőbb ideje, hogy megtegyük! - helyeselt Jack.

Mark ezt nagyon bátorítónak érezte, és elmosolyodott.

- El kell mondanom nektek, hogy a csata kezd nagyon hevessé válni!

- Hogy sikerült a kihallgatásod a múlt héten? - kérdezte Doug.

Corrigan csak pislogott. Mark felsóhajtott, majd válaszolt:

- Ames és Jefferson valamiféle csapdát akar felállítani, ez nyilvánvaló. De voltak olyan kedvesek...

- Megpróbáltak kiszedni Markból valami olyasmit, amit felhasználhatnának ellene, amivel törbe csalhatnak - fejezte be Corrigan a gondolatot. Markra nézett. - Azt hiszem, nagyszerűen csináltad, pásztor. Megúsztad a dolgot, és ez nagyon nem tetszett nekik.

- Dicsőség az Úrnak ezért! „Aki igazságban jár, megőrzi azt teljes békességben.”

- Úgy van! - erősítette meg Bev.

Mark újból Corriganhez fordult:

- Wayne, ha már itt tartunk, mondd el nekünk, mi lesz a következő lépés ebben a feljelentési ügyben?

Corrigan egy kicsit fáradtnak és kedvetlennek látszott.

- A következő hetekben Tomnak és Mrs. Fieldsnek kell majd vallomást tenniük. De közben benyújtjuk a mai döntés elleni fellebbezésünket a fellebbviteli bíróságon, és ki kell várnunk, hogy mi lesz belőle. Lehetséges, hogy ott sem fogunk győzni, de legalább egy kis időt nyerünk vele. Fogjátok fel úgy ezt a kérdést, hogy ez az egész pereskedésnek csak egy apró részlete, csak egy kis csetepaté egy hosszú és költséges háborúban! - Marshallra pillantott. - Reménykednünk kell abban, hogy találunk valamit, ami fordulatot hoz ebben az ügyben. Úgy érzem, hogy nagyon közel vagyunk hozzá!

- Mi a helyzet azzal a tananyaggal? - kérdezte Kate. - Most már meg vagyok győződve arról, hogy az oktatási rendszer egy valóságos, törvény általi kényszerítés nélkül nem engedi meg nekünk, hogy megnézzük. Csak húzzák az időt.

Corrigan bólintott.

- Nem lepődnék meg, ha abban reménykednének, hogy ki tudják játszani a bíróságot, és mindaddig tudják rejtegetni az anyagot, amíg a tárgyalás tart. A mai döntés és a fellebbezési folyamat elindulása után ez elég nehéznek ígérkezik. Feltett szándékom, hogy holnap hivatalos idézésben fogom elkérni tőlük.

- Amíg valami másra fény nem derül - mondta Marshall -, addig is már tisztában vagyunk a dolognak egy részével. Legalábbis sejtjük, hogyan juthatunk a nyomára valaminek. A gyülekezetre helyezett átokról beszélek, melynek bizonyítékait reggel megtaláltuk.

- Voltatok a rendőrségen ez ügyben? - érdeklődött Bob Heely.

- Tréfálsz? - kérdezett vissza Ben. - Kilencvenkilenc százalék, hogy Mulligan benne van ebben a dologban! Azokat a lábakat Sally Roe kecskéjéről vágta le, és tudjátok jól, hogy Mulligan eltussolta a lány ellen elkövetett gyilkosság kísérlet részleteit. Biztos, hogy ő is részese ennek a boszorkányságnak, vagy legalábbis segített annak, akik elkövették.

- Valóban biztos vagy benne? - tette fel a kérdést Jack Parmenter.

- Még nem - szólt közbe Marshall. - Én arról beszélek, hogy most már konkrét bizonyítékkal rendelkezünk arról, hogy boszorkányság vagy sátánizmus működik ezen a környéken, az okkultizmusnak egy szervezett, súlyosabb formája, mint például egy boszorkányszövetség, egy titkos társaság vagy valami ilyesmi. És ez azt is jelenti, hogy vannak emberek - úgy értem, hogy szokásos megjelenésű, hétköznapi, minden gyanún felül álló emberek -, akik ehhez a csoportosuláshoz tartoznak. És egy ekkora városban nagy befolyást gyakorolhatnak, illetve sok embert meg tudnak félemlíteni. Lehet, hogy Mulligan és Parnell, a halottkém is ezeknek az embereknek a befolyása alatt áll, vagy talán maguk is a csoportnak a tagjai.

De ne felejtsetek el: bárkik is legyenek ezek az emberek, világosan látják, hogy van valami közös ebben a gyülekezetben és Sally Roe-ban. Mégpedig az, hogy az ellenségeik vagyunk, és ezért ártani akarnak nekünk. Megölték Sally kecskéjét, és a vérért vették, valószínűleg azért, hogy a szertartásaik során felhasználják. Ez jelenti az összeköttetést a számukra: kellett nekik valami, ami azé a személyé volt, akit meg akarnak átkozni. Levágták mind a négy lábát, és a két mellsőt idetették a templom elé. Ez ránk is kiterjeszti a Sally Roe elleni átkot. Úgy sejtem, hogy a hátsó lábak még mindig a boszorkányoknál vannak, céljaik megvalósításának kapcsolódási pontjaként.

- De miért pont a lábak? - kérdezte Corrigan.

- Lábak nélkül nem lehet túl messzire elszaladni, és Sally Roe most menekül. Talán ezért - találgatott Marshall.

Tom agya gyorsan forgott.

- Megint a vakondjaid, Marshall! Egyazon átok alá helyezték Sally Roe-t és minket, úgyhogy ha még nem is látjuk, de kell hogy legyen itt kapcsolat: Sally Roe-nak van valami köze a helyzetünkhöz, az ügyünkhöz, és ők ezt tudják.

- Úgy van.

Corrigan ökölbe szorította a kezét, és mesterkélt drámai mozdulattal az ég felé nézett.

- Ó, ha mindezt be is tudnánk bizonyítani! Ha tudnánk, kik ezek a rejtélyes emberek!

- Nem tudjuk, de vannak gyanúsítottjaink - igazította ki Marshall. - Jól tennénk, ha még egyszer alaposan körülnéznénk Mulligan őrmester és Joey Parnell háza táján. Nagyon közel állnak ehhez az egész Sally Roe-ügyhöz, és azt is tudjuk, hogy Parnell most annyira meg van rémülve, hogy köpni-nyelni nem tud.

Ben még nyersebben fogalmazott:

- Kétségtelen, hogy Parnell nyakig benne van a matériában.

- És én Irene Bledsoe-t, azt a gyermekvédelmis nőt is a gyanúsítottak közé sorolnám. Együttműködik ezzel a Brandon-ASzJE-féle bandával, és mindent el lehet róla mondani, csak azt nem, hogy tárgyilagos.

- Remélem, hogy ez nem így van! - sóhajtott Tom.

- Hogy vannak a gyerekeid?

- Pénteken találkoztam velük. Még nem döntöttek a sorsukról. A nevelőotthon elég kemény helynek tűnik, de legalább nem állnak Bledsoe gondozása alatt. Pont az hiányzik nekem, hogy egy boszorkány vigyázzon a gyerekeimre!

- És lehet még egy gyanúsítottunk - szólalt meg Mark. Kérdően néztek rá, de ő elhallgatott, és jelentőségteljes pillantásokat váltott Cathyvel. - Ki tudja, hogy ezek a boszorkányok vagy sátánisták, vagy akárkik legyenek, nem jutottak-e be a gyülekezetünkbe? Nem akar vége szakadni a problémáinknak, és soha nem volt itt ennyi megosztottság, mióta én vagyok a pásztor.

- Érzem, hogy valamiféle méreg fejti ki hatását közöttünk, ez biztos - tette hozzá Cathy.

- Ez rendszeresen megtörténik - magyarázta Marshall. - Beszivárognak gyülekezetekbe, mindent tudnak a keresztény szóhasználatról, ismerik a Bibliát, és hatalmas erőfeszítéseket tesznek, hogy elfogadtassák magukat, majd utána összezavarják a keresztények belső életét.

Ettől mindenkiben meghűlt a vér. Hirtelen azon vették észre magukat, hogy egymást méregetik, mint a gyanúsítottak, amikor meg akarják találni közöttük az igazi tettet. Hátborzongató élmény volt.

- Van valami elképzelésetek, ki lehet az? - kérdezte Jack Marktól és Cathytól.

Mark megrázta a fejét. Cathy válaszolt:

- Nem, nincs... de figyeljeteK ide: van valaki. Van egy démoni vakond a gyülekezetben. Érzem, hogy az Úr ezt mutatja nekem.

- Ez nagyon valószínű - bólintott Marshall.

Egy pillanatra eltűnődtek ezen, majd Mark egyetlen további szó nélkül finoman lecsúszott székeréről, és letérdelt előtte. A többiek követték a példáját. Önkéntelenül tették. Tudták, hogy ezt kell tenniük.

- Istenünk, könyörülj rajtunk! - imádkozott Mark. - Bocsásd meg nekünk, amiben vétkeztünk. Adj nekünk bölcsességet, hogy megértsük, mi az, amit rosszul teszünk, és adj nekünk megtérést abból a bűnből. Könyörülj rajtunk, Urunk és Istenünk, és állíts helyre minket!

Tovább imádkozott, és a többiek együtt könyörögtek vele. Könnyek törtek elő szemükből, szégyenkezés nélkül sírtak az Úr előtt.

- Uram, segíts, hogy át tudjuk látni ezt az egész helyzetet! - kérte Ben. - Őrizd meg minket ellenségeinktől, és adj nekünk győzelmet a jó ügyben!

- Imádkozunk gyermekeinkért! - szólalt meg Cathy. - Ez az ő harcuk is, talán még jobban az övék, mint a mienk. A Sátán meg akarja szerezni őket magának, nem hagyhatjuk, hogy ezt megtegye.

- Imádkozunk, hogy angyali harcosok fala vegye körül, és őrizze ezt a helyet! - folytatta Mark. - Vedd körül a Te népedet, Urunk, és védj meg minket minden ellenünk irányuló átoktól! Jézus kiontott vérének védelmét kérjük magunkra, szolgálatunkra, gyermekeinkre, az iskolára... Sally Roe-ra.

- Őrizd meg Ruthot és Josiah-t! - imádkozott Tom. - Ó Uram, kérlek vedd meg a gyermekeimet!

- Adj nekünk választ, Urunk! - fohászkodott Marshall: - Annyi feltételezésünk és elméletünk alakult már ki, hogy meg lehetne velük tölteni egy egész raktárat, de szükségünk van válaszra, valami szilárd, tapintható dologra! Add meg ezt nekünk hamar! Kérlek törd át a falakat, melyeket az ellenség ellenünk emelt! Törd át ezeket, Úristen, és küldd el nekünk a Te választodat!

- És, Uram - kapcsolódott be az imába Jack -, ha van egy betolakodó, egy démoni vakond a gyülekezetünkben, most leláncoljuk azt a személyt, megkötözzük a vele társult démonokat, és kérünk, Urunk, hogy lepleződjön le az az ember!

* * *

Nathan és Armoth összeszedett egy csapatot az elérhető legjobb harcosokból, és sorfalat állított a templom földje körül. Vállvetve, kardjukat kezükben tartva, teljes készségben vártak ott, harcra készen.

Tal elégedett volt ezzel a szerény eredménnyel.

- Ez egy darabig megteszi. Most pedig el kell távolítanunk azt a vakondot!

- Úgy néz ki, hogy készen vagyunk - állapította meg Nathan, a templomban lévő emberek imáira utalva.

- Hát persze - válaszolt Tal. - És igazán kedves Pusztítótól, hogy ennyire gondatlanul ténykedett. Leleplezte előttünk azt a rést, amire szükségünk van!

Kedd reggel lett, és az Ashton Hírmondó már megjelent a standokon, az élelmiszerboltokban és a házak teraszain szerte a városban. Ez általában azt jelentette, hogy egy kis nyugalom következett a Hírmondó szerkesztőségében. Cheryl, a kezdő riporter egy kicsit lazíthatott, és megpróbálhatta felvenni a kapcsolatot a hirdetéseket feladó ügyfelekkel; Tom, a tördelő elmehetett horgászni vagy dolgozhatott otthon a kertjében; George, az olvasószerkesztő pedig lepihenhetett. De ez a kedd egy kicsit másként alakult. Az újság határozott, magából és a munkatársaiból állandóan a maximumot kihozó szerkesztője elutazott, mert akadt egy kis elintéznivalója - soha nem árulta el pontosan, hogy mi volt -, de ez nem jelentett vakációt a többiek számára. Sőt, mivel Marshall mindig olyan keményen dolgozott, ez a helyzet még több munkát jelentett, mint valaha, és Bernice Krueger, aki most Marshallt helyettesítette, ugyanolyan szigorúan és talpraesetten megkövetelte a munkát, mint főnöke.

Tehát ez a kedd feszített munkatempót hozott magával. Mindenki bent volt, és szorgalmasan dolgozott. Bernice két percnél tovább soha nem maradt ugyanabban a szobában vagy ugyanazon a széken. Papírokkal, hasáblevonatokkal vagy egy csésze kávéval a kezében minduntalan kiszaladt az utcai irodába, hogy felügyelje a forgalomellenőrzésről szóló sztorit, amit Cheryl próbált kiszedni a vidéki rendőrökből. Újabb másolatokkal a kezében hátraszaladt George-hoz, hogy csinálja meg azoknak a szövegszerkesztését is, berohant Marshall üvegfalú irodájába, hogy felvegye a telefont, majd pedig megint előreszaladt, hogy egy ügyféllel foglalkozzon, mert Cheryl nem ért rá, éppen egy hirdetést vett fel telefonon keresztül.

Fogok beszélgetni Betty Smith-szel - mondta Bernice újra meg újra saját magának. - Megígérem, hogy amikor megjön az ebédem vagy előtte vagy a szünetben vagy valamikor leülök és beszélgetek vele! Most biztos azt gondolja, hogy milyen udvariatlan vagyok: meghívom ide, aztán meg nem törődöm vele!

Azonban „Betty Smith” mindaddig egyáltalán nem érezte úgy, hogy semmibe veszik vagy visszautasítják. A telexszobában ült, és a hírszolgálatról érkező híreket figyelte, amelyeket a gép kattogva lökött ki magából. Az elmúlt fél óra kifejezetten érdekesnek bizonyult - az utolsó néhány perc pedig teljesen lekötötte a figyelmét. A kezében tartott egy beszámolót, és csak úgy falta a híreket.

„Westhaven - Emily R. Fletcher, kerületi szövetségi bíró ma úgy döntött, hogy egy tízéves gyermeket, a hírekben olyan sokszor szereplő ügynek, a Jó Pásztor Általános Iskolában történt bántalmazásnak a koronatanúját nem lehet tanúként megidézni, és nem járult hozzá ahhoz, hogy az alperes a saját pszichológusával megvizsgáltassa. A bírónő egyetértett a felperes ügyvédekkel, hogy a gyermek további kikérdezése és kivizsgálása károsnak bizonyulhat.”

„A dr. Alan Mandanhi pszichológus által benyújtott szakvéleményre hivatkozva Fletcher bírónő arra a következtetésre jutott, hogy a gyermek az állítólagos bántalmazások miatt mentálisan annyira gyenge és sebezhető állapotban van, hogy ha újból beszélnie kellene erről, az még nagyobb károkat okozhatna neki.”

„Kötelességünk, hogy felemeljük szavunkat a gyermekekért - mondta a bírónő. - Nem szentesíthetünk semmilyen további bántalmazást, miközben azon fáradozunk, hogy elejét vegyük ezeknek.”

Az ország különböző részeiből származó napilapok várták az asztalon, hogy Bernice átfussa őket, majd ha lesz rá ideje. Sally felvette a legfelsőt a kötegből: a nyugati part egyik nagy újságja volt. A címlapon semmit sem talált erről az ügyről, de a második oldalon szerepelt egy

beszámoló és egy nem éppen hízelgő fénykép Tom Harrisről és ügyvédjéről. A fénykép alatt az állt, hogy ez a két ember „Tom Harris, aki a feltételezések szerint bántalmazta a gyermeket, és ügyvédje, Wayne Corrigan”.

Ezek nagyon rossz hírek voltak a Jó Pásztor Általános Iskola számára. A következő újság vezércikke is ezzel a témával foglalkozott. Maga az ASzJE sem írhatta volna meg ennél jobban.

„Ez egy példaértékű ügy lesz A szövetségi állam naponkénti gondoskodása és A magán-általánosiskolák támogatása elnevezésű törvények értelmezésének tekintetben, és el fogja dönteni, hogy az állam részt üthet-e az államot az egyháztól elválasztó falon annak érdekében, hogy ártatlan gyermekeket megvédjen a vallásszabadság nevében okozott károktól.”

„A vallásszabadság örökségünk része, de a vallásszabadság nem jelenti a bántalmazáshoz való jogot. Reménykedünk abban, hogy ez az eset egyszer s mindenkorra meg fog alapozni egy kötelező érvényű jogi és szociális rendeletet arra vonatkozólag, hogy bár a vallás gyakorlása szabadságot élvez, soha nem sértheti meg az állam törvényeit, hanem a közjó érdekében alá kell rendelnie magát az államnak.”

Mindez olyan erényesnek, olyan amerikainak, olyan helyesnek tűnt. De a cikk írója soha nem találkozott Amber Brandonnal. Az ország egyetlen újságírója se pillantott bele soha azoknak a démonoknak a szemébe, se nem hallotta azt a gúnyos, vádoló hangot. Nem váltak az áldozataivá Sally korábbi szövetségesei haragjának és az ő tönkretételét célzó tetteiknek. Ehelyett, mintha csak vezényszóra tennék, ugyanazokat az eszméket és véleményeket írták le, ugyanazokat a beszámolókat választották ki és tették közzé, és mindent ugyanúgy értelmeztek, mintha egy és ugyanaz az oktató tanította volna valamennyiüket.

Nem maradhatok itt - gondolta Sally. - Tovább kell mennem. Be kell fejeznem, amit elkezdtem.

- Betty! - Bernice ott állt az ajtóban, és egy kicsit kimerültnek tűnt. - Igazán sajnálom, hogy ilyen bolondokháza van itt, de most sajnos tényleg nagyon sok a munkám. Talált magának valami elfoglaltságot?

Sally letette az újságot.

- Ó, az újságokat és a telexen beérkező híreket olvastam. Nagyon érdekesnek találtam.

Bernice teljesen biztos volt abban, hogy valami bántja Sallyt.

- Jól van?

Sally elhárította a kérdést:

- Azt hiszem, egy óra múlva indul egy busz. El kell érnem.

- Ilyen hamar elutazik?

- Megkaphatnám... Megadná a címét és a telefonszámát? Szeretném, ha valamikor még felvehetném önnel a kapcsolatot.

- Hát persze. - Bernice leírta a címét és a telefonszámát egy darab papírra.

- És a Hírmondó címét is megadná?

Bernice azt is leírta, és átnyújtotta a papírlapot. Majd egy pillanatra belenézett Sally gondterhelt szemébe.

- Tehetek még valamit önért?

Sally elgondolkodott, majd félénken elmosolyodott.

- Hát... esetleg imádkozhatna értem. Lehet, hogy használna.
  - Bernice, a Jake Autójavítóból keresnek telefonon - kiáltott hátra Cheryl.
  - Visszahívom őket!
  - Tíz perc múlva elmegy a műhelyből. Most kell beszélnie veled. Bernice zavarba jött, és bocsánatkérően nézett Sallyre.
  - Elintézem ezt a telefont, aztán eltűnünk innen. Elviszem magát ebédelni, jó?
- Sally csak elmosolyodott.
- Ööö... Van itt egy posta a közelben?
  - Hát persze, a második utcánál, a jobb oldalon. A buszmegálló felé van. Majd útba ejtjük.
  - Nagyszerű.
  - Bocsásson meg egy pillanatra.

Bernice Marshall irodájába sietett, hogy elintézzze a Jake Autójavító telefonhívását. Jake nagyon szerette újra meg újra megbeszélni ugyanazt a kérdést, mintha nem tudott volna mit kezdeni az idejével, és nyilván úgy gondolta, hogy más is mindig ráér.

- Jó, rendben, kijavítjuk a hirdetést a szombati számban. - A férfi megint előlről kezdte beszélgetésük témáját, ezért Bernice egy kicsit emeltebb hangon kezdett beszélni. - Nem, figyeljen ide, ezt már elmondtam. Pénteken megcsináljuk. - A férfi ordítani kezdett. - Az a szám már készen van, az már csak történelem, azon már nem tudunk változtatni. - A lány öklével az asztalra csapott. Micsoda egy lehetetlen alak! - Figyeljen ide, Jake, maga ugyanolyan jól tudja, mikor van lapzártá, mint mindenki más. Ezt ne mondja nekem! Pénteken megcsináljuk a változtatást. Igen, ezt garantálom! Hé, nem azt mondta Cherylnek, hogy tíz percen belül el kell mennie? El fog késni! Viszonthallásra!

Letette a telefont, kiugrott az irodából, és felkapta a kabátját.

- Oké, Betty, induljunk! Betty!

Bement a telexszobába. Betty eltűnt. Kilépett a hallba.

- Cheryl!
- Mi az?
- Hol van Betty?
- Elment.

Bernice mardosó lelkiismeret-furdalást érzett. Azt kérdezte magától: Mit tettem? Te jószágos ég, semmit sem tettem! Az a szegény lány! Nem ő a hibás! Nem lett volna szabad idehívnom ebbe a bolondokházába!

Kirohant az utcára, de Betty Smith eltűnt. Bernice első gondolata az volt, hogy utánarohan, vagy beugrik a kocsijába, és megpróbálja megkeresni, de azután ennek az ötletnek a helyét átvette egy sokkal gyakorlatiasabb gondolat: Valószínűleg így akarta. Ő egyszerűen ilyen. Szegényke! Most már mindegy, talán egyszer még ír vagy telefonál.

Talán! Bernice szörnyen érezte magát. Megint bement a szerkesztőség épületébe. Tom kijött a hátsó szobából.

- Mondja, mi legyen Jake hirdetésével? Cheryl azt állítja, hogy maga beszélt vele.
- Átfogalmazzuk. Cherylnél van az új szöveg, továbbítsa George-nak, hogy csinálja újra!

- Rendben van. De mi legyen az alumíniumdoboz-üzletről szóló történettel? Biztos benne, hogy a harmadik oldalra akarja tenni?

Bernice megállás nélkül ment tovább a hallban, miközben gondolatai egészen máshol jártak.

- Először írja át Jake hirdetését, azután majd megnézem azt a harmadik oldalt.

- Tudnom kellene...

- Békén hagyna egy kicsit?

Tom sarkon fordult, és visszament a szobájába. Bernice behúzódott a telexszobába, de tudta, hogy tartozik egy bocsánatkéréssel Tomnak. Lezökkent arra a székre, amelyiken Betty Smith ült, és röviden imádkozott:

- Uram, tudom, hogy ezt jobban kellett volna csinálnom. Rá kellett volna szánnom az időmet. Többet kellett volna beszélnem neki rólad...

Micsoda egy szerencsétlen befejezése ez ennek a dolognak!

Szeme megakadt az asztalon kiterített telexen, egy westhaveni híren...

Westhaven? Felkapta a telexet és átfutotta. Igen! A legújabb hírek a Bacon's Corner-i Jó Pásztor Általános Iskola ügyéről!

Triskal, a harcos, ott állt mellette a telexszobában, és őt nézte. Megkapta a parancsot, és most eljött az idő. Gyengéden megérintette a szemét.

Oké, Bernice. Elérkezett az ideje, hogy láss.

* * *

Bernice meglátta a vezércikknél kinyitott újságot. Észrevette a vezércikket. Jó Pásztor Általános Iskola! Bacon's Corner!

Betty azokat a híreket olvasgatta, amelyek erről az ügyről szólnak! Ezért volt vajon olyan zavart, olyan titkolódzó? Egy magányos nő, aki utazgat, akit nem lehet elkapni...

Mintha valami átszúrta volna a szívét. Hát nem beszélt neki Marshall egy nőről, akit meg akarnak találni?

Kirohant a szobából, és bevágódott Marshall irodájába.

Bev Cole kikapcsolta a porszívót, és felvette a telefont.

- Halló?

Bernice türelmetlenkedett.

- Cole-lakás?

- Igen.

- Ott van Marshall Hogan? Bernice Krueger vagyok, az Ashton Hírmondó munkatársa.

- Éppen elment valahova. Megmondom neki, hogy hívja vissza magát.

- Kivel beszélek?

- Bev Cole vagyok.

- Tud valamit a Jó Pásztor Általános Iskola ügyéről?

- Még hogy tudok-e?

- Mi van azzal a nővel, akit keresnek? Tud valamit róla? - sürgette Bernice.

- Sally Roe-ra gondol?

Bernice ráismert a névre.

- Igen! Ő az! Meg tudná mondani, hogy néz ki?

Bev egy kicsit elbizonytalanodott.

- Hát... soha nem találkoztam vele személyesen. Csak egy köteg rendőrségi fényképünk van róla, meg az újságokból kivágott fotók, és egyik sem túl jó...

- Hosszú, fekete haja van?

- Nem, úgy tudom, vörös hajú.

- Hány éves lehet?

- Azt hiszem, most körülbelül harminchat.

- El tudná küldeni nekem azokat a felvételeket?

- Úgy érti, hogy adjam fel postán?

- Nem tudná faxon elküldeni? Szükségem van rájuk, most azonnal!

Bev kezdett izgalomba jönni.

- Csak egy faxkészülék működik a városban, Judy titkári hivatalában, és Ben elvitte az autót.

Bernice megadta a Hírmondó telefaxszámát.

- Küldje el nekem azonnal, amint lehet, jó? Mindent küldjön el róla! És mondja meg Marshallnak, hogy hívjon fel!

- De mi történik ott?

- Mennem kell. Kérem, küldje el nekem azokat a dolgokat!

- Oké, meg fogja kapni!

Bernice letette a telefont, és berohant az utcai irodába.

- Cheryl, hozd a kulcsokat! Meg kell találunk Bettyt!

Cheryl félig felemelkedett íróasztalától, még mindig csodálkozva, hogy mi történik körülötte.

- Mi...

Bernice felkapta retiküljét, és elővette saját kulcsait.

- Menj le a buszállomásra, és nézd meg, nincs-e ott! Én a postát ellenőrzöm. Ha megtalálsz, tartsd fel, és jelezz a személyhívómon!

Cheryl felállt, és felvette a kabátját. Nem értette, mi lehet ez az egész, de Bernice annyira magánkívül volt, hogy nagyon fontos lehetett.

* * *

Lucy Brandon kinyitotta a bejárati ajtót, és félreállt, hogy Ambert betessékelje.

- Gyerünk, Amber! - Semmi válasz. - Amethyst, gyerünk befelé, és semmi láрма!

Amethyst kissé feszes mozgással, duzzogó arckifejezéssel eleget tett a felszólításnak. Odament a bejárat lépcsőjéhez, leült a legfelső lépcsőfokra, és állát kezére támasztotta. Majd Amber édesanyját kezdte bámulni, amint becsukja az ajtót, és felakasztja a kabátját.

- Hogy mertél engem hazahozni? - vont a kérdőre végül. Hangja mélyen morgott, és izzott benne a düh.

Lucy most már annyira haragudott, hogy kész volt szembenézni ezzel a lénnel.

- Meg kellett tennem, és ezt te is nagyon jól tudod! Miss Brewer nem hajlandó tovább megtérni téged az osztályában.

Amethyst kivicsorította Amber fogait, mint egy állat.

- Az a nő nem tudja, mit akar! Először befogad az osztályába, most meg elutasít! Miss Brewer egy ostoba köpönyegforgató!

Lucy Amethyst fölé hajolt, és egyenesen őt szólította meg:

- Te pedig egy gonosz, ártalmas, tisztetlen kis szellem vagy!

Amethyst rávicsorgott.

Lucy pofon vágta.

- Énrám ne vicsorogj, te kis szörnyeteg!

De Amethyst pokoli hangon felnevetett.

- Miért pofoztad meg a lányodat?

Lucy egy kicsit elbizonytalanodott. Nem tudta, mit tegyen.

- Azt akarom, hogy menj ki a lányomból. Hagyd őt békén!

Amethyst gőgösen nevetett.

- A lányod az enyém. Ő hívott be engem az életébe, és most a karmaimban van. Ő az enyém - majd ujját Lucy arcára szegezte. - És te is az enyém vagy! Azt teszed, amit mondok!

Lucy rettenetes haragot érzett, és már felemelte a kezét, de képtelen volt megütni.

Amethyst tovább kötekedett vele:

- Rajta! Üsd csak meg a lányodat!

- Nem! Nem fogod ezt tenni velünk!

- Amber! - szólította meg a lányát. - Amber! Ébredj fel! Amber, válaszolj!

- Nem hallja, amit mondasz!

Lucynek eszébe jutott egy módszer, egy régi tradíció a múltjából.

- Jézus Krisztus nevében parancsolom, hogy menj ki belőle!

Amethyst gúnyosan, de rémülten összevonta a szemöldökét.

- Ó, most vagdalkozol ezzel a névvel! Hahaha! Ki neked Jézus?

Lucy maga sem tudta miért, de megragadta Ambert. Meggondolatlan, kétségbeesett cselekedet volt. Meg kell találnia a lányát abban a kis testben.

- Amber!

durr! Lucy, kezével eltakarva arcát, hátraesett, és elszédült. Amethyst, mint egy ketrecéből kiszabadult vadállat, elrohant a bejárattól. Lucy orrából szivárgott a vér, zsebébe nyúlt egy zsebkendőért, és betámolygott az ebédlőbe. Nekiment az asztalnak, majd miután visszanyerte egyensúlyát, bebotorkált a konyhába, hogy Ambert megkeresse Jobb keze felől fémes csörgést hallott.

Amethyst kihúzta az evőeszközös fiókot. Amber egy kést tartott a saját torkánál, és fenyegetőzött:

- Hagyd abba, vagy...

De ezt Amber édesanyjának mondta, aki tele volt haraggal és anyai ösztönnel. Lucy elkapta Amber kést tartó kezét, és akkorát rántott rajta, hogy a kislány felemelkedett, és lába elszakadt a padlótól, miközben Amethyst sikoltózott. Lucy nekivágódott a háta mögött lévő pultnak, és megütötte a gerincét. Amber keze még mindig nem engedte el azt a kést.

A fiók kicsúszott a helyéről. A húsvágó és az étkezéshez használatos kések, valamint egyéb háztartási eszközök szétszóródtak a konyhában, és nagyot csattantak a szemközti kredenc ajtóin.

Amethyst vicsorgott, átkozódott, és Lucy arcába köpött. Hihetetlenül erős volt.

Dulakodás közben kikerültek újra az étkezőbe. Lucynak végül sikerült elérnie, hogy Amber elengedje a kést. Miután kiesett a kezéből, az egy pillanatra megállt a levegőben, majd hegyével lefelé zuhant tovább.

- Ó, mami! - hallatszott Amber hangja.

Lucy megpördült, amikor a kés leesett mellette, és belefűrődött az ebédlőben leterített szőnyegbe. Elesett, miközben Ambert még mindig magához szorította.

Amber hosszan, a rémülettől gyötrődő hangon felsikoltott:

- Mami... Mami!

Lucy szorosan magához ölelte. A vér még mindig csöpögött az orrából. Egyik kezével letörölte.

- Mami...

- Szeretlek, Amber! - Lucy sírt fájdalmában és félelmében. - Itt vagyok, édesem. Nálam vagy.

- Mami, miért csinálok mindig rossz dolgokat?

- Nem te voltál, szívem. Nem te voltál.

- Nem tudom, miért vagyok mindig rossz!

Lucy szorosan magához ölelte. Egyelőre visszakapta leányát.

- Nem te voltál! Nem te voltál!

* * *

Bernice és Cheryl két óra múlva tért vissza az irodába. Kétségbeesett erőfeszítéseik ellenére semmi eredményt nem tudtak felmutatni. Bernice érdeklődött Sally után a postán, de az a tisztviselő, aki éppen szolgálatban volt, nem emlékezett egy átutazóban lévő idegen nőre. Mint mondta, lehet, hogy a munkatársa látott valakit, de ő éppen elment ebédelni. Cheryl átkutatta a buszvégállomást, és sokáig várakozott, hogy feltűnik-e az a titokzatos Betty Smith, de nyomaveszett. Azonban néhány perccel Cheryl odaérkezése előtt indult el kelet felé egy busz. Mindketten figyelmesen végigjárták a Hírmondó és a buszállomás közötti utcákat, de Betty Smith, helyesebben Sally Roe, eltűnt.

Mihelyt Bernice belépett az ajtón, Tom és George elárasztotta őt kérdésekkel.

Bernice egyfolytában beszélt, miközben felakasztotta a kabátját:

- Jake hirdetését tegyék a negyedik oldalra, a bekeretezett biztosítási hirdetés fölé! Az életrajzokat kivételesen tegyék a fizetett hirdetések közé! Azt az értesítést szedjétek tizenkét pontos betűkkel tizenhatos helyett, és a „vonítás” szó helyett írjatok „ugatást”! Csinálunk belőle egy szójátékot.

- Jó, rendben - egyezett bele George. - Én is így gondoltam.

Mindez egyelőre elégnek bizonyult nekik munkájuk folytatásához. Bernice odament a fax-készülékhez, amely az utcai irodában állt a fénymásoló gép mellett. Jött egy üzenet - hosszú volt, több leporellólap lógott ki a gépből, és a padlón is hevert egymáson fekvé néhány. Óvatosan leszakította, és az első oldalhoz lapozott.

Cheryl is ott volt, mert látni akarta. A rendőrségi fényképről üres tekintettel nézett rájuk Betty Smith, alias Sally Beth Roe. A fénykép alján ott állt az azonosító szám.

- Legjobb lesz, ha felhívom Marshallt - mondta Bernice fátyolos hangon. - Ezért biztos, hogy nem fog megdicsérni.

- És Sara Barker? - kérdezte Cheryl. - Sally Roe ott lakott az ő panziójában. Talán ő tud valamit Sally terveiről.

- Hívd fel!

Bernice ismét feltárcsázta a Cole-lakás Bacon's Corner-i telefonszámát. Most Ben Cole vette fel a telefont.

- Megkapta a faxot? - érdeklődött.

- Igen, Ben, nagyon köszönöm, és Bevnék is. Beszélnem kell Marshall-lal.

- Még mindig nem jött meg, információkra vadászik.

- Én tudnék neki mesélni egy-két dolgot. Szeretném, ha visszahívna. Vagy a Hírmondó szerkesztőségében leszek, vagy otthon.

* * *

Az általános iskolában Mr. Woodardról csupa mosoly és kedvesség áradt, miközben az iroda pultja fölött átnyújtotta Kate Hogannek a Valós énünk megtalálása című tananyagot.

- Tessék. Az idézésre nem volt semmi szükség. Tudtam, hogy előbb vagy utóbb meg fogjuk találni.

- Soha nem árt, ha egy kicsit felfrissítjük valakinek az emlékezetét - világította meg a helyzetet Kate. - Nagyon köszönöm.

Hóna alatt a vastag iratgyűjtővel kisietett az autójához. Szinte hihetetlen, hogy végül mégis sikerült megszereznie ezt a dokumentumot. Hamarosan kiderül, hogy ez választ ad-e bármilyen kérdésre, vagy megerősíti-e valamelyik gyanújukat.

Mihelyt beült az autójába, azonnal felütötte a dosszié fedelét, és a címlapra lapozott.

Kiadó: Omega Művelődésügyi Tanulmányi Központ, Fairwood, Massachusetts.

Cím: Valós énünk megtalálása. - Önértékelési és személyes beteljesedési tanulmányok negyedik osztályosok számára.

Szerzők: Dee Danworth és Marian Newman.

Elolvasta az impresszum minden szavát, és gyorsan végigfutott a bevezető oldalakon, hátha talál valami nyomravezető jelet, bármit, ami kapcsolódhat Sally Roe-hoz. Eddig semmi.

Mindegy... ha benne van, akkor meg fogja találni. Beindította az autót, és elindult Cole-ék háza felé.

* * *

Bernice csaknem sírt, amikor felhívta Hank Busche-t.

- Hank, itt volt az orrom előtt, és nem vettem észre. Ez még soha nem történt meg velem! Veszélyben az élete, és segíthettünk volna neki, én meg hagytam elmenni!

Hank ugyanúgy megdöbbszent és megrémült.

- Felfoghatatlan. Beszélgettem vele, amikor ott jártam Barkerék házában, és akkor éreztem az Úr érintését. Tudtam, hogy komoly problémákkal küzd.

- Imádkoznunk kell, hogy találjuk meg, hogy írjon nekem, vagy hívjon fel, vagy csináljon valamit!

- Leülök a telefonhoz. Tennünk kell valamit.

* * *

Triskal és Krioni magasan felemelkedett Ashton városa fölé, gyors szárnycsapásaik halk suhogást keltettek, és szikrázó fénycsíkot húztak maguk után. Az egész városból imádságok kezdtek felszállni: Isten Szelleme egyre több embert készített imádkozásra.

- Ez az! - örvendezett Krioni. - Ez megváltoztathatja a helyzetet Bacon's Cornerben.

- Reménykedjünk, hogy még nincs túl késő! - szolt visszafogottan Triskal.

A szentek egész Ashtonban egy emberként térdeltek le, ahol éppen voltak: ágyuk vagy heverőjük mellett, a nappali szoba széke mellett, a garázsban álló kivénhedt autójuk mellett, a televízió előtt, amit ennek a fontos pillanatnak a kedvéért kikapcsoltak, vagy a mosogató mellett, amelyben ott ázott a mosatlan edény a lúgos vízben. Akik vendégségben voltak barátaiknál, azok vendéglátójukkal együtt kezdtek keresni az Urat, a gyerekek félretették házi feladatukat, hogy elmondjanak egy gyors imát, az ország más részein élő nagyszülők és rokonok kapcsolódtak bele telefonon keresztül az imába.

Imádkoztak ezért a nőért, ezért az ismeretlen, titokzatos és zaklatott Sally Beth Roe nevű idegenért. Imádkoztak, hogy legyen biztonságban, és hogy találja meg végre, amit keres.

De elsősorban azért imádkoztak, hogy kezdje el keresni Istent, és találkozzon Jézus Krisztussal.

Ezenkívül imádkoztak egy városért, amelynek nevét azelőtt soha nem hallották: Bacon's Cornerért. Az ott élő hívókért könyörögtek az Úr előtt, egy igazi győzelmet kértek a számukra harcukban és küzdelmükben. Jézus nevében és az Ő hatalmával megkötözték a démoni szellemeket, és megtiltották nekik, hogy további gonoszságokat kövessenek el az ottani emberek között.

Bernice nem vacsorázott aznap este, mert böjtölni akart. Heverőjén ülve töltötte el otthon az időt. Imádkozott, és várta, hogy megszólaljon a telefon. Hét óra lehetett, amikor végre megszörrent.

- Halló!

- Bernice, Marshall vagyok.

- Marshall! - Bernice-t elárasztották az érzelmek.

- Halló!

- Marshall, itt volt! - robbant ki végül a lány.

Marshall azonnal tudta, kire gondol Bernice, de nem tudta elhinni.

- Sally Roe-ra gondolsz?

- Marshall! Itt volt! Itt Ashtonban!

- És most hol van?

Bernice csüggedten hátravetette magát a heverőn.

- Nem tudom. Csak azután jöttem rá, ki is ő, miután elhagyta a várost az egyik buszjáráttal. Sara Barkernél lakott...

Bernice mindent elmondott Marshallnak, amit tudott. Beszámolt arról, hogy Sallyvel a templomban találkozott, hogy együtt ebédeltek, és hogy felkereste őt a Hírmondó szerkesztőségében, de egyszerűen túlságosan lekötötte a munkája.

Marshall minden valószínűség szerint rettenetesen csalódott volt, de megpróbálta ezt titkolni, és igyekezett nyugodt maradni. Bernice mégis észrevette.

- Meg kell őt találnunk, Bernice! Meg kell találnunk.

- Tudom.

- Mondott valamit a perünkel kapcsolatban?

- Figyelemmel kíséri az ügyet, Marshall. Elolvasta a ma érkezett telexeket és néhány újságcikket, ami erről szólt. Úgy láttam, hogy nagyon felzaklatta a legutolsó döntés.

Marshall megint elhallgatott. Bernice szinte látta őt, amint a telefonkönyv lapjait pergeti az ujjai között.

- És... értelmileg milyennek tűnt? Tiszta volt?

- Tiszta, intelligens, világos. És azt hiszem, szellemileg nagyon éhes. Vasárnap ebéd közben beszélgettünk Jézusról és a Keresztről. Úgy tűnt, hogy még nem fogadta el, de megértette. - Majd hozzátette: - De saját magával kapcsolatban nagyon titkolódzott. Semmit sem mondott magáról.

- Ez megegyezik minden beszámolóval, amit róla hallottam. Megkaptad Bentől a letartóztatásakor készített felvételeket?

- Igen, megjött a fax. Ő az.

- Ma végre kezembe vehettem a Valós énünk megtalálása című tananyagot.

- Szinte hihetetlen...

- De igaz. Nincs kimutatható összefüggés. Azonban ennek az anyagnak a tartalma határozottan bizonyítja azt, amit Miss Brewer az osztályában csinál - beleértve ebbe az egész humanista, kozmikus ostobaságot: kollektívizmus, globális tudat, módosult tudatállapotok, relativizmus...

- Az összes szokásos „izmus”...

- De sehol egyetlen utalás sincs arra, hogy Sally Roe kapcsolatban lenne ezzel. Úgyhogy még mindig nem tudjuk, mi lehet e mögött a gyilkossági kísérlet mögött, vagy hogy mi köze lehet Sally Roe-nak ehhez az üggyhez, én meg elvesztegettem egy csomó értékes időt.

- Megadtam neki a telefonszámomat és a címemet.

- Ne tréfálj!

- Úgyhogy még van remény.

- Hát, van is kiben reménykednünk. Ne hagyd abba az imádkozást!

- Marshall, itt most mindenki, az egész keresztény közösség értetek imádkozik.

- Nagyszerű! Feltétlenül szükséges egy áttörés, méghozzá nagyon gyorsan!

Az Ashtonban, Bacon's Cornerben és más helyeken elmondott imák elérték a Mennyet. Az Úr mintha csak erre a pillanatra, népének erre a kiáltására várt volna. Megmozdította mindenható kezét.

Tal szerdán a kora reggeli órákban kapta meg a jelentést egy futártól.

- Guilo!

Tal hangja feszült volt az izgalomtól.

- Az Úr szólt! Sally készen áll!

- Dicsőség az Úrnak! - ujjongott Guilo. - Hol? Mikor?

- Elhagyta Ashtont, és már majdnem megérkezett Hendersonba. Órák kérdése az egész. Ott fogunk találkozni vele. Annyian megyünk, ahányan csak tudunk! Ha megtörténik a dolog, mielőtt Pusztító és a szolgálai rájönnének, akkor végre kiegyenlíthetjük a számlát!

Guilo egy fémesen csengő hang és egy felvillanó fény kíséretében kihúzta kardját.

- Fordulóponthoz érkezünk!

- Mota és Signa itt marad készenlétben harcosaival együtt, és szemmel tartja majd azt a rést. - Tal hetek óta először elmosolyodott. - Ma lebonyolíthatnak egy igazi akciót!

Kedves Tom!

Az autóbuszom ma reggel, körülbelül hét órakor érkezett meg, és azt hiszem, gond nélkül fogok találni magamnak egy szobát. Pillanatnyilag kényelmesen üldögelek a Lakeland parkban, amely a város centrumának közelében terül el. Melegen süt a nap, a padról már felszáradt a harmat, és található itt a közelben egy tükörsima vizű kis tó, amely bővelkedik kacsákkal.

Nem mondhatnám, hogy Henderson városa kellemes hely, de akad néhány nagy előnye: ez egy hatalmas metropolis, ezért könnyű itt elbújni. Ezenkívül működik egy óriási könyvtár a belvárosban, ami nagyszerűen alkalmas lesz arra, hogy megszerezzek bizonyos információkat. Fel fogom keresni azt a helyet ma vagy holnap vagy valamikor, mihelyt elintézttem egy még sürgősebb ügyet, amely most teljesen leköti a figyelmemet.

* * *

Egy még sürgősebb ügy! Sally egy kicsit meglepődött saját szenvtelen, hivatalos hangvételétől. Úgy beszélt erről a bizonyos „ügyről”, mintha le akarna gépelni egy levelet, vagy egy bevásárlást készülné elintézni. Valójában azonban egy olyan kapcsolat felvételére készült, amely megváltoztathatja egész életének menetét, teljesen átrendezheti világképét, és amely arra készítheti, hogy mérlegelje addig leélt éveinek minden erkölcsi kérdését, minden tettét, döntését és minden attitűdjét. Megtörténhet, hogy le kell meztelenítenie érzelmeit és lelkének sebeit, életének legszemélyesebb és leggondosabban őrzött területeit. Lehet, hogy ez a kapcsolat olyan lesz, mint egy letaroló hatású szembesítés.

De hát pontosan ezt várta ennek a dolognak az elintézésétől, és ezért fontolgatta egész éjszaka ezt a lépést, mérlegelve az érveket és az ellenérveket, a költségeket, a választási lehetőségeket. Világossá vált számára, hogy hatalmas árat kell fizetnie: le kell mondania egojáról és saját akaratáról, és hogy ennek a döntésnek megdöbbentő hatásai lehetnek a jövőjére nézve. De

minden ellenérvet megfontolt és megválaszolt, minden ellenvetést korrekt módon végig-gondolt, és a saját magával folytatott vad és heves párbeszéd közben elaludt.

Mire a nap besütött a busz ablakán, minden dolgot mérlegre téve arra a következtetésre jutott, hogy egy ilyen alapvető elkötelezettség rendkívül logikus, gyakorlatias és kíváncsú, mert az előnyei magasan felülmúlják a hátrányait.

Csend honolt a parkban, csak néhány ember tartózkodott a közelben. Egy idősebb hölgy az uszárját sétáltatta, néhány fiatal pedig reggeli bemelegítését végezte. Sally átment egy másik padhoz, mert az közelebb állt a kis tóhoz, és egyenesen rásütött a reggeli nap. Vászonszatyrát maga mellé tette, és leült.

Ezután alaposan végignézett magán. Farmernadrágot és egy kék dzsekit viselt, valamint egy kötött sapkát: úgy nézett ki, mint egy otthontalan csavargó. Az is volt.

Elhagyatottnak és magányosnak látszott. Az is volt.

Ezenkívül kicsinek és jelentéktelennek látta magát egy hatalmas világban. Úgy érezte, hogy elméjében szinte más sincs, mint teher. Vajon milyennek láthatja őt az az Isten, aki elég hatalommal rendelkezett ahhoz, hogy megalkossa azt a földgömböt, amelyen ő most ott csücsül? Mint egy egysejtű élőlényt a mikroszkóp lemezén? Hogyan fogja ez az Isten egyáltalán megtalálni őt? Csak annyit tehet, hogy elkezd lármázni, felkiált hozzá, egy kis zavart okoz, felbocsátja szavainak jelzőrakétáját. Talán így meglátja vagy meghallja őt!

Az ölébe tette jegyzetfüzetét, és annál az oldalnál nyitotta ki, amelyet erre az alkalomra készített elő. De hát hol is kezdje? Halkan megszólalt, ajkai éppen csak megformálták a szavakat. Feszélyezve érezte magát, és ezt készségesen be is ismerte:

- Ööö... helló! - Lehet, hogy Isten hallja őt, de az is lehet, hogy nem. Megismételte: - Helló! - Talán így már jó lesz. - Gondolom, tudod, hogy ki vagyok, de akkor is bemutatkozom. Úgy vélem, így illik. A nevem Sally Beth Roe, és azt hiszem, úgy kell téged megszólítani, hogy... Isten. Vagy talán Jézus? Hallottam, amikor emberek ezt mondták. Vagy... Uram? Úgy tudom, többféle címet is viselsz, és talán elnézed nekem, ha egy kicsit keresgélem a legalkalmasabbat. Már nagyon régen imádkoztam utoljára.

Egyébként... szeretném, ha ma találkozhatnánk, és megbeszélhetnénk egymással az életemet, meg azt, hogy milyen szerepet akarsz benne játszani: és előre is köszönöm a türelmedet meg a figyelmedet.

Jegyzeteibe pillantott. Eddig megvolnánk! Feltételezve, hogy már magára vonta Isten figyelmét, rátért a következő kérdéskörre:

- Szeretném gyorsan áttekinteni, hogyan is jött létre ez a mostani alkalom. Azt hiszem, még emlékszel arra, amikor mintegy harminc évvel ezelőtt utoljára elmentem a... Sion Hegye Baptista Gyülekezetbe, a kaliforniai Yreában. Szeretném, ha tudnád, hogy akkor nagyon élveztem a veled töltött időt. Tudom, hogy ezt elég sokáig elmulasztottam neked megmondani, és elnézést kérek ezért. Nagyon drágák voltak azok az alkalmak, és most kedvenc emlékeim közé tartoznak. Nagyon hálás vagyok értük.

Gondolom, szeretnéd tudni, hogy mi történt, és miért szakítottam meg a kapcsolatunkat. Nem emlékszem pontosan a történetekre. Arra emlékszem, hogy a bíróság döntése alapján megint anyámhoz kerültem, és Barbara nénivel ellentétben neki esze ágában sem volt elvinni engem a vasárnapi iskolába. Aztán egy nevelőotthonba kerültem, aztán meg... Bármilyen is okozta, de az együtt töltött alkalmak nem folytatódtak, ez minden. Azt hiszem, most már fölösleges ezen rágódni.

Sally megállt. Tényleg elkezdett felkavarodni benne valami, vagy csak képzelődik? Isten hallja őt - ezt érezte, valahogyan tudta. Különös volt. Ez teljesen újdonságként hatott a számára.

- Nos... - Elvesztette a fonalat. - Azt hiszem, érzem, hogy figyelsz rám, és szeretném ezt megköszönni. - Ismét megtalálta elvesztett gondolatmenetét: - Ó igen, most már úgy látom, nagyon haragos kislányként éltem, és talán téged vádoltalak a szomorúságaimért... mindenesetre úgy döntöttem, hogy majd én viselek gondot saját magamról, és azt hiszem, alapvetően ezen az úton jártam egész életemben. Biztosan ismered a történetemet: megpróbálkoztam az ateizmussal, aztán a humanizmussal, amelybe belekeveredett egy jó nagy adag evolucionizmus, és ezektől az életem teljesen üres és értelmetlen lett. Azután megpróbálkoztam a kozmikus humanizmussal meg a miszticizmussal, és ez okozta sok év értelmetlen csalódottságát és gyötrelmét, és hogy őszinte legyek, azt a zűrzavart is, amelyben most vagyok, beleértve ebbe azt is, hogy elítélt gonosztevővé váltam. De te ezt mind nagyon jól tudod.

Oké, Sally, és most hogyan tovább? Akár rá is térhetsz a lényegre.

- Mindenesetre azt hiszem, azt próbálom elmondani, hogy Bernice-nek Ashtonban igaza volt, legalábbis abban, ami Sally Roe-ra vonatkozik. Egy erkölcsi probléma nyomaszt. Olvastam egy kicsit a Bibliát. Ööö... nagyon jó ez a könyv... csodálatos egy műremek, és megláttam, hogy te az erkölcs, az etika és az abszolútumok Istene vagy. Azt hiszem, ezt jelenti az, hogy „szent”. És igazából nagyon örülök ennek, mert ezáltal tudhatjuk, hol húzódnak a határvonalak, megérthetjük, hol vagyunk... Tudom, hogy nem a lényegről beszélek.

Sally megállt, hogy egy kicsit gondolkodhasson. Hogyan kellene ezt elmondania? Egyáltalán mi az, amit Istentől akar?

- Azt hiszem... - Ajjaj! Érzelmek. Talán ezért nem tudom ezt körülírni. - Azt hiszem, azt szeretném kérni, hogy szeress engem. Tudom, hogy szeretsz: Mrs. Gunderson mindig ezt hangoztatta, Barbara nagynéném is, és most jutott az eszembe, hogy Bernice meg Hank pásztor, a vízvezeték-szerelő is említette. Tudnom kell, hogy...

Megállt. Könnyek gyűltek a szemébe. Megtörölte szemét, és néhány mély lélegzetet vett. Pedig előtte azt gondolta, hogy ez egy komoly dolog, nem valami érzelmi, szubjektív élmény, amit aztán később kétségbe vonhat.

- Bocsáss meg! Olyan nehéz ez. Olyan sok évet és olyan sok érzelmet érint ez az ügy. - Megint egy mély lélegzet. - Szóval, csak azt akartam mondani, hogy... nagyon szeretném, ha elfogadnál engem! - Megállt, és megvárta, amíg a torkát szorongató feszültség feloldódik. - Azért, mert... nekem azt mondták, hogy szeretsz engem, és hogy elintézted, hogy a bűneim meg az erkölcsi törvényszegéseim ára ki legyen fizetve és meg legyenek bocsátva. Megértettem, hogy Jézus meghalt, hogy megfizesse a büntetésemet, és hogy eleget tegyen a te szent igazságodnak. Ööö... Ezt igazán nagyra értékelem. Köszönöm ezt a szeretetet!

De én... szeretném elkezdni veled ezt a fajta kapcsolatot! Vétkeztem ellened, figyelmen kívül hagytalak, és én magam akartam isten lenni, bármilyen különösnek is tűnik ez neked. Más szellemeknek szolgáltam, megöltem a saját gyermekemet, és olyan keményen dolgoztam azért, hogy másokat is eltérítsek tőled. - Megint könnyekre fakadt. Na mindegy! Figyelembe véve a témát, néhány könnycsepp talán éppen odaillik. - De ha a tiéd lehetnék... ha elfogadnál engem, olyan boldogan átadnék neked mindent, aki vagyok, amim van, bármi legyen is annak az értéke. - Harminc évvel korábbi szavak jutottak az eszébe, és ezek teljesen a hatalmukba kerítették: - Jézus...

Ez alkalommal nem tudott gátat vetni az érzelmeinek. Szemét elhomályosították a könnyek, és végigcsorogtak az arcán. Félt folytatni. De folytatta, bár hangja közben elcsuklott, könnyek patakzottak végig az arcán, és teste remegni kezdett.

- Jézus... azt akarom, hogy gyere be a szívembe! Azt akarom, hogy bocsáss meg nekem! Kérlek, bocsáss meg nekem!

Sírt, és nem tudta abbahagyni. El kell innen tűnnie! Nem hagyhatja, hogy ezt bárki meglássa.

Felkapta a vászonszatyrot, elrohant a tótól, és lefordult a sétányról a közeli fák felé. A friss tavaszi levelek védelme alatt talált egy kis tisztást, és térdre hullott a hideg, száraz talajon. Abban az új szabadságban, amit ez az elszigeteltség jelentett, kőszíve hússzívvé változott, ennek a szívnek a mély sírása egy forrássá lett, és beszélgetni kezdett Istennel. A percek észrevétlenül teltek, a körülötte lévő világ pedig jelentéktelenségbe süllyedt.

Fölötte - mintha egy másik nap kelt volna fel - megnyílt a sötétség, és tiszta, fehér sugarak törtek át a fák koronáján. Sally Beth Roe-t elárasztotta a mennyei fény, átragyogott a szívén, a szellemén, és alakját elhomályosította a szentség vakító tüze. Miközben arcára borulva feküdt a földön, lassan, észrevétlenül, egyetlen hang nélkül elárasztotta a szellemét Isten jelenléte.

Körülötte, mint egy csodálatos kerék küllői, mint egy nap sugarai, meztelen angyali kardok feküdtek a földön, hegyük a kör közepe felé, markolatuk pedig kifelé irányult. Nemes harcosok százainak erős keze fogta a kardok markolatát; szabályos, koncentrikus körökben térdeltek körülötte, áradt belőlük a dicsőség, a fény és az imádat, szárnyukat pedig kiterjesztették az ég felé. Teljes csendben voltak, mert szívük szent félelemmel telt meg.

Megint átérték azt a felfoghatatlan csodát, amely a múltban már számtalanszor és megszámlálhatatlanul sok helyen megtörtént: megállt közöttük az Isten Báránya, a testet öltött Ige, az az Ige, aki véget vet minden vitának és ellenkezésnek, a Teremtő és az Igazság, aki összetartja az egész teremtet világot - és ami a legcsodálatosabb és legfelfoghatatlanabb: a Megváltó. Ezt a címet az angyalok mindig megbámulták és megcsodálták, de amit csak az ember ismerhetett és érthetett meg.

Eljött, hogy ennek a nőnek a Megváltója legyen. Ismerte őt név szerint, a nevéen szólította, és megérintette. És a nő bűnei eltűntek!

Halk neszezés kezdődött, először az angyalok első sorában, aztán a következőben, majd pedig, mintha egy hullám futott volna rajtuk végig a kör közepétől kifelé, a harcosok selymes szárnyai egyik sorban a másik után lágyan verdesni kezdtek, és lábukra állították az angyalokat. A harcosok égnek emelték kardjukat - tüzes kardok egész kis erdeje meredezett felfelé -, és kitört belőlük a fergeteges öröm kiáltása, mennydörgő hangjuk megrázta az egész szellemi világot.

Guilo - a tőle már megszokott ragyogó dicsőségben - elfoglalta helyét fölöttük, és kardjával egy izzó ívet rajzolt maga körül, miközben ezt kiáltotta:

- Méltó a Bárány!
- Méltó a Bárány! - mennydörögték a harcosok.
- Méltó a Bárány! - kiáltotta Guilo még hangosabban.
- Méltó a Bárány! - visszhangozták.
- Mert megöletett!
- Mert megöletett!

Guilo kardjával Sally Beth Roe-ra mutatott, aki a földön arcára borulva újonnan megtalált Megváltójával beszélgetett.

- És vérével megvásárolta Isten számára ezt a nőt, Sally Beth Roe-t!

Az angyalok meglepettették kardjukat. A kardok fénye átluggatta a sötétséget, mint ahogyan a villámok belehasítanak az éjszakába.

- Megvásárolta Sally Beth Roe-t!

- Méltó a Bárány, aki megöletett - kezdte Guilo, és valamennyien együtt énekeltek vele olyan hangon, amely megrázta a földet -, hogy vegyen erőt és gazdagságot és bölcsességet és hatalmat és tisztességet és dicsőséget és áldást!

Ezután a több száz angyal hatalmas hangon felkiáltott, csapkodni kezdett a szárnyaival, és újból felvillantotta kardját. Majd felemelkedtek, és a levegő megtelt a harcosok kavargó, kiáltozó, ujjongó és Istent dicsőítő forgatagával, fényük több mérföldnyi körzetben bevilágította a földet.

* * *

Mérföldekre onnan Pusztító néhány démona eltakarta szemét a vakító fény elől.

- Ó, nem! - siránkozott az egyik. - Megint üdvösséget nyert egy lélek!

- Kiszabadult az egyik foglyunk! - jajdult fel egy másik.

Egy gyors, éles szemű kém egy kicsit alaposabban szemügyre vette a jelenetet, majd visszafordult.

- Ki az, aki most megtért? - kérdezték tőle.

- Nem fogtok örülni a hírnek! - válaszolta.

* * *

Tal és Guilo átölelte egymást, ugrált, pörgött és nevetett.

- Megmenekült! Sally Beth Roe megmenekült! Végre ő is a mi Istenünké!

A többi harcossal együtt ők is ott maradtak, hogy fenntartsák erős és ragyogó sorfalukat körülötte, ezáltal biztosítva, hogy párbeszéde az Úrral zavartalanul folytatódhasson.

Az idő persze közben telt, de úgy tűnt, hogy ezt senki sem veszi észre, vagy legalábbis nem törődik vele.

Sally végül - nem tudta volna megmondani, mennyi idő múlva - tenyerére támaszkodva lassan felült. Lesöpörte ruhájáról a száraz faleveleket és a port, és egy zsebkendővel megtörölte arcát. Egy hátborzongató, csodálatos élményt tapasztalt most meg, és ennek hatása még mindig tartott. Egy változás, egy mély, személyes, erkölcsi megújulás zajlott le benne, nem csak az ő szubjektív felfogásában, hanem a valóságban is. Ezt valami új, egy igazán rendkívüli megtapasztalásként élte meg.

- Szóval ezt értették az alatt, hogy „üdvösséget nyerni” - mondta ki hangosan.

A dolgok megváltoztak. Az a Sally Roe, aki korábban elbújt itt a fák között, nem ugyanaz volt, mint ez a remegő, lenyűgözött, könnyáztatta arcú, boldog és piszkos Sally Roe, aki most ott ült a falevelek között.

Azelőtt elveszettnek és céltalannak érezte magát. Most Isten kezében biztonságba került. Azelőtt az életének nem volt értelme. Most lett, és jövőjének sok célját és értelmét még ezután kell felfedeznie. Azelőtt leigázott emberként élt, akit porba sújtott a bűneinek a súlya. Most

tiszta és szabad volt. Bűnbocsánatban részesült. Azelőtt magányosan tengette napjait. Most lett egy barátja, aki sokkal közelebb állt hozzá, mint bárki más.

* * *

Ami pedig régi barátait, pontosabban kínzóit illeti...

Kétségbeesés, Halál, Örültség, Öngyilkosság és Félelem a védőfalon kívül, a bozótban durcáskodtak. Képtelenek voltak visszatérni. Csak néztek egymásra, készen arra, hogy veszekedni kezdjenek azzal, aki közülük először merészel megszólalni.

Kihajították őket! Legyőzték őket! Teljes vereséget szenvedtek! Ez a nő azonnal elkezdte gyakorolni ezt a fajta hatalmát, és követelte jogait, mihelyt Isten gyermeke lett. Nem beszélt sokat, és nem használt cikornyás kifejezéseket. Egyszerűen kipurancsolta őket az életéből.

- Gyorsan tanul - morogta Kétségbeesés.

A többiek leköpték, amiért ezt mondta.

* * *

- Ez csodálatos! - mondogatta magának Sally. Kacarászott csodálkozásában és elragadtatásában. - Egyszerűen csodálatos!

Tal és Guilo szemmel tartotta őt. Élveztek minden egyes pillanatot.

- Az ő bizonyágtételének beszéde és a Bárány vére - állapította meg Tal.

- Ez a két dolog - bólintott Guilo.

- Tal kapitány! - hallottak egy kiáltást. Egy futár közeledett, aki meteorként hatolt át az égen. Csak az utolsó pillanatban nyitotta ki szárnyait, hogy pontosan Tal előtt érjen földet. - Mota üzeni Bacon's Cornerből: az imák végre meghozták az áttörést! Sikerült rést ütniük az ellenségnek! Készen állnak a Törött Nyírfa leleplezésére!

Tal izgatottan felnevetett.

- Nagyszerű! Megkerült a gyújtós, és - Sallyre pillantott - végre a kezünkben van a gyufa is, amivel felgyújthatjuk a bozótot! Nathan, Armoth!

- Parancs! - kiáltották.

- Sally készen áll. Kövessétek őt, és győződjetek meg róla, hogy Krioni és Triskal megkapták-e a figyelmeztetést: biztosítsák Ashtont egy esetleges invázióval szemben! Miután Sally felgyújtja a bozótot, adjátok meg a jelet a Bacon's Cornerben tartózkodó Motának és Signának!

- Értettük!

- Cree és Si! Állítsátok fel csapataitokat az Omega Központnál! Ha odaér a tűz, vigyék tovább a Bentmore-ra!

A két angyal azonnal eltűnt.

- Chimon és Scion! Tartsatok készenlétben csapatokat a Bentmore-nál, felkészülve arra, hogy továbbítsátok a tüzet Summitba!

Ők is felszökkentek.

Tal a futárhoz fordult:

- Mondd meg Motának és Signának, hogy biztosított az imafedezetük, és elkezdhetik bekattintani a csapdát! Utána várják meg Nathan és Armoth jelzését!

A futár elrepült az üzenettel.

Tal barátilag Guilo vállára tette a kezét.

- Guilo, Sokak Ereje! Eljött az idő, hogy felállítsd a csapataidat a Summiti Intézetnél!

- JAAHAAA! - kiáltott fel harsányan Guilo, miközben felemelte a kardját, hogy a harcosok láthassák. - Értettem!

Tal kiterjesztette szárnyát, amely olyan hangot adott, mint az óceán hullámverésének a robaja. Magasra emelte a kardját, a többiek valamennyien követték példáját, és a Lakeland parkot elárasztotta a pengék ragyogó fénye.

- A Bárányért és Isten szentjeiért!

- A Bárányért és Isten szentjeiért!

* * *

Mota szinte az utolsó pillanatban kapta meg Tal üzenetét. Signával együtt a Bergen Ajtógyár szellőzőcsövében rejtőzködött. Keresték a lehetőséget, hogy elgáncsolják Pusztítónak a Bacon's Corner-i szentek ellen intézett ravasz, láthatatlan támadását.

Signa rámutatott Abby Graysonra, a művezetőnőre, aki - kezében az elmaradhatatlan kemény lappal, amin írni szokott - a feldolgozásra váró faanyagok között szabadon hagyott folyosókon mászkált, hogy minden olajozottan menjen -, mint ahogyan az elmúlt húsz év során tette ezt.

Ekkor egy pattanásos arcú fiú ment végig az üzemcsarnok legszélesebb folyosóján. Magára vonta néhány munkás pillantását, és úgy tűnt, hogy nagyon kényelmetlenül érzi magát.

- Ez az - suttogta Mota -, itt van. Reméljük, hogy Abby nyitva tartja a szemét.

- Gyerünk, Abby! Figyelj!

A fiú odament Abbyhez. Tétovázott, és zavartan viselkedett, de rászánta magát, hogy kihallgatást kérjen tőle. A gépek zajától egyetlen hangot sem lehetett hallani, de nem tűnt különösebben nehéznek Abby ajkairól leolvasni a szavakat:

- Mit tehetek érted, Kyle?

Gyerünk! - bízta Signa. - Mond el neki!

Kyle Krantz mellett azonnal ott termelt két angyal. A gyári munkások ruházatát viselték - az emberek természetesen nem láthatták őket, de az esetleg ott csellengő démonok igen. Kyle-nak, az akaratos Kyle-nak, akit korábban olyan sokszor rajtakaptak azon, hogy marihuánát szívott, szüksége volt minden bátorításra, amit csak kaphatott. Szemmel láthatóan megrémült valamitől.

Gyerünk... - nógatta őt Mota.

Kyle odahajolt Abby füléhez, és elmondta, amit el kellett mondania, mielőtt teljesen elveszítette volna az uralmát az idegrendszere fölött. Abby egy kicsit meglepettnek, sőt döbrentnek tűnt szavainak hallatán.

- Menjünk be az irodámba! - javasolta.

A két angyal felnézett a szellőzőcső felé, és határozottan, jóváhagyólag bólintott.

- Megvan! - nyugtázta örömmel Mota.

- Jobb lesz, ha körbe vesszük azt az irodát. Annak a két embernek beszélnie kell egymással! - tette hozzá Signa.

* * *

Alig egy óra múlva Abby Grayson felhívta Ben Cole-t kis irodájából. Ben letompítva hallotta a háttérben a gyár zaját.

- Helló, Abby! Ez aztán a kellemes meglepetés!

- Ó, ez az őrült világ tele van meglepetésekkel. Úgy hallottam, hogy önt elbocsátották az állásából. Igaz ez?

Ez a kérdés meglehetősen udvariatlannak tűnt, de eléggé jellemző volt Abbyre.

- Igen, igaz. Ez egy hosszú történet...

- Szeretném még tovább folytatni azt a történetet. Éppen most jutott a tudomásomra néhány információ, amelyről önnek tudnia kellene.

Ben leült a heverőre.

- Hallgatom.

- Most fejeztem be egy hosszú beszélgetést Kyle Krantz-cel. Emlékszik rá, ugye? Néhányszor ön is talált nála kábítószer.

- Igen, emlékszem.

- Ez a fiú itt dolgozott nálunk, és meg voltunk vele elégedve, de tegnap elbocsátották őt. Elterjedt a művezetők között az a szóbeszéd, hogy kábítószer árul az üzemben, és az ilyen esetekre vonatkozó utasításaink nagyon szigorúak, tehát kirúgták. Ő azonban vette magának a bátorságot, és ma felkeresett engem, és... Nos, normális körülmények között nem hittem volna neki, de figyelembe véve mindazokat a dolgokat, amelyek mostanában történtek, azt hiszem, most hitelt adok szavainak.

A nő hangjában a bizonytalanság egyre inkább érződött.

Ben jobbnak látta, ha segít neki:

- Ne aggódjon! Eddig tudtam követni.

- Szóval, Ben... - Meg kellett acéloznia az idegeit, hogy fel tudja tenni a kérdést: - Mit szólna hozzá, ha azt mondanám magának, hogy boszorkányok élnek a városunkban, és hogy közülük valaki itt dolgozik az üzemben?

Ben felegyenesedett ültében, és feszülten figyelt.

- Nagyon érdekelne, és tudni szeretnék róla.

- Szóval nem gondolja, hogy megőrültem? Boszorkányokról beszélek.

Ben emlékezetében még nagyon elevenen élt a megcsonkított kecske képe, a keresztbe tett két mellső lába és a templom összevénézett bejáratí lépcsője.

- Nem, Abby. Az utóbbi időben láttunk néhány furcsa dolgot. Egyáltalán nem gondolom, hogy maga megőrült.

- Akkor az lenne a legjobb, ha meghallgatná, mit mond erről Kyle. Ráér négy óra után?

Micsoda kérdés!

- Csak mondja meg, hol találkozunk!

Fél öt felé járt, és hideg szél fújdogált a Benson-farm régóta elhagyatott, gyomoktól felvert földje fölött. A ház fehér vakolata foltos szürke lett, és hámlott, mint egy napégette ember bőre, az ablakok betörten éktelenkedtek, a tetőcserepeket elmozdította helyükről a szél. A ház előtt álló alma- és körtefák ugyan még évről évre virágba borultak, de száraz ágak és csúnya vadhajtások meredeztek róluk az ég felé. A Benson-farm túl régóta állt elhagyatottan ahhoz, hogy elkerülhesse a pusztulást: az idő múlásával lassan, de megállíthatatlanul haladt a romlás felé.

Súlyos lánc zárta le a bekötőutat, és Marshall nem tudott továbbmenni a Buickkal. A láncról tábla lógott és lengedezett a szélben, pontosan az autó hűtőrácsa fölött: **MAGÁNTÉRÜLET, IDEGENEK BELÉPNI TILOS!**

- Ez az a hely? - kérdezte.

Kyle Krantz, a fiatakorú bűnöző - akinek a jelek szerint minden zűrös ügybe bele kellett keverednie - bólintott, és nagyon rémültnek tűnt. Ő ült Marshall mellett. Abby Grayson és Ben Cole a hátsó ülésről nézte a lehangoló látványt, és nem esett nehezükre elhinni, amit Kyle elmondott nekik erről a helyről.

- Ott van az a csűr. Ott hátul - nyújtotta ki kezét Kyle. - Ott történt.

- Ezek szerint ők is birtokháborítást követtek el, mint ahogyan te? - kérdezte Marshall.

Kyle túl nehéz felfogásúnak bizonyult ahhoz, hogy egy ilyen bonyolult megjegyzést megértsen.

- Itt voltak.

Marshall a többiekre nézett:

- Azt hiszem, nekünk is birtokháborítást kell elkövetnünk.

Kiszálltak az autóból, és szétnéztek. Úgy tűnt, hogy közel s távol nincs más ember rajtuk kívül. A szél zúgásán és a ház eresze alatt fészkelő fecskék éles sivításán kívül semmi más hangot nem hallottak. Marshall átbújt a lánc alatt, s a többiek követték őt. A bekötőút megkerülte a házat, elhaladt egy garázs és egy szerszámoskamra előtt, majd a ház mögött egy sóderrel felszórt autófordulóvá szélesedett. Innen lehetett megközelíteni a mezőgazdasági gépek tárolóépületét, a takarmánykészleteket és az állatállományt, amelyeket valamikor ott tartottak. Ennek a nyílt térnek a legtávolabbi végében állt az öreg csűr. Az időjárás megviselte ugyan, de ettől eltekintve sértetlennek tűnt. Az ajtó be volt csukva.

- Egyébként hogy kerültetek ide? - kérdezte Marshall a fiútól.

- Billyvel egy jó helyet kerestünk, hogy bedobjunk egy sört. Nagyon sok olyan helyet ismerünk, amiről senki sem tud, csak választanunk kell.

- Ezek szerint ez a csűr meglehetősen csábító helynek tűnt nektek?

- Akkor igen. De most már nem.

- Hogy tudtatok ennyire közel jönni anélkül, hogy észrevettek volna titeket?

- Teljesen besötétedett már, és a ház másik oldala felől lopakodtunk oda. Egyébként se figyeltek, nagyon el voltak foglalva a furcsa dolgaikkal.

Odasétáltak az ajtóhoz.

- Be is mentetek? Úgy értem, hogy később?

- Nem, dehogy. Alig vártuk, hogy eltűnjünk innen.

A nagy ajtó hosszú, csikorgó hanggal nyílt ki. A tágas csűrben hideg volt és sötét. Egyikük se lépett be. Marshall megvárta, amíg a szeme hozzászokik a homályhoz. Végül sikerült kivenniük a földes padlót. Teljesen simának tűnt - nem láttak ott mást, csak port. Semmi rendkívülit nem vettek észre. Kyle-ra néztek, aki ettől zavarba jött, és védekezni kezdett:

- Láttam! Itt voltak!

- Oké - nyugtatta Marshall. - Mutasd meg nekünk, hogy mit láttál!

Kyle a csűr közepére lépett és körbefordult. Ujjával a padló felé mutatott.

- Ide volt rajzolva a porba egy nagy kör, a közepén pedig egy nagy ötágú csillag. - Majd a hátsó fal felé mutatott. - Ott állt egy nagy pad. Úgy nézett ki, mint egy oltár, és vér volt rajta. A kör körül itt álltak vagy húszan, valamennyien köntöst viseltek, a fejükön pedig csuklyát. Énekeltek meg kiabáltak, és a kör mentén gyertyák égtek. Az ötágú csillag öt csúcsán is égett egy-egy gyertya.

Marshall körülnézett a csűrben.

- Melyik az a repedés, amelyen keresztül ezt mind láttátok?

Kyle a csűr oldala felé mutatott.

- Ott van.

A nappali világosság tisztán beszűrődött néhány laza deszka közötti két nagy résen keresztül. Marshall kívülről odament a repedésekhez, leguggolt, hogy szeme egy vonalba kerüljön azokkal, és benézett a csűrbe. Elégedett volt: a réseken keresztül tisztán lehetett látni a kérdéses területet.

- Azt mondd, hogy csuklyát hordtak fejükön?

- Igen. Fekete köntöst meg csuklyát viseltek, és mezítláb voltak.

- Akkor honnan tudod, hogy kiket láttál?

- Azért, mert néhányan errefelé néztek. Azoknak az arcát láttam, akik felém fordultak. - Kyle sértődötten és ingerülten viselkedett. - Nem tudom, miért nem hisznek nekem!

Marshall felemelte a kezét, hogy megnyugtassa a fiút.

- Egy szóval se mondtam, hogy nem hiszünk neked. De éppen elég okod lehet arra, hogy megpróbálj bosszút állni Mulliganen vagy más rendőrökön.

- Nem beszélve arról, hogy esetleg a munkádat próbálsz ilyen módon visszaszerezni - szólalt meg Abby.

- De hát ezt nem én találtam ki! Láttam Mulligant! Pont itt állt, köntösben és csuklyában, és a többiekkel együtt énekelt.

Ben eközben azt a helyet vizsgálta, ahol Kyle szavai szerint az oltár állt.

- Marshall!

Az újságíró odament hozzá. Ben az ujjával beletúrt a porba, ahol felfedezett néhány barna foltot. Sikerült felvennie néhány rögöt anélkül, hogy szétmorzsolódtak volna ujjai között.

- Ez lehet, hogy vér. Mintát veszek belőle.
- Na látja! - bátorodott fel Kyle.
- Beszélj arról a vérről, amit láttál! - adta meg a beszélgetés irányát Marshall. - Mit csináltak vele?
- Megitták egy nagy kupából. Egy nagy ezüstkupából. Körbeadták, és mindenki ivott belőle.
- Honnan tudod, hogy vér volt?
- Az a nő mondta.
- Miféle nő?
- Hát, gondolom, a vezetőjük. Itt állt, és valami olyasmit mondott, hogy egy nő haljon meg, és hogy jöjjön csapás a keresztényekre. Azt mondta, hogy: ööö... „Szenvedjenek vereséget a keresztények!” Aztán ivott a kupából, és továbbadta. Mindenki ivott belőle. - Ekkor Kyle-nak eszébe jutott még valami: - És ezt képzeljék el: valami állatnak a lábait rakták a kör közepére.
- Kyle nyugtázhatta, hogy ezzel végre sikerült hatást gyakorolnia kíséreiére. Hogan és Cole halálosan komolyan nézett rá. Érdekelte őket ez a dolog.
- Beszélj nekünk azokról a lábakról! - kérte Marshall.
- Valószínűleg egy kecskének a lábai lehettek. Itt voltak X alakban keresztbe téve. - Meglátott valamit. - Ezt nézzék!
- Ne nyúlj hozzá! - figyelmeztette Marshall, és finoman visszafogta Kyle-t, nehogy szétrúgja a port a lába előtt. - Ben!
- Ben leguggolt, hogy jobban lássa.
- Igen. Ez is vér. És itt van valami szőr.
- Kecseszőr - állapította meg Kyle. - Az volt, kecskeláb.
- Szóval a keresztényeket akarták legyőzni? - kérdezte Marshall.
- Igen, ezt kiabálták jó hangosan. - Megint eszébe jutott valami: - Ja, és mondtak valamit egy tárgyalóteremről, hogy győzni akarnak egy tárgyalóteremben.
- És valami nőt is el akartak kapni?
- Igen.
- Nem mondták a nevét?
- A név nem mondott Kyle-nak semmit akkor este, de most emlékezett rá, hogy hallotta.
- Ööö, Sally Death Row vagy valami ilyesmi.
- Kyle látta a többiek arcán, hogy ez a mondat betalált. Marshall a dzsekije zsebébe nyúlt.
- Láttad közülük valakinek az arcát?
- Hát persze. Az a nő, aki a vezető lehetett, levette a csuklyáját, úgyhogy láttam őt.
- Marshall néhány fényképet húzott elő, amelyeket rendkívüli elővigyázattal készített titokban, teleobjektív segítségével. Odatartotta Kyle elé Claire Johanson fényképét.
- Igen! Igen, ő volt az!
- Ez a nő vezette azt az egész dolgot?

- Igen.

Marshall most John Schmidt fényképét mutatta meg Kyle-nak.

- Igen! Ő is itt volt!

Marshall becsúsztatta a többi felvétel közé a nővérenek a fényképét.

- Nem. Ezt a nőt még soha nem láttam.

Irene Bledsoe képe következett.

- Ööö... nem, azt hiszem, hogy nem.

Leonard Jackson, a rendőr.

- Nem.

Bruce Woodard, az általános iskola igazgatója.

- Nem, Mr. Woodardot nem láttam. Honnan szedte ezeket a képeket?

Marshall eltette a fotókat.

- Kyle, én elhiszem, hogy őszintén beszéltél. Figyelj ide, én nem vagyok rendőr, és bármit mondasz nekem, én nem fogom továbbadni a rendőröknek. Egyszerűen csak tudnom kell. Ez nagyon fontos. Azt akarom, hogy mondd meg nekem az igazat: amikor a Bergen Ajtógyárban dolgoztál, vittél be a gyárba marihuánát?

Kyle felemelte a kezét, mintha egy fogadalmat akarna tenni.

- Nem, esküszöm, hogy nem. Cole tudja, hogy időnként volt nálam fű, de a gyárba nem vittem be. Az öregem megölne ezért, ezenkívül borzasztóan kell nekem az a munka.

- Szóval azt mondd, hogy csak megrendezték a dolgot, hogy kirúghassanak? - vágott közbe Abby.

- Eltalálta. Én nem tettem marihuánát a szekrényembe.

Marshall Benre pillantott, mert eszébe jutott egy hasonló történet, amikor marihuánát találtak valakinek a szekrényében.

- Van valami elképzelésed arról, hogy ki tette oda?

- Mégis, mit gondolsz? Láttam őt itt, és miután eljárt erről a számról az ebédlőben, biztos, hogy ő találta ki ezt az egészet. Utána néhányszor nagyon csúnyán nézett rám, aztán meg bummm! Ő mondta, hogy át kell kutatnia a szekrényemet, aztán megtalálták ott a füvet. Ugye milyen ügyes?

- És mivel ismerték a múltadat, nem hittek neked? - tette hozzá együttérzően Ben.

- Eltalálta.

Abby azonban tiltakozott:

- De hát Donna majdnem olyan régen dolgozik a gyárban, mint én. Nem tudom elhinni, hogy ő ki tudna találni egy ilyen piszkos trükköt.

- Itt volt! - állította kitartóan Kyle. - Közvetlenül Mulligantól jobbra állt. Láttam őt, és ő ezt tudja! Ezért rúgtak ki. - Majd keserűen folytatta: - Utána meg Mulligan bejön a gyárba, és azt mondja nekem, hogy ez alkalommal elenged, ha jól viselkedem és „okosan döntök”. Tudom, hogy mit értett ez alatt: vagy befogom a számat, vagy pedig megtanít kesztyűbe dudálni.

Marshall végiggondolta mindezt.

- Szóval... úgy néz ki, hogy van itt egy igazi kis klubunk: Claire Johanson, John Schmidt, Mulligan őrmester és...

Kyle neheztelt Marshall tétovázása miatt.

- Itt volt! Esküszöm!

Marshall befejezte a mondatát:

- És Donna Hemphile, aki Kyle művezetője a Bergen Ajtógyárban, és aki a Jó Pásztor Közösségi Gyülekezet megbecsült tagja!

* * *

Csütörtök délután Leonard Jackson rendőrt nem szívesen látott vendégek keresték fel. Riadóautójában ült, amelyet ügyesen elrejtett a fák között a Snyder folyó hídjának nyugati végénél. Gyorshajtókra vadászott, és ez a nap nagyban hozzájárult az előírt kvóta teljesítéséhez, amikor váratlanul, minden előjel nélkül egy nagy barna Buick kanyarodott le az útról a fák közé, és pontosan mellette állt meg.

Ki az ördög lehet az? Leonard úgy érezte, hogy letámadták. Ezt egy szent hely megszenteltelenítésének tekintette.

Egy jóképű, fekete bőrű férfi tekerte le a jobb oldali első ülés melletti ablakot.

- Helló, Leonard, hogy mennek a dolgok?

Ben Cole!

Leonard megpróbált barátságosan viselkedni.

- Egészen jól. Mit tehetek értetek?

Ben a Buick vezetőjére nézett.

- Találkoztál már Marshall Hogannel?

Leonard már látta őt a városban, és mindig kellemetlen érzései támadtak vele kapcsolatban.

- Nem, még nem találkoztam vele.

- Jó napot, Mr. Jackson! - üdvözölte őt Marshall.

- Jó napot!

- Szeretnék váltani veled néhány szót - mondta Ben.

- Az a helyzet, hogy szolgálatban vagyok...

- Hogy állsz a kvótáddal?

Leonard hirtelen ráeszmélt, hogy Ben mindent tud a munkájáról, és nem érdemes blöffölni.

- Hát... azt hiszem, jól haladok vele. Tizenkettőnél tartok.

- Akkor túl is szárnyaltad az előírt számot! - mosolygott Ben elismerően. - Mi lenne, ha tartanál egy rövid szünetet egy kis megbeszélés kedvéért?

- Ígérem, hogy érdekesnek fogja találni - szólt közbe Marshall.

* * *

Summitban öt démoni hírnök gyűlt össze Strongman sötét és dohos titkos hivatala előtt. Mindegyikük sürgős üzenetet hozott Pusztító számára.

- Nekem azt kell jelentenem, hogy a Törött Nyírfán rés támadt! - mondta az első hírnök a társainak.

A második hírnök bólintott, és hozzátette:

- Nekem azt kell jelentenem, hogy Hogan és Cole hamarosan sarokba szorítja Jackson rendőrt!

A harmadik démon levegő után kapkodott ettől a hírtől, és eldörmögte a sajátját:

- Nekem azt kell jelentenem, hogy újból fel fogják keresni Joey Parnellt, és lehetséges, hogy sikerül őt megfélemlíteniük és szóra bírniuk!

A negyedik ezt mondta:

- Nekem azt kell jelentenem, hogy Mark Howard pásztornak sikerült lelepleznie a gyülekezésében támadt szakadás gyökereit, és az ellenség most gyógyítja az általunk okozott károkat!

Az ötödik így szólt:

- Nekem azt kell jelentenem, hogy Sally Roe...

Hirtelen megremegett a föld a Strongman odújából hallatszó ordítástól. A jelek szerint Pusztító és Strongman már tudott erről. Pusztító nem merte előhúzni kardját - egy ilyen agresszív lépés csak tovább fokozta volna Strongman dühét. Csak rohángált fel és alá, szárnyaival hevesen és kétségbeesetten csapkodott, karjaival pedig eltakarta fejét és arcát. Strongman kardjával hadonászva és öklét rázva üldözte őt, szája habzott a dühtől, tokája lötyögött, avas lélegzetétől sárgára vált a levegő.

- Megtért! - ordította Strongman. - A miénk volt, te meg átengeded őt az ellenségnek!

- Semmi ilyesmit nem engedtem meg! - vágott vissza Pusztító. - Az alkalmas pillanatra vártam...

Strongman nem tűrte az ellenkezést. Kardjának lapjával hatalmas ütést mért Pusztító fejére.

- Lusta, tehetetlen, vak idióta!

- Ő a miénk, uram és parancsolóm! - próbálta Pusztító Strongman ordítását túlkiabálni. - Tal és hordái egyre gyengülnek! durr! Egy hatalmas ököl jól nyakon vágta. - Hamarosan úgy fognak lehullani a lányról... - Egy karmos, pikkelyes láb fenéken billentette. - ... mint a túlérett gyümölcs a fáról, és akkor majd elkapjuk.

AÚÚÚ! - Strongman térde a gyomrát találta el.

- Azt mondtad, hogy tönkreteszed Tal imafedezetét! - üvöltötte Strongman. - Mi lett ebből az ígéretedből?

- Amint már megpróbáltam ezt neked elmondani, szétforgácsoltuk!

- Szétforgácsoltátok, helyett hogy feldaraboltátok, összezúztátok, foszlányokra szaggattátok volna, vagy lemészároltátok volna azokat az embereket!

- Meglesz!

- Azt akarom látni, hogy az a lány elpusztult, te pancser szellem! Mutasd meg, hogy megfelelsz annak a hetvenkedő névnek, amit viselsz! Rombold le az őt körülvevő védőfalat! Intézd el, hogy elrothadjon a saját bűneiben!

- Már nincsenek bűnei, Baálom! Odament a Kereszthez...

DURR! Strongman hatalmas ütést mért rá az összehajtott szárnyával.

- NEEEEEM! - ordította Strongman. - Ezt ne merészed előttem még egyszer kimondani!

- De akkor is el tudjuk őt kapni... - ismételte meg Pusztító, ámbár kissé halkabban.

- Nem... fogunk... meghátrálni! - harsogta Strongman, és minden egyes szavával egy időben egy tüzes ívet rajzolt kardjának gyors mozdulatával a levegőbe. - Van egy tervem, és az ki is fog bontakozni! Ha mindenkit le is győz a Bárány vére - engem nem! Meg fogom azt taposni, keresztülgázolok rajta, megtámadom és eltemetem, de nem adom meg magam!

- Tudom, hogy el fogjuk kapni a lányt! - jelentette ki ismét Pusztító.

- JÁÁÁÁÁ! - Strongman rettenetes dühvel lesújtott, kardja hosszú, karmazsinszínű fénycsíkot húzott.

Pusztító azonnal kirántotta kardját, és egy szikraeső kíséretében elhárította a borotvaéles penge csapását. Az ütés ereje nekivágta a falnak, és Strongman úgy odaszorította, mintha tonnányi föld szakadt volna rá.

Szemtől- szemben álltak egymással, sárgán izzó szemgolyóik szinte összeértek, kénes leheletük bűzös felhőben keveredett össze, amelytől csak homályosan láthatták egymás arcát. Strongman szorítása nem gyengült, nem csökkentette azt az erőt, amely mozdulatlanságra kényszerítette Pusztítót.

- Megteszed! - parancsolta végül mély, ziháló hangon. - Különben saját kezűleg foglak megetetni téged az angyalokkal... apró darabokban!

Strongman karjának, szárnyainak és kardjának hirtelen mozdulatával kihajította Pusztítót a szobából, és ő nekibukfencezett annak az öt hírnöknek, akik még mindig ott várakoztak rá. Meghajoltak előtte - mihelyt sikerült kimászniuk alóla.

- Üzenetet hoztunk neked, Baál!

- Miféle üzenetet?

Megmondták neki.

Valamennyiüket darabokra aprította.

Tom, szabad vagyok. Olyan tisztán látom a keresztet, ahogyan az kétezer évvel ezelőtt ott állhatott azon a csupasz, magányos kis dombon, és arcra borultam előtte. Annyira rámnehezedtek a bűneim, a büszkeségem, a döntéseim, az énem, hogy moccanni se tudtam. Csak feküdtem, megvallottam mindent, és úgy nyújtottam ki a kezem e durván ácsolt gerenda felé, mint egy fuldokló ember a mentőöv felé, és megragadtam, hogy életben maradjak.

Hogyan írhatnám le, mit is éltem át? Nem tudom szavakba foglalni azt az élményt: semmim sem volt, amit felajánlhattam volna neki, amivel megpróbálhattam volna arra késztetni Őt, hogy bocsásson meg nekem, amit cserébe felkínálhattam volna, amivel rá tudtam volna erre venni. Nem volt semmim, csak saját magam.

De Ő elfogadott engem. Először borzasztóan meglepődtem, aztán megkönnyebbültem, majd pedig, miután felfogtam, hogy mi is történt, ekstázisba estem! Isten elfogadta azt, amit felajánlottam neki - ez pedig nem más, mint saját magam, a szálnalmas, esendő és akaratos Sally Beth Roe. Elismertem, hogy az vagyok, mint aminek Ő mindig is látott engem, és elfogadott. Levette a szívemről a terhet: éreztem, amint az eltávozott, valamilyen módon érzékeltem, amint lement rólam, és odarohantam a Kereszthez. Annyira könnyűnek éreztem magam, hogy azt hittem, a leggyengébb szellő is el tudna fújni.

Amikor végre fel tudtam emelni a fejem, megláttam megállapodásunk pecsétjét: a gerendáról lecsorgó vért, amely tócsába gyűlt a földön. A fizetség! Micsoda hátborzongató látvány, micsoda fájdalmas gondolat! De valójában, ha őszinte akarok lenni, nagyon is megfelel annak, amit Jézus, az Isten Fia, éppen most vásárolt meg.

Szabad vagyok! Jézus megváltott engem! Még soha nem éreztem magam ilyen nagyszerűen! Olyan vagyok most, mint a felszabadított rabszolga, aki rabszolgaként született és soha nem is tudta, milyen érzés szabadnak lenni.

Meg akarom ismerni még jobban ezt a Jézust, aki megváltott engem. De még csak éppen most ismerkedtünk meg.

Sally letette tollát motelszobájának kis íróasztalára, és kitörölt néhány könnycseppet a szeméből. Még mindig remegett. Jegyzetfüzete mellett egy Biblia feküdt, Máté evangéliumának 11. fejezeténél volt kinyitva:

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és megterheltettek, és én megnyugosztalak titeket. Vegyétek föl magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok, és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az én igám gyönyörűséges, és az én terhem könnyű.”

Marshall és Ben aznap este westhaveni otthonában találta Joey Parnellt, a megyei halottkémét. Mint általában, most sem örült nekik, és nem is óhajtott velük csevegni.

- Tűnjenek el innen, és ne is jöjjenek vissza! - szólt ki a résnyire kinyitott ajtó mögül.

- Mulligan a markában tartja magát, ugye? - kérdezte Marshall. - Tudomása van arról a cserbenhagyásos gázolásról, és azzal zsarolja.

Az ajtó nem csukódott be.

- Honnan tudnak maguk erről?

- Egy olyan forrásból tudjuk, amely nagyon közel áll a Bacon's Corner-i rendőrséghez. Maga alkut kötött Mulligannel, és azóta ki van neki szolgáltatva. - Az ajtó kezdett becsukódni. Marshall gyorsan folytatta: - Elgázolt egy középiskolás lányt, akit... ööö... Kelly Otisnak hívtak, és Mulligan az ön nyomára bukkant. Maga akkor egy gyilkossági ügyön dolgozott, amelyben az áldozat egy olyan nő volt, aki csak átutazóban járt erre. Mulligan alkut kötött magával: hamisítsa meg az idegen nő halálának az okát, és akkor ő is elejti a cserbenhagyási ügyet. Eddig nem tévedtem, ugye?

Az ajtó egy kicsivel jobban kinyílt.

- Mit akarnak tőlem?

Marshall megpróbált együttérzően beszélni annak ellenére, hogy hangjában érződött a feszültség az ügy rendkívüli fontossága miatt:

- Meddig akarja ezt még folytatni? Egész hátralevő életében az ő bábjuk akar maradni, vagy segít nekünk abban, hogy véget vessünk ennek?

Parnell egy pillanatig hallgatott, majd szélesre tárta előttük az ajtót.

- Jöjjenek be, mielőtt valaki meglátná magukat!

Parnell mögött ott állt a felesége. Sötét hajú, erős testalkatú nő volt, és éppen olyan feszültnek látszott, mint a férje.

- Ő Carol. Szabadon beszélhetünk előtte, mindent elmondtam neki.

- Kérnek egy kávét? - kérdezte a nő automatikusan, mert el sem tudta képzelni, mi egyebet tehetne.

- Igen, köszönöm - válaszolta Marshall.

Ben is elfogadta.

- Ülünk le az ebédlőben! - javasolta Parnell, és keresztülvezette őket a házon.

Leültek a nagy asztal körül, fölöttük halványan világított a csillár. A tompa, komor világítás mintha illett volna Parnell hangulatához: megviseltnek és fáradtnak tűnt, mintha erejének vége felé járt volna.

Minden további nógatás vagy kérdés nélkül beszélni kezdett, mintha már évek óta erre készült volna:

- Az az átutazó egy Louise Barnes nevű, harminckét éves nő volt, egy hajléktalan, egyedülálló csavargó. Holtan találták a Snyder folyó menti erdőben, mintegy hat mérföldnyire északra Bacon's Cornertől. Tökéletesen emlékszem a részletekre, mivel annyira el akartam felejtetni. -

Szünetet tartott, hogy összeszedje gondolatait, és uralmat vegyen érzelmei fölött, majd folytatta: - Holttestét a bokájánál fogva felakasztva találták meg, egy fának az ágán lógott, teljesen kivéreztetve. Nagyon sok jel utalt arra, hogy egy bizarr, rituális gyilkosság történt, de ennek a részleteibe nem akarok belemenni. Az orgyilkosok valószínűleg el akarták tüntetni a holttestet, de erre már nem maradhatott idejük, mert a vadászok rábukkantak a tetemre.

Megkaptam a nő maradványait, és elvégeztem a boncolást. Természetesen azt állapítottam meg, hogy a halál oka gyilkosság. De akkor... mint már tudják, belekeveredtem abba a balesetbe a középiskola közelében, miközben hazafelé tartottam. Csak akkor vettem észre azt a Kelly Otis nevű lányt, amikor a fák közül lelépett az útestre, és... elgázoltam. Csupán annyira lassítottam le, hogy meg tudjam állapítani: megsérült ugyan, de életben van. Néhány ember odarohant, hogy a segítségére legyen. Én... én nem engedhettem meg, hogy ez az eset kettétörje a karrieremet. Éppen akkor kaptam meg a halottkémi állást, és tudják, milyen a politikai élet, milyen törékeny lehet az ember hírneve. Elmenekültem onnan.

Másnap Mulligan őrmester bejött az irodámba, és négy szemközt beszéltünk egymással. Arra számítottam, hogy a cserbenhagyással kapcsolatban fog nekem kérdéseket feltenni, de ő Louise Barnes holtteste felől érdeklődött, és arról, hogy mit állapítottam meg róla. Megmondtam neki, és ő ekkor ajánlotta fel, hogy félreteszi a cserbenhagyásos gázolás ügyét, eltemeti az egészet, ha módosítom megállapításomat, és nem jelentem a halál valós okát. - Parnell az asztalra meredt, arcára kiült a fájdalom. - Elfogadtam az ajánlatot, és a halál okaként balesetet írtam be a jelentésembbe. Ez volt a legrosszabb döntés, amit életemben valaha is hoztam.

Azóta három újabb rituális gyilkosságról tudok, és biztos vagyok benne, hogy még nagyon sok történt, ami soha nem fog kiderülni. Azt a hármat, amelyet átadtak nekem, gyorsan elintéztem, és véletlen baleset miatt bekövetkezett halálesetnek minősítettem. Ismeretlen emberek, valószínűleg szökésben lévő bűnözők voltak. Reméltem, hogy senkinek sem fognak hiányozni, hanem szép csendben eltemetik őket, és elfelejtkeznek róluk, és így is történt.

De én tudtam, hogy Mulligan őrmester és a barátai szemmel fognak engem tartani. Tudtam, hogy megfelelő teljesítményt kell nyújtanom, ha a kedvükben akarok járni, és minden egyes gyilkossággal, amit eltitkoltam, egyre jobban és jobban az uralmuk alá kerültem. Jelenleg így állnak a dolgok.

- Kik ezek az emberek? - kérdezte Marshall. - Kik vagy mik ők?

Parnell szekrényébe nyúlt, és elővett egy iratgyűjtőt. Becsukva odatette maga elé, és kezét összekulcsolta rajta. Carol behozta a kávé, leült a férje mellé, és anélkül, hogy egyetlen szót is szólt volna, kezét férje karjára tette.

- Ha tudni akarják, hogyan nevezzék őket, akkor használják a Törött Nyírfa kifejezést. Ez egy titkos elnevezés, így hívják saját magukat. Boszorkányok szövetsége, sátánisták, okkult gyakorlatokat folytató emberek, nevezze őket, ahogy akarja. Kapcsolatban állnak sok száz más ilyen csoporttal, szerte az országban. És ezek az emberek együttesen elképesztő hatalmat képviselnek, melyet általában megfélemlítés által gyakorolnak.

- És ők a felelősek ezekért a rituális gyilkosságokért?

Parnell a falon függő telefonra pillantott.

- Tudniuk kell, hogy én most felvehetném azt a telefont. Hat telefonszámból választhatnék, hogy melyiket hívjam fel, és maguk huszonnégy órán belül halottak lennének. A dolog másik oldala azonban az, hogy vannak, akik velem kapcsolatban intézhetnék el egy ilyen telefonhívást, és én ugyanolyan gyorsan meghalnék. Ez minden valószínűség szerint meg is

történne, ha rájönnének, hogy beszélgettem magukkal. Ismeretlen és átutazóban lévő embereket használnak rituális áldozataikhoz. Az olyan emberek, akiket ismernek, és akiket keresnének... nos, ők tragikus balesetekben szoktak meghalni.

- Meg tudná nekünk mondani, kik tartoznak ehhez a csoporthoz?

Parnell lassan, nyomatékosan megrázta a fejét.

- Először is: nem ismerek mindenkit. Másodszor: ha ismerném őket, akkor se mondanám meg. Csak azt erősíthetem meg, amit már úgyis tudnak: Mulligan őrmester már évek óta közéjük tartozik. Tudomásom szerint ő, valamint a helyi páholyból még néhány férfi nagyon könnyen rábukkan az átutazó emberekre. Mivel Mulligan olyan nagy hatalommal rendelkezik itt a városban - ő a végrehajtó hatalom vezetője -, szívesen befogadták maguk közé.

- Meg tudja erősíteni Claire Johansont?

Parnell tétozódott, de végül válaszolt:

- Igen.

- És mi a helyzet a barátjával, John Schmidttel?

- Igen, ő is közéjük tartozik.

- És az Élet Társaság nevű baráti kör tagjai? Ők is hozzájuk tartoznak? - kérdezte Ben.

Parnell nyomatékosan megrázta a fejét.

- Ők még csak nem is tudnak erről a dologról. Azokat a jószándékú embereket csak azért vonták bele az Élet Társaságba, hogy felhasználják és manipulálják őket. Fogalmuk sincs arról, hogy az egésznek a magva a Törött Nyírfa, mint ahogy azt sem sejtik, hogy vezetőik igazából miben is fáradoznak.

- És Donna Hemphile? - érdeklődött Marshall. - Ő is tagja a Törött Nyírfának?

- Azt hiszem. Néha nagyon nehéz biztosan tudni, ki tartozik hozzájuk, annyira gondosan titkolják. - Parnell mély lélegzetet vett, témát váltott, és kinyitotta az iratgyűjtőt. - Itt van, amit igazából tudni akarnak, és amit valójában el akarok maguknak mondani.

Szétrakta az asztalon az iratgyűjtő tartalmát Marshall és Ben előtt. A két férfi nagy érdeklődéssel tanulmányozta a fiatal, fekete hajú, gyönyörű nőről készített rendőrségi fényképeket, és bűncselekményeinek listáját.

- Nyilvánvalóan nem Sally Roe - állapította meg Parnell.

Ben felismerte.

- Ezt a nőt találtuk holtan a kecskék karámjában.

- Végeztem egy kis magánnyomozást. Neve Alicia Von Bauer, huszonhét éves, sátánista, a Törött Nyírfa tagja. Megfigyelhetik az általa elkövetett bűntetteket: állatok megcsonkítása, nyilvános nudizmus és perverz viselkedés, prostitúció, pornográfia. Ehhez a listához még azt is hozzátenném, hogy rituális gyilkosságok, de ki tudja ezt bizonyítani?

- Szóval úgy gondolja, hogy ez a Sally Roe-ügy egy újabb rituális gyilkosság, illetve gyilkossági kísérlet volt?

- Pontosan. Számomra teljesen világos, hogy halálát előre megrendezték, és azt tervezték, hogy öngyilkosságnak tüntetik fel.

- És maga így is jelentette az esetet.

Parnell bólintott.

- És elvégeztem egy előre nem látható kiegészítő szolgáltatást is: Sally Roe holttesteként azonosítottam Alicia Von Bauert. Azt teszem, amit mondanak nekem, Mr. Cole. De egyértelmű, hogy a dolog valahol nagyon elromlott, és csak arra tudok gondolni, hogy Sally Roe - vagy valaki más - legyőzte Alicia Von Bauert, és Roe megszökött.

- Nekünk is ez az elméletünk - értett egyet vele Ben. Felvette Alicia Von Bauer legutolsó fényképét, hogy alaposabban megszemlélhesse. Úgy tűnt, mintha a mélyfekete szemek visszabámultak volna rá a képről. Hátborzongató volt.

- Hol van most a holttest? - kérdezte Marshall.

- A lehető leggyorsabban elhamvasztattuk.

- A bizonyítékok eltüntetése céljából, ugye?

- Pontosan.

Marshall nem tudta, hogy választ kap-e a következő kérdésére, de feltette:

- Mr. Parnell, minden okunk megvan arra, hogy azt feltételezzük: ez a gyilkossági kísérlet nem egyszerűen a Törött Nyírfa ügye. Mi a helyzet azokkal a nagy hatalommal rendelkező emberekkel, akikkel Claire Johanson és John Schmidt kapcsolatban áll? Nekik milyen hasznuk származott volna ebből?

- Azt hiszem, jó nyomon járnak. Biztos vagyok benne, hogy a gyilkosságot egy magasabb pozícióban lévő személy rendelte el.

- Honnan tudja?

Parnell halványan elmosolyodott.

- Mivel ez volt a legelső alkalom, hogy Mulligan őrmestert félni láttam. Nem sokkal azután, hogy bevittük a holttestet, Mulligan felhívott, és azt akarta tudni, találtam-e személyes tárgyakat a holttesten. De én nem találtam semmit. Azt mondanám, hogy nyomást gyakoroltak rá, méghozzá egy sokkal hatalmasabb valaki, mint az ő barátai a Törött Nyírfából. Rettentően kétségbeesett, és elmondta akkor, hogy mit keressek, mi az, ami eltűnt, és aminek nála kellett volna lennie.

- Igen - emlékezett vissza Ben. - Én is megkérdeztem ezt magától. Valaki még a házat is átkutatta, ahol Roe lakott.

- És mi az, ami eltűnt? - érdeklődött Marshall.

- Egy aranygyűrű - válaszolta Parnell. - Valaki étolaj segítségével lehúzta Von Bauer ujjáról. Megtaláltam az olaj nyomait a holttest ujján. Ezenkívül eltűnt tízezer dollár készpénzben.

Marshall és Ben egymásra pillantott. Mindketten ugyanarra gondoltak.

- Valaki felbérelte őt - szólalt meg Ben. - De kicsoda?

Parnell megvonta a vállát.

- Azt ajánlom, hogy egy gazdag, befolyásos, és nagy hatalommal rendelkező embert keressenek.

- Ez egy nagy és hatalmas vakond, Marshall - állapította meg Ben.

Marshall nem fűzött ehhez megjegyzést. Váratlanul elárasztotta őt egy bizsergető félelem, amit évekkor korábban Ashtonban érzett utoljára. Akkor tapasztalta ezt a félelmet, amikor meglátta a világ gonosz erőit, amelyek szét akarták őt morzsolni. Egy vakond? Ez az analógia hirtelen elégtelennek bizonyult. Amit Marshall érzékelt, az sokkal inkább egy sárkány, egy sötét, alattomos és rafinált szörnyeteg volt, egy olyan hatalmas lény, amely betöltötte az eget, kitátotta fölötté a száját, hogy ráessen, és mint egy satu, összeroppantsa.

* * *

Sally Roe Bacon's Cornertől távol, és ellenségeinek szeme elől még mindig elrejtőzve, Henderson belvárosának könyvtárában, a falakat a padlótól a mennyezetig beborító könyvespolcok között ült. Láthatatlan angyali örök vették őt körül. Egy súlyos kötetet, a Nemzeti ügyvédi kamarák ügyvédekének névsorát lapozgatta. Csak megérzései, sejtései voltak, de ezeket nagyon is valószínűnek tartotta.

A Samuel W. Lynch irodájából elcsent névsorok negyedik kötetén könyökölt, amelynek teljes címe ez volt: A történet folytatása és a Nemzet Királyi és Szent Rendje tagjainak névsora. Mind a négy kötet körülbelül kétszáz oldal tett ki. Legnagyobb részben furcsa, ezoterikus, értelmetlen ceremóniákat, titkos rituálékat és beavatási szertartásokat, találkozók leírásait és társasági alapszabályokat tartalmaztak. Mindegyik kötetből legalább ötven oldalt a tagság névsora foglalt le. Pillanatnyilag ezek az oldalak kötötték le Sally figyelmét, és órákon keresztül ezeket böngészte.

A negyedik kötetre, amit éppen tanulmányozott, rátett egy másikat, hogy nyitva maradjon a 68. oldalon: A Beavatottak 168. Testvérisége. Mint a korábban átolvasott 167 oldal, amelyeket vagy ez, vagy a másik három kötet tartalmazott, ez az oldal is felsorolta a Nemzet Rendjének új tagjait, akiket egy adott évben vettek fel. A lap két hasábra volt osztva, mindkettőben tizenöt név állt egymás alatt. A bal oldali hasáb olyan bizarr, ezoterikus neveket tartalmazott, mint Isenstar, Marochia, vagy Pendorrot. A jobb oldali hasábból lehetett megtudni ezeknek a személyeknek az igazi nevét, amelyek közül sok ismerősnek is tűnt. A bal oldali oszlop alsó harmadánál Sally megtalálta azt a nevet, amelynek kedvéért több évnek a névsorát végigolvasta: Exetor.

Az Exetor először csak egy titokzatos szónak tűnt a számára. Annak a gyűrűnek a belső oldalára volt belevésve, amit az orgyilkos ujjáról húzott le. Mindaddig, amíg el nem lopta, és át nem tanulmányozta a névjegyzékeket, ez a véset semmit sem jelentett a számára. De amikor végigolvasta a névsorok negyedik kötetének 68. oldalát, a szó kezdett értelmet nyerni. Az Exetor egy titkos névként vagy címként szolgálhatott, a kilencedik helyen szerepelt a tizenöt név között. Az Exetor névvel szemben, a jobb oldali hasábban állt annak a férfinak az igazi neve, aki ezt a címet viselte.

James Everett Bardine.

James Bardine! Tizenkét évvel azelőtt avatták őt be tizennégy másik férfival együtt a Nemzet Szent Rendjébe, és ezen a beavatáson kapta meg a titkos Testvériségtől az Exetor nevet, és a közösség gyűrűjét, amelybe belevésték titkos nevét.

Mindez nagyon hatásos, sőt kísérteties volt, és egyáltalán nem illett gúnyolódni rajta. Lehetséges, hogy a Nemzet Rendje nem több, mint egy páholy, egy testvériségi szervezet, valami titkos társaság vagy klub, ahol a jó fiúk összegyűlhetnek, tarthatnak egy titkos összejövetelt, amelynek során fogadalmakat tesznek, kezet szorítatnak egymással, mulatságos kalapokat viselnek és furcsa szertartásokat mutatnak be, utána pedig beugranak a kocsmába egy sörre és egy kis vagánykodásra. Szinte minden városban akad egy páholy vagy valamiféle titkos rend.

De a Nemzet Rendje túlment ezeken a dolgokon. Sok ismert nevet gyűjtött össze, és hozott közös nevezőre, legalábbis ami ezt a társaságot illeti. A Beavatottak 129. Testvériségének névsorában megtalálta Samuel W. Lynch nevét - ötvenegy évvel azelőtt avatták őt be a Nemzet Rendjébe, és a jelek szerint még mindig őrzi és dédelgeti a Közösség Gyűrűjét.

A Sally birtokában lévő másik gyűrű, amelyet tíz évre elrejtett az ablakpárkány téglája alatt Fairwoodban, egy másik titkos nevet viselt: Gawaine - de azt már tudta, hogy ez kié volt. Gyorsan megtalálta ezt a nevet, a hetedik helyen szerepelt a Beavatottak 146. Testvérisége névsorában: Owen Jefferson Bennett - harmincnégy évvel ezelőtt avatták be a Bentmore Egyetem végzős hallgatójaként.

A jó öreg Owen! Milyen sok mindenről nem beszélt neki soha! Mindez persze lenyűgözően hatott, de Sallyt pillanatnyilag mindenekelőtt James Everett Bardine neve foglalkoztatta. A Nemzet Rendje szigorúan férfiak szervezete, mégis egy női orgyilkos viselte Bardine gyűrűjét. Hogy kerül a képbe ez a nő? És egyáltalán, ki ez a Bardine?

Talán a Bacon's Cornert felkavaró per miatt gondolt arra Sally, hogy Bardine esetleg ügyvéd lehet. Talán az a tény terelte ebbe az irányba a gondolatait, hogy a Nemzet Rendje tagjainak sorában nem szerepeltek hétköznapi átlagemberek, hanem kizárólag bankárok, üzletemberek, tanárok, ügyvédek és államférfiak - olyanok, akik hatalommal rendelkeztek.

Bárhogy is volt, a „B” kezdőbetűs részre szűkítette le kutatásait az Ügyvédi kamarák szövetségének név- és címtárában, és közeledett a megoldáshoz.

Barcliff... Barclyde... Barden... Bardetti... Bardine. James Everett Bardine.

Megvan! Ez az ember ügyvéd! A listát abban az évben adták ki, tehát aktuálisnak számított. Bardine egy nagy chicagói ügyvédi irodának, az Evans, Santinelli, Farnsworth és McCutcheonnak dolgozott. Ezek az ügyvédek valamennyien az Amerikai Személyiségi Jogok Egyesületének tagjai közé tartoztak.

Sally hátradőlt, mert ezt alaposabban végig kellett gondolnia. James Bardine az ASzJE tagja... Az ASzJE indította el az iskola elleni pert... A gyilkos Bardine gyűrűjét viselte.

Ez vajon azt jelenti, hogy az ASzJE és az életére törő orgyilkos kapcsolatban áll egymással? Sally úgy gondolta, hogy igen. Az biztos, hogy figyelmesen végig fogja olvasni a többi nevet is. Alig várta, hogy írhasson Tomnak, és beszámolhasson neki erről.

De ki az ördög lehetett az a feketébe öltözött pokoli nőszemély?

* * *

Mark Howard pásztor péntek reggel keresztülnyomakodott a zajos, sokféle tevékenységtől nyüzsgő Bergen Ajtógyáron. Védőszemüveget és fülvédőt viselt, félreugrott a futószalag kampóin lengedező ajtók elöl, átbújt azok között, amelyeket éppen akkor fektettek egymásra, csiszoltak vagy mozgattak. Kicsit emeltebb hangon lefolytatott egy rövid beszélgetést egy művezetővel, aki útba igazította őt Donna Hemphile, a minőségellenőr kis irodája felé. Mark meglátta Donnát a fülke üvegfalán keresztül. Odament, és kopogott az ajtón.

- Igen, jöjjön be!

Mark belépett.

Donna Hemphile a forgószékén ülve elfordult az íróasztalától, és kezét nyújtott.

- Helló, Mark! Ez aztán a meglepetés! Mi szél hozott erre?

Marknak nem volt ideje nyájas csevegésre vagy mellébeszélésre.

- Nagyon komoly dolgok miatt jöttem, Donna.

Donna az órájára pillantott.

- Nos, az a helyzet, hogy lesz egy kis dolgom néhány perc múlva...

- Már beszéltem Mr. Bergennel. Azt mondta, hogy majd valaki más elintézi azt az új szalagfűrészt, és egy órát veled tölthetek.

Donnának egy kis időbe telt, hogy ezt meg tudja emészteni, de végül hátradőlt a székén.

- Rendben van. Foglalj helyet!

Mark odagurította az irodában lévő másik széket, és leült Donnával szemben.

- Szerda este óta szaladgálok fel és alá a városban, hogy rendbe hozzak néhány dolgot, és azóta nem aludtam túl sokat. Te is tudod, milyen jellegű problémáink vannak a gyülekezetben, mióta feljelentettek minket. Úgy érzem magam, mint az a tengerész, aki a hajóján támadt lékeket próbálja betömködni, mielőtt az teljesen elsüllyedne.

- Igen, nagyon kemény a helyzet - bólintott Donna.

- De végül sikerült összehoznom egy beszélgetést a Waring, a Jessup és a Walroth családdal. Úgy érzem, nagyszerűen sikerült ez az alkalom. Igaz, hogy Ed és Judy Waring még mindig ugyanolyan mogorván viselkedik, de Jessupék és Walrothék lehet, hogy visszatérnek közénk.

- Mark szünetet tartott, és egészen másról kezdett beszélni: - De meg akarok kérdezni tőled néhány dolgot, amit ők mondtak nekem, és tudod, ezek nekem soha nem jutottak volna az eszembe. Te vagy az imalánc egyik láncszeme, és a neved a Jessup, a Walroth és a Waring család előtt szerepel.

- Hm! - Donna csak ült és figyelt.

Mark fejest ugrott a dolgok sűrűjébe:

- Hadd tegyem fel nyíltan a kérdést: mondtad-e June Walrothnak azt, hogy Tom Harris rendszeresen veri leányát, Ruthot, és ezért járátja őt mindig hosszú ujjú ruhában?

Donna ezen csak nevetett.

- Nem.

- Mondtad-e Judy Waringnek, hogy házassági problémáim vannak Cathyvel, mert megcsaltam, és néhány évvel ezelőtt belementem egy szerelmi kalandba?

Donna mosolygott, és megrázta a fejét.

- Nem.

- Mondtad-e Ed Waringnek, hogy az iskolának hatalmas adósságai vannak, mivel Tom és Mrs. Fields lopott az iskola pénzéből?

- Nem.

- Mondtad-e Andrea Jessupnak, hogy Tom súlyos problémával küzd, ugyanis deviáns szexuális magatartást tanúsít Cindy halála óta?

- Nem.

Mark úgy érezte, hogy Donna rendkívül kurta válaszaiban ott bujkál egy fülsértő felhang.

- Nem is akarsz mindehhez semmi megjegyzést fűzni?

Donna csak mosolygott, és szemmel látható hitetlenkedéssel rázta a fejét.

- Mit mondhatnék, Mark? Ezek az emberek nagy pletykafészek. Ezt szűrték le az eseményekből.

- Mit gondolsz, mi az oka annak, hogy információik forrásaként valamennyien ugyanazt a személyt nevezték meg?

A nő égnek emelte a kezét.

- Gözöm sincs. Talán neheztelnek rám valamiért, nem tudom. És mi szerepel még a bűnlistámon?

- Nos... van még valaki, aki nem is jár a gyülekezetünkbe: Kyle Krantz, az a fiú, akit kedden kirúgtak a gyárból, mivel marihuánát találtak a szekrényében.

Donna tágra nyitotta a szemét.

- Nahát!

- Elmondott nekünk egy érdekes történetet, és ebből nagyon sok minden igaznak bizonyult. Gondolom, ismered a történetnek azt a verzióját, ami tőle származik, ugye? Hogy valaki becsempészett egy zacskó füvet a szekrényébe, utána meg feldobta őt?

- Ó, igen, hallottam erről. Kitalálhatott volna valami eredetibb sztorit is. Mindenki ezzel jön.

- Én magam is hallottam már ilyen történetet. Ben Cole mesélte el nekem. Valaki a rendőrségen a szekrényébe dugott egy zacskó marihuánát, amit valakitől elkoboztak, és Mulligan kirúgta őt ezért. Magától értetődik, hogy Kyle szerint Mulligan volt az, aki bejött ide a gyárba, alkut kötött vele, és nem indított ellene eljárást, így történt, ugye?

- A dolognak ez a része már nem rám tartozik. Én a gyár szabályzatának megfelelően elbocsátottam őt.

Mark a nagyobb nyomaték kedvéért lassan ejtette ki a szavakat:

- Kyle szerint Mulligan azt mondta neki, hogy futni hagyja, ha befogja a száját, és nem beszél bizonyos dolgokról, amiket megtudott.

Donna egy kicsit feszült lett.

- Figyelj, Mark, ami itt az üzemben történik, az az én dolgom, és neked nincs hozzá semmi közöd!

Mark nem hátrált meg:

- Valaki még Kyle kutyáját is megölte. Felvágták a hasát, és az autójának első ülésén hagyták. Talán ezzel akarták emlékeztetni őt arra, hogy vigyázzon magára.

Donna rákönyökölt íróasztalára, és állát a kezére támasztotta. Viselkedése azt tükrözte, hogy megpróbál türelmesen elviselni egy tréfás kedvű, gyerekes, túl nagy fantáziával megáldott pástort.

Mark folytatta:

- Ez már önmagában véve is eléggé különösnek tűnt, és lehet, hogy nem adtam volna hitelt Kyle szavainak, ha nem történik valami nagyon hasonló dolog nálunk a templomnál is. Hétfő reggel valaki kecskevért locsolt a bejárati ajtóra, és otthagytott előtte két kecskelábat keresztbe téve. Ez talán valamiféle átkot vagy figyelmeztetést jelentett, nem tudom. De éppen az előző napon, vasárnap reggel ment el Ben Cole a Potter-farmra, hogy kivizsgálja egy kecske megölésének körülményeit. Történetesen Sally Roe kecskéjéről van szó. Az állat teljesen ki volt véreztetve, és mind a négy lábát levágták.

Ezután Kyle, a saját elmondása szerint, szombat este egyik barátjával együtt kint járt a Benson-farmon, és szemtanúja lett annak, hogy a csűrben egy boszorkányszövetség bemutatót tartott egy szertartást. És ha esetleg nem tudnád, a boszorkányok vagy sátánisták vagy akárhogyan is nevezzük őket, megitták ott egy kecskének a vérének, és két másik kecskelábat álltak körül, miközben szavaikkal megpróbálták előidézni a keresztények vereségét és Sally Roe halálát.

Ez végre kiváltott egy rövid megjegyzést Donna Hemphile-ből:

- Hm. Meglehetősen bizarr történet.

Mark kíméletlenül folytatta:

- És Kyle azt mondja, hogy téged is ott látott, hogy te is a tagja voltál annak a csoportnak, amelyik azt a szertartást elvégezte, Mulligan őrmesterrel, Claire Johanssonnal és John Schmidttel együtt, akik most valószínűleg Tom Harris és a gyülekezet legádázabb ellenségei.

Donna egy szót sem szólt. Hátradőlt, és mehökkentő szenvtelenséggel figyelte Mark szavait.

- Ellenőriztük Kyle barátját is, és meglehetősen alapos próbának vetettük őt alá. Megmutattuk neki azoknak az embereknek a fényképét, akikről Kyle azt állította, hogy ott voltak, de ezek közé belekevertük néhány olyan ember fotóját is, akik biztosan nem lehettek ott. Ezenkívül kitaláltunk néhány hamis információt, és azt állítottuk, hogy Kyle mondta azt nekünk. Kyle barátja pontosan szétválogatta az igaz és a hamis részleteket. Úgy gondolom, hogy két megbízható tanúnk van.

- És egy meglehetősen vad történeteket - emlékeztette őt Donna.

- Nos... mindazok után, amiket átélünk, amiket láttunk és megtapasztaltunk, nem annyira vad ez a történet. Undorító, tragikus, bizarr, de szerintem most már letagadhatatlan, különösen azóta, hogy Mulligan - és talán te magad is - ilyen terrorizáló és megfélemlítő taktikák használatára vetemedtetek, hogy elnémítsátok azt a fiút. - Úgy tűnt, hogy Donna nem akar ehhez megjegyzést fűzni, de Mark nem is várt erre, hanem folytatta: - Donna, azt mondtad, hogy ami a gyárban történik, az a te dolgod, és nekem nincs ahhoz semmi közöm. De ami az én gyülekezetemmel történik, az viszont énám tartozik, tehát hadd tegyem fel nyíltan a kérdést: Ott voltál szombat éjjel a Benson-farmon?

- Nem - válaszolta egyszerűen a nő.

- Belekeveredtél-e boszorkányságba vagy okkultizmusba?

- Nem.

- Pletykák híresztelésével és megosztások létrehozásával próbálsz szétrombolni a gyülekezetemet?

A nő felnevetett, és nevetésének volt egy gúnyos felhangja.

- Természetesen nem. Figyelj ide, nehéz időket éltek most át, és ha nem tartotok össze, nem fogjátok túlélni.

- Mi van Sally Roe-val?

- Soha nem hallottam ezt a nevet.

Marknak váratlanul eszébe jutott egy kérdés:

- És mi a helyzet a gyermekvédelemnek azzal a munkatársával, Irene Bledsoe-val, azzal a szociális munkással, aki elvette Tom gyerekeit? Tudatosan dolgozik ellenünk? Tom hírnevének akar ezzel ártani?

Donna nevetett.

- Tudomásom szerint csak a munkáját végzi. Szerintem Tom egy beteg ember, és gondolom, ezt Bledsoe is látja.

- Beszéljünk egy kicsit arról az alkalomról, amikor láttad, hogy Ben Cole felkeresi Abby Graysont itt a gyárban! Jelentetted ezt Mulligan őrmesternek?

- Úgy érted, hogy spicliskedtem-e?

- Úgy is lehet mondani.

- Igazából nem is ismerem Mulligant. Mi okom lett volna egy ilyen szokatlan dologra? Miért kellett volna megmondanom neki, hogy mit csinál a saját rendőre?

Mark Donnára nézett, aki viszonzta pillantását. Nem maradt több kérdés közöttük.

- Donna... nem tudsz valami jól hazudni.

A nő arcára megint kiült az a ravasz, gúnyos mosoly.

- Dehogynem, Mark! Hiszen te vettél fel engem a gyülekezet tagjai közé.

Mark bólintott.

- Igen, igen. - Eleget hallott. - Nos, végigmehetnék a bibliai mintán, hozhatnék egy tanút, és megismételhetnék ezt az egész beszélgetést, de... mi a véleményed? Valószínűleg nem éri még a fáradtságot, ugye?

Donna még mindig mosolygott.

- Valóban nincs erre semmi szükség.

Megszólalt a telefon. Donna felvette.

- Igen? Rendben van. Azonnal ott leszek. - Letette a kagylót. - Igazán sajnálom, de Mr. Bergen volt az. Most azonnal látni akar.

- Tudom - mondta Mark, miközben felemelkedett a székről.

Kiment az ajtón, és végigsétált a folyosón. Donna néhány lépésnyire követte.

Mr. Bergen irodája félúton lehetett a műhely kijárata és Donna helyisége között. Mark benézett az ablakon. Abby Grayson, Kyle Krantz, Kyle barátja, Billy és Marshall Hogan már egy jó ideje ott várakoztak. Mr. Bergen, egy szigorú kinézetű, a hatvanas éveiben járó férfi, fel-alá járkált az irodában, türelmetlenül és szemmel láthatóan haragosan.

Mark résnyire nyitotta az ajtót és bedugta a fejét, de csak annyi időre, hogy el tudja kapni Mr. Bergen pillantását. Bergen azonnal odanézett, már nagyon várta őt.

- Az utolsó szóig igaz - mondta Mark, majd becsukta az ajtót, és folytatta útját.

Csak egy rövid pillantást vetett hátrafelé, de látta, amint Donna Hemphile belép főnöke irodájába.

Lucy Brandonnek bizsergett a fejbőre, és gyomra kis gombóccá zsugorodott össze. Ez ma már a második ilyen telefonhívás volt, amely részint megzavarta munkájában, részint pedig halálra rémítette őt.

- Ne beszélj Hogannel! - utasította a valaha oly kedves barát, Claire Johanson. - Egy szót se szólj se neki, se másnak azok közül az emberek közül! Nagyon szomorú következményei lehetnek rád nézve, ha nem őrzöl meg minden információt, amit tudsz!

Lucy megpróbálta visszafogni a hangját, nehogy Debbie meghallja.

- Claire, mi történt?

- Semmi sem történt!

- Felhívott Gordon Jefferson, és ugyanazt mondta, amit te. Egyáltalán nem beszélt velem kedvesem. Egyre csak azt hajtogatta, hogy súlyos jogi problémáim lesznek, ha valami kiszivárog, én meg azt sem tudtam, egyáltalán miről beszél...

Claire nem válaszolt azonnal. Megpróbált kitalálni egy biztonságos - vagy kifejezetten megtévesztő - választ.

- Közeledik a szövetségi fellebbviteli bíróság előtti meghallgatás időpontja, és a dolgok kezdenek kritikusra fordulni, ez minden. Azt hiszem, valamennyien borotvaélen táncolunk.

- És miért énhozzám jöttök ezzel?

- Nemcsak rólad van szó. Mindenkihez szigorúbban viszonyulunk, még magunkhoz is. Túl sok információ tudódik ki, és ez romba döntheti ezt az ügyet. Elővigyázatosaknak kell lennünk. Biztos vagyok benne, hogy megértettél.

- Olyan hirtelen jött ez az egész.

- Az csak úgy tűnik. Ne aggódj emiatt! Csak maradj csendben, és mostantól kezdve mindent tarts magadban! Most mennem kell.

Kattanás! A telefont letették!

Rögtön, felrobbanok! - gondolta Lucy. - Ebbe beleőrülök, egy dühöngő őrült lesz belőlem! Ezt nem tudom tovább elviselni!

Csilingelés! Egy ügyfél van a pultnál.

Nem, most senkit sem akarok látni, senkivel sem akarok beszélni! El akarok tűnni innen! De hova mehetnék? Hogyan tudnám megmagyarázni a lányomnak? Hogyan szabaduljak meg abból a problémából, amibe a saját hibámból csöppentem bele?

Csilingelés!

Hol lehet Debbie? - Lucy az órára nézett. - Hát ez nagyszerű! Most éppen pihenőideje van, valószínűleg az utca túloldalán vásárol cukormentes rágógumit vagy valami ilyesmit.

- Jövök!

Összeszedte magát, megpróbált lehiggadni, és kijött a hátsó szobából.

Az ügyfél Tom Harris volt. A helyzetet mindketten kellemetlennek érezték, és egy kicsit hátra is hőköltek.

- Ó, igazán sajnálom! - szabadkozott Tom. - Úgy értem, nem kell pont most...

Lucy körülnézett. Senki sem tartózkodott az előcsarnokban.

- Ki tudom önt szolgálni.

Tom hátralépett a pulttól. Kinyújtotta a kezét, és néhány csomagot helyezett Lucy elé.

- Szeretném ezt elküldeni a gyerekeimnek.

Lucy maga felé fordította a csomagokat, megint megfordította, aztán megint megfordította, elolvasta a rájuk írt címet, aztán megint elolvasta, de nem jutott el a tudatáig, hogy mit is olvasott. Egyszerűen nem bírt gondolkodni. Most le kellene ezeket mérnie? Mind a hármat egyszerre tette rá a mérlegre, és tétova mozdulatokkal piszkálta az ellensúlyokat. Nem, nem, ez így nem jó, ne mind a hármat...

Levette a mérlegről a csomagokat, és anélkül hogy felnézett volna, megpróbált megszólalni.

- Igazán sajnálom a történeteket - suttogta remegő hangon.

Tom ennek ellenére meghallotta.

- Hát persze. Én is.

Lucy megpróbált a csomagokra koncentrálni.

- Azt hiszem, nem beszélhetünk erről.

- Megértem.

- Azt gondolja, hogy Amber megszállott?

A kérdés nem véletlenül csúszott ki a száján, hanem erőszakkal préselte ki magából a szavakat. Tudni akarta.

De Tom Harris nem tudott megszólalni. Egész viselkedése is ezt tükrözte. Bár akart válaszolni, csak tehetetlenül bámult a nőre, s csak egy rövid védekezésre tellett erejéből:

- Ugye tudja, hogy erről nem beszélhetek?

- Nekem kell tudnom. Saját magam miatt.

A férfi szomorúan megrázta a fejét.

- Erről nem beszélhetek. De figyeljen ide...

A nő figyelt.

- Ööö... Jézus Krisztus legyőzte a gonoszság szellemi erőit a kereszten. A Biblia azt mondja, hogy lefegyverezte és közszemlére tette őket. Az Övé minden hatalom fölöttük, és Ő megosztotta ezt a hatalmat az Ő népével, azokkal, akik igazán hisznek benne. Ő maga a válasz. Ez minden, amit mondhatok.

- Látott már megszállott embert?

Tom visszavette a csomagokat.

- Azt kívánom, hogy bárcsak mindent elmondhatnék erről magának! Talán majd akkor, ha vége lesz ennek a pernek! Én... Figyeljen ide, nincs harag, rendben? Majd később feladom ezeket.

Odasietett az ajtóhoz, és magára hagyta Lucyt megválaszolatlan kérdéseivel.

* * *

- Evans, Santinelli, Farnsworth és McCutcheon - mondta a titkárnő.

- Mr. Bardine-t kérem - szólalt meg egy női hang a vonal másik végén.

A titkárnő tétovázott.

- Ööö... Igazán sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de Mr. Bardine meghalt. Volt folyamatban lévő ügye vele? Elintézzük, hogy valaki más befejezze.

A hölgy érthető módon megdöbbsent a hír hallatán.

- Jól értettem, hogy Mr. Bardine meghalt?

- Igen, nagyon sajnálom, hogy ezt kell önnek mondanom. Néhány héttel ezelőtt meghalt egy autóbalesetben. Valamennyiünket nagyon megrázott ez az eset itt a cégnél.

- Én... én magam is megdöbbsentem e hír hallatán.

- Nagyon sajnálom. Kíván esetleg beszélni Mr. Mahoney-val, Mr. Bardine főnökével? Talán ő tud önnek segíteni.

- Nem, köszönöm, de nem. Hadd gondoljam előbb végig a dolgokat!

- Ahogy kívánja. Köszönjük, hogy felhívta irodánkat.

- Viszonthallásra.

A titkárnő letette a telefont, és visszament korszerű elektronikus írógépéhez, hogy befejezze egy levél legépelését. Súlyos, sötétre festett, sárgarézzel kivert tölgyfa íróasztalnál dolgozott. Az iroda padlóját vastag, süppedős szőnyeg borította, a lambériával takart falak tizenkét láb magasra nyújtózkodtak, és mindenhol díszes csillárokat és lámpákat lehetett látni. A fiatal és az ősz hajú, idősebb munkatársak sikert tükröző öltözetet viseltek. Agresszív jogsegédek, ambiciózus titkárnők és nagy hatalommal rendelkező, de személyazonosságukat titokban tartó látogatók járkáltak összeszorított szájjal és magasra emelt állal fel és alá a hatalmas termekben. Kezükben aktatáskákat, ügyiratokat vagy sárga dossziékat szorongattak.

A chicagói Evans, Santinelli, Farnsworth és McCutcheon Ügyvédi Iroda nem egyszerűen egy palota volt. Ez a hatalom és a jogi szakképzettség fellegvárát jelentette, ahol a tudás hatalmat biztosított, az idő pedig pénzt - méghozzá sok pénzt. A bíróságokon megnyert perek szokásjogának és a jogi precedenseknek a cárai a jövőt készítették itt elő azáltal, hogy megkérdőjelezték, elcsavarták, a végsőkéig feszítették, sőt meghamisították és át is formálták a törvényeket a saját érdekeik szerint, amennyire pénzük, szakmai jártasságuk, kapcsolataik és hatalmuk ezt megengedte.

Ezeket a kiválasztottak irodáinak tartották. Azok dolgoztak itt, akik képeseknek bizonyultak hathatósan támogatni vagy megbuktatni mindenkit, akit csak akartak, akik garantálni tudták valakinek a sikerét vagy a romlását.

Az elefántcsonttorony tetején, az épület felső szintjén hosszú léptekkel haladt a könyörtelen és hatalmas Mr. Santinelli.

- Jó napot, Mr. Santinelli! - köszöntette a titkárnő.

- Jó napot! - válaszolta bágyadt, kényszerű mosollyal az ajkán, miközben kinyújtotta a kezét, hogy átvegyen egy frissen legépelte levelet. - A következő fél órában egy különlegesen fontos megbeszélést fogok tartani. Ne kapcsoljon be telefonhívást, és senki se zavarjon minket!

- Igen, uram.

Santinelli továbbment a folyosón egy magas, impozáns látványt nyújtó mahagóniaajtó felé. Egy hivatalsegéd - hajszálpontosan kiszámítva az időt - kitárta előtte az ajtót, majd a férfi után be is csukta. Az ajtó úgy záródott be, mint egy kriptá fedőlapja.

Santinelli az irodája melletti magán-konferenciatermébe lépett be. Ez egy hangszigetelt, titkos és meglehetősen komor helyiség volt. Az embernek az az érzése támadt, mintha a lambéria magába szívta volna a fényt, ráadásul a mennyezettől a padlóig érő bársonyfűggönyökkel el is sötétítették a szobát.

Három ember állt közel egymáshoz a szoba egyik végében, és visszafojtott hangon beszélgettek. Amikor Santinelli belépett, üdvözlésként bólintottak felé.

Egyikük Khull volt, az a férfi, akit megbíztak Sally Beth Roe likvidálásával.

Santinelli röviden bemutatta egymásnak a jelenlévőket:

- Uraim, engedjék meg, hogy hivatalosan is bemutassam önöknek Mr. Khullt, aki a segítségünkre lesz majd azokban a halaszthatatlan kérdésekben, melyekkel most szembe kell néznünk. Mr. Khull, bemutatom önnek Mr. Evanst, az üzlettársamat, aki most nagy odaadással foglalkozik a minket jelenleg foglalkoztató jogi kérdésekkel, és Mr. McCutcheont, adminisztrációs és pénzügyi igazgatónkat.

- Örvendek - biccentett Khull, és mindnyájan helyet foglaltak.

- Beszéltem Mr. Goringgal Summitből és Mr. Steele-lel az Omega Központból - számolt be a dolgok állásáról Santinelli. - Valamennyiünk számára egyértelmű, hogy Sally Roe kiderítette a Von Bauer újjáról lehúzott gyűrű tulajdonosának kilétét, és a Von Bauernek kifizetett védíjből finanszírozta az egész országra kiterjedő szimatolgatásának költségeit. Egyetértettek velem abban is, hogy a névsorok biztosan elvezették őt a néhai James Bardine-hoz, ami azt jelenti, hogy ide kell jönnie, csak azt nem tudjuk, hogy mikor. Mr. Khull biztosította az épületet erre az eshetőségre, és gondolom arról is kezeskedik, hogy a Bentmore Egyetemenél elszenvedett kudarc itt nem fog megismétlődni.

- Azt mondanám, hogy a múlt alkalommal egy kicsit diszkrétebben kezeltük a dolgot, mint kellett volna. Megkértszereztem a személyzet létszámát, és ez alkalommal sokkal közvetlenebb módszereket fogunk alkalmazni.

Hétfőn lesz a meghallgatás a szövetségi fellebbviteli bíróságon - füstölgött magában Santinelli. - Még egy kedvező döntés is sovány vigaszt jelent majd a számunkra, ha Sally Roe akkor még szabad lesz. Ha megjön, felőlem idehozhatjátok, és itt is megölhetitek.

Khull elfojtott egy nevetést.

* * *

A tárgyalóasztal másik oldalán Pusztító, és az őt kísérő tizenkét harcos egyáltalán nem fojtotta vissza nevetését, hanem kiélvezték azt a gondolatot, hogy végre meg fogják ölni ezt a nőt.

Azonban Pusztítónak csak rövid élvezetet jelentett ez a nevetés. Még magán viselte azokat a sebeket és azt a szégyent, amit a Strongmannel történt találkozása során szerzett a közelmúltban, és Sally Roe közelgő halála miatti jókedve kétségbeeséssel keveredett benne.

- Most aztán elkapjátok ám nekem! - morogta, miközben szárnyai csillogtak haragjában, és görbe ujjával az asztalon túlra mutatott. - Elkapjátok és megölitek! - Majd odakiáltotta harcosainak: - Vegyétek körül ezt a helyet, és állítsatok fel őrszemeket a város fölött! Most nem csúszhat ki a kezünkéből!

A harcosok mennydörgő csatakiáltást hallatva kirobbantak a szobából, csaknem megőrültek a vérszomjtól.

Pusztító Khullra meredt, és magában ezt mormogta:

- Gyere hozzánk, Sally Roe! Bármilyen helyzetben vagy most, Kereszt ide vagy oda, most semmi sem hiúsítja meg a terveinket! Semmi!

* * *

Sally Roe Chicago egyik peremvárosában egy olcsó motel lehangoló, dohos szobájában üldögélt, a telefont bámulta, és azon gondolkodott, hogy most mit tegyen. Szóval James Bardine meghalt! Olyan hosszú időn keresztül készült arra, hogy szembenéz vele, és mindent a fejére olvas. Olyan közel került már a célhoz, de mit lehet tenni ebben a helyzetben? Nincs semmi értelme meglátogatni az Evans, Santinelli, Farnsworth és McCutcheon Ügyvédi Irodát. Az az ember, akit keres, már nincs ott.

De nyilvánvaló, hogy nem Bardine volt az egyetlen játékos ebben a játszmában. Szerepeltek benne más játékosok és stratégiák is: az esetlen Bacon's Corner-i rendőrtől kezdve az Omega Központ emberein keresztül, akik át akarják formálni az emberiség gondolkodását, az oktatás megreformálásának legfelsőbb szintjéig, a Bentmore Egyetemig, sőt még azon túl is. Valamennyien tudnak róla, valamennyien akarják azt a gyűrűt, és úgy tűnik, hogy valamennyien elszántan meg akarják őt ölni.

Vonakodva elővett egy régi gondolatot, amellyel az elmúlt hetek során néha eljátszadozott, de utána mindig félretette: Ez jelentette a legutolsó fogást, amelyhez folyamodhatott, egy „vagy sikerül, vagy meghalok” módszer, azoknak az embereknek a megtalálására és azonosítására, akik ezért az egész rémálomért felelősek voltak. Siker vagy halál? Nem, szinte biztos, hogy ebbe belehal, hacsak Isten nem dönt úgy, hogy megkíméli az életét.

Hát ez igazán mulatságos! Mielőtt találkozott volna a Kereszttel, semmi értelmét nem látta az életnek, mégis félt a haláltól. Most tudott arra okot, hogy ragaszkodjon az életéhez, mégsem érzett semmi halálfélelmet. Egy szokatlan békesség, a nyugalomnak és a mélységes csendnek egy elbűvölő érzése uralkodott a lelkében. Egy napon majd analizálnia kell ezt, és fényt kell derítenie arra, mi is történt vele, feltéve, hogy lesz még rá alkalma. Ha nem... Nos, talán már így is éppen eleget élt.

Megint elővette jegyzetfüzetét, és elkezdte szavakba önteni Tom Harrisnek írt legutolsó levelét.

Nathan és Armoth feszülten várakozott, és tele volt a fejük hadműveleti tervekkel, de ott maradtak mellette, amikor Sally írni kezdte a levelet.

- Az ő bizonyágtételének szava és a Bárány vére - szólalt meg Nathan. - Nem kíméli az életét mindhalálig.

- Erről a három dologról van szó - összegezte Armoth.

Sally tolla végigsiklott a papíron:

* * *

Tom, ez a legutolsó levelem, amit magának írok. Elmondtam mindent, amit tettem és amit tudok. Megosztottam önnel, hogyan találkoztam azzal az Istennel és azzal a Megváltóval, akit ön szolgál. Mi más maradhatna még hátra, minthogy szemtől szembe találkozunk, és véget vessünk ennek az egész problémának?

Semmi kétségem sincs afelől, hogy az ASzJE lapul az események mögött, és érdekük fűződik az ellenem megkísérelt gyilkossághoz, amely viszont összefüggésben áll az önök iskolája ellen intézett támadással. Nálam van az a gyűrű, amit elvettem az orgyilkostól, és a Nemzet Királyi és Szent Rendjének története és tagjainak névsora négy kötetben, amely bizonyítja, hogy a gyűrű az elhunyt James Everett Bardine-nak, az ASzJE egyik magasrangú ügyvédjének a tulajdonát képezte. Rendelkezem más információkkal is, amelyekből sokat már megírtam önnek, ezek felbecsülhetetlen értékűek lehetnek az ön számára az ön ellen folytatott perben.

Számomra már csak az maradt hátra, hogy visszatérjek Bacon's Cornerbe, és segítségére legyek az ön ügyvédjének a védekezés felépítésében, és hogy végül személyesen is vallomást tegyek ön mellett a bírósági tárgyaláson.

Azt hiszem, eljött az ideje annak, hogy halljak magáról. Kérem, találkozzon velem a Caravan Motelben!

* * *

Megadta Tomnak a címet és a telefonszámot, majd becsukta füzetét. Ha siet, még le tudja fénymásolni, és fel tudja adni a levelet.

De előbb még meg kell írnia egy másik levelet is. Gyorsan kinyitotta jegyzetfüzetét egy üres oldalon - mostanra már két teljes füzetet elhasznált, most kezdte el a harmadikat -, és nekiállt, hogy megírja első és utolsó levelét Bernice Kruegernek, amelyet az Ashton Hírmondó címére akart elküldeni. Sietősen írt, csak a legfontosabb dolgokat vetette papírra.

A fiatal postai tisztviselő a szállítójármű érkezését várva már csomagolta a küldeményeket, amikor egy farmernadrágot és kék dzsekit viselő nő lépett oda a pulthoz, néhány levéllel a kezében. A tisztviselő nagyon sietett: az autó bármelyik pillanatban megérkezhetett. Gyorsan átvette a küldeményeket, mindegyikre ráragasztotta a megfelelő értékű bélyeget, és beledobálta a megmaradt leveleket a postazsákba.

Itt van a teherautó! Felkapta a zsákot, és a hátsó ajtó felé indult. A hölgy kiment a bejárati ajtón, örült, hogy még éppen időben érkezett.

A nagy sietségben az egyik levél kihullott a zsákból, és leesett a padlóra a pult alá, megcímzett oldalával lefelé.

A címzett Bernice Krueger volt, az Ashton Hírmondó címén.

Hétfő reggel, minden előzetes jelzés nélkül és teljesen váratlanul, trillázni kezdett az Ashton Hírmondó szerkesztőségében álló faxkészülék jelzőcsengője, de alig lehetett meghallani abban a tébolydában, amely általában a hétfői reggeleket jellemezte. Bernice egyáltalán nem is hallotta. Marshall üvegfalú szerkesztői szobájában arra próbálta rávenni az Eddy-féle pékség vezetőjét, hogy nagyobb méretű hirdetést adjanak fel, hogy ne kelljen ostoba apróhirdetésekkal kitöltenie a helyet.

- Figyeljen ide! - magyarázta. - Felnagyítjuk a süteményt meg a kávéscsészét, hogy jobban látszódjon, amint gőzölög, meg ilyesmi. Erre rá fognak kapni az olvasók! Egészen biztos!

- Bernice! - szólította meg Cheryl az üvegfalon keresztül. - Most érkezik egy fax!

- Micsoda? - nézett rá Bernice Cherylre.

Cheryl válaszolt valamit, de Bernice csak a „fax” szót tudta kivenni az üvegen keresztül. A többi csak az értette volna meg, aki jól tud szájáról olvasni.

Egy fax? De kitől? Hirtelenjében senkire sem tudott gondolni.

A telefonból egy rikácsoló hang szólalt meg. Bernice-nek válaszolnia kellett:

- Ó, igen. Gondolkozzon ezen, Eddy! Majd megalkuszunk! Nos, ezen meg én hadd gondolkodjam egy kicsit! Rendben, viszonthallásra!

Cheryl finoman kopogott az ajtón, résnyire nyitotta, és bedobott egy ív papírt, amely akkor jött ki a faxkészülékből.

Bernice elkapta, mielőtt leeshetett volna a padlóra, és megnézte. Ó! Barátjától, Cliff Binghamtól érkezett, Washington D. C.-ből! Bernice már meg is feledkezett róla. Nagyszerű! A férfi megtalálta a Kongresszusi Könyvtárban a negyedik osztályosok számára készített Valós énünk megtalálása című tananyagot, és elküldte neki a címoldalt, amelynek tetejére ráfirkantott egy rövid megjegyzést: „Bernice, ez az, amit keresel? - Cliff.”

A lány elmosolyodott. Nagyszerűen csináltad Cliff, de elkéstél vele: Marshall már látta az anyagot. De akkor is köszönöm. Odament asztali névjegykártyatartó dobozához, hogy megkeresse Cliff telefonszámát. Megtalálta, és azonnal fel is vette a telefont. Tárcsázott, és miközben arra várt, hogy hívására válaszoljanak, még egyszer rápillantott a címoldalra.

Ekkor észrevette! Lecsapta a telefont. Még egyszer megnézte a lapot, hogy megbizonyosodjon arról, amit látott. A kiadás időpontját ellenőrizte.

Felkapta a telefont, és határozott mozdulatokkal benyomkodta a Bacon's Corner-i Cole-lakás telefonszámát.

- Halló! - szólt bele Bev Cole.

- Helló, Bev. Bernice Krueger vagyok Ashtonból.

- Ó, szia! Megtudtál valamit?

- Azonnal beszélnem kell Marshall-lal!

- Hát, ő nincs itt, és fogalmam sincs, hol lehet!

- Ó, a csuda vigye el! Nem mondta, mikorra ér vissza?

- Nem, annyit rohangál összevissza Bennel, hogy soha nem tudom, hol vannak.

- Figyelj, Bev, elküldök neki valamit faxon. Judy irodájában megkapja, ugye?
  - Persze, mihelyt kinyit.
  - Akkor most azonnal elküldöm Judy titkári irodájába. Mondd meg neki, hogy azonnal menjen oda érte, jó?
  - Rendben van, megmondom neki. Nagyon izgatott a hangod.
  - Ó igen, egy kicsit felzaklatottan köszönök el!
- Kirontott az irodából, és egyenesen odaszaladt a faxkészülékhez. Marshall, hol vagy?

* * *

Lucy Brandon a reggeli postát szortírozta, becsúsztatta a postafiókokba vagy betette a négy járat valamelyikének anyagába a leveleket. Betegnek, idegesnek, túlfeszítettnek és kimerültnek tűnt, és már kezdte meggyűlölni munkáját, különösen akkor, amikor érkezett egy-egy levél S. B. Roe-tól.

Mint például ez, amit éppen most vett ki a zsákból. Még be sem fejezte gondolatát, és már a kezében tartott egy újabbat. Vajon hányadik lehet ez? Már biztos, hogy több mint a harmincadik. Harmincvalahány boríték, mindegyik ugyanazokkal a vonalazott jegyzetlapokkal kitömve, ugyanaz a könnyed kézírás, ami mindig átlátszik a borítékon, és valamennyi Tom Harrisnek címezve.

Azt hiszem, hogy amikor ezt továbbítom, már több, mint harmincadszor sértem meg a szövetségi állam törvényeit. Micsoda gondolat! És mi lenne, ha kézbesíteném Tom Harrisnek? Mi lenne, ha belecsúsztatnám a kézbesítő dobozába, csak ezt az egy levelet, csak most az egyszer!

- Jó reggelt, Lucy!

Lucy szó szerint felugrott, és leejtette a levelet a padlóra. Harold Mulligan őrmester állt előtte!

- Őrmester! Mit keres itt hátul? Halálra rémített!

A férfi lehajolt, és felvette a levelet a padlóról.

- Ó, már megint egy?

A nő megpróbálta visszaszerezni tőle.

- Igen, igazán köszönöm, hogy...

Mulligan nem adta neki oda.

- Várjon csak egy kicsit, Lucy! Utasításokat kaptam ennek a Miss Akárkicsodának a további leveleit illetően.

Lucy figyelmen kívül hagyta ezeket a szavakat.

- Kérem vissza azt a levelet, őrmester! Ez egy szabályos postai küldemény!

Micsoda? A férfi durván megszorította a karját, és nekilökte őt a falnak! Fájdalmat okozott neki, és ezt Lucy egyszerűen nem bírta feldolgozni!

Mulligan halk, fenyegető hangon beszélt, amit még soha nem hallott tőle:

- És mit akar csinálni ezzel a levéllel, Lucy? Továbbítja a címzettnek, vagy mi?

- Engedjen el!

- Figyeljen ide, kis hölgyem! Roe minden további levelét egyenesen az én kezembe adja, látja, ide! Nem fuserálja el a dolgot, még csak nem is gondol rá, különben kap a hátára egy nagy zsák csúnya problémát!

Lucy rettegni kezdett.

- Azt teszem, amit mondanak nekem, Harold, tudja nagyon jól. Kérem, engedjen el!

- Csak biztos akartam lenni abban, hogy érti...

- Elnézést kérek - szólalt meg egy hang az előtérből.

Marshall Hogan volt az.

Te jóságos ég, vajon mennyit láthatott ebből ez az ember? Mulligan egy pillanat alatt megváltoztatta agresszív testtartását, és úgy kezdett viselkedni, mintha csak tréfálkozna. Elengedte Lucy.

- Szolgálja ki az urat, Lucy!

Zsebében a levéllel kiment a hátsó ajtón.

Debbie odalépett a pulthoz, hogy megkérdezze a nagydarab, vörös hajú férfitől, mit kíván. Lucy sietve jött előre.

- Majd én kiszolgálom.

Debbie visszalépett, de látta, hogy Lucy nincs olyan állapotban, hogy bárkinek is a rendelkezésére tudjon állni. Túl késő, gondolta. Egy ügyfél jelenlétében nem tudják ezt megbeszélni. Folytatta a küldemények szétválogatását, de fél szemét közben főnökén tartotta.

- Kérek egy bélyegfüzetet! - mondta Marshall gyengéden.

Lucy benyúlt a pult alatti fiókba. Keze szemmel láthatóan remegett, és képtelen volt felnézni.

- Csak nincs valami baj? - kérdezte Marshall.

- Én nem beszélhetek önnel - válaszolta Lucy, és csaknem sírva fakadt.

- Akkor előbb adja ide azokat a bélyegeket!

A nő végül talált egy bélyegfüzetet, és kitette a pultra.

Azonban Marshall is odatett valamit.

- Ez itt a megyei halottkém, Joey Parnell jelentése arról a nőről, aki öngyilkosságot követett el, aki állítólag Sally Beth Roe volt. Látja a személyleírást? Fekete haj, a húszas éveiben járt. Itt van... így nézett ki. - Odatett egy fényképet Lucy elé, és halk, szelíd hangon folytatta: - Ezt a felvételt a rendőrségen készítették róla, amikor letartóztatták. Büntetett előéletű volt. Én tudom, hogy ön tudja, hogy nézett ki az igazi Sally Roe. Felismerte őt a fényképről, amikor a vallomását megtette. De ez az a nő, akit holtan találtak. - Rámutatott a fényképre. - Egy titkos boszorkányszövetség tagjaként, akik Törött Nyírfának nevezik magukat, és valakinek a megbízásából próbálta megölni Sally Roe-t. Tízezer dollár lapult akkor a zsebében.

Lucy a fényképre nézett. Még mindig remegett, de figyelt.

Marshall folytatta:

- Az a zsaru, aki az előbb olyan gorombán bánt magával ott hátul, mindent megtett, hogy a gyilkosságot elpalástolja, és öngyilkoságnak tüntesse fel. Azt is tudjuk, hogy miért: ő is tagja annak a boszorkányszövetségnek, és benne van ebben a dologban. Az Élet Társaságnak egy jelentős része valójában ehhez a szövetséghez tartozik - az ön barátai közül is néhányan, mint például Claire Johanson és John Schmidt. - Marshall rövid szünetet tartott, hogy Lucynek

legyen ideje felfogni a hallottakat, majd befejezte mondanivalóját: - Ami pedig Sally Roe-t illeti, bizonyítékkal rendelkezünk arra vonatkozóan, hogy él, és valószínűség szerint rejtőzködik valahol, mivel félti az életét. Szeretném, ha elgondolkodna a következő kérdésen: miért akarják megölni Sally Roe-t azok a barátai, akik segítenek önnek ebben a perben?

Lucy egy szót sem szólt. Kővé meredten állt, és a fényképeket bámulta, miközben szeme megtelt könnyel.

Marshall leolvasta arcáról a választ. Felvette a pultról a halottkém jelentését meg a fényképeket, és odacsúsztatott a nőnek egy kis darab papírt.

- Ezen a címen talál meg engem. Ben és Bev Cole házában lakom. Bármikor felhívhat.

Kifizette a bélyegeket és elment. Lucy még mindig dermedten állt, nem nyúlt a pénz után, amit Marshall odatett elé a pultra. Debbie mindent látott. Megelégtelte, hogy csak szemlélje az eseményeket. Úgy döntött, hogy tennie kell valamit.

* * *

A posta! Elfelejtkeztem a postáról!

Bernice bevágta magát bogárhátú Volkswagenjébe, és elszáguldott a postára, egy kicsit később, mint általában szokott. A nagy izgalomban ez teljesen kiment a fejéből.

Bement az előcsarnokba, odaköszönt Lounak, a fiatal postai tisztviselőnek, és kinyitotta az Ashton Hírmondó postafiókját.

Krioni ott állt mellette, őt ugyanannyira érdekelte a ma reggeli posta, mint Bernice-t. Egy fontos levelet keresett, amelynek feladója Sally Roe.

Bernice gyorsan végignézte a reklámanyagokat, a számlákat, a szerkesztőnek címzett leveleket... Ó, jött néhány csekk, a fizetett hirdetésekért. Ez mindig olyan kellemes!

Semmi szokatlan, semmi rendkívüli. Bernice az egészet beleejtette egy nagy műanyag bevásárlószatyorba, és az ajtó felé indult.

* * *

Ez szörnyű fordulat volt! Krioni áthatolt a postahivatal épületének tetején, és magasan fölötte találkozott Triskallal.

- Semmi! - mondta neki.

Triskal nem volt erre felkészülve, és visszakérdezett:

- Semmi? Nem jött meg a levél?

Látták, hogy Bernice nyugodtan visszaül kisautójába.

- Nem ért ide - válaszolta nyugtalanul és csalódottan Krioni, miközben gondolatai gyorsan követték egymást. - Elveszett... Vagy rossz helyre küldték... Nem tudom! Azonnal üzenünk kell Nathannak és Armothnak. Ha nem tudjuk időben meggyújtani a tüzet, Sally Roe-t már akár halottnak is tekinthetjük!

* * *

Sallynek a Tom Harrishez írt legutolsó levele Claire Johanson íróasztalán feküdt. Claire éppen telefonált.

- A Caravan Motel - felelte feltehetően egy kérdésre. - Azt hiszem, végre fogott az átok. Ez a legelső alkalom, hogy Sally Roe leleplezte tartózkodási helyét. Nyilvánvaló, hogy egy darabig ott marad, ott fogja várni, hogy Tom Harris felkeresse őt. - Beszélgetőtársa örömmámorban

úszott. - Egy kicsit könnyebben fogok lélegezni, ha sikerül elkapnunk, mielőtt valaki másnak is írhatna. De csak akkor fogok igazán megkönnyebbülni, ha végre már halott lesz. - További mámoros hangok hallatszottak a vonal másik végéről. - Igen, biztos vagyok benne, hogy Mr. Santinelli nagyon elégedett lesz. Adja át neki üdvözetünket!

Claire letette a telefont, állát kezére támasztotta, és rámosolygott Harold Mulligan örmesterre.

- Harold, töltsön magának egy pohár italt!

* * *

Nathan áthatolt egy Chicagóhoz közeli posta épületének tetején. Az asztalok, a pultok és a kézikocsik fölött kanyarogva ellebegett a rendkívül elfoglalt személyzet feje fölött, és mindent gondosan megnézett. Utána bebújt az asztalok alá, és alig néhány centiméterrel a linóleum-padló fölött repülve éles szemével alaposan megvizsgált minden papírdarabot, minden papírhulladékot, minden...

Ott van! Pontosan az első pult alatt feküdt, megcímzett oldalával lefelé, a Bernice Kruegernek címzett, de elveszett levél. Szükség lesz néhány speciális akcióra, hogy időben megérkezzen Ashtonba. Felkapta a padlóról, felívelt vele a levegőbe, és szétnézett a teremben, hogy beletegye a megfelelő postaszákba.

Hoppá! Valaki kikapta a kezéből a levelet! Még időben megpördült ahhoz, hogy meglássa azt a pimasz kis szellemet, aki fekete szárnyaival verdesve, vigyorogva lebegett fölötte.

- Ó! - gúnyolódott a démon. - Csak nem találtunk valamit?

Nathannak erre nem volt ideje. Abban a pillanatban előkapta a kardját.

UFF! Egy fekete, karmos láb belerúgott! Kardját kezében tartva egy másik szellem támadt rá oldalról!

Nathan félretaszította kardját a sajátjával, majd elrúgta magától a démont, amely ettől átrepült az épület falán.

Egy újabb szellem esett rá felülről. Nathan félreugrott, hogy kicselezze a démont, amely bele akarta meríteni a kardját, majd lekasabolta.

Hol van az a kis pimasz? Ott van! A szortírozóasztal mögött bujkál!

Megint két szellem! Valószínűleg meghallották a csata zaját. Nathan felemelt kardjával rávetette magát az egyikre, de a másik elkapta a bokáját, és visszarántotta. Nathan kardja csak a levegőt találta el. Az első démon ráemelte a kardját, nevetett és hengegett. Az, amelyik elkapta a bokáját, egyre csak húzta, és belemélyesztette a karmait.

Használd azt, amid van! - gondolta Nathan.

Szárnyai hatalmas erővel felzúgtak, és felfelé kezdték őt emelni. Az alkalmas pillanatban hihetetlen erővel magasba lendítette a lábát. Ettől a mozdulattól a bokáját szorító démon hintázni kezdett, elengedte, és úgy nekirepült a másiknak, hogy csak úgy ropogott tőle minden porcikájuk. Mindketten eltűntek.

Ott menekül a levéllel a kis démon! Nathan oldalról nekivágódott, és a hasát találta el. Lába a padlónak ütődött, a kis szellem pedig semmivé foszlott. Nathan elkapta a levelet, ellenőrizte, és beledobta a megfelelő postaszákba. A következő szállítmánnyal el fog menni.

Ami a démonokat illeti, Nathan tudta, hogy okozhatnak problémát: lehetséges, hogy valamelyikük, aki most már tud a levélről, túlélte a harcot.

* * *

Az Evans, Santinelli, Farnsworth és McCutcheon Ügyvédi Iroda gondosan elszeparált konferenciatermében Santinelli letette rádiótelefonját, és az asztal fölött ránézett az aggódó Khullra.

- Mr. Khull, éppen most kaptam egy jó hírt. Kérem, szedje össze a legjobb embereit!

* * *

A „jó hír” úgy futott végig a démonok sorain, mint egy szökőár, és amikor Pusztító az ügyvédi iroda épületének tetején keresztül felemelkedett, hogy hordáit összegyűjtse, váratlanul ott találta minden barátját és talpnyaló lakáját, akikre számíthatott a feladat elvégzésében. Különösen a Törött Nyírfa démonai jelentettek nagy segítséget. Csak úgy rajzottak az ég minden pontja felől, ordítottak és vad csatakiáltásokat hallattak, valamennyien ott akartak lenni ebben a dicsőséges pillanatban.

- Tudtam! - ujjongott Pusztító kárörvendően és nem kis megkönnyebbüléssel. - Tudtam, hogy ez be fog jönni! A mi Júdásunk végre beváltotta a hozzá fűzött reményeket, és Sally Roe most elmegy a saját Gecsemáné-kertjébe! El fogjuk kapni! - Majd saját magának hozzátette: - És ajándékként Strongman arcába vágom majd őt!

A démonok bólogatással, mormogással és hangos morajlással fejezték ki egyetértésüket és Pusztító bölcsessége iránti ámulatukat, miközben letelepedtek az épület tetején, vagy fölötte lebegtek, szorosan körülötte cirkáltak, vagy keresztülbotladoztak egymáson.

Ezt a szedett-vedett, vérszomjas csöcseléket valahogyan rendbe kellett szedni. Pusztító felszökkent a magasba, hogy minden sárgán csillogó szempár láthassa őt, és nagy ívben meglengette vörösen izzó kardját, hogy magára vonja figyelmüket. A legtöbben letelepedtek, és figyelni kezdtek. A többiek nagyon el voltak foglalva: üvöltöztek, ordítottak és öltre mentek egymással.

- Katonák! - kiáltotta el magát Pusztító. Tizenkét kapitánya azonnal odarohant hozzá. - Ki kell gyomlálnunk ezt a kertet, ki kell válogatnunk a legjobbakat! Válasszatok magatok mellé harcosokat küldetésünk elvégzésére, a csöcseléket meg küldjétek el Summitba! Vesződjön velük Strongman!

A kapitányok hamarosan szét is válogatták a szellemeket: a legjobb harcosok csillogó kardokkal álltak ott teljes készségben. A csínytevőket, imposztorokat és zaklatókat a parancs szerint Summitba küldték, azok pedig zúgolódva elindultak.

Pusztító elégedetten nézett végig a nagy hordán, és rövid beszédet intézett hozzájuk:

- Előkészítjük az utat a Törött Nyírfa számára! Halál a nőre!

- Halál a nőre! - kiáltották egy szellemként, majd zúgó szárnyakkal a magasba emelkedtek.

* * *

Tal, Nathan és Armoth több mérföldnyi távolságból látta, hogy a démonok sikoltozó és ordító denevéreként Chicago fölé emelkednek, és elindulnak dél felé. Sally Roe halálának armadája, a végzet fekete felhője volt ez.

Nathan beszámolt Talnak Sally elveszett leveléről.

- Ez egy nap késést jelent. Tüzünk késve fog fellobbanni, és Sally hamarosan a kezükben lesz!

- Meg tudjuk őket állítani? - kérdezte Armoth.

Tal megrázta a fejét.

- Már mozgásba lendült a gépezet. A kocka el van vetve.

- Harcosaink mindenütt ott vannak, hogy figyelemmel kövessék az eseményeket - biztosította Nathan a kapitányt.

- De Pusztító el fogja őt kapni - válaszolta Tal, és hangja elgyengült az aggódástól. - Azt fog vele tenni, amit akar...

* * *

Marshall alighogy visszatért a postáról a bélyegekkel, máris újból útnak indult, ezúttal Judy titkári irodája felé. Meglehetősen kíváncsivá és zaklatottá tette őt Bernice örült izgatottsága. Amikor Bev beszámolt neki a telefonhívásról, Marshall úgy érezte, az egész világ sorsa függ attól, hogy milyen gyorsan veszi kezébe Bernice faxát, bármi legyen is az.

* * *

Sally ott maradt dohos kis szobájában a Caravan Motelben, a helyiségben található egyetlen széken ült, és a kezében tartott Bibliát olvasta.

„Kicsoda szakaszt el minket a Krisztus szerelmétől? - olvasta. - ...mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következendők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakíthat el minket az Istennek szerelmétől, mely van a mi Urunk Jézus Krisztusban.”

Lehunyta a szemét, hálát adott ezért, és folytatta az olvasást, türelmesen várakozva kis szobájában, miközben teltek az órák.

* * *

Marshall behajtott a Judy irodájával szemközti kis parkolóba. Van itt egyáltalán valaki? A lámpák égtek, de Judynak nyomát sem látta. Hm. Mintha egy kis cédula lenne felragasztva az ablakba függesztett nyitva feliratú tábla fölé. Kiszállt a kocsiból, hogy megnézzze.

* * *

Chicago közelében két autó lefordult a várost átszelő főútvonalról, és egy utcasarokkal arrébb mindkettő lelassított, hogy utasaik alaposan szemügyre vehessék a Caravan Motelt.

- Hm. Ez lenne a Caravan? - kérdezte magától Khull, miközben ismét az öreg motelre pillantott. - Ez a Roe eléggé szűkös költségvetést vezethet.

- Micsoda egy szeméttelép! - jegyezte meg Khull három kedvenc gyilkosának egyike, egy fiatal, sportos, hosszú szőke hajú nő, aki úgy nézett ki, mint egy főiskolás diáklány.

Nem lehetett valami nagy öröm a Caravan Motel tulajdonosának lenni. Valamikor régen, mielőtt az autópályák elszívták volna innen az államok közötti autóforgalmat, ez a motel nyereséges és megbecsült üzleti vállalkozás lehetett. Sok fáradt utas éjszakázhatott itt akkoriban. Azonban megváltozott a helyzet, a tizennégy kis szoba állapota egyre csak romlott, a pázsitot felverte a gyom, és elsősorban meglehetősen kétes üzelmeket folytató emberek fordultak meg itt.

- Melyik is az ő szobája? - kérdezte egy magas, fiatalos kinézetű férfi. Ő emelt kést annak idején Sally Roe-ra a Bentmore Egyetem udvarán. Még mindig megvolt a kése, és egy hosszabb, kielégítőbb találkozásra vágyott Sally-vel.

- A tizennégyes - válaszolt Khull -, közvetlenül az épület végénél, az utca közelében. Nem kell más szobák előtt elhaladnunk. Nagyon megkönnyítette a dolgunkat.

Khull leparkolt az autóval rögtön azután, hogy elhagyták a motelt, a másik autó pedig odaállt mögé. Összesen nyolc ember szállt ki a két autóból. Khull alig észrevehetően intett a fejével a második kocsiból kiszállt négy férfinak, akik azonnal szétszóródtak az utcában, és elzárták a motelből való menekülés minden lehetőségét.

- Te jössz, drágám! - mondta Khull. - Ellenőrizd, hogy itt van-e!

A fiatal nő megelőzte őket, és bement a motel irodájába.

Khull és a másik két férfi megállt a járdán, beszélgettek, és megpróbáltak nagyon hétköznapi módon viselkedni.

A nő kijött, és diszkrétan a tizennégyes szoba felé mutatott.

- Menjünk! - utasította őket Khull.

* * *

- Üdvözlöm! - köszönt Judy. - Régóta vár?

- Nem, nem igazán - felelte Marshall. - Talán tíz perce.

Elolvasta az ablakra ragasztott cédula szövegét: TÍZ PERC MÚLVA ITT VAGYOK.

- Kellett vennem egy új írógépszalagot. Már alig tudtam elolvasni a saját leveleimet. - Egy kis zacskót tartott a kezében, ami jelezte, hogy útja sikeres volt.

- Azt hiszem, érkezett egy fax a számomra.

- Igen, valóban jött.

Judy elfordította a zárban a kulcsot, és előreengedte a férfit.

- Most ért ide nemrég. Azt hiszem, ide tettem... Lássuk csak, hol is van?

* * *

A fiatal szőkeség kopogott a tizennégyes szoba ajtaján.

Sally feszültté vált, lehunyta szemét, és elmondott egy gyors imát. Majd felállt, és odament az ajtóhoz.

- Ki az?

- A szobalány - válaszolta a nő.

Judy végre megtalálta a keresett papírt.

- Itt van, parancsoljon.

Marshall átvette és megköszönte. Nagyon ismerősnek tűnt. Csalódottságot érzett. Nem mondta Bernice-nek, hogy már látta azt a tananyagot? Mi az a hatalmas dolog? Ezért kellett idejönnie Judy irodájába?

De mi az, amit Bernice egy vastag filctollal odaírt a lap tetejére?

- Egy pillanat! - mondta Sally, és még egyszer utoljára szétnézett a szobában.

Készen volt. Odament az ajtóhoz, és rátette kezét a kilincsre.

„Marshall - így szólt Bernice megjegyzése -, láttad ezt? Hívj fel!”

Bernice kézírásától egy hatalmas, vastag filctollal rajzolt nyíl húzódott végig a lapon. A papír alján egy feltűnő kört látott.

A tananyag szerzőjének - az igazi szerzőnek - a neve volt ott bekarikázva: Sally Beth Roe.

* * *

BUMM! Az ajtó kivágódott, és kis híján Sally arcába csapódott. Khull magasodott fölé, mögötte pedig még két elmosódott alakot látott. Erős karok ragadták meg, megfordult körülötte a szoba, elesett, és arca nagyot csattant a kopott szőnyegen. Hátában egy kést érzett, olyan erővel szegezték neki, hogy azt hitte, azonnal eltörik a bordája. Karját olyan erősen hátracsavarták, hogy felkiáltott fájdalmában, és egy erős kötéllel alaposan meg is kötözték.

AÚÚÚ! Khull belemarkolt a hajába, és felemelte fejét a szőnyegről. Nem kapott levegőt. A férfi egy ezüstösen fénylő kést feszített a torkának.

- Csak egy hang, és beléd nyomom ezt a kést!

Szorosan összezárta ajkait, és megpróbálta visszafojtani a fájdalom és a rémület kiáltásait.

A szoba megtelt emberekkel, minden sarkot, minden fiókot megvizsgáltak, felemelték a matracokat, vászonszatyranak tartalmát a padlóra szórták, minden tulajdonát átkutatták.

- Nagyon jól tudod, hogy mit keresünk! - kiáltott fenyegető hangon Khull, egyenesen a fülébe. Megragadta összekötözött kezeit, és erőszakkal kiegyenesítette mutatóujját. - Azonnal megmondod, hol van a gyűrű meg azok a névsorok, különben levágom az ujjadat!

- Ha megmondom, elmennek nélkülem! - suttogta Sally. Érezte a kés élet ujjának tövénél. Kitört belőle a szó: - Meg fogom mondani azoknak, akik magukat ideküldték! Vigyenek oda hozzájuk!

A kés nem mozdult.

- Azt akarja, hogy jól megfizessék, ugye? - csúszott ki Sally száján.

A kés még mindig nem mozdult, és Khull szorítása sem lazult.

Sally érezte bőrén a kés élet, és magában imádkozott, mialatt egy örökkévalóság telt el.

Pusztító ott állt a szobában. Nem akarta elveszíteni jutalmát, ha már egyszer megtalálta ezt a lányt.

Vigyétek el Summitba! - parancsolta Khullnak.

Khull Sally fölé hajolt. Minden idegszálával arra vágyott, hogy belemártsa a kését a szívébe. Tétovázott, nehezen lélegzett. Pusztító a kardjának markolatára tette a kezét. - Elviszed őt Strongmanhez Summitba, de azonnal!

Egy hosszú, halálos pillanat elteltével Khull minden megmagyarázható ok nélkül levette kését a nő ujjáról.

Sally úgy érezte, hogy rögtön elájul. Csaknem hányt.

- Állítsátok talpra!

Azonnal legalább négy hatalmas bandita ragadta meg, szorosan tartották, képtelen volt megmozdulni. Maga előtt látta Khull rosszindulatú arcát, aki gyűlölettel teli pillantással bámult rá. Démoni szemek!

durr! A férfi acélkemény keze megütötte az arcát. Minden elfeketedett előtte. Meleg vér kezdett csordogálni orrából a szájára.

Khull ismét belemarkolt a hajába, és kését egyenesen az orra alá dugta.

- Elviszünk a barátainkhoz! Megkapják egyben az egész csomagot! Figyelj ide: legjobb lesz, ha azonnal odaadsz nekik mindent, amit csak akarnak, mert én is ott leszek, és ha nem kapják meg, amit akarnak, akkor odaadnak nekem! Nekem, megértetted?

- Azt teszem, amit mond.

- Egy hangot se akarok hallani!

- Csendben leszek.

Khull pillantásában magának az ördögnek a kéjvágya és gyilkos szándéka villant meg, amikor ránézett, majd kiadta a parancsot:

- Indulás!

A fiatal, szőke nő visszarakta Sally holmiját a vászonszatyorba, és az egyik gengszter felkapta.

Khull fényes nappal, mintha egy szörnyű díszszemle élén haladt volna, kivezette banditáinak csapatát és a megkötözött, még mindig vérző orrú foglyukat a tizennégyes szobából az utcára. Sally látta, hogy néhány függöny félrehúzódik az udvarra néző ablakok előtt, de senki sem merte megmutatni az arcát. Még a tulajdonos is - csúnya, egyfolytában dohányzó, az ötvenes éveiben járó nő - csak egy pillantást vetett rájuk, majd elfordult, gondosan ügyelve arra, hogy ne avatkozzon bele mások dolgába.

Sallyt odavitték az első autóhoz, és benyomták a hátsó ülésre két férfi közé - egyikük az volt, aki a Bentmore-nál kis híján megkéselte őt -, majd minden sietség nélkül elhajtottak, anélkül hogy bárki is megpróbálta volna feltartóztatni vagy megzavarni őket.

* * *

A Caravan Motelt szinte látni sem lehetett a gonosz szellemek nyüzsgő, sziszegő tömegétől. A motel környékén lévő épületekben tartózkodó emberek viselkedését a félelem, az önérdek és az öncsalás motiválta. Nem, ők nem láttak semmit! Az nem is az volt, mint aminek látszott, csak olyannak tűnt. Nem az ő problémájuk. Az ilyen helyeken, mint ez is, nagyon sok ehhez hasonló eset történik. Na és? Akkor mi van?

Pusztító és tizenkét legfontosabb harcosa közvetlenül a két kocsi fölött repült. Felkészülten várták, hogy beleszaladnak valamilyen angyali ellenállásba. Ellenállás azonban nem bukkant fel sehol. Láttak ugyan néhány angyali harcost, de azok semmit sem próbáltak tenni ellenük. Kétség nem fért hozzá, hogy megfélemlítette őket a démonok nagy száma.

- Hahaha! - nevetett Pusztító, és könyökével meglökte a hozzá legközelebb repülő harcost. - Na, mit mondtam? Szertefoszlott az erejük! Talnak már nincs senkije, hogy hencegessen és...
- Nagyon eltelt magával az ügyessége miatt. - Azt hiszem, sikerült meglepnünk őket! Mire szert tehettek volna valami kis erőre, mi már meg is kaparintottuk ezt az újdonsült kis szentet az orruk elől!

* * *

Nathan legértékesebb harcosai szemmel tartották a két autót, amikor azok ráfordultak a főútvonalra és felgyorsultak. Elbújtak az árnyékban, ott guggoltak a fák, a házak és a parkoló autók mögött. Nagyon figyeltek, de nem avatkoztak közbe. A hír gyorsan és minden torzítás nélkül elterjedt közöttük. Eljött Pusztító ideje, és ez a legnagyobb kockázat, amit Tal kapitány valaha is vállalt.

* * *

Az autópályán az Egyesült Államok postájának egyik teherautója haladt. Dél felé tartott Chicagóból, a Közép-Nyugat szelíd lankájú dombjai és egy furcsa kis város, Ashton felé.

A jármű belsejében, az egyik postaszákban - egy kicsit bepiszkolódva és gyűrötten - ott lapult a Bernice Kruegernek címzett levél.

Marshall türelmetlen volt, ettől nyugtalan, nyugtalanságától pedig ingerlékeny lett. Ben Cole fel-alá járkált a házban, és megpróbált találni magának valami tennivalót. Kate Marshall mellett ült az ebédlőasztalnál, az elmúlt időszakban összegyűjtött információikat tartalmazó papírokat lapozgatta, készen arra, hogy segítsen férjének megtalálni azt, amit csak kér. Bev Cole pedig csak figyelt, és halkán imádkozott:

- Úr Jézus, most szükségünk van Rád!

Marshall telefonon keresztül beszélt John Harrigannel, egy barátjával, aki az FBI-nak dolgozott.

- Igen, biztos, hogy ő írta. Már visszahívtam az újságírómat, ő pedig felhívta ezt a Cliff Bingham nevű fickót, aki igazolta, hogy az a kiadvány mindössze két évvel ezelőtt jelent meg.

Marshall a szemét forgatta, és a fogát csikorgatta. Ez a beszélgetés nem ígért gyors eredményt.

- Ez azt jelenti, hogy azt az anyagot, amit az iskola odaadott nekünk, átjavították. Sally Roe nevét törölték, és két másik névvel helyettesítették. Ez beleillik abba a képbe, amit elmeséltem neked, hogyan takargatják ezek az igazságot. Nem, még nincs használható ügy a kezemben. Azt hittem, ti azért kapjátok a fizetéseket, hogy az ilyen dolgokat kivizsgáljátok. Nagyon közel járok a megoldáshoz, és azt hiszem, ezt az ügyet nektek kell a kezetekbe vennem. Az Omega Központ a massachusettsi Fairwoodban van, és Sally Roe-t kis híján megölték itt, Bacon's Cornerben, mert kinyitotta a száját! Ez talán az államok határain túlra esik, vagy mi? - Megint a másik fél mondott valamit. - Rendben van, figyelj ide! Tudsz nekem mondani egy olyan telefonszámot, amelyen bármikor el tudlak érni, úgy értem, hogy még akár az éjszaka kellős közepén is, ha szükséges? Csak akkor foglak felhívni, ha találok valamit a számodra, de mire ezt megtalálom, annyival rövidebb lesz az idő Sally Roe számára. - Ellenkezés a vonal másik végéről. - Figyelj csak, tartozol nekem! Emlékezz vissza: én vezettelek nyomra abban a kokainügyben! - Marshall felkapta a tollát.

- Jó fiú vagy!

Leírt néhány telefonszámot, elkészönt, és letette a telefont. Valamennyien összesereglettek körülötte.

- Na? Mit mondott?

- Várja a hívásunkat. Kaptam tőle több számot is, fel tudjuk hívni a munkahelyén, otthon, a templomban, sőt megkaptam a személyhívójának a számát is, úgyhogy bármikor meg tudjuk őt találni. De valami határozottabb információra vár, amely feljogosítaná az FBI-t a beavatkozásra.

Ben felháborodott.

- Mit kifogásolt azon, amit elmondtál neki?

- Eh, csak az érdeklődését tudtam felkelteni, de ahhoz nem volt elég, hogy vállalja a kockázatot.

- És Wayne Corrigan?

- Üzenetet hagytam neki az irodájában - válaszolta Kate. - Meg fogja tudni, mit találtunk.

- Ó, Úr Jézus, véd meg Sally Roe-t! - imádkozott Bev.

* * *

Guilo visszatért őrhelyére, a Summit festői városa fölötti hegyek közé, és bár a környezet ugyanolyan csodálatosnak tűnt, mint mindig, a láthatatlan gonoszság csak tovább fokozódott. Tanárok, államférfiak, jogászok, a szórakoztatóipar képviselői, különféle testületek nagymoguljai és a világ minden tájáról származó pénzügyi szakemberek gyülekeztek a völgyben, mindössze egy mérföldnyire a Humanisztikus Tanulmányok Summity Intézetétől. Félévenként rendszeresen megtartott konferenciájukra készültek, és miközben a globális egységnek ezek a tervezői összesereglettek, velük együtt rendkívül alattomos kinézetű démoni urak és harcosok is megjelentek. A völgyet betöltötte a szellemek egyre vastagodó, örvénylő, fekete felhője. A démonok a levegőben lebegve huhogtak, összemérték egymással erejüket, és összevissza tülekedtek. Sokkal többen csődültek össze, mint valaha, és még soha nem viselkedtek ennyire vadul és féktelenül.

- Nagy partira készülődnek - vonta le a következtetést Guilo.

* * *

Santinelli, az Evans, Santinelli, Farnworth és McCutcheon Ügyvédi Iroda legfontosabb személyisége, Goring, a Humanisztikus Tanulmányok Summity Intézetének ura és igazgatója, és Steele, az Omega Művelődésügyi Tanulmányi Központ könyörtelen uralkodója ismét találkoztak Goringnak a Summity Intézet táborában álló, alpesi stílusú, rusztikus faházában, és brandyt ittak a kandalló tüze mellett. Ez az alkalom eszükbe juttatta legutóbbi találkozásukat az Omega Központban, amikor a dolgok állása nem tűnt igazán rózsásnak. Visszaemlékeztek felháborodásukra, amiért el kellett viselniük Khullnak, ennek a visszataszító személynek a jelenlétét, és természetesen arra, hogy Sally Roe akkoriban még szabadlábban kószált.

Most a győzelem mámorában koccintották össze poharukat. Azok a hírek, melyeket aznap kaptak, teljesen megváltoztatták a helyzetet.

- A jövőre! - emelte poharát Santinelli.

- A jövőre! - visszhangozta Goring és Steele.

Ittak egy kortyot, élvezettel cuppantottak, és még egy kis nevetést is megengedtek maguknak. Miközben egy kicsit elengedték magukat Goring puha heverőjén és könnyű karosszékében, Santinelli felvázolta az előttük álló halaszthatatlan kérdéseket.

- Elküldtem a magánrepülőgépet Khullért és embereiért. Órákon belül meg kell érkezniük a zsákmánnyal.

- Találkoztak már valamikor ezzel a nővel? - kérdezte Steele.

Goring és Santinelli egymásra pillantott.

- Én még nem - mondta Goring. - De már nagyon várom.

Santinelli egyetértett vele.

- A legizgalmasabb horgászsztori sem ér fel azzal, amikor az ember saját maga fárasztja a halat. Az igazat megvallva, bámulom Khullt, amiért tudott magán uralkodni, és élve hozza ide.

- Teljesen el vagyok bűvölve attól a gondolattól, hogy találkozhatom vele - áradozott Goring, és hangjában ott vibrált a várakozás feszültsége. - Lesz mit megkérdezniem tőle.

- Ó - vette át a szót Santinelli -, valamennyiünknek lesznek kérdései, komoly kérdései.

- Mondott valamit Khull a gyűrűről vagy a névsorokról? - kérdezte Steele.

- Egy szót se. De mivel Sally Roe-t már őrizet alatt tartjuk, nem hiszem, hogy ez problémát jelenthetne.

Goringnak támadt egy aggálya:

- Nem szabad elfelejtkeznünk arról, hogy a konferencia sok résztvevője és számos látogató tartózkodik most az intézet területén. Biztos vagyok abban, hogy ez az ügy egy kissé visszaszító lenne a legtöbbjük számára. Ügyelnünk kell, hogy vendégeink ne szerezzenek róla tudomást.

- Egyetértek. Utasítottam Khullt, hogy vigyázzon Sally jó megjelenésére, arra az eshetőségre, ha netán valaki meglátná.

- Most pedig - terelte a szót más irányba Goring - van még egy dolog, amit meg kellene tárgyalnunk...

- Természetesen - folytatta Santinelli. - Khull egész ügye részleteiben, és a Törött Nyírfa nagy általánosságban.

- Hm - bólintott Steele. - Ezen már én is gondolkodtam. Most, hogy egy csónakban eveznek velünk, addig nem nyugszanak, amíg át nem veszik a csónak irányítását.

- Konzultáltam erről a kérdéssel Mr. Evansszal és Mr. Farnsworth-szel. Ráállították a legjobb embereiket erre az ügyre. Ha óvatosan járunk el, és egy alaposan átgondolt tervet készítünk, összegyűjthetünk néhány terhelő bizonyítékot a Törött Nyírfa ellen anélkül, hogy bepiszkítanánk saját magunkat. Evans és Farnsworth szinte teljesen bizonyos abban, hogy valamennyiüket le lehet tartóztatni olyan bűntények miatt, amelyek függetlenek a mi vállalkozásunktól.

Goring elmosolyodott és bólintott.

- Kitűnő. Már tárgyaltam a saját bizottságommal, és ők is azt gondolják, hogy egy ilyen terv keresztülvihető. Igénybe tudjuk venni a testületünknek és néhány kormánytisztviselőnek a jóindulatát, és biztos vagyok benne, hogy készségesen úgy fogják látni a dolgokat, ahogyan mi akarjuk, és hajlandóak lesznek másként látni... ha ez nekik megéri.

- Akkor késedelem nélkül meg kell tennünk a szükséges lépéseket - indítványozta Santinelli. - Khull és a Törött Nyírfa elvégezte a maga feladatát, de miután leszállították nekünk Sally Roe-t, meg kell szakítanunk velük minden kapcsolatot.

- Még az emléküket is el kell törölnünk! Mindenkinek el kell őket felejtenie, ha meg tudjuk ezt tenni!

- Most erre iszom! - emelte fel poharát Santinelli.

Valamennyien erre ittak.

* * *

A mikrobusz olyan hosszú ideig vitte Sallyt a kanyargó, hegyoldalakra felkapaszkodó úton, hogy az eltelt idő óráknak tűnt. Végül elbóbiskolt, és álmában az álla leesett. Két erős és mogorva kísérője között ült. Foglyul ejtői közül négyen kísérték el őt és Khullt a repülőúton, amely órákig tartott. Ez az autózás még ennél is hosszabbnak bizonyult, és közben leszállt az éjszaka.

Sally most egy kicsit jobban nézett ki. Khull arra a következtetésre jutott, hogy a levegőben szálló repülőgépről úgysem tud megszökni, és mivel Santinelli úgy rendelkezett, hogy ügyeljen Sally „jó megjelenésére”, levette róla a kötelet, és megengedte neki, hogy a kényelmetlenül szűk mosdóban lemossa a szájáról és az álláról a rászáradt, megalvadt vért, véres inge helyett felvegyen egy tiszta, de szomorú módon gyűrött blúzt, és hogy kifésülje a haját. Egy kicsit jobban nézett ki - legalábbis egy halálosan kimerült, bántalmazott fogolyhoz képest, akit a jelek szerint csak órák választottak el a haláltól.

A hegyek felé tartottak. Karcsú fenyők erdejében haladtak, ami egy idő múlva kissé egyhangúvá vált. Sally nyugtalanul aludt, néhány percenként felriadt, de csak annyi időre, hogy az ablakon keresztül egy pillantást vessen a fákra, amelyek nem akartak elfogyni, majd szempillái újból elnehezültek.

De egy idő múlva - nem tudta volna megmondani, mennyi idő telt el - felébredt a reggeli világosságra. A mikrobusz lassított, Khull és kísérete nézelődött, és tájékozódni próbált. Egy faluhoz érkeztek.

Khull az első ülésen megfordult, és így szólt Sallyhez:

- Üdvözlünk Summitban!

Sally kidörgölte szeméből az álmat. Az ablakon át egy furcsa kis városkát látott, amelyet minden oldalról hófödte, fűrészcsépek élű hegycsúcsok és sűrű, érintetlen erdőségek vettek körül. A bal oldali ablakon keresztül a síelők alpesi tetejű szállásai fölött meglátott egy távoli vízesést, amelyet a reggeli nap aranyszínűre festett, jobbra pedig a kis vendégfogadók és utcai üzletek között nyíló résen keresztül egy hegyoldalt pillantott meg, amelyet egy virágoktól tarkított alpesi liget díszített. Sok helyen megmaradt egy-egy hófolt, csöpögve olvadtak és csillogtak az alacsony szögben tűző nap fényében.

Miért jöttünk ide? - csodálkozott Sally. Ez a környezet egyáltalán nem felelt meg azoknak a visszataszító üzemeknek, melyeknek a nyomára bukkant, sem az ilyen Khull-féle embereknek. Vagy talán mégis? Sally észrevette a kis falu néhány intézményét, és elolvasott néhány feliratot:

Taoista Lelkigyakorlatok Központja. „Völgy” Tibeti Szerzetesség és Monostor. Ananta Temploma. Az Ősi Bölcsesség Könyvtára és Archívuma. A Hagyományos Orvoslás Ősi Amerikai Iskolája. Karma Triyana Dharmachakra. Imbetu Agobo Temploma. Babaji Ashram, Siva Anya Templomszentélye. Diana Gyermekai. Az Univerzális Istenanya Temploma. Bel Háza. A Nemzet Királyi és Szent Rendje.

Sally az ablak felé hajolt. Hatalmas kísérője rátette lapátnyi tenyerét a mellkasára, és visszanyomta. Sally hátratekerte a nyakát, és a hátsó ablakon keresztül nézte az épületet, amint elhaladtak mellette.

A Nemzet Királyi és Szent Rendje! A kis sárkány rávicsorgott a fekete kőből épült templom kapujáról és homlokzatáról. Sally szinte hallotta, amint ezt visítja: Üdvözlünk Summitban!

* * *

Pusztító egészen Chicagótól kezdve követte a Sally elfogására kiküldött csapatot, és most, amikor a mikrobusz áthajtott a völgyön, és beért a faluba, ennek a pillanatnak minden örömét ki akarta élvezni. Lepottyant az égből, rátelepedett a gépjármű tetejére, és kardját diadalittasan magasra emelte. Szárnyai zászlóként lobogtak mögötte, tizenkét kapitánya pedig díszőrséget állt mellette. Amikor behajtottak a szellemek vastag burka alá, mintha egy magas hegy gyomrán átvezető, sötét alagút bejáratához érkeztek volna. Mindenfelé démonok ujjongtak és lengették kardjukat, mennydörgő hangon fejezték ki bámulatukat. Több ezer láb vastagságú démoni felhő vette őket körül. Pusztító szinte megrészegeedett saját győzelmétől és frissen megszerzett hírnevétől. Ez a gonosz csürhe valamikor keresztülnézett rajta, kigúnyolta őt, és tudni sem akart róla. De ezt látni kell! Csak hadd lássa Strongman! Megérkezését ennél nagyszerűbben nem is lehetett volna hírül adni!

* * *

Guilo szárnyzuhogást hallott a háta mögött. Megfordult. A kapitány megérkezett. A démonok ujjongása, amelytől visszhangzott a völgy, csak egy dolgot jelenthetett.

- Meghozták Sallyt! - jelentette Guilo.

Mindketten meglapultak harcosaikkal együtt a fák között. A démonok alattuk nyüzsgő sokaságával nem lett volna tanácsos ujjat húzni a megfelelő pillanat elérése előtt.

- Ott van! - nyújtotta ki karját Guilo. - Az a kék mikrobusz, ami most éri el a Summiti Intézet határát!

Csak időnként láthatták a buszt - mint egy kis homokszemet a démoni felhő vékonyabb részein keresztül -, majd újból szem elől tévesztették. Csak annyi időre vált ismét láthatóvá, hogy megpillantsák, amint lefordul a főút széles, szürke szalagjáról, majd ismét ráborult a Summiti Intézetet befedő szellemek takarója.

- Most magára marad - szólalt meg lemondóan Tal. - Ezen a felhőn nem tudunk áttörni.

- Mi van azzal a tűzzel, amit fel akartál lobbantani? - kérdezte Guilo. - Ha valamikor szükségét éreztük, hogy történjen valami, akkor az most van!

Tal megrázta a fejét.

- Egy napot késik. Most csak annyit tehetünk, hogy várunk Nathan jelzésére, és reménykedünk, hogy hamarosan felhangzik.

* * *

A félévenként megrendezésre kerülő Globális Tudat Konferencia már elkezdődött. A mikrobusz sofőrjének néhányszor át kellett hajtania a nagy, aszfaltburkolatú parkolón, mire talált egy üres helyet. Sally ezt az időt kihasználta arra, hogy szemügyre vegye a Humanisztikus Tanulmányok Summiti Intézetét. Sok szempontból az Omega Központra emlékeztette, leszámítva azt, hogy ez újabbnak és modernebbnek tűnt. Itt a követ nevezték ki a legfontosabb építőanyagnak, és bőkezűen használták az irodaépületek, az előadótermek, az utak és a kertek megépítésénél. A tábor tervezői a Földanya iránti vallásos odaszántságukhoz híven nem pusztították el a természetes környezetet, hanem azt tüzték ki célul, hogy a tábor beleolvadjon a tájba, és szinte elrejtőzzön a dombvidék fái és a sziklái között.

Még mindig nagyon korán volt, és senkit sem lehetett látni. Micsoda szerencséje van Sally elrablójának!

Khull Sallyhez fordult, és emlékeztetőül megmutatta neki kését.

- Engem csak azért fizetnek, hogy idehozzalak. Ha itt a parkolóban felaprítanak téged, az a te bajod, az már nem az én problémám. Megértetted? - A lány bólintott. - Vigyük Goring házába!

Egy távoli szemlélődő azt gondolhatta volna, hogy egy nagyon fontos személyiség érkezett meg, és a titkosszolgálat emberei veszik őt körül. Sallyt alig lehetett látni annak a csoportnak a közepén, amely körülvette a mikrobusz oldalsó ajtaját, majd pedig megindult Goring alpesi stílusú házikója felé.

Sally kileskelődött kísérői között és válluk fölött. Módszeresen szemügyre vette a hely elrendezését. Most éppen egy hatalmas, aprólékos gonddal megtervezett gyógynövénykerten haladtak át, faragott kerítések, kövezett ösvényeket és szemet gyönyörködtetően csillogó medencéket látott. A mohaszőnyeg közepén, a csipős reggeli hideg ellenére, egy csaknem teljesen meztelen, magányos férfi ült, szemét lehunyta, lábait lótuszülésben keresztbe tette: mély transzban volt.

Miután elhagyták a gyógynövények kertjét, befordultak egy sarkon. Keskeny, terméskővel kirakott ösvényen haladtak, amelyet mindkét oldalról karcsú örökzöldek szegélyeztek, majd egy nyílt térségre jutottak. Jobb kéz felől a domborzati formák egy természetes amfiteátrumot alkotottak, azon túl pedig a hegyek lélegzetelállító látványa veszett bele a végtelen messzeségbe.

Az amfiteátrum közepén egy meglehetősen nagy csoport vett körül rendezett, koncentrikus félkörökben egy gödröt, amelyben tűz lobogott. Énekeltek, zümmögtek, és virágokat, magvakat, gyümölcsöket dobáltak a tűzbe. A kör közepén, egy kis emelvényről, hét kőből faragott istenség bámulta a tüzet, mintha az hipnotizálta volna őket. Nekik mutatták be áldozatukat és imádatukat ezek a korán kelők, miközben egy sárga palástot viselő, sovány, ősz hajú nő egy monoton dalt énekelt szanszkrit nyelven.

Sally emlékezett a dalra, még néhány szót is felismert, bár már tíz éve nem hallotta. Mind a hét kis istenség neve már nem jutott az eszébe, de úgylát csak másodrangú isteneknek tartották őket. A szertartás legfontosabb céljaként azt tűzték ki, hogy az Univerzális Anya áldását kérjék, és csak másodlagos feladatként jelentkezett ennek a hét törpének a kiengesztelése.

Ekkor Sally egy pillanatra elkapta néhány embernek a látványát, akik a kelő nap felé fordították arcukat. Jaj, nem! Ott van Mrs. Denning, és még ketten az Omega tantestületéből! És az ott Mr. Blakely lenne, aki mint konzulense segített tanulmányaiban a Bentmore Egyetemen? Úgy gondolta, hogy az ő arcát pillantotta meg, majd harsány, recsegő énekhangja alapján egyértelműen felismerte. A tűz közelében, a lángok vörös fényétől megvilágított arccal Kristálydal állt, aki boszorkány, tudós és négy gyermek anyja volt egy személyben. Sallyvel együtt végzett el egy holisztikus iskolai előkészítő tanfolyamot.

Micsoda osztálytalálkozó! - gondolta Sally.

* * *

Az Ashton felé vezető autópályán pontosan az előírt menetidő szerint haladt a posta szállító-járműve. A reggeli postai szállítmány a hivatali órák kezdetére meg fog érkezni Ashton postahivatalába.

- Ez lesz az! - mutatott rá egy szellem, a barátai pedig követték.

Zúgó szárnyakkal és ideges mozdulatokkal repültek az autópálya mentén. Felvették az autó sebességét, és kíváncsi szemekkel méregették. A csoportot vezető szellem ezt megelőzően egy szörnyű csatában vehetett részt: megtépázott szárnyaival bizonytalanul verdesett, arca pedig rettenetesen el volt deformálódva.

- Most nem fogunk kudarcot vallani egy mennyei harcos miatt! - állította.

Szavait alig lehetett megérteni.

- Pusztító meg fog minket jutalmazni! - ábrándozott egy másik. - Megállítjuk a teherautót, és megszerezjük azt a levelet!

Szorosan hátrafeszítették szárnyukat, és torpedóként zuhantak a teherautó felé. Átszelték a vékony reggeli ködréteget, a szél átfütyült szárnyaikon és pofaszakállukon. Nem nagy ügy! Elrontják a motort, eltörik a kormány szerkezetet, kilyukasztanak egy gumit, vagy...

VAKÍTÓ FÉNY! KARDOK! HARCOSOK!

Nathan szinte kirobbant az autóból, és szembetalálta magát az összezúzott arcú démonnal.

- Már megint te vagy az? - mondták mindketten egyszerre.

A démon eltűnt egy vörös füstgomolyagban. Nathan megfordult, hogy újabb ellenfelet válasszon magának. Armoth egyetlen kardcsapásával három szellemet vágott ketté, majd olyan gyorsan kezdett pörögni, hogy csak piruettje látszott, és két további ellenséget zúzott szét sarkának erőteljes rúgásával.

Vagy egytucatnyi harcos bújt elő a teherautóból. Ott keringtek körülötte, vagdalkoztak és agyoncsapdosták a démonokat. A teadélután hamar vége szakadt. Az életben maradt szellemek elmenekültek, mint a legyek, a teherautó pedig zavartalanul folytatta útját.

A szentek térden álltak. A megosztottság szűnőfélben volt. Mark nem sajnálta az időt és a fáradságot, hogy meggyógyítsa nyájának sérült és fájó szívű tagjait, állhatatosan és imádkozva rombolta azt a kusza zűrzavart, amit Pusztító és hordái a gyülekezetében előidéztek. Mindkét oldal részéről szükségeltetett áttörés, megtérés és megbocsátás, de megtörtént, és még mindig zajlott, egyik szívben a másik után.

Jessupék annyira összetörtek és rémültek voltak, hogy Walrothéknak minden részletre kitérve és szeretetteljesen kellett tőlük bocsánatot kérniük, hogy vissza tudjanak térni a gyülekezetbe. Judy Waring nagyon sok keserűséget hordozott magában a Donna Hemphile-hez hasonló emberekkel szemben, akik felhasználták őt - és főleg a száját - Isten népének megsebzésére. De nem tehetett egyebet, mint hogy beismerje, az a száj és szív végső soron az ő szája és szíve volt, és elkezdett megváltozni életének ezen a két területén. Valamennyiüknek teljesen át kellett értékelniük a Tom Harrisról kialakított véleményüket, és ez még folyamatosan zajlott bennük, miközben imádkoztak.

Egyikük számára sem látszott könnyűnek ez a helyreállítás, de mivel ellenségeik lelepleződtek, választási lehetőségük egyértelműen körvonalazódott: vagy visszatérnek Isten hadseregébe, és harcolnak a gonosz ellen, amely egészen mostanáig rombolta őket, családjukat és keresztény hitüket, vagy pedig hagyják, hogy a gonosz tovább pusztítsa őket. Bosszúvággal a szívükben visszatértek a hadseregbe.

Az angyalok csendesen meglapultak, és nem sokat beszélgettek, miközben titokban elhelyezkedtek a stratégiai pontoknál szerte az országban, és Tal bozóttüzének fellángolását várták.

A polinéziai Mota és az ázsiai Signa Bacon's Corner környékének nagyon sok pontjáért felelt, de harcosaik létszáma bőségesen elegendőnek bizonyult. Gondosan és módszeresen megszállták ezeket a helyeket. Terga, a város beképzelt fejedelme ingerlékeny lett az imák váratlan áradatától, amit az újból egyesült szentek elmondtak, de mindeddig nem észlelt semmi olyan angyali tevékenységet, amely ezeknek az imáknak a következménye lett volna. Ezenkívül feletteseitől megtudta a nagy hírt: a nőt elkapták, a veszélynek vége.

Cree, az indián és Si, a kelet-indiai angyal visszatért az Omega Művelődésügyi Tanulmányi Központba, és a tábor megfelelő pontjain elhelyezték harcosaikat, mint valami robbanóanyagokat. Ez fáradságos és veszélyes munkának bizonyult. Itt állt fenn leginkább a lelepleződés veszélye. Miközben a földön vagy a felszín alatt kúsztak, a tó vizének mélyén haladtak előre, fától fáig lopakodtak, vagy órákat töltöttek el teljes mozdulatlanságban sziklák belsejében, csónakok alatt vagy valamelyik épületben, nehogy felfedezzék őket, állandóan láthatták Barquitot, Omega fejedelmét. Oda-vissza röpködött, mindent szemmel tartott, nevetett és ujjongott, amikor valami eredményt látott az osztálytermekben és a szakműhelyekben, illetve morgott és köpködött, ha démonai vagy az emberi bábfigurák közül valaki ügyetlenkedett. Nagy hatalommal rendelkezett, és kemény kézzel uralkodott démoni hordáin. Most, hogy azt a nőt végre elkapták, egyáltalán nem félt, nem aggódott, és nyilvánvalóan úgy gondolta, hogy örökre a helyén marad.

* * *

A Bentmore Egyetem látszólag ugyanaz a régi, piros téglából épült, szilárdan álló alma mater volt, mint mindig. Teljes lendülettel folyt a tanítás.

Azonban a szellemi világban Romlás, a félrevezetés és a testi szabadosság nagyhangú mestere lebegett léghajóként a Bentmore felett. Azt próbálta felmérni, hogy érte-e az iskolát valamilyen kár a mennyei harcosokkal történt összecsapás miatt. Hahaha! Ez a Pusztító csak egy vészmadár, aki a hatalmát félti! Károk? Említést sem érdemelnek. Lynch professzor ugyan az utóbbi időben betegeskedik, de már úgyszólván öreg, és munkakörére könnyű lesz alkalmas embert találni. Most, hogy azt a nőt elkapták, szélesre nyílt a jövő kapuja.

A folyó túloldalán, az Észak-Amerikai Konzervdobozgyár tetején, a szellőztető rendszer kéményei mögött, megint ott bujkált az európai Chimon és a Brit-szigetéről származó Scion. A Bentmore most meglehetősen csendesnek tűnt, de mihelyt fellobban Tal bozóttüze, lesz ott aztán haddelhadd!

A két angyal megkereste az alkalmas rejtekhelyeket, és odaküldte csapatait. A folyó melletti raktárban számtalan harcos elfért, a túloldali rakpart is nagyszerű búvóhelyet kínált, mivel közel feküdt az egyetemhez. A csapatok hangtalanul és gyorsan elhelyezkedtek. Egyetlen rossz mozdulat, egyetlen rosszul időzített villanás valamennyiüket veszélybe sodorhatta volna.

Az angyalok Sally útvonalának minden pontjánál, a Sátán minden egyes erődítményénél elfoglalták állásaikat, és a jeladást várták. De valamennyien tudták, hogy várakozásuk hosszabbra nyúlt a tervezettnél.

Tal és Guilo a Summit fölötti hegycsúcsok között figyelt mindenre, ami jelezhetne volna nekik, mi történik odalent. Mögöttük egy egész hadsereg rejtőzködött teljes készenlétben.

- Most már bármelyik pillanatban elkezdődhet - ismételte Tal. - Bármelyik pillanatban elkezdődhet.

* * *

Pusztán fizikai értelemben véve Goring házikója egy barátságos, alpesi jellegű épületnek látszott, amit durván ácsolt gerendákból készítettek. A bejárati oldalon minden csupa üvegből állt, ami pazar kilátást biztosított a hegyekre. Nagyszerűen megfelelt volna síszállásnak vagy hegyi túrák kiindulópontjának.

Szellemi értelemben azonban ez a ház a gonoszság lódarazsaitól hemzsegő, visszataszító sátáni támaszpontként funkcionált, és ezt Sally már azelőtt megérezte, hogy fogva tartói bevezették volna őt az ajtón. Tudta, hogy mindenfelől figyelik, érezte a nyomasztó, fojtogató gyűlöletet, amely súlyos, szürke ködként borította be azt a helyet.

Pusztító már ott volt a házikóban, addig tolakodott, amíg be nem jutott a nappaliba. Gorombán és vakmerően félresöpörte maga elől Strongman démonait. Bement Strongman odújába, díszlépésben végighaladt egy keskeny folyosón, amelynek két oldalán a világ minden tájáról érkezett démoni urak álltak, és végül megállt a magas rangú fejedelem előtt.

- Baálom! - köszöntötte hangosan, miközben látványosan meghajolt. - Elhoztam neked Sally Beth Roe-t!

Strongman persze már akkor meghallotta a démonok zajongását, amikor Pusztító Summitba érkezett. Most megpillantotta Khullt és kíséretét, akik akkor értek oda Sally Roe-val az ajtóhoz. Kimértén biccentett.

- Helyes, helyes!

A démonok felemelték kardjukat, hogy megéljenezzék. Strongman rájuk mordult, és kinyújtotta kezét.

- Megállj! - Megdermedtek és rámeredtek. - Előbb lássuk, van-e okunk az ujjongásra!

A súlyos deszkaajtó bezárult Sally és fogva tartói mögött. Goring tágas, kényelmes nappalijában álltak. A szoba egyik végét egy hatalmas, terméskőből épült kandalló foglalta el, másik oldalát pedig a hegyekre néző üvegfal borította. A háznak nem készítettek klasszikus mennyezetet, hanem a padlástér gerendái emelkedtek följük, és a tetőszerkezet csúcsánál találkoztak. A masszív mestergerendán rusztikus vaskandeláberek függtek hosszú láncokon.

Három férfi állt fel a tüztől. Sally felismerte Steele-t, és a férfi elégedett vigyorgása egyértelműen kifejezte, hogy ő is ráismert a lányra.

- Hozzátok ide és ültessétek le! - rendelkezett Goring.

Khull le akarta aratni a dicsőséget. Megragadta Sally karját, és vonszolni kezdte, miközben gondosan ügyelt arra, nehogy a lány vissza tudja szerezni egyensúlyát. Majd egy kegyetlenül erős szorítással, amely véraláfutást okozott Sally karján, a heverőre lódította. Néhány, alig észrevehető mozdulattal utasította négy banditáját, hogy alkossanak őrséget körülötte.

- Uraim! - szólalt meg arrogáns hangon. - Itt hozom önöknek Sally Beth Roe-t!

A három férfi odaállt elé, és nagy érdeklődéssel megbámulta. Az ősz hajú férfi, aki gondosan nyírott szakállt és egy csontból készített nyakláncot viselt, a magas, ezüstös hajú, igazgató kinézetű emberre pillantott, majd mindketten Steele-re néztek.

- Ez bizony ő! - állapította meg Steele. - Jó munkát végzett, Mr. Khull! Azonnal kifizetjük, amivel tartozunk önnek. Azonban még szükségünk lehet az ön további szolgálataira, ha elvállalja.

Khull elmosolyodott, majd rosszindulatúan Sallyre pillantott.

- Boldogan.

- Akkor kérem, hogy még egy kicsit maradjon itt a személyzetével együtt. Megpróbáljuk olyan gyorsan elintézni ezt az ügyet, amennyire csak lehetséges.

- Nem kell sietniük.

Miután Sallyt erős őrizet alá helyezték a heverőn, a három úriember egy kicsit elengedte magát, és helyet foglalt. A két idősebb férfi egy másik heverőre ült Sallyvel szemben, Steele pedig egy nagy, kényelmes széken helyezkedett el a két heverő között, arccal a tűz felé.

Mr. Steele nyitotta meg a beszélgetést:

- Sally, szeretném bemutatni önnek két barátomat! - A kifogástalanul nyírott szakállt viselő férfit mutatott. - Ez az úr Emile Goring, aki jelenleg a Mannesville Egyesület gazdasági igazgatója. Ez egy óriási nemzetközi humanitárius és környezetvédelmi társulás, amely a globális célok megvalósítását tűzte célul maga elé. Több mint negyven nemzetközi részvénytársaságnak az egyik fő részvényese. Ezek a vállalatok olajjal, földgázzal, szállítással, bányászattal és sok egyéb tevékenységgel foglalkoznak.

Sally Goringra nézett, aki pillantását egy bólintással viszonzta. Zord, de elragadtatott arckifejezést vágott.

Steele mindent elkövetett, hogy szavai mély benyomást gyakoroljanak Sallyre.

- Ebből természetesen az következik, hogy Mr. Goring rendelkezik a megfelelő eszközökkel ahhoz, hogy mindent elérjen, amit szeretne. Munkatársaival együtt ő az egyik fő támogatója és jótállója az olyan vállalkozásoknak, mint például a Summity Intézet. Ez az intézmény része az ő látomásuknak, és kizárólag az ő erőfeszítéseiknek köszönheti létezését.

- A másik úriember Mr. Carl Santinelli, az Evans, Santinelli, Farnsworth és McCutcheon Ügyvédi Iroda rangidős munkatársa. Ez az ország egyik legnagyobb hatalommal rendelkező ügyvédi irodája, és bizonyos értelemben az ASzJE zászlóshajója. Ő a nagy bírósági ügyek és a jogtudomány kiemelkedő alakja, a legmagasabb társadalmi osztály jogi aktivistája, és nyilvánvaló, hogy az ő dolgaiba nem tanácsos belekontárkodni.

Sally Santinellire nézett, aki hideg, kutató pillantásokkal méregette őt.

Ezután Steele Goring és Santinelli felé fordult.

- Mr. Goring, Mr. Santinelli, bemutatom önöknek Miss Sally Beth Roe-t, aki valamikor az általános iskolák tananyagát megszerkesztő bizottság igazgatója volt az Omega Művelődésügyi Tanulmányi Központban, akit börtönbüntetésre ítélték gyilkosságért, utána a Bergen Ajtógyár munkásaként dolgozott, mostanában pedig csavargó.

Goring és Santinelli úgy nézegette a lányt, mintha valami furcsa ritkaságot tanulmányozna.

Steele hátradőlt, és ő is Sallyt kezdte bámulni.

- Jó kis kaland volt ez, ugye?

- Igen, az volt - válaszolta a lány.

- Kezd meglátszani az eredeti hajszíne. Hiányolom a szép tűzvörös haját. És mióta visel színezett szemüveget?

Sally felsóhajtott, levette szemüvegét, és megdörzsölte fáradt szemét.

- Magától értetődik, hogy ez mind csak álcázás. - Majd keserűen beismerte: - Ámbár meglehetősen hiábavalónak tűnik.

- Úgy van, eléggé hiábavaló volt - értett vele egyet Steele. - De gondolom, megérti, miért kellett megtalálnunk magát.

Ez a kérdés bosszantotta Sallyt.

- Mr. Steele, az a benyomásom, hogy meg akarnak engem ölni. Én pedig szeretném tudni, hogy miért.

- Ugyan már! - legyintett Santinelli. - Egy olyan ragyogó képességekkel és annyi tapasztalattal rendelkező személynek, mint ön, nem jelenthet nehézséget felfogni, mekkora akadályt jelentett a számunkra. Ami az első gyilkossági kísérletet illeti, arra fölösleges túl sok szót vesztegetni. Súlyos baklövésnéként könyveltük el, egy szerencsétlen és megalázó kudarcként, amit néhány tehetetlen alak követett el, akik ezzel akartak a kedvünkben járni. De egyáltalán nem okoztak nekünk örömet vele. Eredetileg nem szerepelt a célkitűzéseink között, hogy megöljük magát, különösen nem így.

- Tehát akkor mik voltak az eredeti célkitűzéseik?

Santinelli elmosolyodott.

- Eredeti célkitűzésünk a Bacon's Corner-i Jó Pásztor Általános Iskola elleni perben vált volna valóra. Ön jelenleg abban a városban lakik. Az, hogy belebotlott a terveinkbe, valamennyiünk számára a legteljesebb meglepetést jelentette.

Sally egyszerűen nem akarta elhinni.

- Maguk lennének azok, akik a keresztény iskola elleni perért felelősek?

Santinelli bólintott.

- Lucy Brandon eredetileg az ASzJE helyi szervezetével vette fel a kapcsolatot, az a helyi szervezet érintkezésbe lépett az állami szintű szervezettel, azok felterjesztették hozzánk az ügyet, mi pedig úgy láttuk, hogy ez az eset gyümölcsözően alakulhat. Azonnal latba vetettük teljes erőnket és befolyásunkat.

- De persze nem ennek az Amber nevű gyermeknek az érdekében?

Santinelli egy pillantást váltott a másik két férfival. Ez a nő valóban olyan éles felfogásúnak bizonyult, mint amilyennek Steele leírta.

- Nyilvánvalóan nincsenek illúziói azzal kapcsolatban, hogy mennyire érdekel minket a gyermekek biztonsága, jogai és jóléte. Különösen akkor nem lehetnek hiú ábrándjai, ha azt is figyelembe veszi, hogy az ASzJE rendszeresen képviseli olyan embereknek az érdekeit, akik gyermekeket pornográfiára kényszerítenek és molesztálnak.

Hátradőlt, felemelte az állát, ujjainak hegyét egymáshoz ütögette, és a lány szemét figyelte, hogyan fog reagálni mindeyre.

Sally elhúzta a száját és bólintott. Santinelli folytatta:

- Mint arra magától is rájött, ennek a pernek az igazi célja nem az, hogy a felperes kártérítésben részesüljön az őt ért károkért, hanem a jogi precedens, a törvény átformálása és megváltoztatása vagy akár az újraszövegezése egy ideális próbaper felhasználásával.

- Miss Roe számára nem ismeretlen az a célkitűzésünk, hogy az államilag irányított közoktatás segítségével meg akarjuk változtatni a társadalmat - tette hozzá Steele. - Valamikor ő maga is vezető szerepet játszott ennek megvalósításában.

Santinelli elismerően bólintott.

- Akkor nyilván azzal is tisztában van, hogy a kereszténység mekkora akadályt jelent a számunkra mindaddig, amíg megengedik nekik, hogy bibliai hitük szerint neveljék fel és taníttassák gyermekeiket. Már az azt megelőző években is, hogy ön az Omega Központba került volna, megpróbálkoztunk azzal, hogy befolyásoljuk a törvényhozást, és hogy megfelelő jogi precedenseket találjunk, amelyeknek a segítségével meg tudnánk fojtani ezt az akadályozó tényezőt. Sokáig tartott, hogy ezt sikerre vigyük.

- De végül csak sikerült! - vágta rá Goring kárörvendő mosollyal.

Santinelli is megengedett magának egy rosszindulatú mosolyt, majd folytatta:

- Utoljára A szövetségi állam naponkénti gondoskodása, A magán-általánosiskolák támogatása és a Munson-Ross-féle személyiségjogi törvény című törvényeket használtuk fel. Mind a három a jogszabályoknak egy eléggé zavaros halmaza ahhoz, hogy - amint reméltük - szükséges legyen a bíróságok előtti tesztelésük és tisztázásuk. Úgy tűnt, hogy a Jó Pásztor Általános Iskola esetét egyenesen a mi céljainkra szabták. Nem csupán azért, mert szövetségi pénzeket használtak fel egy keresztény iskolában, és ezért követelni lehet az állami beavatkozást és irányítást, hanem ebben az ügyben szerepel a gyermekek bántalmazása, ami egy nagyon hasznos, gyűjtő hatású eszköz a média és az általános gondolkodás támogatásának a megszerzésére, hogy a valós kérdésektől függetlenül a saját oldalunkra állítsuk ezeket. És természetesen ez volt a célkitűzésünk. A felháborodott közvélemény, amelyet átítatott az az előítélet, hogy az ártatlan gyermekeket meg kell védelmezni, egyenesen a gyermekvédelem

bajnokainak tekint minket, amikor a bírósági precedensek segítségével megalapozzuk az államnak azt a jogát és kötelességét, hogy vegye kezébe a vallásos oktatás irányítását. - Élvezettel felnevetett. - Amikor a gyermeket ért trauma (legyen az akár valós, akár kitalált) már régen feledésbe merült, a törvények még akkor is ott lesznek a törvénykönyvben, és a kormányzat szilárdan megalapozta állásait a templom falain belül.

Mint ahogyan azt ön is tanította, és ahogyan önt is tanították erre, ha már egyszer létrejött a vallásos oktatás irányításának lehetősége, a vallásos nevelés módszeres, fokozatos háttérbe szorítása csak idő kérdése. És az olyan emberek, mint amilyen valaha ön is volt, óriási, széleskörű befolyással rendelkeznek arra nézve, hogy irányítsák és átformálják a következő generációt, anélkül hogy ellenállásba ütköznének.

Sally bólintott. Megtanulta ezt a katekizmust.

Goring vette át a narrátor szerepét:

- Ez az ügy természetesen nagyon ígéretesnek tűnt. De ez még azelőtt látszott így, hogy maga felbukkant volna. Elképzelheti, micsoda megrázkódtatást jelentett a számunkra, amikor megtudtuk, hogy kiszabadult a börtönből, és pontosan abban a városban él, ahol ez a per zajlik. Még ennél is rosszabb volt azt hallani, hogy az az állítólag teljesen tiszta és ártatlan gyermek, akire olyan váratlanul rátaláltunk, a bigott keresztények bántalmazásának áldozata, egyszer csak váratlanul úgy döntött, hogy a postán kimutatja a foga fehéret. Ah! Úgy látom, emlékszik erre az esetre! Hogy pont magának kellett látnia ezt a kitörést!

Miután Mrs. Brandon felhívta ügyvédeknek figyelmét erre az esetre, ők eljuttatták ezt a beszámolót hozzánk, és tudva, hogy ön kicsoda, úgy láttuk, hogy ez az eset nagyon nagy kockázatot rejt magában. Hiszen ön felismerheti a gyermek állapotát, különösen akkor, ha azt is tekintetbe vesszük, hogy ön írta azt a bizonyos tananyagot, amely ezt a magatartást nála előidézte. Tudatában voltunk annak, hogy ön súlyosan veszélyeztetheti ügyünket, ha úgy dönt, hogy megteszi a szükséges lépéseket.

Santinelli megengedett magának egy keserű nevetést:

- De valójában még nem is döntöttük el, milyen megoldáshoz folyamodjunk, amikor szervezetünknek egy meggondolatlan tagja, akarom mondani, volt tagja - a saját kezébe vette a dolgot, és felbérelt egy orgyilkost.

- A dolognak ezzel a részével ön is tisztában van - szólt közbe Goring.

- Igen, valóban - válaszolta Sally.

- És ezzel el is jutottunk ahhoz a kérdéshez, hogy miért kellett fogócskát játszanunk magával - vette vissza a szót Santinelli. - Miss Roe, ha aznap este meghal, akkor semlegesíteni tudtuk volna ezt a hibát, és folytathattuk volna tervünk megvalósítását barátunk minden ügybuzgalma ellenére. - Felsóhajtott. - De ön valóban lenyűgöző személy. Nemcsak túlélte a támadást, hanem: először is megölte az orgyilkost, és otthagytá a holttestét, hogy egy egész sor kérdéssel kelljen szembenéznünk, miután megtalálták őt; utána pedig elmenekült azzal a gyűrűvel együtt, amit az orgyilkos az ujján viselt. Végeredményben ez a gyűrű jelentette azt a láncszemet, ami ehhez a gonosz ügghöz kapcsolt minket. - Sally egy szót sem szólt, és megpróbált közömbös arcot vágni, miközben Santinelli egyre mélyebben tárta föl az ügy részleteit: - Az orgyilkos nagyon ravasznak bizonyult. Szervezetünk néhai tagjának a kedvese volt, és elcsente a gyűrűjét, feltételezésünk szerint azért, hogy zsarolhassa és manipulálhassa őt. A gyűrű bárkinek elmondhatta volna, ki is az igazi tulajdonosa - csak annyit kellett volna tennie, hogy fellapozza a Nemzet Szent Rendje tagjainak névsorát, amely felsorolja az összes kódolt nevet. Feltételezésünk szerint mindkét tárgy az ön birtokában van.

- Megegyezhetünk - válaszolta a lány.

Valamennyien elfojtott nevetéssel reagáltak, és egymásra pillantottak.

Steele megkockázta egy kérdést, amit valamennyien sürgősen éreztek:

- Szóval... hajlandó visszaszolgáltatni a névsorokat és a gyűrűt valamiért cserébe? És mi lenne az?

Sally valamennyiüknek a szemébe nézett, és világos, érthető hangon így válaszolt:

- Ejtsék el az ügyet! Hagyják békén a keresztény iskolát, és adják vissza Tom Harrisnek a gyerekeit!

Ezúttal nem fojtották vissza nevetésüket, hanem jól mulattak ajánlatán.

- Utána pedig - kérdezte Goring - a rendelkezésünkre bocsátaná a gyűrűt és a névsorokat?

- Beszélhetünk róla. Biztos, hogy valahogyan meg tudunk egyezni.

Santinelli előrehajolt.

- Jól látom, hogy egy láncot visel a nyakán?

Khull meg akart erről győződni. Erősen oldalra nyomta Sally fejét, megragadta a láncot, és kirántotta a blúza alól.

Ott himbálódzott rajta az aranygyűrű!

Khull egy erőteljes mozdulattal felrántotta őt a heverőről, elkapta a nyakát, megragadta a láncot, és leszakította róla. Sally fájdalmas kiáltással leesett a szőnyegre, majd a gengszterek újból a pamlagra lódították.

- Végre megvan! - sóhajtotta megkönnyebbülten Goring, majd a nő vérző nyakára mutatott: - Tegyenek rá egy kendőt! Nem akarom, hogy összejen a heverőt!

Khull egyik embere rátette zsebkendőjét Sally nyakára. Khull meglóbálta a gyűrűt Santinelli tenyere fölé, majd beleejtette. Santinelli szemügyre vette.

- Hm. A Nemzet Királyi és Szent Rendje Közösségének Gyűrűje. Szent tárgy, az egyszer biztos. - Rámertt Sallyre: - Túl szent ahhoz, hogy a maga birtokában legyen... és már nincs is ott.

Sally rászorította a zsebkendőt a nyakára, szellemében elkábult és összeomlott. Sebének égető fájdalmától összerándult, de még hozzá bírt szólni.

- Úgy látom, ön is ahhoz a csoporthoz tartozik.

Santinelli a közösség aranygyűrűjét nézegette, amit a tenyerén tartott.

- Ó, a szent rendnek nagyon sok tagja van, és valamennyien fontos állásokat töltenek be: a kormányzatban, a bankszakmában, a szövetségi bíróságokon, főiskolák igazgatótanácsaiban és kormányzóságokon. Ön közeli ismeretségben állt Owen Bennettel, és biztos vagyok benne, hogy a neveknek egy tekintélyes listáját végigolvasta már azokból a jegyzékekből, amiket ellopt. Mint minden más titkos társaság, mi is segítünk beavatottjainknak, hogy meg tudják vetni a lábukat a megfelelő helyeken, és egymás érdekeit keressük - természetesen abból a feltételezésből kiindulva, hogy tagjaink érdekei összhangban állnak társaságunk érdekeivel.

- Ezek szerint James Bardine érdekei nem álltak ezzel összhangban - vetette közbe Sally.

Santinelli elmosolyodott.

- Ó, igen, így hívták személyzetünk néhai tagját. Ezek szerint maga hívta fel az irodánkat? Tudomásomra jutott, hogy a titkárnőnk a közelmúltban tájékoztatott egy ismeretlen női telefonálót Bardine korai haláláról. - Egyik kezéből a másikba ejtette a gyűrűt. - A testvériség egy dolog. De a titoktartási fogadalom szent vérszerződésének megsértése egészen más lapra tartozik. - Az ablakon keresztül a hegyekre pillantott. - Vannak dolgok, amiket jobb titokban tartani, Miss Roe. Ha bejárhatná ezt a területet, vagy végigmehetne Summit utcáin, és találkozhatna azokkal az emberekkel, akik itt töltik ezt a hetet, akkor meglátná, hogy milyen sok különféle ezoterikus szervezet képviselteti itt magát, és eljött ide néhány... igazán különleges... ember is. Ön is tudja, hogy valamennyien egyetlen globális családhoz tartozunk, minden ember szíve egységben ezért kiált. Ezt az eszmét hirdetjük itt és mindenütt (mint ahogyan ezt ön is tette), és azt tanítjuk, hogy mindenki egyenlő. - Rövid hatásszünetet tartott, majd folytatta: - De fenntartjuk azt a tételt, hogy vannak, akik még egyenlőbbek, mint mások, és sokkal alkalmasabbak az uralkodásra. - Letette a gyűrűt a dohányzóasztal üveglapjára, majd egyenesen Sallyre nézett: - Bízom benne, hogy most már teljes egészében megértette, mi itt a tét, milyen könyörtelenek és elszántak vagyunk, és hogy ön milyen kétségbeejtő helyzetbe került. Nem azért jöttünk ide, hogy alkudozzunk, Miss Roe, hanem azért, hogy véget vessünk annak a fenyegetésnek, amelyet ön jelent a számunkra. Hogy pontosan milyen eljárásra lesz szükség ennek elérése érdekében, az legnagyobb részben öntől függ. - Khull felé pillantott. - Biztosan nem tartja vigasztalónak azt a tényt, hogy Mr. Khull és négy segítője ugyanannak a titkos rendnek a tagjai, amelyhez az ön ellen kiküldött orgyilkos is tartozott. Ez a Törött Nyírfa nevű sátánimádó szekta egy kegyetlen társaság, akik vért ontanak, kínzásokat hajtanak végre, és emberáldozatokat mutatnak be. Eléggé kellemetlen dolgok ezek. - Ismét Sallyre nézett. - Miss Roe, tisztességes emberek vagyunk, és nem kívánunk több kellemetlenséget okozni önnek, mint amennyit ön szükségessé tesz. Hogy egészen nyersen fogalmazzak, a sorsa a saját viselkedésétől függ.

* * *

Az arab Nathan és kis őrjárata tovább kísérte a posta teherautóját, miközben az egyre közeledett Ashtonhoz. Az afrikai Armoth megelőzte őket, hogy figyelmeztesse Krionit és Triskalt, a város két őrangyalát: csak idő kérdése, de Pusztítónak a tudomására fog jutni az a levél, amelyet az autó hoz.

A Goring házikójának közelében fekvő gyógynövénykertben a konferenciának mintegy harminc résztvevője gyűlt össze a friss, illatos levegőt élvezve egy közismert művész vezetésével egy kis reggeli műhelymunkára. A fiatal, szőke hajú férfi elhozta a gitárját, és úgy tervezte, hogy elénekel néhány dalt, mielőtt elkezdik beszélgetésüket, amelynek témája: Ökológia - a Föld és a Szellem összeolvadása.

A csoport tagjai egy kicsit megszádlakodtak attól a gondolattól, hogy életükben először egy ilyen híres ember közelében lehetnek. Ráadásul nem is ő számított az egyetlen ismert személyiségnek, aki ott ült a rozsmaring-, kakukkfű- és kankalinagyások között. Ott tartózkodott az újságírás két világhírű alakja, valamint a misztikus science fiction filmek egyik rendezője is, akinek a neve nap mint nap felhangzik sok otthonban, és a filmjeiben szereplő lények műanyag figurái ott díszelnek minden gyermek szobájában, az egész országban, és külföldön is.

A szőke énekes megpendítette gitárját, és valamennyien elkezdtek énekelni egyik jól ismert balladáját. Varázslatos pillanatnak tűnt!

A közöttük elhelyezkedő démonok is ugyanennyire élvezték a dalt. Az a sok imádat és figyelem, amellyel most körülvették őket, olyan volt a számukra, mintha hájjal kengették volna őket. Rángatóztak és ficáinkoltak az élvezettől a dal minden ütemére, amelyek gondosan elrejtett kettős jelentést hordoztak.

Huh! Mi volt ez? A démonok megfordultak, hogy lássák, mi okozta ezt a zavart.

Két démoni harcos suhant el a Goring Pavilon csúcsa felett, s egyértelműen látszott, hogy Goring házikója felé tartanak. Egy harcban megsebesült démon elernyedtt alakját fogták maguk között, akinek keze-lába magatehetetlenül lógott, és aki még mindig nyöszörgött és jajgatott megsemmisülése előtti tusájában. Halk, suhogó hangot keltve elhaladtak a kert fölött, majd eltűntek az örökzöldek karcsú sorfala mögött.

A gyógynövénykertben tartózkodó démonok fészkelődtek, nyugtalankodtak és sugdolózni kezdtek. Mi volt ez? Ki volt az? Vajon mi történhetett?

A jelenlévő médiumok agyához kapcsolódó démonok ugyanolyan nyugtalanok lettek, mint a többiek. A fogékony közvetítők ezt azonnal érzékelték.

A szőke férfi abba is hagyta a dalt.

- Mi történt?

- Valami zavart érzek - mondta egy nő, aki ügyvéd és médium volt egy személyben.

- Igen - erősítette meg egy tanár, aki ötödik osztályosokat tanított. - Valamiféle rossz energia. Valahol valami baj van.

* * *

Pusztító végigélvezte a kis házban lefolytatott egész párbeszédet. Strongman is, bár már kezdett türelmetlen lenni.

Mire vártok már? - dörögte. - Szedjete ki belőle mindent, aztán végezzetek vele! Hátráltatjátok a Tervet!

- Pusztító! - szólalt meg egy érdes hang az épület mellett. Pusztító egyik csatlósa volt. - Egy harcos üzenetet hozott a számodra!

- Most ne zavarjatok! - válaszolta éles hangon Pusztító. Látni akarta, mi fog történni a nővel.

- Menj ki! - utasította őt Strongman.

Pusztító kibújt a házból, hogy meghallgassa a szánalmas állapotban lévő démon jelentését.

- Mi történt veled? - kérdezte tőle.

A démon kinyújtott lábbal ült a földön, szárnya úgy nézett ki, mint a cafatokra tépett kátránypapír: gyűrötten, petyhüdtlen és kilyuggatva lógott. Fején is látszottak a küzdelem nyomai, és ki is kellett támasztania magát, nehogy hátrabukjon.

- Megtámadtunk egy postai szállítójárművet, amely Ashton felé tartott.

Pusztító lehajolt.

- Azt mondtad, hogy Ashton?

A démon oldalra bukott.

Pusztító elkapta a nyakát, és felrántotta.

- Azt mondtad, hogy Ashton?

A démon válaszát alig lehetett megérteni:

- Igen, Ashton. Egy levelet visz Ashtonba, amelyet a Mennyei Sereg védelmez.

Pusztító a házikó felé pillantott. Strongman Sally Roe kihallgatását kísérte figyelemmel. Már nagyon türelmetlenül viselkedett. Eredményeket akart. Látszott rajta, hogy ha nem születik valami gyors eredmény, hullani fognak a fejek. Pusztító szinte már érezte is, hogy feje legördül a helyéről. Elengedte a démont, amely nagy puffanással leesett a földre, majd odalépett kapitányaihoz, akik köré csődültek.

- A Mennyei Sereg erőteljesen védelmez egy levelet, amelyet most visznek Ashton felé. Nem ok nélkül védik! - Arca groteszk módon eltorzult ettől a gondolattól. - Valószínűleg Sally Roe írta valakinek.

A tizenkét kapitány értetlenül nézett egymásra.

- Nos? - követelte a választ Pusztító. - Nem hallottátok, mit mondtam?

- Ashton! - kiáltott fel az egyik.

- Oda nem mehetünk vissza! - tiltakozott egy másik.

Pusztító egy gyors mozdulattal csendre intette őket.

- Feltűnés nélkül nézzetek utána. Biztos vagyok benne, hogy nincs miért aggódnunk, csak egy jelentéktelen levélről lehet szó.

A kapitányok egymásra sandítottak.

- Melyikünk menjen? - kérdezték.

Pusztító magába fojtott egy üvöltést, helyette csak sziszegett:

- Menjetek valamennyien! És vigyetek magatokkal harcosokat a tartalékállományból!

Valamennyien elindultak, és maguk köré gyűjtöttek számtalan démoni bajkeverőt.

Pusztító sietve ment vissza Goring házikójába. Strongman feszülten figyelte a kihallgatást, és nem kérdezte meg tőle, mi okozta a zavart.

Pusztítónak pedig esze ágában sem volt megmondani.

* * *

Krioni és Triskal látta, hogy a postai teherautó pontosan az előírt időpontban átlépi Ashton város határát. Az értékes levél azonban, sajnálatos módon, az egész rakomány mélyén lapult, és egy napot késett.

Triskal nyugat felé nézett.

- Tiszta a levegő.

Krioni nem látta ilyen optimistán a helyzetet:

- Ide fognak jönni.

Santinelli hátradőlt, egy kicsit elengedte magát, és tekintetével arra utasította Goringot és Steele-t, hogy kövessék a példáját. Majd Sallyre nézett, és gyanús szívéllyességgel kezdett viselkedni.

- Sally, mindig előkelő és becsületes úriembernek tekintettem magam, és tiszteletben tartom a női méltóságot. Őszintén vágyom arra, hogy intelligens és eredményes párbeszédet folytathassak önnel, és biztos vagyok abban, hogy miután felkínáltam önnek a választás lehetőségét, ön is ezt szeretné.

- Értékelném, ha így lenne - sóhajtott fel Sally.

Santinelli bólintott.

- Akkor, miután ebben megegyeztünk, mérlegelnünk kellene önnek mint tanúnak a szavahihetőségét. Számomra úgy tűnik, hogy elfelejtette, kicsoda is ön valójában.

Sally egyszerű és egyenes választ adott:

- Házasságtörő és gyermekgyilkosság miatt elítélt bűnöző vagyok.

A három férfi kényelmetlenül érezte magát. Túl könnyen megválaszolta a kérdést.

- Attól a naptól kezdve, hogy az eset megtörtént, egyfolytában erre emlékeztet engem a börtönben eltöltött hét év, a szellemi kínzók és a saját lelkiismeretem.

- Sally, ezek szégyenteljes és visszataszító címek - magyarázta Steele.

A lány elmosolyodott, és ez még őt is meglepte.

- Ezek a címek igazából csodálatosak és gyönyörűek a... - tétovázott.

- A Kereszt miatt? - fejezte be a mondatot Goring.

Sally arca felragyogott ettől a kérdéstől.

- Igen, Mr. Goring. Meglep, hogy tud erről.

Goring gúnyosan elmosolyodott.

- Mi nagyon sok mindent tudunk, Miss Roe.

Sally nem reagált erre a mondatra, hanem folytatta:

- Egyáltalán nem vagyok jártas a keresztény teológiában, de azt tudom, hogy személyesen találkoztam ezzel a Jézussal, és azt is tudom, hogy bocsánatban részesültem. Ha figyelembe veszem a saját cselekedeteimet, ezt a tényt mámorítónak és lelkesítőnek találom.

Ez a válasz nem tetszett nekik.

* * *

Strongmannek sem tetszett, és felordított, amitől megremegett a ház, a démonok pedig rémületbe estek. A nagy fejedelem egy pillantást vetett Pusztítóra, de ő elfordította a fejét.

* * *

Santinelli megpróbált uralkodni magán, de arca enyhén rózsaszínűvé vált.

- Ezek szerint arról kell értesülnünk, hogy végső kétségbeesésében egy elavult valláshoz folyamodott, hogy megpróbálja eltörölni a múltját? - Gúnyosan felnevetett. - Sally, ez egy csodálatos csalás a gyávák és a gyenge jellemű emberek számára. Az a gondolat, hogy a bűnei

meg vannak bocsátva, ugyanúgy csak mese, mint önmagában a bűn fogalma. Sally, maga isten, és senkinek sem tartozik számadással.

- Ezek szerint most szabadon távozhatom, ugye?

- Ez egy mellékes kérdés - legyintett Goring -, aminek semmi köze sincs jelenlegi céljainkhoz. Sally, hadd beszéljek teljesen nyíltan: még ha valóban lennének bűnök, és ez a Jézus valóban meg tudná magát menteni azokból, ebben a pillanatban azzal a ténnyel kell szembenéznie, hogy nem tudja megmenteni magát tőlünk.

- Nem is feltételeztem, hogy ezt meg kellene tennie.

Santinelli felemelte a hangját:

- Miss Roe, ön biztosan tudja, hogy szavaival csak még nagyobb veszélybe sodorta saját magát. Semmi mással nem bizonyíthatta volna jobban, hogy ellenséges viszonyban áll velünk, mint azzal, hogy keresztény lett. Ezáltal természetesen a saját halálos ítéletét is aláírta. - Előrehajolt, és visszafojtott haraggal Sally arcára szegezte az ujját. - Vállalkozásunk legfőbb ellenségévé vált, és kiérdemelte gyűlöletünket!

Mintha Ambert látnám! - gondolta Sally. - Steele, Santinelli és Goring szemében ugyanannak a démonnak a szemét, ugyanazt az ördögi gyűlöletet látom.

Jóváhagyta Santinelli szavait:

- Tudom.

* * *

Strongman látta Sally szemében a békességet, és ez feldühítette.

Üsd meg!

* * *

Santinelli pofon vágta a lányt.

- Azonnal megmondod, hol vannak azok a névsorok! Mit csináltál velük?

* * *

Krioni és Triskal üdvözölte Nathant és harcosait, miközben a postai szállítójármű megérkezett az ashtoni postahivatalhoz.

- Ezek szerint támadt egy kis nehézségetek? - kérdezte Krioni.

- Csak egy kicsi - válaszolta Nathan.

- Mi még számítunk további problémákra is - mondta Triskal.

Armoth követte a sofört az épületbe, és feszülten figyelte, amint néhány más küldeménynel együtt ráteszi a zsákot a kézikocsira. Hamarosan leveszik onnan, és elkezdik szétválogatni a leveleket. Ezek lesznek a legkritikusabb percek.

* * *

A démoni bajkeverőknek egy koromfekete csőcseléke tartott Pusztító tizenkét visszataszító kinézetű kapitányának vezetésével Ashton felé. Alacsonyan, erőltetett menetben repültek, kardjukat kezükben tartották, szemük kidülledt a félelemtől. Ez a küzdelem a végső harcuknak bizonyulhat, gondolták mind a tizenketten. De az is lehet, hogy ez lesz életük legnagyobb szerűbb ütközete.

* * *

Eljött az ideje, hogy Bernice elmenjen a reggeli postáért. Felvette a kabátját, magához vette autójának kulcsait, de mi szokott történni ilyen pillanatokban? Mihelyt rátette kezét az ajtókilincsre, megszólalt a telefon, és Eddy kereste őt a pékségből. Ez az ember a szőrszálhasogatás mintaképe!

- Igen, Eddy, biztosítani tudjuk az ön számára azt az öt centimétert. Igen, ez ingyenes, de csak egy hónapos próbaidőre. - További kérdések. - Azért, hogy mindketten el tudjuk dönteni, jó lesz-e így. Ilyet még soha nem csináltunk, és úgy gondolom, próbát kell tennünk. - A férfi egyre csak beszélt. Bernice az ajtó felé mozdult. - Nem, azt hiszem, egy kicsit fel tudjuk nagyítani azt a kávésbögrét, és így nagyszerűen fog kinézni. Úgy van, nem kell átfogalmaznia a szöveget. - A lány grimaszt vágott, és a szemét forgatta. - Figyeljen ide, beszéljen Cheryllel! Ő mindent tud erről az ügyről.

Eddy nem akart Cheryllel beszélgetni.

* * *

TÁMADÁS! A fekete szellemek sutba dobták a félelmet és az elővigyázatosságot, és a káosz meg a gonoszság áradataként Ashtonra zúdultak. Szárnyaik zúgtak, dőlt belőlük a kén, elhomályosították a világosságot, és a város minden pontján összeütközésbe keveredtek az angyali harcosokkal. Oda-vissza röpdöstek az utcák fölött, bukfenceztek, támadtak, és az angyalok felé vagdalkoztak tüzes, izzó kardjukkal. Keresztezték a mozgó kocsisorokat, lesből támadtak az utcasarkokon, a villám sebességével áthatoltak épületeken, és zűrzavart okoztak, éles harci kiáltásokat hallattak. Harcra kényszerítették az angyalokat, és nem törődtek azzal, hogy mi lesz ennek az ára, hogy milyen veszteségeket fognak elszenvedni. Miközben ezek a szörnyecskek, zaklatók és bajkeverők forgószeleként felkavarták a várost, Pusztító tizenkét kapitánya a levél keresésére indult.

* * *

Bernice végre odamehetett kis bogárhátú Volkswagenjéhez, de a kocsi ajtaja nem akart kinyílni. A kulcs nem is fordult el a zárban. huss! Egy fénycsík kettévágta a démont, amelyik beszorította a zárat. A démon eltűnt.

A kulcs végül elfordult. Bernice beült a kocsiba.

A forgalomirányító lámpa piros fénye megállította a forgalmat, és az autók kezdtek összehalmozni.

Egy kis négyülékes autó megállt Bernice kocsija mellett, és egy teherautó abban a pillanatban beleszaladt hátulról. Mindkét sofőr kiszállt járművéből, és szünni nem akaró magyarázkodásba kezdtek.

Hat angyal repült egymás mellett a 6. utca fölött, miközben négy további mennyei harcos érkezett zuhanórepülésben az égből, és suhant végig a Miller utcán. A jelzőlámpa fölött heves küzdelem bontakozott ki, és a semmivé olvadó démoni szabotőrök után megmaradt vörös füstcsíkok egy páfrányszerű alakzatot rajzoltak az égre. A fényjelző zöldre váltott. De a forgalom ennek ellenére sem indult meg, hála annak a kis balesetnek! Bernice úgy döntött, hogy inkább gyalog megy.

* * *

Sally egyre lejjebb próbált csúszni a heverőn, de nem tudta csökkenteni a hatalmas termetű bandita összemorzsoló, préselő szorításának fájdalmát a vállán. A gazember élvezte, hogy szenvedést okozhat neki.

Steele lassan és kimérten beszélt, biztos akart lenni, hogy Sally felfogja, amit mond, de pillanatnyilag úgy tűnt, hogy gyötrelmei túlságosan elvonják a figyelmét.

- Ön bizonyára ismeri a sátáni rituálékat, és nem kell elmagyaráznom a részleteket. Sally, mi nem akarjuk, hogy ez megtörténjen, de ha rákényszerülünk, akkor átadjuk magát Mr. Khullnak és embereinek, hogy addig kínozzák, amíg el nem árulja, amit tudni akarunk.

Sally már éppen válaszolni akart, azt akarta mondani, hogy így is, úgy is meg fogják ölni, amikor valami olyan dolgot pillantott meg, amitől elállt a lélegzete. Olyan volt, mintha életében először megnyílt volna a szeme, mintha félrehúztak volna előle egy sötét függönyt. Talán hallucinációi támadtak a fájdalomtól?

Meglátta a szellemeket ezek mögött a férfiak mögött. Hatalmas termetű, bibircsókös, csúnya lények voltak, és gyilkos gyűlölettel meredtek rá. Kellemes és kellemetlen okkult tapasztalatai során még soha nem látta őket ilyen tisztán. Még soha nem ismert fel ilyen gonoszságot vagy ekkora gyűlöletet.

De biztosan tudta, hogy gyűlöletük nem ellene irányult. A benne lévő Megváltót gyűlölték, és ő ezt tudta. Egyszerűen csak tudta, és kimondta, de azt már nem bírta eldönteni, hogy ezt a látható világ is hallotta-e, vagy csak szellemében, egy másik dimenzióban öntötte szavakba meggyőződését.

- Ott voltatok! Valamennyien ott voltatok! Megkínoztátok... megöltétek Őt!

Ez megzavarta a szellemeket. Egymásra pillantottak, arcukon felháborodás és kegyetlenség tükröződött.

- De Ő legyőzött titeket a halálával! Ő győzött!

A magasan fölötté lebegő hatalmas, esetlen kinézetű szellem kivicsorította a fogát, és kivehetetlen átkokat ordított rá, szárnyai csapdostak. Sally belenézett a sárgán izzó szemekbe, és legnagyobb meglepetésére félelmet látott bennük. Szellemében nevetni kezdett.

- Tehettek velem akármit, én már győztem!

Felkiáltott. Megint érezte a fájdalmat. A bandita kis híján eltörte a nyakát. A szellemek az egész világgal együtt eltűntek előle. Egy mély álom, egy feneketlen sötétség kezdett ráborulni. Santinelli ordított valamit, és a gengszter elengedte. Úgy érezte, mintha lebegve felemelkedne a heverőről. A fájdalom csökkent.

Néhány másodperc múlva megint látott és hallott, és észrevette, hogy csaknem eldől ültében. Válla lüktetett. Santinelli mondott valamit az ő megöléséről.

Ezután Goring szólalt meg:

- Hamarosan elkezdődik a konferencia. Megtörténhet, hogy valaki elmegy az ablak előtt. A pincében kellene folytatnunk.

- Várjanak! - kiáltott fel erőtlenül Sally, és valamennyien megdermedtek. Felkeltette a figyelmüket. Felemelte a fejét, összeszedte minden erejét és bátorságát, és gyenge hangon megszólalt: - Van még egy ütkártyám. Tudniuk kell, hogy rendszeresen küldtem leveleket Tom Harrisnek Bacon's Cornerbe. Beszámoltam neki mindenről, amit tudok, és amit tettem. Ha bármi történik velem, azt valaki meg fogja tudni.

Goring elmosolyodott, és belenyúlt a heverő mellett elhelyezett aktatáskába.

- Ó, bizonyára ezekről beszél.

Belemarkolt a levelekbe, és kiszórta valamennyit a dohányzóasztalra, amitől Sally lassan felfogta a gyötrelmes tényt. Amikor Goring nagy meglepedésére elsápadt, a férfi folytatta:

- Nagy körültekintéssel készítettük elő tervünket, és szerencsére elegendő befolyást tudtunk gyakorolni ennek az ügynek a felperesére, aki egyben a helyi postahivatal vezetője is. Az összes levelét továbbította nekünk, ezért szükségtelen hozzátennem, hogy Tom Harris és barátai ezeket soha nem kapták meg. Fogalmuk sincs az ön hollétéről vagy arról, amit maga tudhat.

- Szemmel tartottuk őket - tette hozzá Santinelli. - Egyértelmű, hogy nagyon kevés információval rendelkeznek magáról, és csak a sötétben tapogatóznak. Azt mondanám, hogy egyre kétségbeesettebbek. De ez most lényegtelen. Maga a kezünkben van, és úgy fogunk bánni magával ahogyan megfelelőnek és szükségesnek tartjuk.

Goring a dohányzóasztalkára mutatott.

- Kezünkben van maga, az összes levele, az árulkodó gyűrű, és most már ideje, hogy határozottabban foglalkozzunk az ellopott névsorok kérdésével. Uraim?

Egy pillanat alatt felkapták Sallyt a karjánál fogva. Lábával gyorsan követte a felsőtestét, hogy csökkentse ezzel a fájdalmat, és a lábára állt.

- Erre parancsoljanak! - mutatta az utat Goring.

A Törött Nyírfához tartozó emberek elvezették Sallyt a lépcső felé, amely a házikó betonból épült hideg gyomrába vezetett. Goring ment elől, mindenütt felkapcsolta a világítást, és vezette őket lefelé a csigalépcsőn.

Steele követte őket, utána pedig Santinelli haladt. Khull zárta a sort, és a késért nyúlt a kabátzsebébe, majd této vázni kezdett.

- Megnézem, hogy be van-e zárva az ajtó - mondta.

Felment a lépcsőn, és a dohányzóasztal mellett haladt el, hogy alaposan szemügyre vehesse azokat a leveleket. Hm! Kitűnő!

* * *

Na, végre itt vagyok! - Bernice az órájára nézett, és megállapította, hogy mindössze tíz percig tartott, amíg gyalog odaért a postára. Nem is rossz! - Akkor most magamhoz veszem a mai postát!

* * *

Pusztító tizenkét bérence látta őt a magasból. De látták az épület fölött örököző angyalokat is. Felkiáltottak, és belevetették magukat a csatába, szárnyaik csattogtak, orrlukaikból áradt a kén.

HUSSSS! Hárman lesodortak öt angyali harcost a posta épületének tetejéről, és összezsaptak velük, rájuk rohantak, pörögtek és vagdalkoztak. Ezek az angyalok egy ideig nem fognak unatkozni.

Két másik csatlós áthatolt az északi falon. Nathan és Armoth abban a pillanatban ott termett, hangos kiáltással rajtuk ütött, és a déli falon keresztül kihajította őket.

UFF! Négy további démon esett át a tetőn, és támadt neki kimeresztett karmokkal az angyaloknak. Tüzes szárnyak csapódtak az arcukba, és túl későn látták meg a fénylő kardokat.

Vörös füst maradt csak utánuk!

A fiatal postai tisztviselő lelkiismeretesen kiürítette a postazsákot, és válogatni kezdte a csomagokat, borítékokat, reklámanyagokat és folyóiratokat.

- Helló, Al! - köszönt rá valaki az előcsarnokból.

- Helló, Bernice! Egy kicsit késett a mai szállítmány.

- Semmi baj, én is.

Ó, itt van egy levél a Hírmondó számára! A fiatalember bedobta a megfelelő postafiókba, majd keresgélni kezdett, hogy jött-e még valami az újság számára.

Négy démon robbant ki a falból. Szárnyaik sűrű homályt kavartak. Krioni és Triskal szorosan követte őket.

Egy vörös kard lecsapott.

A levél leesett a padlóra.

Bernice kivette az összes levelet a Hírmondó postafiókjából, és mindegyiket beledobálta egy bevásárlószatyorba. Keresztülnézett a nyíláson, és beszólt:

- Ez minden?

Al végignézte a beérkezett küldeményeket.

- Igen, azt hiszem, mindegyiket megtaláltam.

- Rendben van.

Bernice bezárta a postafiók ajtaját, és a kijárat felé indult.

Krioni elkapta az egyik szellem sarkát, de az olyan erősnek bizonyult, hogy átvonszolta őt a postahivatal épületének falán, és végül kénytelen-kelletlen elengedte.

Triskal kivédte az egyik szörnyeteg szörnyű ütését, egy kardcsapással elzavart egy másik démont, a harmadikat pedig átrúgta a pult fölött.

Bernice nem látta, hogy miközben ő éppen az ajtót akarta kinyitni, elvitorlázott mellette egy szellem.

Nathan a levél után nyúlt.

Egy karmos, fekete láb belerúgott a mellkasába, és ő pörögve felrepült a mennyezetig. Két további szellem támadt rá. Nathan előreszegezett kardjával a kezében pörgött, az egyiket kettévágta, a másiknak az ütését pedig hatalmas szikraeső kíséretében elhárította.

Krioni visszatért, meglátta a levelet, és elindult felé. Armoth észrevette őt, és két szellemet egyenesen Nathan kardjába taszított. Krioni kardját a levél alá csúsztatta, és feldobta a levegőbe.

Al nem látta, hogy Krioni egy hatalmas ütéssel eltávolít két démont előle, de azt észrevette, hogy a levél éppen akkor landol előtte, megcímzett oldalával felfelé.

- Hé, Bernice!

Az ajtó már csaknem teljesen becsukódott mögötte, de a lány meghallotta a hangját. Megfordult, újból kinyitotta az ajtót, és visszament az előcsarnokba.

Nagyszerű! A harcosok most már minden figyelmüket a démonoknak szentelhetnék. Már nem lehetnek sokan, csak a legnagyobbak, a legerősebbek lehetnek hátra.

Al átnyújtotta Bernice-nek a levelet a pult fölött.

- Jó vastag. Egy katalógus vagy valami ilyesmi lehet benne.

Bernice-nek csaknem megállt a szívverése, amikor meglátta a feladó nevét: S. B. Roe.

* * *

Bacon's Cornerben Kate átadta a telefonkagylót Marshallnak.

- Marshall, riadó! - suttogta Kate.

Ben és Bev meghallotta, és közelebb jöttek.

- Ki az?

Marshall beleszólt a telefonba:

- Tessék, itt Marshall Hogan.

- Mr. Hogan! - hallatszott egy hang a vonal másik végéről. - Debbie Aronson vagyok, Lucy Brandon munkatársa. Beszélnem kell önnel.

* * *

A posta előcsarnoka megtelt vörös füsttel, amikor Triskal a kardjának hegyére tűzött két szellemet, és a falon keresztül kihajította őket. A válluknál és a szárnyuknál fogva rázta az eltűnőfélben lévő démonokat.

* * *

Bernice felszakította a borítékot, és egy postafiókkulcsot talált benne. 203-as számú postafiók. Ez itt lenne, ezen a postán? Gyorsan átfutotta Sally Roe levelét.

Gondolatait teljesen lekötötte az olvasás, és észre sem vette, hogy közben újra meg újra lábujjhegyre ágaskodott, majd ismét sarkára ereszkedett.

* * *

Marshall felkapott egy tollat, miközben Kate odatett elé egy papírdarabot, és leült a Cole házaspár ebédlőasztalához.

- Nagyon örülök, hogy felhívott. Boldog lennék, ha beszélhetnék önnel.

- Nos, nincs túl sok mondanivalóm. Éppen pihenőidőm van, Don Wayside nevű üzletében vagyok.

- Találkozhatnánk valahol valamikor?

- Nem, nem akarom megkockáztatni, hogy meglássanak magával. Figyeljen ide, hadd mondjam el, amit tudok, azután úgy teszünk, mintha soha nem beszéltünk volna egymással. Rendben van?

- Rendben.

* * *

Bernice megtalálta a 203-as számú postafiókot. Az üveglapon keresztül egy egész halom levelet pillantott meg. Beledugta a kulcsot a zárba. Tökéletesen beleillett. Elfordította.

- Rendszeresen érkeznek hozzánk bizonyos levelek, amelyeket Lucy nem kézbesít. Továbbítja őket valahova, de tudom, hogy nem oda kellene küldenie ezeket. Már hetek óta látom, hogy ezt csinálja, és azt hiszem, Mulligan őrmester valami megfélemlítéssel kényszeríti őt erre.

Te jóságos ég! Istenem, ez lenne az? Marshall megpróbált nyugodt hangon beszélni:

- Oké. Tudja, hogy kinek szólnak azok a levelek, és ki küldi őket?

Bernice kinyitotta a postafiók ajtaját. Mi lehet ez a sok levél? Nagy, barna borítékok, kisebb borítékok, egy barna csomag, egy papírba csomagolt kis doboz!

- Mindegyik levél Tom Harrisnek volt címezve...

Marshall érezte, hogy szeme tágra nyílik.

- ...és mindegyik attól a nőtől jött, aki állítólag meghalt...

Marshall továbbra sem akarta kibökní azt a nevet. Debbie-nek kellett kimondania.

- Ki az a nő, Debbie? Tudja a nevét?

- Ööö, az a Roe nevű hölgy. Sally Roe.

Bernice-nek remegett a keze, amint kivette az utolsó borítékokat is a postafiókból, és az egészet belegyömöszölte a bevásárlószatyorba. Alig várta, hogy visszatérjen a szerkesztőség irodájába.

* * *

Nathan elkapta a fejét az utolsó életben maradt szörnyeteg erőteljes kardcsapása elől, majd kemény és gyors mozdulattal visszavágott. A démon kihátrált a falon keresztül, ahol Krioni várta őt.

Vörös füstfelhő! Ez volt az utolsó!

Ashton egész városa újból biztonságos lett. A postahivatal ellen irányuló támadás összeomlott.

Marshall finom mozdulattal letette a telefont, hátradőlt, fejét nekitámasztotta a falnak, és olyan hangon ordított fel, hogy beleremegtek az ablakok. Nem tudta, mit mondjon, mit tegyen, hogyan fejezhethé ki az érzéseit, tehát egyszerűen felordított, miközben Kate, Ben és Bev egyfolytában azt tudakolta, hogy mi történt.

- Marshall! - követelte a választ Kate. - Mi volt ez?

Újból felordított, és az ég felé emelte a kezét.

Ismét megszólalt a telefon. Marshall remegő kézzel vette fel a kagylót.

- Igen?

A vonal másik végéről érkező cérnavékony hangot alig lehetett érteni.

- Marshall, Bernice vagyok! Akármit csinálsz, azonnal ülj le!

Sally végre fellobbantotta a bozóttűzet!

* * *

Nathan elsőként kapott szabad kezét. Felszárnnyalt Ashton egébe, egy ragyogó ösvényt vágott az alighogy véget ért csata oszladozó füstjében, és egy aranytrombitát emelt az ajkához.

A jeladást mindenhol lehetett hallani a farmok és az egész préri fölött, az ég egyik szélétől a másikig. Minden angyali harcos meghallotta, és tudta, hogy mit jelent.

De tovább várakoztak. Még nem! Először Bacon's Corner, csak azután jön a többi helyszín. Tovább hallgatóztak. Hamarosan felhangzik a Bacon's Corner-i jeladás.

* * *

A Summity Intézetben tartózkodó démonok is meghallották a távoli jeladást. Olyan elbátor-
talanító hatást váltott ki belőlük, mint egy mélyen eltemetett, rémületes emlék, amellyel féltek
szembenézni. Közülük nagyon sokan már hallották valamikor ezt a hangot, és még viselték
azokat a sebhelyeket, amelyeket közvetlenül a szignál felhangzása után szereztek.

Strongman egy pillanatra felemelte a fejét.

- Várjatok! Csend legyen!

Pusztító is meghallotta a hangot, de nem akarta beismerni. Azonnal tizenkét kapitányára
gondolt, és hordáikra, amelyeket Ashtonba vezettek. Csak nem abból az irányból hangzott fel
a trombita hangja? Ó, nem!

A kertben tartózkodó médiumok ziháltak a félelemtől.

- Nem... nem! - nyögte az ügyvédnö fölötti démon.

- Nem... nem! - visszhangozta a nő.

- Mi történt? - kérdezte a szőke énekes.

Az ötödik osztályosok tanára fölött álló démon kitalált egy magyarázatot, amelyet ő maga sem
hitt el. A tanár szajkózta utána:

- Ez az a félelem és tudatlanság, bigottság és gyűlölet, amely még mindig itt tombol ezen a
vidéken. A változás szelének el kell ezt fűjnia, ellene kell állnunk, és uralkodnunk kell rajta!

- Úgy van! Úgy van! - helyeseltek valamennyien.

Az énekes gitárjának húrjaiba csapott, és bizonytalanul rázendített a globális békének és
tökéletességnek egy újabb dalára.

* * *

Mota és Signa villogó kardját kezében tartva, hangos kiáltással kirobbant Bacon's Corner-i
rejtekhelyéről. Kiterjesztett szárnyuk a hullámverés robajához hasonló zajt keltett, és olyan
fehér fényben izzottak, mint a nap.

- A Bárányért és Isten szentjeiért! - kiáltották, miközben a kukoricaföldek, a gabonasilók, a
raktáépületek, a csűrök, az erdők és a Bacon's Corner környéki utak felizzottak a Mennyei
Sereg fehér fényétől.

Mota szertelen jókedvében felkiáltott:

- Legyetek készenlétben! Amethysttel kezdjük!

Nathan trombitájának hangja még mindig ott csengett Strongman fülében. Tudta, hogy valahol valami baj készülődik. Gyerünk, gyorsan fejezzétek be ezt az ügyet! Aprítsátok össze, égezzétek el, tegyétek meg, amit kell, ne késlekedjetez tovább!

Khull udvarias hangon beszélt azokkal a méltóságteljes és tiszteletreméltó férfiakkal, akik megfizették őt szolgálataiért:

- Rá tudjuk venni, hogy hangosan daloljon. Csak egy szavukba kerül.

Santinelli egy lopott pillantást vetett Sallyre, aki megkötözve ült egy kemény faszéken az alagsori helyiség közepén. A lány teljesen elgyengült a kimerültségtől, a fájdalomtól és a félelemtől. Körülötte ott állt Khull és négy gégenyiszálója, kezükben ott forgatták a rituális kínzás eszközeit, és alig várták, hogy hozzáláthassanak.

- Sally, soha nem hittem volna, hogy így alakulnak a dolgok! - suttogta Santinelli. - Nem lett volna szabad kiejtenie azt a Nevet! Nem lett volna szabad beállnia ellenségeink soraiba!

- Nagyon nagy a tét, Carl! - emlékeztette őt Goring. - Azt mondanám, hogy kényszerhelyzetben vagyunk!

- Ezek szerint most mészárosok lettünk! - válaszolta Santinelli az undortól visszafojtott hangon.

Khull elmosolyodott, csaknem hangosan felnevetett.

- Nem, Mr. Santinelli. Ön azért fizet engem, hogy ezt megtegyem. Én nem vagyok olyan méltóságteljes és tiszteletreméltó ember, mint önök. Én csak egy nyomorult kis sátánimádó vagyok.

Strongman megasztította Pusztitót, aki gyorsan beszélni kezdett Steele elméjéhez.

- Mi itt most egy szükségszerűségről beszélgetünk - szólalt meg Steele. - Sally kizárólag annyit ér, amennyi hasznot jelent a számunkra. Szedjük ki belőle a szükséges információkat, aztán szabaduljunk meg tőle!

Khull ezúttal hangosan felnevetett.

- Mi erről a véleménye, Mr. Santinelli? Hogy döntött? Akarja, hogy megkínózzuk?

Santinelli Khullra meredt.

- Hogy én akarom-e, hogy megkínózzák?

Khull elmosolyodott. Szerette látni, amikor egy Santinellihez hasonló nagyember ilyen kínos helyzetbe kerül.

- Rendben van, majd én megmondom, mit kell tennünk! Ön hozzátesz két darab ezrest a tiszteletdíjamhoz, én pedig úgy fogok tenni, mintha nem is ön bérelt volna fel engem! - Majd félrehajtotta a fejét, tekintete tele volt gúnnyal: - Lehet, hogy maga még mindig túlságosan keresztényi?

Tegyétek már meg! - kiabált Strongman. - Csináljátok már!

Sally lehunyta szemét, és imádkozni kezdett.

* * *

- Nem tudok bemenni dolgozni! - kiabálta Lucy a telefonba. - Már megint Amber! Magánkívül van! Majd később visszahívlak!

Lecsapta a telefont, és a káosz meg a pusztítás nyomait követve berohant a konyhába, örvengő kislánya után. Az összes fiók kihúzva, tartalmuk a padlón szétszórva, köztük azok a kések is, melyeket Lucy megpróbált elrejteni. Az ebédlőben Amber az abroszt lerántotta az asztalról, az asztalt díszítő azálea összetörve a padlón hevert, a virágföld szanaszét szóródott.

A bejárat ajtójánál Amethyst, a póni, sikoltozó hangon tombolt és szitkozódott. Láthatatlan ellenségekhez beszélt:

- Nem! Nem! Hagyjatok békén! Az én mesterem el fog titeket pusztítani! Hagyjatok békén!

Lucy berohant a nappaliba. A dohányzóasztal felborítva, a könyvek és a folyóiratok szétszórva.

Amethyst hangját hallotta a bejárat felől.

- Ő az enyém! Jogom van itt lenni! Menjetek el innen!

Lucy odaszaladt, és leányát a padlón guggolva találta. Fejét karjaival takarva sikoltózott rémületében.

- Hagyjatok békén! Hagyjatok békén! - sikoltózott a póni.

Lucy megtorpant, és egy pillanatig Ambert figyelte. Hallotta-e már korábban Amethystet rettegni?

Mota és Signa ott állt Lucy mellett a bejáratnál. Kardjukat a kezükben tartották, teljes dicsőségükben tündököltek, és a belőlük áradó világosság megszüntetett körülöttük minden sötétséget. Egy bizonyos távolságból angyali szárnyak tompa morajlását lehetett hallani, mely egyre hangosabb lett, és a Mennyei Sereg világossága áradt be az ablakokon keresztül.

Ezt a kis, Amethyst nevű démont, ezt a hazug kis kötekedőt üldözték. De Amethyst már egyáltalán nem egy bájos kis póninak látszott. Egy ráncos, bibircsókös gyík volt, keze és lába úgy nézett ki, mint egy fogpiszkáló, arca pedig mint egy sárkányé. Ott guggolt Amber fölött, és karjaival eltakarta fejét.

- Ő az enyém! - visította makacsul, szinte védekezően Amethyst. - Ő hívott be engem!

Mota odatartotta izzó kardját Amethyst orra alá.

- Jönnék Isten szentjei, és elbánnak veled!

- Ne... kérlek ne...

Csengetés. Lucy első gondolata ez volt: Nem! Pont most! Isten, hogy lehetsz ilyen kegyetlen hozzám!

De meglátta látogatóinak körvonalait a bejárat ajtó tejüvegén keresztül, és felrántotta az ajtót. Marshall és Kate Hogan!

- Jó napot! - köszöntötte őt Marshall. - Azért jöttünk, hogy...

- Neeee! Menjetek el! Menjetek el! - sikoltott fel Amethyst. Majd átkozódni kezdett.

Lucy hátrébb lépett az ajtótól, és a lakásba invitálta őket.

- Erről maguknak is tudniuk kell!

A Hogan házaspár belépett.

Amikor Amethyst meglátta őket, felugrott, hátát nekivetette a falnak, szeme kidüledt a rémülettől.

- Ne gyertek közelebb! Megöllek titeket! Megölöm őt!

Csak egy másodperc töredékébe telt, hogy Isten Szellemé megmondja a férfinak, mivel állnak szemben.

- Hallgass el! - parancsolt rá Marshall.

Amethyst feje nekiütközött a falnak, mintha lesújtottak volna rá. Vad, üveges tekintettel bámult rájuk, és úgy sziszegett szorosan összezárt fogsora mögül, mint egy dühös kutya, amelyre szájkosarat húztak.

- Maradj ott és hallgass!

Kate odament Lucyhoz, és megölelte. Lucy minden fenntartás nélkül hozzásimult.

- Amethyst? - kérdezte Kate.

Lucy bólintott.

Marshall és Kate nem tudta megállni, hogy rá ne bámuljon Amethystre. Ez jelentette az egésznek a kiváltó okát, a per, a sok szívfájdalom, a titokzatos események sorozata, a pletykák és a megosztottság, minden probléma ezzel a pimasz kis démonnal kezdődött, aki most itt remeg és guggol előttük. Olyan érzés volt, mint amikor sikerül izolálni egy vírust vagy rajtakapni egy árulót.

- Amethyst - mondta Marshall -, vége a játéknak.

Amethyst arrogáns pillantással válaszolt:

- Ő az enyém! Nem engedem el!

Marshall nyomatékosan és határozottan beszélt.

- Szellem, az én Mesterem legyőzte a te mesteredet! Lefegyverezte a fejedelemségeket és a hatalmasságokat.

Amethyst kihívóan hallgatott.

- Jézus Krisztus kiontott vére elvette tőled a hatalmat, így van?

- Igen! - sziszegette Amethyst.

- És az én Mesterem, az Úr Jézus Krisztus, hatalmat adott nekem fölötted. Ugye, ezt is tudod?

- Igen!

- És te már vereséget szenvedtél, ugye?

Amethyst karmos ujjait a szájára tette, és nem volt hajlandó válaszolni.

Mota félrelökte a kezét.

- Válaszolj! - parancsolt rá Marsall.

Amethyst angyalok hangját hallotta mindenfelé. Érezte Mota kardjának izzását, és nem tudott elmenekülni ennek a kereszténynek a hatalma elől. Nem látta értelmét az ellenállásnak.

- ÁÁÁÁÁÁÁÁ! - ordított fel Amethyst. - Gyűlöllek! Gyűlöllek titeket!

- Menj ki belőle!

- Nem!

- Megkötözlek Jézus nevében!

Amethyst felüvöltött, vonaglott, és láthatatlan kötelékeket próbált lerázni magáról, amelyek bilincsbe verték kezét és lábát. Moccanni se tudott.

- Menj ki ebből a kislányból! Menj ki belőle, és menj oda, ahová Jézus küld téged!

Amethyst egyenként húzta ki karmait a kislányból, és kezdte elengedni. Közben hol Marshall-ra nézett, hol meg az angyalokra. Mota és Signa már szinte teljesen sarokba szorította őt.

Végül egy gyötrelmes kiáltással a padlóra dobta a kislányt, kiugrott belőle, és villámgyorsan távozott a ház tetején keresztül. Mota és Signa kíséretet sem tett, hogy üldözőbe vegye.

Szükségtelennek vélték. Amethyst azonnal elkotródott a ház tetejéről, mihelyt megpillantotta a város felé közeledő fehér tűzhullámot. Pontosan felé tartottak.

A Mennyei Sereg!

Felvisített, és végigrohant a városon. A nagy fehér ház felé tartott. Az Élet Társaság szellemei - nekik köszönhetem az egészet!

* * *

Amber úgy esett el, mintha elveszítette volna az eszméletét, de Marshall elkapta. Lucy és Kate letérdelt mellé.

- Mami... - szólalt meg a kislány.

Kábult és kimerült volt. Marshall átadta a kislányt édesanyjának.

- Teljesen jól van, de majd még imádkoznunk kell érte. Most meg kellene beszélnünk néhány dolgot.

Amber ernyedten esett bele anyjának karjaiba, és úgy befészkelte magát oda, mintha soha nem is akarna onnan kimozdulni. Lucy nagyszerűen érezte magát. Visszakapta a lányát, és többé nem is akarta elengedni.

Könnyben úszó, fáradt szemekkel nézett a két emberre, akiknek leánya szabadulását köszönhetette, és ezt suttogetta:

- Igazán sajnálom.

Marshallt és Kate-et sürgette az idő, mégis tapintatosan kellett viselkedniük.

- Tudna nekünk segíteni? - kérdezte végül Kate.

Lucy nem bírt válaszolni. Elkínzott és zavarodott volt, mint akit minden irányból rángatnak.

Marshall gyengéden, de gyorsan beszélt:

- Figyeljen rám, Lucy! Tudjuk, hogy Sally Roe él, hogy leveleket írt nekünk, és hogy ön azokat nem kézbesítette, olyan embereknek a kedvéért, akik meg akarják őt ölni. A legutolsó levél, amit írt, tartalmazta a tartózkodási helyét. Ha még egyáltalán életben van, hamarosan meghal, ha nem segít nekünk.

Lucy lenézett a lányára, aki nyugodtnak látszott, bár még mindig remegett.

- Ez szörnyű!

- Hova küldte azokat a leveleket, Lucy? - kérdezte Kate. - Kérem, mondja meg! Sally Roe élete függ ettől!

Lucy rájuk nézett, majd megint Amberre. A gondolatai teljesen összezavarodtak. Nem tudta eldönteni, mit kell most tennie.

* * *

Pusztító egy újabb, csodálatos inspirációval töltötte be Khull elméjét, aki közben késével játszadozott, és gondosan ügyelt arra, hogy Sally láthassa a ragyogó, éles pengét.

- Kérem, uraim, nézzenek szembe a tényekkel! Valamennyien ugyanabból az anyagból készültünk. Valamennyiünknek piszkos a kezünk, és szívünkben valamennyien gyilkosok vagyunk. Önök hatalmat akarnak, mi is hatalmat akarunk, és ennek érdekében elintézzük embereket. Ez a játék lényege!

Santinelli Sallyre nézett. A lány arca még mindig pirosan égett a pofontól.

- Miss Roe, az ön vére az én kezemet nem fogja beszennyezni. Ami most következik, az az ön hibájából történik, nem az enyémből.

Sally első ízben szólalt meg, mióta odakötözték a székhez:

- A felelősség az öné, uram. A tisztességtudásnak, az igazságnak a nevében kérem önt, hogy ne bántsanak!

- A törvény a hatalomból ered, Miss Roe, nem az erkölcsiségből. Kíméljen meg az újdonsült hitétől!

- Hol vannak a névsorok, Miss Roe? - kérdezte Goring.

Kezdjétek már! - türelmetlenkedett Strongman.

* * *

- Ő tanúsítani fogja ezt majd, John. Igen, és bőven lesz mesélnivalója a számodra.

Marshall Lucy Brandon ebédlőasztalánál ült, és John Harrigannel, az FBI-nak dolgozó barátjával beszélt telefonon. Lucy, Kate és Amber is ott ült a nappaliban. Lucy még mindig magához ölelve tartotta kislányát, aki egész idő alatt meg se szólalt. Mark Howard pásztor is megérkezett Lucy meghívására.

- Hallottál már valaha a Summiti Intézetéről? Akkor hadd mondjam meg, hol van! Oda küldte Sally Roe leveleit, és most valószínűleg Sally is ott van, ha még egyáltalán él!

Lucy a nappali heverőjén ülve közbeszólt:

- Meg fogják ölni! Mi másért kellett volna nekik?

Marshallnak tetszett, amit Harrigan mondott neki.

- Nagyon helyes, azok a nyomozók mostanra már nem lehetnek onnan messzire! Nagyszerű! Küldd oda őket, úgy értem, hogy most azonnal! Igen, úgy van!

Lucy halk és keserű hangon beszélt Kate-hez és Markhoz:

- Az Élet Társaság! Ők rántottak bele ebbe az ügybe! Ez az egész per az ő ötletük volt. Claire Johanson, John Schmidt, meg a többiek! Állandóan fenyegetőztek meg kényszerítettek engem, mióta ez az egész mocskos ügy elkezdődött. És most hol vannak? Egyedül nem csinálom tovább! - Odszólt Marshallnak: - Mondja meg nekik, hogy elszántam magam.

Marshall meghallotta, és a telefonba továbbította:

- John, küldj ide valakit, most azonnal! Hajlandó beszélni.

* * *

Ez az! A bozóttűz lángra kapott! Innen fognak felcsapni a perzselő, falánk, kiolthatatlan lángok!

Mota a kezébe vett egy aranytrombitát, áthatolt a ház tetején, és átszökkent a város fölött egyre csak gyülekező harcosok fehér fényben izzó felhőjén. Lassan forogva egyre feljebb és feljebb emelkedett, szárnyai tűzben égtek, és ajkához emelte hangszerét.

* * *

A Summiti Intézet fölötti hegyekben várakozó Tal hangosan és tisztán hallotta a jeladást.

- Megtörtént! - kiáltott fel. - Bacon's Cornerben meggyújtották a tüzet!

- Jobb későn, mint soha! - vonta meg a vállát Guilo.

- Gyorsan odaérünk Summitba - lelkesedett fel Tal, és közben kihúzta kardját. - Támadásra felkészülni!

* * *

Amethyst már közel járt a nagy fehér házhoz, az Élet Társaság otthonához. A mennyei szárnyak zúgása mennydörögve visszhangzott a fülében. Nyöszörgött, sikoltozott, és menekült előlük. A mestereim az Élet Társaságban! Ők majd megmentenek engem!

* * *

Santinelli keserűen elmosolyodott, miközben hosszan és jelentőségteljesen Khullra nézett, aki még mindig a késével játszadozott.

- Azt hiszem, igaza van, Mr. Khull. Már magam is látom. - Sallyre pillantott. - A hatalom az hatalom, függetlenül attól, hogy jogi döntéseken keresztül gyakorolják-e vagy... vagy pedig egy késnek az élével. Ami pedig a mi kedves követőinket illeti... - Felpillantott, és a konferencia több száz, a békét olyan lelkesen kereső résztvevőjére gondolt, akik a világ minden tájáról gyűltek itt össze. - Egyformák vagyunk. Valamennyien ördögök vagyunk.

Hátralépett, és odaállt a falhoz, hogy ne legyen útban. Goring és Steele csatlakozott hozzá. Karba tette kezét, eltökélten előrszegezte az állát, és így szólt:

- Tanítson minket, Mr. Khull! Tanulni akarunk öntől!

Pusztító összecsatlantotta karmait, és a Törött Nyírfa szellemei bábfigurákként mozdították meg az öt sátánimádót.

Khull ördögi élvezettel elmosolyodott, és emberei felé biccentett. Közülük ketten azonnal ráhurkoltak egy láncot a tetőszerkezet egyik gerendájára, és a végére akasztottak egy kampót. A másik kettő eloldozta Sallyt a székről, és a talpára rántotta.

Strongman, Pusztító, valamint gonosz uraságaik és hatalmasságaik körük gyűltek, egyre közelebb jöttek, ki akarták élvezni a győzelmet.

Sally tudta, hogy nincs több ideje.

- Ashtonban vannak a névsorok!

- Túl késő - legyintett Goring. - Kérem, uraim, folytassák!

Sally kezét összekötözték a teste előtt.

- Ashtonban vannak a névsorok!

- Hol? - mordult fel Strongman.

- Ashtonban hol? - kérdezte Santinelli.

- Az egyik postafiókba küldtem valamennyit!

Santinelli felemelte a kezét. Khull csalódottnak látszott, de intett embereinek, hogy álljanak le.

Santinelli közelebb lépett.

- Mi a postafiók száma?

Sally valóban megpróbált erre visszaemlékezni, de...

- Elfelejtettem a számát.

- Folytassák, uraim!

Megragadták a karját, és emelni kezdték.

- Azokat a leveleket gondosan megterveztem!

Santinelli megint felemelte a kezét, és Khull emberei leengedték a lányt. Santinelli reménykedő pillantásokat váltott Goringgal és Steele-lel.

- Na lám, hogy folyik belőle a szó!

Pusztító nem örült ennek a témának. Oldalba lökte Steele-t.

- Hazudik - vetette közbe Steele.

- Emlékszem a levelezési szobára, Mr. Steele! - kiáltott fel Sally remegő hangon.

Steele csak egy gúnyos pillantással válaszolt. Nem értette, miről beszél.

- Az Omega Központban rendszeresen dolgoztam abban a szobában, ahol a levelezést intézték. Nem emlékszik?

Steele már nem gúnyolódott. Emlékezett erre.

Sally gyorsan folytatta:

- Maga magyarázta el nekem, hogyan kell visszatartani egy levelet, ha azt akarta, hogy az emberei ne kapják meg! Azt mondta, hogy ez nem helytelen dolog, mert a céljainkat védjük ezáltal! Elárulta, hogy a maga emberei is rendszeresen megteszik ezt! Emlékszik erre, Mr. Steele?

Goring és Santinelli Steele-re nézett, aki hallgatott, mert emlékezett erre.

Strongman hirtelen elkapta Pusztító nyakát, de nem szorította meg. Még nem. Hallani akarta a továbbiakat.

- Folytassa! - szólt közbe Santinelli.

- Ez volt az egyetlen módja annak, hogy megtaláljam magukat. Úgy gondoltam, hogy az, aki megpróbált megölni, mindent meg fog tenni, nehogy kiderüljön, hogy még mindig élek, tehát el kell fognia a leveleimet. Az újságból tudtam, hogy a Bacon's Corner-i postamestert használják fel ebben a perben, tehát oda küldtem a leveleket, és...

- És a per alperesének, Tom Harrisnek címezte őket...

- Tudtam, hogy nem engedhetik meg neki, hogy ezeket meglássa...

Santinelli elismerően elmosolyodott.

- Tehát a levelei arra szolgáltak, hogy nyomra vezessék magát, és hogy megtalálja azokat az embereket, akik felelősek a maga... állítólagos haláláért!

- Lynch professzor tudott arról, hogy aggódom Tom Harrisért, Khull pontosan tudta, hol talál meg engem, és maguk tisztában voltak azzal, hogy keresztény lettem, anélkül hogy megmondtam volna. Ez már önmagában is bizonyította, hogy megszerezték a leveleimet, most pedig... most pedig meg is mutatták nekem. Maguknál van! Mindegyik maguknál van!

Pusztító megpróbált egy gúnyos, fölényes mosolyt erőltetni az arcára, miközben fuldokolva kinyögte:

- Na és?

- Csodálatos! - szólt közbe Goring. - Igen, valóban itt van mindegyik levél, de maga is. Reméljük, nagy örömet jelent magának, hogy tudja, ki akarta magát megölni! De közben azt se felejtse el, hogy senki más nem látta azokat a leveleket, és a világ a nyomát vesztette magának.

- Ezért készítettem róluk fénymásolatokat.

Különös csend támadt, mintha szükségük lett volna egy kis időre, hogy ez a mondat a tudatukba hatoljon. Némán néztek rá.

Sally mély lélegzetet vett, és gyorsan folytatta:

- Ezek a másolatok is ott vannak abban a postafiókban a névsorokkal meg James Bardine gyűrűjével együtt, amit annak a nőnek az ujjáról húztam le, aki meg akart engem ölni. Azt a gyűrűt, amit a nyakamról letéptek, Owen Bennettől loptam el évekkal ezelőtt. Ha akarják, ellenőrizték a gyűrű belső oldalába vésett titkos nevet: Gawaine!

Santinelli közelebb lépett, és enyhén remegett.

- Mi a száma annak a postafióknak, Miss Roe?

- Már úgyszincs ott semmi. Küldtem egy levelet egy hölgynek, aki az Ashton Hírmondó szerkesztőségében dolgozik, és mellékeltem hozzá a kulcsot.

* * *

Strongman ezt hallva megszorította Pusztító nyakát, aki fuldokolni kezdett.

- Soha nem hallottam erről a levélről! Te mit tudsz róla?

Pusztító megpróbálta kipréselni torkán a választ:

- Elküldtem a tizenkét kapitányomat, hogy nézzék meg, mi van benne...

Strongman úgy megrázta, hogy Pusztító két szeme egy vízszintes, sárga csíknak látszott.

- Hol van az a tizenkettő?

- Ők... ők...

- Talán nem te találtad ki, hogy ne kézbesítsék a címzettnek azokat a leveleket?

Pusztító hirtelen azt hitte, hogy azokat az érzéseket éli újból át, amelyek akkor uralták le, amikor először meghallotta a végzet szavát: újból hallotta a trombita hangját - ugyanúgy szólt, mint korábban. De ezúttal sokkal hangosabbnak hallatszott, mindenhol ott visszhangzott körülöttük. Olyan hangosan szólt, hogy biztosan nem lehet képzelődés.

Nem is az volt! Strongman is hallotta, és akkorát ordított, hogy az egész szoba beleremegett.

Ezt rögtön sok kiáltás követte, melyek együtt olyan hanghatást keltettek, mint az óceán hullámverése.

- A Bárányért és Isten szentjeiért!

Strongman újból felordított, és földhöz vágta Pusztítót.

- Az ellenség! Felfedeztek minket!

A szobában tartózkodó sok száz démon pánikba esett - Strongman hadsegédei, a Törött Nyírfa vérszomjas gyilkosai, valamint a Santinellit, Goringot és Steele-t irányító gőgös megtévesztő szellemek -, kardjuk után kaptak, tolakodtak, ordítottak és visítotak.

Az épület megremegett a mennyei szárnyak morajlásától, amint az angyalok pusztító viharként leereszkedtek.

* * *

A támadás lelkesítően hatott. Az angyalokon kellemes izgalom bizsergett végig, szinte új élet áradt beléjük. Egy ilyen csata magában hordozza a jutalmát, hiszen ez az, amire Isten az angyali harcost teremtette!

A Mennyei Sereg olyan sokáig várakozott, és ekkorra már olyan harci lázban égett, hogy amikor végre megszólalt a trombita, jégesőként zúdult rá a völgyet megszállva tartó sötét démoni felhőre. Az angyalok úgy szórták szét maguk előtt a gonosz szellemeket, mint ahogyan a szél elfújja a port. Megfutamították, harcra kényszerítették és oldalba támadták az ellenséget, és egyre csak szorították őket lefelé, lefelé és lefelé, a Summiti Intézet irányába.

Tal a szökőár taraján sólyomként csapott lefelé, szárnyát hátrafesztette, kardját fénylő dárdaként tartotta kinyújtott kezében. Harci kiáltása áthallatszott az egész zűrzavaron, és kardja elsőként csapott le.

Behatoltak a sötét felleg szívébe. Mintha egy feketén kavargó viharfelhőn törtek volna keresztül. A szellemek kardja nagy csengés-bongást művelt, szárnyuk csattogott és verdesett, vörös füst kavargott a levegőben. Tal rúgott, vagdalkozott és kaszáló mozdulatokat tett, miközben egyre lejjebb és lejjebb küzdötte magát. Maga fölött, kissé balra meghallotta Guilónak, Sokak Erejének ordítását, aki, mielőtt kardélre hányta volna a démonokat, rájuk kacsintott, nekilökte őket más harcosok kardjának, beléjük rúgott, elkapta az irhájukat. Ahol éppen érte, széles rendet vágott közöttük, és rendkívül hatékonyan vékonyította a sötétség felhőjét.

Strongman pofon vágta a szobában tartózkodó démoni uraságukat, hogy magukhoz térjenek.

- Parancsnokok vagytok, vagy mi? A helyetekre! Védjete meg minket!

A démonok szétszóródtak, hogy elfoglalják harcállásukat. A szoba a Törött Nyírfa szellemeit leszámítva szinte teljesen kiürült.

Strongman Pusztítóra meredt.

- Ez a nő lángra lobbantott egy tüzet, ami felemészt minket! Már mindent megtudtunk tőle, amit akartunk. Intézzétek el, mielőtt minket elintéznének!

Pusztító Khull démonaira pillantott.

* * *

Khull felemelte kését.

- Mr. Goring! - hallatszott egy kiáltás a lépcső tetejéről. - Mr. Goring! Valami szörnyűség történik!

Lépések zaja! Emberek vannak a házikóban!

Khull hátulról elkapta Sallyt, szájára tette a kezét, és nekiszegezte a kést a torkának. Mondanivalója félreérthetetlen volt.

- Mr. Goring! - hangzott újra.

Santinelli meglökte Goringot.

- Válaszoljon! Állítsa meg őket, mielőtt megtalálnának minket!

- Te jó világ! - suttogta Goring. - A levelek! Ott vannak fönt az asztalon!

Odaszaladt a lépcsőhöz, és lekapcsolta az alagsori világítást.

- Mr. Goring, itt van? - kérdezte a hang.

Goring felrohant a lépcsőn.

- Igen, itt vagyok! Mi történt?

* * *

Amethyst kiterjesztette szárnyait, és hirtelen lefékezte magát, alig valamivel a nagy fehér ház előtt. Az Élet Társaságot támadás érte! Angyalok mindenütt! Az ottani szellemek, az ő mesterei, menekültek!

* * *

Claire és John az irodában szaladgált, meg akartak semmisíteni minden dokumentumot, papírdarabot vagy bármit, ami leleplezhette volna a kapcsolatukat ezzel a szerencsétlen perrel, és az ezzel összefüggésben álló dolgokkal. Természetesen mindent le fognak tagadni. Ez minden, amit tehetnek. Nem tudhatták, hogy megússzák-e a dolgot, vagy sem, most nem bírtak ezen gondolkodni. Annyira meg voltak rémülve, hogy egyáltalán nem tudtak gondolkodni.

Valakitől hallották, hogy Lucy mindent elmondott, és hogy Sally Roe leveleinek fénymásolatai illetéktelen kezekbe kerültek. Kiszabadult a szellem a palackból!

John teletömte papírokkal a szemétkosarat, és közben haragosan dörögött:

- Tudtam, hogy már régen ki kellett volna ebből szállnunk! Túlbecsültük a saját képességeinket!

Elszaladt, hogy keressen egy másik szemetest.

Claire fejével a vállának szorította a telefonkagylót. Miss Brewerrel beszélgetett, aki Amber Brandont tanította a negyedik osztályban.

- Úgy van. Jól tenné, ha valami megfelelő magyarázatot találna arra, hogy mi történt Amberrel. Lucy Brandon megváltoztatta az álláspontját, és most magát vádolja mindenért. Hé, minket ne vádoljon? Nem kellett volna pont azt a tananyagot választania, ez teljes mértékben a maga döntése volt, nekünk ehhez nincs semmi közünk! Nem, soha nem hallottam semmiféle Sally Roe-ról! Ez a maga problémája, nem a miénk!

Pontosan akkor csapta le a telefont, amikor John visszaroht a szobába egy hulladékgyűjtővel.

- John, mi a helyzet azzal a tananyaggal? Azon a nyomon eljuthatnak az Élet Társasághoz?

John talált néhány dokumentumot, és odatartotta Claire elé, hogy olvassa el.

- Ha ezt elégetjük, akkor nem!

* * *

Fölöttük az Élet Társaság túlélőinek raja sarkon fordult, és elmenekült az angyalok fala elől. Az általános iskola felé vették az irányt. A Szörnyűséges Ango ott van hatalmas hordáival együtt! Ő tudja, mit kell most tenniük!

* * *

Goring felment a lépcsőn, és ott találta azt a két médiumot, akik részt vettek a reggeli alkalmon. Mindketten remegtek az izgalomtól.

- Itt vagyok - mondta. - Mit jelentsen ez a felbolydulás?

- Rossz energia! - nyugtalankodott az ügyvédnö. - Nem tudom megmagyarázni, de minden pszichikai energia rettenetes zűrzavarban van ezen a helyen!

Az ötödik osztályosok tanára egyetértően bólintott, szeme tágra nyílt a rémülettől.

- Lerohantak minket! Szerintem ez az egyetlen szó, amellyel ezt le lehet írni!

* * *

Sally, Khull és a többiek a sötét alagsorban álltak, és az egész beszélgetést hallották. Sally nem akart bonyodalmat okozni, mert érezte Khull késését a torkán.

* * *

Goring megpróbálta megnyugtatni őket:

- Rendben van, nyugodjanak meg! Kapcsolják össze szellemi látásukat másokéval. Talán ebből a tapasztalatból valamennyien megértünk valamit. Lehet, hogy hasznot húzunk belőle.

- Olyan ijesztő ez! - aggódott a nő.

- Teljesen szétszórtnak érzem magam! - tette hozzá a férfi.

* * *

Khull olyan erősen hátrafeszítette Sally nyakát, hogy a lány azt hitte, azonnal eltörik. Ezt suttogta a fülébe:

- Téged éreznek, hölgyem! Téged, meg a te gonosz Jézusodat?

* * *

A gonosz szellemek rendezték soraikat, és kezükben tartották kardjukat, miközben az angyali harcosok mindenfelé lavinaként zúdultak le a hegyoldalokról, és tornádóként örvénylettek körülöttük. A Mennyei Sereg megtámadta a felhő alapját - amely már roskadozott -, megrohamozta a tetejét - az ellenséges csapatok egyre zsugorodtak - ágyúgolyóként tört át a felhő közepén, amely vékonyodni kezdett. Pusztították, ütötték-verték és részekre szabdalták. A felhő vastagnak, erősnek és szívósnek látszott, de egyre gyengült.

Tal levágta egyik támadóját, lekaszabolt négy másikat, hátrafordult, és félrerúgott egy további szellemet, és a démoni takaró - pontosan Goring háza fölött - átszakadt. Szárnyaival eltakarta fejét, és átpottyant a résen.

* * *

Sally a többiekkel együtt hallotta, hogy Goringnak nehézségei támadtak a megzavarodott médiumaival.

- Most pedig, ha megbocsátanak - zárta le a beszélgetést Goring -, sürgős elintéznivalóim vannak.

- Mi lehet ennél sürgősebb? - kérdezte a férfi, és hangja alapján meg lehetett állapítani, hogy közelebb jött az alagsorba vezető lépcsőhöz.

Talán, talán meghallja őt az a férfi. Sally teleszívta a tüdejét.

- Ó! - kiáltott fel a nő. - Mik ezek a levelek? A rajongóitól kapta?

Sally felsikoltott. Erőlködött, hogy hangját át tudja préselni Khull tenyerén. Sikoltása azonban csak egy szálnalmas, elfojtott nyögésnek hatott Khull vastag markán keresztül. Senki sem hallotta meg.

Khull csak erre várt. Beledöfte kését.

- Khull! - suttogta Santinelli. - Mi történt?

Khull válaszként nyögött valamit, de nem lehetett megérteni.

- Kapcsolják fel a villanyt!

- Hol van a kapcsoló?

Átkozódtak, ügyetlenkedtek a sötétben. Khull dörmögött, szitkozódott, mindennek nekiment, s így a faszék felborult.

- Mi volt ez? - kérdezte a lépcsőnél álló férfi.

- Ki innen! - utasította ki Goring. - Menjenek ki a házamból!

Steele végre megtalálta a villanykapcsolót.

- Khull! - kiáltott fel az egyik sátánista.

Khull a mellkasára szorította a kezét, inge szakadt volt és véres. Khull saját magán ejtett sebet.

- Hol van a nő? - ordította, és szemében vad düh izzott.

* * *

Strongman és Pusztító azonnal megvakult. Valaki hatalmas ütést mért rájuk. Hunyorogtak és bandzsítottak, hátha rendbe jön a látásuk.

- Hol van a nő? - üvöltött Strongman.

Pusztító rémülten nézte a Törött Nyírfa szellemeit: szétszórva, kábultan, teljesen megzavarodva heverték szanaszét a szobában, mintha bomba robbant volna közöttük. Strongman hadsegédei csak nézelődtek, de nem szóltak egy szót sem.

- Ott van! - kiáltott fel az egyik démon.

* * *

A nappali világosság sértette Sally szemét. Kint találta magát a reggeli levegőben. Láta a gyógynövények kertjét, és az ott csoportosuló embereket.

Egy hatalmas férfi tartotta őt a karjaiban, arca bronzszínű volt, haja pedig aranysárga. Lábára állította, és a hegyek felé mutatott.

- Szaladj, Sally! SZALADJ!

Új erő áradt a lábába, és futásnak eredt.

* * *

A démonok rávetették magukat Talra, szemükben rettenetes vérszomj tükröződött. Öngyilkos próbálkozás volt: Tal szökdécselt, cselezett, kardjával elhárította ütéseiket, s akit tudott, megrúgott, valamint pörgött, ide-oda szaladgált, szúrt, és sikeresen távol tartotta magától támadóit.

- JAHAAAA! - hallotta Guilo hangját a háta mögül.

Tal most már nem volt egyedül. Sebesült démonokat látott ernyedten szanaszét repülni, majd semmivé olvadni.

Látta Sally Roe-t. Még nem érte el az erdőt, de szaladt. Szaladj, kislány! SZALADJ!

Sally úgy futott, mint egy rémült gazella. Nem tudott másra gondolni, csak a tábor kapujára, és nem csökkentette az iramot. A gyógynövénykert felé fordult, és pontosan a szőke énekes, meg a körülötte összegyűlt csoport mellett suhant el.

- Ki az? - kérdezte valaki.

Majd Sybil Denning hangját hallotta.

- Hiszen ez... Sally! Sally Roe! Sally, maga az?

Sally nem nézett hátra, és nem lassított. Csak rohant, hosszú haja lobogott, karja ütemesen mozgott, lábaival gyorsan falta a távolságot. Kifutott a kertből, átszaladt a pázsiton, keresztezett egy kavicsos ösvényt, és kijutott a nagy parkolóba. Megpillantotta a főbejáratot.

* * *

A két médium hiába tiltakozott, Goring kituszkolta őket az ajtón. Ekkor valaki odaszaladt hozzá, és elárastotta kérdésekkel:

- Ki volt az, aki az előbb elszaladt mellettünk? Mi történik itt?

- Nő volt? - kérdezett rá kertelés nélkül Goring.

- Igen. Olyan rémültnek látszott...

- Merre ment?

- Valamennyien rémültek vagyunk! Mi folyik itt?

- Merre ment?

- Hát a főbejárat felé. Teljesen megzavarta a rendezvényünket!

- Utánanézek.

Goring bezárta az ajtót az orruk előtt, és Khull embereihez szólt:

- Kijutott innen, és a főkapu felé tart!

A négy sátánista akkor támogatta fel főnökét a lépcsőn.

Goring felháborodottan csattant föl:

- Ide ne hozzák! Össze akarják vérezni a szőnyegemet?

- Kapjátok el azt a nőt! - parancsolta Strongman.

Pusztító megtaszította a Törött Nyírfa szellemeit, hogy cselekvésre bírja őket.

- Hallottátok! Kapjátok el azt a nőt!

- Kapjátok el! Hozzátok ide nekem a darabjait! - ordított Khull az embereire.

A négy férfi kiugrott az ajtón.

* * *

Amethyst csak egy volt a Bacon's Corner-i általános iskola felé menekülő sok pánikba esett démon közül, de ott sem találtak menedéket. A Mennyei Sereg már támadás alá vette azt a helyet is, és démonok iszkoltak a tetőkről, a játszóterekről, az iskola egész környékéről, mint lódarazsak az égő darázsfészekből.

Ango, az iskola korábban büszke ura, most kétségbeesett verdeséssel menekült felfelé. Az egyik szárnya élettelenül lógott. Siránkozott, átkozódott, gyűlöletében köpködött és segítségért sikoltzott. De hordái cserbenhagyták őt, és ész nélkül menekültek. Annyira elveszítette a fejét, hogy belerohant egy ragyogó harcosokból álló csoport kellős közepébe, felnyársalta magát az angyali kardokra, és szétrobbant. Darabjai vörös füstcsíkokat húztak maguk után.

* * *

Az iskola irodájában Miss Brewer nyíltan szembeszegült az igazgatóval, Mr. Woodarddal.

- Nem és nem! - tiltakozott olyan hangon, hogy az már csaknem sikoltásnak tűnt. - Bárki bármit is mond, nem én vagyok a felelős azért, hogy az az anyag belekerült a tantervbe! Maga utasított arra, hogy tanítsam! Maga és az Élet Társaság nevű banda állt az egész ügy mögött, és ezt mindenkinek el fogom mondani, aki tudni akarja! Senkinek a kedvéért nem fogom elvinni ezt a balhét! Maga az igazgató! Maga a felelős mindenért! Kirúghat, ha akar, de nem vállalom a balek szerepét! Megértette?

- Majd meglátom! - nyugtatta Woodard, aki meglehetősen sápadtnak látszott.

Miss Brewer visszament az osztályába. Woodard felvette a telefont, és Betty Hanover számát tárcsázta, aki az iskolai tanács első számú hatalmasságának számított.

* * *

- Betty? Itt Bruce Woodard. Figyeljen ide! Nem tudom, mi folyik itt, de azt akarom, hogy maga és az egész testület világosan megértse, milyen álláspontot foglalok el ebben a kérdésben. Nem fogom elvinni ezt a balhét! Megértette? Tudok keménykezű is lenni, ha rákényszerülök...

* * *

Az Élet Társaság démonai és az általános iskola hozzájuk csatlakozott túlélői megfordultak, és elmenekültek az őket üldöző angyalok elől. Terga, Bacon's Corner fejedelme! Ő irányította az iskolai tanácsot! Ő biztosan fel tudja tartóztatni ezt a szökőárt, és szembe tud szegülni ezzel a támadással!

Amethyst nem menekült el azonnal, egy kicsit tétozott. Vajon hol lehet Ango?

A démonok rohanvást menekültek, és magára hagyták. De ő egyre csak Angót kereste.

- ÁÁÁÁÁ! - Egy angyali kard eltalálta az oldalát. Amethyst megpördült, és zuhanni kezdett az iskola felé. A fekete, kátránnyal bekenet tető felé repült, még csapkodni is kezdett szárnyaival, hogy minél előbb odaérjen. Az ott egy biztonságos hely! Ott mindig olyan jól ment a sora. Talán ott lent tud neki segíteni valaki, hogy elrejtőzhessen...

Áthatolt a fekete tetőn, azután a gerendákon, a hőszigetelő rétegen, a mennyezeten, és bejutott az egyik osztályterembe, amely tele volt gyerekekkel...

durr! Egy harcos végzett vele. Leesett a padlóra, és formátlan teste elfüstölgött Miss Brewer és a falra kifüggesztett csodálatos pasztellrajz között. A kép egy bíborszínű, szárnyas kis pónit ábrázolt, amely a szivárvány íve alatt állt.

* * *

Sally rohant a nagy, kőből épült kapu felé. Ezt a kaput most pontosan olyannak látta, mintha az magának a pokolnak a kapuja lett volna, de ő kifelé tartott, szökött, menekült. Gyerünk, kislány, fuss ki rajta!

Khull emberei átvették magukat néhány kerítésen, és végigrohantak egy alig látható, fűvel benőtt ösvényen, ami a főút felé vezetett, hogy elébe vágjanak. A konferencia résztvevői közül eddig még senki sem látta meg őket, de ezt sokkal inkább szerencsájüknak, mint elővigyázatosságüknak köszönheték.

* * *

- A nő! - kiáltottak fel a szellemek.

Az alattuk menekülő lány látványa elterelte figyelmüket a csatáról. Ezért sokan közülük azzal fizettek, hogy el kellett hagyniuk ezt a világot. Az angyalok résen álltak, kardjuk villogott, és senki sem tudta megállítani Sally Roe-t.

Sally odaért a kapuhoz. Nem ütközött bele láthatatlan akadályokba, nem voltak ott erős banditák, hogy elkapják, vagy piszkos kezek, hogy megragadják. Úgy suhant át a kapun, mint ahogyan a madár kirepül a kalitkából. Szíve hevesen vert. Ó, Istenem, Megváltó Jézusom, megmentesz? Te is itt futsz most velem?

Keresztezte a főutat, és a másik oldalon elérte az erdőt. Először minél jobban el kell távolodnia a falutól, azután majd felszáll egy buszra, felkéredzkezik egy autóra, mindegy. Csak maradj életben, Sally, maradj életben! Tarts ki!

* * *

Khull emberei látták, amint átfutott a főúton. Legyező alakban szétszóródtak. A Törött Nyírfa szellemei alacsonyan repülve követték és noszogatták őket, fekete elméjüket betöltötték a vér és az ölés gondolataival.

* * *

A szellemek felhőjének a formája kezdett eltorzulni. Az alapja elmozdult, a hegyoldal felé kúszott, és egy takarót borított a magányos, menekülő alak ösvényére.

* * *

Tal odakiáltott a parancsnokoknak:

- Fedezzétek, de engedjétek, hogy kövessék őt!

Azok megértették, és meghátráltak az előrenyomuló démoni hordák elől.

A Summiti Intézetet befedő vastag takaró elkezdett félrehúzódni. Az intézmény fedezet nélkül maradt, és sebezhetővé vált.

* * *

Démoni szemmel nézve az Élet Társaság sivár pusztasággá változott, az általános iskola az ellenség kezébe került. Miközben a két elvesztett csatának a kimerült, sebesült túlélői a Bacon's Corner-i iskolai tanács tagjainak otthona és munkahelye felé menekültek, felfedezték Tergát, hatalmas fejedelmüket. Teljesen magára maradt, őrvongve keringett a város fölött, és sikoltozott haragjában.

- Gyávák! - rikácsolta. - Árulók! Gyertek vissza és harcoljatok!

A parancsnoksága alatt álló démoni uraságokat sehol sem lehetett látni, mivel elmenekültek az előrenyomuló mennyei seregek elől. Az ázsiai Signa szorosan Terga nyomában járt - Tergát már akár megsemmisültnak is lehetett tekinteni.

* * *

Mota előzőleg győzelemre vezetett egy hatalmas anyagi különítményt az iskolai tanács elnökének, Betty Hanovernek a házában. Egy vakmerő rajtaütéssel elűzték az otthona fölött uralkodó démonokat, aminek következtében Mrs. Hanover teljesen elveszítette az önbizalmát. Ehhez persze az is hozzájárult, hogy felhívta őt a posta egyik magas rangú szövetségi tisztségviselője.

- Szeretnék a végére járni egy bejelentésnek - kezdte. - Tudomásunkra jutott, hogy az önök általános iskolája felvett a tanrendjébe egy tananyagot, amelyet a szóbanforgó hölgy, Sally Beth Roe írt.

- Ah... nos, én erről semmit sem tudok.

- Tudomásunk szerint a hölgy abban a körzetben lakott.

- Valóban? - Betty megpróbált meglepett hangon beszélni, de soha nem volt valami nagy színész.

- Most őt keressük. Ki kell vizsgálnunk egy panaszt.

- Panaszt?

- Igen. Levéltitok megsértése, meg ehhez hasonló dolgok.

- Nos... próbálja meg felhívni Claire Johansont...

- Már megtettem. Ő mondta, hogy hívjam fel magát!

- Hogy az a... - Betty gyorsan becsukta a száját, de magában mindennek elmondta Claire-t.

- Várjon egy pillanatot! - folytatta a tisztségviselő. - Valahol itt van annak a tananyagnak a címe... Ez az... Valós énünk megtalálása. Erről mi jut az eszébe?

- Az Omega Központ!

- Kérem?

- Az Omega Művelődésügyi Tanulmányi Központ! Fairwood, Massachusetts! Ők adták közre azt az anyagot! Biztos vagyok benne, hogy ők ismerik a szerzőt! Mi nem tudunk róla semmit. Mi csak megvásároltuk tőlük azt a kiadványt. Velük kellene beszélnie! Mi nem tudunk semmit!

- Rendben van. Meg tudná mondani annak a díszes társaságnak a címét és a telefonszámát?

- Várjon egy kicsit!

Megkereste és megadta a kért információkat, majd letette a telefont. Nem akart megszűnni a remegése.

Újból megcsörrent a telefon. John Kendalt, az iskolai tanács egyik tagja kereste.

- Betty, azért hívlak, hogy figyelmeztesselek...

- Már késő - vágott közbe a nő.

Miután letette a telefont, Jerry Mason, a tanács másik tagja jelentkezett. Tudni akarta, hogy Betty mit tud erről a Sally Roe-levéltitok megsértési, feljelentési-tananyag ügyről, és hogy Sally Roe valóban öngyilkosságot követett-e el a közelmúltban. Betty arra volt kíváncsi, hogy Jerry mit tud, s mindketten tudni szeretnék volna, hogy Claire Johanson mit tud, és egyetértettek abban, hogy egyikük se tud túl sokat, de szeretnének sokkal többet tudni. Különösen arra lettek volna kíváncsiak, hogy a szövetségek mit tudnak.

* * *

Bacon's Corner fejedelemségei és hatalmasságai szétszóródtak. Terga legjobb harcosai elme- nekültek, hogy új otthont keressenek maguknak, ahol folytathatják a gonoszkodást. Terga elindult az Omega Központ felé. Csaknem teljesen egyedül maradt, csak néhány dezertőr csatlakozott hozzá útközben. Talán még időben figyelmeztetni tudják Barquitot, Omega fejedelmét. Talán ő meg tudja őket menteni, és véget tud vetni a támadásnak.

* * *

Mindettől távol, Westhaven városában, a körzeti fellebbviteli bíróságon, egyik fél sem tudott a szellemi világban zajló küzdelemről, amely egyre nagyobb méreteket öltött, és egyre távolabb terjedt Bacon's Cornertől. A fellebbezés miatti tárgyalás, mely csak egy oldalágát jelentette a pernek délután két órakor kezdődött. Wayne Corrigan és Tom Harris elfoglalta helyét az alperesek asztalánál, a tárgyalóterem jobb oldalán, Ames és Jefferson pedig a bal oldalon ült le.

- Mindenki álljon fel! - mondta a törvényszolga.

Valamennyien felálltak, majd lendületes léptekkel bevonult a fellebbezés elbírálására jogosult három bíró: egy fiatal és egy idősebb férfi, valamint egy hajlott hátú nő. Leültek, utána elfoglalta helyét a három ügyvéd, a hivatalnok és a törvényszolga is, a gyorsíró pedig ráhelyezte ujjait a gyorsírógép kis billentyűire.

Tom körülnézett a teremben. A galéria, egyetlen riportert leszámítva - aki meglehetősen unott arccal teljesítette megbízatását -, teljesen üres volt. Hát persze! A közönség az igazi látványosságra, a tárgyalásra vár.

- Rövidnek ígérkezik ez a nap - suttogta Corrigan.

- Semmi eget rengető meglepetés?

- Hogy őszinte legyek, semmi ilyesmire nem számítok.

Az idősebb bíró feltette olvasószemüvegét, és a papírjaiba nézett.

- Ma a Brandon kontra Jó Pásztor Általános Iskola ügyét fogjuk tárgyalni. Az alperes fellebbezést nyújtott be az elsőfokú bíróság döntése ellen, és azt kéri, hogy a kiskorú tanút saját szakértőjével megvizsgálthassa, és hogy a gyermek tanúskodhasson a tárgyaláson...

Corrigan lopva egy pillantást vetett Amesre és Jeffersonra. Közönyös arcot vágtak. Ezt az önbizalmat!

* * *

A massachusettsi Fairwoodban, az Omega Központban, a megszokott mederben zajlott az élet. Folyt a tanítás, az idő szép volt és - amint ezt a tábor színvonala alapján el is lehetett várni - semmi furcsa vagy szokatlan dolog nem történt. Egy csapatnyi fiatal egyérintőt játszott a sportpályán, és szívvel-lélekkel vettek részt a játékokban. A Taj Chi-program számára kiépített téren vagy kéttucatnyian lassú mozdulatokkal haladtak át időn, téren és szellemen. Az osztálytermekben középiskolások, felnőttek, sőt nyugdíjasok tanulták a hindu miszticizmus legújabb nyugatiasított változatát; a csendes, párnákkal bőségesen ellátott meditációs szobákban pedig fiatalok végeztek transzcendentális gyakorlatokat, és figyelték lehunytt szemmel azokat a kozmikus filmeket, amelyeket a démonok az agyukban leforgattak.

* * *

A Cree és Si parancsnoksága alatt álló csapatok elfoglalták állásaikat, és teljes készenlétben várakoztak. Most már bármelyik pillanatban...

* * *

Barquit, Omega fejedelme, nagyon felháborodott, amikor meghallotta a szellemek gyötrelmes jajkiáltásainak és siránkozásának távoli hangjait, majd a sérült szárnyak zúgó és sivító zaját. Szárnyra kapott, az Omega Adminisztrációs Épülete fölé emelkedett, és mereven bámult nyugat felé, míg meg nem látta a Bacon's Corner felől közeledő, rémülten sikoltózó szellemeket.

Valami történik!

- Katonák!

HUSS! Eltakarta fejét, szinte megvakult a mindenfelé felvillanó ragyogó fényektől, amelyek mögött eltűntek az erdők, a dombok, az ég kékje, és amelyek kifehérítették az Omega Központ színeit. Pánikba esve körbefordult, kirántotta kardját, de kiütötték a kezéből, még mielőtt megpillanthatta volna támadóját.

Az ég felé menekült, sarkában ott érezte a mennyei fény izzását.

* * *

A tábor minden szobájában megszólaltak a telefonok, és minden tanár, csoport- és foglalkozásvezető megkapta az üzenetet: azonnal befejezni a focimeccset, az órák elmaradnak, és azok, akik asztrális utazáson vesznek részt, azonnal térjenek vissza a földre. Mr. Tisent, az Omega tantestületének igazgatóját felhívta Betty Hanover, és nagyon dühös hangon beszélt vele. Kapott egy fenyegető telefont Claire Johansontól is, és végül, de nem utolsósorban egy kíváncsiskodó és elbátortalanító hívást az FBI-tól. Úgy döntött, hogy kiüríti a tábort, és ez mindenkire vonatkozott.

* * *

Cree és Si csapatai a felvillanó fények áradataként haladtak át a táboron, áthatoltak az épületeken és elzúgtak mellettük, kisodorták a démonokat a szobákból, kitartóan üldözték őket a környező erdőségekben, megütköztek velük az egek magasságában és levágták őket. A démoni megtévesztők megzavarodtak ettől az inváziótól. Barquitnak, fortélyos vezetőjüknek a nevét kiáltották, de ő már réges-régen eltűnt. Nem sok idejük maradt, hogy emiatt panaszkodjanak, mert kevés idő elteltével ők is távozásra kényszerültek.

Barquit csak egyszer pillantott vissza, és csak annyi időre, hogy meglássa: az Omega, az ő birodalma elesett.

Strongman! Ez miatta történt!

* * *

- Az órák elmaradnak! - tájékoztatta a táborban lévőket Tisen a hangosbeszélőn keresztül. - Mindenki azonnal menjen a szállására! Vigyék személyes holmijukat az autóbuszokra, és készüljenek fel az azonnali indulásra!

Az óráknak olyan hirtelen szakadt végük, és a hallgatókat olyan gyorsan kiküldték a termekből, hogy sokan azt hitték: tűz- vagy légiriadó-gyakorlatot tartanak. Egyesek kifelé menet kapták magukra kabátjukat, másokat úgy kellett kivezetni, mert félig még transzállapotban voltak. A tanárok felvették kabátjukat, megragadták levéltárcájukat és a tanítási segédanyagokat, lekapcsolták a világítást, és bezárták a tantermeket.

A labdajátéknak vége szakadt, és a játékosok - tele kérdéssel - visszafutottak hálótermeikbe.

Egy óra se telt bele, és az autóbuszok elkezdtek kigördülni az útra. Magukkal vitték a tanárokat, a hallgatókat, sőt még a gondnokság személyzetét is. Valamennyien arról beszéltek, és azt találgatták, hogy mi történhetett.

Csak kevesen vették észre az Adminisztrációs Épület előtt parkoló, egyszerű, olívazöld színű, négyülékes autót. Nem lehetett ott hosszú ideje.

* * *

- Igazán sajnálom - magyarázkodott Tisen a két szövetségi nyomozónak, akik az irodájában álltak. - Nagyon mozgalmas időpontban érkeztek. Éppen most zárjuk be a tábor a tavaszi szünet idejére. Alig van itt valaki.

A két férfi egymásra pillantott.

- Tavaszi szünet? - kérdezte az egyik.

Tisen elmosolyodott.

- Mi meglehetősen egyéni időbeosztás szerint dolgozunk, uraim.

- Láttuk a távozó buszokat. Ez inkább evakuálásnak tűnik - jegyezte meg a másik látogató.

Tisen bátoratlanul elvigyorodott.

- Nos, a legtöbben azt tervezik, hogy elmennek horgászni...

A nyomozók nem vesztegették az időt, és tovább érdeklődtek:

- Már telefonon keresztül is megkérdeztem, de most megismétlem: ez az a bizonyos Omega Központ, amelyik a Valós énünk megtalálása címet viselő tananyagot publikálta?

- Nos... igen, ez az.

- Akkor ön bizonyára ismeri a szerzőt, Sally Beth Roe-t!

- Úgy érti, hogy személyesen?

- Úgy értem, hogy akár személyesen, akár más módon!

- Nos, a neve természetesen ismerős...

- Hol találjuk meg?

- Ah... Nos, attól tartok, hogy meghalt.

- Honnan tudja?

- Nos, én...

Az egyik nyomozó jegyzeteibe pillantott.

- Érdekelne még minket az önök egyik tanára, egy Sybil Denning nevű hölgy. Itt van még a táborban?

Tisen egy kicsit eltúlzott szomorúsággal rázta meg a fejét.

- Attól tartok, hogy már elment.

- Gyakran találkozik mostanában Owen Bennettel?

Tisen megdöbbent ettől a kérdéstől.

- Owen Bennettel?

- Az Omega tanácsadó testületének a tagjai közé tartozott, vagy nem?

- Az már régen volt.

- És mi a helyzet ennek a tábornak az igazgatójával... ah... Steele-lel?

- Elment.

- Az igazgató elment?

- Egy konferencián vesz részt.

- Miféle konferencián, és hol?

- Nos, hm... Köteles vagyok válaszolni a kérdéseikre?

- Ha most nem is, később egészen biztosan. Jobb, ha felkészül erre!

Ezeknek az embereknek a viselkedése elbátortalanítólag hatott rá.

- Ő... tantestületünk néhány tagjával együtt a Summiti Intézetben van.

A két férfi egymásra nézett, és bólintott. Nyilvánvalónak tűnt, hogy már hallottak erről a helyről.

Goring, Steele és Santinelli egy kis kört alkotva álldogált a hatalmas kandalló közelében. Azt mérlegelték, hogy mit tegyenek ebben az előre nem látott helyzetben. Nem sokat törődtek Khull-lal, aki az alagsorba vezető lépcső tetején ült, és a saját sebét próbálta ellátni a Goring elsősegélykészletében talált gézzel, vattával és ragtapasszal. Eddig csak bajt okozott nekik.

- Önök is tisztában vannak azzal, hogy mit írt azokban a levelekben! - kezdte Goring. - Semmit sem hagyott ki!

- Milyenek lennének az esélyeink a bíróság előtt? - kérdezte Steele Santinellitől.

Santinelli mogorva, de elszánt volt. Mély, dörmögő hangon beszélt:

- Szinte kiszámíthatatlan. Azonnal fel kell mérnünk és el kell tüntetnünk minden terhelő bizonyítékot.

Goring és Steele nem tudta megállni, hogy ne vessen egy gyors, sanda pillantást Khullra. Santinelli megköszörülte torkát, hogy figyelmeztesse őket.

- A Bacon's Corner-i perhez fűződő minden kapcsolatunkat nyom nélkül fel kell számolnunk. Fel fogom hívni az irodámat, hogy tegyék ezt meg. Ami pedig a tárgyi bizonyítékokat illeti... - A dohányzóasztal felé nézett. - Nyomatékosan javaslom, hogy égessük el ezeket a leveleket.

Khull úgy tett, mintha nem hallott volna semmit.

Megszólalt a telefon. Goring káromkodott, de úgy döntött, hogy a konyhában felveszi. Kiment a szobából.

- Döntő jelentőségű lesz, hogy mennyi befolyást tudunk gyakorolni a megfelelő helyeken - magyarázta Santinelli. - Ez az eset meg fogja mutatni, hogy valójában mennyi hatalommal rendelkezünk.

- Mr. Steele! - hallatszott Goring hangja. - Az ön tanári karának igazgatója, Mr. Tisen szeretne beszélni önnel!

Steele intett Santinellinek, hogy menjen vele, és mindketten csatlakoztak a konyhában tartózkodó Goringhoz.

- Sürgősnek tűnik - suttogta Goring.

Khull érkezettnek látta a pillanatot, és erőlködve felállt.

* * *

Egy ragyogó kékre fényezett négyüléses autó hajtott be a parkolóba, és három öltönyös férfi szállt ki belőle. Figyelmesen szénéztek, és egy kicsit zavartan viselkedtek.

- Azt fogják gondolni, hogy megőrültünk - szólalt meg bizonytalanul az egyik.

- Intézzük el gyorsan ezt az ügyet! - javasolta egy másik. - Időben vissza akarok érni, hogy láthassam a Broncos meccsét.

Szerencsájukra egy gyönyörű, szőke hölgy éppen akkor szállt ki a Mercedeséből.

- Bocsásson meg, asszonyom! - szólította meg a csoport vezetője. - Szeretnék beszélni... - Hirtelen elfelejtette, mit akart mondani.

- Beszelnünk kell ennek az intézménynek a vezetőivel! - szólt közbe a másik férfi.

- Ó - válaszolta a nő. - Próbáljanak meg beszélni Mr. Goringgal! Arrafelé van a háza, ott, a kerten túl, látják?

Adott még néhány további útmutatást, majd magukra hagyta őket. Az egyik férfi már indult is volna a házikó felé, de a másik kettő csak bámult a nő után.

- Gyertek már! - szólt rájuk. - Menjünk!

- Tudod, hogy ki volt ez?

- Gyertek már!

- Ez... hogy is hívják, annak a showműsornak a vezetője a tévében...

* * *

Tal bozóttüze egyre tombolt.

A távoli Bentmore Egyetemen izgatott találgatásokat váltott ki az, hogy olyan hirtelen bezárták a művelődésügyi iskolát. Itt-ott elszigetelt beszélgetéseket lehetett hallani Samuel W. Lynch professzor hirtelen haláláról. Úgy tűnt, hogy senki sem tudja, hogyan halt meg, legálábbis senki sem volt hajlandó beszélni róla. Az egyetlen hír, ami következetesen ismétlődött a tanárok és a hallgatók között, hogy a professzort holtan találták irodájában, és ezért a művelődésügyi iskola határozatlan időre szünetelteti a tanítást. Természetesen elterjedt néhány pletyka is: lehet, hogy Lynch-t megölték, és valami botrány van a dolog mögött. Lehet, hogy nyomozást rendelnek el. A Bentmore Register diák újságírói egy leleplező nyilatkozatban reménykedtek.

* * *

Romlást, a Bentmore Egyetem dagadt démoni fejedelmét végül letaszították trónjáról. Az európai Chimon és a Brit-szigetekről származó barátja, Scion rúgta ki őt a helyéről. Úgy repült el onnan, mint ahogyan a strandlabdát átütik a háló fölött. Az angyali csapatok gyorsan elvégezték munkájukat, és most otthonuktól megfosztott démonok repültek siránkozva a magasban - legtöbben Summit felé indultak. A többi kilakoltatott és trónfosztott szellemmel együtt hamarosan leszállnak Strongman előtt, magyarázatot és segítséget követelve.

* * *

Steele lecsapta a telefont, és mindhárman visszarohantak a nappaliba. Valamennyiüknek ugyanaz a gondolat forgott a fejében.

A nappaliban azonban hatalmas megdöbbenéssel kellett tudomásul venniük, hogy a dohányzóasztal üres, Khullnak pedig hült helye.

- A levelek! - kiáltott fel Goring.

- Khull! - hangzott a rövid magyarázat Steele-től.

- Az a Sátán! - dühöngött Santinelli, és kilökte az ajtót.

Sally szíve hevesen vert és fájt, miközben botladozva rohant a nyirkos fenyőtúkon és a jégkéreggel borított hófoltokon. Félrehajtotta maga előtt a szúrós fenyőgallyakat, amelyek beleakadtak, és rohamosan fogyó erejével megpróbálta maga mögött hagyni a száraz ágak recsegését, a dühös kiabálást, a zörgést és az őt üldöző bérgyilkosok lépteinek zaját.

Ketten közvetlenül alatta mászkáltak, de eltakarták őket a faágak és a lombok. A harmadikat kétszer is megpillantotta bal kéz felől - annyira közel került hozzá, hogy látta a szemében a démoni gyűlöletet. A negyedik bujkált és hallgatott, néhány hátborzongató fütttyentést leszámítva, amellyel tudatta a társaival hollétét. Közeledtek.

- Ó, Úr Jézus, segíts nekem futni!

* * *

- Odanézzetek! - hívta fel a többiek figyelmét a három látogató egyike. - Az meg ki lehet?

Barátai arra számítottak, hogy egy másik ünnepezt tévés személyiséget fognak megpillantatni. Azonban egy ezüstös hajú, öltönyt viselő férfit láttak, aki eszeveszetten rohant keresztül a kerten.

- Srácok, az az érzésem...

Khull, bár mellkasa még mindig vöröslött a vértől, egyik kezében Goring levéltárcáját tartotta - amely Sally leveleitől dagadt -, másikban pedig a mikrobusz kulcsait. Ott állt a gépjármű mellett, és képtelen volt megfogni a megfelelő kulcsot. Látta, melyik az, de újra meg újra kisiklott az ujjai közül, és himbálózni kezdett a kulcskarikán.

Guilo mellette állt, és ujjának hegyével pöckölgette a kulcsokat, amelyek táncoltak, kicsúsztak Khull kezéből, lengedeztek és mindenfelé elfordultak, csak arra nem, amerre a férfi akarta.

Tal mélyrepülésben elhúzott a parkoló fölött egy üzenettel:

- Jönnék!

- Remek! - válaszolta Guilo.

* * *

Santinelli levegő után kapkodott, és már csaknem összeroskadt, amikor odaért a parkolóba, de amikor meglátta Khullt, kezében pedig Goring levéltárcáját, annyira előntötte a harag, hogy ettől tovább tudott futni. Egy szempillantás múlva már ott is állt a mikrobusz mellett, és kinyújtotta remegő ujját.

- Azt... magamhoz... veszem! - zihálta.

Khull gúnyosan elmosolyodott.

- Ó! Ezekre gondol? - Ezt egy jó kis tréfának tartotta.

Santinelliről lehullott a méltóság leple.

- Te Sátán! Hogy merészelsz elárulni minket?

Khull felemelte a kezét.

- Álljon meg a menet! Ki akart elárulni és kit? Valamennyien ördögök vagyunk, világos? Saját maga mondta! Ezeket biztosítékként viszem magammal, egy: hogy megkapjam a pénzemet, és kettő: hogy mindig jó barátok maradjunk!

Santinelli, akibe pillanatnyilag több harag szorult, mint az értelem, megragadta a levéltárcát. Khullnak esze ágában se volt elengedni.

* * *

Guilo hagyta, hadd birkózzanak. Várta az alkalmas pillanatot.

Ez az! Nagyszerű!

Hatalmas kezével megütötte a levéltárcát. Az leesett a kövezetre, kettőt pattant, majd kinyílt. A levelek szanaszét szóródtak. Santinelli - a méltóságteljes, disztíngvált, nagy hatalmú ügyvéd - lehajolt, hogy összekapkodja a leveleket, de ugyanezt tette Khull, a vérszomjas, démonizált, sátánimádó gyilkos is. Letérdeltek, és lecsaptak a levelekre, mindegyikük gyorsabb akart lenni, próbáltak egyszerre többet is felkapni. Taszigálták és tépték egymást, lökdösődtek, viaskodtak...

Végül odaértek a lábakhoz. Három pár láb! Szép cipők! Elegáns öltönyök! Három férfi!

Egyikük felmutatta a jelvényét: FBI.

* * *

Pusztító összehúzta magát, de Strongman ezúttal nem ordított rá. Még csak nem is kergette őt körbe a szobában. Szemében vereség tükröződött, nézelődött, és birodalmának összeomlását figyelte.

A démoni felhő ekkorra már annyira széthasadozott, hogy a mennyei fény riasztóan terjedelmes foltokban kezdte megvilágítani a Summiti Intézetet. A Globális Tudat Konferenciája romokban hevert. A médiumok nem tudták meglátni a jövőt, a szellemi lények hallgattak, a kártyavetők nem értették a kártyalapok szavát, a táborban mindenkinek a „magasabb rendű éne” vakációzott, és nem adott magáról életjelet.

Időközben elterjedt a hír a táborban, hogy három szövetségi nyomozó letartóztatott valakit, és még mindig vizsgál egy ügyet. Valami nagy dolog húzódott meg a háttérben, és a konferenciának csak nagyon kevés résztvevője gondolkodott a saját rejtett képességein vagy istenségén, amibe a démonok bele tudtak volna kapaszkodni.

Mindez már önmagában is eléggé lesújtónak tűnt, de közben egyre-másra érkeztek meg a szellemek Bacon's Cornerből, az Omega Központból, a Bentmore Egyetemről és a démoni hatalmasságok más központjaiból, amiket a rettenetes szellemi szökőár szétzúzott. Többen közülük nagyon súlyosan megsérültek. Egymás után bukfenceztek le a házikó alagsorába, sikoltoztak, karmoltak, segítséget és magyarázatot követeltek, bűnbakot kerestek.

Terga, Bacon's Corner fejedelme, miközben egyre jobban összeaszott, ép kezével Strongmanre mutatott, és dühösen ordított:

- Te hoztad ránk ezt a csapást! Te, meg a nevetséges terved!

Romlás, aki eredeti nagyságának felére zsugorodott, csak úgy köpködte magából a vádakat:

- Azért építettük fel birodalmunkat a Bentmore-on, hogy megetessük vele a Mennyei Sereget?

Barquit szorosan maga köré csavarta szárnyait, megalázva érezte magát veresége és kardjának elvesztése miatt.

- A te terved! Mindig van egy terved! Ezért nem figyelmeztettél arra, hogy oda fog menni az a nő? Vagy így akartatok engem megfosztani fejedelmi címetőtől?

Egyszerre minden irányból, minden vicsorgó, nyáladzó és köpködő szájából felzúgott a nagy kérdés:

- Mit csináltatok azzal a nővel?

Strongman az összes kérdésre egyetlen egyszerű választ adott: rámutatott Pusztítóra, és ezt mondta:

- Ő árult el titeket! Ha a megfelelő időpontban megölte volna, akkor ma egészen más lenne a helyzetünk! Az ő ötlete volt, hogy tartóztassuk fel a nő leveleit, és most az ő bizonyágtétele van írva, és legyőz minket! Ő az, aki a zaklatásaival ahelyett, hogy elpusztította volna, odaüzte őt a Kereszthez!

A Kereszt! A szellemeknek csak ez kellett. Elővették a kardjukat.

- Ezért megfizetsz!

Pusztító belenézett a gyilkolás vágyától izzó szemükbe, ő is elővette lángoló kardját, és vörös szeletekre vágta a levegőt.

- Jobbak vagytok nálam? Na gyerünk! Mutassátok meg!

A szellemek meghátráltak, és biztonságos távolságból köpködték meg átkozták.

Pusztító haragjában rájuk ordított:

- Hogy a mélység nyelne el titeket! Befejezem, amit elkezdtem!

Strongman megrázta a fejét.

- Ezt nem tudod megtenni! Ő már a Bárányé, aki megváltotta őt a rabságunkból!

Pusztító összeszorította a fogait, és ezt morogta:

- Végzek vele!

Strongman kiterjesztette szárnyait, hogy elállja Pusztító útját.

- Seregeink visszavonulóban vannak, és Khull bérencei se mennek veled. Ha emberi segítség nélkül akarod megölni, akkor neki hatalma van fölötted!

- De ő ezt nem tudja! - Pusztító Strongman gyomrának szegezte a kardját. - Befejezem, amit elkezdtem!

Strongman kutató szemekkel nézegette Pusztítót, majd oldalra lépett. A gyűlölettől félőrült démon kirobbant a házikóból.

- Soha többé nem fogjuk viszontlátni! - mondta Strongman. Odafordult a harcokban megtépázott, sebektől tarkított gyülelész népséghez: - Fejedelmek, nincs mit tennünk! Ki kell várnunk, amíg szerencsésebb idők virradnak ránk.

A fekete szárnyak szétnyíltak, a szobát elárasztotta a kén, amikor Strongman és fejedelemségei minden irányba szétszóródva eltávoztak a Summiti Intézetből. Úgy hagyták magára, mint a süllyedő hajót; hangjuk és füstjük elenyészett mögöttük, amint távolodtak.

* * *

Kövessétek a nőt! Kövessétek a nőt! Kapjátok el! A Törött Nyírfá szellemei másra se tudtak gondolni, csak Sallyre. Alacsonyan repülve vettek részt az üldözésben, vezették és erősítették a négy gyilkost, akik csapkodva és mindenbe belekapaszkodva küzdötték magukat keresztül az erdőn, miközben menekülő zsákmányukat keresték.

Ott van! A gyilkosok észrevették, amikor egy sáros, csúszós emelkedőn próbált felmenni. Sally erejének a végén járt, bukdácsolt, botladozott.

A lány arcán patakozottak a könnyek, verejtéktől átitatott inge a hátához tapadt. Átmászott néhány sziklán, majd elvágódott, tüdeje zihált. Testének minden izma, minden idegszála remegett és reszketett, keze és lába nem volt hajlandó újból megmozdulni. Nem látott, nem tudott gondolkodni, azt hitte, hogy álmodik.

* * *

A démonok rávetették magukat a gyilkosok hátára. Öljétek meg! Öljétek meg! Szedjétek ízekre!

Hátulról ordítást hallottak. Az erdőt elárasztotta a fény.

A hátuk mögött?

Néhányan közülük hátrapillantottak. Felordítottak, mire a többiek is hátranéztek.

Már nem látták a Summiti Intézetet, az ő kikötőjüket és erődítményüket. Csak a Mennyei Sereget látták!

Elvágták a visszavonulás útját! Törbe csalták őket!

- Elintézni valamennyit! - adta ki a parancsot Tal.

Vörös füst gomolygott a fák között.

* * *

Az egyik orgyilkos összeesett, és levegő után kapkodott. Elege volt már ebből a hegyoldalból.

A másik bűnöző, aki valamivel feljebb jutott már az emelkedőn, amikor meghallotta, hogy a társa összeesett, megfordult, és odakiáltott neki:

- Hé, gyerünk tovább!

Az nem válaszolt. Csak arra vágyott, hogy levegőhöz jusson.

A harmadik bergyilkos éppen kijutott egy tisztásra, és megpillantotta az intézetet. Odaordított a többieknek:

- Hé! Mintha zsaruk lennének ott! Elkapták Khullt!

A negyedik gengszter látta, hogy Sally elesik a sziklák mögött. Elővette kését. Már csaknem utolérte a lányt. Csak egy pillanatra állt meg, hogy visszanézzen, majd átkozódva felüvöltött:

- Az ott Khull!

A Summiti Intézet innen fentről önmaga makettjének tűnt. Szabályos sorokban elrendezve álltak a játékautók a fekete parkolóban, és találmányra szétszórt háztetők fészkeltek be magukat a fák közé. Khullt a nagy távolság ellenére nem volt nehéz felismerni: két öltönyös férfi között támolygott, ingének eleje vöröslött a vértől, keze a háta mögött megbilincselve. Az ott mögötte, akit egy harmadik férfi vezetett, valószínűleg Santinelli. Goringnak nyoma sem volt, de amit láttak, az is éppen elégnek tűnt.

- Viszlát! - intett búcsút az egyik, és hátat fordított a hegynek. Társai is csatlakoztak hozzá. - Menjünk be a városba! Elkötünk egy kocsit!

Azonnal konszenzus jött létre közöttük.

Sally nem hallotta, amikor eltávoztak. Ájultan feküdt a sziklák között. A sátánisták egyméternyre megközelítették a rejtekhelyét, amikor visszafordultak.

* * *

Claytonville-ben Harold Mulligan, a néhai rendőr őrmester bezárta Joey Parnell, a halottkém házának ajtaját, és zsebébe tette a kulcsot. Egy hivatalos telefonhívás nyomán ejtette útba Parnell házát - de nem rendőrségi ügy volt. Mulligan civil ruhát viselt, és saját autójával, egy öreg Forddal jött ide. Nem időzött sokáig, beült autójába, kitolatott a bekötőúton, és a háta mögött hagyta azt a környéket, az egész várost, és - meglehetősen gyakorlatias megfontolások alapján - örökre el akart innen tűnni. Soha senki nem fogja őt újból viszontlátni.

Az újságok néhány nap múlva be fognak számolni Joey Parnellnek és feleségének a titokzatos haláláról. „Mindkettőjüket holtan találták a saját otthonukban, az eset öngyilkosságnak tűnik. Golyó végzett velük. A házban sátánista irodalmat találtak, valamint bizonyítékokat arra nézve, hogy Parnellnek köze volt néhány megoldatlan gyilkossági üggyhez az államnak abban a részében.”

* * *

Sally felriadt, és teste megfeszült. Ne mozdulj! Itt lehetnek a közelben! Visszafojtotta lélegzetét, és csendben hallgatózott.

A hűvös szellő susogását leszámítva egyetlen neszt sem hallott. Az árnyékok megnyúltak. Ezt fedezte fel egyetlen jelként, amelynek alapján láthatta, hogy közben eltelt valamennyi idő. Nagy sziklák vették körül, ő pedig a hátán feküdt. Egy kicsit felemelte a fejét. Fázott.

Majd félni kezdett. Egy állandó, növekvő felörlő, félelmet érzett. Mint amikor valaki lépéseket hall maga mögött a sötétben, mintha egy... egy lény leselkedne rá az utcasarkon, mintha egy szörnyeteg kúszna hozzá egyre közelebb, megállíthatatlanul, miközben ő képtelen megmozdulni.

- Ki az? - suttogta, de szinte csak a szájával formálta meg a szavakat.

Szemek! Pikkelyek! Feketesség, erő, kén, gyűlölet!

Ott állt előtte! Egy szörnyű rémlátomás! Egy fekete, toronymagas sziluett az ég szürrealista, vérvörös hátterében! A dülledt, sárga szemek rosszindulatúan meredtek rá, nem pislogtak, meg se rezdültek.

Tudta, hogy ott van! Nem anyagi természetű lény volt, testi szemekkel nem lehetett látni, de Sally korábban már találkozott ilyen látogatókkal, és tudta, hogy ez is valóságos. Feszültté vált, könyökére támaszkodva felemelkedett, és felnézett rá. Az a valami egyre csak bámulta őt, a kén selymes szalagokban áradt orrlyukaiból, agyarai elővillantak, és pokoli élvezettel vigyorgott.

A lény megszólította az elméjét. Ismersz! Tudod, hogy ki vagyok! Sally valóban ismerte, és ezért minden oka megvolt arra, hogy rémült legyen. Oldalra vetette magát, tenyerére és könyökére támaszkodva hátrafelé araszolt, megnémult, remegett.

A lény szavai ott lüktettek a fejében. Sally Roe! Te ismersz engem! Nem tudsz előlem megszökni!

A hatalmas vörös kard, mint valami húsvágó bárd, egyre lejjebb ereszkedett.

* * *

Tal meghallotta Sally sikoltását a csata zaján keresztül, és felkiáltott:

- Guilo!

- JAAAAAAA! - harsant fel Guilo válasza, miközben kilötte magát az egyre zsugorodó felhő közepéből. Ő is hallotta.

Egymás mellett, kiterjesztett szárnyakkal, tűzcsóvát húzva maguk után, meteorként buktak le a hegyek felé. Éles kanyarral jobbra fordultak, majd eltűntek az erdő fái között, miközben egy pillanatra megvilágították a fák tetejét.

* * *

Sally átbukott a sziklákon, és legurult a csúszós lejtőn. Faágakba ütközött, szétrúgta a fenyőtűket, a port és a kavicsokat. A talaj vöröses színben játszott a hatalmas kard fényétől, s a lény kiterjesztett szárnyakkal siklott utána a lejtő fölött. Sally hallotta a dühös szuszogását és a bőrszerű szárnyainak suhogását.

A lány nekiment egy fának, és az megállította.

HUSS! A kard újból belehasított a levegőbe. Sally behúzta a nyakát, négykézláb indult lefelé a dombon, de megcsúszott, és megint gurulni kezdett.

Tal balra kanyarodott, Guilo pedig jobbra: két oldalról akartak támadni. Tal a hegyoldal felszínének domborulatát követve, közvetlenül a sziklák és a bozotos fölött repült, majd ernyőként kiterjesztette szárnyait, maga elé lendítette lábait és hátradőlt.

Meglátta Sallyt, aki a lejtőn gurult lefelé. A fekete szellem úgy csapott le rá, mint egy gyilkos keselyű, vörös kardja újra meg újra felvillant. Mögötte megpillantotta Guilót, mint egy gyorsan közeledő fénygömböt. Tal támadásra készen ismét előhúzta kardját.

A gyűlöletes szellem észrevette őket, és erősen megvetette a lábát. Felkészült a harcra. Az angyalok egyszerre, óriási lendülettel lerohanták, de a lény hihetetlen erővel mindkettőjüket félrelökte. Guilo bukfencezve repült felfelé a hegyoldal mentén, és hiába próbálta megállítani a pörgését, Tal pedig egy ágyúgolyó sebességével zúgott lefelé a fenyőfák között meg rajtuk keresztül, és eltűnt a lenti sűrű erdőben.

Az enyém vagy! - fenyegette a szellem. - Befejezem, amit elkezdtem!

- Nem! - tiltakozott Sally.

Ez volt az egyetlen szó, ami most az eszébe jutott.

CSATTANÁS! A kard eltalálta a lábát. Sally nekiesett egy fának, majd összerogyott. A kard újból lesújtott, és a válla mellett suhant el.

Ragyogó fény! Két üstökös! A két angyal újból támadt: Guilo fentről, Tal pedig alulról!

Guilo csapott le rá először. A szellem félretaszította, de Tal kardja olyan erősen eltalálta annak a hátát, hogy megszedült, és mielőtt megpördült volna, előredőlt. A két kard újra összetalálkozott, de Tal csapkodó szárnyakkal ismét az erdőbe zuhant.

Guilo zuhanórepülésben rohamozta, és hatalmas ütest mért a lény nyakára, aki könyökével úgy meglökte, hogy az angyal több mérföldnyire elszállt onnan.

Tal összeszedte magát, keményen megmarkolta kardját, és megszólította a lányt: Sally Roe! Állj ellene! Tagadd meg!

Úgy tűnt, hogy Sally nem hallotta meg. Felkiáltott, és megpróbált lábra állni. A lény rávetette magát, és belemélyesztette karmait. Sally érezte testében a szúrás fájdalmát. Fuldoklott a szellem undorító leheletétől. A kard ismét felemelkedett.

UFF! Egy fénycsík suhant el a feje fölött, és a lény előredőlt. Guilo végrehajtott egy szaltót a lény fölött, amikor pontosan felülről megérkezett Tal.

A szellem felállt, és gyilkos tekintettel, kardját kezében tartva szembefordult velük. Guilo alacsonyan szállva közeledett hozzá - őt félrerúgta. Tal felülről pottyant le - őt pedig bevágta a fák csúcsai közé.

Beszélj, Sally! - biztatta Tal.

- Féltre! - ordított rájuk a lény. - Ez a nő az enyém!

Azzal fekete, pikkelyes lábával rátaposott a menekülő lány lábára, elgáncsolta és leszorította.

- Ő a miénk! - kiáltott fel Tal, és újból lecsapott a démonra, hogy ha mást nem is tehet, legalább megzavarja.

Kardjuk hatalmas szikraesőt vetve találkozott. Tal az ütés erejétől megtántorodott.

- Vegyél hatalmat fölötte! - ösztökélte.

- Az enyém vagy, Sally Roe! - erősködött a lény.

- Nem! - ellenezte Sally. Végre eszébe jutott néhány szó: - Én Jézusé vagyok, az Isten Fiáé!

- Ez az! Ez az! Ez az! - tört ki Guilóból, miközben rettenetes dühvel rohant keresztül a fákon.

Ütésétől a démon hátraesett. Kardjával kaszált egyet, de Guilo még időben elkapta a lábát.

- Te nem vagy Jézusé! - üvöltötte a szörnyeteg. - Ő soha nem fog téged szeretni!

Sally összezavarodott, kereste a szavakat.

- Jézus szeret engem! Ezt a Biblia mondja! A vasárnapi iskola egyik gyermekdalának szavai - dadogta. Ez volt minden, amit tudott.

Talnak sikerült bevinnie egy ütést a démonnak, amelytől az pörögve berepült a fák közé.

Sally, miközben az életét mentve futni kezdett, végre felkiáltott:

- Jézus, segíts! Jézus, segíts!

A lény összeszedte magát, és mennydörgő szárnycsapkodással utána eredt.

- Velem együtt fogsz égni a pokolban! Magammal rántalak oda!

Lesújtott rá a kardjával, de ütése rövidnek bizonyult.

Sally elesett, összegörnyedt, és felnézett a sárga szemekbe.

A lény rátelepedett, térdének egy rúgásával kiterítette, és leszorította.

Tekintetük találkozott.

- Jonas! - sikoltott fel Sally.

A szörnyeteg arcán egy széles, visszataszító vigyor jelent meg, agyarairól csöpögött a nyál, szemöldöke ráncos lett a gonosz nevetéstől. Feje fölé emelte kardját.

- Jonas! - kiáltott fel Sally, és kezét nyitott tenyérrel a bütykös arc felé nyújtotta. - Hagyd abba!

A lény még mindig a feje fölé emelve tartotta kardját. Szeme összeszűkül.

- Az enyém vagy!

Sally az egyik könyökére támaszkodott. Új bátorság kezdett szívébe költözni.

- Nem a tiéd vagyok! Jézusé vagyok!

- Nem... nem, Sally Roe!

Sally elámult. A kard bizonytalanul ingadozott a szörnyeteg feje fölött, aki képtelen volt vele már lesújtani. A lány felbátorodott.

- Most már Jézusé vagyok! Ő a vérével fizetett az én bűneimért, és már nem tudsz gyötörni engem!

- Megteszem, amit akarok! Megöllek! - De a démon hangja már nem hangzott valami meggyőzően.

- Az én Uram legyőzött téged!

Pusztító térdre esett, bizonytalanul tartotta kardját, szemében kialudt a tűz.

- Tűnj el az életemből, Jonas! Örökre! Hallod?

BUMM! Tal olyan erősen megütötte, hogy Pusztító pörögni kezdett. A fekete démon összeszedte magát, és újra előre szegezte kardját. Guilo oldalról rátámadt. Kardjuk összecsattant, és szikrázva felvillant.

- Ez a nő az enyém! - ordította Pusztító.

- Ő a miénk! - ellenkezett Tal.

Sally kétségbeesett sikoltását hallották:

- Jézusé vagyok! Jonas, megtagadlak téged! Nincs jogod hozzám! Tűnj el az életemből! Jézusé vagyok!

Szavai mérgezett nyilakként fúródtak Pusztítóba. Hirtelen minden megvilágosodott előtte, és dermedten nézett szembe legfőbb riválisával.

- Te tudtad, Seregek Kapitánya! Tudtad, hogy ő elpusztít engem, elpusztít minket!

Tal már készenlétben tartotta kardját, de azért válaszolt:

- Tudtam, hogy te mit akarsz tenni vele. Azt kaptad feladatként, hogy pusztítsd el!

Pusztító szája kinyílt, agyari kiszáradtak.

- Te helyezted őt Bacon's Cornerbe!

- Te pedig meg akartad őt ölni, mint mindig!

Pusztító elgyengült.

- Ő... az enyém volt. Az ifjúságától kezdve!

- Ő a miénk, a mi Urunké! - szögezte le Tal. - Már az anyja méhétől fogva!

- Tűnj el az életemből, Jonas! - sikoltozott Sally. - Jézus legyőzött téged, úgyhogy takarodj!

Pusztító kezében remegett a kard.

- Elvette tőlem a nevemet!

Az elgyengült démon egy végső dühkitöréssel, hatalmas halálordítással lecsapott Talra. Kardjával tüzes ívet rajzolt a levegőben. Tal elhárította és visszalökte a fegyvert, és közelebb engedte magához ellenségét. A vörös kard oldalra lendült, és a levegőt átszelve újra lesújtott. Tal kitért az ütés elől, és olyan erővel lökte félre a kardot, hogy a démon elveszítette az egyensúlyát. Az angyal rettenetes erővel belerúgott a démon oldalába, aki megremegett és orra bukott, majd hátára fordult, és meglendítette kardját. Tal könnyedén elhárította az ügyetlen támadást, majd fegyverével tüzes ívet leírva lesújtott.

A levegő megtelt vörös füsttel. Pusztító hátborzongató jajgatása úgy hangzott, mint egy sziréna, kezét rászorította az oldalán lévő nyílt sebre, és vonaglott a fájdalomtól. Egyik lábával hátralökte magát, szárnyai össze-vissza verdestek. Tal megfogta és visszahúzta, hogy még egyszer lesújtson rá, de erre már nem volt szükség. A démon rászögezte gyűlölettől kidülledt szemét, és szárnyainak verdesése megszűnt.

A lény még utoljára elsuttogott egy átkot, majd összegörnyedt, és egy kénes leheletet hagyva maga után megsemmisült.

Az erdő hirtelen elcsendesedett. Tal meghallotta Sally Roe elfojtott zokogását, és egy határozott mozdulattal eltette a kardját.

* * *

A lány ott feküdt a közelben, arcával a porban. Sírt, fizikailag kimerült, érzelmileg pedig teljesen kiüresedett. Guilo mellette ült, kiterjesztette fölötte szárnyait, gyengéden simogatta a fejét, és megnyugtató szavakat mondott a lelkének. Tal csendesen odament, letérdelt mellé, ő is kiterjesztette szárnyait, hogy egy védőernyőt vonjanak fölé, és egy időre elrejtse őt a világ elől.

- Ennek a harcnak is vége! - sóhajtott. - Valamennyiünkért nyerte meg! - Megérintette a lány összekarmolt, piszkos fejét, és gyengéden így szólt: Vége van, Sally! Győztél!

Lent a völgyben még mindig nem némult el a csatazaj: morajlás, sikoltozás, kardcsattogás, távoli villámlásként felvillanó fények. De előbb-utóbb vége lesz. A végeredmény nem lehet kétséges, csak idő kérdése. Egyelőre ott maradtak Sallyvel.

Westhavenben, a csendes, lehangoló tárgyalóteremben, Wayne Corrigan éppen befejezte Gordon Jefferson érveinek megcáfolását:

- És ezért reméljük, hogy a bíróság meg fogja védelmezni Mr. Harrisnek a megfelelő eljáráshoz és a vádolójával történő szembesítéshez fűződő alkotmányos jogait. Újból kijelentjük, hogy nem kívánunk további sérüléseket vagy traumákat okozni Amber Brandonnak. Csak az igazságot szeretnénk megtudni, és hisszük, hogy ez a legkevesebb, amit az igazságszolgáltatás minden alperesnek meg kell hogy engedjen. Köszönöm.

Elfoglalta helyét Tom Harris mellett. Tom az órát figyelte. Még csak négy felé járt az idő.

A három bíró is az órára nézett. A középén ülő idősebb férfi összeszedte papírjait.

- Köszönöm, Mr. Corrigan, és önöknek is, Mr. Jefferson és Mr. Ames! Érveik nagyon megalapozottak voltak, és nagyszerűen adták azokat elő. A bíróság a mai tárgyalást berekeszti. Holnaputánra, csütörtökre, meghozzuk a döntésünket.

A törvényszolga lecsapott a kalapáccsal, és elrendelte:

- Mindenki álljon fel!

- Felálltak, és a három bíró kivonult.

Ames és Jefferson kissé komornak, sőt dühösnek tűnt, amikor felállt. Gondosan kimért, sötét pillantást vetettek Corriganre és Tomra, majd elhagyták a tárgyalótermet.

- Hm - szólalt meg Corrigan. - Azt hiszem, nem remekeltem.

- Azt hiszem, nagyszerűen csináltad - válaszolta Tom.

Corrigan megvonta a vállát.

- Hát... imádkoztunk. Az Úr kezében van a dolog. - Halványan elmosolyodott, lenézett a padlóra, majd így szólt: - Tom, én már semmit sem tudok. Néha azon gondolkodom, hogy csak egy hasznavehetetlen ügyvéd vagyok-e, vagy pedig Isten állított engem a tárgyalóterembe. Az utóbbi időben elég rossz érzéseim támadtak ezzel kapcsolatban.

Tom mosolya nagyon mélyről jött.

- Akármilyen történjék is, Isten nem csúfoltatik meg. Ő Úr, Wayne! Bármilyen legyen is az Ő akarata, én elfogadom. - Hátba vágta Corrigan. - Együnk valamit!

Corrigan a zsebében kotorászott.

- Remélem, hogy van nálad egy kis pénz.

- Ah... azt hiszem, talán három dollár.

- Rendben van. Annyi talán nálam is akad.

- Keressünk egy McDonald's-ot!

* * *

A tó vize tiszta, töretlen vonalban tükrözte vissza a partmenti fák képét és a tavasz mély színeit. A víz felszíne fölött bogarak milliárdjai táncoltak a napfényben, mint pirinyó arany színű ékkövek. A magányos horgász alumíniumcsónakjában ült, élvezte a csendet és az egye-

düllétet. Az ötvenes éveinek az elején járt, haja foltokban őszült, arca fiatalosnak nézett ki, farmernadrágot, flanelinget és egy széles, lecsüngő karimájú horgászkalapot viselt - már évek óta ez lehetett a kedvenc viselete. Ritkán adódott kapása, de elnyerte azt a békét, amelyért idejött, és ezzel nagyon megelégedett. Lustán elnyúlt egy párnán, elengedte magát, és nem sokat gondolkodott, csónakja is kényelmesen lebegett egy helyben a víz tetején.

Déltájban meghallotta egy csónak evezőinek zaját és halk csobbanásait. Felpillantott kalapjának karimája alól. Igen, valaki közeledik felé egy fából készült kis dingiben.

Amikor a látogató már csaknem odaért, a horgász felült. Ismerte ezt a kissé kövér, szemüveges, szalmakalapot viselő férfit. Nem nevezhette éppen barátjának, de sokszor küzdöttek vállvetve egymás mellett. Mit keres itt ez az ember? Azt hitte, hogy ez egy rejtekhely, ahol senki sem találja meg.

A látogató a fejét hátrafordítva, a válla fölött ránézett, elmosolyodott, és anélkül, hogy egy szót szólt volna, tovább evezett felé.

A horgász kísérteties félelmet kezdett érezni ettől a közeledéstől. Ha látogatója nem beszél, az azt jelenti, hogy neki kell majd elkezdenie.

- Jim?

Jim a válla fölött hátrapillantott.

- Helló, Owen!

Néhány utolsó evezőcsapással az alumíniumcsónak mellé állította dingijét. Owen egy kis darab kötéllel egymáshoz rögzítette a két csónakot.

- Igazán köszönöm!

- Minek köszönhetem ezt a látogatást? - kérdezte Owen Bennett. - Remélem, nem hivatalos ügyben jöttél. Jelenleg nem az irodámban tartózkodom.

- Ó, úgy gondoltam, ez a legjobb hely arra, hogy egy kicsit elcsevegjünk, csak így kettesben.

Jim az üdülőfalú felé pillantott. Néhány család a part közelében ebédelt.

- De majd halkan beszélek, Owen. Ma a víz nagyon messzire viszi a hangot.

Owen is lehalkította a hangját:

- Akkor hát add elő azt az ügyet! Ma aktív semmittevéssel vagyok elfoglalva, és szeretném folytatni.

Jim mély lélegzetet vett, alkarját térdére támasztotta, és egy rövid pillantást vetett Owenre.

- Máris elkezdem, de el fog tartani egy ideig. Feltételezem, hogy figyelemmel kísérted a Bacon's Corner-i ügyet?

Owen üres tekintettel nézett rá, és megrázta a fejét.

- Még soha nem is hallottad ennek a városnak a nevét? - kérdezte Jim.

- Attól tartok, hogy nem.

- Hát persze... én se. Csak azért érdekel a dolog, mert az ASzJE elindított egy pert abban a városban, és tudom, hogy hozzád irányították azt az ügyet. Egy keresztény iskolát jelentettek fel, és úgy gondolták, hogy mindenkit csatasorba kell állítaniuk, téged is beleértve.

- Nos, ha ez a per még folyamatban van, akkor nyilvánvalóan nem beszélhetek róla.

Jim felemelte a kezét.

- Ó, nem, nem... ne aggódj emiatt! Nem kell beszélünk erről az ügyről! Beszélhetünk más dolgokról is!

- Rendben van.

Jim elnézett a tó fölé, hogy összeszedje a gondolatait.

- Azt hiszem, beszélhetnénk néhány személyes kérdéssel... mint például egy bizonyos titkos társaságról, a Nemzet Királyi és Szent Rendjéről.

Owen elmosolyodott.

- Hát, ha beszélne róla, akkor már nem is lenne titkos, vagy nem így van?

Jim bólintott.

- Ezért jártam egy kicsit utána ennek a dolognak. Tudod, meglepett, hogy sok állítólagos barátom mindent hajlandó tudni, csak pont azokat az információkat nem, amelyek engem erről a társaságról érdekelnek.

- Ez csak egy páholly, Jim. Nem kell aggódnod miatta.

Jim nem hagyta magát eltéríteni ettől a témától:

- Ehhh... meg kell értened, hogy az az ember, aki hozzám hasonló helyzetemben van, egy kicsit gyanakvó lesz, amikor olyanok, mint ti, elkezdték védelmezni egymást, és közös kis titkaitok lesznek. Kis titkokról beszélek, de nem ismerem ezeknek a valóságos nagyságát, nem így van?

Owen nem akart válaszolni. Jim hozta létre ezt a találkozást, csak hadd vezesse ő a beszélgetést.

Jim úgy is tett.

- Úgy hallom, hogy Carl Santinelli is tagja ennek a páholynak, és ez az, ami aggasztana, ha nevét emlegetni kezdenék Washingtonban. Ha belegondolok abba, hogy ti ketten, ugyanannak a titkos társaságnak a tagjaiként kebelbarátok vagytok, minden hajszálam az égnek áll.

Owen feszültté vált, és egy kicsit élesebb hangon kezdett beszélni:

- Ez felvet számomra egy nyilvánvaló kérdést - bár kétlem, hogy választ fogok rá kapni -, tehát mindezt honnan tudod?

- Elolvastam néhány levelet, Owen. Helyesebben sok levelet - Jim egyenesen ránézett. - Olyan leveleket, melyeket Sally Beth Roe írt.

Ez talált! Jim egyértelműen látta Owen arcán a reakciót. Owen visszafogta a hangját, és ezt suttogta:

- Nahát!

- Valamennyiünknek van rejtegetnivalónk, Owen. Ezt te is tudod rólam, én is rólad.

Owen nem tudta magába fojtani a kíváncsiságát, és megkérdezte:

- Mit... Neked írt?

- Ó, nem. A feljelentett keresztény iskola igazgatójának írt. Feltételezésem szerint néhány bizalmas információt akart a tudomására hozni, hogy segítsen neki.

- Nos... remélem meg tudod különböztetni az igazságot a rosszindulatú hazugságoktól.

- Hm... az egyik dolog, amit elsőik között leírt, hogy nem halt meg, és ez meggyőzött engem a szavahihetőségéről.

- Jim, talányokban beszélsz.

- Rendben, állíts meg, ha már hallottad a történetet: Sally Roe egy egész halom levelet írt az iskola igazgatójának, gondolom azért, hogy segítsen neki. Az egyetlen probléma abban állt, hogy az igazgató soha nem kapta meg ezeket a leveleket, mivel valaki megsértette az Egyesült Államoknak a levéltitok védelmére vonatkozó törvényét, és valamennyit megkaparintotta. Mit ad Isten, ez a valaki a helyi postamester volt, aki egyben az ügy felperese, de hajlandóságot mutatott az együttműködésre, és elmondta nekünk, hova küldte a leveleket. Soha nem fogod kitalálni, hova: a Summity Intézetbe! Néhány FBI-nyomozó odament, és az összeset megtalálta, és tudod kinél? Kapaszkodj meg! Carl Santinellinél, Mr. ASzJE-nél személyesen. Súlyos bajba került emiatt.

- Ehhez nekem nincs semmi közöm.

Jim egy kicsit megdöbbsz.

- Hova lett a régi csapatszellem, Owen? Azt hittem, hogy a páholyban testvérek vagytok!

- Az nem jelent semmit.

- Persze, persze. Senkit nem akarunk vádolni olyasmiért, amit más követett el.

- Ezt igazán nagyra értékelem.

- Azonban saját információim szerint a szent rend valamennyi tagja rendelkezik egy-egy különleges aranygyűrűvel, amelyen egy csúnya arc díszel, és a belsejébe bele van vésve a titkos nevetek.

- Nekem nincs ilyen gyűrűm.

- Persze, tudom, hogy a tied nincs meg. Sally Roe-nál van. Illetve volt. Most már mi birtokunkba került. - Owen csak bámult. - Igen, minden kétséget kizáróan a tied. Megnéztük a titkos nevedet a rend tagságának hivatalos névsorában. Gawaine, ha nem tévedek.

Owen arca merevvé vált.

- Miféle játékot űzöl velem?

- Azt, amit valamennyien játszunk, Owen. Sally azt mondja, hogy a te tanítványod volt. Ezért őrizte meg a gyűrűdet annyi éven keresztül. Ez egy igazi adu a kezében, és hihetővé teszi a történetét, különösen azért, mert rábukkant egy másik gyűrűre is. Ez az egyik fiatal testvéredhez tartozott, akit James Bardine-nak hívtak. Egy tüzes kis nőcsábász volt, és Santinelli irodájának dolgozott. Sally Roe Bardine gyűrűjét egy sátánimádónak az ujjáról húzta le. - Jim a témához illő sötét hangon hozzátette: - Ezt a nőt felbérelték, hogy ölje meg Sally Roe-t. - Majd gyorsan folytatta: - Az orgyilkos elszúrta a dolgot. Ő maga halt meg, és most az a gyűrű is nálunk van. Szóval ilyen dolgok kapcsolnak titeket össze ebben a dologban. Négyen vagytok érintve: te, Carl Santinelli, James Bardine és az a sátánista hölgy - ah, mondjuk inkább, hogy nő, vagy nevezhetjük valami lekicsinylő néven, ha úgy jobban tetszik.

Jim levette szalmakalapját, és megdörzsölte a szemöldökét.

- Owen, hajlandó vagyok kiteríteni a kártyáimat, és elmondani a többi részletet is, amit megtudtam, és amit te már ismersz: az egész per arra a kislányra épült, akinek kialakult valamilyen személyiségzavara, és az ASzJE a keresztény iskolát vádolta ezért, hogy kicsikarja

a vallásszabadság korlátozását... Jó kis terv volt ez! - Jim egyenesen ránézett Owenre mialatt folytatta: - Ez a terv megért annyit, hogy megpróbálják megölni Sally Roe-t. Megért annyit, hogy megkíséreljék eltítkolni azt a tényt, hogy valaki meg akarta ölni Sally Roe-t. Ez a terv megért annyit, hogy megsértsék a levéltitok védelmére vonatkozó törvényt, és hogy addig üldözzék Sally Roe-t, amíg el nem kapják.

Owent szemmel láthatóan a horgászbót és az orsó teljesen lefoglalta, ezért nem is nézett fel.

- Jim, kezd fárasztani a társaságod.

- A tied volt az a gyerek, ugye?

Owen megdermedt. Ha Jim meg akarta őt döbbenteni, akkor ez a kísérlete sikeresnek bizonyult. Kinyújtotta kezét, hogy kioldozza a két csónakot összekötő kötelet.

- Azt hiszem, jobb, ha elmész!

Jim rátette a kezét Owenére.

- Tagja voltál az Omega Központ tanácsadó testületének, és te szerezted meg neki ugyanezt a pozíciót, amikor megkapta a diplomáját a Bentmore Egyetemen. Minden alkalommal nagyon sok időt töltöttél vele, amikor elrepültetek a Steele-lel meg a többiekkel megtartott megbeszélésekre. Egészen addig, amíg meg nem szülte azt a gyereket, ahelyett hogy abortált volna. Ez súlyos akadályt jelentett a karriered számára! Perelhetett volna téged gyerektartásért, nyilvánosságra hozhatta volna az egész dolgot, ugye? Ugyan mi lehet ennek a problémának a legjobb megoldása? El kell távolítani kapcsolatokat egyetlen kézzelfogható bizonyítékát - és ezzel együtt tönkre kell tenni azt a nőt is.

Owen kihívó arckifejezéssel egyenesedett fel.

- Csak nem azt akarod ezzel mondani, hogy én vagyok a felelős Sally Roe hihetetlen téveszméiért?

- Te hiszel azokban a szellemi dolgokban, ugye?

- Ez az én magánügyem.

- De ő abban az időben, neked és az Omega egész társaságának köszönhetően, hitt benne.

- Ez semmit sem bizonyít.

- És ki mondta, hogy az elektronikus sajtónak meg az újságoknak be kell bizonyítaniuk egy ilyen szaftos ügyet? Ma kinyomtatják, és majd valamikor bebizonyítják. Alkalmanként te magad is odacsúsztattál nekik egyet s mást, ezt te is nagyon jól tudod.

- És még sok egyebet is ki tudnánk szívárogtatni - ezt pedig neked kellene tudnod!

Jim bólintott.

- Igen, így van. Nem kérdéses, hogy eléggé meg tudnánk nehezíteni egymás életét. - Kuncogni kezdett. - De valóban nevetnem kell, ha elképzelem, hogy ott ülsz a bírói székekben, és az ASzJE ügyvédek, akik testvéreid abban a páholyban, eléd tárnak egy ügyet, te pedig közben tisztában vagy azzal, hogy ők annak a nőnek a meggyilkolásával próbálták megvédelmezni ügyüket, akivel valaha viszonyod volt. Ugyan már, Owen!

Owen Bennett elnézett a tó fölé, és elgondolkodott.

- Tehát? Mit akarsz tőlem?

Jim elmosolyodott.

- Hát akarok én tőled valamit, Owen? Csakugyan módomban áll, hogy rád kényszerítsem az akaratomat?

Owen felcsattant:

- Mit akarsz tőlem?

- Ne felejtsd el, hogy a víz nagyon messzire elviszi a hangodat!

Jim egy pillanatra elgondolkodott.

- Owen, azt hiszem, elég jó főügyész vagyok, ugyanakkor azt is tudom, hogy még jobb munkát tudnék végezni, ha bizonyos érdekcsoportok megszüntetnék a rám gyakorolt nyomásukat, és valahol máshol fejtenék ki áldásos tevékenységüket. Le akarom rázni ezt a pórázt a nyakamról.

- Nem én kötöttem rád.

- De te is együtt húzod azokkal, akik rám kötötték. Te vagy az egyik sztárjátékosuk.

- Nem tudok nekik keresztbe tenni, Jim. Ez előtted is nyilvánvaló.

Jim megvonta a vállát.

- Nos, azt hiszem, bármikor lemondhatsz.

- Azt sem tehetem meg.

Jim nagyon eltökélten folytatta:

- Megadom neked a választás lehetőségét, Owen!

* * *

Tom Harris felkapta a Hampton Megye Csillaga aznapi számát, amely a ház előtt hevert, és belépett a nappaliba, ahol a pirítós, a tojás, a burgonyakrokket, a szalonna - és a munka illata fogadta.

- Na, mi újság? - kérdezte Marshall.

- Hát, van benne egy-két érdekes dolog - válaszolta Tom, és átfutotta a címoldalt.

Péntek reggel volt. Csodálatos hét állt mögöttük, és a csoport magva, akik a legfontosabb szerepet játszották a megvívott küzdelemben, összegyűltek Tom házában egy családi reggelire, csak azért, hogy élvezzék egymás társaságát: Ben és Bev Cole, Mark és Cathy Howard, Marshall és Kate Hogan, valamint Tom. Ő egyedül jött. Ha Irene Bledsoe, a szociális munkás tudomást is szerzett a drámai fordulatokról, ezt egy szóval sem árulta el, és mindeddig nem hívta vissza Tomot.

- Mondtak valamit az ASzJE emberei a bíróság döntéséről? - kérdezte Ben.

- Most mindenki erről beszél - vetette közbe Mark. - Elejtették az ügyet. Vége.

- Milyen kár! - jegyezte meg csípősen Tom. - A jövő héten kellett volna vallomást tennem náluk. Így nem lesz részem ebben a csodálatos élményben.

- De még nincs vége a dolognak - kapcsolódott be a beszélgetésbe Bev. - Úgy értem, azt rebesgetik, lesz itt egy nagy nyomozás. Az a hír járja, néhány embert le fognak tartóztatni.

Marshall alig észrevehetően elmosolyodott, és megrázta a fejét:

- Ez nem valószínű.

- Jól vagy?

- Ezt néha én is szeretném tudni.

- Csak utánajárnak a hatóságok ennek az ügynek, vagy nem? - kérdezte Mark.

- John Harrigan, az FBI-nál dolgozó barátom úgy véli, hogy nem. Minden ügyet másként kell kezelniük. Van olyan, amelynek utánajárnak, és van olyan, amelynek nem. Egy ehhez hasonló ügy... nos, ez egy hatalmas darázsfészek! A szálak nagyon sok helyre elvezetnének, és mindenkit nem lehet letartóztatni.

- Ezt figyeljétek! - nézett fel az újság böngészéséből Tom. - Van itt egy részlet Gordon Jefferson nyilatkozatából. Még a fényképét is közölték, a tárgyalóterem előtt áll.

- Várj! - szakította félbe Ben. - Előbb leülök!

Tom felolvasta az ASzJE ügyvédjének nyilatkozatát:

„Őszintén sajnáljuk ezt a hatalmas törvénszegést, és a gyermekek jogainak ezt a megsértését. Ez a döntés jelentős mértékben visszaállította a haladás óráját. Ha a bíróság a gyermek érdekeit részesíti előnyben, akkor folytatódhatott volna ez a per, és harcolhattunk volna a vallásos bigottság és a gyermekeinkkel szembeni intolerancia csapása ellen. Mrs. Brandon mély sajnálatának adott hangot, és szeretne köszönetet mondani minden támogatójának szerte az országban. Kifejezte azt a szívből jövő kívánságát, hogy a gyermekeinkért vívott harc folytatódjon továbbra is. De a jelenlegi helyzetet figyelembe véve azt kérte - és ezzel mi is egyetértettünk -, hogy ejtsük el a vádat, mentsük, ami menthető, és folytassuk életünket, ahogyan tudjuk.”

Kate megdöbbsent.

- Ennyi töménytelen hazugságot!

- Ez az iskolapéldája annak, hogyan kell tartani a kapcsolatot a nyilvánossággal - magyarázta Marshall. - Az ASzJE hivatalosan elfogadott politikája: mindegy mi történik, hősként kell kijönnie belőle!

- Hadd nézzem meg! - szólalt meg egy hang a konyhából.

Tom átadta az újságot a szobába belépő Lucy Brandonnak. A nő gyorsan végigolvasta a történetet, és csak rázta a fejét.

- Én kedden, a tárgyalás előtt jelentettem be, hogy elejtem a vádat! - Átadta az újságot Bennek, és dühösen hozzátette: - De gondolom, ezt soha nem fogják elárulni!

- Wayne Corrigan is, és én is nagyon csodálkoztunk, miért nézeget minket olyan sötéten Ames és Jefferson - jegyezte meg Tom. - Ők tudták, hogy az ügy már el van ejtve!

- Mégis azt akarták, hogy szülessen meg az a döntés - mondta Marshall. - Minden apróság kapóra jöhetett nekik.

- Hát, ha őszinte akarok lenni, azt kell mondanom, hogy okosan tették - ismerte el Mark. - A bíróság megfogalmazott néhány nagyon szigorú alapelvet.

Ben mogorva arccal lapozta végig az újságot.

- Semmi újabb hír Joey és Carol Parnellről.

Bev rátette a kezét Ben vállára.

- Ben, most kaptad vissza a munkádat. Nehogy megint elkezdj szimatolni valami koholt öngyilkossági históriában! Hagyd meg ezt a claytonville-i rendőröknek!

De Ben szemmel láthatóan csalódott volt.

- Nagyon nehezen tudom megőrizni a türelmemet, amikor ezt a sok tétlenkedést látom.

- El kellett volna mondanom neked a dolognak ezt a részét! - vallotta be Marshall. - A hatóságok nem szívesen avatkoznak bele egy ügybe, ha az ennyire homályos és kinyomozhatatlan... vagy ha a hatóságok maguk is részei a problémának.

Ben továbbadta Marshallnak az újságot, miközben tovább füstölgött:

- Ezek csak a fizetésüket akarják megkapni. Csak van valami mód arra, hogy a körmükre koppintsanak!

Marshall átfutotta az első néhány oldalt, majd elmosolyodott.

- Azt hiszem, nekünk sikerült.

- Nem, nem sikerült! Nem volt nyomozás, senkit sem tartóztattak le, sőt még nem is számoltak be az igazságnak megfelelően a történekről. Pedig mi tudjuk, milyen dolgokat követtek el ezek az emberek, és most mindezt büntetés nélkül megúszták!

- Hidd el, hogy sikerült megghiúsítanunk a terveiket! Ezt a menetet mi nyertük meg. - Marshall továbbadta az újságot Kate-nek. - Ezenkívül... nos, azt hiszem, jó esélyeink vannak arra, hogy visszakapjuk a hadifoglyainkat.

- Josiah-ra és Ruthra gondolsz? - kérdezte Tom.

Marshall bólintott.

- Ha agyonütöd a vakondot, amit a saját udvarodon találsz, akkor a szomszédod udvarán se lesz több vakondtúrás. Hidd el, hogy így lesz!

- És mi van az eltűnt hősünkkel? - terelte más irányba a beszélgetést Kate.

- Sally... - kezdte Marshall.

Ez egy fájdalmas gondolatként hasított belé.

- Mit mondott Harrigan?

Marshall egy kicsit tétovázott.

- Kemény ügy. Amikor a nyomozók odaértek, egy Khull nevű sátánista embert találtak Goring háza közelében. A házikó alagsorában sátánista szertartás eszközeit fedezték fel. Bizonyára volt egy áldozatuk, de Sallynek nyomát sem lelték, Khull pedig hallgat, mint a sír. Csak Sally leveleire bukkantak rá. A lány vagy megszökött, vagy pedig a sátánisták megölték, és eltüntették a holttestét a szövetségek megérkezése előtt. Nem tudjuk, mi történt.

Tom elkomorodott.

- Mindent neki köszönhetünk. Bárcsak életben lenne valahol!

- Imádkozni fogunk érte - mondta Bev.

- Találkozni akarok vele! - fakadt ki Tom. - Miután elolvastam a leveleit, úgy érzem, mintha ismerném. Nem! Én valóban ismerem őt.

- Nem mindennapi nő, az biztos - szólt egyetértően Kate.

- Valóban az volt - nyugtázta Marshall.

* * *

Claytonville határában egy szobafestő lehúzódtott viharvert, ütött-kopott mikrobuszával az útfélre, hogy letegye stopposát.

- Biztos benne, hogy itt akar kiszállni, a nagy semmi kellős közepén?

- Igen, köszönöm! - válaszolta Sally Roe.

Ott maradt az országút padkáján, mint egy nagyon fáradt, piszkos, lerongyolódott csavargó. Farmernadrágot, koszos, kék dzsekit és egy kirojtosodott sálát viselt. Az út mellett állva figyelte, amint az öreg autó elhúzott mellőle: a lengéscsillapítók csattogtak, a kipufogó füstölt, a rugók megereszkedtek a létrák és a festékeskannák súlya alatt.

Úgy érezte, hogy megjelenése pontosan megfelel az autó állapotának. Arca ráncos lett a hosszú utazgatástól, lelkét megviselték a fájdalmak, testén horzsolásokat és sérüléseket hagytak a bántalmazások. De - az öreg autóhoz hasonlóan - még bírt mozogni, és most már legalább jó oka volt arra, hogy ragaszkodjon az élethez.

Mihelyt a forgalom lehetővé tette, átment az úton, és eltűnt az erdő fái között. A földmérők régi, keréknyomoktól szántott útján haladt, amelyen egyszer már végigment az éjszaka sötétjében... Mikor is? Mintha évekkkel azelőtt történt volna. Alig akarta elhinni, hogy ugyanazon az úton lépked, annyira másként nézett ki fényes nappal - barátságosnak és békésnek látszott, a friss tavaszi levelek ernyőként hajoltak fölé. Egyáltalán nem annak a rémületes, démonoktól nyüzsgő pokolnak az érzetét keltette, mint a múlt alkalommal.

Elég sokáig kellett gyalogolnia a sűrű erdőben, az áthatolhatatlan bozótoson és a fák közé mélyen belógó lombsátor alatt átvezető, kanyargó, hullámozó és vízzel teli kátyúkkal tarkított úton haladt. Nem emlékezett arra, hogy ennyire messze lenne az a hely. Talán elkerülte volna a figyelmét egy útkanyarulat? Lehet, hogy túl jól sikerült elrejtenie a kisteherautót!

Ó! Az ágak és a levelek között megpillantotta az ismerős kék színt. Nagyszerű! Még mindig itt van!

* * *

Mota és Signa az öreg Chevrolet mellett állt, kezüket kardjuk markolatán nyugtatva, éber szemekkel figyelve várták megérkezését. Harcosaik gondosan őrizték az autót, mióta Sally itt hagyta. A kerékpározó gyerekek, a kirándulók, a lovasok és a vandalizmusra hajlamos emberek csak elmentek mellette, tehát érintetlen maradt. Egy kicsit benőtte a bozót, de üzemképes volt.

* * *

Sally átküzdötte magát a friss aljnövényzeten, és elővette dzsekije zsebéből a kulcsot. Az ajtó az ismerős nyekergő hanggal nyílt ki, a vezetőfülke illata ugyanaz maradt, és Sally azt sem felejtette el, hogy vigyázni kell arra a kis szakadásra az ülésen, nehogy tovább repedjen. Szíve egy kicsit gyorsabban vert. Ez az öreg teherautó igazi áldást jelentett neki: ismerős volt, a magáénak tudhatta, és egy kis darab otthont képviselt a számára.

A motor egy kicsit nyöszörgött, akadozott, néhányszor körbefordult, majd végül a gázpedál jól begyakorolt pumpálására életre robbant!

Mota és Signa megtolta az autót, és Sallynek némi nehézség árán sikerült megfordulnia. A két harcos felpattant a rakfelületre, és valamennyien útnak indultak Bacon's Corner felé.

- Tudni akarom, mi az igazi oka annak, hogy elbocsátanak! - követelt magyarázatot Irene Bledsoe.

Főnöke egy idősebb nő. Fehér haját szorosan hátrafésülte, és megszámlálhatatlanul sok túvel rögzítette. Hajviselete komolyságot tükrözött, arckifejezése merevséget, és kövér testalkata miatt ruházata is feszült rajta. Minden vele kapcsolatos dolog feszesnek tűnt, türelme pedig különösen szűkre volt szabva.

- Maga jobban tudja, mint én, hogy milyen sok közlekedési kihágást követett el - csapott az asztalra. Figyelme részben az asztalon előtte lévő munkájára irányult. - A maga felelőtlensége, különösen azért, mert gyermekeket is kell szállítania, terhet jelent szervezetünk számára, és ezt nem tudjuk tolerálni.

Bledsoe megpróbálta megőrizni méltóságteljes viselkedését, de ez az ügy nagyon felháborította.

- Miss Blaire, itt van a kezemben egy feljegyzés a Gyermekvédelmi Minisztérium mintegy tucatnyi alkalmazottjának a közlekedési kihágásairól. Akár arra is készen állok, hogy kitöltsék egy ellenőrző tesztet...

- Láttam azokat a feljegyzéseket, és még egyszer nem vagyok rájuk kíváncsi.

- Miss Blaire, nem velem kellene szórakoznia!

BUMM! Miss Blaire lecsapta az asztalra a papírjait és a tollát, és hideg tekintetével szinte átfúrta Bledsoe-t.

- Ezt maga címezte rossz helyre! Miss Bledsoe, ön rajtam keresztül az államhoz beszél. Mi nem „szórakozunk” senkivel! Mi teljesítjük a feladatainkat, és annak megfelelően bíráljuk el alkalmazottainkat, hogy mennyire hatékonyan képesek ezeknek az elvárásoknak megfelelni. Ön terhet jelent szervezetünk számára, ezért elbocsátjuk.

- Ez a Harris-ügy miatt van, ugye? Ez az igazi oka?

Miss Blaire hidegen és mechanikusan válaszolt:

- Ez a közlekedési kihágásainak a következménye, Mrs. Bledsoe. Ön...

- Én csak az utasításokat teljesítettem.

- Ön a közlekedésben megbízhatatlan, nem tud biztonságosan szállítani gyermekeket, és ez az utolsó szavam erről a témáról. Most pedig fejezze be a még hátralévő dolgait, méghozzá megfelelő módon! Különben gondom lesz rá, hogy ne kapjon végkielégítést!

- Ezt... ezt nem teheti meg!

Miss Blaire csak elmosolyodott. Halvány nevetésében hidegség és számítás bujkált. De igen, hatalmában állt, és ezt Bledsoe nagyon jól tudta.

- Igen, mindent elrendezek. Már kiürítettem az íróasztalomat, az iratokat átadtam Julie-nek és Bettynek. Mit kell még csinálom?

- Fuvarozza haza Bacon's Cornerbe a Harris gyerekeket!

* * *

Ed és Mose ismét ott ült őrhelyén Max fodrászüzlete előtt, és minden eseményt figyelemmel kísértek, ami a Toe Springs-Claytonville úton történt.

Ed a Hampton Megye Csillaga legújabb számát böngészte, és gondoskodott arról, hogy Mose megtudja a legfrissebb híreket, akár érdekelte őt, akár nem.

- Eladó a nagy fehér ház - szólalt meg.

Mose egy sáros pudlit nézegetett, amely az utca túloldalán álldogált, és azon gondolkodott, hogy a vegyeskereskedésnek szüksége lenne egy új esőcsatornára.

- He?

- Azt mondtam, hogy eladó a nagy fehér ház. Az a pár, amelyik bűnös kapcsolatban él, végre elköltözik innen.

- Micsoda? Szétválnak?

- Ez csak egy hirdetés, Mose. Erről nincs benne szó.

Mose köpött egyet.

- Eegen! Valószínűleg Mulligan őrmesterről sem írnak ott. Hallom, hogy ő is bűnben élt, ő is, meg az a nő, aki főnök volt az ajtógyárban.

- Úgy érted, hogy egymással? - kíváncsiskodott Ed.

- Mindketten elmentek, vagy talán nem? Mindketten ugyanakkor tűntek el innen. Valaki látta őket együtt. Én se most jöttem le a falvédőről, Ed.

Ed elgondolkodott.

- Eh... Nem is bánom, hogy elmentek. Fura egy társaságnak néztek ki, ők is meg a barátaik is.

- És nem is volt valami jó zsaru.

- John Schmidt rendőr volt?

Mose megdöbbsen, hogy Ed ma milyen nehéz felfogású.

- Nem, barátom. Mulligan.

- Hát, örülök, hogy ő is elmegy.

- Eegen, meg az a társaság a nagy fehér házból. Nagyon örülök, amikor azt látom, hogy elmennek.

- Mindenki elmegy. Mintha az egész város lemondana.

- Miért, ki az, aki lemond?

Ed odatartotta az újságot Mose elé, aki az orrára biggyesztette a szemüvegét.

- Na, látod? Megtaláltad? Az a három ember az iskolai tanácsból... ööö... Mrs. Hanover és John Kendall...

- John Kendall? Az a makacs...! Kinek sikerült erre rábeszélnie?

- És idenézz: Jerry Mason. Ők hárman.

Mose meglepődött.

- De hát... azt hiszem, éppen tegnap mondta nekem Elvira, hogy az általános iskola elveszítette a negyedik osztályosok tanárát, Miss Beert.

- Brewer.
- Mindegy. Összeveszett azzal a Woodarddal.
- Woodard öregszik, ez a probléma. Nyugdíjba fog menni.
- Hogy mit mondasz?
- A hónap végén nyugdíjba vonul.
- De hát nem is néz ki olyan öregnek!
- Túl gyakran nézel bele a tükörbe, Mose.

Mose hátralökte a kalapját.

- Hát, lehet, hogy igazad van. Mindenki lemond! Lehet, hogy tudnak valamit, amit mi nem! Hé! Hé, várj már egy kicsit!

- Mi van?
- Lapozz csak vissza a második oldalra! Ezt nézd meg!
- Nem hiszek a szememnek...
- Itt biztos, hogy történt valami, Ed! Egészen biztos!

Elolvasták az egyik újságcikk címét:

LEMONDOTT A LEGFELSŐBB BÍRÓSÁG EGYIK BÍRÁJA

Ed hátrahajtotta a fejét, hogy el tudja olvasni a cikket bifokális szemüvegén keresztül.

- Ki ez az Owen Bennett?
- A Legfelsőbb Bíróság legújabb tagja. Nem sokáig maradt a tisztségben.
- Bennett egészségi állapotával és személyes problémákkal indokolja lemondását. De olyan fiatalnak néz ki, nem gondolod?
- Túl gyakran nézegeted magad a tükörben, Ed.
- Hát, lehet...

Mose-ból kitört a nevetés.

- Te Ed! Lehet, hogy nekünk is le kellene mondanunk!

Ed egy pillanatra elgondolkodott, majd halálos komolysággal válaszolt:

- Mose, hová lenne a világ, ha nem tartanánk rajta a szemünket?

Nevettek, hátba verték és lökdösték egymást. Nagyszerűen érezték magukat. Több utcával távolabb is lehetett hallani jókedvük tanújeleit.

* * *

Sally Bacon's Corner felé haladt autójával. Közben újra meg újra elképzelte, hogyan fog odaállni Mrs. Potter elé: visszajöttem a halálból, és szeretném újból kibérelni az öreg farmházat! Ezt persze csak akkor tudja megtenni, ha visszakapja munkáját az ajtógyárban, ez pedig attól függ, hogy elfogadják-e magyarázatát, miért volt olyan sokáig távol anélkül, hogy egy szót is szólt volna. Ez pedig felveti azt az egész kérdéssort, hogy mit mondjon nekik, amit persze az fog meghatározni, hogy mit mondhat el nyilvánosan és mit nem, amíg a vizsgálat tart, ámbar még azt sem tudhatta, hogy lesz-e egyáltalán vizsgálat.

Lassított, mert egy kereszteződéshez érkezett a kukoricafölddel szegélyezett úton. Gyomrában egy kis feszültséget érzett. Ebben a kereszteződésben esett meg, hogy az a Bledsoe nevű nő Tom Harris gyerekeivel az autójában kis híján beleszaladt.

Először is meg kell tudnia, mi történik most Bacon's Cornerben, hogy halad a per, illetve hogy tart-e még egyáltalán. Bernice Krueger már bizonyára megkapta a legutolsó levelét, és elküldte az egész anyagot Tom Harrisnek, úgyhogy valami biztosan történt. Az utóbbi napokban nem olvasta el az újságokat...

Hát ez meg mi? Egy régi jelenet pereg le újból előtte? Bizonyára vizionál!

A zöld Plymouth!

* * *

Irene Bledsoe gondosan megállt annál a nevezetes kereszteződésnél, amely miatt az állását elvesztette. Josiah és Ruth biztonsági övét ezúttal becsatolták már beszállás után. A kereszteződés ugyanúgy nézett ki, csak a kukorica azóta megnőtt. Déjá vu-szerű érzés kerítette hatalmába, amint arra várt, hogy... az a kék kisteherautó... amit az a kirojtosodott sálat viselő nő vezet... elhaladjon előtte...!

* * *

Sally teljesen lenyűgözve bámult. Ez megint Irene Bledsoe! És ott van a két Harris gyerek!

* * *

Sally teherautójának rakfelületéről Mota és Signa integetett két társának, Chimonnak és Scionnak, akik a Plymouth tetején utaztak. Ez a találkozás nagyszerűen volt időzítve!

* * *

Irene tétozódott. Ő érkezett jobbról, tehát neki kellett először áthaladnia a kereszteződésen, de nem mozdult. Ez nem lehet igaz!

Josiah is észrevette Sallyt, és elcsodálkozott.

- Odanézz! Ott van az a néni a kék teherautóban!

- Igen! - álmélkodott Ruth. - Emlékszem rá!

Szóval ez nem képzelgés! Irene finoman lenyomta a gázpedált, és lassan átkúszott a kereszteződésen, miközben egyfolytában a másik nőt bámulta.

- Jé! - szólalt meg Josiah, maga is elbámulva. - Sír!

* * *

Sally a tekintetével követte a Plymouthot, amint az elhaladt előtte és eltávolodott, majd megtörölte a szemét.

Uram, ez a Te munkád volt! Így adtál nekem választ!

Most már tudta! Ez a találkozás, a szemei előtt lejátszódott jelenet, mindent elmondott neki: a sötétség valahol valahogyan átlukadt, megtört, összeomlott, elveszítette az erejét.

A gyerekek hazafelé tartanak!

* * *

Bacon's Corner a magasból vidám, kellemes és barátságos helynek látszott. Úgy nézett ki, mint egy vasútmodell terepasztalán elhelyezett városka: a háztetők barna, piros és fekete színei merészen elütöttek a környező mezők foltjainak zöld színétől, az ezüstös gabonaraktárak az ég felé nyújtózkodva verték vissza a napfényt.

Az ég tisztán tündökölt, a várost nem árnyékolta be se felhő, se szellemi gonoszság. A település a menny fényében fürdött, felfrissülve az imától és dicsérettől, amely felszállt mindenek Alkotójához. Boldogító érzéseket keltett újra itt lenni, jó volt ilyen tisztának látni ezt a helyet. Ez lett a győzelem jutalma.

Tal és Guilo lassan ereszkedni kezdett, szélesen kiterjesztették a szárnyukat, és kényelmesen vitorláztak a város fölött. Mélyen alattuk terült el a főutca, személy- és teherautók hajtottak át tülekedve a kereszteződéseken. A két angyal elhalad a vegyeskereskedés füstölgő kéményei és az utcára kinyúló szellőzőcsövei, valamint a Strawberry Loop mentén elhelyezkedő házak és garázsok kis csoportja fölött. Maguk mögött hagyták a vízművek hatalmas ezüsttornyát, melynek tetején vörös jelzőfény világított. Egyre lejjebb ereszkedtek a kis farmok fölött - ebből a magasságból a csirkék fehér, fekete és piros kis háromszögeknek látszottak -, majd végül a háztetők magasságában repülve áthaladtak a Tavacska út fölött, és megcélozták Tom Harris házának tetejét.

Odaértek a ház előtti udvarhoz, a háztető gerince fölé emelkedtek, majd rátelepedtek. Meghallották az alattuk folyó ünnepélyes reggeli hangjait: csevegés, beszélgetés, örvendezés. Nagyszerű! A többiek bármelyik pillanatban megérkezhetnek, és akkor teljes lesz ennek a csoportnak a létszáma és az öröme.

Guilo északnyugat felé mutatott: két fénycsóva ereszkedett lejjebb nagy sebességgel a magasabb régiókból. Nathan és Armoth közeledett Ashton felől!

Két további fény tűnt fel a keleti égen: Cree és Si tért vissza az Omega Központból.

Nathan és Armoth néhány perc múlva elsiklottak a ház fölött, mint két ragyogó sas, és üdvözlésre lendítették karjukat. Tal előhúzta halványan izzó fegyverét, és a ház előtti udvar bal oldalára irányította őket.

Cree és Si meredek ívben alábukott az égből. Kiterjesztették szárnyukat, hogy megtörjék a zuhanórepülés lendületét, majd a két légi deszantos letelepedett az udvar jobb oldalán, ahová Tal mutatott.

Minden harcos a maga helyén várakozott.

- Ott jönnek! - kiáltott fel Tal, és a városba vivő útra nézett.

A zöld Plymouth közeledett feléjük. Chimon és Scion még mindig a kocsi tetején utazott, szárnyuk villogó zászlóként lobogott mögöttük. Meglengették kardjukat társaik felé, akik viszonozták az integetést.

* * *

Irene Bledsoe megállította a Plymouthot a ház előtt, az út közepén. Hátra akart nyúlni, hogy segítsen a gyerekeknek kikapcsolni a biztonsági övet és összeszedni a személyes tárgyaikat, de erre nem volt semmi szükség: Josiah és Ruth úgy robbant ki a kocsiból, mint ahogyan a gyerekek az iskolából szoktak, és anélkül, hogy egy pillantást vetettek volna hátrafelé, odarohantak a ház bejárati ajtajához.

Bledsoe ismét előrefordította hegyes orrát, és beletaposott a gázba, hogy minél előbb eltűnjön erről a helyről. Chimon és Scion kiterjesztette szárnyát, felemelkedtek a kocsí tetejéről, és hagyták, hogy az autó kiguruljon alóluk, majd leültek a földre a bejárat két oldalán.

A gyerekek nem kopogtak, és semmilyen módon nem jelezték megérkezésüket, csak feltépték az ajtót, és berohantak a házba - ezzel olyan erőteljes reakciót váltottak ki az ott tartózkodó emberekből, hogy a tető remegett Tal és Guilo lába alatt.

A mennyben rendszereznek az ilyen találkozások, és ezek a csodás alkalmak mindig nagyon mélyen megérintik az angyalokat. Azonban csak az Isten képeire alkotott ember lelke tudja teljes mélységében átélni a szárnyaló örömet, egy szeretett személy elvesztésének szívet tépő eksztázisát, majd a mindig túl hosszúra nyúló várakozási idő eltelte után az ölelés melegségét, valamint azt, amit a másik hangja és a vele való beszélgetés jelent. De az angyalok az ilyen pillanatokért munkálkodnak és harcolnak, legnagyobb örömük és jutalmuk az, ha ennek újból és újból szemtanúi lehetnek.

Az udvaron tartózkodó harcosok mindent láttak a nyitott ajtón keresztül. Tom térdén állva szorította magához gyermekeit, és sírt az örömtől. Barátai összegyűltek körülöttük, finoman megérintették, megsimogatták őket, a hálaadás és a dicséret imáit suttogták, kérdezősködtek, de a nagy zűrzavarban egyetlen kérdésükre sem kaptak választ, amit azonban egy csöppet se vettek rossz néven.

Az angyalok érzelmeik kifejezéseként magasra emelték és szélesen kiterjesztették szárnyaikat, amelyek úgy ragyogtak, mint a házat betöltő szikrázó öröm. Elkezdtek dicsérni az Urat.

* * *

- Apuci, most már itthon maradhatunk? - kérdezte Ruth a könnyei mögül.

Tom tétozott. Félt válaszolni. Marshall vállára tette a kezét.

- Nyugodtan igent mondhatok.

Tom szeme felragyogott a hatalmas örömtől és a bizonyosságtól.

- Győztünk, ugye?

Marshall a gyerekekre pillantott. Ugyan milyen más bizonyítékra lenne még szükségük?

- Higgyétek el, hogy soha többé nem szakítanak el minket egymástól! - jelentette ki bátorodottan Tom.

További ölelések. További könnyek.

Halk fékcsikorgás. Gumik surrogása a sóderen. Egy kék villanás.

Tom, eléggé nyilvánvaló okok miatt, semmit sem vett észre, de Marshall igen. Kinézett a nyitott ajtón.

Nem volt biztos a dologban. Nem tudta elhinni. Közelebb ment az ajtóhoz, míg a többiek továbbra is együtt örvendeztek.

Az utca túloldalán parkoló kék kisteherautóban egy nő ült.

* * *

Sally megpróbált elbújni miközben Tom házát nézegette. Nem akarta, hogy észrevegyék. Hallgatózott, és a nyitott ajtón keresztül felismerte az öröm hangjait. Láta Irene Bledsoe-t távozni, és annak is szemtanúja volt távozlól, amikor a gyerekek beszaladtak a házba. Ők

odabent most csodálatos találkozást élnek át. Nem érezte magát odatartozónak. Nem tudta, mit tegyen.

Mota és Signa leugrott az autó rakfelületéről. Odaálltak a vezetőfülke mellé, és gyengéd hangon beszéltek hozzá. Nem fognak megbántani, Sally. Nem törődnek majd azzal, hogy nézel ki.

Szörnyen nézek ki - gondolta. - Izzadságszagom van. És ha nem is tudják, ki vagyok? És ha nem is ez az a ház?

Gyere már! Örülni fognak, ha meglátnak!

Leállította a motort, majd néhány pillanatig még ott ült, maga elé nézve gondolkodott. Remegett a keze, a gyomra fájt az idegességtől. Olyan boldogok odabent. Barátságos társaságnak látszanak. Meg kell tudnom, hogy végződtek a dolgok. Lehet, hogy elutasítóak lesznek, de akkor is meg kell tudnom.

Kinyitotta az ajtót és kiszállt. Az autó hátulja felé indult el - ebből a szögből be tudott leskelődni a nyitott ajtón, és láthatta, ami a házban történik.

Istenem, ők is megláthatnak! Azt hiszem, az a hatalmas ember már észre is vett!

* * *

Marshall egy röpké pillanatra úgy gondolta, hogy ordít egy hatalmasat, át a háztetőn, egyenesen fel az égbe! Nem kétséges, hogy ez az Úr munkája! Ő olyan nagyszerűen intézi a dolgokat!

Óvatos mozdulatokkal ment át a teraszon, mintha egy félénk őzhöz közeledne, és nem akarná magától elriasztani.

Tal leugrott a teraszra és odaállt mellé. Marshall, ő az! Ne hagyd elmenni!

* * *

Sally visszasietett a teherautó vezetőfülkéjéhez, és fellépett. Elvetette ezt az ötletét. Jobb lesz, ha ír Tomnak még egy levelet! Ez a helyzet nagyon kényelmetlen!

- Sally!

Kezével az ajtókilincset fogva, jobb lábával a küszöbön állva megdermedt. Nem tudta eldönteni, hogy most lehet-e Sally Roe, vagy jobb úgy tenni, mintha nem ő lenne az. Ki ez az ember?

- Sally Roe?

Némán nézett előre. Ha odanézek, akkor felismer. Ki ez? Hallotta a gyerekek nevetését a házból.

- Ó! - ujjongott a kisfiú. - A saját ágyam!

Vajon itt biztonságban vagyok? Vége lenne a menekülésnek?

- Köszönöm, Jézus! - figyelt fel Sally egy, a házból kihallatszó női hangra. - Köszönöm, Jézus!

Sally odafordította a fejét, és ránézett a hatalmas, vörös hajú férfira, aki ott állt a teraszon. Tekintetéből szelídség áradt.

- Igen! - válaszolt Sally halkan. De miután kimondta, megismételte, elég hangosan ahhoz, hogy a férfi meg is hallja. - Igen! Én vagyok!

Hirtelen egy kisebb tömeg jelent meg a teraszon, és valamennyien őt nézték: egy kellemes megjelenésű, vörös hajú nő, egy kedves fekete bőrű házaspár, egy barátságos arcú, ősz hajú férfi szőke feleségével, és...

Sally ugyanúgy megbámulta ezt a férfit, mint a férfi őt. Már látta a fényképét.

Tom is látta már a róla készült fényképet. A csendet szinte vágni lehetett volna. Végül Marshall törte meg a hallgatást:

- Sally! Tom Harris, és mi is valamennyien, nagyon szeretnénk találkozni önnel! Nem jönne be?

Sally egy kicsit megkönnyebbült, de megpróbált elbújni az autó nyitott ajtaja mögött.

- Én... a megjelenésem nem igazán elfogadható...

- Barátok között van! - válaszolta Tom.

* * *

Talnak nevetnie kellett. Még hogy nem elfogadható! Hát nem furcsa, hogy az emberek nem a szellemi, hanem a testi szemükkel néznek egymásra? Kétségtelen, hogy ez a drága nő megjárta a posvány és a gonoszság minden bugyrát, és most sebhelyes, kimerült, rongyos és piszkos.

De az angyalok szemében úgy jelent meg, mint ahogyan Isten látta őt. Pontosan úgy nézett ki, mint az Élő Isten minden megváltott szentje: ragyogóan tiszta volt, és hófehér ruhát viselt.

* * *

Sally - Mota és Signa szeretetteljes ösztökélésére - átment az úton. Egy fáradt, farmernadrágot viselő csavargó érkezett haza. Belépett a kapun, odament a teraszhoz, majd az angyalok és a szentek megilletődött pillantásától kísérvé kezét nyújtott a magányos férfinak, aki két, örömtől repeső gyermeke között állt.

- Tom Harris?

- Igen.

- Sally Beth Roe vagyok.

* * *

Tal egy könnyed szárnymozdulattal visszaröppent a tetőre. Kényelmesen letelepedett, és maga mellé fektette a kardját.

Guilo valamennyiük nevében feltette a kérdést:

- És most, kapitány?

Tal lepillantott a nevető, Istent dicsérő csoportra.

- Azt hiszem, egy ideig itt maradunk.

Szavait a harcosok boldogan vették tudomásul, és közelebb léptek, hogy figyelemmel kísérhessék azt a csodálatos beszélgetést, amikor az emberek elmesélték egymásnak az élményeiket, és mindent megértettek.

Tal elmosolyodott, és ámulatában megrázta a fejét.

- Megváltás! Ez a szó mindig fellelkesít!

-&-